Minden más, mint aminek látszik

Murakami Haruki

1Q84

Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

első könyv

GEOPEN

Minden más, mint aminek látszik

Murakami Haruki

1Q84

Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

első könyv

GEOPEN

Murakami Haruki
1Q84
Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

Első könyv

Geopen Könyvkiadó
2011

A mű eredeti címe:
1Q84
Book 1 by Haruki Murakami
Copyright © 2009 by Haruki Murakami

Hungarian translation © Erdős György, 2010
Fordította: Erdős György

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2011
Felelős kiadó: Babucs Éva
Felelős szerkesztő: Rácz I. Péter
Borítóterv: Váradi Gábor
Nyomdai előkészítés: Geografika
ISBN 978-963-9973-30-5

www.geopen.hu
Geopen a Facebookon

Ez a világ látszatvilág,
mindenestül csak kitalált,
bízzál bennem, nem csallak meg,
s minden valóra vált…

Ez csak egy papírhold
(E. Y. Harburg, Harold Arlen)

Tartalom

TARTALOM 4

ELSŐ KÖNYV (ÁPRILISTÓL JÚNIUSIG) 5

1 | AOMAME NEHOGY AZUTÁN A LÁTSZAT BECSAPJON… 6
2 | TENGO EGY KISSÉ MÁS ELGONDOLÁS 24
3 | AOMAME NÉHÁNY MEGVÁLTOZTATOTT TÉNY 50
4 | TENGO HA RÁM HALLGAT, AZT CSINÁL, AMIT AKAR 70
5 | AOMAME EGY SZAKMA, MELYHEZ SZAKÉRTELEM ÉS GYAKORLAT SZÜKSÉGELTETIK 96
6 | TENGO MI MOST JÓ MESSZIRE MEGYÜNK? 115
7 | AOMAME CSAK CSENDBEN, FEL NE REBBENJEN A PILLANGÓ 135
8 | TENGO ELMENNI MIT TUDOM ÉN HOVÁ, TALÁLKOZNI NEM TUDOM KIVEL 157
9 | AOMAME VÁLTOZIK A KÉP, VÁLTOZNAK A SZABÁLYOK 180
10 | TENGO VALÓDI VÉRREL FOLYÓ, IGAZI FORRADALOM 196
11 | AOMAME AZ EMBERNEK TEMPLOMA A TEST 223
12 | TENGO HOZD EL NEKÜNK A TE KIRÁLYSÁGODAT 247
13 | AOMAME SZÜLETETT VESZTES 269
14 | TENGO AMI A LEGTÖBB OLVASÓNAK EDDIG MÉG NEM NAGYON KERÜLT A SZEME ELÉ 294
15 | AOMAME MINT LÉGHAJÓN A HORGONY 315
16 | TENGO ÖRÜLÖK, HA EZT HALLOM… 342
17 | AOMAME SZERENCSÉSEK LESZÜNK, SZERENCSÉTLENEK LESZÜNK 364
18 | TENGO NAGY TESTVÉR MA MÁR NEM KAP SZEREPET A SZÍNPADON 390
19 | AOMAME NŐK, AKIK OSZTOZNAK A TITKON 412
20 | TENGO AZOK A SZERENCSÉTLEN GILJAKOK 430
21 | AOMAME PRÓBÁLGATJUK, MENNYIRE LEHET MÉG ELMENNI 452
22 | TENGO AZ IDŐ ELGÖRBÜLVE HALAD ELŐRE 469
23 | AOMAME BEINDULT VALAMI 488
24 | TENGO MI AZ, HOGY VAN EGY MÁSIK VILÁG? 508

Első könyv
(ÁPRILISTÓL JÚNIUSIG)

1 | **AOMAME**
Nehogy azután a látszat becsapjon…

Klasszikus zene szólt a taxiban, az FM adón. Janáčektől a *Sinfonietta.* Senki sem állítja, hogy az efféle muzsika hallgatására éppen egy dugóban araszoló taxi lenne a legalkalmasabb. A gépkocsivezető sem tanúsított iránta különösebb érdeklődést. A középkorú sofőr inkább tapasztalt halászra emlékeztetett, amint hajója orráról éppen a baljós áramlatokat fürkészi. Szemmel tartotta az előtte egyfolytában álló kocsisort, de nem szólt egy szót sem. Aomame belesüppedt a hátsó ülésbe, könnyedén, lehunyt szemmel hallgatta a zenét.

A nő – miközben felhangzottak Janáček művének kezdő taktusai – arra gondolt, hogy ugyan hányan vannak ezen a világon, akik csupán ennyiből is képesek felismerni a *Sinfoniettá*t? Valószínűleg vagy nagyon kevesen lehetnek, vagy úgyszólván senki. Ki tudja, miért, neki valahogy mégis sikerült rájönnie.

A rövid szimfóniát Janáček 1926-ban szerezte. Annak idején a bevezető téma fanfárszólója eredetileg egy sportesemény megnyitójára készült.

Aomame megpróbálta elképzelni, hogy vajon milyen lehetett akkoriban, az első világháború után Csehszlovákia. Az emberek végre felszabadultak a hosszan tartó Habsburg-uralom alól, itták a pilzenit a kávéházakban, józan és hideg géppuskák gyártásával foglalkoztak, kóstolgatták a kérészéletű békét, mely Közép-Európára köszöntött.

Két éve volt már annak, hogy teljes ismeretlenségben elhunyt Franz Kafka. Ekkor még senki sem sejti azt a szörnyűséget, hogy nemsokára előkerül valahonnét Hitler, hogy ezt a helyes kis országot jóízűen bekebelezze. Aomame úgy vélte, hogy az emberek számára a történelem legfontosabb tanulsága az, hogy az egyik pillanatban senki sem tudja még, hogy mit hoz a következő. A nő a zene

hallatán elképzelte, amint a szabadon szárnyaló szél Bohémia mezein kószál – eltűnődött a történelem folyásán.

Hogyan is történhetett az Japánban, hogy miután 1926-ban elhunyt Taisó császár, beköszöntött az új korszak, a Sóvá, ami lassan – egy rövid modernista, demokrata közjáték után – teret engedett a fasizálódásnak…

A történelem, a sport mellett mindig is Aomame egyik kedvence volt. A regények nem annyira, de bármit elolvasott, aminek köze volt a történelemhez. Azt találta a legvonzóbbnak, hogy minden, ami lényeges, pontos időpontokhoz és helyszínekhez kötődik. A japán számítású évszámok megjegyzése sem okozott különösebb nehézséget számára. Nem válogatás nélkül magolta be ezeket, hanem a hozzájuk fűződő összefüggések felismerése során az évszámok maguktól előjöttek. Általános és középiskolában is, kivétel nélkül mindig ő érte el a vizsgákon a legtöbb pontot. Mindig csodálkozott, mikor látta, hogy valakinek nehezére esett az évszámok megjegyzése. Vajon miért nem megy nekik egy ilyen egyszerű dolog?

„Aomame”. A nőt tényleg így hívták. Az apai nagyapja Fukusima megyéből származott, és abban a kis hegyi faluban vagy városkában valóban jó néhányan viselték ezt a különös nevet. Aomame azonban sohasem járt ott. Apja már lánya születése előtt szakított a szülői házzal. Anyja is megtagadta saját szüleit.

Így Aomame egyszer sem találkozhatott a nagyszüleivel. Habár nem sűrűn járta a vidéket, de ha véletlenül erre mégis sor került, szokása szerint a hotel telefonkönyvében mindig utánanézett: akad-e ott valaki, akit ugyanúgy hívnak, mint őt. Ám eddig bármilyen nagyvárosban vagy településen fordult meg, soha nem talált senkit, aki az Aomame nevet viselte volna. Ilyenkor úgy érezte magát, mint számkivetetten hánykolódó hajótörött a végtelen tengeren.

Elég nyűgös volt bemutatkoznia. Amint kiejtette a nevét, partnere pofákat vágott, de volt, aki arra gyanakodott, hogy félreérthetett valamit.

– Aomame kisasszony?

– Igen, úgy, mint a zöldbab: Aomame.

Mikor vállalatnál állt alkalmazásban, mindig kellett nála névjegynek lennie, de azzal is csak a baj volt. Akinek átnyújtotta, az először egy ideig nem akart hinni a szemének, mint aki valami félresikerült beugrató levelet kapott kézhez.

Ha az Aomame nevet telefonba kellett bemondani, a vonal másik végéről olykor elfojtott kuncogás hallatszott. Ha orvosi váróteremben vagy a hivatalban szólították, mindenki felkapta a fejét, hogy megnézze, ki az, akit zöldbabnak hívnak, miféle szerzet szaladgál ezzel a különös névvel.

Néha előfordult, hogy tévedésből Szójabab kisasszonynak szólították. Előfordult, hogy Fuszulyka lett belőle. Ilyenkor helyesbítenie kellett:

– Nem, nem szója, hanem zöldbab. Igaz, hogy kicsit hasonlítanak egymáshoz…

Ilyenkor a másik kínosan heherészve bocsánatot kért:

– Elnézést, de tényleg olyan ritka neve van.

Életének harminc éve alatt ugyan hányszor volt kénytelen elviselni ugyanazokat a megjegyzéseket, megannyi faragatlan tréfálkozást? Valószínű, ha nem ezzel a névvel születek – mondogatta magában –, egészen másképp alakul az életem. Például ha Szatónak, Tanakának vagy Szuzukinak hívnak, talán valamivel nyugodtabban élhettem volna, talán kicsit elnézőbben nézhetnék erre a világra. Vagy ki tudja…

Aomame szemét lehunyva figyelte a zenét. Magába fogadta a fúvósok visszhangzó harmóniáját. Viszont feltűnt neki valami. Egy taxiba épített rádióhoz képest a hangzás túlságosan gazdagnak tűnt. Annak ellenére, hogy a zene halkan szólt, a hangok tiszták, az összhatás jól kivehető. A nő kinyitotta szemét, előredőlt, és a műszerfalba ágyazott autórádióra nézett. A koromfekete készülék elegáns gőgöt árasztott magából. A gyártó nevét ugyan nem tudta

leolvasni, de ránézésre meg lehetett állapítani, hogy nem egy olcsó darab. Rengeteg gomb volt rajta, a zöld számok előkelően világítottak a panelen. Kétségtelenül felsőkategóriás. Egy átlagos taxitársaság sosem látja el autóit efféle luxusberendezéssel.

Aomame ismét körülnézett odabent. Mióta beszállt, végig gondolataiba merült, ezért fel sem tűnt neki, hogy végül is nem egy hétköznapi taxiban ül. Drága kárpitok, az ülések is kifejezetten kényelmesek. És mindenekelőtt milyen csendes odabenn! A hangszigetelés tökéletesnek tűnik, a külső zajok szinte egyáltalán nem hallatszanak. Tisztára, mint egy hangszigetelt stúdió! Talán nem céges, hanem magántaxi. Van, aki nem sajnálja a pénzt a kocsijára. Aomame körbepillantva keresgélte a taxi regisztrációs kártyáját, de nem találta. Valamiért mégsem tűnt engedély nélküli, illegális taxinak. A szokásos taxióra a helyén volt, 2150 jent mutatott. Ellenben a sofőr nevét továbbra sem találta sehol.

– Jó kocsi. Egészen csendes… – szólította meg Aomame a sofőr hátát. – Milyen márka?

– Toyota Crown Royal Saloon – hangzott a kurta válasz.

– Jól szól a zene.

– A csendes járása miatt esett rá a választásom. Hangszigetelésben a Toyota világelső…

Aomame bólintott, majd ismét belesüppedt ülésébe. Volt valami zavaró a sofőr beszédmódjában. Mintha kimaradt volna valami a mondókájából. Mondjuk: „a Toyota hangszigetelésére nincs panasz, viszont…” vagy valami ehhez hasonló. A mondat végén ott maradt a kisördög. A kínos csend úgy lebegett a kocsi szűk belső terében, mint egy képzeletbeli felhőcske. Ez Aomamét hirtelen nyugtalanítani kezdte.

– Tényleg csendes – szólalt meg, hogy elkergesse a felhőt. – Úgy látszik, a lejátszó is egészen csúcsminőség.

– Vásárláskor figyelni kell az ilyesmire – mondta a sofőr úgy, mintha egy nyugalmazott vezérkari tiszt az elmúlt idők csatájáról

beszélne. – Ha már ilyen sok időt töltök autóban, mindenképp jó hangminőséget akartam, ugye…

Aomame megint várta a mondat folytatását. Elmaradt. Ismét lehunyta szemét, és a zenére figyelt. Arról semmit sem tudott, hogy Janáček vajon milyen ember lehetett. Valószínűleg a cseh zeneszerző álmában sem gondolta volna, hogy Tokióban, az 1984. esztendőben, ezen a szörnyűségesen bedugult gyors-forgalmi úton, valaki egy Toyota Crown Royal Saloon csendjében üldögélve éppen az ő zenéjét fogja hallgatni.

– Vajon honnan vettem, hogy ez Janáček *Sinfoniettá*ja? – kérdezte magában Aomame, mert furcsállotta a dolgot. – Még azt is rögtön tudtam, hogy éppen 1926-ból való…

Ugyanis nem rajongott különösebben a klasszikus zenéért. Arra sem emlékezett, hogy valami emléke fűzte volna Janáček darabjához, mégis abban a pillanatban, amikor meghallotta a kezdőtéma első hangját, reflexszerűen megrohanták a zenéről szóló különféle gondolatok. Ahogyan a nyitott ablakon át egy madárraj berepül a szobába. A zene valami fura, kificamodott érzést idézett elő a nőben, ami azért nem volt fájdalmas, vagy kellemetlen. Viszont lassanként valósággal egész testét, minden porcikáját szorongatni kezdte. Aomame nem értette a dolgot.

Mitől lett ilyen sejtelmes ez a *Sinfonietta?* – gondolta magában, miközben akaratlanul kibukott a száján a zeneszerző neve. Amint elhangzott, már bánta is.

– Tessék? – kérdezte a gépkocsivezető.

– Mondom, Janáček. Ennek a darabnak a szerzője.

– Nem is tudtam.

– Cseh komponista.

– Nahát… – jegyezte meg elismerően a sofőr.

– Magántaxi? – kérdezte Aomame, hogy témát váltson.

– Igen – felelte a sofőr, majd egy rövid szünet után folytatta:

– Saját vállalkozás. Ez már a második kocsim.

– Nagyon kényelmes.

– Köszönöm. Egyébként, hölgyem… – szólt a taxis, hátrapillantva utasára. – Ugye nagyon siet?

– Sibujában van találkozóm. Ezért kértem, hogy menjünk fel a városi gyorsforgalmi útra.

– Hányra kell ott lennie?

– Fél ötre – mondta Aomame.

– Most háromnegyed négy van. Ha ez így megy, abból már nem lesz semmi.

– Ennyire komoly a helyzet?

– Baleset történhetett valahol előttünk. Ez nem a szokásos torlódás. Egy ideje tapodtat sem haladunk előre.

Katasztrofális dugóba zárva rostokoltak. Ilyenkor a taxisofőrök általában a közlekedési infót hallgatják, hogy tájékozódjanak.

– Honnan tudja, ha nem is hallgatja a híradást? – kétkedett Aomame.

– Az sem ér sokat – felelte a taxis egykedvűen. – Többnyire a fele sem igaz. Az autópálya fenntartója csak annyit közöl, amennyi neki tetszik. Csak abból tudhatom, hogy valójában mi folyik itt, ha szemmel tartom a helyzetet és magam vonom le belőle a tanulságot.

– Akkor maga szerint nem keveredünk ki innen egyhamar?

– Most úgy látszik, nem fog menni – bólintott csendesen a taxis. – Ezt az egyet garantálhatom. Ha egyszer ez itt beáll, pokollá válik a gyorsforgalmi. Fontos találkozó?

Aomame elgondolkozott.

– Igen, eléggé. Egy ügyfelemmel.

– Elég baj. Szörnyen sajnálom, de valószínűleg nem fog odaérni idejében.

A sofőr, hogy lazítson, jobbra-balra tekergette a nyakát. Tarkóján a ráncok úgy rángatóztak, mint egy őshüllőnek. Aomame a nyakat figyelve, a táskája mélyén lapuló élesre fent tűre gondolt. Tenyere kissé megizzadt tőle.

– Most azután mitévő legyek?

– A következő lejáratig nincs mit tenni. Magasúton vagyunk, sajnos itt nem lehet kiszállni, mint lent az utcán, hogy a legközelebbi megállónál felszállhasson egy vonatra.

– És a következő kijárat?

– Ikedzsiri, de besötétedik, mire odaérünk.

Aomame elképzelte magát napnyugtáig taxiba szorulva.

Továbbra is szólt Janáček zenéje. A vonóskar hangfogóval játszott, és lecsendesítette a nőben az előbbi feszélyezett izgatottságot. Sehogy sem értette a dolgot. Hogy lehet ez?

Aomame Kinutánál szállt be a taxiba, és Jógánál a városiról átkanyarodtak a 3. sz. gyorsforgalmi útra. Eleinte minden simán ment, de azután valahol Szangendzsaja előtt megakadt a forgalom, és nemsokára még araszolva sem tudtak előrejutni. Az ellenkező irányban bezzeg nem volt fennakadás, a forgalom folyamatosan haladt. Csak Tokió központja felé volt ilyen tragikus a helyzet. A dugó délután három után nem jellemző a hármas úton. Aomame éppen ezért szólt a sofőrnek, hogy arra menjenek.

– A gyorsforgalmin nincs külön tarifa – mondta a férfi a tükörbe nézve. – A viteldíj miatt ezért ne aggódjon. Tényleg nagy baj, ha elkésik a találkozóról?

– Persze, hogy baj, de mit lehet tenni?

A taxis a tükörből hátrapillantott. Sötét napszemüveget viselt, melynek üvege tükröződött, Aomame nem láthatta a férfi szemét.

– Az igazat megvallva: azt éppen nem mondhatnám, hogy egyáltalán nincs rá mód. Egy kicsit körülményes, de ha minden kötél szakad, le tud jutni az utcákra, és onnan vonattal eljut Sibujáig.

– Ha minden kötél szakad?

– Nem mondhatnám, hogy publikus lenne a dolog, de…

Aomame nem szólt, csak szemét összehúzva várta a folytatást.

– Figyeljen! Látja ott előttünk azt a helye ahová be tud állni egy kocsi? – a sofőr ujjával előre mutatott. – Ahol az a nagy Esso-reklám áll.

Aomame a jelzett irányban meglátta a két sáv mellett bal oldalon a defektes autóknak fenntartott helyet. Mivel a gyorsforgalmin nincs parkolósáv, ezért helyenként ilyen szükségmegállókat létesítenek. Van ott egy sárga doboz, benne segélyhívó telefonnal, hogy tudják értesíteni az útkezelőt. Akkor éppen egyetlen autó sem állt ott. A szemben lévő sáv mellett a saroknál a háztetőn az Esso olajvállalat hatalmas reklámtáblája. Vigyorgó tigris, kezében a benzintöltő-pisztolyos tömlővel.

– Tulajdonképpen lenne ott egy lépcső, azon le lehet ereszkedni innen az utca szintjéig. Azért, hogy a sofőrök tűzvész vagy nagyobb földrengés esetén autójukat hátrahagyva kijuthassanak innen. Egyébként a karbantartók használják. Ha azon a lépcsőn lejut, a közelben mindjárt ott lesz az állomás. Pillanatok alatt Sibujára ér.

– Nem is tudtam, hogy a gyorsforgalmin is van vészkijárat – csodálkozott Aomame.

– Nem nagyon tudnak róla.

– Nem lesz abból baj, ha csak úgy használom a lépcsőt, pedig nincs is vészhelyzet?

A taxis nem válaszolt azonnal.

– Ki tudja? Biztos vannak rá részletes szabályok, de én nem ismerem őket. Viszont ha itt valaki lemegy a lépcsőn, tulajdonképpen senkinek sem okoz kellemetlenséget – és ki figyel oda? Többnyire

nem áll minden lépcsőnél az útkezelőség embere. Rengeteg alkalmazottjuk van, de híresek arról, hogy igazából csak kevesen dolgoznak.

– Milyen az a lépcső?

– Tűzlépcsőre hasonlít. Amilyen a régi házak hátsó falán van. Nem vészes, vagy három emelet, le lehet rajta lépkedni.

A kijáratnál van kerítés, de nem túl magas, ha nekirugaszkodik az ember, át tud mászni rajta.

– Maga már használta azt a lépcsőt?

A sofőr válasz nélkül hagyta, csak somolygott a visszapillantó tükörben, azt meg akárhogy is lehetett érteni.

– A kedves utas tegyen úgy, ahogy jónak látja – mondta, miközben ujjaival könnyedén ütögette a ritmust a kormánykeréken. – Nekem azután mindegy. Ha itt marad, kényelemben hallgatja ezt a jó zenét, de haladni nem fogunk. Arra vagyunk kárhoztatva, hogy itt üljünk ölhetett kézzel. Viszont, ha annyira sürgős, *nincs más hátra,* ott a vészkijárat.

Aomame a karórájára nézett, majd felemelte a tekintetét és körbepillantott a körülöttük álló autókra. Jobbra egy fehér porral belepett fekete Mitsubishi Pajero, az utasülésen fiatal fickó unottan dohányzott a nyitott ablakban. Haja hosszú, bőre napbarnított, bordó széldzsekit viselt. A csomagtérben egymásra dobálva néhány mocskos és kopott szörfdeszka. A Pajero előtt egy szürke Saab 900-as. Sötét ablakai teljesen felhúzva, kívülről nem lehetett látni, miféle emberek ülhetnek benne. Az autó tükörfényes, közelről bárki meglátná magát benne.

A taxi előtt egy horpadt lökhárítójú, nerimai rendszámú piros Suzuki Alto. Fiatal anyuka fogja a kormányt. A kisgyerek unalmában ide-oda járkál az üléseken. Az anyja csüggedten figyeli, mit művel. Szavait az üvegen keresztül is le lehet olvasni szájáról. A látvány semmiben sem különbözött a tíz perccel azelőttitől. Ezalatt tíz métert sem haladtak.

Aomame egy pillanatra elgondolkodott. Fontossági sorrendben sorba vette teendőit. Nem kellett sok idő a döntéshez. Még Janáček zenéje is éppen akkor ért az utolsó taktusokhoz.

A nő előkereste retiküljéből kis Ray-Ban napszemüvegét, és feltette. Pénztárcájából három ezerjenest adott a sofőrnek.

– Kiszállok. Semmiképp sem késhetek el.

A taxis hátrafordult, elvette a pénzt.

– Számlát írjak?

– Nem kell. A visszajáró is maradhat.

– Köszönöm – mondta a sofőr. – Erősnek tűnik a szél, nehogy megcsússzon!

– Majd vigyázok – válaszolta Aomame.

– Hát akkor… – szólt a sofőr a visszapillantó tükörbe nézve. – Tegye meg nekem, hogy megjegyez valamit: valójában minden más, mint aminek látszik.

„Minden más, mint aminek látszik”, ismételte magában Aomame, majd kérdően felemelte a szemöldökét.

– Mégis mit akar ezzel mondani?

A sofőr gondosan keresgélte a szavakat.

– Vagyis, igazság szerint most olyat tesz, ami *szokványosnak* éppen nem mondható, ugye? Normális ember fényes nappal nem mászkál a városi gyorsforgalmi út vészlépcsőjén. Különösen szokatlan, ha ezt egy nő teszi.

– Ez igaz – ismerte el Aomame.

– És ha ilyen különleges dolgokat művel, a hétköznapiak – hogy is mondjam – talán egy cseppet másnak fognak látszani, mint egyébként. Magam is megtapasztaltam ezt. De a látszat nehogy megtévessze ám! Rendszerint csak egy valóság létezik.

Aomame elgondolkodott a sofőr különös szavain. Közben Janáček darabja véget ért, és a közönség azon nyomban tapsviharban tört ki. Valami koncertfelvétel lehetett. Hosszú, lelkes ünneplés következett. Néha hallható volt egy-egy „bravó” is. Aomame lelki szemei előtt megjelent a karmester, amint mosolyogva hajlong az állva tapsoló közönség felé. Majd felemeli fejét, magasról lenyúl a koncertmesterhez, hogy kezet rázzon vele, azután a hátrább ülő zenészeknek integet elismerően, végül ismét szembefordul a közönséggel, mélyen meghajlik. A taps egy idő után felismerhetetlenné válik. Olyan érzést kelt, mint mikor a Marson végtelen homokvihar dühöng.

– Mindig csakis egyetlen valóság létezik – ismételte lassan a sofőr, mintha egy szöveg fontos mondatát hangsúlyozná.

– Természetesen – felelte Aomame. – Úgy van. Egy test időben és térben csak egy helyen létezhet. Einstein bebizonyította. A tények mindig is ilyen józan és maguknak való dolgok.

Aomame a zenegépre mutatott.

– Igazán jól szólt.

A taxis bólintott és megkérdezte:

– Hogy is hívják a zeneszerzőt?

– Janáček.

– Janáček – ismételte a sofőr, mintha csak valami fontos jelszót próbálna megjegyezni magának. Aztán meghúzta az automata nyitót, és a hátsó ajtó kinyílt.

– Csak óvatosan! Örülnék, ha a megbeszélt időre odaérne.

A nő fogta jókora bőrtáskáját, és kiszállt a kocsiból. Odabent a rádióból még ekkor is hallatszott a véget érni nem akaró tapsvihar. Aomame elővigyázatosan lépkedve az út szélén, elindult a kb. tíz méterre lévő vészleálló felé. A túlsó sávban elhúzott egy kamion, az út imbolygott a nő magas sarkú cipője alatt. Nem is, a rezgések valósággal hullámverésre emlékeztettek. Úgy himbálódzott a magas

út, mintha Aomame egy viharos tengeren hánykolódó anyahajó fedélzetén járkált volna. A piros Suzuki Altóból a mama mellett ülő kislány kidugta fejét az ablakon, és tátott szájjal figyelte Aomamét. Majd anyjához fordult és nyaggatni kezdte.

– Anyu! Anyu, mit csinál az a néni? Hová megy? Én is ki akarok szállni! Anyu, én is ki akarok szállni! Na, anyu! – követelőzött, kiabált.

Az anya némán a fejét rázta és futólag rosszalló pillantást vetett Aomaméra. A kislányon kívül senki sem szólt rá, más észrevétel nem volt. A többi sofőr csak szívta a cigarettáját, némelyik összehúzta a szemöldökét, mintha a szeme káprázna, úgy követte tekintetével, ahogy a nő céltudatosan haladt előre az autók sora és az oldalfal között. Úgy tűnt, egy ideig nem tudták mire vélni a dolgot. Jó, a kocsisor meg sem mozdul, de akkor sem mindennapos látvány, hogy valaki a gyorsforgalmin sétál, még ha nem is gurulnak, hanem állnak az autók. Eltelt egy kis idő, mire felfogták a látványt a maga valóságában. Egy fiatal miniszoknyás nő, tűsarkú cipőben a sztrádán, ez nem semmi.

Aomame előreszegzett állal, egyenesen, határozott léptekkel tört előre, magán érezve a figyelő tekinteteket. Gesztenyeszín Charles Jourdan cipőjének sarka szárazon kopogott, a léghuzat belekapott kabátjába. Már április első napjaiban jártak, de a szél még mindig hidegnek és könyörtelennek tűnt. Bézs színű tavaszi kabátot vett fel a vékony, zöld Junko Shimada gyapjúkosztüm fölé, oldalán lógott a fekete bőrtáska. Vállig érő haja szépen levágva, jól ápolt külsőt kölcsönzött neki. Nem volt rajta semmi kivetnivaló. Magasság: 168 centiméter, súlyfölösleg egy grammnyi sem, izmok: szépen kidolgozottak, de a kabáton keresztül ez nem szembetűnő.

Ha valaki a nő arcát szemből alaposan szemügyre veszi, rájöhet, hogy a fülei jócskán különböznek egymástól. A bal jóval nagyobb és kissé formátlanabb is a jobbiknál, de ugyan ki veszi azt észre, hiszen a füleket rendszerint úgyis elrejti a haj. Összezárt, keskeny ajkak, a száj vízszintes egyenes, jelzi, hogy tulajdonosa csak úgy, egykönnyen nem barátkozik bárkivel. Emellett szól a finom vonalú

kis orr, az enyhén kiálló járomcsontok, az arc szélessége és a szemöldök határozott íve is. Mégis, egészében véve a nő arca jól formált, kissé tojásdad formájú. Ízlése válogatja, de akár szépnek is mondható. Gond csak az arcjáték igénytelenségével lehet. A szorosra zárt száj jószerivel csak igen indokolt esetben derül mosolyra. A szemek olyan lankadatlan, hideg figyelemmel kísérik a jelenségeket, mint matrózok az árbockosárból. Ezért azután a nő elsőre nem tett igazán kellemes benyomást az emberekre, akiknek többségét nem a mozdulatlan arckifejezés jó vagy gonosz mivolta ragadja meg, inkább az arcjáték mozgalmassága, az arckifejezések gazdagsága.

Aomame arcával a legtöbb ember nem tud mit kezdeni. Ha valaki már egyszer levette róla a szemét, nem tudja leírni, hogy milyen volt. Pedig igazán egyéni vonásai vannak, ám azok egyenként valahogy nem maradnak meg az emlékezetben. Ebben az értelemben Aomame hasonlít azokhoz a rovarokhoz, amelyek olyan bámulatosan tudják alkalmazni a mimikrit. Ő is mindenekelőtt arra törekszik, hogy alkalmazkodjék a háttér színeihez, kerülje a feltűnést, és figyel arra, hogy ne lehessen egykönnyen megjegyezni őt. Gyermekkorától fogva így védte meg önmagát.

Viszont előfordult, hogy alkalomadtán ez a hűvös arckifejezés tragikus hirtelenséggel furcsa fintorba váltott át, az arcizmok önálló életet élve ide-oda rángatóztak, a keletkező torzulások a végletekig felerősödtek, itt-ott mély ráncok húzódtak, hirtelen a szemek mélyen besüppedtek a szemgödrökbe, az orr és a száj robbanásszerűen eltorzult, az ajkak felhúzódtak és látni engedték Aomame nagy, fehér fogait. Egészen más ember lett belőle, mint mikor elvágják egy álarc zsinórját és az lehull. Aki látta ezt, elborzadt tőle. Ez a hirtelen torzulás a személytelenségből kiindulva döbbenetes ugrás volt egy lélegzetelállító mélységbe. Ezért Aomame őrizkedett attól, hogy ismeretlenek előtt elengedje magát. Csak akkor grimaszolt így, ha egyedül volt, vagy ha meg akart ijeszteni egy olyan férfit, aki nem tetszett neki.

Mikor a vészleállóhoz ért, Aomame megtorpant és körülnézett, merre találja a lépcsőt. Ott volt mindjárt előtte. Ahogy a taxis mondta, volt ott egy alig derékig érő kerítés, a kapuján lakattal. Feszes miniben kissé körülményes volt átlépni rajta, de akit nem zavar, ha figyelik is, könnyen túlteszi magát rajta. A nő habozás nélkül levette magas sarkú cipőjét és eltette a táskájába, számított rá, hogy a harisnyája szétmegy gyaloglás közben, majd újat vesz, lehet kapni valamelyik üzletben.

Az emberek csak szótlanul bámulták, amint levette cipőjét, kabátját. Ezúttal a háttérzene egy visító Michael Jackson-szám, mely a közvetlen közelben álló, fekete Toyota Celica nyitott ablakából szólt. *Billie Jean.* Aomame úgy érezte magát tőle, mint aki éppen vetkőzőszámot ad elő a színpadon. Sebaj, hadd bámuljanak csak, ha kedvük tartja. Nyilván unatkozhatnak a dugóban rostokolva. Ám – tisztelt publikum – a többit már nem veszem le, üzente gondolatban a nő a bámészkodóknak, érjék be a tűsarkúval meg a kabáttal! Nagy kár, ugye?

A táska hosszú kantárját keresztben átvetette a vállán, nehogy leessen. Visszanézett a vadonatúj, fekete Toyota Crown Royal Saloon taxira, melyben addig üldögélt, a kocsi egészen messze maradt mögötte, a szélvédőt a rajta vakítóan csillogó fények átláthatatlanná tették, de Aomame biztos volt benne, hogy – jóllehet az arcát nem láthatta – a sofőr azért figyeli őt.

…A LÁTSZAT NEHOGY MEGTÉVESSZE ÁM! RENDSZERINT CSAK EGY VALÓSÁG LÉTEZIK…

Aomame néhány mély lélegzetvételt követően – a *Billie Jean* dallamával a fülében – könnyedén túltette magát a vaskerítésen. A miniszoknya deréktájig felcsúszott. Mit bánom én, gondolta, hadd bámuljanak kedvükre! A szoknyámon úgysem látnak át. Különben pedig éppen szép, karcsú lábaira volt a legbüszkébb. Túl a rácson rendbe hozta a szoknyát, leporolta a tenyeréről a port, megint felvette a kabátját, és a táska is visszakerült a vállára. Azután visszatolta a napszemüveget az orrnyergére. Előtte a szürkére mázolt csupasz lépcső. Egyszerű, szolgálati, pontosan a célnak

megfelelően kialakított vészlejárat. Nem éppen arra készült, hogy feszes miniszoknyába bújt hölgyek sétálgassanak rajta harisnyás lábaikkal fel s alá. Junko Shimada fejében sem fordult meg az ötlet, hogy alkalmi ruhát tervezzen a 3. számú gyorsforgalmi út vészlejáróján történő jövés-menéshez. Mikor odafenn, az ellenkező irányban elrobogott egy-egy nehéz teherautó, minden himbálózni kezdett, szél süvített a magasút acél tartógerendái között. Viszont a lépcső mégiscsak ott volt, csak most már le kellett menni rajta.

Indulás előtt Aomame még egyszer visszanézett, mint az előadók szokták a végén a hallgatók felé fordulva: „kérdés van?” és végignézett a szakadatlan sorban álló kocsisoron, először balról jobbra, majd visszafelé. A járművek egy fikarcnyival sem jutottak előre azóta sem. Az emberek mozdulatlanságra kárhoztatva, mit tehettek egyebet, kidülledt szemmel bámultak. Nem fért a fejükbe, hogy mit művel ott az a nő… Volt, akinek tetszett, volt, akinek nem, ahogy a kerítés túlsó oldalára átkerült. Nézték, tekintetükben összekeveredett az irigység és gúny, nem tudták, melyik oldalra álljanak, ide-oda ingadoztak, mint a kiegyensúlyozatlan mérleg nyelve. Néma csend lepte el őket. Senki sem jelentkezett, hogy kérdést tegyen fel az előadónak. (Persze, Aomaménak úgysem volt szándékában válaszolni.)

Az emberek csak szótlanul vártak a soha vissza nem térő alkalomra. A nő kissé felszegett állal, ajkába harapva méregette őket sötét szemüvegén át.

– Fogalmatok sincs, ugye, hogy ki vagyok, hová tartok és mit fogok csinálni?! – mondta nekik Aomame anélkül, hogy a szája megmozdult volna. – Ti meg oda vagytok szögezve és nem tudtok semerre elmozdulni. Se előre, se hátra. Nem úgy, mint én. Nekem halaszthatatlan dolgom van. Elintézendő küldetésem. Ezért haladok előrefelé.

Végezetül be akarta mutatni különleges fintorait, de meggondolta magát. Körülményes lett volna ismét visszarendeznie a vonásait. Nem ért rá akkor efféle hiábavalóságokra.

Hátat fordított hát ennek a népségnek, és óvatosan elindult lefelé a vészkijárat lépcsőin, talpán érezve a fokok hideg, durva tapintását. Az éppen áprilisba hajló idő miatt felélénkült hideg szél felborzolta a haját, ettől előbukkant Aomame szabálytalan formájú bal fülkagylója.

2 | **TENGO**
Egy kissé más elgondolás

Tengo első emléke másfél éves korából való. Édesanyja leveszi a blúzát, leengedi válláról a fehér kombiné pántját is, majd odaadja a mellét egy férfinak szopogatni, aki nem azonos a kisfiú apjával. A kiságyban ott fekszik egy csecsemő, kétségkívül ő maga, Tengo, de mintegy külső szemlélőként látja önmagát. Vagy talán egy ikertestvér szemével? Nem, az nem lehet. Ő maga, Tengo egyedül a kiságyban úgy másfél évesen. Határozottan érzi, hogy ez így van. A gyermek csukott szemmel fekszik, alvás közben pihegve. Erre emlékszik Tengo, mint életének első eseményére, a nagyjából tíz másodpercig tartó emlékkép egyértelműen fel van vésve a férfi tudatának falára. Előzmények és következmények nélkül. Olyan magányos az emlék, mint egy sár lepte torony, melynek teteje kiáll a vízből egy hatalmas, árvíz sújtotta városban.

Hacsak alkalma nyílt rá, Tengo feltette a kérdést a környezetében megforduló embereknek: hány éves korukból való életük legelső emlékképe? Legtöbben ezt négy-öt esztendős korukra tették, legkorábban hároméves esetekre emlékeztek, de annál előbbiekre már senki sem. A gyerek bizonyos következetességgel észlel és meg tudja figyelni a dolgokat, de ehhez valószínűleg legalább háromévesnek kell lennie. Ami az előtt történik, az ő szemében még csupa érthetetlen összevisszaságnak látszik. A világ langyos tejbegríz, nem lehet megmarkolni. Nem tud emlékképekké összeállni az agyban, olyan, mint mikor valaki elmegy odakint az ablak előtt.

Természetesen nem létezik, hogy valaki másfél éves korában megállapítsa, hogy az a férfi, aki az anya mellét szopogatja – nem az apa. Ez egyértelmű. Ha Tengo emlékképét nem vonjuk kétségbe, és nyilván nem volt másfél éves korában ítélőképességének birtokában, akkor csak arról lehet szó, hogy a szeme előtt lejátszódó jelenet azonmód mintegy beégett szemének ideghártyájába. Ahogy egy kamera is gép módjára rögzíti filmre a tárgyakat, mint fények és

árnyékok keverékét. Ahogy a tudat egyre jobban kifejlődik, lassanként elemzi a megörökített képeket, és értelmezést csatolhat hozzájuk. De vajon előfordulhat-e ilyesmi a valóságban? Egyáltalán lehetséges-e az, hogy a csecsemőagy mindezt megőrizze? Esetleg ez az emlék egyszerűen csak koholmány? Lehet, hogy az egész egy légből kapott fikció, mely valamilyen célból utólag pattant ki Tengo tudatából? Emlékhamisítás? A férfi igazán sokat töprengett ennek lehetőségén. Végül arra jutott, hogy valószínűleg nem az. Ahhoz, hogy ez az emlékkép kitalált legyen, túlságosan világos, mély meggyőző ereje van, a hozzá kapcsolódó színek és szagok áthatóak. Átütően valóságos, nem lehet hamisítvány.

Az a feltevése, mely szerint ténylegesen megtörtént esetről van szó, sok mindenre igen jó magyarázatot adott. Tényszerűen, érzelmileg egyaránt.

Olykor ez a tíz másodpercig tartó képsor bejelentés nélkül, egyszer csak előjött. Kopogás, figyelmeztetés, teketória nélkül, amikor Tengo éppen képletet ír fel a táblára, vagy beszélget valakivel – váratlanul megjelenik és feltartóztathatatlanul elönti a tudatát, mint egy hangtalan cunami. Szemébe csap, kezét-lábát teljesen megbénítja. Pillanatokra megáll az idő, megritkul Tengo körül a levegő, nehezen tud lélegzetet venni. Ilyenkor a férfi tudomást sem vesz a környezetéről. Mindenestül körülveszi valami folyékony fal. Szó sincs róla, hogy elsötétülne előtte a világ, vagy öntudatát vesztené, csupán átállítódik, mint a vasúti váltó. A tudata, ha részlegesen is, de inkább csak kiélesedik. Nem is fél, de a szemét nem tudja nyitva tartani, szemhéja szorosan lecsukódik. A hangokat is csak távolról hallja. Ekkor pereg le mindannyiszor a szokásos képsor a tudat képernyőjén. Ilyenkor egész testében verítékezni, remegni kezd, az ing átnedvesedik a hóna alatt. Heves szívdobogás fogja el.

Mikor valaki jelen van, Tengo úgy tesz, mintha elszédült volna, de tényleg forogni kezd vele a világ. Bizonyos idő elteltével azonban minden helyreáll. Előszedi a zsebkendőt, megtörli vele a szája környékét. Felemeli a kezét és jelzi a többieknek, hogy semmi baj,

ne aggódjanak miatta. Van, amikor ez az állapot úgy 30 másodpercig, előfordul, hogy egy percig is eltart. Ezalatt, mintha a videó ismétlésre lenne állítva, ugyanazok a képsorok automatikusan többször is leperegnek. Anyja leereszti kombinéja pántját és kemény mellét a férfi szopogatja. Az asszony lehunyt szemmel mélyeket sóhajt. Az anyatej nosztalgiát keltő enyhe illata terjeng. A csecsemő szaglása a legélesebb az érzékek közül. A szagokból sokat meg lehet tudni, néha mindent. A hangokat nem hallja, a levegő körülötte valami sűrű, folyékony közeg, ha valamit hall, az csak saját csendes szívdobogása.

Mikor Tengo mindezt látja, a képsorok parancsolnak: „Ide nézz! Csakis ide. Te itt vagy és nem mozdulhatsz el innen!” Ezt az üzenetet hajtogatják neki minduntalan.

*

Ezúttal a roham elég sokáig tartott. Mint máskor is, Tengo lehunyt szemmel a szája elé tartott zsebkendőt harapdálta. Maga sem tudta, meddig tartott, csak a testi fáradtságból lehetett valamelyest következtetni a görcsös állapot hosszára. Borzasztó kimerültséget érzett. Még sohasem volt utána ennyire fáradt, még az is jócskán időbe telt, míg nagy nehezen fel tudta emelni a szemhéját. Tudata azon volt, hogy minél hamarabb helyreálljon, de szervezete dacolt vele. Mint mikor egy téli álmot alvó állat – eltévesztve az évszakot – hamarabb akar ébredni a kelleténél.

Valaki szólongatta:

– Hé! Tengo!

Olyan gyengén, mintha valami tárna mélyéről szólt volna. Annyi érthető volt belőle, hogy Tengo nevét emlegette valaki.

– Mi van? Megint a szokásos? Nem esett semmi bajod? – hallatszott immár egy kicsit közelebbről.

Végül Tengo csak kinyitotta a szemét, sikerült összpontosítania. Tekintete saját jobb kezére esett, mellyel az asztal szélébe kapaszkodott. Megbizonyosodott afelől, hogy a világ a maga

egészében megvan, nem esett szét és ő is azonos önmagával. A zsibbadás alábbhagyott, tehát az a jobb kéz biztos, hogy a sajátja. Izzadságszagot érzett, olyan furcsán csípősét, mint az állatkertben, egy vadállat ketrece előtt. Csakhogy ez kétségkívül belőle, a saját testéből áradt.

Szomjas volt. Kinyújtotta a kezét, és óvatosan, ki ne löttyenjen, felvette az asztalon álló poharat és félig kiitta, a másik felét meg később, mikor már úrrá lett a lihegésén. A tudata lassan visszatért oda, ahol lennie kellett, és újból érezni kezdte saját testét. Letette az üres poharat, zsebkendőjével megtörölgette a száját.

– Elnézést. Most már rendben vagyok – mondta, és megbizonyosodott róla, hogy éppen kivel áll szemben, Komacu az, és Sindzsuku városközpontban, egy presszóban tartanak megbeszélést a szerkesztővel. A szomszéd asztalnál ülők mindketten gyanakodva méregették a helyzetet, vajon mi történhetett ott? A pincérnő bizonytalan arckifejezéssel ácsorgott a közelükben, talán attól tartott, hogy leokádja a berendezést. Tengo felnézett rá és mosolyogva odabiccentett. Semmi gond – ezt akarta jelezni neki.

– Begörcsöltél, vagy mi volt ez? – kérdezte Komacu.

– Semmi, semmi, csak megszédültem – szabadkozott Tengo. – Egy kis kellemetlenség.

Mintha még nem a saját hangját hallaná, gondolta magában, de azután rájött, hogy valami olyasféle.

Komacu ránézett:

– Ha ez autóvezetés közben is rád jön, komoly baj lehet.

– Nem vezetek.

– Jobb is. Egyik ismerősömre virágpor-allergia miatt rájött a tüsszentés az autóban, és nekiment a villanyoszlopnak. Persze, bocs, neked ez nemcsak egyszerű hapcizás. Elsőre igencsak meglepett, de másodszorra hozzászoktam.

Tengo felemelte a csészéjét, ivott belőle egy korty kávét. Semmi ízét nem érezte, csak annyit, hogy valami meleg folyadék megy le a torkán.

– Kérjek még hideg vizet? – ajánlotta Komacu.

– Nem, köszönöm – rázta a fejét a kérdezett. – Már megnyugodtam, minden rendben.

Komacu elővett egy doboz Marlborót, rágyújtott egy cigarettára, majd egy futó pillantást vetett a karórájára.

– Na, miről is volt szó? – kérdezte, hogy hamar visszazökkenjenek a rendes kerékvágásba. – Hol is tartottunk? – tűnődve nézett fel a levegőbe, mintha gondolkodnia kellett volna. Tengo nem tudta megállapítani, miért, de Komacu beszédmódjában, tetteiben mindig is volt valami színpadias.

– Megvan! Egy *Fukaeri* nevű lányról kezdtünk beszélni és a *Légből szőtt gubó*ról.

Tengo bólintott. Úgy van, mikor a másik a lányról meg az írásról kezdett beszélni, jött a roham és félbeszakította. Elővette táskájából a kézirat egy példányát, és a köteget kitette az asztalra. A keze a papírokon maradt, hogy még ekkor is érezze a tapintásukat.

– Ahogy röviden a telefonban is említettem, ennek a szövegnek az a szépsége, hogy senkit sem utánoz. Első kötet megjelenése előtt lévő szerző írásánál igazán ritkaságszámba megy, hogy nincs benne olyan részlet, ami valamilyen mintához *szeretne hasonlítani.* – Tengo gondosan válogatta a szavakat. – Biztos, hogy a szöveg még nem eléggé kidolgozott, a szóhasználat naiv. Kezdjük a címénél, összekeveri az *álcát a gubóval.* Ha odafigyelünk, másutt is szép számban sorjáznak a hibák. Viszont a történetben valami megragadja az embert. A meseszövés teljesen képzeletbeli, a részletek leírása viszont ijesztően valóságos. Jól sikerült kiegyensúlyozni a két elemet. Nem is tudom, minek nevezzem. Eredetinek vagy hitelesnek? Ami a színvonalát illeti, jó, rá lehet fogni, hogy olykor nem üti meg a mértéket, de ha mondatról

mondatra végigolvassuk, visszamarad bennünk valami *csendesen* kitapintható. Akkor is, ha például közben feszengünk, vagy ha megmagyarázhatatlanul kínos érzések vesznek erőt az olvasón.

Komacu nem szólt semmit, de ahogy nézett, abból látszott, hogy még többet vár, így hát Tengo folytatta:

– Mondtam már, hogy a szövegben van bizonyos naivitás, de nem szeretném, ha emiatt elesne a díjazásra jelöléstől. Az utóbbi években az volt a munkám, hogy a pályázatra beküldött kéziratkazlakat átolvassam, pontosabban szólva: végigfussak rajtuk. Voltak közöttük viszonylag jól megírtak és olyanok is, melyek nem értek egy hajítófát sem. Persze az utóbbiak jóval nagyobb számban. Tehát viszonylag sok szövegen átrágtam magam, de először találtam olyat, amelyikben feltehetően kitapintható az igazi tehetség. Ez a *Légből szőtt gubó.* Mikor végeztem a kézirattal, először éreztem úgy, hogy de jó lenne újra végigolvasni az elejétől kezdve.

– No lám… – húzta el a száját Komacu, miközben érdektelenséget mímelve szívta cigarettáját. Csakhogy Tengo nem tegnap óta ismerte emberét, nem lehetett egykönnyen félrevezetni effajta képmutató viselkedéssel. Tudta, hogy olykor Komacu arckifejezése és gondolatai között nincs összefüggés, hacsak éppen nem homlokegyenest ellenkeznek egymással. Épp ezért türelemmel várta beszélgetőtársa megnyilatkozását. Az kis szünet után végre megszólalt:

– Magam is olvastam. Rögtön azután, hogy felhívtál telefonon, előkerestem a kéziratot. Nézd, ez egy borzasztó suta szöveg. Nincs tisztában a nyelvtannal, sok helyütt nem értem, mit akar mondani. Mielőtt írni akar, előbb tanulja meg újra, hogyan kell fogalmazni.

– De ugye azért végigolvastad, nem?

Komacu megeresztett egy mosolyt. Annak a fióknak a mélyéről kotorta elő, melyet általában nem szokott nyitogatni.

– Tényleg, ahogy mondani tetszett – ismerte be –, az utolsó szóig. Ezen magam is meglepődtem. Olyan nincs, hogy én egy pályázó

művét végigolvassam, De ebben az esetben ráadásul némelyik részletre még vissza is tértem. Ritkán esik meg, mint a bolygók együttállása. Ez biztos.

– Szóval, ez azt jelenti, hogy *van benne valami* – jegyezte meg Tengo. – Vagy tévednék?

Komacu erre letette a hamutartóba a cigarettát, majd jobbjának középső ujjával megvakarta az orra tövét. A kérdésre azonban választ nem adott. Tengo szólalt meg:

– Ez a gyerek csak tizenhét éves, középiskolás, még nem lehet az írásban gyakorlata. Bizony nem valószínű, hogy az idén éppen ő nyerje el művével a kötettel még nem rendelkező szerzők díját, pedig megérdemelné, hogy döntőbe jusson. Komacu uram saját szakállára ennyit csak el tud intézni… Akkor pedig biztos, hogy legközelebb esélyes lehet.

– No lám – morogta megint Komacu, ásított egyet, mint aki unatkozik, és ivott egy kortyot a jeges vízből. – Figyelj ide, Tengókám. Gondolkozzunk csak. Tegyük fel, betesszük ezt a nyers valamit a döntőbe. A döntőbizottságban a döntnökök vissza fogják dobni, talán mérgesek is lesznek. Először is nem olvassák végig. Mind a négyen gyakorló íróemberek, nyakig ülnek a munkában. Az első két oldalba beleolvasnak, azután a sarokba vágják. Kisiskolás fogalmazvány! Bármilyen hevesen próbálnám fényezni, védeni, hogy de igenis, lehet ezen csiszolni és ragyogni fog, ugyan ki hallgatna rám? Erőltethetném a dolgot a saját szakállamra, de azok ott valami ígéretesebbet akarnak választani.

– Akkor hát, rövid úton vessük el? – kérdezte Tengo.

– Azt én nem mondtam – hangzott a válasz orrvakarás közben. – Lenne nekem ezzel a kézirattal kapcsolatban egy kissé más elgondolásom.

– Kissé más elgondolás… – ismételte Tengo, és érezte, hogy van ezeknek a szavaknak némi baljós mellékzöngéje.

– Tengo, te azt mondod, hogy bízol a következő művében – folytatta Komacu. – Természetesen jómagam is sokat várok tőle. Nekem, mint szerkesztőnek, nagy öröm az, hogy idővel sikerül egy fiatal tehetséget felnevelni. Az embernek ugrál a szíve a gyönyörűségtől, amikor feltekintve a tiszta égboltozatra felfedez rajta egy új csillagot, mielőtt más észrevette volna. Őszintén szólva, én nem hiszem, hogy a lánynak majd legközelebb sikerülni fog. Szerénységem húsz éve ezen a pályán keresi a betevő falatot, sok írót látott feltűnni és eltűnni ez a két szem. Tehát nagyjából meg tudja különböztetni azokat, akiknek majd legközelebb menni fog, azoktól, akiknek nem. Szóval, ha engem kérdeznek, a lánynak már nincs *legközelebb.* Fájdalom, de következő utáni esélye sincs. Meg azután sem. Ugyanis nem az a típus, aki nekiveselkedik, hogy tökéletesítse magát. Lesheted azt: semmi sem lesz belőle. Hiábavaló várakozás. Nincs benne egy szemernyi *igyekezet* sem, nem törekszik arra, hogy jó szövegeket, ügyes mondatokat hozzon össze. Az irodalomban valaki vagy született tehetség, vagy annyira szorgalmas, hogy akár halálra hajtja magát. Harmadik út nincs. Ez a Fukaeri névre hallgató leányzó egyik csoportba sem tartozik. Nem az a kimondott tehetség, ami első látásra megnyilvánul, viszont úgy látszik, nem is nagyon hajlandó törni magát. Miért? Nem tudom. Nincs benne eredendő érdeklődés az írás iránt. Annyi biztos, hogy el akar mondani egy történetet, és ez az akarat igen erősnek tűnik. Ezt elismerem. A maga nyers formájában megfogott téged, és velem is végigolvastatta a kéziratot. Mert elgondolkoztatott. Ennek ellenére, mint írónak nincs semmi jövője. Akkora sem, mint egy légypiszok. Lehet, hogy ez téged elkedvetlenít, de ha őszinte akarok lenni, akkor ez az én szerény véleményem.

Tengo gondolkodóba esett. Volt valami ezekben a kifogásokban. Akárhogy is, Komacu igen jó érzékű szerkesztő.

– Azért nem lenne rossz lehetőséget adni neki – ellenkezett.

– Úgy érted, dobjuk bele a mély vízbe és nézzük, hogy fennmarad-e a színen vagy elsüllyed? – kérdezte Komacu.

– Röviden szólva, igen.

– Eddig könnyedén ledorongoltam szegényt, de nem bírnám tovább nézni, ahogy fuldoklik – jelentette ki a szerkesztő.

– És velem mi van? – kérdezte Tengo.

– Te legalább igyekszel – Komacu kereste a szavakat. – Te nem lazsálsz, komolyan veszed az irodalmat. Nem igaz? Te szeretsz írni. Ezt becsülöm benned. Az írás szeretete mindennél fontosabb annak, aki célul tűzte ki maga elé, hogy író legyen.

– És ennyi elég is?

– Persze, hogy nem. Pusztán csak ennyi nem elegendő. Kell még lennie egy „sajátos akármi”-nek. Valami olyan kell bele, amitől még én sem tudom kitalálni a végét. Ha regényről van szó, ezt többre becsülöm akárminél. Amikor nem tudom előre, hogy mi következik. Ha átlátok a történeten, már nem is érdekel. Nyilván. Ez teljesen egyértelmű.

Tengo hallgatott egy darabig, azután megszólalt:

– Fukaeri szövege az előre ki nem található írások közé tartozik?

– Naná, hát persze! Ez a lány tud valami nagyon fontosat. Azt nem tudom, mi légyen az, de birtokában van valaminek. Te is tudod és én is. Bárki rögtön meglátja, olyan, mint egy szélcsendes délutánon az égő rőzse egyenesen felfelé szálló füstje. Viszont figyelj ide, Tengo, a lány valószínűleg nem bírja elhordozni ennek a terhét.

– Tehát ha mély vízbe dobják, nem marad fenn a vízen?

– Pontosan – vágta rá Komacu.

– Akkor nem juthat a döntőbe a válogatásnál?

– Úgy van – válaszolta Komacu száját lebiggyesztve. Két kezét az asztalon összekulcsolta. – Nekem vigyáznom kell, mit beszélek.

Tengo fogta a csészéjét, és egy darabig a maradék kávét nézegette benne, azután letette. Komacu nem folytatta, Tengo szólalt meg:

– *Egy kissé más elgondolás* látszik kibontakozni, ugye?

Komacu ráhunyorított Tengóra, mint egy tanár éltanuló diákjára, majd lassan bólintott:

– Erről van szó.

*

Ebben a Komacu nevezetű férfiúban volt valami kiismerhetetlen. Az arcáról vagy a hangjából következtetni arra, hogy mit érez vagy mit gondol magában – egykönnyen nem lehetett. Úgy tűnt, ő maga nem csekély örömét leli abban, hogy valósággal füstbe burkolja a másikat. Kétségkívül: igen gyors az észjárása. Az a típus, aki másokra való tekintet nélkül, saját logikája szerint gondolkodik, és úgy ítél. Ok nélkül nem kérkedik vele, de igen olvasott és járatos a legkülönbözőbb témákban. Nemcsak tudása, de a megérzései is kitűnőek, jó szeme van emberek és művek megítéléséhez. Jócskán van benne előítélet, de szerinte az is az igazság fontos része. Alapjában véve nem sokat beszél és utál beleszólni más dolgába, de szükség esetén a maga okos és logikus véleményének hangot ad. Ha olyan a kedve, nagyon hegyeseket tud szólni. Kiszemeli ellenfelének leggyengébb pontját, és rögtön ledöfi egy találó jelzővel. Kényes az ízlése, szerzővel, művel szemben nem túl engedékeny, inkább türelmetlen álláspont felé hajlik. Viszont az emberek túlnyomó többsége ki nem állhatja Komacut. Igaz, ő nem is igényli, hogy szeressék. Tengo úgy látta, hogy a szerkesztő elsősorban önállóságra törekszik, egyenesen élvezi, hogy mások távolságot tartanak tőle, vagy durvábban szólva, utálják. Az elmeél nem a kellemes környezetnek köszönhető, ez volt Komacu alapelve.

Egyébként emberünk 45 éves volt, tizenhat évvel idősebb Tengónál. Az irodalmi folyóirat szerkesztőségében munkálkodva meglehetős hírnévre tett szert, ismertté vált a hozzáértők körében, de magánéletéről senki nem tudott semmit. Munkatársai előtt magáról soha sem beszélt. Tengo semmit sem tudott arról, hogy Komacu hol született, nevelkedett, egyáltalán: hol is lakhat. Ilyesmiről nem esett egy árva szó sem, akármilyen hosszúra is

húzódott az eszmecsere. Ennek ellenére, jóllehet maga a szerkesztő nehezen megközelíthető maradt, különösebb erőfeszítés nélkül be tudta gyűjteni a kéziratokat neves szerzőktől, ha szükség volt rá. Sokan kételkedtek abban, hogyan képes erre az, aki kapcsolatépítésre nem sokat ad, irodalmi körökben emberek leszólásáról hírhedt. Bár sokszor neki köszönhetően sikerült egy-egy mutatós folyóiratszámot összehozni. Így azután szeretni nem szerették, de fejet hajtottak előtte.

A szóbeszéd szerint a 60-as évek diáklázadásainak idején a Toldó Egyetem hallgatóinak vezérkarához tartozott. Egészen közel állt a rendőrroham idején az első diáklány áldozathoz, Kanba Micsikóhoz, és ő maga is súlyosan megsebesült. Igaz-e vagy sem: nem tudni, de hihetően hangzik.

Komacu nyúlánk, sovány termetű, a szája ijesztően nagy, az orra meg borzasztóan kicsi, keze-lába hosszú, ujjait elszínezte a nikotin. Alakjában volt valami a 19. századi orosz irodalmi-forradalmi értelmiségi figurákból, azokra emlékeztetett. Ritkán nevetett, de akkor tele szájjal. Viszont, mintha különösebben nem is lelné örömét benne, mosolyát inkább valami baljós előjelnek szánta, mint valami kiöregedett varázsló. Tisztán, rendesen járt, de tudtára adta a világnak, hogy az öltözködéssel nem törődik. Mindig ugyanolyan ruhákat viselt. Tweedzakó, fehér Oxford pamuting, vagy világosszürke pólóing, nyakkendő nélkül, Suede hasított bőrcipő. Az egész olyan volt, mint valami egyenruha. A zakók mintázata egy cseppet eltért, de jól karban volt tartva mind a fél tucat, el lehetett képzelni, amint szép rendben lógnak sorban otthon a szekrényében. Valószínűleg meg is számozta, hogy megkülönböztesse őket.

Vékony, drótszerű hajzata elöl kissé őszült már, de eltakarta a füleit. Csodálatosképpen frizurája mindig olyan hosszú volt, mintha éppen az elmúlt héten igazíttatta volna a borbélynál. Tengo el sem tudta képzelni, hogyan lehetséges ez. Komacu szeme néha szúrós fénnyel felragyogott, mint a csillagok a téli égbolton. Ha valami miatt elhallgatott, jó ideig olyan mély némaságba burkolódzott, mint egy

szikla a Hold túlsó oldalán. Ilyenkor arca kifejezéstelenné vált, úgy tűnt, mintha testének melegét is elvesztette volna.

Tengo vagy öt évvel azelőtt került ismeretségbe vele. Akkoriban pályázott a kötet nélküli szerzők díjára, és bekerült a döntőbe, az utolsó válogatásba. Komacu felhívta, mondván, hogy beszélni akar vele. Egy presszóban találkoztak, éppen ott, ahol ezúttal is.

– Ezzel nem fogsz díjat nyerni. Nem megy – közölte vele Komacu, és igaza lett. – Nekem viszont tetszik, amit írtál. Nem szoktam senkinek sem a kedvét keresni, az nálam ritkaságszámba megy.

(Akkoriban Tengo ezt még nem tudhatta, de később rájött, hogy tényleg így is van.)

– Szóval, ha elkészülsz a következővel, mutasd meg nekem, mielőtt még bárki más elolvasná – ajánlotta a szerkesztő.

– Azt fogom tenni – ígérte Tengo.

Komacu érdeklődött eddigi élete, neveltetése, foglalkozása iránt is. Tengo a lehetőség szerint őszintén elmondott mindent. Vagyis, hogy a Tokióhoz közeli Csiba megyében, Icsikavában született, ott is nőtt fel, közvetlenül születése után az anyja megbetegedett és meghalt. Legalábbis apja így mesélte neki. Testvére nincs, apja nem nősült újra, egyedül nevelte fel a fiát. Az öreg az NHK, a japán közszolgálati televízió előfizetését gyűjtötte, de mivel Alzheimer-kórban szenved, ezért a Bószó-félsziget déli partján, egy egészségügyi otthonban tölti napjait. Tengo a Cukuba Egyetem 1. sz. Természettudományi Karán a matematikát választotta főszakának. E hosszú nevű intézményben szerezte diplomáját, és egy tokiói egyetemi előkészítőn, Jojogiban matematikát tanít. Eközben novellákat ír. Az egyetem elvégzése után el tudott volna helyezkedni a helyi gimnáziumban is, de az előkészítőben viszonylag szabadabb az időbeosztás, ezért hát inkább azt választotta. Tokióban, Kóendzsiben van egy kis lakása, ahol egyedül él.

Azt, hogy hivatásos író akar-e lenni vagy sem – ő maga sem tudja biztosan, ahogy azt sem, hogy van-e hozzá tehetsége. Csak azt tudja, hogy egy napig sem tud meglenni írás nélkül. Ez tény. A dolgok megfogalmazása olyan számára, mint a lélegzetvétel.

Mindezt Komacu közbeszólás nélkül, figyelmesen hallgatta végig. Maga sem tudta, miért, de személyes rokonszenvet táplált Tengo iránt, aki erős testalkatával (az iskolától az egyetemig a dzsúdóklub élvonalában volt) olyan benyomást keltett, mint egy korán kelő, nyílt tekintetű parasztember. Tüskére vágott hajával, karfiollá gyűrt füleivel nem látszott sem ifjú irodalmárnak, sem a matematika tanárának. Ez – úgy látszik – találkozott Komacu ízlésével. Ha Tengo valami újat írt, elvitte neki, ő meg elolvasta és véleményezte. Ezután következett a kézirat átdolgozása a szerkesztő tanácsai szerint. Ez ismét a bíráló elé került, és Komacu ismét ellátta Tengót újabb útmutatásokkal, mint ahogy az edző magasabbra teszi a lécet:

– Neked ez még sokáig fog tartani – mondta –, de nem sürgős. Állhatatosan írj, egyetlen nap kihagyás nélkül, hacsak lehet, ne dobd ki, tedd félre, később hasznát veheted.

Tengo mondta, hogy úgy lesz.

Ezen túl Komacu rábízott apróbb munkákat. A kiadónak volt egy női lapja, annak jelentéktelenebb (még névtelen) szerzőinek kéziratait lektorálta, átírta az olvasói leveleket, rövid ismertetéseket írt új könyvekről, filmekről, el egészen odáig, hogy a csillagjóslás cikkeit is megkapta. Ha egyszer rábízták, Tengo mindent rendesen elvégzett. Rögtönzött jóslatai is beváltak, ez elismerést szerzett neki. Egyik tanácsa így szólt a rovatban: „Óvakodjunk a kora reggeli földrengéstől!” Erre másnap hajnalban valóban be is jött egy földrengés. Az ilyen aprómunkának köszönhetően némi külön jövedelemhez jutott, továbbá rutint is szerzett a szövegezésben. Örülhetett neki, hogy így vagy úgy, de megjelent nyomtatásban, mégiscsak ott sorakoztak a boltok polcain az általa megfogalmazott írások.

Nemsokára részt vehetett a kötet nélküli szerzők díjára érkezett pályázatok selejtezésében. Furcsán hat, hogy éppen egy pályázó javítgatja a jelöltek írásait, de Tengo nem törődött ezzel, és részrehajlás nélkül olvasta végig a szövegeket. Miután kazalnyi rosszul sikerült regényen kellett végigrágnia magát, óhatatlanul beléivódott, mitől lesz rossz egy írás és mitől jó. Általában vagy száz közül ki tudott választani tízet, melynek valamiféle mondanivalója volt, elvitte Komacuhoz, hozzáfűzve mindegyikhez a maga megjegyzéseit. Végül öt munka maradt meg, azok közül négytagú bírálóbizottság választotta ki a kötet nélküli szerzők díjának nyertesét.

Tengónak is volt más, hasonló munkája, Komacu is gyakorlott volt a jelölésben, úgyhogy bármekkora tömegből is ki tudtak hozni két-három elfogadható darabot. Tengo írása három ízben bekerült a döntőbe, kétszer más lektorok, másszor a szerkesztői asztaltól Komacu juttatta be, de díjat mégsem nyert. Nem is bánkódott miatta. Egyrészt azért, mert gyökeret vert benne a szerkesztő figyelmeztetése, miszerint: „van idő d, ráérsz”, másrészt még nem is nagyon akaródzott neki sürgősen íróvá lennie.

Az órarendjét az előkészítőben úgy rendezte el, hogy egy héten négy napon át otthon azt csináljon, amit akar. Hét éve már, hogy ott tanított, és a diákok között meglehetős népszerűségre tett szert. Ugyanis tanítási módszere célratörő volt, nem terjengős, minden kérdésre még ott, az órán, azonmód válaszolni tudott. Maga is meglepődött rajta, de volt előadói vénája. Jól tudott magyarázni, a hangja jól csengett, tréfáival megnevettette hallgatóságát, pedig mielőtt tanár lett volna, mindig is azt hitte magáról, hogy nem tud jól előadni. Még ezután is izgult, hogy ha valakinek szemtől szemben el kell mondania valamit, nem fogja megtalálni a megfelelő szavakat. Kisebb társaságokban is mindig inkább a hallgatóság szerepét játszotta. Viszont a katedrán, a nagyközönség előtt agya egészen kivilágosodott, és akármeddig könnyedén tudta vinni a szót. Ismét rá kellett jönnie, a maga esetében is, hogy az ember kiismerhetetlen lény.

A fizetéssel nem volt elégedetlen. Nem mintha sok lett volna, de az ilyen előkészítőkben mindenki a képességeihez mérten kapja a fizetését. A tanárokról időnként felméréseket tartottak a diákok körében, és amennyivel nőtt valakinek a népszerűsége, annyival hozzátesznek a béréhez, mert joggal tartanak attól, hogy más iskolák elhalásszák tőlük a jó munkaerőket. (Folyton valóságos fejvadászat folyt utánuk.) Egy átlagos iskola nem ilyen. Ott a fizetés a munkában töltött évek szerint jár, a tanárok magánéletét ellenőrzik, és a tehetség vagy a népszerűség egyáltalán nem számít. Így Tengo örült, hogy ilyen előkészítőben dolgozhatott. A diákok túlnyomó része hajtott a továbbtanulásra, tehát lelkesen figyelt az előadásokon. Az előadónak a tantermen kívül semmi dolga nem volt, és ez kapóra jött Tengónak. A diákok fegyelmezése és egyebek miatt nem fájt a feje, semmi gondja nem volt rá, neki csak a katedrán kellett helytállnia. Elég volt, ha megtanította a feladatmegoldás csínját-bínját. Tengónak veleszületett képessége volt arra, hogy a számok eszközével, tiszta ideákkal foglalatoskodjék.

Odahaza pedig kora reggeltől jóformán estig folyton csak írt. Mont Blanc töltőtoll, kék tinta, négyszáz szavas kéziratpapírok. Ha ezek kéznél voltak, már ennyi elégedettséggel töltötte el. Hetente egyszer meglátogatta a férjes asszony szeretője, és együtt töltötték a délutánt. Egy tíz évvel idősebb, érett, házasságban élő nővel hetente szeretkezni – keresve sem találhatott volna ennél kényelmesebbet. Tengónak ez bőven elég volt. Egyébként napnyugtakor hosszú sétákat tett, sötétedés után zenét hallgatott, olvasgatott egyedül. Televíziót nem nézett, ha jött az NHK díjbeszedője, udvariasan hárított: közölte vele, hogy nincs készüléke, akár be is lehet jönni a szobájába, ellenőrizni. Az NHK emberének egyébként nem is volt engedélye arra, hogy a lakásokba belépjen.

*

– Én még ennél magasabbra gondoltam – jelentette ki Komacu.

– Magasabbra?!

– Aha. A kötet nélküli szerzők díja sem csekélység, de én valahogy mégis ennél feljebb céloznék.

Tengo csak hallgatta. Nem volt számára világos, mire akar Komacu kilyukadni, de valami bizonytalan, halvány sejtelem fogta el. Kis szünet után a szerkesztő kirukkolt.

– Magára az Akutagava-díjra gondoltam.

– Akutagava-díj – ismételte lassan Tengo, mintha egy bottal a nedves homokba akarná írni a híres író nevét.

– Aha. Ezt – kedves Tengo – még a magadfajta zöldfülű is méltányolja talán. Az újságok is megírják, a tévé is lehozza a hírek között.

– Valamit nagyon nem értek – vetette ellen Tengo. – Mi most éppen Fukaeriről beszélünk?

– Hát persze, hogy róla és az ő léggubicsáról. Mi másról? Talán szóba jött olyan téma, ami felülírta volna?

Tengo beharapta az ajkát, és igyekezett kitalálni a szerkesztő kétségtelenül meglévő hátsó szándékát:

– De hát eddig nem arról folyt a szó, hogy még a kötet nélküli szerzők díját sem kaphatja meg? – kérdezte. – Meg hogy ebben a formájában használhatatlan…

– Naná, hogy azonmód, ahogy van, semmire sem megyünk vele, ez világos, kétség nem fér hozzá.

Tengo egy darabig elgondolkozott, majd visszakérdezett:

– Vagyis ez azt akarja jelenteni, hogy bele kell nyúlni a pályamű szövegébe?

– Más mód nincsen – közölte a szerkesztő. – Hiszen oly gyakran fordul elő, hogy a beküldött ígéretes munkát a szerző a lektor tanácsai alapján átdolgozza… Egyáltalán nem megy ritkaságszámba. Csakhogy ebben az esetben nem maga a szerző, hanem valaki más csinálja meg.

– Ki más? – bukott ki Tengo szájából a kérdés, de mielőtt választ kapott volna, már rájött, ki is lehet az a valaki. Csak hát mégis megkérdezte.

– Te leszel az, te írod majd át – mondta Komacu.

Tengo azon igyekezett, hogy megfelelő szavakat találjon, de nem sikerült neki. Egy sóhajt követően mégis megszólalt:

– De hát, kedves Komacu, nincs már arra elég idő, hogy ezt a művet akár nagyjából is rendbe hozzam. Elejétől végéig, az alapoktól kezdve mindent át kell írni benne, és ez már nem jön össze.

Komacu tovább mondta a magáét:

– Persze, hogy a pincétől a padlásig mindent fel kell forgatni, de a mese megmarad, és amennyire lehet, az egésznek a hangulatát is meg lehet tartani. A sztori vázát azonmód fel lehet használni. Csak a szöveget kell megváltoztatni, de azt teljesen. Kicsontozni a művet. Átültetés, úgynevezett adaptáció lesz belőle, melynek Tengo, te vagy a rendezője, én pedig az egésznek a producere.

– Ilyen egyszerűen megy az ilyesmi? – mondta Tengo, de inkább csak magának.

– Na, idefigyelj! – szegezte neki a szerkesztő a kávéskanalat, mint mikor a karmester beint a szólistának. – Ez a Fukaeri nevezetű lány tud valami egészen különleges dolgot. Aki elolvasta az írását, az rögtön rájön erre. A fantáziája – az nem semmi. Csakhogy sajnos, a megfogalmazással sehogyan sem boldogul. A szöveg elképesztően silány. Másrészt viszont te meg írni tudsz. Megvan a cselekmény, a hangulat. A szöveg terebélyes, a gondolati megfogalmazás pedig karcsú. De van az egészben élet, elevenség, csak néha Fukaeri maga sem tudja, mit akar mondani, ezért nem lehet kihámozni a lényeget. Te bezzeg mindig tudatosan írsz. A lány meg, mint egy kis állat, gyáván behúzódik egy odú mélyére, és sehogyan sem akar onnan előbújni, csak azt ismeri, ami odabent van körülötte. Nem jön

ki, nem lehet elfogni. Én csak azt akartam mondani az imént, hogy idő kell hozzá.

Tengo fészkelődött egy kicsit a kényelmetlen műanyag széken. Nem szólt semmit.

– Egyszerű az eset – folytatta Komacu finoman forgatva a kiskanalat. – Össze kell kötni kettőtöket és az egyikre ráfogni, hogy íme az új tehetség. A Fukaeri által hozott nyersanyagból Tengo hozzáadja a jól megfogalmazott mondatokat. Ésszerű fúzió. Neked megvan ehhez a tehetséged. Éppen ezért karoltalak föl eddig én, személyesen. Hát nem? A többit pedig bízd csak rám. Ha egyesítjük erőinket, túl alacsonyan van a kötet nélküli szerzők díja, nyugodtan megcélozhatjuk az Akutagava-díjat. Nemhiába keresem én a kenyeremet olyan régóta ezekben az irodalmi körökben! Tudom én a módját, hogyan lehet ebben a társaságban a kulisszák mögé látni.

Tengo egy darabig nyitva felejtett szájjal bámult a szerkesztőre, aki mesterkélten, nagy csörömpöléssel tette vissza kanalát a csészealjra. Tengo összeszedte magát és megkérdezte:

– Mi történik akkor, ha megvan az Akutagava-díj?

– Egyből elhíresül. Az emberek zömének úgyszólván fogalma sincsen, hogyan értékeljen egy regényt, de nem akar lemaradni a világ folyásáról. Ha tehát van egy díjnyertes könyv, amiről beszélnek, megveszi, elolvassa. Hát még ha a szerző egy diáklány, aki jelenleg még a gimnázium padjait koptatja! A könyvet eladják, az bizony jó kis summa. A hasznot meg elosztjuk hármunk között. Azt is ügyesen elrendezem.

– Itt most nem érdekes a pénz – vetette közbe Tengo kiszáradt torokkal. – Nem ütközik mindez a szerkesztés szakmai etikájával? Ha ez a mesterkedés nyilvánosságra kerül, komoly gondok lesznek belőle. A kiadóvállalat sem tűrné el, ugye?

– Nem derül ki az egykönnyen – folytatta Komacu. – Látom a veszélyt, megvan a tervem, óvatosan alkalmazom majd. Ha nem válik be, azt sem bánom, ha kirúgnak, kész örömmel hagyom ott a

munkahelyemet. Úgysem értékel engem eléggé a főnökség, még a meleg vizet is sajnálják tőlem. Én egyébként az egészet nem a pénzért csinálom, hanem azért, hogy bolonddá tegyem az irodalmi berkekben nyüzsgő alakokat. Összegyűlnek homályos odvaik mélyén, udvarolnak egymásnak, gáncsoskodnak, vagy sebeiket nyalogatják, összehordanak hetet-havat a literatúra magasztosságáról – ezt a lehetetlen társaságot szeretném jól kiröhögni… Jó mulatság, nem?

Tengo nem találta különösebben mulatságosnak. Irodalmi berkek… nem nagyon látott ő még olyat. Viszont, mikor megértette, hogy egy olyan tekintélyes szerkesztő, mint Komacu ilyen gyerekes indítékból veszélyes útra lép, egy pillanatra elakadt a szava.

– Amit hallottam, az nekem valami csalásfélének tűnik – mondta azután.

– Hát bizony nem megy ritkaságszámba az ilyesmi – ismerte el Komacu –, a folyóiratokban közölt folytatásos képregények zömét is így tákolják össze. A stábnak van valami ötlete, összehozzák belőle a mesét, a rajzoló vázlatot készít hozzá, a segédei meg kidolgozzák a részleteket, kiszínezik. Éppolyan iparszerű tevékenység ez, ahogyan az ébresztőórákat gyártják. A regények között is van ehhez hasonló, a szerelmes lektűrirodalom. Többnyire mind egy kaptafára készül, a szüzsét a kiadóban találják ki, az alkalmazott írónak csak a megfelelő mesét kell hozzátennie. Vagyis munkamegosztásról van szó. Különben nincs tömegtermelés. A szigorúan vett literatúrában azonban – látszatra – nem alkalmaznak ilyen megoldásokat, és ezért mi – tisztára taktikai megfontolásból – ezt a Fukaeri nevű lányt állítjuk az előtérbe. Ha lelepleződünk, nem mondom, lesz egy kis botrány belőle, de törvényt nem sértettünk. Mit csináljunk, ez már az idők szava. Meg azután nem Balzac vagy Muraszaki Sikibu írásáról beszélünk, hanem csak egy középiskolás lány göcsörtös munkájáról, melyet kiegyengetünk, hogy valami rendesebb irodalmi mű váljék belőle. Mi ebben a rossz? Ha a végeredmény egy jó minőségű írás, mely sok olvasót megörvendeztet, akkor minden rendben, nem?

Tengo elgondolkozott a hallottakon, majd alaposan mérlegelve a szavakat, így szólt:

– Két kérdés merül fel bennem. Illetve több is, de egyelőre csak ezt a kettőt említeném. Egyrészt, hogy a szerző, ez a Fukaeri nevű lány beleegyezik-e abba, hogy valaki más hozzányúljon a művéhez. Ha ő nemet mond, nyilván az ügy egy lépést sem haladhat tovább. A másik kérdés, ha teszem azt, igent mond is, képes leszek rá, hogy valóban jól megcsináljam ezt a történetet? A közös munka kényes ügy, és nem hinném, hogy tényleg olyan egyszerűen végre lehetne hajtani a tervet, mint ahogy Komacu uram felvázolta az imént.

– Ha te csinálod, neked sikerülni fog – vágott közbe rögtön a szerkesztő, mint aki véleményét már előre borítékolta ez ügyben. – Semmi kétség, menni fog. Már akkor is ez ötlött először az eszembe, amikor végigolvastam a *Légből szőtt gubó*t. Arra gondoltam, hogy *ez az a sztori, aminek a kijavítása éppen Tengónak való feladat.* Mi több: ez éppen testhezálló neki. Az írás várva várja, hogy Tengo átírja. Te nem gondolod?

Tengo nem tudott szólni, csak a fejét rázta.

– Nem kell sietni… – folytatta Komacu halkan. – Ez nagyon fontos, gondolkozz el rajta néhány napig. Olvasd el a kedvemért a szöveget még egyszer, és szeretném, ha utána ismét fontolóra vennéd az ajánlatomat. Igaz is, ezt itt neked hoztam.

Azzal a szerkesztő zakója zsebéből elővett egy barna borítékot és odaadta. Egy lány normál méretű, színes fotói voltak benne, az egyik mellkép, a másik egész alakos. Egy időben készülhettek. A lány valahol egy lépcsőzet előtt állt éppen. Egy széles kőlépcső előtt. Klasszikus szépségű arc, hosszú, egyenes haj, fehér blúz. Sovány, apró termetű. A száj mosolyogni igyekszik, de a szem ellenáll a próbálkozásnak. Őszinte szemek, valósággal epedő tekintet. Tengo egy darabig felváltva nézegette a képeket, hol egyiket, hol a másikat. Nem tudni, miért, de saját kamaszkori önmagára emlékeztették ezek a fotók, még a szíve is belesajdult egy kicsit. Különös fájás volt ez,

ezt a fajtát régen nem érezte. A lány fényképének a látása váltotta ki belőle.

– Ez itt Fukaeri. Meglehetősen csinos, nem? – szólalt meg Komacu. – Olyan tiszta, ártatlan típus. Tizenhét éves. Hibátlan. Civilben Fukada Erikónak hívják, de azt nem használja, folyton csak Fukaerinek nevezi magát. Ha megkapja az Akutagavát, jó kis hírverés támad körülötte, nem gondolod? A média úgy körberepkedi, mint alkonyaikor a denevérek az ember fejét, a könyvet pedig – ahogy a nyomdából kikerül – szétkapkodják.

Vajon honnan kerítette elő Komacu a lány fényképeit, mikor a pályázó kéziratához nem szoktak fotót csatolni? Tengo csodálkozott, de nem kérdezett semmit. Fogalma sem volt róla, hogy a szerkesztő mit válaszolna, meg nem is érdekelte.

– Jobb, ha nálad maradnak a képek – mondta Komacu. – Még hasznát veheted.

Tengo betette a borítékba, a kézirat mellé, majd így szólt:

– Komacu uram, én nem nagyon ismerem az efféle irodalmi berkeket, de szerintem józan ésszel végiggondolva ez a terv igen veszélyes. Ha egy alkalommal félrevezettük a világot, akkor továbbra is, rendületlenül hazudni kell a végsőkig. Lelkileg és technikailag sem egyszerű az ilyesmi. Ha valahol valaki csak egyszer is elszólja magát, az mindnyájunknak kész katasztrófa, nem igaz?

Komacu újabb cigarettára gyújtott.

– Az – válaszolta. – A kifogásod tökéletesen helytálló, a tervben tényleg van kockázat. Jelenleg túl sok a bizonytalan elem. Előre nem lehet tudni, hogy mi jön ki belőle. Az is meglehet, hogy mindenféle nemkívánatos dolgok következnek a kudarcból. Tudom én azt. Mindent fontolóra vettem, és az ösztönöm mégis azt súgja, hogy „Előre!”. Miért? Azért, mert ez egy soha vissza nem térő alkalom. Ilyen eleddig még nem volt, és talán ezután sem adódik. Talán nem megfelelő hasonlat, de ez a biztos befutó. Rengeteg jutalékkal.

Minden esélye adott hozzá. Ha most elszalasztjuk a lehetőséget, később keservesen meg fogjuk bánni.

Tengo csak hallgatta a szerkesztőt, és nézte arcán azt a bizonyos baljós mosolyt. Komacu folytatta a rábeszélést:

– Mindennél fontosabb azonban, hogy a *Légből szőtt gubó*t remekművé alakítsuk át. Át *kell* írni, hogy jobb legyen. Van benne valami nagyon lényeges. Ezt a *valamit* kell valakinek kinyerni belőle. Ezt belül neked is így kell gondolnod. Nem igaz? Ezért kell összefognunk. Feláll a vállalkozás, mozgósítjuk képességeinket. Indítékaink egyikében sincs semmi szégyellnivaló.

– Csakhogy – ellenkezett Tengo –, bármilyen érveket is hozunk fel, akárhogy indokoljuk is, akárhogy nézzük, ez mégiscsak szélhámosság. Az indítékot nem kell szégyellni, de sehova sem jutunk vele. A háttérben, titokban forgolódunk. Ha a szélhámosság szó nem tetszik, mondhatjuk azt, hogy visszaélés. Törvényt nem sért, de erkölcsileg kérdéses. Hiszen ha egy folyóirat szerkesztője a pályázatra beérkezett műbe belenyúl és felhasználja, az szaknyelven szólva bennfentes kereskedelemnek nevezhető, nem?

– Az irodalom és a kereskedelem nem összevethető: az irodalom egészen más – így Komacu.

– Például miben?

– Például… izé… hogy is mondjam csak, te elfelejtkezel egy nagyon fontos tényről. – Komacu eleddig nem tapasztalt módon lelkesen, tele szájjal beszélt. – Te szándékosan figyelmen kívül hagyod… nevezetesen: azt, hogy eredetileg magad is *éppen ezt szeretted volna tenni.* Már eleve hajlottál arra, hogy kijavítsd. Tudom én azt jól. Törődsz is te a kockázattal meg az erkölccsel! Figyelj, Tengókám: úgyse tudod megállni, hogy hozzá ne nyúlj! Fukaeri helyett te hozod ki az írásából azt a bizonyos valamit. Nahát! Ez a különbség az üzlet és az irodalom között! Mindegy, hogy ez jó vagy rossz, túl az anyagiakon, ez mozgatja a dolgokat. Menj haza és szállj magadba: eldöntheted, hogy mit akarsz. Állj a tükör elé, belenézhetsz a saját arcodba, oda lesz írva világosan.

Hirtelen megritkult körülötte a levegő, Tengo gyorsan körülnézett. Megint rájön a szokásos? Nem, nem tűnt úgy, hogy jönnének a képsorok. Máshonnan jöhetett a fojtogató érzés. Elővette a zsebkendőjét, hogy letörölje arcáról a verítéket. Ennek a Komacunak mindig igaza van – gondolta. Vajon miért?

3 | **AOMAME**
Néhány megváltoztatott tény

Aomame harisnyában ereszkedett le a vészlejárat szűk vaslépcsőjén, melynek fokai között átsüvített a szél. A miniszoknya ugyan eléggé testhezálló volt, a nőnek olykor mégis olyan bizonytalan érzése támadt, mintha az aláfújó erős huzat fel akarná duzzasztani, akár egy hajó vitorláját, hogy őt is felemelje. Puszta kézzel kapaszkodva a korlátként szolgáló csőbe, háttal a menetiránynak, egyenként vette a lépcsőfokokat. Meg-megállt, hogy megigazítsa homlokába hulló haját vagy a válltáskáját.

Alatta futott a Tokión áthaladó 246-os út. A nőt körbefogták a legkülönfélébb nagyvárosi zajok, autómotorok berregése, dudálás, riasztók szirénája, a szélsőjobbosok propaganda-kocsijából bömbölő régi katonazene, valahol légkalapáccsal betont bontottak, meg sok egyéb zörej és hang is. A szél kavarta mindezt körös-körül, 360 fokban, alulról és felülről egyaránt. Ennek hallatára (mivel nem volt módja rá, hogy befogja a fülét) egyre jobban elfogta valami tengeribetegséghez hasonló émelygés.

Egy darabig leért, ott egy járda vitt az út közepe felé, majd ismét lépcső következett egyenest lefelé.

Az otromba vészlejáraton túl, az út másik oldalán egy kis ötemeletes lakóház állt, barna téglaburkolattal, nem régen építhették oda. Kis erkélyekkel az út felé, de az ablakok mindegyike szorosan lezárva, lefüggönyözve, leeresztett rolókkal. Miféle építész az, aki csak azért is balkonokat rakott oda, holott az ember orra előtt halad a magas, gyorsforgalmi út? Nem létezik, hogy akad olyan ember, aki egy ilyen helyen akar felhajtani egy pohár gin-tonikot, miközben az esti forgalmi dugót nézegeti, vagy oda teregeti száradni a lepedőjét. Mégis, itt-ott ki volt feszítve a ruhaszárító kötél, mintha elő lenne írva, az egyik erkélyre még kerti széket és cserépben egy nyamvadt, színehagyott fikuszt is kiraktak. Levelei kókadtak, néhol már

barnásra színeződtek a szárazságtól. Aomame nem tudta megtagadni tőle együttérzését. Ha a lélekvándorlás során újjászületne, akkor sem szeretne ilyen élőlénnyé változni.

A vészlépcsőt általában nem nagyon használták, itt-ott hálót szőtt a fokok között a pók. Kis fekete jószág, ott húzódott meg a sarokban, apró áldozatokra várva nagy türelemmel. Igaz, nem is tudja, hogy ő türelmes lenne, hiszen ez az állat egyebet sem tud, mint hálót szőni, és életmódjában egyébként sincs más választása, csak figyelni lankadatlan. Egy helyben marad, és addig lesi a prédát, míg el nem pusztul, azután szépen elporlad. Mindez előre be van programozva a génjeibe. Ezért nincs tévedés, reményvesztés, kétségbeesés, metafizikai kételyek, erkölcsi aggályok. Valószínűleg nincsenek neki ilyesmik. Nem úgy, mint nekem, gondolta Aomame. Haladnom kell a célom felé, éppen ezért kell tönkretennem a harisnyámat itt, ezen a nyavalyás környéken, Szangendzsajában, miközben ereszkedem lefelé ezen a lehetetlen lépcsőn a 3. sz. gyorsforgalmi út magasából, a sóvár pók fonalait tépdesve, egy hülye veranda fikuszára meresztgetve a szememet.

Én mozgásban vagyok, és ennek oka van.

Mindezt végiggondolva Aomaménak Ócuka Tamaki jutott eszébe. Nem állt szándékában éppen egykori barátnője dolgain tépelődni, de ha már egyszer felötlött benne, nem tudott leállni vele. Tamaki középiskolás korában a legjobb barátnője volt, és ugyanabba a softball-körbe tartoztak. Mint sporttársak sokat jártak és sok mindent csináltak együtt. Egyszer még valami olyasfélét is műveltek, mint a leszbikusok. Egyik nyári szünetben elmentek kettesben kirándulni, a szállodában pedig csak egy közös szobát kaptak, extra széles ággyal. Lefekvés után volt némi tapogatózás itt-ott, de azért nem volt túl komoly, inkább csak a kamaszlányok kíváncsiságával merészkedtek próbálkozni egymással. Se fiújuk, sem nemi tapasztalatuk nem volt. Az emlékezetben csupán úgy maradt meg az eset, mint az emberiét „rendhagyó, de mélyreható” közjátéka. Viszont Aomame – miközben a vészlejárat durva lépcsőin ereszkedett lefelé, a feltolult emlék hatására belül lassan

átmelegedett. Még akkor is különös élénkséggel jelent meg képzeletében Tamaki szép, ovális mellbimbója, fenekének gömbölyűsége, zsenge szőrzete, formás csiklója.

A megelevenedő emlékkép kísérőzenéjeként Aomame képzeletében felhangzott a *Sinfonietta* ünnepélyes fanfárszólója. Eszébe jutott, hogyan tapintotta tenyerével lágyan barátnője sima testét. Eleinte Tamakit csiklandozta az érintés, de azután ez elmúlt, és a lány halkan pihegni kezdett.

A fanfárszóló voltaképpen egy stadion megnyitójára készült, de mintha annak ritmusára ringatóztak volna a szélben Bohémia zöld mezői. Aomame megérezte, hogy Tamaki mellbimbója hirtelen megkeményedik, akárcsak sajátja. Az üstdob egészen bonyolult figurákat mutatott be.

Aomame megállt és rázogatta a fejét. Nem létezik, hogy ilyen helyzetben épp ilyen gondolatok lepjék meg. Arra gondolt, hogy most a lejutásra kell összpontosítania, de képtelen volt az ábrándjait leállítani, egyre csak az egykori képek lebegtek elő a tudata aljáról egymás után. Rendkívül eleven színekkel. Nyári éjszaka, szorosan az ágyban, enyhe verítékszag. Kiejtett szavak és szavakkal kifejezhetetlen érzések, elfelejtett ígéretek, valóra nem vált hiú remények, sehová sem vezető sóvárgás.

Egy heves szélroham felborzolta Aomame haját, majd visszacsapta az arcába. A fájdalom előcsalta a könnyeit, de a következő szélroham játszva felszárította.

Mikor is történt? – tűnődött Aomame, de sehogy sem tudott visszaemlékezni, az idő fonala összekuszálódott. Elvesztette az egyenes tengelyt, összezavarodva nem tudta, merre van a jobb és a bal, hol van lent, hol a fent. Nem találta azt a fiókot a memóriájában, amit keresett. Nem emlékezett arra, aminek pedig eszébe kellett volna jutnia. Most akkor 1984 áprilisában járunk. Születtem… úgy van: 1954-ben. Odáig rendben is volt, de az élmény, ami pedig úgy beleégett a tudatába, gyorsan elvesztette időhöz kötöttségét. A szeme előtt papírdarabkák keringtek, szálltak a viharos léghuzatban,

rajtuk az évszámokkal. Utánuk szaladt volna, hogy akár egyenként is, de összegyűjtse őket. Csakhogy a szél túl erősen fújt, és a kártyákon szereplő évszámok túlnyomó többsége elveszett. 1954, 1984, 1645, 1881, 2006, 771, 2041… egymás után szálltak el a viharban. Szétfoszlott a rendszer, a tudat kialudt, a gondolatok lépcsőzete a lába előtt hevert darabokban, összetörve.

Egy ágyban feküdtek, Aomame és Tamaki. Mindketten tizenhét évesek, és hallatlanul élvezik az ölükbe hullott szabadságot. Első utazásuk barátnőjük társaságában, és ez felizgatja őket. Együtt fürödnek a szálló meleg vizes medencéjében, azután a hűtőből kiveszik a dobozos sört, azt isszák, villanyoltás, majd ágyba bújnak. Először csak játszanak, félszegen egymás testi érintésétől. Azután adandó alkalommal Tamaki kinyújtja a kezét és a hálóruhaként szolgáló trikón keresztül finoman megcsippenti társa mellbimbóját. Aomame úgy érzi, mintha elektromos áram futna keresztül a testén. Majd levetik a trikót meg a bugyit is, hogy meztelenek legyenek. Nyári éj. Merre is kirándultak akkor? Aomame már nem emlékszik rá. Mindegy. Egyikük sem szólt, csak fürkészik egymás testi titkait. Nézik, érintik, simogatják, csókolgatják, megnyalogatják. Félig tréfából, félig komolyan. Tamaki inkább kicsit kövérkés, nagy keblű, Aomame pedig nyurga, karcsú termetű, izmos, a melle nem túl nagy. Tamaki folyton azt hajtogatja, hogy diétáznia kellene, de Aomame szerint nagyon csinos úgy, ahogy van. A kövérkés kislány bőre finom, ovális mellbimbója duzzadt, olívabogyóra emlékeztető. A szőrzete olyan finom és hajlékony, mint a fűzfalevél, míg Aomaménak szálas, merev. Ezen a különbségen jót mulatnak.

Minden zegzugot kitapintanak egymáson, hogy elmondhassák a másiknak, ki hol a legérzékenyebb. Vannak egyezések és különbségek is bőven. Azután meg egymás csiklóját kezdték babrálni, és noha mindkettőnek bőven voltak tapasztalatai az önkielégítésben, rájöttek, hogy ez így egészen más. Bohémia füves síkságán végignyargal a szél.

Aomame ismét megtorpant és megrázta a fejét. Felsóhajtott, és megint jól megmarkolta a lejárat csőkorlátját. Arra gondolt, hogy itt

kell elhessegetni az efféle ábrándképeket, a leereszkedésre kell összpontosítani, hiszen már a félúton túl kellett lennie.

De hát mitől ilyen zajos ez a hely? Miért ez az erős szél? Ezek mintha rajtam csúfolódnának, engem akarnak büntetni.

Meg azután akkor mi lesz, ha leér a lépcsőn és ott áll majd valaki, kérdőre vonja és igazoltatja, mit fog válaszolni? Azt, hogy „elnézést, de odafenn nagy a torlódás és nekem sürgős dolgom van”? Ezzel az ügy el lenne intézve? Valószínűleg kutyaszorítóba kerül. Márpedig Aomame nem akart semmiféle komplikációba keveredni. Legalábbis aznap nem.

*

Igazán szerencséje volt, hogy senki sem vette észre, aki belékötöthetett volna. Felvette a táskából előszedett cipőket. A két magasban futó gyorsforgalmi útpálya szerkezete alatt egy üres telken találta magát, ahol építkezési anyagokat tároltak. Földbe vert fémlemezekkel volt bekerítve, a puszta földön acéltartók, vascsövek hevertek. Valami építkezésből származhattak, otthagyták őket rozsdásodni. Az egyik sarokban három üres zsák egymáson halomban, fóliából tákolt tető alatt, mely az eső ellen védte őket. Nem tudni, mi lehetett a zsákokban, biztos visszamaradhattak az építkezés befejezése után. Az építési anyagok szállításával nem akartak bajlódni, otthagyták őket, ahol voltak. A műanyag tető alatt volt néhány elvásott, jókora kartondoboz is. A földön szanaszét rengeteg képregény-újság és sok üres műanyag palack is hevert. Más semmi, csak egy bolti nejlonzacskót hányt-vetett a szél céltalan.

Volt egy gondosan beláncolt, lelakatolt kapubejáró is a telken, jó magas, a tetejét még szögesdróttal is megkoszorúzták. Megmászhatatlannak tűnt.

Ha valaki mégis megpróbálná, annak bizonyosan ronggyá szaggatná a ruháját. Aomame csak próbaképp meghúzta az ajtót, de az tapodtat sem mozdult. Még csak akkora rés sem nyílt rajta, hogy egy macska beférkőzhetne. A mindenségit! Minek kell ennyire szorosan bezárkózni egy ilyen helyen? Nincs itt semmi, amiért nagy

kár lenne, ha lába kél. Aomame elfintorodott, mérgében köpött egyet. Hát ezért törte magát annyira, hogy lekeveredjen?! Lejutott a gyorsforgalmi felüljáróról, most meg bezárva találja magát ebbe a lerakatba. Rápillantott karórájára. Még van egy kis ideje. Persze nem kóvályoghat a végtelenségig. Arról meg szó sem lehet, hogy visszamásszon a gyorsforgalmira.

Harisnyája mindkét sarkánál elrongyolódott. Körülnézett, meggyőződött róla, hogy senki sem figyeli, kilépett magassarkújából, feltűrte szoknyáját, levette a szakadt holmit, majd visszavette cipőjét. Lukas harisnyáját meg a táskába gyömöszölte. Ettől végre kissé megnyugodott. Figyelmesen körbejárta a lerakatot. Körülbelül akkora lehetett, mint egy iskolai tanterem. Hamar körbe is ért. Na persze: csak egyetlen, bezárt kapu volt a lemezkerítésen, csavarok tartották össze, melyeket megfelelő szerszám nélkül nem lehet kilazítani. Aomame a műanyag tető alá rakott kartondobozokat nézegette. Ekkor vette észre, hogy fekhely gyanánt használhatják. Néhány szakadt takaró is volt ott összecsavargatva benne. Talán valami csavargó hálhatott ott. Ezért lehetnek szétdobálva ezek az üvegek és magazinok. Tévedés kizárva. Kétségtelenül. Aomame gondolkodóba esett. Ha valaki itt alszik, akkor kell lennie valamiféle nyílásnak, amin kibe mászkálhat. A csavargóknak páratlan tehetsége van a szél- és esővédett helyek fellelésében. És ezeket a titkos járatokkal rendelkező helyeket úgy védik, mint az állatok a vadászterületüket.

Aomame egyesével figyelmesen ellenőrzött minden kerítéslemezt, gerendát, hátha sikerül egérutat találnia. Megmozgatta őket, nincsenek-e valahol meglazulva. Minden irányban próbálkozott, míg végre sikerült találnia egy befelé meghajló gerendát, melynek csavarjai engedtek a nyomásnak. Próbálta benyomni, de csak úgy sikerült, ha maga felé húzta. Nagyjából megnyílt egy akkora luk, melyen egy ember befér. Sötétedés után valószínűleg a csavargó ezen keresztül mászik be, hogy zavartalanul aludhasson fedéllel a feje fölött. Bajba keveredhetne, ha valaki meglátná, ezért kétségtelen, hogy napközben valahol kint ételt keres, vagy aprót kéreget. Aomame hálás volt ennek a névtelen éjjeli lakónak, hiszen

sorstársak voltak abban, hogy ismeretlenül kellett kóborolniuk a nagyváros sötét zugában.

Összehúzva magát átbújt a résen, ügyelve rá, hogy féltett kosztümje nehogy elszakadjon, fel ne akadjon valamelyik kiszögellésen. Magas sarkú cipőt is ritkán húzott, de ezúttal olyan *munkája* akadt, melyhez szükség volt az illendő, előírásos megjelenésre, tehát nem engedhette tönkremenni ezt a fontos ruhadarabot.

Szerencséjére senki sem volt a kerítés túloldalán. Még egyszer tüzetesen szemügyre vette öltözékét, nyugodt arckifejezést öltött, majd eljutva a jelzőlámpáig átment a 246-oson egy drogériához, ahol új harisnyát vásárolt. Az eladónő megengedte neki, hogy a bolt mögötti helyiségben rögtön fel is vegye. Mindjárt jobban érezte magát. A gyomortájékán érzett, enyhe tengeribetegséghez hasonló émelygés is nyomtalanul eltűnt. Megköszönte a szívességet, és elhagyta az üzletet.

Valószínűleg híre ment a balesetnek odafent a gyorsforgalmin, mert alatta, a 246-oson a szokásosnál nagyobb volt a forgalom, ezért Aomame felhagyott a taxizással, és a Tókjú-vonal közeli állomásán vonatra szállt. Az biztosabbnak látszott. Elege volt már abból, hogy taxiba zárva rostokoljon a torlódás közepén.

A Szangendzsaja állomásról kiérve egy rendőr jött vele szembe. A fiatal, magas férfi sietett valahová, Aomamét kissé elfogta a nyugtalanság az egyenruhás láttán, de a rendőr egy pillantásra sem méltatta, csak egyenesen maga elé nézve, ment előre. Mielőtt mellé ért volna, a nő úgy találta, hogy a férfi egyenruhája nem olyan, mint máskor szokott lenni, eltér a megszokott küllemétől. A színe ugyanolyan sötétkék, mint máskor, de a formája különös módon valahogy nem egyezik. Kényelmesebbre szabhatták, nem annyira testhezálló, mint a régi volt. A ruha szövete is jóval puhább. A gallér alacsonyabb, és a kék szín mégiscsak valamivel világosabb lett. És a pisztoly is más típusú. A rendőr csípőjén automata fegyver függött, pedig a japán rendőrségnél a forgópisztolyok voltak rendszeresítve. Nem nagyon fordult elő, hogy tűzharcba keveredtek volna, ezért

elegendő volt ez a régi típusú hatlövetű revolver. Szerkezetileg is egyszerű, olcsó, nem romlik el, könnyen kezelhető. A fiatal rendőr legújabb típusú pisztolya azonban alkalmasnak látszott félautomata tüzelésre. Egy ilyenbe 9 milliméteres lőszerből 16 darabot lehetett betárazni. Glock, vagy Beretta. Vajon mi történhetett? Miért változott el ennyire a ruházat *és* a maroklőfegyver anélkül, hogy Aomaménak feltűnt volna? Pedig ő igazán alapos újságolvasó. Egy ilyen hír pedig méltán tarthat számot szenzációnak kijáró érdeklődésre. Ráadásul a nő mindig is külön figyelemmel kísérte a rendőröket. Aznap reggelig, pontosabban még néhány órával azelőtt is a szokásos merev egyenruhát viselték, primitív forgópisztollyal. Erre Aomame világosan emlékezett. Fura.

Csakhogy nem ért rá ezen hosszan elgondolkodni, mert halaszthatatlan tennivalója volt.

Kabátját berakta Sibuja állomáson az automata csomagmegőrzőbe, és gyors léptekkel sietett fel kosztümjében a lejtős utcán egy középkategóriás, városi hotel felé. Nem túl elegáns, de eléggé jól felszerelt, tiszta szálloda volt, és nem jártak oda kétes figurák. Nem messze az állomástól, jól megközelíthető helyen volt. A földszinten a vegyesbolt éjjel-nappal nyitva tartott.

A nő belépett a szállóba, és egyenesen a mellékhelyiségbe tartott, szerencséjére senki sem volt odabenn. Rögtön leült és vizelni kezdett. Jó hosszan. Szemét lehunyva, nem gondolt semmire, csak – mint egy távoli patak csörgedezését – hallgatta, ahogy csurgatott. Ezután a mosdónál szappannal alaposan megmosta a kezét, megkefélte a haját és kitisztította az orrát. Előszedte a fogkeféjét, és csak úgy futtában, fogkrém nélkül fogat mosott. Nem akarta annyira túlzásba vinni a dolgot, elvégre nem randevúra ment és az idővel is takarékoskodnia kellett, nem volt már túl sok hátra belőle. A tükör előtt azonban még vékonyan feltett egy kevés rúzst, a szemöldökét is rendbe szedte, levette a kosztüm kabátját, megigazította a melltartója pántját, kisimította a fehér blúzt és beszagolt a hóna alá is, nem izzad-e. Nem érzett verítékszagot. Lehunyta a szemét és

elmormogta magában a szokásos fohászát. Az imádságnak nem nagyon volt értelme, de neki fontos volt, hogy elmondja magában.

Ennek végeztével kinyitotta a szemét, hogy ismét megnézze magát a tükörben. Minden rendben. Akárhonnan nézte, nem talált semmit, ami hiányzott volna. Igazi *businesswoman* külseje volt. Kihúzta magát, ajkait összeszorította. Talán csak a tömött oldaltáska nem illett a képbe. Esetleg egy vékony diplomatatáskát kellett volna vennie, azzal hivatalosabb lett volna a megjelenése. A még nagyobb biztonság kedvéért ismét számba vette a táskában lévő holmikat. Semmi kétség, minden ott volt a maga helyén. Bármit rögtön elő tudott venni belőle anélkül, hogy odanézett volna.

Nem volt más hátra, mint véghezvinni azt, amit elhatározott. Habozás nélkül, meggyőződéssel, egyenesen, nem szabad semmitől visszariadnia. Blúzát legfelül kigombolta, és egy kicsit lehajolva ellenőrizte, hogy jól be lehet-e látni melle halmai közé. Sajnálattal állapította meg, mennyivel hatásosabb lenne kicsit nagyobb mellekkel.

*

Senki nem tartóztatta fel úton a lift felé, meg a felvonóban sem. Felment a negyedikre, végig a folyosón, rögtön meg is találta a 426-os szobát. Előkapta a válltáskából az előkészített jegyzettömböt, a melléhez szorítva bekopogott az ajtón. Könnyedén, egyszerűen csak koppantott néhányat, majd várt egy kicsit és megismételte. Ezúttal egy árnyalattal erősebben, keményebben. Odabentről valami mocorgás hallatszott, majd a résnyire nyílt ajtóban megjelent egy férfiarc. A tulajdonosa úgy negyvenes lehetett. Tengerészkék inget, szürke flanel hosszúnadrágot viselt, afféle üzletember benyomását keltette, aki éppen levetette a nyakkendőt-zakót, átmenetileg. A szeme elég csúnyán kivörösödve. Valószínűleg nagyon kialvatlan lehetett. Meglehetősen furcsállotta a kosztümös Aomame megjelenését. Arra gondolhatott talán, hogy a szobaasszony jött feltölteni a hűtő-szekrényt.

– Bocsánatát kérem, hogy pihenésében megzavartam – szólalt meg a nő –, a szálloda menedzsere vagyok, nevem Itó. Azért alkalmatlankodom, hogy a szellőztetőrendszerben fellépett hibát elhárítsam. Szeretném megvizsgálni a berendezést. Csupán öt percig tartanám fel önt.

Aomame mosolyogva, bizonyos rutinnal adta elő mondókáját. A férfi kelletlenül húzta össze a szemét:

– Egy fontos és halaszthatatlan munkán dolgozom éppen, de egy óra múlva elhagyom a szobát, nem ér rá az ügy majd akkor? Nem észlelem, hogy valami gond lenne a szellőztetéssel.

– Elnézését kérem, de elektromos rövidzárlat elhárítása miatt sürgős lenne egy gyors biztonsági ellenőrzés, azonnal készen vagyok vele. Még a többi szobát is ugyanígy egyenként végig kell vizsgálnom, alig öt percig venném igénybe szíves türelmét.

– Na jó, mit is tehetnék… – csettintett a férfi –, pedig éppen azért vettem ki ezt a szobát, hogy zavartalanul dolgozhassak.

Rámutatott az asztalon fekvő papírokra. Számítógépből kinyomtatott részletes tervrajzok voltak ott halomban, a férfi talán egy aznap esti értekezlethez szükséges adatokat készített elő. Számológép is volt, a jegyzetfüzetben rengeteg számoszlop sorakozott egymás mellett.

Aomame tudott arról, hogy a férfi valami olajvállalatnál dolgozik, a közép-keleti országokba irányuló eszközberuházások szakértője. Úgy hírlett, hogy ezen a területen kiemelkedő szerepet játszik. Meglátszott a modorán is. Jól képzett, jól fizetett, a kocsija vadonatúj Jaguar. Gyerekkorában elkényeztették, külföldre küldték tanulni, beszél angolul, franciául, bármibe fog, tele van önbizalommal, az a típus, aki nem bírja elviselni, hogy mások parancsoljanak neki, bármiről is legyen szó, és a kritikát sem tűri. Kiváltképpen a nők részéről. Ha valamit akar, egyáltalán nem törődik másokkal. Egy csepp lelkiismeret-furdalása sem volt amiatt, hogy golfütővel verte a feleségét, úgy, hogy annak több bordája eltörött. Ez a férfi úgy képzelte, hogy a világ körülötte forog, nélküle a Föld sem tudna

megmozdulni. Ha valaki útjába állt vagy ellentmondott neki, haragra gerjedt. Méghozzá éktelen haragra. Kiverte nála a biztosítékot.

– Nem is tudom, hogyan kérjek elnézést! – mondta Aomame a legédesebb hivatali mosollyal, és mintegy kész helyzetet teremtve, hátát az ajtónak vetette. Jegyzettömbjére valamit írt a golyóstollával. – Ugyebár… izé… Mijama úrhoz van szerencsém, ugye?

Meg kellett kérdeznie, mert igaz, hogy fényképről sokszor és alaposan megjegyezte a férfi arcát, de ha mégis téved, az jóvátehetetlen következményekkel járt volna.

– Úgy van, igen, Mijama vagyok – hangzott a kelletlen válasz reménytelen sóhaj kíséretében, melyből ki lehetett hallani: „tégy, amit akarsz!” Az ember fogta a tollat, elfordult és megint felvett egy papírt az asztalon fekvő iratok közül. Zakója és csíkos nyakkendője hanyagul a megvetett franciaágyra dobálva, mind drága holmi lehetett. Aomame – vállán a táskájával – egyenesen a szekrény felé tartott, előzőleg úgy hallotta, hogy arra találja a légkondicionáló kapcsolótábláját. A szekrényben egy trencskó kabát és egy kasmírsál lógott. Nem volt a férfinak egyéb csomagja, mint a bőr irattáska. Váltóruha sem volt, tisztálkodószereknek való táska sem. Úgy látszott, nem is akar megszállni ott. Az asztalon kávéskanna, a szobapincértől rendelhette. Aomame vagy harminc másodpercig tettette, hogy a panelt vizsgálja, majd a férfihoz fordult:

– Köszönöm a türelmét, kedves Mijama úr. Úgy látszik, hogy ebben a szobában a légszabályozó rendben van.

– Na, ugye, nem megmondtam már az imént, hogy nincsen semmi baja? – mondta kioktató modorban Mijama, anélkül, hogy megfordult volna.

– Bocsásson meg, Mijama úr, de… – szólt ekkor tartózkodóan Aomame –, valami folt van a tarkóján.

– Mi, hol? – kérdezte a férfi, odanyúlt hátul a nyakához, megdörzsölte, majd gyanakodva nézegette a tenyerét. – Nincs ott semmi.

– Elnézést, de megnézhetem közelebbről? – kérdezte Aomame, és odalépett a férfihoz.

– Jó, jó… – mondta az értetlenül –, de mi lehet?

– Valami festék lehet… világoszöld színű.

– Festék?!

– A színéből ítélve az lehet – mondta Aomame bocsánat, mindjárt le is szedem.

A férfi a nő felé fordulva odatartotta szőrtelen nyakát. Nemrégen járhatott a fodrásznál. Aomame beszívta a levegőt, majd visszafojtott lélegzettel összpontosított, és egészen gyorsan rátalált *arra a pontra.* Mintha csak meg akarná jelölni, könnyedén rátapintott, majd szemét lehunyva megbizonyosodott felőle, hogy nem tévesztette el. Ez az, gondolta magában. Eredetileg még tovább vizsgálta volna, de ezúttal erre nem volt idő. A körülményekhez képest ez volt a legjobb lehetőség.

– Elnézést, de tessék csak így maradni… – mondta a férfinak –, előveszem a zseblámpámat, mert nem elég a világosság itt a szobában, nem látom jól.

– Miféle festék lehet? Hogy került oda? – kérdezte Mijama.

– Nem tudom, de mindjárt megnézem – válaszolta a nő, miközben ujját nem mozdította el a kijelölt helyről. Másik kezével elővett táskájából egy tokot, kinyitotta a fedelét és kigöngyölte a vászonból azt, amit keresett. Egy kisméretű bökőtű volt, arra a szerszámra hasonlított, amivel régen a jeget darabolták. Vagy tíz centi hosszú. A nyele fából, a tűt ebbe illesztették, de nem volt ez igazi jégaprító tű, csak a formája hasonlított rá. Ezzel bizony nem törnek jeget. Aomame maga tervezte és kivitelezte az eszközt. Tűhegyesre ki is köszörülte, olyan lett, mint egy jó varrótű. Nehogy elgörbüljön a táskájában, rátűzött egy kis dugódarabot. Az is gondosan méretezve, szinte vattává puhítva került a helyére. Ezt lepattintotta a körmével a bökő hegyéről és zsebre tette. A tűt odaillesztette a nyak

megjelölt helyére. Na, most jön a lényeg! Csak nyugodtan, biztatta magát Aomame.

Egy tizedmillimétert sem hibázhat. Ha csak egy kicsit is elcsúszik, füstbe megy az egész terv. Ehhez leginkább a koncentráció szükségeltetik.

– Miért kell evvel ennyit vesződni? Meddig akar még feltartani? – türelmetlenkedett az ember.

– Bocsánat. Mindjárt vége – nyugtatta meg Aomame.

Bizony, bizony, egy pillanat alatt véged lesz, mondta magában. Várj egy picit, és utána nem kell gondolnod többé már semmivel. Sem az olajfinomítással, sem a kőolajpiac mozgásával, se beruházóknak szóló negyedévi beszámolóval, a Bahreinbe induló repülőgép menetrendjével, vagy a hivatalnokok megvesztegetésével, a szeretődnek szánt ajándékkal, nem kell törődnöd ezután semmivel… Ezért ne haragudj, de légy még egy kicsit türelemmel. Láthatod, mennyire koncentrálnom kell, komoly munkámban ne zavarj… légy olyan jó! Kérlek!

A megfelelő helyre célozva jobb kezét felemelve, visszafojtott lélegzettel várt egy pillanatot, majd – hopplá – ráejtette a tenyerét a bökő nyelére. Túl erősen nem akarta, mert a bőrbe hatolva a tű beletörhet, és az nem lett volna jó, ha beletörik. Könnyedén, érzéssel, megfelelő szögben, megfelelő erővel eresztette le a tenyerét a szerszám nyelére. Nem erővel, hanem csak úgy – *hopplá. Í*gy egészen simán fogadja magába *az a bizonyos rész* a vékony tű hegyét. Mélyen, lágyan és halálosan. Fontos a beszúrás szöge és ereje. Vagy nem is, éppen a lendület visszafogása, ha erre odafigyelünk, a tű úgy siklik, mint kés a vajban. A hegye áthatol az izomszöveten, és mikor befúródik a nyakszirti lebeny egy bizonyos pontján – mint mikor a gyertyát elfújják –, a szívműködés megszűnik, és abban a minutumban minden leáll. Úgyszólván egy szempillantás alatt. Egyedül Aomame tudta, hogyan megy ez. Azt a különleges pontot kitapintani – ezt senki más nem tudta utána csinálni. De ő

igen. Az ujjaiban megvolt ennek a különleges, közvetlen érzékelésnek a képessége.

Hallatszott, ahogy az ember lélegzete elakad. A test összes izma görcsbe rándult. Mikor Aomame ebben már biztos volt, óvatosan kihúzta a tűt, és a szúrás helyére késedelem nélkül rászorította azt a kis gézdarabot, mely szintén ott várt a zsebében e célra előkészítve. A vérzés elállítása végett. Az egészen vékony tűvel a szúrás csupán néhány másodpercig tartott, így a vér – ha volt is – csak jelentéktelen lehetett. Akkor sem árt a fokozott óvatosság. Nem maradhat utána árulkodó vérfolt. Sorsdöntő, hogy egy csepp se maradjon. Az elővigyázatosság Aomame egyik erénye volt.

Az ember átmenetileg megmerevedett teste egy idő múlva lassan kiengedett, mint mikor a kosárlabda kipukkad. A nő – még mindig a férfi nyakának egy pontján tartva mutatóujját – szépen lefektette, Mijama így felsőtestével, arccal az asztalra borult. Az irományok szolgáltak párnául, ahogy a fejét oldalt rájuk hajtotta. Nyitva maradt szemében – mintha utoljára valami különös látványnak lett volna szemtanúja – meglepetés tükröződött, de nem volt megdöbbenve és nem érzett fájdalmat sem, csak egyszerűen elcsodálkozott azon, hogy a testében bekövetkezett valami szokatlan. Viszont nem értette: mi történt vele? Fájt vagy viszketett neki valami? Esetleg jelenést láthatott? Még azt sem lehetett tudni. Sokféle vég van ezen a világon, de valószínű, hogy ennél könnyebb halálnem nincsen.

Talán ez túl jó is volt neked, gondolta magában Aomame, és elfintorodott – túlontúl egyszerű, inkább vasfejű golfütővel törtem volna darabokra a férfi bordáit, hogy eléggé megkínlódjon, kegyetlenebb halálnem járt volna neki, mint amit kapott. Rettenetesebb halállal kellett volna halnia, de hát nem volt választási lehetőségem, elégedetlenkedett magában a nő. Mert azt a feladatot kaptam, hogy észrevétlenül, gyorsan, de biztosan a másvilágra küldjem. Na, most ezt el is végeztem. Ez a férfi az előbb még élt, de immár halott. Maga sem vette észre, máris átlépett az elmúlás birodalmába.

Aomame precízen öt percig még a tűszúráson tartotta a gézt. Kitartóan, de csak annyira megnyomva, hogy ujjának nyoma ne maradjon ott. Közben egy pillanatra sem vette le a szemét karórája másodpercmutatójáról. Az öt perc igen hosszúnak bizonyult, egy örökkévalóságnak tűnt. Ha éppen akkor valaki belép a szobába és meglátja, egyik kezében a kifent bökővel, amint éppen a férfi nyakára szorítja az ujját, a színjáték már az első felvonásnál véget ér. Aomame sehogy sem tudta volna magát kimagyarázni. A szobapincér bemehet az üres kávéskannáért, mindjárt kopog is az ajtón. Nem, ebben az öt percben nem lehet hibázni. A nő idegnyugtató gyanánt halkan mély lélegzetet vett. Csak semmi kapkodás, meg kell őriznie a nyugalmát. A szokásos szenvtelen Aomaménak kellett maradnia.

Hallotta, amint a szíve dörömböl, és azzal együtt megszólalnak benne Janáček fanfárjai a *Sinfonietta* elejéről. Bohémia zöldellő, füves mezeit enyhe szellő borzolja hangtalan. A nő érezte, hogy valósággal kétfelé szakad. Egyik fele jéghidegen egy halott nyakát szorongatja, a másik eközben szörnyen retteg és a legszívesebben mindent hátrahagyva, hanyatt-homlok menekülne a szobából. Itt is vagyok, meg nem is, gondolta a nő. Igaz, hogy ez ellentmond Einstein tételének, de nincs mit tenni, ez a helyzet. Egy gyilkos zen-rejtélye.

Azután csak letelt az idő, de Aomame elővigyázatosságból még egy további perccel megtoldotta a várakozást. Semmi hebehurgya kapkodás, inkább biztos, ami biztos. Kibírta még ezt a végtelennek tűnő ráadást is. Ezután óvatosan elvette az ujját, és a ceruzalámpával megvizsgálta a szúrás helyét. Annyi sem maradt ott utána, mint egy szúnyogcsípés.

A halál, melyet a nyakszirti lebeny meghatározott pontján vékony tűszúrással idézett elő, megtévesztően hasonlított a természetes elmúlásra. Egy átlagos orvos szemében ez csupán egyszerű szívbénulásnak látszik. A férfi az asztalnál, munka közben szívrohamot kapott és abban a pillanatban kilehelte lelkét.

Túlterhelés, stressz. Nem észlelhető semmi egyéb szokatlan tünet. A boncolás sem tűnik indokoltnak.

Bevállalós emberről van szó, kissé túlhajthatta magát. Hiába húzott szép jövedelmet érte, a halála után semmi haszna abból. Hiába hordott Armani öltönyt, vezette a Jaguart, végül is, mint a hangya csak dolgozott egyre, azután… belehalt. Rövidesen azt is elfelejtik, hogy valaha itt élt, ezen a világon. Talán azt mondják majd róla, hogy kár érte, ilyen fiatalon… Vagy az is lehet, hogy nem mondják.

*

Aomame elővette zsebéből a dugót, és rátűzte a tű hegyére. A finom műszert azután megint gondosan becsavarta egy finom flanelruhába, majd tokba rejtve betette a táskájába. A mosdóból szerzett egy törülközőt, és szépen eltüntette a szobából az összes ujjlenyomatát. Igaz, hogy ezek csak a légkondicionáló kapcsolótábláján és a kilincsen maradtak vissza. Más tárgyat a szobában nem érintett. A törülközőt visszatette a helyére. A kávéskannát meg a csészét rátette a szobapincér tálcájára, és – szokás szerint – kitette a szoba ajtaja elé a folyosóra. Annyival is később találják majd meg a hullát. Jó esetben valószínűleg csak másnap, mikor már a vendégnek el kellene hagynia a szobát és a szobaasszony bemegy takarítani.

A férfinak aznap este értekezlete volt, tehát távolléte miatt biztos felhívják telefonon a szállodai szobában, de a kagylót már senki sem veszi fel. Ha gyanakodni kezdenek, lehet, hogy a hotel menedzserével kinyittatják az ajtót. De lehet, hogy nem. Majd meglátjuk.

Aomame a fürdőszoba tükre előtt megnézte a ruháját, rendben van-e, majd begombolta felül a blúzát. Már nem volt szükség arra, hogy bepillantást engedjen keble halmai közé. Különben is, gondolta, az a patkány egy pillantásra sem méltatott. Mit számított annak egy ember?! Aomame mérsékelten grimaszolt egyet. Megigazította a haját, majd megmasszírozva, kilazította arcizmait és

bájmosolyt küldött a tükör felé, kimutatva a fogorvosnál nemrég kifényesített fogai fehérjét, azzal: na, most itthagyom a halottas szobát és visszatérek a megszokott való világba, össze kell szednem magamat, ha emberek előtt akarok mutatkozni. Elvégre nem vagyok én hidegvérű gyilkos, hanem egy kosztümbe öltözött, kiváló *businesswoman!*

Óvatosan kinyitotta az ajtót és körülkémlelt. Miután meggyőződött róla, hogy senki sem jár arra, kisurrant a szobából. Nem használta a liftet, a lépcsőn ment le. Senki sem figyelt fel rá, amint átment a szálló haliján, egyenes tartással, előre nézve. Sietett, de annyira azért nem, hogy bárkinek is feltűnjön. Profi volt. Méghozzá majdnem tökéletes. Egy cseppet nagyobb mellekkel – már maga lenne a tökély, sajnálkozott Aomame, és az arca enyhén megrándult megint. De hát nincs mit tenni, azt kell beosztani, amink van.

4 | **TENGO**
Ha rám hallgat, azt csinál, amit akar

Megszólalt Tengo telefonja. Éjjel egy óra után. Mondani sem kell: körös-körül mindenütt vaksötét. Az első csengetéstől tudni lehetett, hogy Komacu az. Tengónak rajta kívül nem volt olyan ismerőse, aki éjnek idején felhívta volna, és olyan sem volt, aki ilyen konokul csenget mindaddig, míg fel nem veszik a kagylót. Komacunak nem volt időérzéke. Eszébe jut valami, és rögtön veszi a telefont. Eszébe sem jut, hogy hány óra lehet. Mindegy, hogy este van-e vagy reggel, nászéjszaka vagy halott melletti virrasztás ideje jött el éppen, a szerkesztő tojásfejében még átmenetileg sem fordul meg a sanda gyanú, hogy esetleg hívásával valakinek terhére lehet.

Vagyis hát, szó sincs róla, hogy ezt akárkivel megtehetné. Elvégre Komacu egy vállalat alkalmazottja, onnan húzza a fizetését. Kivétel nélkül bárkivel mégsem viselkedhet ilyen fegyelmezetlen módon. Tengóval igen, mert a fiatalember partner volt ebben, Komacu saját meghosszabbításának tekinthette, keze-lábának tartotta, nem tett különbséget kettejük között. Vagyis, ha ő egyszer fenn volt, akkor a másiknak is ébren kell lennie. Tengo viszont, ha nem volt egyéb dolga, este 10-kor lefeküdt és reggel 6-kor kelt. Többnyire rendezett életet élt, mélyen aludt, de ha egyszer valami felébresztette, többé nem tudott elaludni. Ilyesmire kényes volt. Ezt többször is világosan Komacu tudtára adta: ha éjszaka van, legyen már olyan jó és ne telefonáljon neki. Mint mikor a paraszt azért imádkozik, hogy aratás előtt nehogy ellepje a földeket a sáskajárás. Rendben, mondta Komacu, de az ígérete nem tudott benne gyökeret ereszteni, úgy látszott, hogy elmosta az első zápor.

Tengo felkelt, és minden bútorba beleütközve kibotorkált a konyhába a telefonhoz, mely könyörtelenül csengett, míg oda nem ért.

– Beszéltem a lánnyal, Fukaerivel – szólt a szerkesztő, szokása szerint mellőzve az üdvözlést. Vagy némi bevezető szöveget. Semmi „aludtál?”, vagy „ne haragudj már, hogy ilyen későn”…

– Remek. Igazán nagyszerű.

Tengo a sötétben elfintorodva hallgatott. Ha az éjszaka felverik álmából, egy darabig még nem fog az agya.

– Hé, hallod? – szólt rá a szerkesztő.

– Itt vagyok…

– Egyelőre csak telefonon beszélgettünk a lánnyal – folytatta Komacu. – Igaz, eléggé egyoldalú társalgás volt, ő úgyszólván csak hallgatott, a szó megszokott értelmében véve nem is lehet tárgyalásnak nevezni a beszélgetéspótlékot. Eléggé szótlan teremtés. Az is furcsa, mikor megszólal. Majd ha beszélsz vele, te is meglátod. Mindenesetre részletesen kifejtettem neki az elképzelésemet. Vagyis, hogy egy harmadikat megkérünk rá, hogy a *Légből szőtt gubó*t javítsa át és a tökéletesített verzióval célba vesszük a kötet nélküli szerzők úgynevezett debüt-díját, vagy valami effélét. Így, telefonba körülbelül csak ennyit tudnék mondani. A részleteket majd a személyes találkozás alkalmával. Megkérdeztem, hogy tetszik-e neki ez a megoldás. Persze nem közvetlenül, hanem némi kitérőkkel. Őszintén szólva, a tartalom a lényeg, de lehet, hogy az én pozíciómban bajba kerülhetek.

– Erre ő? – kérdezte Tengo.

– Nem mondott semmit.

– Nem válaszolt?

Komacu hatásszünetet tartott. Rágyújtott – gyufával. Ahogy a telefonba behallatszott a sercenés, élénken el lehetett képzelni minden részletet. Ez az ember nem használt öngyújtót.

– Azt mondja ez a Fukaeri, hogy előbb veled akar találkozni – fújta ki a füstöt a szerkesztő. – Igaz, nem mondta, hogy érdekled-e vagy sem, vagy azt, hogy nem bánja. Mindenesetre most az a

legfontosabb, hogy lássátok egymást, beszélgessetek. A találkozás után megszületik a válasz. Nagy felelősség, nem gondolod?

– Hát akkor… – kérdezte Tengo.

– Holnap késő délután szabad vagy?

Az iskolában kora reggel kezdődnek az előadások, délután négyig tartanak. Szerencséjére vagy sem, Tengónak utána semmi programja nem volt.

– Ráérek – válaszolta.

– Akkor holnap délután 6-ra légy a városközpontban, Sindzsukun a Nakamura vendéglőben. A nevemre foglaltam egy csendes asztalt, hátul. Bármit ehetsz-ihatsz a cégem számlájára. Beszélgessetek csak kedvetekre – biztatta a szerkesztő Tengót.

– Komacu uram miért nem jön?

– Fukaeri feltétele volt, hogy négyszemközt akar veled beszélni. Úgy látszik, ezen a találkozón én felesleges lennék.

Tengo hallgatott, Komacu vidáman folytatta:

– Nos, erről van szó. Ügyes légy, Tengókám. Az ilyen nagydarab fickók, mint te, jó benyomást tesznek az emberekre. Meg azután tanár vagy, az előkészítőben hozzászokhattál a koraérett középiskolás lányokhoz. Sokkal alkalmasabb vagy nálamnál. Vedd rá barátságosan a dologra, férkőzz a bizalmába. Jó híreket várok tőled.

– Várjunk egy pillanatra! – szólt közbe Tengo. – Hiszen idáig mindez Komacu uram ötlete, én még egy szót sem válaszoltam rá. Azt viszont a múltkor is mondtam már, hogy a terv nagyon is veszélyes, és az sem megy olyan egyszerűen, hogy én csak úgy belevágjak! Egykönnyen botrány kerekedhet belőle. Míg magam sem döntöttem el, hogy elvállalom-e vagy sem, hogyan lennék képes egy ismeretlen lányt meggyőzni, akit még nem is láttam.

Komacu erre elhallgatott, nem szólt egy darabig a telefonba, azután csak folytatta:

– Figyelj, Tengo, ez a történet már kezdetét vette, most már nem lehet a vonatot leállítani, hogy kiszállhass. Ezt én már elvégeztem magamban. Te is félig-meddig eldönthetted már. Ahogy mondani szokás, régóta egy gyékényen árulunk mi ketten.

Tengo a fejét rázta. No nézd csak! Még hogy egy gyékényen… ugyan mikor szaladt meg nekem ennyire? Meg is jegyezte:

– Nem arról volt szó a múltkor, hogy van időm, hogy nyugodtan megfontoljam a dolgot?

– Öt napja már annak. Ezalatt csak sikerült meggondolnod, nem?

Tengo nem tudta, mit is válaszoljon, őszintén megvallotta, hogy még nem döntött véglegesen.

– Na, jól van – mondta erre a szerkesztő. – Egyelőre találkozzál ezzel a Fukaeri lánnyal, azután ítéld meg magad.

Tengo erősen megdörzsölte a halántékát, mert még sehogy sem indult meg az agya.

– Jól van – egyezett bele végül. – Találkozom ezzel a Fukaeri nevezetű leányzóval. Holnap délután 6-kor, Sindzsukuban a Nakamura vendéglőben. Hadd hallja az én számból, hogy nagyjából hogy állnak a dolgok. Mást azonban nem tudok ígérni, elmagyarázok neki mindent, de a rábeszélés nem fog menni.

– Persze, jó lesz így – egyezett bele Komacu.

– Na, és mennyit tud rólam a lány?

– Nagyjából elmeséltem neki, hogy 29-30 éves lehetsz, s mint ilyen, még nőtlen, matematikát oktatsz Jojogi városrészben, előkészítő iskolában. Nagydarab ember, mondtam a lánynak, de nem rossz fiú. Nem falja fel a fiatal lányokat. Visszavonultan él, lágyszívű fickó. Meg azt is elmondtam, hogy az írása nagyon megtetszett neked. Körülbelül ennyi.

Tengo felsóhajtott. Gondolhat ő akármit, a valóság hol közelít hozzá, hol távolodik tőle.

– Nos, kedves Komacu uram, visszafekhetnék az ágyamba? – érdeklődött. – Mindjárt fél kettő, és még szeretnék hajnalig aludni is valamit. Holnap reggel kezdek az iskolában, rögtön három előadásom lesz egymás után.

– Persze. Aludj csak! Szép álmokat! – válaszolt a szerkesztő, és lazán bontotta a vonalat.

Tengo egy darabig csak nézte a telefonkagylót, azután visszarakta a helyére. Szeretett volna olyan hamar elaludni, ahogy csak lehet, szép álmokat látni, de miután ilyen időben felriasztották és mindenféle nyűgös dologgal traktálták, tudta, hogy egykönnyen nem tudja már lehunyni a szemét. Lett volna módja rá, hogy valami erőset igyon, de nem volt kedve hozzá. Végül felhajtott egy pohár vizet, majd lefeküdt, meggyújtotta a lámpát a fejénél, és hozzáfogott az olvasáshoz. Gondolta, hogy elalvásig olvassa magát, de az álom csak a hajnali világossal jött szemére.

*

Másnap, miután végére ért az iskolában a három előadásnak, elvonatozott Sindzsukuba, a Kinokunija könyvesboltjában vásárolt néhány kötetet, majd ment a megbeszélt Nakamura vendéglőbe. Belépve Komacu nevének hallatára egy csendes asztalhoz vezették, a helyiség végében. Mondta, hogy vár még valakire, egyelőre nem kér semmit, bár a pincér érdeklődött, hozzon-e valami innivalót. Így a felszolgáló letette az asztalra az étlapot, és ment a dolgára. Tengo meg kinyitotta az imént vásárolt könyvet, és olvasni kezdett. A szöveg az ünnepek lebonyolításáról szólt, azt taglalta, hogy ezek a társadalomban hogyan is működnek. Régen nagyon fontos szerepet játszottak az emberiség életében. Az volt a szerepük, hogy a hiányosságokat kitöltsék, a társadalom ellentmondásait áthidalják, kárpótlást nyújtsanak. Szép idők lehettek azok.

Már negyed hét volt, de Fukaeri még nem mutatkozott. Tengo nem törődött vele, olvasott tovább, a késés nem lepte meg különösebben. Hiszen az egész légből kapott történetnek tűnt, melynek kétséges a kimenetele, tehát egy zokszót sem szólhatott. Még azon sem

csodálkozna, ha Fukaeri meggondolja magát, és el sem megy a találkozóra. Ami azt illeti, talán még hálás is lett volna érte: így egyszerűbben elintéződik a beszélgetés. Jelentené Komacunak, hogy egy óráig várt a leányzóra és kész. Tengo nem is tudta, mihez kezdjen ezután. Egyedül megvacsorázik, majd hazamegy. Ezzel eleget is tett Komacu iránti kötelezettségének.

Fukaeri fél hét előtt tíz perccel megérkezett. Miután a pincér odavezette, a lány helyet foglalt az asztalnál, Tengóval szemben. Kis keze összekulcsolva az asztalon, a kabátját le sem vette, és egyenesen a férfi szemébe nézett. Semmi „elnézést a késésért”, vagy „régen vár?”, vagy „jó napot”, vagy „örvendek”… vagy semmi más efféle nem hagyta el szorosan összezárt ajkait. Csupáncsak a tekintetét szegezte szembe Tengóval. Mintha távolról egy soha nem látott látványt figyelne. Ez igen, jegyezte meg magában a férfi.

Fukaeri kis termetű volt, általában minden kicsiny volt rajta, és sokkal szebb volt, mint a fényképeken. A szeme – az volt benne elbűvölő. A hatásos, mélyreható tekintete. Tengo elvesztette a nyugalmát, ahogy a nedves, lakkfekete szemek rászegeződtek, jószerivel pislogás nélkül. Talán még lélegzetet sem vett közben. Mintha a haját szálanként elrendezték volna, a szemöldöke is jól illett a frizurájához. Továbbá – hasonlóan szép tizenéves kortársai zöméhez – arcáról hiányzott bármiféle elevenebb kifejezés. Tengót zavarba hozta, hogy a lány átható tekintetű szemei mintha bizonyos mértékben eltértek volna egymástól. Akire ránézett, abban bizonytalan érzést kelt, mert nem tudhatta, mire gondolhat. Ilyen értelemben véve a szépsége nem lett volna alkalmas a magazinokba modellnek vagy bálványozott énekesnőnek. Másrészt viszont kihívóan viselkedett az emberekkel, és magával tudta ragadni őket.

Tengo letette könyvét az asztal sarkára, kiegyenesedett, hogy tartása feszesebb legyen, és ivott egy korty vizet. Ha ez a kislány irodalmi díjat nyer, a média nem fogja békén hagyni. Nem vitás, hogy jó kis felfordulás támad majd körülötte. Ezt pedig nem lehet félvállról venni.

Jött a pincér, letette a lány elé a vizet és az étlapot, de Fukaeri ekkor sem mozdult. Nem nyúlt semmihez, csak nézte-nézte Tengót. A férfi tanácstalanságában köszönt neki:

– Jó napot!

A lány szemének sugarában egyre ormótlanabbnak érezte magát.

Fukaeri a köszöntést sem viszonozta, továbbra sem szólt egy mukkot sem, csak merőn nézte a férfit. Némi szünet után halkan megszólalt:

– Ismerlek.

– Engem?

– Matematikát tanítasz.

Tengo bólintott:

– Ez igaz.

– Kétszer is meghallgattalak…

– Ott voltál az előadásaimon?

– Aha.

Fukaeri sajátos módon fejezte ki magát. Módosító szavaktól megfosztott mondatokkal, a hangsúlyozás krónikus hiányával, korlátolt (vagy annak ható) szókinccsel beszélt. Ahogy Komacu előre jelezte, tényleg elég furcsán hatott a beszéde.

– Ez azt jelenti, hogy nálam tanulsz? – kérdezte Tengo.

– Nem, csak beültem, hallgatni.

– De hát leckekönyv nélkül azt nem lehet…

A lány vállat vont, mintha csak azt mondaná: ilyenek ezek a felnőttek, hiábavalóságokat beszélnek…

– Milyen volt az előadásom? – tett fel megint egy értelmetlen kérdést a férfi.

Fukaeri nem szólt, csak ivott egy kortyot, anélkül, hogy levette volna Tengóról a tekintetét. Nem válaszolt. A férfi feltételezte, hogyha a lány kétszer is eljött az előadására, talán nem tehetett rá rossz benyomást. Ha nem keltette volna föl az érdeklődését, beérte volna egy alkalommal is.

– Harmadikos vagy a gimnáziumban? – kérdezte.

– Vegyük úgy…

– Egyetemi felvételi?

A lány a fejét rázta.

Tengo nem tudta eldönteni, mit jelentsen ez. „Nem akarok beszélni róla”, vagy „nem fogok felvételizni”. Eszébe jutott, Komacu figyelmeztette a telefonban, mondván, hogy nem túl beszédes a gyerek.

Jött a pincér, hogy felvegye a rendelést. Fukaeri még mindig kabátban ült, kenyeret kért és salátát. Csak ennyit, azután vissza is adta az étlapot. Majd, mintha hirtelen eszébe ötlött volna, hozzátette, hogy egy pohár fehérbort is kér.

A fiatal kiszolgáló valamit kérdezni akart Fukaeri kora felől, de a lány merev pillantásától elvörösödve visszanyelte, amit mondani akart. Ez aztán igen! – gondolta megint Tengo, és rendelt magának egy adag linguinét, tenger gyümölcseivel, meg az asztaltársához igazodva, fehérbort.

– Tanár és irodalmár – kérdezte Fukaeri Tengóhoz fordulva. Úgy látszott, beszédmódjának egyik jellemző vonása, hogy nem használ kérdő hangsúlyt.

– Jelenleg igen – mondta Tengo.

– Egyik sem látszik meg rajtad.

– Az bizony meglehet – próbált mosolyogni a férfi, de nem nagyon ment. – Megvan a tanári képesítésem, egy előkészítő tanfolyamot viszek, de nem vagyok igazi tanár, szintúgy írónak sem nevezhetném magam, hiszen még nem publikáltam.

– Akkor még sehol sem vagy – jegyezte meg a lány.

– Úgy van. Jelenleg senki sem vagyok – bólintott rá Tengo.

– Szereted a matekot.

A férfi megint odagondolta a mondat a végére a kérdőjelet, és válaszolt is:

– Szeretem bizony, mindig is, most is.

– Mit szeretsz.

– Mit szeretek a matematikán? – egészítette ki Tengo a kérdést. – Ha számokat látok magam előtt, az engem igazán megnyugtat. Ami egyszer ott létezik, az megvan.

– Érdekes volt az integrál – mondta a lány

– Az én előadásom volt?

Fukaeri bólintott.

– Szereted a matematikát?

Fukaeri kicsit megrázta a fejét. Nem szereti.

– De az integrálszámítás érdekes?

Vállvonogatás volt a válasz.

– Ez az integrál olyan fontosnak hangzott – mondta azután.

– Lehet – mondta Tengo, miközben arra gondolt, hogy ezt még senki sem mondta neki.

– Mintha egy fontos személyről volna szó – tette hozzá Fukaeri.

– Mikor a számsorokról beszélek, talán még jobban tudok lelkesedni – mondta Tengo. – A középiskolai anyagból az a kedvencem.

– A számsorokat szereted – kérdezte a lány, ám elhagyva a kérdő hangsúlyt.

– Bach kiegyenlített hangsoraira emlékeztetnek. Nem tudom megunni, mindig felfedezek bennük valami újat.

– Tudom, hogy mi a kiegyenlített hangsor – jegyezte meg Fukaeri.

– Bachot is szereted?

A lány bólintott:

– A professzor mindig hallgatja.

– Tanár? – kérdezte Tengo. – Az iskolából a tanítód?

Fukaeri nem válaszolt. Az arckifejezéséből látszott, hogy ilyesmiről korai lenne még beszélni.

Mintha csak akkor jutott volna eszébe, a lány egyszer csak levette a kabátját. Mint mikor a hernyó kibújik a gubójából, úgy mocorgott közben, azután a szomszéd székre rakodott, csak úgy, hajtogatás nélkül. Vékony, világoszöld pulóver bukkant ki a kabát alól, a nyaknál kerek kivágással. Fehér farmert hordott hozzá. Karcsú, arányos termetéhez képest zavarba ejtő módon, feltűnően nagyoknak tűntek a mellei. Szép formájúak voltak, vonzották a szemet. Tengónak ügyelnie kellett rá, nehogy feltűnően rábámuljon, de akárhogy vigyázott, folyton beleveszett, mint egy örvénybe: annak is kénytelen az ember a közepébe nézni.

Mikor meghozták a fehérbort, Fukaeri belekóstolt a poharába, majd elgondolkodva nézte és letette az asztalra. A férfi is ivott, de éppen csak jelzésszerűen, hiszen hátra volt még a fontos tárgyalás kettejük között.

A lány végigsimította a haját, és egy ideig ujjai között huzigálta. Nagyon jól állt neki. Még valami bűbájos vonzást is lehetett érezni belőle.

– Mit is szeretek a matematikán? – tette fel megint Tengo a kérdést, hogy el tudja vonni figyelmét a lány melléről meg az ujjairól. – Vannak persze bonyolult elméletek rá, pedig alapjában véve a magyarázat egészen egyszerű. Mint ahogy a víz folyása a magasabb helyről az alacsonyabb felé a legrövidebb utat választja, a

matematikának is csak egyetlen útja van. Elég, ha figyeljük, és magától megmutatkozik a sodrása. Csak légy állhatatos és megláthatod. Nem kell semmit tenned érte, csak figyelj jól, le ne vedd a szemed róla, és szembe jön veled az egész. A matematikán kívül széles e világon semmi sincs, ami ilyen jó lenne hozzám.

Ezen Fukaeri egy darabig elgondolkodott.

– Miért kell regényt írni – szólalt meg azután a maga súlyát vesztett hanghordozásával.

Tengo ezt a kérdést áttette hosszabb formába:

– Azt akarod mondani, hogyha ennyire kedves nekem a matek, akkor minek kell az írással vesződni?

A lány rábólintott.

– Tényleg… – tűnődött el Tengo. – Valójában az élet más, mint a matematika, ezért nem szorítható rá, hogy megtalálja a maga legrövidebb lefolyását. A matematika számomra… hogy is mondjam csak… nagyon is magától jön. Meg azután nekem ez olyan, mint egy szép táj. *Csak úgy, ott van* és kész. Még csak igazítani sem kell rajta semmit. Ezért úgy érzem, hogy a számok között egyre áttetszőbbé válók. Néha ez megijeszt.

Fukaeri, miközben a férfi beszélt, egyenesen Tengóra nézett, anélkül, hogy különösebben összpontosított volna. Mint aki az ablak üvegéhez nyomva az arcát egy üres szobába tekint.

Tengo folytatta:

– Mikor írok, szavak segítségével a körülöttem látható tájat úgy alakítom, hogy még természetesebbnek hasson. Vagyis újrateremtem. Így bizonyosodom meg arról, hogy ezen a világon kétségkívül létezik egy ember, aki én vagyok. Ez egészen más, mint amit a matematikában csinálok.

– Megbizonyosodni a létezésről… – mondta Fukaeri.

– Persze még nem megy valami jól.

Nem nagyon látszott a lány arcán, hogy meggyőzte volna a magyarázat, de nem szólt semmit, csak szájához emelte a fehérborral teli poharat és hangtalan szívott belőle egy kicsit, mintha szívószállal inná.

– Ha engem kérdezel – folytatta Tengo –, te ugyanazt csinálod, mint én: szavakkal újraformálod azt a képet, ami a szemed előtt van, ezáltal nyerve bizonyosságot annak a létezőnek a helyzetéről, aki te magad vagy…

Fukaeri kezében megállt a pohár, látszott, hogy gondolkodik, de nem közölte a véleményét.

– …ez a folyamat megformálva megmarad, mint műalkotás. Ha ez sokakban helyeslést, együttérzést kelt, akkor ez irodalmi alkotás, melynek objektív értéke van.

A lány hevesen megrázta a fejét:

– Engem nem érdekel a megformálás.

Tengo megismételte:

– Őt nem érdekli a megformálás…

– A formának nincs értelme – toldotta meg Fukaeri.

– Akkor miért írtad meg a szöveget, miért adtad be a pályázatra?

A lány letette a poharat és kijelentette:

– Nem adtam be.

Tengo maga megnyugtatása végett vette a poharat, és ivott egy kis vizet.

– Vagyis azt mondod, hogy nem pályáztál?

Fukaeri bólintott:

– Nem én küldtem be – mondta.

– Hát akkor ki lehetett az, aki a kiadóhoz eljuttatta és jelölte a kéziratot a debüt-díjra?

A lány megvonta a vállát, majd vagy tizenöt másodperc hallgatás után csak ennyi mondott:

– Akárki.

– Akárki… – ismételte Tengo, és lassan, csücsörített szájjal fújt egyet. A mindenit, nem lesz könnyű előrelépni az ügyben – ahogy előre tartott tőle.

*

Előfordult már néhányszor, hogy Tengo magánjellegű kapcsolatba keveredett lánytanítványaival, igaz, hogy csak azután, hogy elvégezték az előkészítőt és már az egyetemre jártak. A lányok kikezdtek vele, felhívták, hogy találkozni szeretnének. Ő meg hajlandó volt beszélgetni, együtt járni némelyikkel. A férfi maga sem értette, hogy mit ettek rajta. De hát Tengo végül is nőtlen, és a partner már nem az ő tanítványa. Semmi oka nem volt rá, hogy nemet mondjon, ha valaki randevúzni akart vele.

Két ízben még testi kapcsolat is kialakult, de nem tartósan, mindkettő simán, magától elmúlt. Ezekkel a frissen egyetemre került lányokkal együtt lenni nem volt igazán megnyugtató. Feszélyezték őt. Pajkos macskakölykökkel való játékhoz hasonlóan eleinte minden friss és érdekes, de idővel egyre fárasztóbbá válik. A lányok is rájöttek arra a bizonyos fokig elkedvetlenítő tényre, hogy az a tanár, aki az előkészítőben, a katedrán olyan lendületes matematika-előadásokat tartott – más ember a maga köznapi valóságában. Tengo meg is tudta érteni őket.

A férfi akkor volt igazán nyugodt, ha nálánál idősebb nővel volt együtt. Ha arra gondolt, hogy lett légyen szó akármiről, nem neki kell a vezető szerepet játszania, nagy kő esett le a szívéről. A nőkben ugyanezért többnyire az értettebb korosztályt kedvelte, így teljesen felhagyott a diáklányokkal való randevúzgatással. Épp egy esztendeje már, hogy egy nála tíz évvel idősebb férjes asszonnyal keveredett közelebbi kapcsolatba. Hetente egyszer felment a lakására az asszony. Ez nagyjából ki is merítette Tengo igényét (vagy szükségletét) egy hús-vér nő iránt. Ezután, a hét többi napján

behúzódva a szobájába írogatott, olvasott, vagy hallgatta a zenét, néha elment úszni a közeli fedett uszodába. Azon kívül, hogy egy-egy szót váltott az iskolában a kollégákkal, másokkal nem nagyon beszélgetett, és nem támadt különösebb hiányérzete életének ilyetén alakulása miatt. Vagyis számára éppen hogy ez közelítette meg az ideális állapotot.

Mégis érezte, hogy a tizenhét éves Fukaeri megjelenése – a maga valóságában – hevesen megremegteti a szívét. Igaz, hogy ez már megtörtént a fényképek nézegetésekor is, de ezúttal, amint a lányt színről színre láthatta, a szívverése jócskán felerősödött. Nem szerelmi vagy testi vágyként jelentkezett, Tengónak inkább olyan érzése támadt, mintha *valami* egy kis hasadékon át belébújt volna, hogy kitöltse a benne lévő űrt, melyet nem Fukaeri gerjesztett, hanem már eleve ott volt. A lány valami különös fényt irányított oda és bevilágította.

*

A bizonyosság kedvéért Tengo röviden összefoglalta az elhangzottakat:

– Tehát téged az írás nem érdekel, és nem is pályáztál írásművei a kötet nélküliek díjára.

Fukaeri bólintott, de közben nem vette le a szemét a férfiról. Azután fázósan összehúzta magát, mintha hideg fuvallat ellen védekezne.

Tengo folytatta:

– És nem is szeretnél regényíróvá lenni…

A férfi meglepetéssel észlelte, hogy már ő is elhagyta a kérdő hangsúlyt. Biztos ragadós lehet az effajta nyelvi modorosság.

– Nem.

Közben felszolgálták az ennivalót. Fukaerinek egy nagy, gömbölyded tálban salátát, Tengónak linguinét, tenger gyümölcseivel. A lány villájával többször megforgatva a saláta

leveleit, olyan figyelmesen vizsgálgatta őket, mintha az újságban lapozva átfutná a szemével a szalagcímeket.

– Mindenesetre valaki beküldte a pályázatra a *Légből szőtt gubó* kéziratát – mondta Tengo. – Nekem pedig megakadt rajta a szemem, miközben a beérkezett kéziratokat előválogattam.

– Lég-ből szőtt gu-bó… – ismételte a lány, és összehúzta a szemét.

– Úgy van: *Légből szőtt gubó.* Ez a címe az írásodnak – erősítette meg Tengo.

Fukaeri nem szólt semmit, csak hunyorgott.

– Nem te adtad ezt a címet neki? – kérdezte Tengo elbizonytalanodva.

A lány kicsit megcsóválta a fejét.

Tengo fejében kicsit összezavarodtak a dolgok, de nem firtatta tovább a cím problémáját. Egyelőre tovább kell ezen lépni:

– Mindegy, nem rossz cím az. Van hangulata, és megfogja a szemet. *Hát ez meg mi a csuda?* – gondolja az ember. Akárki találta is ki, nincs vele semmi baj. Igaz, hogy nem tudom, mi a különbség a *gubó* meg az *álca* között. De ez nem nagy gond. Azt akarom mondani, hogy a mű valósággal belém markolt. Erre elvittem Komacuhoz, és őt is megkapta, de az volt a véleménye, hogy át kell írni ahhoz, hogy a debüt-díjat komoly eséllyel megpályázza. Ugyanis ahhoz képest, hogy a meséje milyen erős, a kidolgozása elég gyenge. Arra gondolt, hogy ezt nem neked kell rendbe hoznod, hanem nekem. Én viszont nem döntöttem még el, hogy belemegyek-e ebbe. Nem adtam Komacunak végleges választ. Azt sem tudom még, hogy helyesen tenném-e vagy sem.

Itt Tengo megszakította beszédét, várta, hogy Fukaeri mit szól hozzá. Fukaeri nem szólt semmit.

– Azt szeretném tudni – folytatta a férfi –, mit gondolsz, átírjam-e a *Légből szőtt gubó*t? Hiába döntöm én el, a te beleegyezésed és

együttműködésed nélkül semmire sem megyünk.

Fukaeri felcsippentett az ujjával egy miniparadicsomot és bekapta, Tengo pedig egy kék kagylót tűzött a villájára.

– Tessék csak – egyezett bele a lány egyszerűen. – Ahogyan tetszik.

– Még egy kis időt rászánhatnál, hogy alaposabban meggondold – figyelmeztette Tengo. – Elvégre eléggé komoly dologról van szó.

A lány megrázta a fejét, jelezve, hogy neki erre nincs semmi szüksége.

– Átírom a művedet – magyarázta Tengo –, vigyázok, hogy ne változzon a történet, csak a megfogalmazást erősíteném. Lehet, hogy sok változás lesz benne, de a szöveg a tied marad. Azt a regényt pedig egy Fukaeri nevű tizenhét éves lány írta. Ezen nem lehet változtatni. Ha megnyered a díjat, az a tiéd. Egyedül te veszed át. Ha kiadják könyvben, te vagy a szerző. Csapatmunka áll a mű mögött, te, én és Komacu, de a címlapon te szerepelsz egyedül. Mi ketten a szerkesztővel csendben beleveszünk a háttérbe. Mint kulisszatologatók. Érted, mit beszélek?

– Értem – bólintott egy kicsit a lány, miközben egy zellerszárat tolt a szájába és hallgatta tovább Tengót.

– A *Légből szőtt gubó* című írásmű mindig is a tiéd, a sajátod marad, elvégre belőled fakadt. Én azt ki nem sajátíthatom magamnak. Mindenképpen csak technikai kisegítő vagyok, aki háttérben marad, és közreműködésem tényét mindvégig titokban kell tartanod. Vagyis mi összeesküdtünk arra, hogy hazudjunk az egész világnak. Akárhogy vesszük, ez nem egyszerű. Mármint, hogy a titkot végig magunkban tudjuk tartani.

– Ha te mondod… – szólt erre Fukaeri.

Tengo a fekete kagylók héját rakosgatta ki a tányér szélére, egy kicsit piszkálgatta a tésztát, majd meggondolta magát, és azzal is felhagyott. A lány egy uborkát vett fel, azt rágicsálta, de olyan odaadó figyelemmel, mintha még életében nem kóstolt volna ilyet.

A férfi, kezében a felemelt villával, így szólt:

– Még egyszer kérdezem, van valami kifogásod az ellen, hogy az általad leírt szöveget kijavítsam?

– Azt csinálhatsz vele, ami tetszik – nyilatkozott Fukaeri, miután lenyelte az uborkát.

– Nem bánod? Akármit javíthatok rajta?

– Nem én.

– Mégis, hogy gondolod? – érdeklődött Tengo. – Hiszen nem ismerhetsz engem.

Fukaeri kicsit megvonta a vállát.

Ezután semmit sem szóltak egymáshoz, egy jó darabig csak az étellel foglalkoztak. A lány a salátájára összpontosított. Néha kent egy kis vajat a kenyerére, vagy a pohár után nyúlt. Tengo gépiesen ette a tésztát, miközben mindenféle esélyeket latolgatott magában.

Majd letette a villáját és így szólt:

– Mikor Komacu először felhozta nekem, tréfára vettem a dolgot, azt gondoltam, hogy ilyen nem létezik. Ez nem lehet igaz. Az volt a szándékom, hogy elhárítom a kérését, de miután odahaza meghánytam-vetettem magamban, egyre inkább felülkerekedett bennem a vágy, hogy tegyek egy próbát. Eltekintve attól, hogy ez erkölcsös-e vagy sem, tőlem telhetően új formába önteném a történetet, melyet te eszeltéi ki. Hogy is mondjam csak: ez az óhaj úgyszólván önkéntelenül, magától alakult ki bennem.

Nem is óhaj, közelebb van az igazsághoz, hogy hevesen megkívántam, tette hozzá Tengo, ezúttal magában. Ahogy

Komacu előre megmondta, egyre nehezebb volt ezt a vágyakozást elfojtani.

Fukaeri nem szólt semmit, csak szép, közömbös szemével mintegy távolról szemlélte a férfi arcát. Látszott rajta, hogy azért valahogy igyekszik megérteni a hallottakat:

– Át akarod írni – kérdezte végül.

Tengo a lány szemébe mondta:

– Úgy gondoltam.

Fukaeri éjfekete tekintete halványan felcsillant, mintha valami sugározna belőle. Legalábbis a férfi úgy látta.

Tengo úgy tett, mintha két kezébe fogva egy elképzelt dobozt tartana a levegőbe. Ennek a mozdulatnak ugyan nem volt különösebb értelme, egy efféle gesztus kellett ahhoz, hogy kifejezze az érzéseit.

– Elmondani sem tudom, hogyan – mondta –, de ahányszor csak elolvastam a *Légből szőtt gubó*t, úgy tűnt, hogy megjelent előttem az, amit te láttál. Különösen az a rész, ahol megjelent az apró nép, a *little people.* A fantáziád igazán különleges. Hogy is mondjam: eredeti és ragályos.

A lány erre letette csendesen a kanalát a tányérra, és megtörölte a száját a szalvétával.

– Az apró nép, a *little people* tényleg létezik – közölte halkan.

– Igazán?

Fukaeri egy kis szünet után válaszolt:

– Úgy, ahogy te vagy én.

– Mint én vagy te… – visszhangozta Tengo.

– Ha akarod, te is megláthatod őket – állította a lány.

Fukaeri szegényes nyelvezetében hihetetlen meggyőző erő rejlett. A szavak között, melyeket kiejtett a száján, megfelelő méretű, precíz szüneteket lehetett érzékelni. Ám a férfi nem tudta eldönteni, hogy a leányzó meddig vehető *komolyan.* Valahogy másság van ebben a lányban, valami nem mindennapi és veleszületett. Az is lehet, hogy most Tengo saját szemével láthat egy igazi tehetséget a maga nyers valóságában. Vagy csupán annak látszata lenne talán? Egy okos tizenéves kislány olykor ösztönösen játszott szerepe? Van, aki

megjátssza az excentrikust. Szándékosan homályos szavakat használ, hogy megtévessze a másikat. Tengo már nem egy példát látott ilyesmire. Alkalmasint nehéz megkülönböztetni az igazi tehetségtől. A szót ezután a valóságba, vagyis annak közelébe igyekezett terelni:

– Ha neked is jó, én akár már holnaptól hozzáfognék.

– Ha akarod…

– Akarom – vágta rá Tengo.

– Van valaki, akivel szeretném, ha összejönnél – jelentette ki a lány.

– Jól van, akkor találkozom vele.

Fukaeri bólintott.

– Miféle emberről van szó? – érdeklődött Tengo.

A kérdést figyelmen kívül hagyva, a lány csak ennyit mondott:

– Beszélsz vele.

– Ha kell, hát legyen, találkozom vele – egyezett bele a férfi.

– Vasárnap reggel ráérsz – kérdezte szokásos módján kérdőjel nélkül Fukaeri.

– Ráérek – válaszolt Tengo, és arra gondolt, hogy akár zászlójelekkel is társaloghatnának.

*

Befejezték az evést, s azzal elváltak. Volt a helyiségben egy aprópénzzel működő, rózsaszínű nyilvános telefon, Tengo bedobott néhány tízjenest, és felhívta a szerkesztőségben Komacut. A szerkesztő bent volt még, de jó időbe telt, amíg odaért a telefonhoz. Tengo, füléhez szorítva a kagylót, várt.

– Na, mi van? Sikerült? – érdeklődött rögtön a szerkesztő, amint odaért.

– Fukaeri alapjában véve tudomásul vette, hogy átírom a *Légből szőtt gubó*t. Azt hiszem.

– Ez igen! – kiáltott fel Komacu vidáman. – Nagyszerű! Bevallom, hogy aggódtam egy kissé. Hogy is mondjam: arra gondoltam, hogy ennek a Tengo fiúnak ez a feladat esetleg mégsem túl testhezálló.

– Nem kellett sokat beszélni, nem volt szükség különösebb meggyőzésre sem – szabadkozott Tengo –, nagyjából elmagyaráztam a dolgot, és úgy látszik, a lány csak úgy magától elhatározásra jutott.

– Az mindegy, ha megvan az eredmény, panaszra nincs okunk, az a fő, hogy a tervünk jól halad – örvendezett a szerkesztő.

– Csakhogy előbb találkoznom kell egy illetővel – vetette közbe Tengo.

– Egy illetővel?!

– Fogalmam sincs, ki az, de az a kérés, hogy találkozzam vele és beszélgessünk.

Komacu ettől gondolkodóba esett, azután megkérdezte:

– Mikor lenne ez a találkozás?

– Most vasárnap. A lány elvisz hozzá.

– A titkok megőrzésének van egy nagyon fontos szabálya – mondta Komacu –, az, hogy minél kevesebben tudjanak róla. Jelenleg a mi tervünkről csak három ember tud ezen a kerek világon. Én, te és Fukaeri. Hacsak lehetséges, nem szeretném ezt a kört bővíteni, érted?

– Elméletileg – válaszolt Tengo.

Ezek után a szerkesztő ismét barátságosabb hangon folytatta:

– Viszont az a legfontosabb, hogy Fukaeri hozzájárult, hogy átírd a kéziratát. A többi majd lesz valahogy.

Tengo átvette a bal kezébe a telefonkagylót, ujjaival pedig a halántékát nyomogatta lassú mozdulatokkal.

– Mégis – szólt Komacuhoz –, valahogy elbizonytalanodtam. Nem tudnám megindokolni, miért, de nem tudom elnyomni magamban, hogy most valami *nem mindennapos* ügyletbe keveredtem. Nem volt ez így, ameddig együtt voltam ezzel a Fukaeri nevezetű leányzóval, de amióta elváltunk, egyre jobban hatalmába kerít ez az érzés. Előérzet vagy mi motoszkál bennem, de itt valami nincs rendjén. Nem szokványos ügy ez. Nem a fejemmel tudom, hanem a testemmel érzem, hogy így van.

– Mégis, a Fukaerivel való találkozás miatt érzed ezt? – kérdezte Komacu.

– Meglehet. Fukaeri nagyon eredeti személyiség, persze ez részemről lehet, hogy csak puszta megérzés.

– Eredeti tehetség?

– Azt nem tudom, hiszen épp hogy találkoztam vele – szabadkozott Tengo. – De talán valóban láthat olyasmit is, amit mi nem. Lehet, hogy van valami sajátságos képessége. Valahol ott van vele gond.

– Bolond ez a lány? – gyanakodott Komacu.

– Van benne sok szertelenség, de a gondolkodása nem különösebben zavart. Fel tudja fogni, miről folyik a szó, de mégis van valahol benne valami fennakadás.

– Akkor is érdeklődik irántad…

Tengo kereste erre a megfelelő választ, de nem jutott eszébe semmi:

– Azt már nem tudom.

– A lány találkozott veled, és úgy gondolta, megvan benned a megfelelő képesség, hogy a *Légből szőtt gubó*t átírd. Vagyis megtetszettél neki – jelentette ki Komacu. – Ez ám a siker, Tengókám! Azt nem tudom, hogy mi lesz ebből. Megvan a maga

kockázata, de hát ez az élet fűszere. Gyorsan fogj hozzá az átdolgozáshoz. Nincs idő. A javított kéziratot sürgősen vissza kell tenni a többi közé, a halomba. Kicserélni az eredetivel. Tíz nap elég lesz az átírásra?

Tengo sóhajtott egyet.

– Ez így nagyon szoros határidő.

– Nem kell valami egészen végleges szöveget csinálnod, a továbbiakban még lehet rajta javítani – nyugtatta Tengót a szerkesztő. – Egyelőre nagyjából kell csak ráncba szedni.

Tengo számba vette a tennivalókat magában:

– Jó, akkor tíz nap alatt talán csak jutok vele valamire. A lényegen nem változtatok semmit.

– Akkor rajta hát, csináld meg! – mondta Komacu vidáman.

– Nézd úgy a világot, ahogy az a lány, illetve közvetíts az ő világnézete és a valóság között, teremtsd meg közöttük az összeköttetést. Neked sikerülni fog! Nekem…

Itt elfogyott az utolsó tízjenes is, és a vonal bontott.

5 | **AOMAME**
Egy szakma, melyhez szakértelem és gyakorlat szükségeltetik

A munkája végeztével Aomame egy darabig gyalog ment tovább, majd fogott egy taxit és egy akaszakai hotelbe hajtatott vele. Mielőtt hazament volna aludni, szüksége volt rá, hogy felzaklatott idegeit némi alkohollal lecsillapítsa. Elvégre átküldte azt a férfit *odaátra.* Mondhatni, hogy azért a patkányért nem volt kár, de az ember mégiscsak ember. Aomame kezében még benne volt az a mozdulat, amivel kioltott egy életet. Egy utolsó sóhajjal a férfi kilehelte lelkét.

Aomame többször is járt már a szálloda bárjában. A felhőkarcoló legfelső emeletéről jó kilátás nyílt a városra, és a pult mellett kényelmes székek sorakoztak.

Valamivel hét óra után lépett a helyiségbe. Egy fiatal zongora-gitár duó éppen a *Sweet Lorraine* dallamát játszotta. Nat King Colé egy régi lemezéről koppintották, de nem volt rossz. A nő a pultnál szokása szerint gin-tonikot és egy adag pisztáciát rendelt. A helyiség még nem telt meg. Egy fiatal pár koktélozott, miközben nézték az esti város látványát, négy öltönyös férfi valami üzleti megbeszélést folytatott, középkorú külföldi házaspár ült még ott, egy-egy pohár Martinival a kézben. Aomame lassacskán itta a gin-tonikot. Nem akart hamar berúgni, hosszú volt még az éjszaka.

Olvasgatni kezdett, a táskájában volt egy könyv az 1930-as mandzsúriai vasútvonalról. A Délmandzsu Vasúttársaság a japán-orosz háború befejezése után következő évben született meg oly módon, hogy az orosz vasútvonalakat és a velük járó jogokat átadták a japánoknak, azok meg gyors ütemben fejleszteni kezdték. A vállalkozás a japán birodalom kínai terjeszkedésének előfutára volt, így 1945-ben a szovjet csapatok felszámolták. A német-szovjet összecsapás kezdetéig, vagyis 1941-ig a szibériai vonalra átszállva vonaton el lehetett jutni Simonoszekitől Párizsig tizenhárom nap

alatt. Aomame arra gondolt, hogy egy bárpultnál ülő fiatal nőt nem lehet kuncsaftra váró luxusprostival összetéveszteni, akkor sem, ha szeszes italt iszik, hiszen méretes válltáskájából keményfedeles könyvet vett elő, és elmélyülten tanulmányozza a mandzsúriai vasút történetét. Csakhogy azt már nem tudta, hogy egy valódi elsőosztályú örömlány nagyjából milyen megjelenésű lehet. Ha mondjuk, ő kurva lenne és egy jól menő üzletembert kiszemelne magának, azon lenne, hogy ne látszódjék prostinak, nehogy zavarba hozza a férfit és elüldözze még a bárból is. Például Junko Shimada kosztümhöz fehér blúzt venne föl, kevés festéket használna, hivatalba való válltáskát viselne. Talán egy könyv is elkelne a mandzsúriai vasútról, kinyitva. Ha belegondol, ő semmiben sem különbözik egy ilyen vendégre vadászó kurtizántól.

Telt-múlt az idő, és egyre többen lettek a bárban, egyszerre csak arra lett figyelmes, hogy körülötte hangos csevegés tölti be a helyiséget. Ám olyan vendég, akit Aomame elképzelt magának, nem mutatkozott közöttük. Rendelt még egy gin-tonikot, meg hasábokra szelt zöldségfélét (még nem is vacsorázott), és tovább olvasgatta könyvét. Kisvártatva jött egy úr, és helyet foglalt a pultnál. Társaság nélkül. Napbarnított férfi, jól szabott kékesszürke öltönyben. Az ízlése nem rossz – a nyakkendőből ítélve. Nem túl hivalkodó és nem túl szimpla. Korára nézve lehet vagy ötvenes. Eléggé ritkuló hajzattal, szemüveg nélkül. Feljött Tokióba kiszállásra, elvégezte a feladatot, és most lefekvés előtt inni támadt kedve és benézett a bárba. Szintúgy, mint Aomame. A megfelelő mennyiségű alkohol kisimítja a felajzott idegeket.

A legtöbb Tokióba utazó vállalati ember azonban nem ilyen luxushotelben száll meg. Inkább a kisebb business-szállókba mennek, ahol olcsóbb a szoba. Közel a földalatti állomásához; a helyiséget csaknem elfoglalja az ágy, és nem lehet anélkül lezuhanyozni, hogy kb. hússzor be ne verd a könyöködet a falba. A vendégszobák előtt a folyosón automatából italt vagy mosószert vehetsz. Vagy nem adnak az embernek elég költséget a szállodára, vagy ő maga választja az olcsóbbat, hogy az így megtakarított különbözetet zsebre vágja. Valamelyik a kettő közül. Az ilyen népség

a közeli kocsmában felhajt egy korsó sört, azzal nyugovóra tér. Másnap reggel a szomszédos kifőzdében reggelizik.

Ám, áld a szóban forgó elegáns szállodában lakik – egészen más emberfajta. A fővárosba ügyeket intézni csakis a szuper-expressz első osztályán jár föl, és ugyanabban a meghatározott luxushotelben foglalnak szállást neki. Munka végeztével beveszi magát a szálloda bárjába, és issza a drága italokat. Az ilyen élvonalbeli vállalatok vezetőségében dolgozik. Vagy jól menő vállalkozó, esetleg olyan foglalkozása van, mint az orvosnak vagy az ügyvédnek. Középkorú, az ő fizetési kategóriájában a pénzre nincsen gondja. Többé-kevésbé szórakozáshoz szokott. Aomame mindig is ezt a típust képzelte el magának. Még húszesztendős korától – nem tudni miért, de – a kopaszodó középkorúak hatottak rá leginkább. Nem a hirtelen bőrkopaszságra jutott férfiak, hanem az tetszett neki, akinek még maradt valami hajzat a fején. Ám a kopaszodás még nem elég. Ha a fej formája nem megfelelő, akkor az egész nem ér semmit. Aomame ideálja Sean Connery kopaszsága volt. Az ilyen szépen formált koponya felizgatta. Már a puszta látására gyorsabban dobogott a szíve. A bárpultnál, Aomamétól két székkel arrébb ülő férfinak sem rossz a fejformája. Persze nem annyira mutatós, mint a színészé, de azért megvolt a maga stílusa. Messze visszahúzódott a homlokából a haj vonala, és az a kevés, ami a frizurából megmaradt, őszi, dérlepett füvekre emlékeztet. Aomame kicsit felnézett a könyvből, hogy a fej formájára elismerő pillantást vessen. Az arc nem tett rá különösebb benyomást. Nem kövér, de az áll alatt már kezd mutatkozni a tokásodás. A szemek alatt a bőr enyhén táskás. Minden olyan rajta, mint általában egy középkorú férfin lenni szokott. Viszont a fej formája, az igen, az tetszett a nőnek.

A mixer letette az itallapot a férfi elé, aki anélkül, hogy belenézett volna, rendelt egy whiskyt szódával. Mikor a kiszolgáló érdeklődött, hogy van-e valami márka, amit szeretne, a férfi azt válaszolta, hogy nincs különösebb. A hangja csendes volt, nyugodt, északai hanglejtéssel beszélt. Egyszer csak, mintha észbe kapott volna, mégis érdeklődött, hogy van-e az italok között Cutty Sark. Ez nem rossz, gondolta a nő, jó érzést keltett benne, hogy nem a Chivas

Regal, vagy a körülrajongott Single Malt márkát hallotta. Aomame megfigyelése szerint azok a férfiak, akik a szükségesnél nagyobb figyelemmel vannak az italok iránt, közömbösebbek a szexre. Hogy miért, azt már nem tudta.

Aomame kedvelte az ószakai akcentust. Általában az Oszaka környékén született és ott felnőtt japánok, ha Tokióba kerülnek, hiába erőltetik az ottani beszédet, csak marad valami ki-pótolhatatlan különbség – és ezt Aomame szerette hallgatni. A szóhasználat és a hanglejtés sehogy sem akar egyezni, de valahogy ez olyan jól hangzik. Ez a különlegesség furcsamód megnyugtatta Aomame szívét, és már döntött is: ez a férfi kell neki. Szeretett volna kedvére turkálni abban a gyér üstökében. Mikor a mixer felszolgálta a megrendelt Cutty Sarkot szódával, Aomame elkapta a fiút, és jó hangosan, hogy a férfi fülébe jusson, szintén rendelt egy Cutty Sarkot jéggel. A kiszolgáló rezzenéstelen arccal vette a rendelést.

A férfi kigombolta ingének legfelső gombját, és lazított egy kicsit apró mintás párizsi kék nyakkendőjén is. Az öltöny is kékes színű volt, az inge is a szokásos halványkék. A nő olvasta a könyvét és a Cutty Sarkra várt, közben minden teketória nélkül kiszabadította blúzának felső gombját. „Ez csak egy papírhold” – szólt a zene. A zongorista egyedül énekelte a dalt. Megjött az ital, Aomame ajkához emelte és belekóstolt. Erezte, ahogy a férfi odapillantott, felnézett hát a könyvből a férfi felé. Mintegy véletlenül, különösebb hűhó nélkül. Mikor találkozott a tekintetük, Aomame arcán megjelent valami, amit lehetett mosolynak venni, vagy mégsem… azután rögtön el is fordította a tekintetét és úgy tett, mintha elmerült volna az ablakon túli esti városkép szemlélésében.

Itt volt a legmegfelelőbb pillanat, hogy a férfi megszólítsa a nőt, legalábbis Aomame már a megfelelő helyzetbe hozta. A férfi azonban meg sem mukkant. Nahát, mi ütött belé? – gondolta a nő. Valami azt súgta neki, hogy itt talán a bátorság hibádzik. Azon aggódik, hogy kosarat kaphat, hülyének nézik: mit képzel egy kopaszodó ötvenes, hogy csak úgy leszólít egy húszéves lányt?! A mindenit, ez az ember nem ért semmit.

A nő eltette a könyvét a táskájába, és maga szólította meg.

– A Cutty Sarkot szereti?

A férfi meglepődve nézett felé, látszott rajta, hogy nem érti a helyzetet, vagyis, hogy mit kérdeznek tőle, de azután hirtelen kapcsolt:

– Áááá, izé, a Cutty Sark! – mondta, mintha csak akkor jutott volna eszébe. – Régóta tetszik a címkéje, azért szoktam inni. Vitorlás hajó van rajta.

– Szereti a hajókat!

– Igen, a vitorlásokat.

Aomame megemelte a poharát, a férfi is egy kicsit, köszöntésképpen.

Ezután a nő felvette a táskáját, két széken keresztül szépen átsiklott egy üres helyre. A férfi, mikor Aomame mellette helyet foglalt, palástolni igyekezett a meglepődését.

– Egyik volt iskolatársammal volt megbeszélve, de úgy látszik, valami közbejöhetett, mert nem jött el a találkozóra – mondta a nő az órájára nézve. – Nincs itt, és nem is mentette ki magát.

– Talán a napot tévesztette el…

– Az bizony lehet, mindig is nagyon szórakozott lány volt – helyeselt Aomame. – Még egy kicsit várok, addig beszélgethetnénk, vagy inkább magában szeretne lenni?

– Nem, dehogyis. Szó sincs róla – szabadkozott a férfi, de közben magasra emelt szemöldökkel szemlélte a nőt, hogy meggyőződjön, biztonságos-e a helyzet. Kicsit gyanakodott, hogy éppen egy palifogóval akadt dolga. Ám Aomame akárhogy vesszük, nem úgy festett. Semmiképp nem látszott kurvának. Ettől a férfi feszültsége kissé felengedett.

– Maga ebben a hotelben szállt meg? – érdeklődött.

– Nem, Tokióban van a lakásom, csak a barátnőmmel itt beszéltük meg a találkozót. És maga?

– Kiszálláson vagyok itt – hangzott a férfi válasza. – Északból jöttem. Egy értekezlet miatt. Elég érdektelen volt, de a központ Északban van, és valakinek tőlünk is rész kellett venni rajta.

Aomame udvariasan elmosolyodott. Figyelj csak, a munkád körömfeketényit sem érdekel, a fej formád tetszett meg, gondolta, de persze nem mondta.

– Az a helyzet, hogy a mai munka végeztével szerettem volna inni egyet – folytatta a férfi –, holnap délelőtt van még egy tárgyalásom, ha annak vége, indulok vissza, Északába.

– Én is éppen most végeztem egy nagyobb feladattal – közölte Aomame.

– Óóó, csakugyan? És miféle munka volt az?

– Nem akarok most munkáról beszélni – szabadkozott a nő –, elég az hozzá, hogy szakértelmet kívánt.

– Szakértelmet… – ismételte a férfi. – Vagyis, amit általában nem mindenki tud, speciális technika és gyakorlat is kell hozzá?

Jól van, na, te két lábon járó értelmező szótár, gondolta Aomame, de nem mondta ki, csak elmosolyodott:

– Hááát, tán olyasmi… – mondta szerényen.

A férfi ismét ivott egyet szódás whiskyjéből, és a tálkából kivett mogyorót ropogtatott hozzá.

– Érdekelne a foglalkozása, de ha nem akar róla beszélni… – jegyezte meg.

– Most nem – bólintott Aomame.

– Mondjuk valami szavakhoz kapcsolódó foglalkozása lehet talán? – találgatott a férfi. – Szerkesztő vagy az egyetemen tanít?

– Ezt miből gondolja?

A férfi a nyakkendője bogjához nyúlt és megigazította. Az ingét is begombolta.

– Van egy ilyen érzésem. Talán abból, hogy olyan nagy érdeklődéssel olvasta azt a vaskos könyvet.

Aomame könnyedén megkocogtatta mutatóujja körmével a pohara szélét:

– A könyvet kedvtelésből olvasom. A munkámhoz semmi köze.

– Akkor feladom – mondta a férfi. – El sem tudom képzelni, mit dolgozik.

– Úgysem tudja kitalálni – nyugtatta meg Aomame, és magában hozzátette: és nem is fogod megtudni, soha az életben.

A férfi minden tartózkodás nélkül szemügyre vette a nő alakját. Aomame úgy tett, mintha leejtett volna valamit, csak hogy kényelmesen be lehessen lesni a keble halmai közé is. A férfinak egy kicsit látnia kellett a nő mellének formáját, meg a csipkés alsóneműt hozzá. Ezután felemelkedett, és ivott a jeges Cutty Sarkból. A lekopott élű nagy jégkockák a pohár alján összecsendültek.

– Mit szólna még egyhez? – ajánlotta a férfi. – Magam is innék még.

– Az jó lenne.

– Bírja az italt?

Aomame kissé kétes mosollyal válaszolt, majd hirtelen komolyra fordította a szót:

– Megvan! Valamit kérdezni akarok magától.

– Mi legyen az?

– Megváltozott-e mostanában a rendőruniformis meg a pisztoly típusa?

– Mit ért az alatt, hogy mostanában?

– Úgy egy hete.

A férfi arcán kelletlen árny suhant át:

– Az biztos, hogy változott az egyenruha, meg az oldalfegyver is, de már évekkel ezelőtt. A feszes öltözetet kényelmesre váltották, új típusú automata pisztolyt is kaptak a rendőrök. Azóta lényeges változás nem történt.

– De hát nekik régimódi revolverük volt, egészen a múlt hétig – ellenkezett Aomame.

A férfi a fejét rázta:

– Nem úgy van az. Már jó régóta váltották az öltözetet, meg a fegyvert is.

– Biztos ebben? – hitetlenkedett a nő.

A férfi szemöldöke között ráncok jelentek meg, komolyan igyekezett felelevéniteni az emlékezetét:

– Kicsit zavarban vagyok, ahogy így rákérdezett. Pedig erről a rendőri ruha- és fegyverváltásról a sajtónak hírt kellett adnia, mert annak idején elég sok vita volt körülötte. Civil mozgalmak ellenkeztek a kormánnyal, mondván, hogy a pisztoly tűzereje túlzott.

– Hány éve ennek? – kérdezte Aomame.

A férfi odahívta a nála idősebb pincért, és megkérdezte, tudja-e, hogy mikor cserélt külsőt, fegyvert a rendőrség.

– Két évvel ezelőtt, tavasszal – hangzott a válasz pillanatnyi késedelem nélkül.

– No lám, egy élvonalbeli szálló bárpincére mindent tud – nevetett a kérdező.

A pincér is mosolygott:

– Szó sincs róla, de véletlenül az öcsém rendőr, és bosszankodott, hogy szokatlan neki az új uniformis, még most is panaszkodik. A pisztoly is jó nehéz. 9 mm-es Beretta, egy kattintással azonnal

félautomata módra kapcsol. Belföldön biztos a Mitsubishi gyártja licenc alapján. Japánban úgyszólván sohasem keverednek a rendőrök tűzharcszerű konfliktusokba, minek akkor ekkora fegyver nekik. Attól is félnek, hogy ellophatják. Hiába, a kormány eldöntötte, hogy megerősíti a rendőrséget.

– Mi lett a régi revolverekkel? – kérdezte Aomame lehetőség szerint visszafogott hangon.

– Begyűjtötték az összeset és megsemmisítették – állította a pincér. – Láttam a tévéhíradóban, ahogy szétszedték őket. Sokat bajlódtak a pisztolyokkal, meg a lőszerek ártalmatlanítása is elég körülményes volt.

– El lehetett volna adni külföldre – mondta a ritkuló hajú, kopaszodó.

– Japánból tilos fegyvert exportálni – fontoskodott a felszolgáló.

– Íme, egy első osztályú hotel…

Aomame közbevágott:

– Szóval, két éve már nem használják a rendőrségnél a régi revolvereket?! – kérdezte a pincért.

– Amennyire én tudom.

A nő elfintorodott, és arra gondolt, hogy esetleg ő bolondult meg. Még ma reggel is látta a régi rendőruniformist és pisztolyt, ezek meg mindketten azt állítják, hogy azokat már maradéktalanul megsemmisítették, jóllehet nem hazudtak, mert nem létezik, hogy összebeszéltek volna. Akkor meg csak ő tévedhet.

– Érdekli a rendőrség? – kérdezte a férfi, a középkorú.

– Nem, dehogy – szabadkozott Aomame. – Csak megcsalt az emlékezetem.

Ittak egyet a felszolgált italokból, a férfi a vitorlásokról beszélt, hogy neki van egy kis hajója, Nisinomija kikötőjében horgonyoz. Szabadidejében vitorlázni szokott vele. Lelkesen magyarázta, milyen

remek érzés, mikor a tengeren magányosan kiteszi magát a szélnek. Aomaménak semmi kedve nem volt az efféle haszontalanságokat hallgatni. Akkor inkább beszéljenek a golyóscsapágy történetéről, vagy Ukrajna ásványkincsének megoszlásáról. Az órájára nézett.

– Későre jár – szólt –, kérdezhetnék magától valamit, de őszintén?

– Persze.

– Hogy is mondjam csak, magánjellegű dologról lenne szó.

– Amennyire tőlem telik, válaszolok.

– A maga fütyije olyan nagyobbfajta?

A férfinak kissé leesett az álla, összehúzott szemmel nézett a nőre egy darabig. Nem hitt a fülének. Ám Aomame arca komoly maradt, nem olyannak látszott, mintha tréfált volna. A férfi tárgyilagosan próbált válaszolni:

– Hát… nem is tudom. Nagyjából olyan átlagos lehet… Olyan hirtelen jött a kérdés, nem is tudom, mit mondhatnék.

– Maga hány éves? – hangzott a következő kérdés.

– A múlt hónapban múltam éppen ötvenegy – mondta a férfi kissé elbizonytalanodva.

– Pedig megvan a magához való esze, jó állása, vitorlás hajót tart, és azt sem tudja megállapítani, hogy a saját szerszáma inkább nagyobb vagy kisebbfajta?!

A férfi elgondolkodott és kibökte:

– Ami azt illeti, talán az átlagosnál kicsikét nagyobb lehet.

– De tényleg?

– Miért érdekli annyira?

– Ki állította, hogy érdekel?

– Hát… azt senki sem – fészkelődött egy kicsit a székén a férfi. – Csak most ez mintha problémát okozna…

– Nincs azzal probléma. Egyáltalán nincs – jelentette ki Aomame. – Én személy szerint a nagyot kedvelem. Ha nem elég nagy, nem lehet érezni, meg minden. Meg azután nem arról van szó: valamire rámondják, csak úgy érzésre. Azt akarom mondani, hogy én a *méretest* szeretem. Talán nem szabad? Mindenkinek lehet saját ízlése, nem? De a böhöm nagy se jó, mert az meg fáj, érti?

– Ha minden jól megy, az enyém talán megnyeri majd a tetszését. Nagyobb, mint az átlagos, de nem is olyan bazi nagy. Vagyis éppen jó méret…

– Igazat mond?

– Na és ha hazudnék, akkor sincs baj.

– Jó, akkor hajlandó megmutatni?

– Itt?

Aomame a kérdésre visszafogottan elfintorodott:

– Még hogy itt?! Mi képzel maga? Ilyen korban ennyi esze van? Elegáns öltöny, jó beosztás, minden, és egy ilyen helyen előkapná, nem gondol a többiekkel, vajon mire vélnék a dolgot? Természetesen később, a maga szobájában letolja majd a gatyáját, és ott azután majd bemutatja nekem. Kettesben. Ez magától értetődik, nem?!

– Ha megmutattam, akkor mi lesz? – kérdezte aggályoskodva a férfi.

– Na, mi? – Aomame levegő után kapkodott, majd meglehetős szemtelenséggel folytatta: – Hát szexelünk, mi mást művelnénk? Gondolja, ha már vettük a fáradságot és felmentünk a szobájába, maga csak megmutatja nekem a fütyijét és kész? Vajon nekem erre azt kellene mondanom, hogy ó, nagyon szépen köszönöm, ez jó mulatság, remek látvány volt, és azzal jó éjszakát kívánok?! Én akkor megyek is. Mondja, magának nem lazult ki az agyában valami?

A férfinak is elállt a lélegzete, amint látta Aomame arcának katasztrofális torzulását. Ettől a grimasztól a legtöbb férfi visszahőkölt. Egy kisgyerek talán össze is pisilte volna magát, annyira brutális volt. Aomame rájött, hogy túllőtt a célon: nem kellett volna a partnert már most ennyire elrémítenem, gondolta magában. Előbb van egy kis elintéznivalónk. Rögtön helyrerántotta a vonásait, és mosolyt erőltetett az arcára. És megint hozzálátott, lassan mondta, hogy a férfi is értse:

– Felmegyünk a szobájába, bebújunk az ágyba szexelni. Maga nem meleg vagy impotens, mi?

– Nem, nem én. Két gyerekem is van.

– Hallgasson ide, én ezt nem kérdeztem, nem vagyok népszámláló biztos. Kérem, ne beszéljen itt nekem feleslegesen összevissza. Én azt kérdeztem, ha nővel ágyban vannak, feláll-e rendesen, avagy sem. Csakis ezt.

– Eddig egyszer sem hagyott cserben, mikor szükség volt rá – válaszolt a férfi. – De maga hivatásos, nem? Vagyis ez a foglalkozása, nem igaz?

– Hagyja ezt! Dehogy vagyok én profi! És perverz sem. Egyszerű átlagpolgár, egyszerű, normális ember, aki egész egyszerűen megkívánta, hogy szexuális kapcsolatot vegyen föl egy másik nemű emberrel. Mi rossz van ebben? Nincs bennem semmi különös. Túl vagyok egy nehéz munkán, eljött az este, ittam és rám jött a kívánság, hogy egy ismeretlen emberrel lefeküdjek. Az idegeim megnyugtatása végett. Maga férfi, megérti, hogy az emberben ilyen érzés támad, nem?

– Persze, értem én.

– Egy vasat sem kell fizetnie, sőt, ha kielégít, még én vagyok hajlandó honorálni. Koton van nálam, betegségtől nem kell tartania, érti?

– Értem én, de… – szabódott a férfi.

– Úgy látszik, nem tudja rászánni magát. Valami nem tetszik rajtam?

– Dehogyis. Szó sincs róla! Csak valamit nem értek… maga egy csinos, fiatal lány, én meg kis híján az apja lehetnék…

– Hagyja az ilyen haszontalanságokat! Értse meg már, én nem vagyok a maga semmirevaló leánya, maga sem az én mihaszna apám! Ha ilyen közhelyeket hallok, az csak felidegesít. Nekem egyszerűen megtetszett a maga kopasz feje, a koponyaformája, érti?

– Na azért azt ne mondja nekem, hogy kopasz vagyok, odáig még nem jutottam. Biztos, hogy egy kicsit ritkul a töve…

– Na, most már elég! – mondta Aomame erre, megállva, hogy görcsbe rándítsa a vonásait, azután hanglejtésén is lágyított egy kicsit, hogy feleslegesen ne ijessze el a partnert. – Ne beszéljen mellé, kérem!

Közben arra gondolt, hogy ez az ember hiába gondol magáról akármit, akkor is, kétségkívül kopasz és annyi. Ha a népszámláláskor ezt is felmérik, ez a fickó biztos kapna egy strigulát a kopasz rubrikába. Ha a mennyországba kerülnél, a kopaszok paradicsomába tesznek, ha elkárhozol, a kopaszok poklába kerülsz, érted, beszélt a nő magában. Ha meg érted, akkor nem kell letagadnod azt, ami egyértelmű. Na, ezután indulás előre, egyenest a kopaszok paradicsomába!

*

A férfi fizetett, és felmentek a szobájába.

A farka tényleg nagyobb volt a szokásosnál, de nem túlzott mértékben. Az önbevallás nem volt téves. Aomame hozzáértő módon, okosan megbabrálta, mire nagy és kemény lett. Ezután került le a nőről a blúz, a szoknya.

– Arra gondol, hogy kicsi a mellem? – kérdezte a nő hidegen, lenézve az alatta fekvő férfira. – Mikor pedig a maga fütyije jó nagy. Ostoba ügy. Maga most rosszul járt, mi?

– Nem gondolok én semmire, nem kicsi, jól formált melle van.

– Ki tudja… – válaszolt Aomame. – Idehallgasson, annyit mondhatok, hogy nincs ám mindig ilyen cifra csipkés kombiné rajtam, csak most, a munka miatt. Valamit mutatni kell a halmokból.

– Ugyan miféle munka lehet az? – kíváncsiskodott a férfi.

– Mondtam már az előbb, hogy itt és most nem akarok erről beszélni. De hát a nőnek akkor is nehéz, ha dolgoznia kell.

– A férfiaknak sem könnyű, az élet sok gonddal jár.

– De nem kell csipkés alsóneműt fölvenni akkor is, ha nem akarják.

– Azt meg kell hagyni…

– Akkor meg ne beszéljen arról, ami úgyis világos. A nőknek sokkal több kellemetlensége van, mint maguknak. Megpróbálta már, hogyan lehet tűsarkú cipőben gyorsan leveszekedni egy lépcsőn? Szűk miniszoknyában átmászni a kerítésen?

– Elnézést – a férfi őszinte hangon kért bocsánatot.

A nő hátranyúlt, kikapcsolta a melltartót és a padlóra hajította. Ugyanoda repült a lábairól legurigázott harisnya, majd Aomame elfeküdt az ágyon, és újfent kezelésbe vette a szerszámot:

– Nahát, ez igazán pompás. Meg kell adni. Formára, nagyságra is ideális, kemény, mint a fa gyökere.

– Köszönöm, hogy ezt mondja – mondta az ember láthatóan megkönnyebbülve.

– No, a néni dédelgeti egy kicsit, hadd örvendezzen neki.

– Előbb lezuhanyoznék – jegyezte meg a férfi megizzadtam.

– Csend legyen már! – Aomame fenyegetően kissé megmarkolta a férfi jobb heréjét. – Nem zuhanyozni, hanem szexelni jöttem ide, érti?! Az jön először. De *ész nélkül!* Az izzadság maradjon, ahogy van, mindegy. Nem szégyellős kisgyerek maga!

– Értettem.

Mikor végeztek és a férfi kimerültén elterült, Aomame a meztelen nyakizmokat simogatta, és erős kísértést érzett, hogy azt a bizonyos pontot kitapintva, megint döfjön egyet hegyes tűjével. El odáig, hogy meg is kérdezte magától: na, mehet?

Hiszen ott van a táskában a ruhába burkolt jégbökő, a hegyére – nem sajnálva az időt – gondosan rászúrta a felpuhított védődugót. Ha eltökélte magát, egykettőre meg tudná tenni megint. Tenyerével *kicsit* ráütne a fanyélre és kész, partnere észre sem veszi, és már meg is halt. Fájdalom nélkül és a természetes halál látszatával. Természetesen Aomame időben meggondolta magát. Nincs semmi oka rá, hogy a férfit kiiktassa az emberi közösségből, azon kívül, hogy létének Aomame számára már semmi létjogosultsága sincsen. Megrázta a fejét, hogy elhessegesse a veszélyes gondolatot a fejéből.

Nem különösebben rossz fiú ez, a maga módján meglehetősen jól szexeit, bevárja az ejakulációval a nőt, győzködte magát Aomame. Jó a koponyaformája, és tetszetősen kopaszodik. A farka is jó nagy, éppen megfelelő. Udvarias, ízlésesen öltözködik, nem rámenős. Eléggé jólnevelt, biztos, hogy a szövege eléggé unalmas, idegesítő is tud lenni, de hát azért ez nem halálos bűn. Mondjuk.

– Bekapcsolhatnám a tévét? – kérdezte a férfit.

– Tessék csak – mondta a férfi és úgy maradt, ahogy volt, hason fekve.

Aomame végignézte az egész híradót, azonmód meztelen, az ágyból. A Közel-Keleten Irán és Irak változatlanul véres háborújukat vívták egymással, a küzdelem sárba ragadt, állóháború: sehol sem látszott a konfliktus végkimenetele. Mutatták, hogy Irakban a villanypóznákra akasztják a katonaszökevény fiatalokat. Az iráni kormány azzal vádolja Szaddám Huszeint, hogy ideggázokat használ, meg baktériumfegyvert. Amerikában a Demokrata Párt elnökjelöltségéért küzd Walter Mondale és Gary Hart. Egyik sem látszott a világ eszének. Lehet, hogy mivel egy értelmes elnök

azonnal orgyilkosok céltáblájául szolgál, az okosabbja lehetőség szerint igyekszik távolmaradni a választástól.

A Holdon állandó mérőállomás építése folyik. Ritkaságszámba megy, de az USA meg a Szovjetunió hajlandó az együttműködésre. Ugyanúgy, mint a déli-sarki bázis esetében. A Holdon? Aomame a fejét csóválta, még sohasem hallott erről. Ez meg hogy lehet? Ám nem volt kedve ezen hosszasan gondolkodni. Volt ennél nagyobb gondja is. A kjúsúi bányabalesetben sokan meghaltak, a kormány vizsgálatot indított. Aomame inkább azon lepődött meg, hogy a holdbéli mérőállomás korában még szenet fejtenek a bányában. Amerika követeli a japán pénzpiac liberalizálását. Morgan Stanley, Merrill Lynch új befektetési lehetőségekért ostromolja a japán kormányt. Simane megyében okos macskát találtak. Magától kinyitja az ablakot, ha ki akar menni és maga után be is csukja. A gazdája tanította be erre. Aomame nagy érdeklődéssel nézte a girhes fekete állatot, amint értelmes szemmel hátrafordul és a mancsával szépen beteszi az ablakot.

Volt ott minden az égadta világon. Viszont az nem szerepelt a hírek között, hogy a sibujai hotelben felfedezték annak a férfinak a tetemét. A híradó végeztével Aomame a távkapcsoló segítségével kikapcsolta a televíziót. Csend lett körülöttük. Csak a nő mellett heverő, alvó férfi halk lélegzete hallatszott.

Annak a másik embernek még ott kell lennie, azonmód, arccal az asztalra borulva. Neki azután igazán mély álomba kellett merülnie. Olyan lehet, mint az Aomame melletti férfi, csak a lélegzetét nem hallani. Nincs arra semmi mód, hogy az a szarházi kinyissa a szemét és felébredjen. A nő hanyatt, a mennyezetre nézve, megpróbálta elképzelni a holttest helyzetét. Megrázta a fejét, és csak úgy magának elfintorította az arcát, azután kilépett az ágyból, és összeszedte a padlón szétszórt holmiját.

6 | **TENGO**
Mi most jó messzire megyünk?

Pénteken, hajnali ötkor Komacu telefonált. Tengo éppen azt álmodta, hogy hosszú kőhídon megy át, a túloldalon felejtett fontos kéziratért. Csak ő járt a hídon egyedül. A lassan hömpölygő, széles folyón itt-ott fűzfákkal benőtt homokzátonyok. A zsenge, zöld levelek szelíden lebegnek a víz tükrén. A folyóban karcsú pisztrángokat is lehet látni. A tájkép odaillett volna egy festett kínai tányérra. Tengo ekkor felriadt, és a fejénél lévő órára nézett. Ki telefonál ilyenkor? Természetesen még azelőtt rájött, hogy felvette volna a kagylót.

– Tengo! Van neked szövegszerkesztőd? – hallatszott Komacu hangja. Semmi „jó reggelt”, vagy „fent vagy már?”. Komacu valószínűleg egy munkával töltött éjszaka után lehetett, nem valószínű, hogy a napfelkelte kedvéért ébredt fel ilyen korán. Mielőtt azonban valahol nyugovóra térne, eszébe jutott, hogy valamit meg kell még mondania Tengónak.

– Természetesen nincs szövegszerkesztőm – közölte Tengo. Odakint még sötét volt, és ő valahol a hosszú híd közepén botorkált még. Ritkán látott ilyen valószerű álmot. – Nem dicsekvésképp mondom, de nem nagyon van rá módom, hogy ilyesmit vásároljak – nyögte ki végül.

– Tudsz rajta írni?

– Persze, hogy tudok. Ha van szövegszerkesztő, tudom használni. Az iskolában gyakran írok rajta, mert ott van olyan.

– Akkor ma keress valahol egy szövegszerkesztőt, és vedd meg. Nem értek az *efféle* szerkezetekhez, rád bízom a márkát, meg hogy milyen legyen, küldd el a számlát a költségedről. Szeretném, ha minél hamarabb hozzálátnál a gép segítségével a *Légből szőtt gubó* átírásához.

– Ha már arról van szó, legalább kétszázötvenezerbe kerül egy ilyen masina…

– Nem baj, körülbelül annyit költhetsz rá.

Tengo összeszedte magát, és beleszólt a telefonba:

– Tehát vegyek neked egy szövegszerkesztőt, igen?

– Aha, erre költőm most a zsebpénzemet. Ennyi beruházást csak megérdemel ez a munka. Fukarkodással nem megyünk semmire, ha rendes munkát akarunk. Te is tudod, hogy a *Légből szőtt gubó* kéziratát szövegszerkesztővel állították össze, tehát nem lenne jó, ha nem géppel javítanád. Igyekezz, lehetőség szerint olyan külalakú legyen az új szöveg is, mint az eredeti volt. Még ma hozzáfogsz?

Tengo egy kicsit gondolkodott.

– Jól van – egyezett bele. – Ha akarod, rögtön belekezdek, viszont Fukaeri csak azzal a feltétellel egyezett bele a javításba, ha találkozom valakijével, ez pedig még nem történt meg. Ha viszont ez a tárgyalás kudarcba fullad, akkor nincs kizárva, hogy kárba vész a befektetett pénz meg a munka.

– Nem bánom én. Majd csak lesz valahogy. Ne törődj a részletekkel, rögtön vágj bele. Ez most versenyfutás az idővel.

– Te hiszel benne, hogy sikeres lesz a meghallgatás? – kétkedett Tengo.

– Érzem, hogy igen – erősködött Komacu. – Nekem van intuícióm. Nem nagyon vagyok olyasmivel megáldva, amit tehetségnek neveznek, de ösztönös megérzésekkel bőven el vagyok látva. Ha szabad ezt mondanom, ebből éltem meg idáig is. Tudod te, hogy mi a különbség a tehetség és az intuíció között?

– Nem tudom.

– Legyen valaki bármekkora tehetséggel is megáldva, attól még felkopik az álla, de ha jó megérzései vannak, nem kell tartani attól, hogy éhen marad.

– Ezt megjegyzem – mondta Tengo.

– Ne törődj semmivel, még ma, haladék nélkül láss hozzá!

– Jó, ha te mondod… csak azt gondoltam, ha „hozomra” belefogok, később kárba veszhet a nagy igyekezet.

– Ez mind az én felelősségem, bízd csak rám – nyugtatta meg Tengót a szerkesztő.

– Értem. Délutánra elígérkeztem egy találkozóra, de egyébként szabad vagyok, reggel a szövegszerkesztőért nyakamba veszem a várost.

– Tedd azt. Tengókám, számítok rád. Ha mi ketten összefogunk, a Föld fog sarkából kidőlni.

Kilenc körül Tengo asszony barátnője telefonált. Elviszi a férjét meg a gyereket az állomásra, utána jön. Péntek volt, ilyenkor – egy héten egyszer – együtt szokták tölteni a délutánt.

– Ma – *testi állapotomra* való tekintettel – nekem nem alkalmas – mondta az asszony. – Sajnos, úgy látszik, ezen a héten nem mehetek. Majd a következő pénteken.

Ez körülírva azt jelentette, hogy menstruál. A nő neveltetése folytán gyakran élt efféle valóságot megszépítő, választékos kifejezésekkel. Az ágyban már nem volt ilyen visszafogott, de az más lapra tartozik. Tengo sajnálkozott, hogy nem jön össze a dolog, de hát mit lehet tenni.

Ám ezúttal kivételesen mégsem volt vigasztalhatatlan a találkozó elmaradása miatt. Kellemes lett volna egy kis szex, de gondolatai már a kézirat átírása körül jártak. Az ötletek úgy kavarogtak a fejében, mint az őstengerben az élővilág csírái, hol feltűntek, hol kihunytak benne. Arra is gondolt, hogy ez a Komacu sem adhat mást, csak mi lényege, nem tagadja meg magát. Még semmi sincs hivatalosan eldöntve, de ő önkényesen, a saját kedvére intézi a dolgokat.

Tengo tízkor kiment Sindzsukuba, és a hitelkártyája terhére beszerzett egy Fujitsu márkájú szövegszerkesztőt. A legújabb típust, amely az előzőeknél már sokkal kisebb súlyú volt. Tartalék festékszalagot meg papírt is vett hozzá. Otthon elhelyezte az íróasztalon, és bedugta a drótot a hálózatba. A munkahelyén is Fujitsut használt, és a nagyságától eltekintve az újonnan vásárolt készülék alapfunkcióiban nem tért el különösebben a másiktól. Miután kiismerte magát rajta, hozzálátott a *Légből szőtt gubó* javításához.

Nem volt semmiféle tervnek nevezhető elképzelése arról, hogyan is írja át a regény kéziratát, pedig a részletekre vonatkozóan volt jó néhány ötlete. Egy kézirat feljavítására nézve nincs is valamiféle egyöntetűen érvényes módszer vagy szabály. Először is Tengo nem volt meggyőződve arról, hogy át lehet-e tenni logikus szerkezetbe a *Légből szőtt gubó* látomásos, szenvedélyes szövegét. Továbbá elkerülhetetlennek látszott, hogy nagymértékben hozzányúljon az írásműhöz. Ez világos volt, ahogy Komacu is így vélekedett, de vajon nem veszít-e emiatt a szöveg eredeti hangulatából, nem romlik majd a minősége? Ez olyan, mint a lepkének csontvázat készíteni. Mindezt végiggondolva Tengo zavarba jött, egyre jobban elbizonytalanodott. Az ügylet azonban már egyszer beindult, megszabott határidőre el kellett végezni. Nem ért rá ölbe tett kézzel spekulálni. Nem volt más hátra, mint apró részletekből kiindulva pontosan elrendezni a dolgokat, sorban, egyiket a másik után. Talán, ha kézi munkával a részleteket elintézi, lassan magától kialakul a teljes szöveg képe.

Komacu magabiztosan kijelentette, hogy Tengókám, én tudom, hogy neked ez menni fog! Nem tudni, hogyan, de Tengo egyelőre elfogadta azt, amit a szerkesztő mondott úgy, ahogy volt. Pedig Komacu olyan ember, akinek a szóhasználata is kérdéses, és alapjában véve mindig csak magára gondol. Nem volt kétséges, hogyha a szükség úgy hozza, alkalmasint simán cserbenhagyja Tengót. Sohasem néz hátra, és ahogy mondani szokta, neki van valami különleges szerkesztői szimata. Nem szokott tétovázni. Akármi van, azonnal dönt, határoz és cselekszik. Az emberek

körülötte azt sem tudják, mit mondjanak. Olyan a jelleme, mint amilyenre egy frontparancsnoknak szüksége van. Ez az amivel – mi tagadás, akárhogy is vesszük – Tengo nem rendelkezett.

A munka délután fél egykor kezdődött. Először Tengo begépelte a szövegszerkesztő képernyőjére a *Légből szőtt gubó* első oldalainak egy jól elkülöníthető részletét. Elsőként is írjuk át csak ezt a szakaszt, míg elfogadható lesz! A tartalmi részhez nem nyúlva, csakis a szöveget kell alaposan elrendezni. Olyan ez, mint mikor a szobát kifestik. Alapjában véve az építészeti rész marad úgy, ahogy van, mert nincs baj, a vizesblokk csövein sem kell igazítani. Csak a cserélhető részekről van szó, a padló és a mennyezet burkolatáról, meg a tapétáról a falon. Ezeket kell leszedni és újakra cserélni. Én csak egy jó kezű mesterember vagyok, akire mindezt rá lehet bízni, biztatta magát Tengo. Tervrajzok híján az iparos csakis esetről esetre, darabról darabra, jó érzékére támaszkodva dolgozhat, szabadon felhasználva tapasztalatait.

Magyarázatokat fűzött ahhoz, ami első olvasásra nem volt érthető, hogy a szöveg gördülékenyebb legyen. A felesleges, terjengős részeket törölte, a hiányokat viszont kipótolta. Helyenként felcserélte a mondatokat vagy a mondatrészek szórendjét. Tiszteletben tartotta, hogy a szerző sajátos módon rendkívül kevés határozót, melléknevet használ, de ahol mégis szükség volt rá, hogy valamit ezzel érzékeltessen, ott megkereste a megfelelő szót és betoldotta. Fukaeri írásmódja egészében véve elég naiv, a jó és a rossz részek élesen különböztek egymástól, nem volt annyira körülményes megrostálni, mint Tengo gondolta volna. A naivitás olykor értelemzavaró volt, máskor meg meglepően frissnek és eredetinek hatott. Az előbbi egy határozott vonással törlésre került, vagy lecserélte mással, az utóbbi pedig maradhatott úgy, ahogy volt.

Ahogy a munka előrehaladt, Tengo egyre inkább arra a gondolatra jutott, hogy Fukaeri nem irodalmi mű hátrahagyásának szándékával írta meg a szövegét. Egyszerűen *egyelőre* csak egy benne élő történetet akart szavakkal megörökíteni, az ő saját kifejezésével élve: úgy, ahogyan tényleg, a saját szemével látta. Nem mintha a

szavak fontosak lettek volna, de rajtuk kívül nem talált más, megfelelő kifejezésmódot. Csak ezt. Épp ezért elejétől fogva nem voltak irodalmi jellegű ambíciói. Mivel az elkészült művet nem értékesítésre szánta, nem volt szükség a kifejezés kifinomítására. Olyan gondolkodás volt ez, mely szerint elég a fal meg a tető, hogy a szél meg az eső elől behúzódjunk alá. Fukaeri ugyanezért nem törődött azzal sem, hogy Tengo mit csinál a szövegével. Ő már úgyis elérte azt, ami az írásának a célja volt. Amikor azt mondta, hogy csinálj vele, amit akarsz, valószínűleg egészen őszintén beszélt.

Ennek ellenére a *Légből szőtt gubó* nem az a típusú írás, mely azért jött létre, hogy egyedül a szerzője értse és kész. Ha csak arról volna szó, hogy a saját szemmel látott, vagy átgondolt dolgokat dokumentum gyanánt rögzítse, ahhoz elég egy emlékeztető feljegyzést készíteni, nem kell körülményes irodalmi formába önteni. Viszont ez az írás mindenképpen feltételez valakit, *egy másik embert,* aki kézbe veszi és elolvassa. Épp ezért annak ellenére, hogy a *Légből szőtt gubó* nem irodalmi igénnyel íródott és sok naivitás van benne, megvan benne az a vonzerő, ami meg tudja ragadni az embert, felkelti az érdeklődését. Viszont ez a *másik ember* különbözik attól az általános értelemben vett olvasótól, aki a modern irodalmat rendszeres figyelemmel kíséri. Az írás olvastán Tengónak ez a benyomása támadt.

Ha így van, akkor miféle olvasót feltételezett a szerző?

Tengo természetesen nem jött rá. Csak annyit értett belőle, hogy ennek az egészen eredeti fikciónak, mely ékességet és selejtet egyaránt sodor magával, van még valami megfoghatatlan és különleges célja.

*

Az átírás következtében a kézirat felduzzadt majd' két és félszeresére. Messze több volt a hiány, mint amennyit túlírt benne a szerző, a meseszövés kiegészítésével óhatatlanul megnőtt a teljes terjedelem. Az eleje valahogy *kilazult.* A szöveg hűen követte a történetet, a szemlélete kiegyensúlyozva, s ezzel könnyebben

olvashatóvá vált. Ám egészében a mű valahogy elnehezült. Szájbarágós, spekulatív lett, és az írás eredeti éle eltompult.

A következő feladat az volt, hogy a felduzzadt szövegből hogy lehet elhagyni azt, *ami nélkül még elmegy. A* felesleges, rohadt részeket kikanyarítani. A húzás sokkal könnyebb munka, mint a toldás. Ennek következtében a mennyiség hetven százalékra csökkent. Egyfajta agytorna ez. Beállítjuk a bővítéshez, majd a törléshez szükséges időt, és ha kitartóan végezzük a feladatot, a kilengések egyre csillapodnak, a szöveg lassan megnyugszik, és oda kerül, ahol lennie kell. Eléri azt a pontot, ahol már nem lehet sem hozzátenni, sem elvenni belőle. Az ego visszaszorul, a felesleges díszítések lehullanak, az átláthatóvá vált elméleti rész is háttérbe vonul. Tengónak veleszületett érzéke volt az ilyen munkához. Erre a munkára termett specialista volt. Olyan éles, összpontosításra képes szemmel, mint a magasban keringő, prédára leső vadmadáré, türelme a vízhordó szamáréval vetekedett, és mindvégig betartotta a játékszabályokat.

*

Szinte lélegzet-visszafojtva dolgozott, és ahogy egy szusszanásnyi időre felnézett a falon függő órára, észlelte, hogy már lassan délután három óra, és ő még nem ebédelt. Kiment a konyhába, vizet tett fel a teáskannába, és míg várt rá, addig megdarálta a babkávét. Sajtos kekszet meg almát rágcsált, s amint felforrt a víz, elkészítette a kávét, azt szürcsölte egy jó nagy bögréből, pihentető hangulatváltásként pedig egy darabig arról elmélkedett, hogyan szokott szeretkezni a korban felette álló barátnővel. Eredetileg éppen abban az időben kellett volna csinálniuk *azt.* Arra gondolt, hogy vajon ő mit tenne közben, meg a nő miket is művelne. Tengo becsukta a szemét, és a mennyezet felé fordulva egy mélyet sóhajtott, mely súlyosan foglalta magába a füstbe ment ötleteket és lehetőségeket.

Ezután visszatért az asztalhoz, és újfent munkára fogva magát, átkapcsolta agyának áramköreit. Újraolvasta a *Légből szőtt gubó* bevezető tömbjét a szövegszerkesztő képernyőjén. Úgy tartott

szemlét, mint a Stanley Kubrick-film, az *A dicsőség ösvényei*ben a generális a lövészárokban elhelyezkedett hadserege fölött. Tengo rábólintott arra, ami a szeme elé tárult. Nem rossz. A szöveg rendbejött, a dolgok előrehaladnak. De ez nem elég. Rengeteg tennivaló akadt még. A golyófogó homokzsákok szétmentek, kifogyott a lőszer a gépfegyverekből, látszott, hogy a szögesdrót akadályok több helyen is meggyengültek.

Egyelőre kinyomtatta papírra a szöveget. Azután mentett, kikapcsolta a gépet és az asztal szélére tolta. Maga elé vette a kéziratot, és ceruzával a kézben megint gondosan elolvasta. Ahol soknak találta, újfent húzott belőle, ahol pedig kevésnek, ott toldott hozzá, mikor mire volt szükség. Ahol nem tetszett neki valami, ott átírta a szöveget, míg meggyőzőbb nem lett. Mint mikor a kőműves észreveszi a hajszálnyira megrepedt csempét, Tengo is úgy javított, gondosan megválogatott szóanyaggal, körültekintően, minden szempontot figyelembe véve illesztette be a többi közé. Ha az illesztés nem sikerült, változtatott a kifejezésen. Egy egészen apró különbség képes megeleveníteni a mondatot úgy, hogy az mégse szenvedjen csorbát.

A képernyőn megjelenő és a papíron kinyomtatott kézirat – még akkor is, ha a kettő szó szerint azonos – különös módon más-más benyomást kelt olvasás közben. A ceruzával papírra írt és a billentyűkön a gépbe vitt szavak „tapintása” megváltozik. Tehát mindkét szemszögből ellenőrizni kell az írásművet. A papírra nyomtatott és ceruzával javított részeket darabonként át kell írni a gépbe, és azután újból végigolvasni, ezúttal képernyőn. Nem is rossz, gondolta Tengo. A mondatoknak megvan a kellő súlya, és valami természetes ritmus is létrejön a szövegben.

Ülő helyében kiegyenesedett, felnézett a mennyezetre és nagyot sóhajtott. Természetesen ezzel még nincs vége semminek. Az előtte álló napokban még sokszor el kell elolvasni és többször hozzá kell nyúlni, kijavítani az írást. De most legyen ennyi elég, a figyelem összpontosításának is vannak korlátai. Időt kell szánni a lazításra is. Az óramutató már az ötös számjegynél tartott, és odakint lassan

sötétedni kezdett. Holnap majd sorra veszi a következő egységet. A néhány oldalnyi bevezetés átírására elment majdnem egy teljes nap. Több volt vele a vesződség, mint Tengo gondolta volna. Sebaj, ha belezökken a rendes kerékvágásba és a munka ritmusába, megy ez még gyorsabban is. Kétségtelen, hogy legnehezebb mindig a kezdet, a bevezetés. Ha azon egyszer már túljutott, akkor…

Ekkor eszébe jutott Fukaeri, vajon mit szól majd, ha az átírt kéziratot elolvassa. Igaz, Tengónak fogalma sem volt arról, hogy a lány mit és hogyan szokott érezni. Amit erről a Fukaeriről tudott, az egyenlő volt a semmivel. Pontosabban: azon kívül semmit, hogy a leányzó tizenhét éves, harmadikos gimnazista, semmilyen érdeklődés nincs benne az egyetemi továbbtanulásra való felkészülés iránt, kissé furcsa a beszédmodora, szereti a fehérbort, továbbá arcán az a fajta szépség, mely összezavarja az ember szívét.

Viszont közben számára adódott egy olyan fogódzó, vagy ahhoz közeli érzés, melynek segítségével Tengo – nagyjából pontosan – meg tudta ragadni annak a világnak a létezésmódját, melyet Fukaeri leírni vagy csak feljegyezni szándékozott. Az a látvány, melyet a lány különös és korlátozott szóhasználatával akart ábrázolni, Tengo gondos és figyelmes közbeavatkozásával, átírásának segítségével még gazdagabban, elevenebben és világosabban tárult fel, mint annak előtte. Úgy alakult ki a mű sajátos sodrása. Tengo tudta ezt. Igaz, hogy ő csak technikai oldalról támogatta meg, de mintha csak eleve ő írta volna a művet, annak kimunkálása természetesen és pontosan alakult a keze alatt. Ennek következtében egy történet, a *Légből szőtt gubó,* határozottan a talpára állt.

Ez Tengónak mindennél nagyobb örömöt szerzett. A munka közben a hosszas figyelemkoncentráció testileg kimerítette, de ezzel szemben jó hangulata töretlen maradt. Már kikapcsolta a szövegszerkesztőt, fel is kelt az asztal mellől, de egy darabig még nem tudta elnyomni magában a vágyat, hogy tovább folytatná az átírás munkáját. Őszintén élvezte a történettel való foglalatoskodást. Ha ez így megy tovább – gondolta –, talán a befejezés sem fog

csalódást okozni Fukaerinek. Igaz, hogy a férfi nem tudta elképzelni sem, hogy milyen Fukaeri, mikor örül vagy amikor csalódást érez. El sem tudta gondolni, milyen lehet, amikor a lány ajka mosolyra fakad, vagy kissé elsötétedik az arca, melyen egyébként érzelmek nem szoktak tükröződni. Vajon eleve nincsenek is, vagy vannak neki, csak nem mutatja ki őket – Tengo ez nem tudta, de mindenesetre ismételten megjegyezte magában, hogy milyen furcsa ez a kislány.

*

A *Légből szőtt gubó* hősnője – alighanem az egykori Fukaeri lehet tízévesen – egy hegyi kommunában (vagy valami annak látszó helyen) őrizget egy vak kecskét. Ezt a munkát osztották ki rá, mint ahogy minden gyereknek megvolt a maga feladata. A kecske öreg már, de a közösség számára valamiért különös jelentősége lehet, mert őrizni kell, vigyázni, nehogy valami baja essék. A kislánynak lelkére kötötték, hogy soha ne tévessze szem elől. Egyszer azonban véletlenül nem figyel az állatra, és az elpusztul. Ezért a gyereket szigorúan megbüntetik. A kimúlt állattal együtt egy vályogból épült, földdel körüldöngölt raktárba zárják. Tíz napig ott tartják elkülönítve, ki se teheti a lábát onnan, azt sem engedik, hogy ezalatt bárkivel szót váltson.

A kecske átjáróul szolgál az apró nép, a *little people* és az emberek világa között. Azt a kislány nem tudhatja, hogy ez az apró nép jó vagy rossz természetű. (Persze Tengo sem.) Mikor leszáll az éj, a kecske tetemén át kijönnek az innenső világba, és hajnalban megint visszatérnek a túlnaniba. A kislány tud velük beszélni, és ők megtanítják légből szőtt gubót készíteni.

*

Tengónak az tetszett, ahogy részletekbe menően le volt írva: milyen egy vak kecske lénye és miket művel. Ilyen leírások felélénkítették az egész szöveget. Vajon tényleg őrzött a lány egy világtalan kecskét? Tényleg ott élt a hegyi kommunában, ahogy leírta? Tengo úgy sejtette, hogy igen. Ha viszont nem rendelkezett

ilyen valódi, közvetlen tapasztalatokkal, akkor meg kivételesen ritka mesélő- és képzelőtehetség lakik benne.

Tengo arra gondolt, hogy mikor legközelebb találkoznak (az pedig vasárnap lesz), kikérdezi a lányt a kecskéről meg a kommunáról. Persze azt nem tudni, hogy Fukaeri válaszol-e majd az efféle faggatásra. Az előző találkozáskor úgy látszott, hogy a lány csak arra válaszol, amire jónak látja. Amire nem akar, vagy nem szándékozik, azt simán figyelmen kívül hagyja, elereszti a füle mellett, mintha nem is hallotta volna. Mint Komacu. Ebben hasonlítanak egymásra, egy pár a kettő. Tengo bezzeg nem ilyen. Ha kérdezik, legyen az bármilyen kérdés, becsülettel igyekszik valamiféle választ adni. Biztos, hogy ez már veleszületett.

*

Fél hatkor telefonált a nálánál idősebb szeretője.

– Ma mit csináltál? – érdeklődött.

– Egész nap írtam – mondta Tengo, és válasza félig igaz volt, félig hamis. Hiszen nem ő írta az eredeti regényt, csak nem akart részletesebb magyarázatokba bonyolódni.

– Jól haladtál vele?

– Fogjuk rá.

– Ne haragudj, hogy ma ilyen hirtelen lemondtam. Majd a jövő héten találkozunk.

– Előre örülök neki – mondta Tengo.

– Én is – mondta a nő.

Ezután a gyerekeiről beszélt. Gyakran beszélt Tengónak a gyerekeiről. Két kicsi lánya volt. Tengónak nincsenek testvérei, és persze gyereke sincs. Ugyanezért nem is tudja, milyen lehet egy kisgyerek. A nő azonban ezzel nem törődve, egyre csak mondta, mondta. Tengo maga nem sokat beszélt, jobban szeretett hallgatni másokat. Ezért azután érdeklődéssel figyelte, mit mesél az asszony. Arról volt szó, hogy a másodikba járó nagyobbik kislányt úgy látszik,

gyötrik az osztálytársai. A gyerek nem szólt semmit, de egy másik anyuka elárulta az asszonynak, hogy erről van szó. Természetesen Tengo sohasem találkozott a gyerekkel. Egyszer ugyan a nő fényképen megmutatta neki. Nem nagyon látta a hasonlóságot az anya és lánya között.

– Mi lehet az oka, hogy bántják a többiek? – kérdezte az asszonyt.

– Néha asztmás rohama van, nem tud mindig együtt menni az osztálytársaival. Azt hiszem, azért. Különben nyílt természetű gyerek, és az iskolai eredményei sem rosszak.

– Ezt nem értem – csóválta a fejét Tengo. – Ha egy gyereknek légzési rohamai vannak, azt segíteni kell, nem kínozni!

– A kisiskolások között ez nem ilyen egyszerű – sóhajtott az asszony. – Ha valaki nem olyan, mint a többiek, akkor kiközösítik. A felnőtteknél is előfordul, de a gyerekek között sokkal nyíltabban megy.

– Mégis, pontosabban mit csinálnak vele?

Az asszony mondott néhány példát. Egyenként egyik sem komoly, de folyamatosan, mindennap csinálják, és ez *árt* a gyereknek. Valamit eldugnak előle, nem állnak szóba vele, csúfolják. A végén megkérdezte:

– Téged nem gyötörtek gyerekkorodban a többiek?

Tengo megpróbált visszaemlékezni.

– Nem, azt hiszem, nem. Lehet, hogy volt valami ilyesmi, de nem törődtem vele.

– Márpedig, ha nem figyeltél fel rá, akkor nem is történt meg. Hiszen éppen az a cél, hogy az egyik a másikát idegesítse. Olyan nincs, hogy a céltábla nem jelzi a találatot.

Tengo jól megtermett gyermek volt, meg elég erős is. Kitértek az útjából. Talán ezért nem került sor rá, hogy bántalmazzák. Mégis, kiskorában Tengo nagyon is komolyan vette, ha valakit kínoznak a többiek.

– És téged nem bántottak? – kérdezett vissza.

– Engem nem – válaszolta az asszony, majd némi tétovázás után folytatta: – Én viszont gyötörtem valakit a többiekkel együtt.

– Többen is egy ellen?

– Igen. Ötödikesek voltunk, és összebeszéltünk, hogy az egyik fiúval nem állunk szóba. Sehogy sem emlékszem rá, hogy ugyan miért is tettük. Lehetett valami közvetlen oka, de nem lehetett komolyabb, mert már régen elfelejtettem, de azt nem, hogy a mai napig restellem, hogy én is komiszkodtam a fiúval. Vajon miért tettem? Magam sem tudom.

Erről Tengónak eszébe jutott egy eset. Jó régen volt, de azóta is felbukkan néha az emlékezetében, sehogy sem tudja elfelejteni. Mégsem hozakodott elő vele. Hosszú is lett volna, meg azután olyan fajta történet volt ez, amely elveszti a finom árnyalatait, ha egyszer megfogalmazza az ember. Még soha nem mondta el senkinek és valószínűleg ezután sem fogja.

– Végeredményben – folytatta Tengo nálánál idősebb barátnéja – mindenki nyugodtan csinálja az ilyesmit, mikor nem a kisszámú kirekesztett, hanem a többségi kirekesztő oldalán vesz részt az ilyen bojkottokban. Ahá, de jó, nem szeretnék a bőrében lenni, gondolja magában. Alapjában véve, minden korban minden népben egyformán van ez: aki a többséggel tart, annak nem kell folyton mindenfélével bajlódnia.

– Mert ha a kevesekkel tart, akkor igen? – vetette közbe Tengo.

– Igen – válaszolta a nő bánatosan. – Viszont ilyen körülmények között lehet, hogy legalább megtanulja, hogyan használja a fejét.

– Persze lehet, hogy csak haszontalanságokra.

– Ez itt a bökkenő.

– Nem kell azért annyira komolyra venni a dolgot – figyelmeztette Tengo. – Elvégre nem olyan kétségbeejtő a helyzet, biztos voltak az osztályban jó néhányan, akiknek helyén volt az eszük.

– Aha – szólt a nő és hallgatott egy darabig. Tengo, fülén a kagylóval, türelmesen megvárta, mire jut a sok fejtöréssel.

– Köszönöm – szólalt meg végre az asszony, mintha eszébe ötlött volna valami. – Most, hogy kibeszéltem veled, egy kicsit könnyebb.

– Nekem is – válaszolt Tengo.

– Te? Miért?

– Mert hallhattam a hangodat.

– Akkor a jövő pénteken – vetett véget a beszélgetésnek az asszony.

Telefonálás után Tengo elment a közeli szupermarketbe ennivalót vásárolni. Jókora papírzacskót cipelt haza, szépen fóliába csomagolta a zöldségeket meg a halat, mielőtt berakta volna őket a hűtőbe. Mikor éppen hozzáfogott volna a vacsora előkészítéséhez, csengett a telefon. Aznap már negyedszer, ez Tengónak már kissé szokatlannak tűnt. Fél kezén meg tudta volna számlálni, hányszor fordult elő vele ilyesmi egy év alatt. Ezúttal Fukaeri hívta.

– A jövő vasárnap… – mondta, minden különösebb bevezetés nélkül. Ugyanakkor egy gépkocsi hosszan kitartott dudája is behallatszott a telefonba. A sofőr valamire nagyon mérges lehetett. Úgy tűnt, a lány egy forgalmas utca melletti fülkéből telefonál.

– Jövő vasárnap, vagyis holnapután találkozunk, és elviszel egy harmadik személyhez – Tengo kiegészítette a lány kurta közlését.

– Reggel kilenc, Sindzsuku állomás, Tacsikava felé menő szerelvény első kocsija… – tett hozzá a lány néhány szót tényszerűen.

– Vagyis ez azt jelenti – értelmezte a férfi –, hogy a Tokióból a külváros felé menő fővonal sindzsukui állomásának peronjánál, találkozunk, ott, ahol a vonat első kocsija megáll, igen?

– Aha.

– A jegyet meddig vegyem meg?

– Akármeddig.

– Értem, tehát vegyek jegyet, azzal beengednek a peronra, és amikor leszállunk, úgy engednek majd ki, hogy a célállomáson, a kijáratnál kifizetem a különbözetet – egészítette ki Tengo a saját feltételezése szerint a szűkszavú közlést. Hasonlított a feladat a *Légből szőtt gubó* javításához. – Na és messzire megyünk? – kérdezte.

– Mit csinálsz most… – kérdezett vissza Fukaeri, eleresztve füle mellett a neki szóló kérdést.

– Vacsorát.

– És mi lesz?

– Magam vagyok, semmi különös. Egy kis szárított süllőt, reszelt jégcsapretekkel. Miszólevest hagymával, apró kagylóval, tofut. Ecetes uborkát, tengeri zöldséggel. Utána rizst és fehér káposztát. Ennyi.

– Finom lehet.

– Aha, igaz, hogy nem frissen sültek, de én általában ezekhez hasonlókat szoktam enni – szabadkozott Tengo.

A lány egy darabig szótlan maradt, nála nem volt feltűnő a hosszas némaság, de Tengót más fából faragták.

– Igaz is – szólt –, ma hozzákezdtem a *Légből szőtt gubó* átdolgozásának. Ugyan még nem kaptam meg végleges hozzájárulásodat, de kevés nap van már hátra, és ha nem fogok hozzá, kifutunk az időből.

– Komacu úr mondta…

– Úgy van. A szerkesztő úr mondta nekem, hogy kezdjek neki az átírásnak.

– Jóban vagy vele…

– Hát, talán igen – válaszolta Tengo, közben arra gondolt, hogy létezik-e a világon olyan ember, aki elmondhatja magáról, hogy

jóban van Komacuval, de nem akart belemenni a témába, túl hosszúra nyújtaná a beszélgetést.

– Jól megy az átírás…

– Jelenleg igen. Nagyjából.

– Akkor jó – mondta Fukaeri, és úgy tűnt, nála ez most nemcsak puszta szó. Úgy hallatszott, hogy a maga módján örül, hogy a munka jól halad előre, de a korlátozott érzelemnyilvánítás csak ennyit tudott megsejtetni.

– Örülnék, ha neked is tetszene – mondta Tengo.

– Nem féltelek – vágta rá a lány azonnal.

– Miért mondod ezt?

Fukaeri nem válaszolt erre. Csak hallgatott bele a telefonba. Ez a fajta némaság részéről szándékos volt. El akarta gondolkoztatni Tengót a hallgatásával. Ám a férfi akárhogy is törte a fejét, sehogyan sem tudott rájönni, hogy ugyan miért annyira bizonyos ebben ez a lány. Meg akarta törni a csendet, ezért feltett egy kérdést:

– Figyelj, te tényleg egy ilyen kommunaszerű helyen éltél, és kecskét őriztél? Ahogy leírod, igazán valóságosnak tűnik. Ezért szeretném tudni, hogy mindez tényleg megtörtént-e vagy sem.

A lány köhintett egyet:

– Kecskéről nem beszélek.

– Jól van akkor. Ha nem akarsz, akkor nem kell beszélned. Csak úgy kérdeztem, ne is törődj vele. Az írónál a mű a fontos, nem kell az a sok felesleges értelmezés. Vasárnap találkozunk. Na, és annál az embernél van valami, amire ügyelnem kell?

– Nem értem…

– Vagyis hát… a lehetőség szerint rendesen kell öltözködnöm, vigyek-e valami egyszerűbb ajándékot neki, hogy ne menjek már üres kézzel? Mert elképzelésem sincs, hogy miféle emberrel hozol majd össze.

Fukaeri megint csak hallgatott, de ezúttal már nem szándékosan. Egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy Tengo mit akar ezzel mondani, egyáltalán miről beszél. Nem volt a tudatának olyan területe, ahol ez a kérdés lecsapódhatott volna. A közlés tehát, átlépve a szemantikai korlátokat, örökre felszívódott a semmiségben. Mint a Plútó mellett elsuhanó magányos bolygóközi kutatórakéta.

– Jól van, semmi, semmi – adta föl Tengo, mert rájött, hogy a Fukaerinek feltett kérdés már önmagában is melléfogásnak bizonyult. Majd vesz valami gyümölcsöt, hogy ne menjen üres kézzel. – Szóval, vasárnap kilenckor.

Fukaeri néhány másodpercig várt, anélkül, hogy egy árva szót szólt volna, majd bontotta a vonalat.

Vagy talán az is lehet, hogy határozottan bólintott egyet beszélgetőpartnere felé és úgy tette le a kagylót. Sajnos azonban telefonvonalon keresztül a testbeszéd többnyire nem bizonyul hatékonynak. Tengo visszatette a helyére a kagylót, miután kétszer is mélyen felsóhajtott, agyát átállította a valóságba, és folytatta szerény vacsorájának elkészítését.

7 | **AOMAME**
Csak csendben, fel ne rebbenjen a pillangó

Szombaton délután egy óra múlt, mikor Aomame látogatást tett a Fűzfa-rezidencián. A ház kertjében néhány öreg óriásfűzfa tenyészett, és ha feltámadt a szél, tévelygő lelkek nyájának módjára, némán lengedeztek, fejükkel áthajolva a kőkerítésen. Nyilván ezért hívták Fűzfa-rezidenciának a környékbeliek. A régi, nyugati stílusú épület az Azabu negyedben, egy meredek lejtő tetején állott. Kívülről is látni lehetett, amint a fűzfák tetejére apró madarak telepedtek. A napos háztetőn egy összehúzott szemű, testes macska sütkérezett. A környékbeli utcák keskenyek és kanyargósak, autók nem nagyon járnak arrafelé. Odabent a terebélyes fák miatt még nappal is félhomályos hangulat uralkodott. A városnak ebbe a zugába lépve úgy tűnt, hogy itt még az idő is lassabban múlik. A környéken volt néhány nagy-követség is, de nem sok járókelő vetődött erre. Általában *síri csend* honolt, melyet csak nyáridőben vert fel a kabócák fülsértő ciripelése.

Aomame megnyomta a csengő gombját, bemondta a nevét a kaputelefonba, és egy egészen apró kis mosolyt eresztett meg a feje fölött lévő kamera irányába. Az elektromos vezérlésű, vasalt kapu lassan feltárult előtte és magától be is csukódott mögötte, amint belépett. Aomame, mint máskor is, átvágott a kerten a bejárat felé. Úgy haladt előre az ösvényen, egyenes derékkal, előretartott állal, mint egy divatmodell. Ezúttal hétköznapi öltözetben, világoskék széldzsekit, szürke csuklyás anorákot, kék farmert viselt, fehér kosárlabdás cipőt. Vele volt a válltáskája is, de aznap bokó nélkül. Mikor nem volt szükség rá, a szerszám csendesen pihent a ruhásszekrény fiókjában.

A bejárat előtt néhány tíkfa szék, az egyiken egy láthatóan unatkozó tagbaszakadt férfi ült. Nem volt túl magas, viszont a felsőteste meglepően kigyúrtnak látszott. Korára nézve negyven körül lehetett, bőrkopasz, orra alatt nyírott bajusszal. Széles vállú

zakója szürke, hófehér ingéhez is szürke selyemnyakkendőt kötött. Kordováncsizmája makulátlan. Mindehhez két ezüst fülbevaló. Nem látszott mondjuk önkormányzati pénztárosnak, sem autóbiztosítási ügynöknek. Első látásra lerítt róla, hogy biztonsági, és tényleg ezen a területen alkalmazták. Néha még gépkocsivezetőnek is. Magas szintű karate övvizsgája volt, és ha úgy hozta a szükség, jól tudott bánni a fegyverekkel is. Hegyes fogai voltak, és mindenkinél kegyetlenebb tudott lenni. Viszont általában kellemesen, nyugodtan és értelmesen viselkedett. Mélyen a szemébe nézve – már ha ezt megengedte – melegséget lehetett felfedezni a tekintetében.

Magánéletét tekintve, szeretett gépezetekkel bíbelődni, a hatvanas, hetvenes évek progresszív rocklemezeit gyűjtötte kedvtelésből, és egy jóvágású borbélysegéddel élt együtt. Valószínűleg valahol Azabu valamelyik zugában. Tamarunak hívták, nem tudni, ez vajon a család- vagy a személyneve volt-e és hogyan kell helyesen leírni írásjegyekkel. Mindenesetre az emberek Tamarunak hívták.

A férfi ültő helyéből ránézett Aomaméra, és bólintott.

A nő köszöntötte, és leült egy székre vele szemben.

Tamaru kordováncsizmájának ragyogását vizsgálva megjegyezte:

– Mintha valaki meghalt volna egy sibujai hotelben…

– Nem tudtam – válaszolt a nő.

– Mert nem olyan eset volt, ami belekerül az újságba. Úgy látszik, szívroham végzett vele. Épphogy túl a negyvenen, a szerencsétlen…

– A szívvel vigyázni kell – tette hozzá Aomame.

Tamaru bólintott:

– Az életmód nagyon fontos. A rendszertelenség, a stressz, a kialvatlanság. Ez öli meg az embert.

– Előbb-utóbb valami úgyis végez vele.

– Hát igen, ennek megvan a valószínűsége.

– Vajon felboncolják? – érdeklődött a nő.

A férfi lehajolt és a csizmájáról lepöckölt egy látható vagy láthatatlan porszemet.

– A rendőrök mindenfélével el vannak foglalva – mondta Tamaru. – A költségeknek is megvan a maguk határa, nem nagyon van felesleges idő meg költség arra, hogy egy ép holttestet, amin nincs külsérelmi nyom, ízekre szedjenek. A családnak sem kívánatos az elhunyt ok nélkül való feldarabolása.

– Különösen a magára maradt özvegynek – toldotta meg Aomame.

Tamaru hallgatott egy darabig, majd kinyújtotta baseball-kesztyű nagyságú jobb tenyerét a nő felé. Keményen kezet szorítottak.

– Elfáradhattál – mondta a férfi –, rád fér egy kis pihenés.

Aomame egy kicsit elhúzta a száját, mint mikor egy normál ember mosolyog, de valójában részéről ez csak valami jelzésféle volt.

– Bun jól van? – kérdezte.

– Aha, jól.

Bun a rezidencia házőrzője, egy nőstény német juhászkutya volt. Jó természetű, okos, néhány különös szokással.

– Még mindig spenótot eszik? – érdeklődött Aomame.

– Sokat – hangzott a válasz. – És mostanában a paraj folyamatosan drágul, nem győzzük venni. Rengeteget eszik.

– Nem láttam még ilyen juhászkutyát…

– Nem is tartja az magát kutyának.

– Hát akkor minek?

– Úgy látszik, valami fajtája fölött álló, különleges lénynek.

– Szuperkutya. Überhund?

– Lehet.

– Azért szereti a spenótot?

– Nem, ennek semmi köze ehhez. Egyszerűen ilyen az ízlése kölyökkora óta.

– Nincs mindebben kockázat?

– Lehet, hogy van – válaszolta Tamaru, és az órájára nézett.

– Igaz is, fél kettőre beszéltük meg a mai találkozót, nem?

Aomame bólintott:

– Van még addig egy kis idő.

Tamaru lassan felállt:

– Várj itt egy kicsit, azt hiszem, még túl korán van.

Azzal fogta magát és eltűnt a bejárati ajtó mögött.

A nő várakozás közben a szépséges fűzfát nézegette. Szellő sem rezdült, a hosszú ágak mozdulatlanul hajlottak a föld felé, mintha elméláztak volna valamin.

Kis idő múlva Tamaru visszatért.

– Menjünk a hátsó bejárathoz – szólt Aomaménak. – Ma az üvegházban fogad.

Körbementek a kertben, és a fűzfákat elhagyva a rezidencia mögötti melegház felé tartottak. Arra már nem voltak fák, a kert napfényben úszott. Tamaru, vigyázva, nehogy kiszökjenek a benti pillangók, kinyitotta az üvegház bejáratát, előreengedte a nőt, és ő is besurrant mögötte, azonnal csukva az ajtót. Ez az akció nem éppen egy magafajta nagydarab embernek való, de Tamaru tudta a módját és könnyedén végrehajtotta. Nemcsak egyszerűen – úgy, mint akinek *jól megy* az ilyesmi.

Az üvegtáblás helyiségbe már maradéktalanul beköszöntött a tavasz. Sokféle növényfajta pompázott odabenn virágba borulva. Többnyire ismert fajták: gladiólusz, szellőrózsa, margaréta, cserepes

virágok, melyeket bárhol látni és Aomame szemében csak annyit értek, mint a gyomok. Nem volt látható ott egyetlen olyan *extra* virág, mint az értékes orchidea, vagy ritka rózsafajta, délszaki növény. Aomamét nem érdekelték a dísznövények, de megnyerte a tetszését, hogy a melegház nem volt hivalkodó. Viszont ehhez képest rengeteg lepke élt odabent. A tulajdonosnő ebben a beüvegezett kertben a ritka virágoknál valószínűleg komolyabb vonzalmat táplált a különleges pillangók iránt. Főleg olyan növényeket termesztett, melyek bőven el tudták látni nektárral kedvenceit. Általában sok vesződséggel jár melegházban lepkéket tenyészteni, nagyobb befektetés és tudás kell hozzá, Aomame el sem tudta képzelni, honnan vették mindezt.

Leszámítva a melegebb nyári napokat, a ház úrnője gyakran fogadta Aomamét egy kis négyszemközti csevegésre a melegház üveggel borított falai között, ahol nem kellett attól tartani, hogy valaki kihallgathatja őket. Olyasfajta témák kerültek szóba közöttük, melyeket nem lehet akárhol, hangosan megtárgyalni. Meg a virágok és pillangók társasága is megnyugtatóan hatott az idegekre. Csak rá kellett nézni Aomame arcára, meglátszott rajta. Odabent kissé meleg volt ugyan, de ki lehetett bírni.

Az úrnő hetvenes éveinek derekán járt, alacsony termetű, szép fehér haját rövidre vágva viselte. Hosszú ujjú, durva szövésű dungaree inget, krémszínű pamutnadrágot hordott, hozzá piszkos teniszcipőt. Ruhái egy mérettel nagyobbak voltak ugyan a kelleténél, de kényelmesen, otthonosan mozgott bennük. Fehér kesztyűben egyenként locsolgatta cserepes virágait egy nagy pléhkannából. Amint így megpillantotta őt, Aomame nem tudott mást érezni, csak elismerést az öreg hölgy keresetlen eleganciája iránt. A Madame egykor háború előtti arisztokrata családba ment férjhez híres óriáskonszern-birtokos család leszármazottjaként, de egyáltalán nem volt rajta semmi cifraság, nem tett beképzelt vagy finomkodó benyomást a szemlélőben. Röviddel a háború befejezése után elveszítette a férjét, és a szülei kis befektetési vállalkozásában kamatoztatta kiváló szervezőképességét, melyet mindenki elismert, mert – meg kell adni – valóban született tehetsége volt a

vezetéshez. A vállalkozás hamar beindult, és örökölt magánvagyona is jelentősen felduzzadt. Mindezt pénzzé tette, felvásárolta a főváros első osztályú belvárosi területeit, melyeket más exarisztokrata családok birtokoltak. Vagy tíz éve visszavonult, és jól megválasztott időben, jó áron túladva részvényein megint csak tovább gazdagodott. Mivel mindent megtett annak érdekében, hogy ne mutatkozzék az emberek előtt, neve a nyilvánosság számára úgyszólván ismeretlen maradt, viszont az üzleti világban nagyon is jól ismerték. Mondják, hogy a politikai életben komoly összeköttetésekkel rendelkezett. Magánemberként mégis könnyed, szellemes hölgy. Aki nem ismer félelmet, nem ijed meg saját árnyékától, aki bízik megérzéseiben, és amibe egyszer belefog, azt véghez is viszi.

Mikor a Madame meglátta Aomamét, letette az öntözőkannát, és a bejárat közelében egy kis öntöttvas kerti székre mutatott, majd mikor a vendége a kijelölt helyre leült, maga is helyet foglalt vele szemben. Úgyszólván mindent olyan hangtalanul intézett, mint egy erdőben settenkedő nőstény róka.

– Mit kíván inni? – kérdezte Tamaru.

– Meleg herbateát. És ön? – fordult a Madame Aomaméhoz.

– Ugyanazt kérném.

Tamaru bólintott és kiment az üvegházból, de az ajtónál előbb körülnézett, hogy megbizonyosodjék, nincs-e a közelben lepke, majd a résnyi nyíláson át kisurrant és becsukta maga mögött a bejáratot. Úgy lépkedett, mintha valami társastáncot járna.

Az öreg hölgy levette pamutkesztyűjét, és olyan műgonddal simította ki az asztalon, mintha selyemből készült volna estélyi ruhához. Ezután fényes, fekete, sokat látott szemeit egyenesen Aomaméra szegezte. Aomame visszanézett rá az illendőség határain belül.

– Sajnálatos módon elhunyt valaki. Az olajszakmában meglehetősen ismert név és még fiatal, ereje teljében… – szólalt

meg a Madame, és mint mindig, ezúttal is igen halkan beszélt. Elég egy szélfuvallat hozzá, hogy elnyomja, ezért hallgatójának mindig erősen figyelnie kellett. Aomame keze már-már kinyúlt, hogy feljebb csavarja a hangerőt, de persze nem volt ott semmiféle szabályozógomb. Nem tehetett mást, mint hogy feszülten hallgatott, hegyezte a fülét, majd megjegyezte:

– Azonban azzal, hogy hirtelen elhalálozott, úgy látszik, nem okozott nagyobb fennakadást. A Föld rendben forog tovább.

A Madame elmosolyodott:

– Nincs senki a világon, aki pótolhatatlan lenne. Lehet akármilyen okos, tehetséges az ember, csak ott vannak a sarkában a többiek. Ugyancsak bajban lennénk, ha a világ olyanokkal volna tele, akiket nem lehet mással helyettesíteni. Ez természetes – fűzte hozzá, azután mutatóujját figyelmeztetően felemelte. – Viszont olyat, mint maga, nem találni minden bokorban.

– Meglehet, de ha így lenne is, azért meg lehetne valahogy szervezni a dolgot – szabadkozott Aomame.

Az öreg hölgy ránézett, és mosolyából elégedettség sugárzott:

– Mondjuk. Ám ha úgy vesszük, akkor sem lennénk itt egy közös ügyben, ami valószínűleg nem is jött volna létre maga nélkül. Maga csak önmaga és senki más. Nagyon hálás vagyok érte. Nem is tudom szavakkal kifejezni, mennyire.

A Madame előrehajolt, megérintette Aomame kezét, és vagy tíz másodpercig rajta tartotta a magáét. Azután elégedett arccal dőlt hátra a székében. Egy tévelygő lepke megpihent fehér ingének a vállán. Kis fehér pillangó, néhány piros pajzs alakú folttal a szárnyán, minden félelem nélkül el is aludt ott.

– Maga valószínűleg még nem látott ilyen lepkét – mondta az öreg hölgy, hangjából kihallatszott, hogy kedvét leli a látványban. – Még Okinava szigetén sem nagyon találni ebből a fajtából, csak egy bizonyos virág nektárjából tud táplálkozni. Épp ezért előbb ide kellett

hozni és kitenyészteni azt a növényt a kedvéért. Sok vesződségbe került. Meg pénzbe is.

– Úgy látszik, szereti asszonyomat.

A hölgy nevetett:

– Ez a *fickó* azt hiszi, hogy én vagyok az ő barátja.

– A lepke barátkozik?

– Ahhoz előbb a természet egy részévé kell válnunk. Ki kell oltani magunkból az ember tudatát és arra gondolni, hogy fű, fa, virág vagyunk. Igaz, hogy jó időbe telik, de ha a másik lény is enged, akkor természetes módon jóban lesz az emberrel.

– És nevet is adott neki? – érdeklődött kíváncsian Aomame. – Úgy értem, mint a kutyának vagy a macskának.

A Madame egy kicsit megrázta a fejét:

– Nem, azt nem lehet, de név nélkül is mindnyájukat fel lehet ismerni a mintájukról, formájukról. Meg azután, ha nevet adnak nekik, valahogy mindjárt elpusztulnak. Névtelen, rövid életű barátaink ők. Mindennap bejövök ide, üdvözlöm őket és elbeszélgetünk, de mikor eljön az idő – elhallgatnak és eltűnnek valahová. Biztos meghaltak, gondolom én, de sehol sem találom a tetemüket. Mintha nyom nélkül felszívódtak volna a levegőbe. Szépségük nem fogható semmi más élőlényhez. Nem tudni, honnan jönnek, és miután megkapják azt a csekélységet, amit csendesen igényelnek maguknak, kisvártatva – nem tudni hová – elsuhannak. Valószínűleg a mienktől különböző, másik világba.

Az üvegház meleg, párás levegőjében sűrű növényi illatok terjengtek, és a temérdek pillangó – mint a se vége, se hossza gondolatfolyamot megjelölő és felosztó, múlandó írásjegyek – itt és ott fel- és eltünedeztek. Mióta Aomame belépett az üvegházba, úgy érezte, mintha elveszítette volna időérzékét.

Egy fémtálcán Tamaru szép, kék porcelán teáskészletet hozott, damasztszalvétával, két csészével, egy tányérkán pedig némi kis

száraz süteményt. A herbatea gőze a virágok illatával keveredett.

– Köszönöm, Tamaru – mondta a hölgy –, a többit majd én.

A férfi letette a tálcát a kerti asztalra, meghajolt és nesztelenül távozott, ki- és bemenet alkalmával könnyedén ellejtve az előzőleg is bemutatott tánclépéseket. A Madame levette a kanna fedelét, beszívta az illatot, megnézte, hogy a teafű kinyílt-e a forró vízben, majd öntött a két csészébe, gondosan ügyelve arra, hogy az ital sűrűsége egyforma legyen.

– Elnézést az okvetetlenkedésért – szólt Aomame –, de mért nem tesznek az üvegház bejáratához szúnyoghálót?

Az öreg hölgy felnézett:

– Szúnyoghálót?

– Igen. A bejárat elé. Az ajtót megkettőzve már nem kellene tartani attól, hogy megszöknek a lepkék, amikor az emberek kibe járkálnak.

A Madame jobb kezével felemelte a csészéjét, a csészealjjal együtt, ajkához emelte, hangtalanul ivott belőle. Erezte a tea illatát, rábólintott egy kicsit, majd visszatette a csészéjét az aljára, azt pedig a tálcára. A száját könnyedén megtörölte a szalvétával, melyet azután a térdére terített. Mindezt olyan diszkréten cselekedte, hogy háromszor annyi időbe telt, mint bárki másnak. Mint egy erdei tündér, aki a hajnalban felszippantott harmattal él, gondolta magában Aomame.

Kisvártatva a hölgy köhintett egy kicsit, majd megjegyezte:

– A háló nincs ínyemre.

Aomame hallgatott és várta a folytatást, de hiába, az nem jött. A közlés itt véget ért, ismeretlenségben maradt az ok: vajon a háló anyaga nem tetszik, vagy a szabadságot korlátozó dolgokkal szemben táplált zsigeri ellenszenv miatt. De ott és akkor mindez nem is volt különösebben lényeges Aomame számára. Csak úgy felötlött benne és megkérdezte.

Ugyanúgy, mint az öreg hölgy, ő is aljával együtt vette fel a csészét és ugyanolyan hangtalanul ivott belőle. Nem mintha annyira szerette volna a herbateát. Inkább sűrű kávét ivott, olyat, mint az ördög éjféltájban. Csakhogy ez kora délután, egy üvegházban nem lett volna éppen helyénvaló. Ott ugyanis mindig ugyanazt kérte, amit a ház úrnője. Az öreg hölgy megkínálta a száraz süteménnyel is. Aomame vett egyet és megkóstolta. Frissen sült volt, üde gyömbéres ízesítéssel. Vendéglátója egy ideig Angliában élt a háború előtt, emlékezett vissza Aomame. A Madame egészen apró falatokban, halkan rágcsálta a süteményt, nehogy felriassza a vállán szunnyadozó, ritkaságszámba menő lepkét, majd megszólalt:

– Mikor távozik, szokás szerint Tamaru átnyújtja magának a kulcsot. Használat után küldje vissza postán – ugyanúgy, mint máskor.

– Értem.

Egy darabig csend honolt a zárt melegházban, ahová semmilyen zaj sem jutott el a külvilágból. A lepke nyugodtan szundított tovább.

– Mi nem teszünk olyat, ami nem helyénvaló – fűzte hozzá az öreg hölgy.

Aomame kicsit beharapta az ajkát, azután bólintott:

– Tudom.

– Nézze csak meg, mi van abban… – hívta fel a figyelmét a Madame egy asztalon heverő borítékra. Aomame felvette, és a benne talált polaroid fényképeket kirakta az elegáns teáskanna mellé, mint ahogy a félelmetes jóslókártyákat teregetik. Közelről készült képek voltak egy meztelen fiatal nő testéről. A hátáról, melléről, ülepéről, combjáról. Még a talpáról is, csak az arcáról nem. Mindenütt kék-zöld foltok, hurkák, ütlegektől származó duzzanatok. Valószínűleg derékszíjjal verték. A fanszőrzet leborotválva, a környékén valószínűleg égési sebek, a bőrön elnyomott cigaretta nyomai. Aomame arca önkéntelenül összerándult. Látott már hasonló képeket, de ezek rémesebbek voltak azoknál.

– Először látja? – kérdezte az úrnő.

Aomame előbb csak szótlanul bólogatott, majd válaszolt:

– Nagyjából értesültem már a történtekről, de a fotókat először látom.

– Ezt *az a férfi* követte el. A csonttöréseket három helyen rendbehozták valahogy, de az áldozat fél fülére nagyothall, és a hallóképesség talán vissza sem tér többé – mondta az öreg hölgy változatlanul halkan, de szavai hidegen és keményen kopogtak. Mintha csak ettől riadt volna fel a vállán a pillangó, néhányszor széttárta szárnyát és el is lebegett onnan. – Ezt a merényletet nem lehetett annyiban hagyni – tette hozzá az úrnő. – Nem gondolja?

Aomame összeszedte a fényképeket és gondosan visszatette a borítékba.

– Én is úgy gondolom – válaszolt egyetértően.

– Ezért amit tettünk, az helyénvaló volt – jelentette ki az öreg hölgy, felállt és valószínűleg csak azért, hogy megnyugtassa magát, megint kezébe vette a mellette lévő öntözőkannát, de úgy tartotta, mint valami precíziós fegyvert. Az arca valamivel sápadtabb lett. A szemét mereven a melegház egy pontjára szegezte. Aomame hiába követte a tekintetét, mert ott nem lehetett felfedezni semmi rendkívülit, csak egy cserépbe ültetett bogáncskórót.

– Hálás vagyok, hogy meglátogatott. Köszönöm a fáradságát – szólt a ház asszonya, kezében az üres kannával, és azzal véget ért a kihallgatás.

Aomame vette a táskáját.

– Köszönöm a teát, asszonyom.

– Hadd fejezzem ki még egyszer a hálámat – hangzott a válasz.

Aomame kicsit elmosolyodott.

– Ne aggódjék semmi felől… – folytatta a Madame, és nem tudni, mikor: visszatért az eredeti nyájas hanghordozásához és a szeme is

barátságosan csillogott megint. Könnyedén megérintette vendége karját:

– Elvégre mi jogosan cselekedtünk…

Aomame bólintott. Mindig ezzel a zárszóval ér véget a kihallgatás. Esetleg saját magának szól ez a mantraszerűen visszatérő szöveg. „Ne aggódjék semmi felől. Elvégre mi jogosan cselekedtünk…”, gondolta magában, s azzal – ügyelve, hogy ne legyen a környéken pillangó – kisurrant a résre nyitott ajtón és betette maga mögött. Az öreg hölgy ottmaradt állva, kezében az öntözőkannával.

Kilépve a melegházból hűvösnek, frissnek érződött a kinti levegő. Fák és a füvek illata. Ez már az igazi világ.

Az idő is úgy telt-múlt, ahogy szokott. Aomame teleszívta tüdejét a valóság levegőjével.

*

A bejáratnál Tamaru a tíkfa kerti székben ült és várt. Őrá, hogy odaadja neki a postafiók kulcsát.

– Megvolt minden? – kérdezte.

– Azt hiszem, igen – válaszolt Aomame, leült a férfi mellé, és a kulcsot betette táskája egyik rekeszébe.

Egy darabig nem szóltak egymáshoz, csak a kertben szálldosó madarak röptét nézték. A szél egészen elcsitult, a fűzfák ágai mozdulatlanul csüngtek. Néhány már leért a földig.

– Az az asszony már jól van? – szólalt meg Aomame.

– Miféle asszony?

– Annak az úrnak a felesége, aki abban a sibujai hotelben, szívrohamban meghalt.

– Jelenleg még nem mondhatnám, hogy rendben lenne, még nem múlt el róla a sokkos állapot – mondta Tamaru, és az ő arca is megrándult. – Még nem nagyon tud beszélni, idő kell hozzá.

– Milyen az az asszony?

– Olyan harmincas lehet, gyereke nincs, szép kellemes külsejű nő, egész jó alakja van, de sajnos az idén nyáron nem mutatkozhat fürdőruhában. Talán még jövőre sem. Láttad a polaroidokat?

– Igen, épp az imént.

– Rémes, nem?

– Eléggé.

Tamaru folytatta:

– Gyakran előforduló eset. A férj a világ szemében tehetséges ember, sokra tartják, jól nevelt, iskolázott, társadalmilag pozícióban van…

– Csak mikor hazamegy, egészen elváltozik – vette át a szót Aomame –, különösen, ha iszik – begorombul. De az a típus, aki csak a nőkkel szemben vitézkedik, csak a feleségét ütlegeli. Csak a külső látszatra ügyel. Akik a környékről ismerik, kellemes, jó férjnek tartják. Hiába magyarázza a feleség, hogy milyen pórul járt vele, hiába tesz panaszt ellene, eleve nem hisznek neki. A férj tudja ezt, ott és akkor emel rá kezet, amikor nem látják. Vagy ügyel rá, hogy nyom ne maradjon. Erről van szó?

Tamaru bólintott:

– Nagyjából minden egyezik, csak a szóban forgó férfi nem iszik egy cseppet sem. Józan őrült. A végtelenségig elvetemült. Az asszony már elvált volna tőle, de a férfi ezt konokul visszautasította. Lehet, hogy szerette, vagy talán azért nem vált el, mert nem akarta elszalajtani a mindig keze ügyében lévő áldozatot. Esetleg abban lelte örömét, hogy folyton megerőszakolhatja saját feleségét.

Tamaru kissé felemelte a lábát, hogy megint csak megszemlélje csizmája ragyogását, majd tovább folytatta:

– Természetesen kimondják a válást, ha sikerül bizonyítani a családon belüli erőszakot, de az ilyen eljárás hosszadalmas és költséges is. A másik kerít egy ügyes ügyvédet magának, a

panaszos megint csak kutyaszorítóba kerül. A családi ítélőtáblák túlzsúfoltak, kevés a bíró. Ha sikerül a pert megnyerni, a megítélt kártérítés vagy tartásdíj megfizetését kevés férfi veszi komolyan. Sokféle kibúvót lehet találni. Japánban nem nagyon fordul elő, hogy a fizetés elmaradása miatt az elvált férjet börtönbe csukják. A bíróság elnéző azokkal szemben, akik némi névleges befizetéssel „a fizetés szándékára utaló magatartást tanúsítanak”. A japán társadalom még mindig a férfiakat pártolja.

– Viszont néhány nappal ezelőtt ez a brutális férj egy sibujai hotelszobában szerencsésen elhalálozott szívbénulás következtében – jegyezte meg Aomame.

– Azért az egy kicsit túl erős kifejezés, hogy *szerencsésen* – csettintett Tamaru. – *Az ég akaratából* eltávozott: ez jobban megfelel az én ízlésemnek. Mindenesetre nincs semmi gyanús a halálesetben, nem kötött különösebben szemet szúró, nagy összegű életbiztosítást sem, amitől a biztosító gyanút fogna. Talán minden további nélkül kifizeti az összeget. Persze azért az sem csekélység, az özvegynek biztosítja a lehetőséget egy új élet első lépéseihez. Ráadásul maradéktalanul megtakarítják azt a költséget és időt, melyet a válóperre szántak. Megkímélik a válással járó hercehurca későbbi lelki megpróbáltatásaitól is.

– Azonfelül nem lesz új áldozata ennek a szemét vadállatnak, aki kipusztult a világból – toldotta meg Aomame.

– Az ég akaratából távozott – helyesbített a férfi. – És a szívrohamnak köszönhetően minden, de minden szépen elrendeződött. Minden jó, ha jó a vége.

– Ha valaha vége lesz… – jegyezte meg a nő.

Tamaru szája szögletében megjelent egy kis ránc, mely a mosolyt juttatta Aomame eszébe képzettársítás révén.

– Valamikor biztos eljön az is – szólt a férfi. – Csak nem lesz szó szerint kiírva, hogy „ez itt a vég”. Talán a létra legfelső fokán van ilyen felirat, hogy „itt a létra vége, feljebb lépni nem lehet”?

Aomame fejét rázta, hogy nem. Tamaru folytatta.

– Ugyanígy van ez a véggel is.

– Ugyan – ellenkedett a nő. – Használni kell a józan észt és jól nyitva tartani a szemünket, akkor feltétlenül meglátjuk, hogy hol van.

Tamaru bólintott:

– És ha nem tudjuk, akkor is… – ujjával a föld felé mutatott –, mindenképpen ott a vég.

Egy ideig egyikük sem nyitotta szóra a száját, csak hallgatták a madarak énekét. Barátságos áprilisi délután volt. Sehol semmi rosszindulat vagy erőszak.

– Egyébként hány nő *tartózkodik* most itt?

A férfi rögtön felelt, készen volt a válasszal:

– Négy.

– Mind ugyanabban a helyzetben vannak?

– Nagyjából hasonlóban – húzta el a száját Tamaru. – De a másik három esete nem olyan borzalmas, mint, akiről beszéltünk, igaz, mindegyik férfipartner egytől egyig komisz, bitang gazember. Kisstílű szélhámosok. Nem szükséges igénybe venni a közreműködésedet. Mi is el tudjuk intézni a dolgot.

– Legálisan? – kérdezte Aomame.

– *Nagyjából* törvényesen. Kicsit vesződséges ugyan, de menni fog. És végül is a szívroham is egy törvényes halálnem.

– De mennyire – helyeselt Aomame.

Tamaru egy ideig nem szólt semmit, kezét a térdén nyugtatva, csendesen szemlélgette a fűz leboruló ágait. A nő egy kicsit habozott, de azután megtörte a csendet.

– Szeretnék kérdezni valamit.

– Mit?

– Hány éve újították meg a rendőrök felszerelését?

Tamaru a homlokát ráncolta, Aomame hangjából érzett valamit, ami óvatosságra intette:

– Ez most hogy jön ide?

– Különösebb oka nincsen, csak úgy eszembe ötlött az előbb.

Tamaru a nő szemébe nézett, de Aomame tekintete tárgyilagos maradt, érzelemnek nyoma sem volt benne. Lehetett ebből a kérdésből még akármi is.

– A rendőrség tűzharcba keveredett a szélsőségesekkel, a Motoszu-tónál, Jamanasi megyében. Ez 1981 októberének második felében történt. A következő évben hajtották végre a nagy rendőrségi reformot. Szóval két évvel ezelőtt.

Aomame változatlan arckifejezéssel bólintott. Egyáltalán nem emlékezett ilyen esetre, nem tehetett mást, mint ráhagyta. A férfi folytatta:

– A csetepaté kimenetele egyértelmű volt. Öt AK-47-es Kalasnyikov ellen régimódi hatlövetű revolverekkel. Egy napon sem lehet említeni őket. Tisztesség ne essék, de három rendőrt szitává lőttek. Sürgősséggel be kellett vetni az Önvédelmi Erők deszantosait helikopterrel. A rendőrségre rájárt a rúd. Ezt követően Nakaszone miniszterelnök elszántan nekilátott, hogy megerősítse őket, nagy átszervezést hajtottak végre, és különleges kommandós egységet hoztak létre. A közrendőröket nagy tűz-erejű, automata fegyverekkel szerelték fel. Beretta 92-es modell. Lőttél már vele?

Aomame megrázta a fejét. Még hogy ő?! Légpuska sem volt a kezében.

– Én igen – mondta Tamaru. – Tizenötös sorozatot, 9 mm-es Parabellum lőszerrel. Jól bevált fegyver, az amerikai hadseregnél a gyalogság is ezt használja. Igaz, nem kezdőknek való egyszerű maroklőfegyver. A régi revolver 490 grammjával szemben ez 850. A hozzá nem szokott japán rendőr kezében ugyan nem sokat ér. Különben is, ha egy ilyen zsúfolt helyen elkezdenek vele lövöldözni,

könnyen belekeverednek az arrajárók, és a közemberek isszák meg a levét.

– Hol lehetett ezt a fegyvert kipróbálni?

– Összejön az ilyesmi. Pengeti az ember a forrásnál a hárfáját, erre megjelenik egy tündér, odanyújtja a Beretta 92-es modellt, és megkérdi, hogy próbaként eltalálom-e vele az arra járó fehér nyuszit.

– Ez komolyan hangzik.

A közbeszólásra Tamaru szája szögletén elmélyült a ránc:

– Úgy van, én komolyan beszélek. Mindegy: az uniformis és az oldalfegyver két évvel ezelőtt változott meg, tavasszal. Éppen olyan idő tájt, mint most van. Kielégítő a kérdésre adott válasz?

– Már két éve… – mondta erre Aomame.

Tamaru még egyszer egy rabvallató pillantást vetett rá:

– Figyelj, ha valami nyomja a szívedet, ki vele, nekem elmondhatod. Mi dolgod van neked a rendőrökkel?

– Ugyan már, szó sincs róla – tiltakozott a nő, és kimeresztett ujjait kicsit megrázta a levegőben. – Csak éppen feltűnt az egyenruhájuk, hogy vajon mikor változtatták meg…

Egy jó darabig megint csend honolt, s ez magától véget is vetett az eszmecserének. Tamaru még egyszer kezet nyújtott:

– Ez jól sikerült.

Kezet fogtak. A férfi jól tudta, hogy az ilyen életre-halálra végzett munka után a testi érintéssel járó melegségre szükség van.

– Pihenj egyet – mondta. – Kell az, hogy néha megálljunk, vegyünk egy mély lélegzetet, és söpörjük ki azt, ami a fejünkben van. Mondjuk, elmehetnél a barátoddal Guam szigetére.

Aomame felállt, vállára akasztotta táskája kantárját, megigazította anorákját. A férfi is felegyenesedett, és igaz, hogy nem volt magas,

mégis úgy állt ott, mint egy betonfal. Ez az ijesztő furcsaság mindig meglepetésként hatott.

Hátulról szemmel tartotta a távozó nőt. Ahogy Aomame lépkedett a kijárat felé, végig érezte Tamaru tekintetét a hátában. Épp ezért kihúzta magát, és feltartott állal, egyenes vonal mentén, feszes tartásban menetelt. Ám amikor kiért a látómezőből, egyszerre csak összezavarodott, elvesztette a tartását. Mi köze van neki ehhez? Egymás után csak olyasmi történik vele, amiben nem ismeri ki magát. Egy kis idővel azelőtt még úgy érezte, hogy a világ a markában van. Hiánytalanul, ellentmondás nélkül. Mindez szilánkokra esett szét.

Miféle tűzharc a Motoszu-tónál? Meg, hogy Beretta 92?!

Egyáltalán, mi történik itt? Nem létezik, hogy Aomame figyelmét elkerülte volna egy ilyen fontos hír. Valahogy a rendszer kezd megbolondulni. Séta közben a nő gondolatai gyorsan peregtek. Történjék akármi, mindenképpen megint össze kell fogni ezt a széthulló világot. Végig kell vinni a logikáját. Méghozzá azonnal. Ha nem, akkor elkerülhetetlen az, aminek nem szabadna bekövetkeznie. Aomame belső zavarodottságát

Tamarunak észre kellett vennie. A férfinak jó megérzései vannak, és igen körültekintő. Valamint veszedelmes. Mélyen tiszteli a nagyasszonyt és hűséges hozzá. Bármeddig hajlandó elmenni a védelmében. Igaz, hogy Tamaru és Aomame méltányolják egymást, jó szívvel vannak egymás iránt, de ha úgy ítélné meg, hogy a Madame érdeke megkívánja, a férfi habozás nélkül feláldozná, megsemmisítené Aomamét. Rutinszerűen. Ezért persze nem érheti vád, elvégre ez a dolga.

Mikor Aomame átvágott a kerten, a kapu kinyílt. A nő amennyire csak tudott, belemosolygott a figyelőkamerába és integetett is egy picit. Mintha mi sem történt volna. A kerítésen túljutva lassan betette maga mögött a kaput. Lesietett az azabui meredek lejtőn, fejében elrendezte a feladatait, és sorba rakta őket. Részletesen és okosan.

8 | **TENGO**
Elmenni mit tudom én hová, találkozni nem tudom kivel

Az emberek zöme úgy gondolja, hogy a vasárnap reggel a pihenés szimbóluma. Ám gyermekkorában Tengo egyetlenegyszer sem tudott örülni neki. Ez a nap rendszerint kedvét szegte. Ahogy jött a hét vége, borongás fogta el, teste elnehezedett, étvágytalan lett, hol itt, hol ott állt belé a fájás. Olyan volt neki a vasárnap, mint a Hold kifordult, örökösen sötét túloldala. Milyen jó is lenne, ha nem jönne el, és mindennap járhatna iskolába. Imádkozott, hogy ne legyen vasárnap, természetesen anélkül, hogy fohásza meghallgatást nyert volna. Felnőttkorában, jóllehet megszűnt már az aznapi fenyegetettség, mégis vasárnap reggelre kelve, mihelyt ráébredt, hogy milyen nap van, érthetetlen módon mindig borús hangulat fogta el. Az ízületei ropogtak, megesett az is, hogy hányingere támadt. Annyira beleivódott már, mint egy reflex. Valószínűleg egészen a tudatalatti területekig hatott.

Apja, az állami NHK televízió pénzbeszedője kiskorától fogva magával vitte a gyereket vasárnapi pénzbegyűjtő kőrútjaira. Ez elkezdődött még az óvodáskor előtt, és Tengo ötödikes koráig, kivétel nélkül – hacsak nem volt valami különleges iskolai alkalom – minden vasárnapja ezzel telt. Reggel hétkor kellett felkelnie, az apja szappannal alaposan megmosta az arcát, megvizsgálta a fülét, a körmét, a lehetőség szerint tiszta (de nem hivalkodó) ruhát adott rá, és megígérte, hogy aznap valami finomat kap majd enni.

Tengo nem tudta, hogy más tévés pénzbeszedők is szoktak-e vasárnap dolgozni, de emlékezete szerint az apja mindenképpen igen: minden áldott vasárnap. Méghozzá még lelkesebben, mint máskor, mivel a hétköznap otthonuktól távol levőket vasárnap biztosan elkaphatta.

Több oka is volt annak, hogy a fiát, a kis Tengót magával vitte pénzbeszedő kőrútjaira. Az egyik, hogy nem akarta a kisgyereket magára hagyni a lakásban. Hétköznap beadta az óvodába vagy az iskolába, melyek viszont szombat-vasárnap zárva voltak. Azonkívül szükségesnek tartotta, hogy a fia lássa, mit dolgozik az apja – ez volt a másik ok. Hogyan lehet fenntartani a családot, mi a munka, ezt a gyereknek kicsiny korában meg kell tanulnia. Az apát is úgy nevelték, mióta csak az eszét tudta, már kisgyermek korában, vasárnaponként is, minden további nélkül ment ki a mezőre. Fő dologidőben kivették az iskolából is. Az ilyen élet az apa számára magától értetődő volt.

A harmadik, a legnyomósabb érv azonban – és ez sértette legjobban Tengo önérzetét – a következő: amikor a pénzbeszedő egy kisgyereket kézen fogva beállít, nehéz azt mondani, hogy: „eszem ágában sincs fizetni, hordja el magát!”

Amikor egy gyerek néz fel rá – a legtöbb ember akkor is fizet, ha addig nem volt szándékában. Ezért Tengo apja vasárnaponként mindig a legnehezebben fizetőket járta körül a kisfiúval, aki kezdettől fogva megérezte, mire megy ki a játék, mit várnak el tőle, és elviselhetetlenül utálta. Viszont a maga kis eszével felfogta és apja kedvéért mégis eljátszotta az elvárt szerepet. Tisztára olyan volt ez, mint a medvetáncoltatás. Így azután az egész napot engedelmesen végigcsinálta apja örömére.

Egyetlen könnyebbség az volt a dologban, hogy az a városrész, melyet a pénzbeszedéskor körbejártak, helyileg elég távol esett a lakhelyüktől. Ők a külvárosi lakótelepen éltek, az apja munkaterülete pedig Icsikava belvárosa volt. Más iskolai körzetben. Így aztán Tengo legalább azt elkerülte, hogy az óvodai vagy iskolai társai lakásában kelljen gyűjteni az előfizetői díjakat. Így is néha összefutottak némelyikkel a város főutcáján. Ilyenkor hamar az apa háta mögé bújt, nehogy észrevegyék.

Legtöbb osztálytársának az apja Tokióba bejáró hivatalnokféle volt. Az ilyeneknek Icsikava csak Tokió alvóvárosa volt. Hétfőn reggel az osztálytársai lelkesen mesélték, hol voltak, mi mindent

műveltek vasárnap. Vidámparkban, állatkertben, baseballmérkőzésen is jártak. Nyáron Minamibószó tengerpartjáról úsztak be a vízbe, télen síelni mentek. A gyerekek lelkesen magyarázták, hogy vezeti a kocsit az apa, meg hogyan mássza meg a hegyet. Nekik ilyen élményeik voltak, mindenfelé jártak, és azután kicserélték egymással tapasztalataikat. Viszont Tengónak nem volt semmiféle mesélnivalója. Ő nem látott turistalátványosságokat, nem járt vidámparkban. Apjával együtt idegen lakásokba csengettek be, és az ajtót nyitó emberektől fejüket meghajtva, megalázkodva kérték az előfizetési díjat. Olykor meg fenyegetően léptek fel velük szemben olyanok, akik nem akartak fizetni. Az érvelés néha veszekedésbe torkollt. Kutyául bántak velük. Tengo ezekről a tapasztalatokról persze nem számolhatott be osztálytársai előtt.

Harmadikos korában kitudódott, hogy az apja NHK-pénzbeszedő. Valaki kileshette, amikor együtt mentek begyűjteni az előfizetési díjat. Végül is minden vasárnap reggeltől estig ott volt az apja mögött, és bejárták a belváros minden zegét-zugát. Nyilván meg kellett hogy lássa valaki egyszer. (Ahhoz, hogy el tudjon rejtőzni az apja háta mögött, ekkorra már túl nagyra nőtt.) Inkább azon lehet csodálkozni, hogy addig senki sem szúrta ki a dolgot.

Ráragasztották az „NHK-s” csúfnevet. Osztálytársai közül, mint valami idegen, elkerülhetetlenül kirítt. Azoknak az apja többnyire középosztálybeli fehérgalléros vállalati alkalmazott lehetett. Ami a többieknek természetesen megadatott, az többnyire Tengónak nem járt olyan magától értetődő módon. Más világban, másféle életet élt, mint a többiek. Előmenetele azonban kitűnő volt, és a sportban is jeleskedett. A jó növésű, erős gyerekre tanárai felfigyeltek. Hátrányos helyzete ellenére senkinél sem volt alábbvaló. Sőt, bármiben felülmúlta őket, egy fejjel kiemelkedett a többiek közül. Viszont, ha valaki hívta, hogy menjenek el valahová együtt, vagy játszani vasárnap – nem tudott mi válaszolni.

– Jövő vasárnap az egyik barátomnál összejönnénk… – hangzott volna a meghívás.

Eleve biztos lehetett benne, hogy az apja nem fogadná jó szívvel az ilyesmit. Mit volt mit tenni, kitért a meghívások elől, mondván, hogy a jövő vasárnap nem alkalmas. Miután ez igen sokszor megismétlődött, egy idő múltán már senki sem unszolta többé. Azon vette észre magát, hogy egyik csoporthoz sem tartozik, mindig magányosan jár.

Vasárnap – történjék bármi – neki az apjával kellett róni a pénzbeszedő körutat látástól vakulásig. Ez abszolút szabály, ez alól kivételnek, változtatásnak helye nincs. Ebből nem enged az apja, legyen a gyerek náthás, vagy köhöghet, némi lázzal, elrontott gyomorral is mennie kell. A papa nyomában oldalogva arra gondolt, hogy most összeesni és meghalni, az lenne ám a jó! Akkor talán még az apja is magába szállna és megbánná, mit tett vele. Hogy túl szigorú volt egy gyermekhez. Sajnos, vagy szerencséjére Tengo vasegészséggel született, lehetett láza vagy hascsikarása, hányingere, ment rendületlenül, nem vesztette el eszméletét soha, rótta a hosszú begyűjtő utakat az apjával. Egyetlen zokszó nélkül.

*

Tengo apja a háború utáni évben tért haza Mandzsúriából, miután egy árva fillérje sem maradt, üres kézzel. Eredetileg Japánban az északkeleti vidék egy kis falujában született, parasztszülők harmadik gyerekeként, felserdülve jelentkezett telepesnek, így került Mandzsúriába, a falubeliekkel egy csoportba. A japán kormány nagyon győzködte őket, mondván, hogy ott vár rájuk a Kánaán, van bőven jól termő föld, minden, de persze ezt a maszlagot senki sem vette be. Eleve tudták, hogy túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Csakhogy szegények voltak és éheztek. Hiába voltak falun, olyan pangás volt az egész világban, hogy az éhhalál szélén tengődtek, mindenütt tolongtak a munkanélküliek. Mentek volna a városba, de ott sem kaptak rendes munkát. Nem volt más mód a túlélésre, mint kitelepülni Mandzsúriába. Olyan telepesek voltak, akiknek szükséghelyzetben harcolni is kellett, megkapták hát az alapkiképzést a fegyverforgatásra, kapkodva elmagyaráztak nekik némi tudnivalót a mandzsu mezőgazdaságról, aztán háromszoros

hurrá, és hátrahagyva szülőföldjüket, nekivágtak. Talienből vonattal vitték őket a mandzsu határ közelébe. Ott kaptak szántót, szerszámot, puskát, és az egész társaság nekiveselkedett a földművelésnek. Sovány volt a föld, kövekkel teli, télen minden, de minden kifagyott. Annyira nem volt eleség, hogy megették még a kóbor kutyákat is. Valahogy mégis kihúzták egy darabig, azzal, hogy az első években kaptak a japán kormánytól némi támogatást.

Mikor végre kezdett az életük helyrerázódni, 1945 augusztusában, felrúgva a szovjet-japán semlegességi szerződést, általános támadásba lendültek a szovjet csapatok a mandzsu állam ellen. Ekkorra már befejezték a háborút az európai hadszíntéren, tehát hatalmas erőket tudtak átcsoportosítani a szibériai vasútvonalon Távol-Keletre, lassanként minden készen állt arra, hogy átlépjék a határt. Titokban, egy jóindulatú tiszt szívességéből – Tengo apjának meglehetős szerencséjére – tudomására jutott a közelgő szovjet támadás híre, és felkészült rá. A legyengült mandzsu hadsereg a helytállásra már képtelen volt, a tiszt pedig megsúgta neki, hogy itt az idő, szánja rá magát, mentse az irháját. Minél hamarabb elmenekül, annál jobb. Abban a pillanatban, amikor megjött a hír, amit úgy lehetett érteni, hogy a szovjet csapatok áttörték a határt, szerzett is egy lovat, és a vasútállomásra vágtatott. Még elérte a Talien kikötője felé induló utolsó előtti vonatot, és fel tudott szállni rá. Társai közül csak ő egyedül tudott hazavergődni Japánba még abban az évben.

A háború után felment Tokióba, egy ideig a feketepiaccal, majd ácsmunkával, miegyébbel próbálkozott, de sorozatosan kudarcot vallott. Végül mégiscsak rendes munkához jutott. Ugyanis 1947-ben egy aszakuszai vendéglőnél lett kifutófiú, és ebben az időben néha összefutott egy Mandzsúriából való ismerősével. A tiszt volt az, aki megsúgta neki annak idején, hogy mindjárt megnyitják a japán-szovjet frontot. Őt a mandzsu postaügyi kormányzathoz helyezték ki, újratalálkozásuk idején éppen visszatért japán anyaintézményéhez, a Hírközlési Minisztériumba. Földije is volt Tengo apjának, tudta róla, milyen dolgos természetű parasztember, meg is vendégelte mindjárt.

Amikor megtudta, hogy a fiatalember akárhogy igyekszik is, nem tud komolyabb munkahelyen elhelyezkedni, ajánlotta neki, próbálkozna meg díjbeszedéssel az NHK állami rádiónál. Van ott ismerőse, tud szólni az érdekében. Ha lenne olyan szíves! – kapott az ajánlaton Tengo apja. Azt ugyan nem tudta, miféle hely ez az NHK, de neki minden megfelelt, csak fix fizetést kapjon. A postatiszt ajánlólevelet adott neki, kezeskedett is érte, így azután könnyen hozzá is jutott a díjbeszedői álláshoz. Betanították, egyenruhát kapott, megszabták a normáját. A háborús vereség okozta megrendülésből feltápászkodó országban az emberek nyomorúságos életkörülményeik között is vágyódtak egy kis szórakozásra. A rádióműsorok nyújtották a legkézenfekvőbb és legolcsóbb mulatságot zenével, humorral, sporttal. A háború előttihez képest összehasonlíthatatlanul szélesebb körben terjedt el a rádió. Rengeteg alkalmazottra volt szükség ahhoz, hogy körbejárja a lakásokat és begyűjtse az előfizetési díjat.

Tengo apja felette nagy buzgósággal végezte feladatát. Erőssége volt testi szívóssága és birkatürelme. Végül is ez az ember születésétől kezdve csak ritkán tudott igazán jóllakni. Neki egyáltalán nem nyűgös a díjbeszedői munka. Ennek mindig tudatában volt, szidhatták közben, mint a bokrot. Végeredményben mégiscsak egy óriási szervezethez tartozott, és ez roppant elégedettséggel töltötte el. Csak egy éve dolgozott még részesedésért, mint bizományos, máris olyan előmenetelre tett szert, olyan kitűnően és eredményesen látta el a feladatát, hogy véglegesítették, átminősítve állandó alkalmazottnak. Ez az előreléptetés a vállalatnál példátlan gyorsasággal történt. Részben azzal érdemelte ki, hogy ezen az igen nehéz pályán remekül helytállt, de persze közben érvényesült pártfogója, a minisztériumi tisztviselő tekintélye is. Már alapfizetésért dolgozott, melyhez mindenféle juttatás járult. Szolgálati lakást kapott, fizették az egészség-biztosítását. Bánásmód tekintetében ég és föld különbség volt közte és egy bármikor elküldhető szerződéses díjbeszedő között. Ez volt a legnagyobb szerencse, mely életében érte. Elvégre biztos helye volt a totemoszlop legalsó fokán.

Mindezt Tengo apja az unalomig hajtogatta a fiúnak. Nem énekelt neki altatódalokat, nem mesélt neki az ágya szélén ülve, helyette azokat a történeteket ismételgette, melyeket eladdig átélt, vagyis ott kezdve, hogyan élt a nyomorúságos kisparaszti családban, dolgoztatták, ütötték-verték, kutyául bántak vele, majd telepesnek állt Mandzsúriába, ahol a hidegben megfagyott a vizelet, mielőtt földet ért volna, szántotta a pusztát, közben puskával kergette el a lovas betyárokat meg a farkasokat, majd szovjet tankhadosztályok elől mentette a bőrét, nehogy egy szibériai hadifogolytáborban kössön ki. Elmesélte, hogyan tért haza épségben, üggyel-bajjal túlélte a háború utáni éhínséget is, majd a jósors kegyéből bekerült az NHK pénzbeszedői karába… – eddig. A vége, mármint, hogy ilyen állásba csöppent, ez volt számára a finálé, a *happy end.* Ezzel a dicshimnusszal ért véget a történet.

Egész ügyesen adta elő. Végig lehetett követni a sztorit, anélkül, hogy utána kellett volna nézni, mennyi is benne a valóság. Nem mondhatni, hogy túl érdekfeszítő lett volna, de eleven stílusban adta elő, gazdagon kiszínezve az olykor kellemes, máskor bizalmas, esetenként szörnyűséges részleteket. Volt benne sok elképesztő fordulat, másokat többszöri hallás után sem lehetett elhinni. Ha az emberi élet sokféle epizódból áll össze, akkor Tengo apjáé a maga nemében változatosságában talán gazdagnak volt mondható.

Ami azonban a hivatalos alkalmazása után történt – nem tudni, miért –, hirtelen elszürkült, elvesztette valószínűségét. A részletekben hiány mutatkozott, széthullott az egész, elvesztette tényszerűségét. Az elbeszélő számára ez már szóra sem érdemes, későbbi fejlemény volt csupán. Vagyis, hogy megismerkedett egy nővel, elvette és az gyermekkel ajándékozta meg: éppenséggel ez volna maga Tengo. A nő pedig a szülés után néhány hónappal szépen elhalálozott betegség következtében. Ezután az özvegyember tovább dolgozott mint NHK-díjbeszedő, és férfi létére egyedül nevelgette Tengót. Mind a mai napig. Itt a vége.

Milyen körülmények között ismerkedtek meg a szülei, hogyan házasodtak össze, milyen asszony volt a feleség, mi volt a halálának

az oka, (összefüggésben van-e a szüléssel), viszonylag könnyen jobblétre szenderült-e, vagy kínok között távozott, minderről az apa egy árva szót sem ejtett a fia előtt. Ha az kérdezősködött, kibújt a válaszadás alól. Többnyire sértődötten elhallgatott. Az anyáról egyetlen fénykép sem maradt fenn. Esküvői fotók sem voltak. Az apja úgy magyarázta ezt, hogy nem tellett esküvőre, fényképezőgépre.

Tulajdonképpen Tengo nem hitt az apjának. Úgy gondolta, hogy elrejti előle a tényeket, elferdíti a valóságot. Nem lehet az, hogy Tengo születése után az anyja meghalt volna. A fiú emlékezetében nyoma maradt annak, ami másfél éves korában az anyjával történt. Míg ő aludt, az anya őmellette egy másik férfival meghitten ölelkezett.

ÉDESANYJA LEVESZI A BLÚZÁT, LEENGEDI VÁLLÁRÓL A FEHÉR KOMBINÉ PÁNTJÁT IS, MAJD ODAADJA A MELLÉT EGY FÉRFINAK SZOPOGATNI, AKI NEM AZONOS A KISFIÚ APJÁVAL. TENGO EGYEDÜL ALSZIK A KISÁGYBAN. UGYANAKKOR MÉGSEM ALSZIK, LÁTJA AZ ANYJÁT.

Ez volt számára az anyjáról készült emlékfotó. Ez a mintegy tíz másodpercnyi látvány határozottan beleégett az agyába. Ez az egyetlen pontosabb értesülése az anyjáról. Pusztán ezáltal tudott hozzáférni, ezen a köldökzsinórpótlékon keresztül. Tudata az emlékezés magzatvizében lebegett. Hallotta a múltból jövő visszhangot. Ám az apja mit sem tudott arról, hogy ilyen világos képletek vésődtek be az anyjáról Tengo agyába. A fiú ezeken az emlékdarabkákon kérődzött szüntelen, a mezőn legelő tehén módjára, és fontos lelki táplálékul szolgáltak neki. Az apa és fia a maguk módján őrizték a maguk mély, sötét titkait.

*

Derűs vasárnap reggel volt, amikor Tengo elindult, hogy találkozzék Fukaerivel a megbeszélt helyen. Igaz, hűvös szél fújdogált így, április közepén, jelezve, hogy ilyenkor az időjárás még könnyen megfordulhat. Tengón vékony, fekete, kerek nyakú pulóver, felette halszálkás kabát volt, ezt hordta végig, egész iskoláskorában,

drapp vászonnadrág, (úgynevezett Hush Puppies) barna bőrcipővel. Utóbbi még viszonylag új volt. Szóval, tőle telhetően, a legjobban ki volt öltözve.

Amikor Sindzsuku állomáson, a Tacsikava felé menő járat peronján, a legelső kocsi felszállóhelyéhez érkezett, Fukaeri már ott volt. Egyedül, rezzenéstelenül ült egy pádon, összehúzott szemmel nézett a levegőbe. Mindenképpen nyáriasnak ható kartonruhája fölött vastag, téli időkre való fűzöld kardigánt viselt, meztelen lábára kifakult surranót, vagyis *sneaker*t húzott. Az évszakhoz képest egy kicsit furcsa összeállítás volt. A kartonruha túl vékony, a kardigán túl vastag, de Fukaeri öltözködése mégsem keltett különösebben ízléstelen hatást. Ezekkel az *össze nem ülő* darabokkal mintha talán sajátos, eredeti világlátását szerette volna szemléltetni. Nem lehetett másnak tekinteni. Pedig talán oda sem figyelve, esetlegesen szedte össze ezeket a ruhadarabokat.

Csendben ült a pádon, nem olvasott könyvet vagy újságot, nem hallgatott walkmant, csak nézett maga elé nagy, fekete szemeivel. Úgy tűnt, mintha nézett volna valamit és ugyanakkor nem is látna semmit, töri a fejét valamin, de nem gondol semmire sem. Messziről valami különleges anyagból készült, valósághű szobornak látszott.

– Régen vársz? – kérdezte Tengo. A lány ránézett és alig néhány centi kitéréssel megrázta a fejét. Fekete szeme élénken megcsillant, de – ahogy azelőtt is – az arcáról egyáltalán nem lehetett leolvasni semmit. Úgy látszott, hogy ez a lány abban a pillanatban éppenséggel senkivel sem szeretne szóba állni. Ugyanezért Tengo is felhagyott az erőlködéssel, hogy társalgásra bírja, csak szó nélkül helyet foglalt Fukaeri mellett a pádon.

Megjött a vonat, a lány szó nélkül felállt és Tengóval együtt beszálltak. Vasárnap lévén a Takao-hegyig menő gyorson kevesen voltak. Tengo és Fukaeri ültek egymás mellett, és a szemben lévő ablak előtt elsuhanó várost nézték némán. A lány továbbra sem volt hajlandó megmukkanni, Tengo sem törte meg a hallgatást. Fukaeri, mintha csak kemény hidegekre készülődne, kardigánja gallérját feltűrte, maga elé nézett, ajkait egyenes vonalban összeszorította. A

férfi elővett egy zsebkiadású könyvet olvasni, de kicsit elbizonytalanodva visszatette a zsebébe, és mintegy közösséget vállalva Fukaerivel, két kezét ő is a térdén nyugtatva, csak úgy szórakozottan nézett maga elé. Gondolkodni akart valamin, de semmi sem jutott eszébe, amin törhetné a fejét. Annyira lekötötte a *Légből szőtt gubó* átírása, hogy az agya minden egyéb komoly dolgot elutasított. A fejében összekuszálódott fonalak gubanca.

Nézte az ablakból nyíló kilátást, és a sínek monoton kattogását hallgatta. Mintha a központi vasútvonal pályáját vonalzóval húzták volna a térképre, egyenesen haladt kifelé a városból, a végtelenségig. Nem is *mintha,* nem kell félni attól sem, hogy kimondjuk, annak idején tényleg egyenes vonalat húztak a térképre a városközpontra átlós irányban, kijelölve ezzel a vasútvonal irányát. A Kantó síkságon egyetlen említésre méltó földrajzi akadály sem állta útjukat. Az egészhez elegendő egy vonalzó és kész. Azután csak hadd robogjon a vonat egyenes vonalban a célja felé.

Hol is járhatnak? Tengo nem tudta, mivel elszunnyadt, anélkül, hogy észrevette volna. Mikor a rázkódásra felébredt, a vonat éppen lassított és befutott Ogikubo állomására. Tehát rövid ideig alhatott. Fukaeri ugyanúgy ült és mereven nézett előre, de nem lehetett tudni, hogy mit is nézhet annyira. Éppen csak olyan érzete volt az egésznek, hogy összpontosít valamire, és még nem mutatta semmi jelét annak, hogy nemsokára leszállnának.

Amikor elhagyták a következő, Mitaka állomást, Tengo nem bírta tovább az unalmat, és feltett egy kérdést:

– Milyen könyveket olvasol mostanában?

Ezt régóta szerette volna megkérdezni úgyis.

Fukaeri futólag rápillantott, majd megint előre fordult és továbbra is csak maga elé nézett.

– Nem olvasok könyveket – jelentette ki egészen egyszerűen.

– Semmilyet?

A lány kicsit bólintott.

– Hát nem érdekel az olvasás?

– Soká tart – szólt az elutasító válasz.

– Azért nem olvasol, mert időbe telik? – kérdezett vissza Tengo, aki nem nagyon értette a dolgot.

Fukaeri nézett maga elé és nem nagyon adott választ, de viselkedése kifejezhette azt a szándékot is, hogy *elvben nem tagadja meg.*

Általában el lehet mondani, hogy egy könyv elolvasása bizonyos időbe telik. Nem úgy, mint tévét nézni vagy képregényt lapozni. Az olvasás viszonylag hosszú időintervallumban zajló folyamatos tevékenység. Csakhogy úgy látszott, Fukaeri kijelentése, miszerint „soká tart”, más volt, mint a fenti általános megállapítás, volt benne egy árnyalatnyi eltérés attól.

– Úgy érted, hogy *borzasztóan* hosszú időbe? – kérdezte ismét Tengo.

– *Borzasztóan* – erősítette meg a lány.

– Sokkal tovább tart, mint másoknak?

Fukaeri igenlően bólintott.

– Az iskolában nem volt bajod belőle? Hiszen az órákra sok könyvet el kell olvasni… és ha nálad ez ilyen sokáig tart…

– Csak megjátszottam, hogy olvasok – vetette oda a lány.

Tengónak valami baljós hang kondult meg a fejében. Szerette volna meg sem hallani, csak úgy elsiklani fölötte, de szó sem lehetett róla. Meg kellett tudnia az igazat!

– Akkor amiről beszélsz, az valami diszlexiaféle, nem? – faggatta tovább Fukaerit.

– Diszlexia… – ismételte meg a lány.

– Olvasászavar.

– Mondják. Disz…

– Ki mondja neked?

A lány megvonta a vállát.

– Vagyis… – Tengo keresett valami kapaszkodót – kiskorodtól kezdve így van ez?

Fukaeri bólintott.

– Akkor viszont idáig nem olvastál egyetlen regényt sem?

– Én magam nem.

Akkor hát ezért nem volt érezhető a szövegén egyetlen írónak a hatása sem. Megvan a kézenfekvő magyarázat, Tengo közelebb jutott a megfejtéshez vezető szálhoz.

– Tehát magad nem olvastál… – folytatta.

– Valaki felolvasott nekem – ismerte be Fukaeri.

– A papa vagy a mama hangosan felolvasta neked a könyvet?

Erre nem volt válasz.

– Viszont, jóllehet nem tudsz olvasni, de az írással minden rendben? – tette föl félve Tengo a következő kérdést.

A lány megrázta a fejét:

– Az írás is sokáig tart.

– *Borzasztóan* hosszú időbe telik?

Fukaeri megvonta a vállát, ami ezúttal igennek tűnt.

Tengo nem bírt nyugton maradni az ülésen, fészkelődni kezdett.

– Akkor hát ezek szerint a *Légből szőtt gubó* szövegét nem is te írtad?

– Nem én.

Pár nehéz másodperc telt el súlyos hallgatással.

– Akkor hát kicsoda? – hangzott a kérdés.

– Azami – mondta Fukaeri.

– Azami? Ki az?

– Két évvel *fiatalabb* nálam.

Ismét rövid szünet állt be.

– Az a lány írta helyetted a *Légből szőtt gubó*t?

Fukaeri igenlően bólintott, mint akinek ez egészen természetes.

Tengo agya forgott, mint a motolla.

– Úgy értsem – kérdezte –, hogy te elmondtad, Azami meg leírta a szöveget? így volt?

– Legépelte és kinyomtatta – mondta Fukaeri.

Tengo buzgón rendezte magában az imént hallott tényeket, előre-hátra, balról jobbra.

– Akkor hát Azami volt, aki a legépelt írást beküldte a pályázatra és tudtod nélkül címet is adott neki: *Légből szőtt gubó*nak nevezte el.

A lány lehajtotta a fejét, ebből igent is meg nemet is ki lehetett olvasni. De nem vitatta a dolgot. Valószínűleg nagyjából így történhetett a valóságban is.

– Azami a barátnőd?

– Együtt lakunk.

– A húgod?

Fukaeri fejét rázta.

– A professzor gyereke.

– Ez a *professzor* is veled lakik?

A lány bólintott. Egy kicsit már az is benne volt, hogy „mit kérdezősködsz folyton-folyvást?”.

– Akkor most biztos a professzorral fogunk találkozni, ugye?

Fukaeri Tengo felé fordult, és úgy nézett az arcába egy darabig, mint aki a messzi távolban vonuló felhőket figyeli. Vagy mint aki azon gondolkodik, hogy mihez kezdjen lassú felfogású kutyájával. Azután mégis bólintott egyet.

– Igen, megyünk a professzorral találkozni – mondta kifejezéstelen hangon.

A társalgás ezzel egyelőre véget ért. Odakint a lapos táj, a jellegtelenül sorakozó épületek a végtelenségig. A megszámlálhatatlan tévéantenna, mint a rovar csápja, nyúlt az ég felé. Vajon az alattuk lakó nép rendesen befizeti az NHK-nak a sugárzásért járó díjat? Vasárnaponként Tengo mindig valahogy erre lyukadt ki. Hiába nem akart rágondolni, nem tudta megállni.

*

Ennek a derűs áprilisi vasárnapnak a reggelén néhány elragadónak nehezen nevezhető tényre derült fény. Először is: Fukaeri a *Légből szőtt gubó*t nem maga írta. Ha hinni lehet a szavának (jelenleg nincs semmi ok arra, hogy ne higgyenek neki), Fukaeri csak elmondta a történetet, egy másik lány foglalta írásba. Keletkezését tekintve tehát ugyanúgy jött létre, mint a klasszikusoknál szokás, a Feljegyzések régmúlt dolgokról (Kodzsiki), vagy a Taira nemzetség története, melyek szájhagyományból keletkeztek. Mindez ugyan valamelyest csökkentette Tengo bűntudatát amiatt, hogy belenyúlt a kéziratba, de egészében véve mégis – elzárva a menekülés útját – tovább bonyolította a helyzetet.

Szóval a lány diszlexiában szenved, nem tud könyvet olvasni. Tengo megpróbálta összeszedni mindazt, amit erről a fogyatékosságról tudott. Az egyetemen, a pedagógia szakon hallgatott erről a témáról előadásokat. Tudta, hogy az ilyen gyerekek elvileg tudnak írni-olvasni, az értelmükkel nincs baj, csak a feladat roppant sok időt vesz náluk igénybe. A rövid szövegekkel semmi gond, csak mikor már egymásra halmozódnak az információk, az agy már nem győzi feldolgozni őket. A betű és a jelentés nem tud jól összekapcsolódni. Általában a diszlexia egy ilyen szituáció. Az okára

még nincs tökéletes magyarázat, de egyáltalán nem meglepő, ha egy osztályban egy-két ilyen gyerek akad. Einstein is ilyen volt, meg Edison, továbbá Charlie Mingus is. Tengo azt már nem tudta, hogy az ilyen fogyatékkal élők általában ugyanolyan nehéznek érzik-e az írást is, mint mikor olvasniuk kell. Viszont Fukaeri esetében talán ez a helyzet. Neki egyaránt nehezére esik mindkettő.

Vajon mit szól majd ehhez Komacu, ha megtudja? Tengo önkéntelenül felsóhajtott. Ha ez a 17 éves lány született diszlexiás, az is kétségbevonható, hogy képes egy hosszú szöveget megírni.

*

Beszélgetés közben is (hacsak nem készakarva) úgyszólván csak egy tőmondatot képes kibökni egyszerre. Az sem könnyen elképzelhető, hogy egy profi írástudó a látszat megőrzésének a kedvéért végleges formába önti a lány írásait. Még ha Tengónak sikerül is jól átírni a *Légből szőtt gubó*t, még ha elnyeri is a kötet nélküli szerzők díját, és a kritika elismeri – akkor sem lehet sokáig a világot az orránál fogva vezetni. Biztos, hogy akármilyen jól haladnak is elsőre a dolgok, egy idő múlva az emberek rájönnek, valami csalafintaság van a dologban. Ha pedig az igazság napvilágra kerül, mindenki megjárhatja, akinek köze volt hozzá. Ezzel Tengo írói pályafutása pedig – mielőtt még elkezdődhetett volna – egyszerűen dugába dől.

Nem létezik, hogy egy ilyen hibáktól hemzsegő tervet véghez lehessen vinni. Tengo első perctől kezdve úgy érezte, hogy vékony jégre merészkedett, de ezek után ez enyhe kifejezés, hiszen még rá sem lépett, máris recseg-ropog. Most fogja magát, hazamegy és közli Komacuval, hogy bocs, de kiszáll ebből az ügyből, mert túl veszélyes – mi mást mondhatna? Ezt nálánál jobb idegzetű embernek találták ki.

Viszont teljesen összezavarta, vegyes érzelmek fogták el, ha a *Légből szőtt gubó* szövege eszébe jutott. Akármilyen kockázatot is jelentett Komacu elképzelése, Tengo képtelen volt lemondani arról, hogy jól megcsinálja ezt a kéziratot. Mikor éppen a munka előtt állt,

vagy talán már bele is fogott, érezte, hogy menni fog. Nem, most már nem lehet abbahagyni. Most már nyakig benne van a szövegben. A levegőjét szívja, annak a világnak a gravitációjához alkalmazkodott. A történet átitatta a zsigereit, az írás hevesen követelte, hogy Tengo javítsa ki, és a férfi ezt a kívánságot elevenen érezte. Ezt a munkát csakis ő tudja elvégezni, érdemes dolgoznia vele, *meg kell csinálnia!*

Tengo ültében lehunyta a szemét, és azon volt, hogy eldöntse, miként kezelje ezt a helyzetet. De nem tudott dűlőre jutni. Egy összezavart és meghasonlott ember hogyan is hozhatott volna logikus, megalapozott döntéseket?

– Azami úgy írt le mindent, ahogy te elmesélted? – kérdezte a lányt.

– Ahogy elmeséltem.

– Te beszéltél, ő meg írt – szögezte le Tengo.

– Halkan kell beszélni – figyelmeztetett Fukaeri.

– De minek suttogni?

A lány körülnézett a kocsiban. Az egész kocsiban nem volt más, csak egy anya kicsit arrébb két kisgyerekével. Látszott rajtuk, hogy valami jó kis helyre igyekezhettek így hármasban. Léteznek még ilyen boldog emberek is ezen a világon.

– Nehogy meghallják *azok* – mondta Fukaeri csendesen.

– Azok ott? – kérdezte Tengo, de Fukaeri fókuszálatlan, merev tekintetéből kiolvashatta, nem azokra céloz a lány, akik ott ültek hárman. Olyan valakikről volt szó, akiket a lány jól ismert – viszont Tengo egyáltalán nem, jóllehet Fukaerin látszott, hogy pontosan tudja, kik azok. Tengo azért – maga is lehalkítva a hangját – megkérdezte:

– Kik lennének *azok?* – majd, mikor látta, hogy a lány összeráncolja a homlokát és összezárja ajkait, hozzátette – Az apró nép? A *little people?*

Persze válasz nélkül maradt, Tengo azonban nem hagyta annyiban:

– *Azok,* akikről beszélsz, nem fognak méregbe gurulni, ha a történeted nyomtatásban is megjelenik és *ország-világ tudni fog róluk?*

Fukaeri nem szólt erre, a szeme persze továbbra sem összpontosított semmire. Tengo várt egy kicsit, hogy a válasz hiányáról megbizonyosodjék, majd áttért egy másik témára:

– Nem beszélnél a professzorról? Vajon milyen ember lehet?

A lány csodálkozva nézett rá. Olyan tekintettel, hogy: miket hord itt össze ez?

– Oda megyünk, hogy találkozzunk vele – mondta azután.

– Tényleg. Biztos úgy van, ahogy mondod, elvégre azért megyek közvetlenül hozzá, hogy saját szememmel győződjem meg róla, hogy kicsoda is ő – törődött bele a válaszba Tengo.

Kokubundzsi állomáson felszállt egy csoport, hegymászáshoz öltözött öreg. Vagy tízen voltak, fele férfi, fele nő, korukat tekintve jó hatvanas, hetvenes lehetett a társaság. Hátizsák, stüszikalap, úgy élvezik a kirándulást, akár egy kisiskolás-csoport. Kulacs himbálódzott a csípőjükön, vagy a hátizsák zsebébe bedugva hordták. Tengo arra gondolt, hogy ha egyszer majd megöregszik, ő is részt vesz majd efféle mulatságokban. Azután megrázta a fejét. Lehet, hogy ez nem fog menni. Elképzelte az öregeket, ahogy valamely hegytetőn gyakorlottan kortyolgatják a vizet kulacsukból.

*

Az apró nép termetéhez képest rengeteg vizet fogyaszt. Az ő ízlésük nem állhatja a csapvizet, hanem az esővízből meg a közeli patakból csillapítják a szomjukat. Ezért a kislány napközben vizet hozott a cseberben és azzal itatta őket. Ha esett az eső, az eresz alá hordót állított a kedvükért. Természetes eredetű a patak, meg az eső is, de a *little people* inkább az esővizet szereti. Mind nagyon hálás volt a kislánynak szívességéért.

*

Tengo azon kapta magát, hogy nehezen tudja összeszedni a gondolatait. Rossz előjel. Talán ez is a vasárnap miatt van. Bizonyos fajta zavar kezdett úrrá lenni rajta. Az érzelmek pusztaságán fel akart kerekedni egy baljós homokvihar. Az ilyesmi vasárnaponként szokott vele előfordulni.

– Mi van – kérdezte a szokásos kijelentő módban Fukaeri, mert úgy látszott, képes volt megérezni a férfi belső feszültségét.

– Jól sikerül majd? – morfondírozott Tengo.

– Micsoda.

– Ha én azt tudnám… mit fogok mondani?

– Tudod te azt – kérdezte Fukaeri. Szemlátomást nem értette, mit akar a férfi mondani.

– A professzornak, neki mit fogok mondani…

– Nem tudod, hogy mit beszélsz majd vele – ismételte a lány.

Tengo rövid habozás után kirukkolt:

– Olyan érzésem van, hogy végül is nem tudunk közös nevezőre jutni, és minden kudarcba fullad.

A lány egészen felé fordult, hogy szembenézhessen vele.

– Mitől félsz – kérdezte.

– Mitől is félnék? – kérdezett vissza Tengo.

Fukaeri némán bólintott.

– Lehet, hogy egy új találkozástól félek. Ráadásul vasárnap délelőtt – tűnődött a férfi.

– Miért vasárnap.

Tengo hóna alatt csorogni kezdett a veríték. Olyan érzése volt, hogy valami összeszorítja a mellkasát. Valaki új emberrel

összejönni, az valami újat eredményez. Ez Tengo jelenlegi létezését fenyegeti.

– Miért vasárnap – ismételte Fukaeri a kérdést.

Tengo felidézte magában gyerekkori vasárnapi élményeit. Amikor végigjárták egész napos begyűjtő kőrútjukat, az apja bevitte az állomással szemben az étterembe, és felajánlotta neki, bármit rendelhet, amit megkíván. Ez afféle jutalom volt a gyereknek. Kettejük takarékos életében úgyszólván ez volt az egyetlen alkalom, hogy házon kívül étkeztek, és ami ritkaságszámba ment: az apa sört ivott. (Úgyszólván sohasem ivott szeszes italt.) Hiába kínálta azonban a fiát bármivel, Tengónak egyáltalán nem volt étvágya. Egyébként pedig mindig éhes volt, csupán vasárnap – valamiért – ehetett bármit, nem érezte az ízét. Amit megrendelt, azt nem hagyta ott – olyan eset ki volt zárva –, de csak kínkeservesen gyűrte le az ételt. Olykor önkéntelenül hányinger vett rajta erőt. Ez volt gyerekkorában Tengo számára a vasárnap.

Fukaeri Tengo szemében kereste a magyarázatot. Azután megfogta a férfi kezét. Az meglepődött, de próbálta palástolni, nehogy látszódjon az arcán.

Kunitacsi állomásig a lány könnyedén, de egyfolytában szorongatta Tengo kezét. A lány sima tenyere erősebb volt, mint a férfi gondolta volna. Se hideg, se meleg nem volt a kéz, mely nagyjából feleakkora volt csak, mint Tengóé.

– Nem kell félni! Nincs mindig vasárnap – mondta a lány úgy, mint közismert tényt.

Talán ez az első alkalom, hogy két mondatot mond ki egyfolytában, gondolta Tengo.

9 | **AOMAME**
Változik a kép, változnak a szabályok

Aomame elment a lakásához legközelebb eső kerületi könyvtárba, és helyben olvasásra kikérte a napilapok tömörítvényeit 1981 szeptemberétől novemberéig, azaz háromhavi adagot.

– Az országos napilapok közül megvan az *Aszahi*, a *Jomiuri*, a *Mainicsi* és a *Nihonkeizai*, melyiket óhajtja? – kérdezte a könyvtáros. Negyvenes nő, szemüveges, inkább valami részmunkaidős háziasszonynak látszott, mintsem igazi könyvtárosnak. Nem volt különösebben kövér, de a kézfeje mégis olyan püffedt, mint a kötözött sonka.

Aomame mondta, hogy neki mindegy. Úgyis mind egyforma.

– Az lehet, de ha nem tetszik kiválasztani egyet, én nem tudom, mitévő legyek… – közölte a könyvtárosnő, különösebb hangsúly nélkül, nem akart erről vitát nyitni. Aomame sem volt vitatkozó kedvében, találomra, minden indok nélkül a *Mainicsi*t választotta. Beült az ellenzővel ellátott asztal mellé, kirakta a jegyzetpapírt, golyóstollat vett a kezébe, és végignézte az újságban közölt cikkeket.

1981-ben nem történt semmi különösebben jelentős esemény. Károly herceg esküvője Dianával az év júliusában egy ideig még gyűrűzött tovább. Hova mentek, mit csináltak, Dianán micsoda ruha volt, milyen kiegészítőkkel, ilyesmi. Aomame természetesen tudott róla, hogy Károly és Diana egybekeltek, de különösebben nem izgatta magát rajta. Egyáltalán nem tudta felfogni, hogy a közönséget mit érdekli ennyire mélyen az angol trónörökös és nejének sorsa? Hiszen ez a Károly külsőre csak olyan, mint egy hasfájós fizikatanár!

Lengyelországban a Waleşa vezette Szolidaritás egyre jobban szembeszállt a lengyel kormánnyal, a Szovjetunió pedig ezt

igencsak rosszallotta. Világosan értésükre adták: ha a lengyel kormány nem tud úrrá lenni a helyzeten, nyakukra küldik a szovjet tankhadosztályokat úgy, mint a prágai tavasz idején, 68-ban. Végeredményben mindenféle történt a lengyeleknél, és a végén a szovjetek egy időre letettek róla, hogy beavatkozzanak. A lengyel eseményekre nagyjából Aomame is emlékezett, nem volt szüksége rá, hogy a részleteket végigolvassa. Talán csak azt a cikket, amelyben Reagan elnök – óvakodva attól, hogy a Szovjetunió belügyeibe avatkozzék – kijelentette: reméli, a lengyelországi feszültség az amerikai-szovjet közös holdbéli bázis kiépítésének tervét nem fogja hátráltatni. Erről Aomame még nem hallott, de ami azt illeti, mégis úgy tűnt, mintha egy időben a televízióban bemondtak volna effélét. Azon az estén, mikor az Ószakából jött gyérülő hajzatú úriemberrel együtt volt abban az akaszakai szállodában.

Szeptember húszadikán Jakartában megrendezték a világ legnagyobb papírsárkány-találkozóját, több mint tízezer résztvevővel. Erről sem hallott Aomame, de ezen nem is volt semmi csodálkoznivaló. Ugyan ki emlékszik egy három év előtti hírre, mely szerint Jakartában a tömegek sárkányokat eregettek.

Októberben Szadat egyiptomi elnököt iszlám terroristák orvul meggyilkolták. Erre a merényletre emlékezett Aomame, és sajnálta is az elnököt. Egyrészt tetszett neki, ahogy ez a Szadat kopaszodott, másrészt olthatatlan, zsigeri ellenszenvet táplált a fundamentalistákkal szemben. Ha csak eszébe jutott, feldühítette a fanatikusok összeférhetetlensége, dölyfös beképzeltsége, a másik ember iránti érzéketlensége. Képtelen volt uralkodni magán. Viszont mindennek nem volt köze ahhoz, amit éppen akkor keresett az újságokban. Vett néhány mély lélegzetet, összeszedte magát. Lapozott egyet.

Október 20-án Tokió Itabasi kerület lakónegyedében az NHK díjbeszedője (56 éves) összeszólalkozott egy díjfizetést megtagadó egyetemistával, és a fiút a táskájában magával hordott, kiköszörült konyhakéssel hasba szúrva, súlyosan megsebesítette. A helyszínre

érkező rendőrség a támadót letartóztatta. A díjbeszedő úgyszólván önkívületi állapotban – kezében a véres késsel – várt, és a rendőri intézkedéssel szemben nem tanúsított semmiféle ellenállást. Egyik kollégája szerint az illető hatodik éve dolgozott már a vállalatánál, munkájában törekvő, jó előmenetelű alkalmazottnak ismerték.

Aomame nem tudott erről az esetről. Kikért egy másik napilapot, a *Jomiuri*t, és abban is naponként átnézett minden cikket, elejétől végig. A „belföld” rovatot – különös tekintettel a bűnügyi cikkekre – alaposan végigolvasta. A díjbeszedőről szóló híradást is megtalálta, az esti kiadásban jó fél oldalt foglalt le. Olyan nincs, hogy egy ekkora cikket szem elől tévesszen, de persze, nincs kizárva, hogy valamilyen körülmény folytán mégsem olvasta el. Nem teljesen valószínű, de az ellenkezőjét sem lehet biztosan állítani.

Begyűrte az újságoldalt, és egy darabig eltűnődött a fenti lehetőségeken, majd beírta a noteszébe az esetet dátummal együtt.

A díjbeszedőt Akutagava Sinnoszukénak hívták. Ilyen jó, irodalmi neve volt. Fényképet nem közöltek róla, csak a megkéselt áldozatról, Tagava Akiráról (21 éves). A fiú harmadéves egyetemista, jogot tanult a Nihon Egyetemen, mint kendósnak, két danja volt. Ha kezében lett volna a bambuszkardja, nem lehetett volna egykönnyen megsebesíteni, de hát épeszű ember bottal a kezében nyit ajtót a díjbeszedőnek? Továbbá melyik normális NHK-díjbeszedő járja végig a lakásokat – táskájában kifent konyhakéssel? Aomame figyelmesen átnézte a következő napok híreit is, de nem találta, hogy a diák belehalt volna sérülésébe. Talán megmentették az életét.

Október 16-án a hokkaidói Júbari szénbányájában súlyos baleset történt. Az 1000 méter mélyben lévő vágatban, a fejtésen tűz ütött ki. Az ott dolgozó több mint ötven bányász fulladás következtében életét vesztette. A tűz a felsőbb szintekre is kiterjedt, ahol további tíz ember esett áldozatul. A vállalat a tűzvész továbbterjedésének megakadályozása végett – tekintet nélkül a bennrekedt emberekre – szivattyúk segítségével vízzel árasztotta el a vágatokat. A halottak száma 93-ra emelkedett. Megrendítő baleset volt. A szén amúgy is

„piszkos” energiaforrás, kitermelése pedig igen veszélyes. A vállalkozásnál ellehetetlenült az eszközök fejlesztése, és a dolgozók munka-körülményei drasztikusan romlottak. Sok baleset, nyilván tüdőbetegségek pusztítottak, csakhogy olcsósága miatt az embereknek meg az iparnak mégis kellett az a szén. Aomame jól emlékezett az esetre.

Amit ő igazán keresett, az október 19-én történt, amikor a Júbari bányában történt szerencsétlenség hullámai még el sem ültek. Erről viszont – míg néhány órája Tamarutól nem hallotta – Aomame nem tudott semmit. Pedig az nem létezik, hogy elnézte volna, mert a reggeli számban, első oldalon, vastagon szedett főcím alatt jelent meg.

Tűzpárbaj szélsőséges csoportokkal Jamanasiban
HÁROM RENDŐR MEGHALT

A cikkhez jókora képet is mellékeltek. Légi felvétel az esemény színhelyéről. A Motoszu-tó környéke (felülről). Egyszerű térkép is volt hozzá. A pihenőházaktól jóval messzebb, a hegyekben történt. Fotók: a három rendőr fényképe, az Önvédelmi Haderő helikopterről leereszkedő különleges egysége, terepszínű bevetési egyenruha, távcsöves puskák és rövid géppisztolyok.

Aomame egy darabig eltorzult arccal meredt az újságra, arcának minden izma megrándult, hogy érzelmi állapotát kifejezze. A magából kifordult arc szörnyű grimaszát azonban senki nem vette észre, az asztal két oldalán magasodó ellenzők miatt. A nő ezután mélyen beszívta a levegőt, majd teljesen kifújta. Hatalmas tüdejét szellőzteti így a cethal, a felszínre emelkedve. Egy diák meglepetten fordult meg Aomame háta mögött, de persze nem szólt. Meg sem mert mukkanni.

A nő szétzilált arcvonásait igyekezett ismét rendbe tenni, hogy a begörcsölt izmok kisimuljanak és visszatérjen a normál állapothoz. Ezután golyóstolla boldogabbik végével a fogait kocogtatva összeszedte a gondolatait. Mindennek van valami oka – *kell hogy legyen.* Hogyan, hogy elszalajtottam egy ilyen – egész országot

megrázó – eseményt, korholta magát. Nemcsak ezt. Az NHK-díjbeszedő merényletére sem emlékszem, a hasba szúrt diákra! Nagyon különös. Hogy lehet egymás után átsiklani ilyen híreken?! Elvégre én alapos, körültekintő ember vagyok. Egyetlen milliméternyi eltérést képes vagyok észlelni. Bízom a memóriámban. Ennek köszönhetem, hogy jóllehet néhány embert elküldtem *odaátra,* én magam túléltem őket. Naponta alaposan átolvastam az újságot, az én esetemben ez az „alaposság” annyit tesz, hogy egyetlen olyan apró hírt sem szalajtok el, amelynek valami kis jelentősége lehet.

Nyilván a Motoszu-tónál történteket napokon át első oldalon tárgyalta a sajtó. A katonaság meg a megyei rendőrség üldözőbe vette a tízfős szélsőséges csoportot, hajtóvadászatot rendezett a hegyekben, az eredmény: három halott, két súlyos sebesült, négy embert (köztük egy nőt) pedig letartóztattak, egy a mai napig szökésben van. Az újság tele volt mindezzel. Olyannyira, hogy elfedte az Itabasiban egyetemistát megszurkáló NHK-pénzbegyűjtő esetét.

Nem kétséges, hogy az NHK – persze arc nélkül – mély sajnálatát fejezte ki az eset miatt. Ha nem lett volna egy még nagyobb esemény, a sajtó kétségtelenül mindent bevet, hogy az NHK előfizetési rendszerét, a közszolgálati NHK intézményes létezését kétségbe vonja. Az év elején az NHK különkiadásban foglalkozott a Lockheed-botránnyal. A Liberális Demokrata Párt ezt kifogásolta és helyreigazítást követelt. Pedig a tévé több kormánypárti politikusnak adás előtt bemutatta az anyagot, alázatosan tudakolva, hogy lehet-e a műsort sugározni. Erre – nagy meglepetésre – kiderült, hogy ez egyébként is napi gyakorlat volt. Az NHK költségvetéséhez az országgyűlés jóváhagyása kellett, és a közszolgálati tévé vezetősége tarthatott attól, hogy ha a kormánypárti politikusoknak nem nyerték meg a tetszését, az következményekkel jár. A kormányzó Liberális Demokrata Párton belül pedig volt egy olyan vélekedés, miszerint az NHK nem egyéb a kormánypropaganda szócsövénél. Ha erről a belső titokról föllebbentik a fátylat, az emberek többsége nyilván nem hisz többé az NHK-műsorok

önállóságában, politikai pártatlanságában, tehát elterjed az előfizetési díj megtagadása.

Leszámítva a Motoszu-tónál történteket és az NHK-díjbeszedő estét, Aomame világosan emlékezett az adott időszak minden eseményére, balesetére, bűntényére. A két említett híren kívül nem hagyta cserben a memóriája. Az újságot lapozva minden főbb hír megvolt, olvasta annak idején. Ennek ellenére nem maradt meg semmi az emlékezetében a Motoszu-tó melletti eseményekről csakúgy, mint az NHK-pénzbeszedő tettéről sem. Vajon miért nem? Teszem fel, gondolta Aomame, az agyamban fellépett valami rendellenesség, de ennek következtében miért csak éppen ezt a két esetet ugrottam volna át olvasás közben? Hogyan működött az agyi rövidzárlat, hogy csupán ezeket törölte ki a memóriából, mást meg nem?

Aomame lehunyta a szemét, és ujjaival erősen nyomkodni kezdte a halántékát. Ezt nem hiszem el! Lehet talán, hogy az agyamban támadt egy, a valóságot mással kicserélő funkció – gondolta –, amelyik kiválaszt néhány adott híranyagot, teljesen beborítja fekete lepellel, hogy eltakarja a szemem elől, meggátolja, hogy fennmaradjon az emlékezetemben. A rendőrök egyenruha- és fegyvercseréje, a közös amerikai-szovjet holdbázis építése, vagy a konyhakéssel diákot szurkáló NHK-pénzbegyűjtő esete, meg a Motoszu-tónál lezajlott heves tűzpárbaj szélsőségesek és az Önvédelmi Haderő kommandósai között – mind ilyen.

Viszont mi lehet közös a fenti eseményekben?

Hiába minden fejtörés – semmire se jutott vele.

Aomame a golyóstolla végével ismét a szemfogát kocogtatva, egyre csak ezen töprengett.

Jó hosszú idő múlva azután a következőre jutott:

Ha például eddig rossz nyomon haladt a gondolkodásom, akkor mi van? Mondjuk, hogy nem magamban kell keresnem a hibát, hanem a külső világban, mely körülvesz engem. Nem az én tudatomban,

lelkemben jelentkezett valami rendellenesség, hanem valami ismeretlen erő kezdett el működni, és a környezetem, a világ – úgy, ahogy van – változáson ment át.

Aomame minél tovább gondolkodott, annál életszerűbbnek érezte ezt a feltevést. Ugyanis azt nem akarta elfogadni, hogy a saját tudatában hibádzik valami, és annak valószínűségét sem, hogy benne van a torzulás.

Ennek okáért tovább fejlesztette hipotézisét.

Nem én zavarodtam meg, hanem a világ.

Ez az. Rendben van.

Egy adott időben, valamikor az én világom megsemmisült, vagy kivonult innen, és egy másik lépett a helyére. Vagyis az én tudatom még az eredeti valósághoz kötődik, de közben a világ maga már mássá vált. A változás azonban jelenleg még csak korlátozottan jelenik meg. Az új világ nagyrészt azon mód folytatódik, abból az eredetiből kiindulva, amit eddig megismertem. Épp ezért az életet többnyire nem éri jelentős hátrány (legalábbis eddig). Viszont ha a „változó rész” így halad tovább, a környezetemben valószínűleg további nagy eltérések adódhatnak. Az egyenetlenségek lassan feltorlódnak majd. A fellépő hibák pedig árthatnak a cselekvéseim logikájának, végzetes félreértésekhez vezetnek. A szó szoros értelmében vett életveszélyes helyzetekhez.

Párhuzamos világ – *parallel world.*

Aomame úgy elfintorodott, mint mikor valami nagyon savanyút kóstol az ember, de azért nem ragadtatta el magát annyira, mint kis idővel előbb. Ezután megint ütögetni kezdte a fogait, és mélyen a torkából morgás tört elő. Ez a hang a háta mögött ülő diák fülét is megütötte, de ezúttal úgy tett, mintha semmit sem hallott volna.

Na, most beléptem egy sci-fibe, gondolta Aomame.

Viszont, akkor mi van, ha ez csak egy önkényesen kitalált hipotézis az önvédelem céljából, lehet, hogy közben meg egyszerűen csak *elment az eszem.* Én viszont az idegeimet ép-

egészségesnek gondolom. A tudatomban torzulások nincsenek. Igaz, azt, hogy én tökéletesen rendben vagyok, csak a világ hibbant meg körülöttem – meglehet éppen az elmebetegek szokták hangoztatni. Mintha csak azért erőltetném ezt az eszement feltételezést: a párhuzamos világ létezését, hogy elfogadhatóvá tegyem a magam őrültségét, nem?

Egy elfogulatlan kívülálló véleményére van szükség, de nem mehetek pszichoanalízisbe, hogy ott felállítsák a diagnózisomat. Túlságosan belemennék a dologba, és elég sok mindenről úgysem beszélhetek. Például a „munkám”, amit most végzek, kétségkívül ellenkezik a törvénnyel. Elvégre orvul férfiakat gyilkolok, egy magam készítette bökővel. Ez nem olyasmi, amit az ember bevall egy orvosnak. Nem fogadná el, hogy az áldozatok megérdemelték a sorsukat, hiszen egészen elvetemült, perverz fickó volt mindahány.

Vegyük úgy, hogy sikerült a törvénytelen cselekedeteimet eltagadni, eddig leélt életem legális része akkor sem üti meg a normális mércét – bárhonnan nézzük. Olyan, mint egy nagy bőrönd, melyet telegyömöszöltek szennyessel. Abban bőven benne van egy embernek való devianciakeltő anyag. Nem is egynek, talán két-háromnak is elegendő. Ha csak a szerelmi életemet vesszük, azt sem tálalnám ki emberek előtt. Nem fordulok orvoshoz, döntött Aomame. Magam járok a dolgok végére.

Ha viszont tényleg úgy történt (ahogy feltételezem), vagyis a világ, amelyben állok, *tényleg* kicserélődött, akkor ez pontosabban hol, mikor és hogyan esett meg?

Aomame még egyszer összeszedte a gondolatait, és sorra vette mindazt, amire emlékezhetett.

A változás először azon a napon tűnt fel neki, amikor a sibujai hotelszobában elintézte az olajvállalati szakértőt. Előtte otthagyta a taxit a gyorsforgalmin, leereszkedett a vészlépcsőn a 246-os úthoz, harisnyát váltott, és a Tókjú-vonal Szangendzsaja állomása felé tartott. Útközben észlelte első alkalommal, hogy a vele szembejövő fiatal rendőr külső megjelenése eltér a megszokottól. Ez volt tehát a

kezdet. Ha pedig ez így van, akkor egy kicsit előbb történhetett a váltás, amely a világot átállította. Aznap reggel a lakás közelében mutatkozó rendőr még a megszokott egyenruhát viselte és a régi típusú revolverrel volt ellátva.

Aomame arra a furcsa hangulatra is emlékezett, mely a dugóban rekedt taxiban, Janáček *Sinfoniettá*jának bevezető akkordjait hallgatva elfogta őt. Úgy éreztem akkor magam, emlékezett vissza, mintha egész testi valómban kicsavartak volna, mint egy felmosórongyot. Azután a taxisofőr megmutatta, hol van a vészlejáró, én meg levettem a tűsarkút és úgy, harisnyában, erős szélfúvás közepette leereszkedtem a lépcsőn, miközben végig a fülembe csengett a *Sinfonietta* fanfárja. Valószínűleg ott kezdődött el minden.

Különös benyomást keltett maga a taxis ember is. Aomame jól emlékezett rá, hogy elváláskor mivel bocsájtotta útjára a férfi. Megpróbálta, olyan pontosan, ahogy csak lehet, felidézni a szavait:

ÉS HA ILYEN KÜLÖNLEGES DOLGOKAT MŰVEL, A HÉTKÖZNAPIAK – HOGY IS MONDJAM – TALÁN EGY CSEPPET MÁSNAK FOGNAK LÁTSZANI, MINT EGYÉBKÉNT. MAGAM IS MEGTAPASZTALTAM EZT. DE A LÁTSZAT NEHOGY MEGTÉVESSZE ÁM! MINDIG CSAK EGY VALÓSÁG LÉTEZIK.

Aomame már akkor is furcsállotta a taxis szavait, de nem nagyon értette, mit is akar ezzel mondani és nem is érdekelte akkor különösebben. Sietett a dolgára, és nem volt ideje arra, hogy eltöprengjen rajta. Később azonban visszagondolva rá, a férfi közlését váratlannak és elég különösnek találta. Útmutató volt és ugyanakkor elgondolkoztató. Mit akart ezzel mondani nekem? – tűnődött Aomame.

Továbbá Janáček zenéje.

Vajon miért volt azonnal világos, hogy ez Janáček *Sinfoniettá*ja? Honnan tudhattam, hogy 1926-ban írta? Nem olyan népszerű zene ez, aminek a bevezető főtémája mindenkinek rögtön a fülébe mászik! Idáig nem nagyon érdeklődtem a klasszikus zene iránt, gondolta Aomame, meg sem tudtam volna különböztetni Beethovent

Haydntól. Akkor hát hogy jöttem én ahhoz, hogy rögtön kitaláljam a szerzőt és a címet? Mi borított ki annyira, amikor meghallottam?

Igen, ez a megrázkódtatás *személyes* jelleggel érintett. Úgy éreztem, valami kiváltott egy rejtett, hosszú ideje szunnyadó emléket és kihozta belőlem, mikor nem is számítottam rá. Olyan volt, mintha valaki a vállamat rázta volna. Ha ez így van, akkor azt hiszem, valahol, eddigi életem valamilyen fokán közelebbi kapcsolatba kellett kerülnöm ezzel a muzsikával. Lehet, hogy ennek hallatán egy kapcsoló bekattant, és a memóriám hatalmasan kiterebélyesedett. Janáček, *Sinfonietta.* Ám hiába a keresgélés az emlékezet mélységeiben, sehol semmi nyoma.

Aomame körülnézett, azután a kezét, a körmeit vizsgálta, végül a biztonság kedvéért a blúzán keresztül két kézzel megigazította a melleit. Semmi különösebb változás. Nagyságra, formára nézve változatlan. Én ugyanaz vagyok, mint mindig és a világ is, állapította meg magában. Mégis elindult valami más. Ezt észlelte. Mint ahogy a rejtvények között van olyan, ahol a két hasonló ábra között meg kell találni az eltéréseket. Adva van két kép, egymás mellett lógnak a falon, és első látásra mindenben hasonlítanak. Viszont tüzetesen megvizsgálva őket kiderül, hogy sok lényegtelen részletben eltérnek egymástól.

Összeszedte magát, és az újságból kikeresve a Motoszu-tónál történteket kijegyzetelte a cikkeket. Öt kínai gyártmányú AK-47-es típusú, Kalasnyikov gépkarabély. Felmerül a gyanú, hogy titokban hozták be őket a Koreai-félszigetről. Talán a hadseregtől leselejtezett régi darabok, melyek azért még jól használhatók. Lőszer is bőven van hozzá. A japán partvonal igen hosszú. Nem olyan nehéz az éj leple alatt halászhajónak álcázva fegyvert, lőszert csempészni a szigetországba. A behozott kábítószer, harci eszköz fejében jókora summát vihetnek haza japán jenben.

A Jamanasi megyei rendőrségnek nem volt tudomása arról, hogy a szélsőséges csoportok ilyen szinten felfegyverkeztek. Testi sértés mondvacsinált ürügyével, házkutatási paranccsal ellátva a rendőrök két járőrautóval és egy mikrobusszal, normál fegyverzettel elindultak

a Hajnalpír nevet viselő szervezet bázisán található úgynevezett „gazdaság”-ba. A szélsőségesek itt létesítettek a látszat kedvéért egy biofarmot. A rendőrök belépését és a vizsgálatot a csoport visszautasította. Persze kialakult némi dulakodás, majd valamilyen okból kirobbant a tűzharc.

Volt a csoportnak még néhány nagy hatású kínai kézigránátja is, melyet nem vetettek be.

Nemrégen szerezték csak be őket, azért nem támadtak vele, mert nem volt még idejük rá, hogy a gránátdobást alaposan begyakorolják. Ez volt a szerencse, mert amennyiben a használatukra sor kerül, a rendőrség és a katonaság sokkal nagyobb veszteségeket szenvedett volna. A rendőrök eredetileg golyóálló mellénnyel sem voltak felszerelve. A csoport tagjai kifigyelték, hogy a kapitányságon szőrmentén kezelik az ügyüket és láthatóan elavult fegyverekkel küldik ki a rendőröket. Az embereket azonban az a tény döbbentette meg a legjobban, hogy a szélsőséges és felfegyverzett csoport – suba alatt – ilyen hatékonyan folytathatta tevékenységét. Azt hitték, hogy a hatvanas évek derekától a harsány „forradalmi” hevület már a múlté lett és a szélsőségesek maradványait is felmorzsolták még az aszama-szanszói incidens idején.

Miután Aomame végzett a jegyzeteléssel, az újságtömörítvényt visszavitte a pulthoz, és a zenei tárgyú művek szabadpolcáról levette *A világ zeneszerzői* című vaskos kötetet, majd visszatért vele az asztalához. Kinyitotta a könyvet a Janáček szócikknél.

*

Leoš Janáček 1854-ben született egy morvaországi faluban, és 1928-ban halt meg. A könyvben egy öregkori képét közölték. Nem kopaszodott, a fejét egészséges mezei füvekhez hasonló dús fehér fürtök lepték, olyannyira, hogy a koponyaformát nem lehetett kivenni. A *Sinfoniettá*t 1926-ban komponálta. Boldogtalan házaséletet élt, azután 1917-ben, 63 évesen beleszeretett egy férjes asszonyba, Kamillába. Két házasember érett korban kibontakozott szerelme volt ez. Janáček, aki egy időre hullámvölgybe került, a Kamillával való

találkozás révén újult kedvvel tért vissza a zeneszerzéshez. Egymás után láttak napvilágot késői mestermunkái.

Egy szép napon éppen az asszonnyal sétált a parkban, amikor felfigyelt rá, hogy a zenepavilonban hangverseny, térzene kezdődik. Megálltak, hogy hallgassák a muzsikát. A zeneszerző egész valóján hirtelen szétáradt a boldogság érzése, és ekkor született meg benne a *Sinfonietta* témája. Úgy emlékezett vissza erre, hogy valóságos önkívületbe esett. Abban az időben kérték föl egy tornaünnepély indulójának komponálására, annak fanfárszólójából és a térzene motívumaiból született meg a *Sinfonietta.* Kis zenekari darab, szerkezetében azonban merőben eltér a hagyományos felfogástól, sajátos atmoszférájú mű, az ünnepélyes fanfárokkal és jellegzetesen közép-európai vonós hangzással – magyarázta a szakkönyv.

Aomame a biztonság kedvéért feljegyezte ezeket az életrajzi és zenei adatokat is. Csak éppen arra nem adott a könyv semmiféle ötletet, hogy ugyan mi köze van mindehhez neki, vagy milyen érintkezési pontok *képzelhetők* el a *Sinfonietta* és Aomame között. Kiment a könyvtárból, és cél nélkül sétált a városra leszálló alkonyaiban. Néha magában beszélt, olykor a fejét csóválgatta.

Persze, hát mindez nem több, mint feltevés, morfondírozott járkálás közben. Igen, de az én számomra most ez a legmeggyőzőbb magyarázat. Legalábbis ameddig egy még erősebb hipotézis nem lép színre, úgy látszik, ehhez kell igazodnom. Mert ha nem, valahol még könnyen lemaradhatok. Épp ezért jobb lenne ezt az új helyzetet, melybe belecsöppentem – megfelelően elnevezni. Már csak azért is szükséges egy ilyen megjelölés, hogy meg lehessen különböztetni a mostanit attól a *néhai* világtól, melyben a rendőrök még régimódi revolverrel járkáltak. Elvégre még a kutyának, macskának is kell hogy neve legyen, tehát egy ennyire elváltozott világnak hogyne lenne elnevezése?!

1Q84 – nevezzük el így ezt az új világot, határozott Aomame. A Q a *question* rövidítése, vagyis a világ kételyeket hord a hátán.

Ment és magában bólogatott. Tetszik, nem tetszik, én most az 1Q84 világában ütöttem tanyát. Amit ismertem, az 1984 már sehol sem létezik. Most 1Q84 van. Kicserélődött a levegő és a táj is. Nekem pedig be kell illeszkednem ebbe a kérdéses világba, a lehetőség szerint hamarosan. Ugyanúgy, mint mikor új vad kerül be a vadonba. Védi magát, igyekszik minél hamarabb megérteni a szabályokat, alkalmazkodik, hogy életben maradjon.

*

Aomame Dzsijúgaokán bement egy lemezboltba, Janáček *Sinfoniettá*ját megkeresni. Nem túl népszerű zeneszerző, az üzletben egy eldugott sarokban tartották a műveit, csak egyetlen olyan lemez volt a polcon, melyen megvolt a *Sinfonietta.* Széll György vezényelte a clevelandi szimfonikusokat. Az A oldalon Bartók *Concerto* ja. Aomame nem tudta, milyen előadás lehet, de nem volt választása, megvette a nagylemezt. Odahaza elővett a hűtőből egy üveg chablis-t, kihúzta a dugóját, majd feltette a lemezre a tűt. Az éppen megfelelő hőfokra hűtött bort kortyolva hallgatta a zenét. Felharsant az a bizonyos bevezető fanfárszóló, fényesen, ragyogva szólt. Igen, ugyanaz a muzsika ez, mint amit a taxiban hallott. Aomame szemét lehunyva minden idegszálával figyelt. Az előadás nem volt rossz, de mégsem történt a lelkében semmi. Csak szólt a zene. Nem rándult össze tőle, semmi érzelmi átváltozás nem történt. A végén visszatette a lemezt a borítóba, ült a padlón, a hátát a falnak támasztva borozgatott. Így, egyedül tűnődve alig érezte a bor ízét. Kiment a fürdőszobába, szappannal megmosta az arcát, a szemöldökét megritkította egy kisollóval, majd a fülét piszkálta vattás pálcikával.

Én bolondultam meg vagy a világ? Na, melyik? Nem tudom, melyik. Nem illik a palackba a dugó. Lehet, hogy a palack, le-hét, hogy a dugó a hibás, viszont ettől még az a tény, hogy nem jönnek össze – tény marad.

Aomame kinyitotta a hűtőt, és szemügyre vette a tartalmát. Kivett belőle egy érett papayát, kettészelte és kikanalazta. Azután vett három darab uborkát, megmosta, megette majonézzel. Egyszerű

ék, de hatásosan megakadályozza a székrekedést. Ez pedig azon dolgoknak egyike volt a világon, melyektől Aomame irtózott. Nagyjából hasonlóképp gyűlölte, mint a családjukkal erőszakoskodó aljas férfiakat, az összeférhetetlen vallási fundamentalistákat és fanatikusokat.

Az étkezés után levetkőzött, forró zuhanyt vett, megtörülközött és megszemlélte meztelenségét az ajtón lévő tükörben. Feszes hasát, kidolgozott izmait, nem nagyon feltűnő vonalú mellét, fanszőrzetét, mely egy futballpálya rosszul ápolt gyepszőnyegére emlékeztetett. Miközben magát nézegette, eszébe jutott, hogy egy hét múlva lesz harmincéves. Megint jön egy ostoba születésnap. Éppen a harmincadikat elérve kell nekem egy ilyen érthetetlen világgal találkoznom, gondolta Aomame, majd megvonta a vállát.

1Q84. év.

Ide jutott.

10 | **TENGO**
Valódi vérrel folyó, igazi forradalom

– Átszállás – mondta Fukaeri, és megint megfogta Tengo kezét. Közvetlenül azelőtt, hogy a vonat a Tacsikava állomáshoz ért.

Leszállás után, míg föl-le lépkedtek az átjáró lépcsőin, egészen a másik peronig, a lány el nem eresztette a férfit. Kétségtelen, az arrajárók szemében szerelmespárnak látszottak, akik jól megértik egymást. Jókora korkülönbség volt köztük, de Tengo a valódi koránál fiatalabbnak látszott. Testmagasságukra nézve is jócskán eltértek egymástól, ezzel bizonyára mosolyt fakasztottak. Egy boldog pár egy szép tavaszi vasárnapon.

Ám Fukaeri kézszorításában nem volt érezhető az a vonzalom, mely a kézfogáson át egyébként a másik nem iránt megnyilvánul. A lány egyforma erővel markolta Tengo kezét. Érintése hasonlított ahhoz a szakmai műgondhoz, ahogy az orvos ujjával tapintva számlálja betege érverését. Lehet, hogy ez a lány a szavakkal közölhetetlen információcserét talán ujjainak, tenyerének érintésével akarja pótolni, suhant át a férfi fejében a gondolat. Tételezzük fel, hogy ez a kommunikáció a valóságban működött, de akkor sem kétoldalú cseréről volt szó, hanem csak egyirányú közlésről. Lehet, hogy a férfi már nem tudott az ő gondolataiban olvasni, de Fukaeri a kezén keresztül átvette és megérezte azt, ami Tengo szívében volt. Igaz, ez nem bántotta a férfit. Nem rendelkezett olyan gondolatokkal vagy érzésekkel, melyek miatt aggódott volna, ha Fukaeri tudomására jutnak.

Jóllehet a lányban nem tudatosult az ő férfi mivolta, mindenesetre jó szívvel lehet iránta – feltételezte Tengo. Vagy legalábbis nem keltett benne rossz benyomást. Ha nem így lenne, hanem valami *hátsó szándék* vezeti, nem tudná ilyen sokáig folyamatosan szorítani a kezét.

Átmentek az Óme-vonal peronjára, és felszálltak az onnan induló vonatra. Vasárnap lévén sokkal többen utaztak, mint gondolható lett volna: öregek hegymászóöltözetben, családok gyerekekkel. Ők ketten már nem jutottak ülőhelyhez, megálltak hát az ajtó közelében.

– Mintha csak kirándulók volnánk… – jegyezte meg Tengo körbenézve a kocsi belsejében.

– Foghatom a kezedet – kérdezte Fukaeri, aki még akkor sem eresztette el Tengót, amikor már beszálltak.

– Persze, természetesen.

Fukaeri megnyugodva szorongatta tovább. Az ujjak, a tenyér változatlanul száraz, sima, nem volt a bőrén egy csepp izzadság sem. Továbbra is valamit keresett-kutatott a férfi lelkében.

– Már nem félsz? – kérdezte Tengót.

– Már nem félek – válaszolt a férfi, és nem hazudott. A vasárnap reggel rohamozó pánik határozottan erejét vesztette, valószínűleg Fukaeri kezének érintésétől. Nem verítékezett, erős szívdobogását sem hallotta már. Nem jöttek elő a fantáziaképek. A lélegzete is olyan szabályos lett, mint általában szokott lenni.

– Akkor jó – közölte Fukaeri különösebb lelkesedés nélkül.

Tengónak is jó volt.

A hangszóró elhadarta, hogy mindjárt indul a vonat, mely kisvártatva, mint egy álmából ébredő őslény megrázkódott, az ajtók eltúlzott robajjal becsukódtak. A szerelvény végre nekidurálta magát és elmozdult a peron mellől.

Tengo – kéz a kézben Fukaerivel – a kinti tájat nézegette. Egy darabig egészen közönséges lakóterületeken vágtak át, de ahogy haladtak előre, Muszasino lapálya átváltozott látványos hegyvidékké. Kelet-Ómétől átszálltak egy négy kocsiból álló, egyvágányú járatra. Ahogy ez továbbvitte őket, még markánsabban érződött a hegyek közelsége. Erről a környékről már nem járnak be az emberek Tokióba. Még a tél színe rozsdállott a hegyoldalakon, de az

örökzöldek élénken kivirítottak a hervadt barna háttérből. Mikor beértek az állomásra és kinyílt az ajtó, érezhető volt, hogy itt még a levegő szaga is más, mint a városban. A fülnek is valahogy minden másként visszhangzott. A síneken túl szántók. Egyre több lett a környéken a parasztház jellegű épület, akárcsak a kisteherautók, melyekből több volt faluhelyen, mint személykocsikból. Jó messzire jöttünk, gondolta Tengo. Vajon meddig mehetünk még? – a lány, mintha csak olvasna a gondolataiban, megszólalt:

– Ne félj.

A férfi némán biccentett, olyan hangulat fogta el, mintha lánykérőbe utaznának, hogy a szülők beleegyezését elnyerjék.

*

Végül Futamatao állomáson szálltak le. Tengo nem emlékezett rá, hogy hallott volna ilyen nevű helyről. Elég furcsán hangzott. Régi kis fából ácsolt állomás volt, rajtuk kívül még öten szálltak le ott. Felszálló utas nem volt. Az emberek azért jöttek, hogy egy nagyot sétáljanak a jó levegőn. Akik a divatos színházi előadást, a *La Mancha lovagjá*t, vagy a vadságáról nevezetes diszkót, Aston Martin autóbemutatót akarnak nézni, vagy homárgratánt enni híres francia éttermekben, azok nyilván nem Futamataóba mennek. Elég volt egy pillantást vetni az emberek öltözködésére, és ez nyilvánvaló volt.

Az állomással szemben nem volt egy árva vendéglő sem, emberek sehol, de állt ott egy taxi. Talán éppen a vonat érkezéséhez időzítette megjelenését az állomás elé. Fukaeri megkocogtatta az ablakot, mire az ajtó kinyílt, a lány beszállt, intett Tengónak, hogy ő is üljön be. A lány kurtán eligazította a sofőrt. Az bólintott.

Az út nem tartott sokáig, de borzasztóan kanyargós volt. Hegyre föl és völgybe le, kegyetlenül szűk és meredek dűlőutakon haladtak. Nem volt szembejövő forgalom, de borzasztóan sok szögleten és kanyaron vergődtek keresztül, a vezető mégsem csökkentette a sebességet. Tengo végigizgulta az utat, az ajtó kapaszkodójához ragaszkodva. A végén egy olyan meredek emelkedőn, mely beillett volna sísáncnak, egy dombra kaptattak föl. A tetőn megállt a kocsi.

Nem is taxizás volt ez, inkább vidámparki hullámvasút. Tengo két ezrest adott, majd megkapta a számlát és a visszajárót is.

A régi japán udvarház stílusú épület előtt egy fekete Mitsubishi Pajero, a rövidebbik és egy nagy zöld Jaguar állt. A Pajero ragyogóra kifényesítve, míg a másikat, régi modellt belepte a fehér por, hovatovább a színét sem lehetett megállapítani. A szélvédő csupa piszok, látszott, hogy a kocsit egy idő óta már nem használhatták. A levegő mellbevágóan friss, a környék hallgatásba borult. Olyannyira mély volt a csend, hogy külön szoktatni kellett hozzá a fület. Az égbolt áttetszőén magasodott, és a napsütés kellemesen simogatta a szabadon maradt bőrfelületet. Néha váratlanul, soha sem hallott, magas hangon megszólalt egy madár, de nem lehetett látni, hol van.

Az egyedi tervezésű, öreg ház már régen épülhetett, de jól karbantartották. A kert fái is gondozottak. Némelyiket olyan tökéletesen szabályosra metszették, mintha műanyagból készült utánzat volna. Hatalmas fenyők vetettek terebélyes árnyékot a földre. Ahogy felülről kitárult a látkép, a környéken sehol sem lehetett másik házat látni. Tengo feltételezte, hogy kétségkívül, készakarva csak az építkezik ilyen elhagyatott helyen, aki kerüli a többiekkel való érintkezést.

A tolóajtó nem volt kulcsra zárva, Fukaeri szétcsúsztatta a bejárati ajtó szárnyait, bement és intett Tengónak, hogy kövesse. Senki sem jött eléjük, hogy fogadja őket. Az ijesztően tágas és csendes előcsarnokban levetették a cipőt, és a hűvösen fénylő padlón, a folyosón a fogadószoba felé tartottak. A nagy teremből széles panoráma nyílt a hegyek látképére. A napfényben kanyargó folyó csillogott. Nagyszerű látvány, de Tengónak kisebb gondja is nagyobb volt annál, mintsem gyönyörködött volna benne. A lány leültette egy terebélyes kanapéra, és se szó, se beszéd, kiment a szobából, otthagyta. A kárpit dohos szagot árasztott. Tengo nem tudta volna megbecsülni, milyen régi lehet a bútordarab.

A fogadószoba félelmesen dísztelen. A vastag, egyetlen fából készült alacsony dohányzóasztalon se hamutartó, se terítő, se

semmi. A falon képet, órát vagy kalendáriumot sem lehetett látni. Sehol egy virágváza, polc vagy szekrény, sehol egy könyv vagy folyóirat. Egy színehagyott, ósdi szőnyeg, melynek már nem nagyon lehetett kivenni a mintázatát, azon kívül pedig csak egy hasonlóan avítt ülőgarnitúra volt még a szobában. Ebből a tutajra emlékeztető kanapén foglalt helyet Tengo, de volt még három fotel is. Szemben nagy, nyílt tűzterű kandalló, de semmi nyoma, hogy mostanában tüzet raktak volna benne. Ahhoz képest, hogy április közepén jártak, a terem borzongatóan hideg volt, lehet, hogy a házban bennrekedt a téli fagy. A helyiség makacsul ellenállt annak, hogy bárkit is fogadjanak benne. Méghozzá a látszat szerint igen hosszú idő óta. Fukaeri visszatért, és persze egy árva szót sem szólt, csak leült a férfi mellé.

Jó ideig egyikük sem szólalt meg. A lány a maga rejtélyes világába süppedt, Tengo igen csendes mélylégzéssel próbálta magát csillapítani. Leszámítva azt, hogy néha a távolban meg-megszólalt egy madárhang, a szobában *néma* csend uralkodott. Tengo úgy érezte, hogyha jól fülel, talál ebben a némaságban valami értelmet. Nem apró hangokban, hanem éppen magában a csendben, mintha az akarna mondani valamit. A férfi minden ok nélkül a karórájára pillantott, fölnézett a kinti tájra, majd ismét le az órára. Az idő csaknem egy helyben állt. A vasárnap délelőtt nagyon is lassan tud csak előrehaladni.

*

Tíz perc elteltével váratlanul kinyílt az ajtó, és nyugtalan lépésekkel besietett a helyiségbe egy sovány férfiú. Korára nézve a hatvanas évei derekán járhatott, 160 centi magas lehetett, és egyenes tartásának köszönhetően megjelenése nem is keltett rossz benyomást. A gerince olyan egyenes volt, mint aki botot nyelt, előreszegezett állal, emelt fővel jött. Erős szemöldöke és vastag, fekete keretes szemüvege mintha csak az emberek ijesztgetésére szolgált volna. Mozgása egy minden alkatrészében pontosan méretezett finom gépezetre emlékeztetett, semmi felesleges nem volt rajta, úgy illesztették össze, hogy minden darab hatékonyan

működjék. Tengo üdvözlésre emelkedett, de a másik azonmód helyet foglalt és csak röptében intett neki, majd sietve megelőzte őt, mintha csak versenyezne: hamarabb belezökkent a fotelbe, mint a fiatalember, aki – engedelmeskedve a jelzésnek – még csak félúton lebegett az ülés fölött. Ezután egy darabig a férfiú nem szólt semmit, csak Tengo arcába meredt. Nem volt szúrós tekintete, de látszott rajta, hogy egyetlen részlet sem kerüli el a figyelmét. A szeme olykor beszűkült, máskor kikerekedett, mint a fényképész lencséjén a rekesz.

A férfiú fehér inget, sötétzöld pulóvert hordott, hozzá világosszürke nadrágot. Mindegyiken látszott, hogy tulajdonosa vagy tíz éve viselheti és jól idomultak hozzá, akkor is, ha jócskán megkoptak már. Gazdájuk valószínűleg nem sokat törődik az öltözködéssel, és feltehető, hogy nincs is olyan a környezetében, aki helyette ezzel foglalkozna. A haja gyérült, ez még jobban meghosszabbította beesett arcát. Állkapcsa erős, szögletes formájú, de a szája olyan duzzadt, vastag volt, mint egy gyereknek, ez az egy vonása sehogy sem illett az összképbe. Az arcán itt-ott visszamaradt némi borosta, de lehet, hogy csak a hiányos világítás miatti árnyék látszott annak. A hegyek felől érkező fény jócskán különbözött attól a világítástól, melyet Tengo megszokott.

– Elnézést kell kérnem, hogy ilyen messzire kellett fáradnia. – A férfiú különös, szélsőségesen változó hanglejtéssel beszélt, mint aki hosszú időn át megszokta a többé-kevésbé nagyszámú közönség előtti előadást. Valószínűleg logikus előadásmódban. – Bizonyos körülmények miatt nem nagyon mozdulhatok el innen ugyanis, tehát nem volt más választásom, mint hogy önt kérettem ide.

Tengo közölte, hogy igazán nem tesz semmit, továbbá be is mutatkozott, valamint elnézést kért, hogy nem tud ehhez névjegyet mellékelni.

– Engem Ebiszunónak hívnak – válaszolta a másik. – Nekem sincs névjegyem.

– Ebiszuno úr… – ismételte Tengo.

– Mindenki professzornak szólít. Valamiért még a saját lányom is.

– Hogyan írják a becses nevét?

– Elég ritkán előforduló név ez. Ritkán találkozni vele. Eri! – szólt Fukaerinek – írd csak le az úrnak!

A lány bólintott, előszedett valami noteszt, és golyóstollal egy fehér lapra felírta a prof nevét a „barbár” és a „mező” írásjegyével. A vonalak olyanok voltak, mintha szöggel téglába karcolta volna őket. Nem mondhatni, hogy ne lett volna benne valami sajátságos.

– Vagyis „vadmezei”. Valamikor kultúrantropológiát tanítottam, ahhoz nagyon is illett a nevem – mondta a prof, és valamiféle mosolyra emlékeztető vonás jelent meg szája szögletében, de a szeme változatlanul hidegen csillogott. Azután folytatta:

– Csakhogy már régen szakítottam a kutatómunkával, ma már semmi közöm hozzá. Másfajta „vadmezőkön” tanyázom.

Az biztos, hogy ritka családnevet viselt a prof, de Tengo már hallott róla. A hatvanas évek végén a tudós neve meglehetős hírnévre tett szert. Több könyvet is írt, melyek annak idején elismerő kritikákat kaptak. Azt ugyan nem tudta a fiatalember, hogy mit is tartalmaztak azok a munkák, de a szerzőjük neve megragadt a memóriájának valamelyik sarkában. Egyszer azután már nem lehetett többé hallani róla.

– Ismertem az ön nevét – kockáztatta meg a közbeszólást Tengo.

– Meglehet… – mélázott el a férfiú, messzire kalandozva a tekintetével, mintha olyasvalakihez intézné szavait, aki nincs is a szobában. – Mindenesetre ez már egy ősrégi történet.

Tengo érezte a mellette ülő lány csendes lélegzetvételét. Lassú és mélylégzés volt ez.

– Kavana Tengo – mondta a prof, mintha az egyetemen névsorolvasást tartana és katalógusból olvasná.

– Úgy van, kérem.

– Maga az egyetemen matematika szakos volt, és most Jojogiban tanít az egyetemi előkészítő tanfolyamon. Viszont közben regényt is ír. Eritől így hallottam, így van ez?

– Pontosan – mondta Tengo.

– Nem látszik sem matematikusnak, sem írónak.

A fiatalember kínosan mosolygott:

– Mostanában hallottam már valakitől ugyanezt. Valószínűleg az erős testalkatomnak köszönhetem.

– Nem rossz szándékkal mondtam – mondta a prof, megigazítva fekete keretes szemüvegét az orra közepén. – Nincs abban semmi rossz, hogy nem látszik valaminek. Vagyis nem illik egyik skatulyába sem.

– Megtisztelő, hogy ezt mondja, igazság szerint nem is vagyok még író, csak próbálkozom azzá lenni.

– Szóval, kísérletezik.

– Amolyan próba – szerencse alapon.

– No lám – mondta a prof, és fázósan összedörzsölte a kezeit, mint aki most ébredt rá, hogy milyen fagyos ez a hely. – Úgy hallom, Eri regényét maga átszerkeszti, kiegészíti, hogy az irodalmi folyóirat által elnyerje a kötet nélküli szerzőknek járó díjat. Ez a gyerek a nyilvánosság elé lép majd, ha jól értelmezem a dolgot.

Tengo gondosan válogatta a szavakat:

– Alapjában véve úgy van, ahogy mondja, egy Komacu nevű szerkesztő találta ezt ki, én magam nem tudom megmondani, hogy az elképzelése beválik-e majd a valóságban. Azt sem tudom eldönteni, helyes-e erkölcsi tekintetben vagy sem. Nekem csak annyi közöm van ehhez a történethez, hogy a *Légből szőtt gubó* című mű szövegét én lektorálom. Mondhatnám, a technikai személyzethez tartozom. A többi ennek a Komacu nevű személynek a felelőssége.

A prof egy ideig elgondolkozhatott valamin, a csendes helyiségben szinte hallani lehetett, ahogy forog az esze kereke.

– Szóval, egy Komacu nevű szerkesztő tervelte ki mindezt, és maga csak a technikai kivitelezésben működik közre – foglalta össze a hallottakat.

– Így van.

– Jómagam – őszintén szólva – egykori tudományos pályafutásom idején nem bújtam a regényirodalmat, és ezért nem ismerem ezt a világot. Ami maguk művelnek, nekem egyfajta szemfényvesztésnek tűnik… vagy tévednék?

– Nem téved, magam is annak tartom.

A prof elfintorodott:

– Ha magának is vannak erkölcsi fenntartásai, akkor meg miért akarja végrehajtani ezt a tervet?

– Nem végrehajtásról van szó, de az biztos, hogy belekeveredtem a dologba.

– És miért?

– Egy hete folyton ezt kérdezem én is magamtól – vallotta be Tengo becsülettel.

A prof és a lány várakozón nézett a fiatalemberre, hogyan folytatja majd:

– Minden érv, a józan ész amellett szól, az ösztönöm is azt súgta, hogy minél hamarabb ki kell ebből szállni. Én alapjában véve óvatos és ésszerűen gondolkodó ember vagyok – jelentette ki Tengo. – Nem szeretek hazardírozni, kalandokba bocsátkozni. Inkább hajlok a gyávaságra. Csakhogy ezúttal sehogy sem tudtam nemet mondani Komacu úr kockázatos tervére. Egyetlen magyarázat van erre: a *Légből szőtt gubó,* ez az irodalmi alkotás valósággal a szívembe markolt. Ha más műről lenne szó, habozás nélkül visszautasítom az ajánlatot.

A prof kíváncsian nézett Tengóra. Azután megszólalt:

– Vagyis magát nem izgatja a tervben rejlő hamisság, csakis az irodalmi alkotás érdekli. Így van?

– Pontosan így. *Nagyon komolyan* érdekel. Ha úgy vesszük, hogy a mű átírása mindenképpen szükséges, akkor ezt a munkát nem szeretném átengedni senki másnak.

– No lám – mondta a prof olyan arccal, mint aki vackorba harapott. – Csakugyan. Nagyjából megértem a maga érzéseit. Na és ennek a Komacunak tulajdonképpen mi a szándéka? Pénzt akar, dicsőséget?

– Őszintén szólva magam sem tudom, de van egy olyan érzésem, hogy az anyagi haszonnál vagy a hírnévnél nagyobb erő mozgathatja – mondta Tengo.

– Például?

– Lehet, hogy ő maga nem ismerné el, de Komacu úr valójában az irodalom megszállottja. Az ilyen emberek csak egyet akarnak. Akár ha csak egyszer is, de egy igazi, megkérdőjelezhetetlen remekművet felfedezni és ezt feltárni a világnak.

– Tehát megvan a maguk indítéka – értelmezte megint Tengót a prof –, ami nem pénz, avagy dicsőség.

– Azt hiszem, így van.

– Jó, de hagyjuk most a motivációjukat, maga is mondta, hogy a terv meglehetősen kockázatos. Ha valamelyik fázisában kipattan az igazság, biztosan botránnyá dagad, és a támadások nemcsak kettejüket érik majd, hanem – és őt féltem – Eri életpályáját már 17 éves korában derékba törik.

– Az ön félelme nem alaptalan – bólintott a prof szavaira Tengo. – Úgy van, ahogy mondja.

A prof dús fekete szemöldökét egy cseppet – mondjuk egy centire – összevonta:

– Maga pedig annak ellenére, hogy ezzel Erit veszélybe sodorja, meg kívánja szerkeszteni a *Légből szőtt gubó*t.

– Az előbb is említettem – válaszolta Tengo –, hogy az egész ellenkezik a józan ésszel, de én amennyire csak lehet, szeretném megvédeni Erit. Nem tudom garantálni, hogy egyáltalán nem leselkedik rá veszély. Hazudnék, ha ezt állítanám.

– No persze – köhintett egyet a prof, mintegy lezárva az érvelést. – Nem vonom kétségbe, hiszen maga egyenes embernek látszik.

– Legalábbis, amennyire csak lehet, őszinte szeretnék lenni.

A prof egy ideig a térdén nyugvó kezeit nézegette, mintha furcsállott volna valamit. Először a kézfejét vette szemügyre, majd megfordítva, a tenyerét, majd felnézett és megkérdezte:

– Szóval ez a Komacu nevű szerkesztő tényleg biztos abban, hogy terve sikerülni fog?

– Az ő véleménye szerint a dolgoknak két oldala van – idézte a szerkesztőt Tengo egy jó oldala és egy másik: de az sem túl rossz.

A prof elnevette magát.

– Eredeti megközelítés. Ez az ember optimista vagy elbizakodott?

– Egyik sem, csak cinikus.

A prof a fejét rázta:

– Ha valaki cinikus, attól lehet optimista vagy elbizakodott, nem igaz?

– Valóban hajlik az effélére.

– Nyűgös fickó lehet.

– Meglehetősen… – ismerte el Tengo, majd hozzátette: – de nem ostoba.

A prof lassan kieresztette a levegőt, és Fukaerihez fordult:

– Eri, te mit szólsz ehhez a tervhez?

A lány a híg levegő egy meghatározatlan pontjára meredt egy kicsit, majd megszólalt:

– Jó lesz.

A prof kiegészítette a lakonikus választ.

– Vagyis azt akarod mondani: nincs ellenedre, ha ez az ember itt átírja a *Légből font gubó*t?

– Nem bánom.

– Esetleg megjárhatod…

Fukaeri nem válaszolt, csak szorosabban összehúzta a kardigánja gallérját a nyakánál, ezzel világosan jelezve döntése megingathatatlanságát.

– Akkor hát a gyerek részéről rendben volna – mondta a prof.

Tengo csak Fukaeri kicsiny, ökölbe szorított kezeit nézte. Az öregúr a fiatalemberre tekintett és folytatta:

– Viszont van itt még valami. Maga és az a Komacu nevű személy írót akarnak faragni Eriből és kitenni őt a világ érdeklődésének, de tudta-e, hogy ez a lány úgynevezett olvasási fogyatékossággal küzd, diszlexiás?

– Igen, az imént a vonaton nagyjából értesültem róla. Értem, miről van szó.

– Valószínűleg veleszületett – állapította meg a prof. – Emiatt az iskolában visszamaradottnak vélték, de valójában jófejű gyerek. Kifejezetten értelmes. Mindenesetre – enyhén szólva – a maguk tervére ez a tény nincs valami túl jó hatással.

– Tulajdonképpen hányan tudnak a diszlexiájáról? – érdeklődött Tengo.

– Őt leszámítva hárman – mondta a prof. – Jómagam, a lányom, Azami, meg aztán maga. Másról nem tudok.

– Az iskolában a tanárok nem tudják?

– Nem. Ez egy kis falusi iskola, ahol azt sem tudják, mi fán terem a diszlexia, meg azután Eri csak egész rövid ideig járt oda.

– Ha így áll a helyzet, akkor talán titokban lehet tartani.

A prof egy darabig úgy nézett Tengóra, mint aki latolgatja az esélyeket, majd közvetlenebbül folytatta.

– Úgy látszik, Eri bízik magában. Nem is tudom, miért… viszont…

Tengo csak hallgatott és várta, mire fog az öregúr kilyukadni.

– …én meg Erinek hiszek – jelentette ki a prof –, ha ő magára bízza a művét, én sem tehetek mást, mint hogy beleegyezem. Ha maga tényleg véghez akarja vinni a tervét, azért néhány dologról tudnia kell. – Az öregúr, mintha valami vékony cérnaszálra lelt volna, néhányszor könnyedén végigsimított a jobb térdén. – Például azt, hogy Erinek milyen gyerekkora volt és mi történt vele, hogy hozzám került és miért én nevelem őt. Ha belefognék, elég hosszúra nyúlna a történet.

– Kérem, mondja el – mondta Tengo.

Mellette Fukaeri kicsit fészkelődött, a keze még mindig a kardigánja nyakánál volt, azt igazgatta.

*

– Na, jó – egyezett bele a prof. – Térjünk akkor vissza a hatvanas évekhez. Eri apjával hosszú időn át igen közeli jó barátságban voltunk. Én vagy tíz évvel idősebb vagyok, de ugyanazon az egyetemen, ugyanazon a karon tanítottunk. A természetünk és a világnézetünk meglehetősen eltért egymástól, de valamiért kedveltük egymást. Későn nősültünk, és mindkettőnknél azonnal született egy leánygyermek. Ugyanabban a házban volt a szolgálati lakásunk, családilag is összejártunk. A munkánk is jól haladt előre. Annak idején mint afféle „ifjú titánok” eléggé kelendőek voltunk. A médiában is feltünedeztünk. Nem tehettünk róla, ilyen érdekes korban éltünk.

Csakhogy a hatvanas évek vége felé egyre jobban lehetett érezni, hogy bűzlik valami a világban. A 70-es években az amerikai-japán

biztonsági paktummal szemben egyre erősödtek a diákmozgalmak, az egyetemet bezárták, a diákok megütköztek a rohamosztagos rendőrökkel, az ellenállás vérszagú belháborúba torkollt, emberhalál is esett. Amikor ez a felfordulás számomra már elviselhetetlen lett, otthagytam az egyetemi állásomat. Eleve nem nagyon fűlött a fogam az akadémiai pályafutáshoz, ekkortól pedig szívemből megutáltam. Nekem édesmindegy a rendszer vagy a rendszerellenesség, csak szervezetek ütköznek egymással, semmi több. A szervezet pedig lehet akár kicsi, akár nagy, én *természetemnél* fogva bizalmatlan vagyok velük szemben. Ahogy magát nézem, abban az időben még nem volt egyetemista.

– Igen, mire én egyetemre kerültem, már teljesen elültek a zavargások.

– *Post festa,* ahogy mondani szokták – a prof magasra emelte karjait, majd visszabocsátotta a térdére. – Szóval, otthagytam az akadémiai köröket, két évre rá Eri apja is kikerült onnan. Mao Ce-tung forradalmi eszméinek híve lett, és támogatta a kínai kulturális forradalmat. Akkor még nem jutott el hozzánk a híre annak, hogy ez milyen kegyetlen és embertelen volt annak idején. A japán értelmiség egy részénél intellektuális divat lett Mao vörös könyvecskéjét lóbálni. Ez az ember amolyan Vörös Brigád-félét szervezett a diákok között, radikális osztagot, részt vett az egyetemi sztrájkokban. Az általa vezetett szektás csoport egy időben elég nagyméretűvé nőtt. Az egyetemre behívott rohamrendőrök azonban elfogták az elbarikádozott diákokkal együtt és bebörtönözték. Ezután az egyetemről gyakorlatilag eltávolították. Eri még kicsi volt, talán nem emlékezhet erre.

Fukaeri nem szólt.

– Az apja neve Fukada Tamocu, de miután elvették a katedráját, egy Takasima néven szereplő, úgynevezett továbbképző intézetbe vitte be az egyetemről eltanácsolt diákokat, és zömében közülük válogatta ki a Vörös Brigád nagyjából tízfős kemény magját. Kellett valami átmeneti hely, ahol meghúzhatják magukat, és ez a Takasima

fedőszervnek nem volt rossz. Abban az időben kissé felfigyelt rá a média is, igaz?

Tengo megrázta a fejét:

– Én nem hallottam róla.

A prof folytatta:

– Fukada magával vitte a családját a Takasima intézetbe. A feleségét, meg ezt a kislányt, Erit. Az egész család odabent élt vele. A Takasimáról hallott, ugye?

– Csak kevéssé – felelte Tengo. – Olyan országos kiterjedésű kommunaszerű szervezet volt, ahol a tagok közösen éltek, mezőgazdasági munkából tartották el magukat. Állattartásra, tejgazdaságra rendezkedtek be. Egyáltalán nem ismerték el a magántulajdont, minden javuk közös volt.

– Úgy van – helyeselt a prof. – Fukada egy ilyen kommuna rendszerben, a Takasimában képzelte el az utópiát. – Itt az öregúr kissé gondterhelt arccal hozzátette: – Persze ilyen sehol a világon nem létezik, mint ahogy aranyat vagy örökmozgót sem lehet csinálni. Ha engem kérdeznek, szerintem a Takasima gondolkodásra képtelen robotokat akart formálni a tagjaiból. Kikapcsolni az agyakból azokat az áramköröket, melyek az emberi értelmet szolgálják. Éppen olyan világ ez, mint amit George Orwell a regényében leírt. De azt biztos maga is tudja, hogy az ilyen agyhalálhoz hasonló állapotban élők száma nem is olyan kevés. Mert így minden sokkal egyszerűbb, igaz? Nincs szükség bonyolult dolgokon töprengeni, csak szó nélkül végrehajtani, amit felülről meghagytak nekik – így nem maradnak éhen. Nekik biztos, hogy ez a környezet, a Takasima intézet, maga a megvalósult utópia.

Csakhogy Fukadát nem ilyen fából faragták. Ő kizárólag a maga feje után megy. Hivatásos forradalmár, abból él. Épp ezért nem elégíthette ki az élet a Takasimában. Ezzel természetesen az első perctől kezdve tisztában volt. Kirúgták az egyetemről, és diákjaival együtt egyelőre nem volt más választása, mint hogy ebben a

kommunában találjon menedéket. Ráadásul, szerette volna érteni a Takasima „csízió”-ját. Elsősorban a mezőgazda-sági technikákat akarta kitanulni. Ő is, meg a tanítványai is városban nevelkedtek, annyit sem értettek hozzá, mint én a rakétatechnikához. Ezért mindent az elejétől kellett kezdeni, az alapismeretektől kezdve a mezőgazdasági technikákon át, a gyakorlatig mindent el kellett sajátítani. Rengeteg tanulnivaló volt az elosztás, az önellátás, annak lehetőségei és korlátai, az együttélés szabályainak kialakítása terén is. Mindössze két évet töltöttek a Takasimában, de ezalatt megtudtak mindent, ami elsajátítható volt. Ezek a fickók, ha rászánják magukat, igen gyorsan tanulnak. Pontosan kielemezték, miben jó a Takasima és melyek a gyenge pontjai. Ezután Fukada összeszedve az övéit, otthagyta a kommunát és önállósították magukat.

– A Takasimában jó volt – szólt közbe Fukaeri.

A prof elmosolyodott:

– Egy kisgyereknek bizonyára kellemes lehetett, de mikor felnő és már kialakult az énje, többnyire pokollá (vagy ahhoz közeli állapottá) válik a kommunaélet. Ugyanis megjelenik a természetes igény a fiatalokban a gondolkodásra, és ezt erőnek erejével igyekeznek elnyomni odafentről. Olyan lesz az agy, mint az elkötött láb.

– Lábelkötés – kérdezte Fukaeri.

– Régen Kínában a kis lánygyerekek lábát kis cipőkbe erőszakolták, hogy ne tudjon megnőni – magyarázta neki Tengo.

Fukaeri nem szólt semmit, megpróbálta a dolgot elképzelni. A prof folytatta tovább:

– Természetesen Fukada szakadár csoportjának a magját továbbra is az egykori Vörös Brigád-szerű csoport diákjai képezték, de szép számban csapódtak hozzájuk mások is, és így egy lejtőn mozgó hólabda módjára gyarapodtak. Nem gondolták volna, hogy ilyen nagy létszámú csoport lesz belőlük.

Nem kevesen azok közül, akik annak idején csatlakoztak a Takasimához, elégedetlenkedtek, csalódtak a kommunában. Voltak,

akik hippi jellegű közösséget igényeltek, az egyetemi harcokból kiábrándult szélsőbalról is sokan beléptek, mások a konvencionális élettel nem tudtak kibékülni, voltak egy új szellemi világot igénylők is. Jöttek magányosan, de voltak, akik családostul érkeztek, mint Fukadáék. Egy összegyűjtött háznép, avagy válogatatlan vegyes népség. Fukada lett a főnökük. Valósággal erre született. Akárcsak az Izrael népét vezérlő Mózes. Éles eszű férfiú, aki ért az emberek nyelvén és remek ítélőképességgel rendelkezik. Megvoltak benne a karizmatikus vezető kellékei. Magas termetű – igen, éppen akkora volt, mint maga. A többiek magától értetődő módon őt állították a csoport középpontjába, és döntéseinek engedelmeskedtek.

A prof széttárta a karjait, hogy érzékeltesse, mekkora ember volt ez a Fukada. Fukaeri nézte a mester kinyújtott karját, azután Tengóra emelte a szemét, de egy szót se szólt.

– Kettőnk természete azonban teljesen eltér egymástól – folytatta a prof. – Ő vezérnek született, én pedig magányos farkasnak. Míg ő politikus alkat, én a végletekig apolitikus, mindig távol tartottam magam az effélétől. Ő tagbaszakadt alkatú, én alacsony termetű. Ő jóképű, jó fellépésű férfi, magam pedig, hogy úgy mondjam, sajátos arcberendezésű tudóstípus. Ennek ellenére mégis bensőséges, jó barátságban voltunk. Kölcsönösen elismertük egymást és bíztunk a másikban. Minden túlzás nélkül: ilyen barátság csak egyszer adódik az életben.

*

A Fukada Tamocu vezette csoport Jamanasi megyében talált egy céljainak megfelelő elnéptelenedett falut. Ott már nem találtak senkit, aki folytatta volna a paraszti munkát, az ottmaradt öregek már képtelenek voltak rá, a település úgyszólván megszűnt. Az ottani szántókhoz és házakhoz Fukadáék csaknem ingyen jutottak hozzá. Melegházak is voltak ott, meg irodák, minden. Ígéretet tettek, hogy a meglévő földek mezőgazdasági művelését azonmód folytatják, ezért cserébe állami támogatásban részesültek. Adókedvezményeket is kaptak. Legalábbis az első néhány évben. Ezenfelül Fukadának

magánjellegű pénzforrás is rendelkezésére állt. Azt, hogy ez honnan jött, miféle pénz lehet, azt maga Ebiszuno professzor sem tudta:

– Erről Fukada mélyen hallgatott és senkinek sem fedte fel a titkát. Akárhogy is vesszük: mégiscsak sikerült begyűjteni *valahonnan* azt a pénzösszeget, mely arra kellett, hogy a kommunát el lehessen indítani. A tőkéből mezőgazdasági eszközöket szereztek be, építőanyagot vettek, tartalékokat képeztek. Saját maguk újították fel a meglévő épületeket, és a harmincfőnyi tagságnak lakhatási lehetőséget alakítottak ki. Az újdonsült kommuna az Előfutár nevet vette fel.

Előfutár? Tengo már hallotta ezt a nevet, de hol? Nem emlékezett rá. Nem tudta előhívni a memóriájából. Ez szokatlan nyugtalanságot keltett benne. A prof tovább beszélt:

– Fukada előre számított arra, hogy a kommuna fenntartásában adódnak nehézségek, míg megszokják a mezei munkát, de a dolgok jobb ütemben haladtak, mint feltételezte. Áldott jó időjárásuk volt, és a környékbeliek is sok segítséget nyújtottak nekik. Becsületes, megbízható embernek tartották Fukadát, a főnököt, jóindulatot tápláltak iránta, látták a földeken verítékezve munkálkodó fiatalokat, lankadatlan szorgalmuk őszinte tiszteletet keltett. Gyakran mutatkoztak a kommuna körül a helybeliek és hasznos tanácsokkal látták el a tagokat, akik ennek köszönhetően elsajátították a gazdálkodáshoz szükséges gyakorlati tudnivalókat, megtanulták, hogyan kell a földdel együtt élni.

Alapjában véve követték a Takasimában megtanultakat, de néhány részletben már nekik is voltak saját megoldásaik. Például teljesen áttértek a biotermelésre. A kártevő rovarok ellen nem használtak vegyszereket, és a növénytermesztésben szerves trágyát alkalmaztak. A városi gazdag vásárlók számára telefonos csomagküldő szolgáltatást indítottak be. Ezzel magasabb árakat értek el. Úgynevezett ökofarmot vezettek. Jó szemük volt hozzá. A tagok nagy része városokban nevelkedett, jól tudták, mit igényelnek az ottani vásárlók. Ha szennyezetlen, friss és jóízű zöldséghez jutnak, készek jó árat fizetni érte. A kommuna szerződött egy

szállítócéggel, az áru terítése egyszerűbbé vált, kialakítottak egy olyan speciális rendszert, mellyel gyorsan el tudták juttatni a termékeket a városba. Éppen a szabálytalan formájú, földes zöldségeket tették eladhatóvá, ebben is az élre kerültek. – Magam is többször meglátogattam Fukada gazdaságát, és elbeszélgettem vele. – mesélte a prof. – Új környezetében új lehetőségekre talált, fellelkesültnek látszott, tele életerővel. Talán ez volt életében a legnyugodtabb és legreményteljesebb időszak. A család élete az új környezetben igen vonzónak tűnt.

Egyre nőtt azoknak a száma, akik hallottak az Előfutárról és csatlakozni akartak hozzájuk. A csomagküldő szolgáltatás révén egyre ismertebbé vált a kommuna neve, és a média is bemutatta őket, mint egy sikeres vállalkozás példáját. Azok sincsenek kevesen, akik a való világból, a pénz és az információ hajszájából elmenekülnének, hogy úgymond: verítékes homlokkal keressék meg a mindennapi betevő falatot. Erre a rétegre az Előfutár erős vonzerőt gyakorolt. Jöttek a jelentkezők, felvételi beszélgetések zajlottak, majd ha úgy ítélték, hogy hasznos lehet a jelölt – csatlakozhatott a tagsághoz. Persze akárkit nem vettek föl. Leginkább azokat keresték, akik értenek a gazdálkodáshoz, bírják a nehéz fizikai munkát, jó egészségi állapotban vannak. A férfiak és nők nagyjából fele-fele arányban lehettek – a nőket is szívesen befogadták a társaságba. A tagság növekedésével egyre nagyobb igény mutatkozott szántóföldre meg házakra, de a környéken még volt belőlük annyi, hogy nem volt nehéz tovább terjeszkedni. A tagság eleinte egyedülálló fiatalokból állt, de idővel egyre többen érkeztek családostul a telepre. Az újabbak között voltak már egyetemet végzett szakemberek is, például orvosok, mérnökök, pedagógusok vagy könyvelők is. Az ilyeneket nagy örömmel fogadták a közösségbe. A szakmájuknak hasznát vették ugyanis.

– Azt a kommunisztikus termelési módot alkalmazták náluk is, mint a Takasima telepen? – kérdezte Tengo.

A prof a fejét rázta:

– Nem, a kollektív tulajdon elemét Fukada kihagyta a rendszerből. Ő politikailag ugyan radikális volt, de volt benne ugyanakkor józan realizmus is. Az ő irányzata jóval hajlékonyabb volt. Az ő rendszere több egységre osztotta a közösség egészét, és a részeken belül a tagok meglehetős rugalmassággal alakíthatták ki életvitelüket. Megengedték a magántulajdont, és bizonyos fokig honoráriumokat is osztottak. Ha valaki elégedetlen volt azzal az egységgel, ahová tartozott, átmehetett egy másikba, és bárki szabadon elhagyhatta akár az Előfutár közösségét is. Fenn lehetett tartani külső kapcsolatokat, és jóformán nem tartottak ideológiai oktatást, vagy olyasmit, mint az agymosás. A vezető a Takasima telepen látta, hogy az ilyen természetes rendszerben jóval magasabb a munka termelékenysége.

*

Fukada vezetése alatt az Előfutár mezőgazdasági telepe szabályosan üzemeltetési pályára állt. Csakhogy kisvártatva a közösség egyértelműen két frakcióra oszlott. Az ilyen szakadás a Fukada által kialakított rugalmas csoportokra osztott rendszerben kivédhetetlen. Az egyik a fegyveres harc frakciója, az egykor Fukada által szervezett Vörös Brigád-tagokkal a középpontjában, a forradalmi irányvonalat vitte. Számukra a mező-gazdasági telep csak ugródeszkának szolgált. Meghúzták magukat a mezei munkában, de ha eljön az ideje, megint fegyverre kelnek, ez volt az ő megingathatatlan álláspontjuk.

A másik, a mérsékeltek csoportja megegyezett a radikálisokkal az antikapitalista elvekben, de a politikától tisztes távolságra tartotta magát, és az volt az ideálja, hogy a természeti környezetben önellátó közösséget hozzon létre. A telepen a mérsékeltek voltak számbeli fölényben. A radikálisok és a mérsékeltek csakúgy nem keveredtek egymással, mint az olaj és a víz. Amikor hétköznap együtt dolgoztak a földeken a közös célért, nem volt különösebb probléma, de mikor szükségessé vált a kommuna egészének irányvonalát érintő valamiféle döntést meghozni, akkor a vélemények mindig eltértek egymástól. Megesett, hogy nem találták

meg a helyzetből kivezető utat. Ilyenkor heves veszekedések kerekedtek. Így azután csak idő kérdése volt, mikor szakad ketté a társaság.

Ahogy telt-múlt az idő, egyre jobban leszűkült a két tábor közöttiek mozgástere. Maga Fukada is választás elé került végül, véglegesen döntenie kellett valamelyik álláspont mellett. Addigra már ő is nagyjából arra jutott, hogy se mód, se lehetőség nem nyílik arra a hetvenes években, hogy Japánban kitörjön a forradalom. Ő különben is mindig észben tartotta, hogy ez csupán egy lehetőség, hovatovább az egész forradalomfeltételezés csak egy metafora. Meg volt róla győződve: egy épkézláb társadalomban megengedhetetlen, hogy ilyen rendszerellenes destruktív elmélet lábra kapjon. Legfeljebb egy kevés, úgymond: egészséges fűszerezés. Csakhogy amit a vezetése alatt álló diákok akartak, az vérontással járó, igazi forradalom volt. Ezért Fukada is felelős volt, élt az adódó alkalommal, vérlázító beszédeivel ő ültette a fejükbe ezt a céltalan mítoszt, egyáltalán nem mondta meg nekik, hogy ez csak afféle zárójelbe tett forradalom. Becsületes, éles eszű ember volt, tudósnak is kiváló. Sajnos azonban túl ékesszóló, aki hajlamos volt rá, hogy megrészegedjék saját szavaitól, és megfigyelhető volt, hogy mennyire elfelejtkezett a mély önkritikáról, a tapasztalat bizonyító erejéről.

Az Előfutár kettészakadt. A mérsékeltek abban a faluban maradtak, ahol először letelepedtek, a radikálisok egy onnan mindössze öt kilométerre fekvő, elhagyott településre költöztek és megtették azt a forradalom bázisává. Fukadáék, mint a többi családos kommunatag, maradtak az Előfutár kommunában. A két csoport jószerivel barátságban vált el egymástól. Az eltávozó csoport újraindulásához szükséges tőkét Fukada megint csak előteremtette valahonnan. Az elválás után a két gazdaság papíron továbbra is együttműködött. A szükséges anyagokat cserélték egymás között, és gazdaságossági megfontolásokból közösen használták az értékesítési csatornákat. A két telep továbbélése miatt szükség volt a kölcsönös segítségnyújtásra.

Viszont a régi Előfutár és az új frakció között az emberek szabad átjárása nemsokára gyakorlatilag leállt. Céljaik már túlságosan is eltértek egymástól. Ám Fukada és a régi brigádtagok továbbra is folyamatosan kapcsolatban maradtak egymással. A vezető súlyos felelőséggel tartozott nekik, hiszen ezt a csoportot annak idején ő szervezte, ő vezette a tagságot Jamanasi hegyei közé. Képtelen volt csak úgy elbocsájtani őket, ráadásul a kivált frakciónak szüksége volt a Fukada által szerzett titkos anyagi forrásokra.

*

– Mondhatni: Fukada is egyfajta kettősségben élt – mondta a prof. – Már nem tudott szívből, őszintén hinni a forradalom lehetőségében, ebben a mesében, de ugyanakkor nem lehetett azt megtagadnia. Az egyet jelentett volna egész életének, munkában töltött éveinek megtagadásával, mindenki előtt be kellett volna ismernie tévedését. Erre képtelen lett volna. Túl büszke volt hozzá, és tartott attól, hogy a magával hozott tanítványok között kitört volna a fejetlenség. Abban az időben ugyanis még volt annyi ereje, hogy féken tartsa a diákokat.

Ide-oda járkált az Előfutár és a szakadárok között. Fukada volt a régi kommuna vezetője, és másrészt elfogadta az új csoporttól a tanácsadói tisztséget. Ő, aki már nem tudott szívből hinni az eszmében, tovább magyarázta a többieknek a forradalom elméletét. Az elszakadt társaság a mezei munka mellett keményen gyakorolta a fegyverforgatást, ideológiai képzéseket is tartottak. Politikailag egyre jobban szembementek Fukada eszméivel, tovább radikalizálódtak. Szigorúan konspiráltak, megőrizték a titkaikat, kívülről senkit sem engedtek be maguk közé. A nemzetbiztonságiak ezt a forradalmi elvet hangoztató sejtet a gyanús szervezetek között tartották számon, de csak lazán ellenőrizték őket.

A prof újfent nadrágja térdét nézegette, majd felnézett:

– A kommuna 1976-ban bomlott fel. Eri pedig a rákövetkező évben az Előfutár telepéről ideszökött hozzám. Ebben az időben vette fel a Hajnalpír nevet az eredeti kommunából kivált radikális frakció.

Tengo felnézett a magasba és összehúzta a szemét:

– Várjon, kérem! – szólt közbe.

Hajnalpír! Erre biztosan emlékezett, ezt a nevet már hallotta, de a memóriája valamiért ködbe borult és nem tudta az emléket azonosítani. Amit talált, az csak bizonytalan töredékek halmaza, mely csak *emlékeztetett* a valóságra.

– Véletlenül nem ez a Hajnalpír csinálta azt a nagy felfordulást nemrégiben? – kérdezte a proftól.

– De bizony – válaszolta Ebiszuno professzor, és olyan szúrósan nézett Tengóra, mint addig sohasem. – Ők keveredtek tűzharcba a Motoszu-tónál a rendőrökkel. Ez a hírhedt Hajnalpír frakció. Persze, ők voltak.

Tűzharc, ez az, gondolta Tengo. Erről hallott. Komoly bűntény volt. Sajnos – nem tudni miért – a részletekre nem emlékezett. Összevissza kavarodott benne minden. Ahogy erőltette a memóriáját, egyszer csak érezte, hogy az egész teste összerándul, mintha derékon alul és fölül az ellenkező irányban csavarná valaki. Fájdalom hasított a fejébe, és mintha megritkult volna körülötte a levegő, a hangok eltompultak, mint a víz alatt, úgy érezte, megint rájön a roham.

– Mi lelte magát? – kérdezte aggódva a prof, de a hangját csak szörnyen távolról lehetett hallani.

Tengo nagy nehezen mégiscsak megszólalt:

– Semmi baj. Mindjárt rendbe jövök.

11 | **AOMAME**
Az embernek temploma a test

Egy kézen meg lehet számolni azokat, akik olyan odaadó szorgalommal gyakorolták a hererúgást, mint Aomame. A rúgásfajtákat is naponként végigvette, és még a gyakorlati alkalmazást sem mulasztotta el. A hererúgásnál a legfontosabb a tétovázást leküzdeni. Az ellenfél leggyengébb testrészét kell támadni, de könyörtelenül, kegyetlenül és villámgyorsan. Ahogy Hitler annak idején, semmibe véve Hollandia, Belgium semlegességét legázolta őket, és a Maginot-vonal gyenge pontján áttörve, egyszerűen lerohanta Franciaországot. Semmi tétovázás. Egy pillanatnyi megingás: életveszélybe sodor. Általában elmondható, hogy ezen kívül nincs mód arra, hogy egy nő nálánál sokkal termetesebb férfit leterítsen szemtől szembe történő küzdelemben. Ebben Aomame hitt rendületlenül. Az a bizonyos testrész, mellyel a férfi rendelkezik – illetve amit himbál –, a legsebezhetőbb része. Az esetek többségében azonban nem védelmezi hatékonyan. Ezt az előnyt kihasználatlanul hagyni: vétek.

Természetesen azt, hogy a hererúgás mekkora kínokat okoz, Aomame nő létére meg nem érthette. Még csak sejtelme sem lehetett róla, viszont az eltalált ellenfél reakciójából, arcának eltorzulásából nagyjából el tudta képzelni, hogy meglehetős fájdalommal járhat. Lett légyen bármilyen erős, jól megtermett férfi is, úgy látszik, ezt egyik sem állja. Ez pedig nagymértékű önbizalomvesztéssel jár együtt.

– Ez olyan kín, mely megmarad, míg áll ez a világ. Jobb kifejezést keresve sem lehet találni rá – magyarázta komoly fejtörést követően egy férfi, akitől egyszer Aomame megtudakolta, miféle nem mindennapi fájdalom ez.

A nő meghányta-vetette magában a magyarázatokhoz használt hasonlatot. Míg áll ez a világ?

– Akkor tehát megfordítva: a világvége olyan lehet, mint mikor teljes erővel végrehajtanak egy hererúgást? – tette fel a kérdést.

– Nem tudom pontosan, a világvégéről nincsenek tapasztalataim, de esetleg olyan lehet – mondta a férfi, miközben bizonytalanul nézett föl a levegőbe –, egyszerűen csak egészen elerőtlenedik az ember, elsötétül előtte a világ, és menthetetlennek érzi magát.

Később úgy esett, hogy egy késő éjszakai tévéadásban Aomame látta a *Parton* című filmet. A hatvanas évek táján készült Amerikában. A történet szerint Amerika és a Szovjetunió között kirobbant a totális háború, és a kontinensek között olyan mennyiségben szökkennek ide-oda a nukleáris töltetű rakéták, mint a repülőhal-rajok a tengeren. Egy csapásra lepusztul a Föld, kihal, eltűnik a színéről úgyszólván az egész emberiség. Ám a szélirány vagy mi miatt, a déli féltekén, Ausztráliát nem éri el a halálos hamueső. Igen ám, de csak idő kérdése, hogy végül oda is megérkezzen. Akármit csinálnak, sehogy sem kerülhetik el a pusztulást. A túlélőknek nincs más hátra, mint várni, hogy bekövetkezzen a vég. Mindenki másképp éli meg az utolsó napokat. Erről szól a történet. Menthetetlenül sötét hangulatú film. (Mégis, Aomame a film láttán megbizonyosodott róla, hogy mindezek ellenére a szíve legmélyén senki sem várja a világ végét.)

Mindenesetre, amikor késő éjszaka egyedül nézte ezt a filmet, arra gondolt, hogy tényleg, a teljes erőből végrehajtott hererúgás, valahogy ilyen hatású lehet. Ebbe a sejtésbe azután belenyugodott.

*

Mindössze négy éve végezte el a Testnevelési Egyetemet, elhelyezkedett egy sportolóknak való egészséges ételeket, italokat gyártó cégnél. Központi játékosként szerepelt a vállalat softball-csapatában. (Mint 4. számú dobó.) Igen jól szerepeltek, többször is bekerültek az országos versenyen a legjobb nyolc közé. Legjobb barátnője, Ócuka Tamaki halála után azonban Aomame felmondott a cégnél, ezzel softballjátékosi pályafutásának is vége szakadt. Ezután már semmi kedve sem volt ahhoz, hogy tovább űzze ezt a sportot.

Elszánta magát: új életet kezd. Egyetemi rangidős csoporttársa közbenjárására sportinstruktorként elhelyezkedett Hiroo városrész sportközpontjában.

Aomame főleg izomfejlesztő és harcművészeti tanfolyamokat tartott. A jónevű klubban a tagsági díj igen magas volt, hírességek is voltak a klubtagok között. Aomame néhány önvédelmi kurzust is beindított – nők számára. Ez volt az ő igazi szakterülete. Készített egy hatalmas vászon férfibábut, az ágyékára egy fekete munkáskesztyűből szabott hereutánzatot erősített, és női tanítványaival elszántan gyakoroltatta a rúgásokat. A valósághűség kedvéért a kesztyűbe még két squashlabdát is dugott. Ezt kellett kegyetlen és gyors egymásutánban rugdosni. A legtöbb nő nagy élvezettel gyakorolt ezen a bábun, és szemmel láthatóan javult a technikájuk, de voltak, akik ferde szemmel nézték (nyilván többségükben férfiak), mondván, hogy ez már mégiscsak sok. Ezek a megjegyzések eljutottak a klub vezetőségéhez. Aomamét hívatta a menedzser, és elrendelte a hererúgások gyakorlásának beszüntetését. Aomame határozottan ellentmondott:

– Ha nincsen hererúgás, akkor gyakorlatilag lehetetlenné válik, hogy a nők a férfiak támadásától megóvják magukat. A legtöbb férfi termetesebb, erőteljesebb testalkatú. A gyors hererúgás egyetlen lehetőségünk a sikerre. Mao Ce-tung mondotta: megtalálni az ellenfél gyengéjét és oda megelőző, koncentrált csapást mérni: csupán ez ad lehetőséget a gerillaharc győzelmére a reguláris csapatokkal szemben.

– Bizonyára tudja, hogy kevés olyan elit sportklub van a belvárosban, mint a miénk – szólt a menedzser arcán enyhe zavarral. – A tagjaink nagy része celebritás. Minden oldalról őriznünk kell előkelő pozíciónkat. Az imázsunk nagyon fontos. Fiatal nők összejönnek és harcias kiáltással egy férfibábu ágyékának rugdalását gyakorolják. Ez – tekintet nélkül az indokaira – kissé lealacsonyítja intézetünket. Előfordul, hogy a klubba jelentkezők körbejárnak és látván a maga gyakorlatait, elállnak a belépéstől.

Mondjon Mao Ce-tung vagy akár Dzsingisz kán akármit, ez a látvány a férfiak zömét elbizonytalanítja, felingerli, kínos érzésekkel tölti el.

Aomamét ez a bizonytalanság, ingerültség vagy kellemetlenség fikarcnyit sem érdekelte. Ezek az érzések ahhoz képest, hogy valakit megerőszakolnak, igazán jelentéktelenek, nem igaz? Viszont a főnök utasításának ellenszegülni nem lehetett. Jócskán lejjebb kellett szállítani az Aomame vezette önvédelmi tanfolyam színvonalát. A bábu használata tilos volt. Ennek következtében az edzés meglehetősen lagymataggá, tartalmilag formálissá vált. Persze ez Aomaménak elég unalmas volt, és a tagok is elégedetlenkedtek, de mint alkalmazott semmit sem tehetett már. Ha őt kérdezik, szerinte, ha egy férfi erővel rátámad egy nőre és annak nem sikerül jól eltalálnia a heréjét, aligha marad más lehetősége. Kicsavarni a támadó kezét, felfeszíteni a hátára – ezt harc közben végrehajtani nem nagyon lehet. A valóság nem olyan, mint a mozifilm. Az efféle próbálkozásnál már az is jobb, ha futásban próbálunk menedéket keresni.

Mindenesetre Aomame vagy tíz rúgásfajtát kipróbált beosztottjain, persze védőfelszereléssel is ellátta őket. A fiúk ordítottak a fájdalomtól:

– A tökön rúgás így is nagyon fájdalmas! Hagyjon ki bennünket ebből!

Aomame szükség esetén, éles helyzetben egyáltalán nem habozott volna ezt a jól elsajátított technikát a gyakorlatban alkalmazni. Elhatározta, hogy ha valaki megpróbálkozna nála ilyen aljassággal, ő bizony egyértelműen bemutatná az illetőnek, milyen is az a világvége, amikor is eljön a nagy királyság. Elküldené az illetőt egyenesen a déli féltekére a sok kenguru meg wallaby közé, hogy ott kapja a nyakába a halálos hamuesőt.

*

Miközben a nagy királyság eljöveteléről tűnődött, a bárpultnál ült és Tom Collins koktélt ivott apró kortyokkal. Úgy tett, mintha találkája lenne, időnként a karórájára pillantva, de valójában senkire sem várt,

csak azért volt ott, hogy a vendégek közül kinézzen magának egy megfelelő férfiút. Az óra fél kilencet mutatott. A nő sötétbarna blézere alatt kék blúzt viselt sötétkék miniszoknyájához. Ezúttal nem volt nála speciális bökő szerszáma, az ilyenkor békésen pihent a szekrényfiókban, törülközőbe csavarva.

A bár az előkelő Roppongi főútra nyílt, és tudni lehetett róla: szinglik kedvelt helye. Híres volt arról, hogy sok magányos férfi jár oda nőre lesve – és fordítva. Sok külföldi fordult meg a bárban, amely úgy volt berendezve, mint valami Havanna környéki ivó, ahol Hemingway tanyázott. Kardhal díszelgett a falon, a mennyezetről halászháló csüngött alá. Néhány emlékfotót is kitettek, melyeken óriási halakat fogtak ki éppen. Volt a falon egy portré is: a bánatos Hemingway papát ábrázolta. Az idejárok nem nagyon gondoltak arra, hogy élete alkonyán az alkoholizmustól szenvedő író vadászfegyverével vetett véget szenvedéseinek.

Azon az estén is számosán megszólították Aomamét, de a tetszését egyik férfi sem nyerte meg. Két mulatozó egyetemista is megpróbálta csábítgatni, a nő azonban nem akart bajlódni velük, válaszra sem méltatta őket. Kereken visszautasított egy harminc év körüli, tisztviselő külsejű férfit, akinek még a szeme sem állt jól. Azt mondta neki, hogy éppen vár valakire. Aomame általában nem kedvelte a fiatalokat. Beképzeltek tartotta őket, akiknek önbizalmuk van ugyan, de témaszegények, nem lehet értelmesen beszélgetni velük. Az ágyban túl hebehurgyák, nem tudják, hogy mi a jó. A nő a kicsit már fáradtabb, enyhén kopaszodó középkorúakat szerette. Közöttük is azokat, akik nem közönségesek és adnak a tisztaságra. Na és a jó koponyaforma! Csakhogy ilyen férfit nem egykönnyen lehet találni. Mégiscsak meg kell alkudni valahogy.

Aomame körülnézett a bárban, és hangtalanul sóhajtott egyet. Miért van az, hogy ilyen körülményes egy „megfelelő férfit” kifogni. A nő Sean Conneryre gondolt. Az is elég volt, hogy csak eszébe jutott, micsoda fejformája is van annak, belé-nyilallt a szívfájdalom. Bezzeg ha most itt megjelenne, nem is tudom hogyan, de megszerezném magamnak, gondolta magában. Mondani sem kell, Sean Connery

soha nem fordult meg Roppongiban, a szinglik látogatta Havanna bárban.

A falra szerelt nagyméretű tévén egy Queen-film pergett. Aomame nem nagyon szerette a zenéjüket, ezért szándékosan nem nézett arrafelé és igyekezett nem odafigyelni a hangszóróból áradó muzsikára. Végre a Queen befejezte, utána jött az ABBA. A mindenségit, gondolta magában a nő, ez az éjszaka pocséknak ígérkezik.

*

A Fűzfa-rezidencia úrnőjét Aomame munkahelyén, vagyis a Hiroo sportintézetben ismerte meg, az általa vezetett önvédelmi klubba iratkozott be az idős hölgy. A már említett rövid életű tanfolyam volt ez, melyben főleg a radikális támadótechnikákat lehetett elsajátítani a próbabábu segítségével. Aomame feltételezte a hölgyről, hogy alkalomadtán habozás nélkül végrehajtaná a hererúgást. Jóllehet ő volt a legidősebb a csoportban, termetre is kicsiny, mégis könnyedén mozgott és hegyeseket tudott rúgni. Nem szólalt meg gyakran, kerülte a mellébeszélést. Ez tetszett Aomaménak.

A klub bezárása után az öreg hölgy finom mosollyal megjegyezte:

– Az én koromban már nincs is különösebb szükség az önvédelmi technikákra.

– Nem számít a kor – mondta határozottan Aomame. – Az életmód a fontos, hogy tudjunk úgy viselkedni, mint aki komolyan meg tudja védelmezni magát. Nem szabad elhanyagolni annak lehetőségét, hogy támadás éri az embert. A heveny gyengeségérzet elemészti az ember személyiségét.

Az öreg hölgy egy ideig semmit sem szólt, csak nézte a beszélő szemét, mert amit Aomame mondott, vagy talán ahogy mondta, úgy látszott, erős benyomást tett rá. Azután csendesen bólintott.

– Igen jól mondja. Úgy is van. Ön normálisan gondolkodik.

Néhány napra rá Aomame kapott egy borítékot, melyet az intézet portáján hagytak azzal, hogy adják át neki. Rövid levél volt benne,

szép kézírással a Madame neve, telefonszáma és a kérés, mely szerint a hölgy hálás lenne, ha Aomame, amennyiben ezt elfoglaltságai megengedik – fölhívná őt.

A megadott számon egy titkárszerű férfihang jelentkezett, minden további szószaporítás nélkül, rögtön átkapcsolt egy mellékállomásra, mihelyt meghallotta a bemondott nevet. Az öreg hölgy felvette a kagylót és rögtön köszönetét is mondott, hogy Aomame volt olyan kedves felhívni, és ha nem veszi tolakodásnak, arra gondolt, hogy szeretné meghívni egy kis eszmecserére. Lenne valami privát jellegű ügy, melyet nyugodtan szeretne megbeszélni vele, fehér asztal mellett. Aomame örömmel elfogadta a meghívást, a másnap este ellen sem volt kifogása, csak azon csodálkozott magában, hogy ugyan miféle magánügyben akar vele beszélgetni a Madame.

Egy csendes francia vendéglőben került sor a találkozásukra, Azabu városrészben. Az öreg hölgy egyszerű, szép vékony szövetű ruhát viselt (a hatvanas évekből való Givenchy lehetett), hozzá jégmadár nyakláncot. Régóta járhatott abba a vendéglőbe, mert rögtön egy belső asztalhoz vezették és egy érettebb korú pincér szolgálta ki, nagy műgonddal. Nemsokára a tulajdonos is előkerült a Madame és vendége üdvözlésére. Az étlapon sok zöldségféle szerepelt, elegáns, könnyed ízesítésű ételek táraságában. Azon a napon volt egy leveskülönlegesség is, történetesen zöldbabból. Az öreg hölgy egy pohár chablis-t ivott, vendége csatlakozott hozzá, ugyanazt rendelte. A bor illett az ételekhez, könnyű volt és elegáns. Aomame roston sült fehérhúsú halat választott, vendéglátója pedig csak zöldségekből készült ételt evett, de olyan szépen, hogy az már valóságos művészet volt. Mondta ugyan, hogy az ő korában az ember már egészen kevéssel is beéri, ám félig tréfásan hozzáfűzte:

– Abból viszont a legjobbat…

Végül is arra kérte Aomamét, hogy tartson neki személyes tréningeket. Heti két-három alkalommal önvédelmi leckéket szeretne kapni, saját otthonában, ha ez lehetséges. Valamint izomnyújtó, *stretching* gyakorlatokat.

– Természetesen van erre lehetőség – mondta Aomame. – A magánórákat a helyszíni kiszállással az intézet portáján lehet igényelni.

– Pompás. Viszont az időegyeztetést közvetlenül magával szeretném lebonyolítani, így szeretnék eltekinteni attól, hogy közvetítő lépjen kettőnk közé. Körülményes lenne. Jó lesz így?

– Hogyne, kérem.

– Akkor kezdhetjük a jövő héten? – javasolta a Madame, és ebben maradtak. – Nagy hatással volt rám, amit a múltkor az edzőteremben mondott. Az erőtlenségről – tette hozzá –, hogy az mennyire károsítja a személyiséget. Emlékszik rá?

Aomame bólintott:

– Igen, emlékszem.

– Szabad feltennem egy kérdést? – érdeklődött az öreg hölgy. – Az időtakarékosság végett egyenesen szeretném valamiről megkérdezni.

– Tessék csak, nyugodtan, bármit…

– Maga feminista vagy leszbikus?

Aomame kissé elpirult és megrázta a fejét.

– Azt hiszem, nem. Mindenképpen saját ízlésem szerint gondolkodom, de nem vagyok sem az egyik, sem a másik.

– Remek. – És mintha ettől megnyugodott volna, az idős hölgy szépen felvett egy brokkolit és kecsesen a szájához vitte. Majd ivott egy egészen kicsit a borából, és folytatta: – Nem mintha engem egy cseppet is zavarna, ha maga történetesen feminista vagy leszbikus lenne, hiszen az nem tesz semmit. Mindazonáltal, ha mondhatom így, jóval könnyebben megértjük majd egymást. Érti, ugye, mit akarok mondani?

– Azt hiszem, igen.

*

Hetente kétszer látogatott el Aomame az öreg hölgy rezidenciájára, és bevezette őt a harcművészetek világába. Még abban az időben, mikor a Madame kislánya balettozott, kialakítottak egy tükrökkel borított, tágas gyakorlótermet, ott alaposan és rendszeresen tudtak gyakorolni kettesben. A hölgy kis termetű volt, de az eltelt évek alatt vigyázott magára, karbantartotta a testét. Az önvédelmi technikák mellett volt *stretching,* és Aomame masszírozással is kigyúrta az izmok feszültségét.

A masszírozás különben a specialitásai közé tartozott. Fejében volt az emberi test ismerete, számon tartott minden csontot, izmot, azok működését, minéműségét, tisztában volt azzal, hogy miként lehet ezeket ápolni, edzeni. Az ember számára a test: szentély. S hogy mivel szolgálhatunk neki? Azzal, hogy akármilyen kevéssel is, de ruganyosabbá, tisztábbá tesszük. Ebben Aomame rendületlenül hitt. Tanulmányai során nem érte be a sportegészségügy ismeretével, magánjellegű érdeklődésből az akupunktúrát is elsajátította. Éveken át alapos tanulmányokat folytatott egy kínai mester segítségével, aki méltányolta tanítványa gyors felfogását és lendületes előrehaladását. Elismerte, hogy a nő profi módon képes művelni a szakmát. Aomame mindent jól megjegyzett, élénken érdeklődött az emberi test minden porcikájának megismerése iránt, és ami ezen túltesz: az ujjaiban félelmesen finom tapintóérzékkel rendelkezett. Ahogy van abszolút hallás, meg olyan képesség, mellyel meg lehet találni a föld alatti vízfolyásokat, Aomame egy pillanat alatt ki tudta tapintani a testen az egészen apró funkcionális irányító pontokat. Ezt nem lehet megtanítani, ő ezt magától tudta.

Miután Aomame végzett az öreg hölgy tréningjével és masszírozásával, leültek kettesben teázni és beszélgetni mindenféléről. Mindig Tamaru hozta be a teáskészletet ezüsttálcán. Az első hónapban annyira szótlan volt Aomame jelenlétében, hogy a nő kénytelen volt érdeklődni a Madame-nál, hogy a férfi talán néma.

Az öreg hölgy meg egyszer azt kérdezte trénerétől, hogy alkalmazta-e már a hererúgás technikáját a gyakorlatban, önvédelemből? A válasz annyi volt, hogy csak egyszer.

– Jól ment?

– Eredményes volt – mondta óvatosan Aomame.

– Be tudná vinni ezt a fajta rúgást ennek a mi Tamarunknak is? – kérdezte a Madame.

Aomame megrázta a fejét:

– Félek, hogy nem menne. Tamaru úr valószínűleg átlát ezen. Ha pedig egy felkészült ember felismeri a mozdulatot, nem lehet kivitelezni. A hererúgást csak az olyannál lehet alkalmazni, aki járatlan a harcművészetben.

– Ezek szerint maga rájött, hogy Tamaru nem „laikus”? – kérdezte a hölgy.

Aomame kereste a szavakat:

– Hát igen. Nem tűnik hétköznapi embernek.

A Madame tejszínt tett a teájába, és lassan kavargatta a kanalával.

– Akivel maga szembekerült, az átlagember volt, igaz? Nagy termetű? – kérdezte.

Aomame bólintott, de semmit sem szólt. Ellenfele jól megtermett, erős, de beképzelt alak volt, aki azt hitte, hogy egy nő ellenállása elhanyagolható. Még életében nem rúgta herén egy nő, eszébe sem jutott, hogy vele is megtörténhet egyszer. Az öreg hölgy tovább kérdezett:

– Megsérült a férfi?

– Nem lett semmi baja, csak egy darabig szörnyű fájdalmat érezhetett.

– Előfordult már valaha az is, hogy megtámadott egy férfit? Nemcsak azért, hogy fájdalmat okozzon neki, de hogy előre megfontolt szándékkal meg is sebesítse? – érdeklődött a Madame.

– Előfordult – ismerte be Aomame, mert a hazudozás nem volt erős oldala.

– Akar róla beszélni?

Aomame kicsit megrázta a fejét.

– Bocsásson meg, kérem, de nem lehet ezt csak így, egyszerűen elmondani.

– Nem baj. Persze, hogy nem. Nem is kell erőltetnie – egyezett bele az öreg hölgy.

Csendben itták tovább a teát, mindketten másra gondoltak.

Végre az öreg hölgy nyitotta szóra a száját:

– Ugye, egyszer majd, ha kedve lesz hozzá, azért elmondja nekem, mi történt magával egykor?

– Lehet, hogy egyszer majd igen. De az is lehet, hogy kimondatlan marad. Őszintén szólva, magam sem tudom.

– Nem puszta kíváncsiságból kérdem – a Madame Aomame szemébe nézett, de az hallgatott tovább. Az öreg hölgy folytatta:

– Látom, hogy úgy él, mint aki hurcol magában valamit. Aminek komoly súlya van. Érzem ezt, mióta először láttam magát. Olyan elszánt a tekintete. Valójában *bennem* is megvan ez. Én is súlyos terhet cipelek idebent, ezért megértem magát. Nem kell sietnie, de jobb, ha egyszer már túlesik rajta, kiveti magából. Magamban tudom tartani a szót, és tehetek magáért valamit. Jó esetben talán még a segítségére lehetek.

Később, amikor Aomame végre előadta a történetét az öreg hölgynek, ő is kitárulkozott előtte, az emberi életnek egy másik ajtaját is megnyitotta.

*

– Na, te meg mit iszol? – ütötte meg Aomame fülét a kérdés. Neki szóltak a közelből. Egy nő hangja volt. Magához tért az emlékeiből, a kérdezőre nézett, aki fiatal lány létére az 1950-es években

divatozó lófarokfrizurát viselt. A szomszéd asztalnál ült. Apró virágokkal mintázott ruhát viselt, vállán kis Gucci táska himbálódzott. Manikűrözött kezén a lakk halvány rózsaszín. Kerekarcú, nem kövér, inkább teltkarcsúnak mondható, jókora nagy mellekkel.

Aomame kissé tétovázott. Nem készült arra, hogy egy nő fogja leszólítani, hiszen a bárban ez a férfiak dolga.

– Tom Collinst – válaszolta.

– Jó az?

– Semmi különös, nem túl erős, lassacskán lehet szopogatni.

– Miért hívják így?

– Mit tudom én – válaszolt Aomame. – Talán arról nevezték el, aki először kikeverte. Ámbár nem valami korszakalkotó találmány, azt hiszem.

A lány intett a bárpincérnek és szólt, hogy ő is ilyet kér. Rögtön meg is kapta ugyanazt a koktélt.

– Odaülhetnék melléd? – kérdezte.

– Persze. Üres a szék – válaszolt Aomame, arra gondolva, hogy ha már úgyse akad neki senki… Persze hangosan nem mondta ki.

– Találkozód van valakivel? – kérdezte a lány.

Aomame nem válaszolt, hanem szemügyre vette a kérdezőt, aki három-négy évvel lehetett fiatalabb nála.

– Figyelj, az *ott* engem szinte nem is érdekel, ne félj – vallott színt halkan és fejbólintva a lány. – Mármint, ha olyasmire gyanakszol. Nekem ugyanúgy a férfipartner kell, akárcsak neked.

– Mint nekem?!

– Miért, hát nem azért jön ide egy nő, hogy valami elfogadható férfit fogjon magának?

– Látszik rajtam? – kérdezett vissza Aomame.

A másik kicsit összehúzta a szemét:

– Ennyit azért meg tudok állapítani, elvégre ez egy ilyen hely. És ugye egyikünk sem hivatásos…

– Na persze – hagyta helyben Aomame.

– Figyelj, ha kedved van, szövetkezzünk. A férfiaknak könnyebb két nőt leszólítani, mint egyet. Nekünk is kellemesebb ketten, és valahogy biztonságosabbnak tűnik. Én inkább feminin típus vagyok, te meg fess, fiús alkat. Nem is rossz, így kiegészítjük egymást, nem?

Még hogy fiús, gondolta magában Aomame, először mondtak neki ilyet, de megkérdezte:

– Na, és ha esetleg nem ugyanolyan férfiak tetszenek nekünk, össze tudunk majd fogni?

A másik kissé lebiggyesztette az ajkát.

– Ahogy így mondod, igazad lehet, ízlés dolga… tényleg, neked milyen típusú férfi az eseted?

– Ha lehet, középkorú legyen – mondta Aomame. – A fiatalokat nem annyira kedvelem. Szeretem, ha a férfi egy kicsit kopaszodik.

– Aha – szólt elismerően a lány. – Tényleg, egy középkorú férfi… de én magam inkább fess, egészséges fiatalt kívánok, a középkorúak nem nagyon érdekelnek. Ugyan, ha valaki ezt állítja, szívesen csatlakozom hozzá, tennék egy próbát. A tapasztalat a fő. Jók a középkorúak? Persze én csak a szexről beszélek.

– Embere válogatja, azt hiszem – mondta Aomame.

– Természetesen – mondta a lófarkas lány, összehúzott szemmel figyelt, mintha egy tudományos tézis bizonyításáról tárgyalnának. – A szex dolgában sem lehet általánosítani, de azért mégis, hogy megy velük a dolog?

– Nem rosszul – mondta Aomame. – Ugyan az ismétléseket nem lehet erőltetni, meg időbe telik. Nem gyorsak. Jó esetben menet közben többször is el tudok menni.

A lány ezen elgondolkodott.

– Ahogy így mondod, nekem is kedvem támadt rá. Egyszer kipróbálhatnám…

– Tégy úgy.

– Figyelj, csináltad már négyesben? Közben cserélgetve – váltott témát a lófarkas lány.

– Nem.

– Én sem. Téged érdekelne?

– Azt hiszem, nem igazán – mondta Aomame. – Nézd, az rendben lenne, hogy szövetkezzünk, de ahhoz, hogy akárcsak egyszer is időlegesen együttműködjünk, jobban ismernem kellene téged, hátha menet közben nézeteltérésünk támad.

– Jó. Ez helyes vélekedés. De mit szeretnél tudni rólam?

– Például… – tűnődött Aomame –, mit dolgozol?

A lány ivott egy kicsit a Tom Collins koktélból, majd visszatette a poháralátétre. Azután körülményesen megtörölgette a száját a papírszalvétával, megvizsgálva, mennyi rúzs maradt rajta.

– Ez egész finom, nem igaz? – szólalt meg. – Ginből van?

– Igen. Gin van benne, citromlé meg szóda.

– Tényleg nem valami falrengető, de nem is rossz.

– Akkor jó.

– Namármost, arról lenne szó, hogy mi is az én munkám, igaz? Egy kicsit húzós, de ha megmondom az igazat, talán el sem hiszed…

– Jól van, akkor inkább kezdem én – vállalkozott Aomame.

– Edző vagyok egy sportklubban, főleg küzdősportokkal foglalkozom. Azután meg *stretching*gel, izomlazítással.

– Ááá, küzdősport! Olyasféle, mint amit Bruce Lee csinált! – reagált elismerően a lány.

– Csak *olyasféle.*

– Erős vagy?

– Mondjuk.

A lány kuncogva ráköszöntötte a poharát:

– Ezek szerint mi legyőzhetetlen páros vagyunk! Ha úgy vesszük, én is sokáig aikidóztam. Az igazat megvallva: rendőr vagyok.

*

– Rendőr?! – Aomame szája tátva maradt, egy ideig szóhoz sem jutott.

– Nem látszom annak? – kérdezte a lány. – A rendőrségen dolgozom.

– Tényleg nem látszol annak… – ismerte el a nő.

– Pedig ez tény! Egyébként Ajumi a nevem.

– Én Aomame vagyok.

– Tényleg így hívnak?

Aomame többször rábólintott, de nem állta meg szó nélkül:

– Azt mondod: rendőr, aki egyenruhában, pisztollyal a derekán rendőrautóval járja az utcákat?!

– Igen, ezt szerettem volna, ezért mentem rendőrnek, de az ilyesmit nem nagyon bízzák rám – panaszkodott Ajumi, miközben az italhoz odakészített rágcsálni való sósperecet ropogtatta. – Nevetséges formaruhában, miniautóban lesem a tilosban parkolókat, ez a mostani feladatom. Persze pisztolyt, azt nem adnak hozzá. Toyota Corollával tűzcsap közelében parkoló egyszerű polgárokkal szemben nincs szükség figyelmeztető lövéseket leadni. Pedig egész jó eredményeim vannak a lőgyakorlaton, de ki figyel oda? Csak azért, mert nő vagyok, nap nap után azzal kell foglalkoznom, hogy

egy pálcára tűzött krétával odaírjam az időpontot és a rendszámot az aszfaltra a szabálytalanul parkoló kocsik kerekénél – figyelmeztetésül.

– A gyakorlatokon Beretta félautomatával szoktál lőni? – kérdezte Aomame.

– Igen, ma már mindenki azt használja. Nekem egy cseppet nehéznek tűnik, mert vagy egy kilót nyom, ha tele a tár.

– Igen, maga a maroklőfegyver 850 gramm – jegyezte meg Aomame.

Ajumi úgy nézett a nőre, mint a zálogházi becsüs az előtte fekvő karórára:

– Figyelj, Aomame, honnan tudod te ezt ilyen pontosan?

– Régóta érdekelnek a fegyverek. Persze igazándiból még sohasem lőttem.

– Aha, értem – felelte a lány, és úgy látszott, kielégítette a válasz. – Én szeretek pisztollyal lövöldözni. A Beretta tényleg nehéz, de nem rúg vissza annyira, mint a régi pisztoly, ezért egy kisebb nő is gond nélkül tudja kezelni. De a fejesek nem így gondolkodnak. Még hogy a nőknek pisztoly?! Ezek odafent mind férfisovoniszta fasiszták ugyanis. Nekem nagyon jó eredményeim voltak például a bothasználat technikájában. Nem maradtam le egy átlagos férfi rendőr mögött, de ezt egyáltalán nem méltányolták. Folyton csak a mocskos célozgatás, hogy ők jól értenek hozzá, majd megmutatják, hogy kell megmarkolni, szóljak csak nyugodtan, bármikor hajlandóak gyakorolni velem. Ezek az alakok értelmileg másfél évszázaddal le vannak maradva.

Ajumi ekkor elővett egy doboz Virginia Slims cigarettát, gyakorlottan rágyújtott egy kis arany öngyújtóval, és a füstöt lassan a mennyezet felé fújta.

– Eredetileg miért akartál rendőrnek menni? – kérdezte Aomame.

– Nem akartam én, de nem szerettem volna valami szokványos irodai munkát végezni. Nem volt különösebb tehetségem semmihez sem. Így azután kevés megfelelő foglalkozás jött számításba. Amikor az egyetemen negyedéves voltam, letettem a rendőrségen a pályaalkalmassági vizsgát is. Meg azután, nem tudom miért, de sok rendőr van a családban. A igazat megvallva, az apám is az, a bátyám is. A nagyapám is az. A rendőrség belterjes társaság, és ha a jelentkező családjában már van szakmabeli, akkor előnyt adnak neki a felvételinél.

– Rendőrcsalád?

– Az. Viszont azt nem gondoltam ám, hogy a rendőrség olyan munkahely, ahol ennyire nem adnak az esélyegyenlőségre. A nők ebben a szakmában mondhatni másodrendű lények. Csak szabálytalan parkolások ellenőrzését bízzák ránk, vagy iratrendezést íróasztal mellett, esetleg kimehetünk a kisiskolásoknak közlekedésbiztonságról beszélni, vagy megmotozhatjuk a női gyanúsítottakat, szóval a legunalmasabb munkákat sózzák ránk. Nálam egyértelműen gyengébb képességű férfiakat küldenek érdekes helyszínelésekre. A főnökség elvileg esélyegyenlőségről beszél, de valójában korántsem ilyen egyszerű a helyzet. Az embernek elmegy a kedve a munkától, érted?

Aomame teljesen egyetértett vele.

– Ez tényleg dühítő – tette hozzá Ajumi.

– És barátod van? – érdeklődött Aomame.

Ajumi elfintorodott, és egy darabig az ujjai között tartott cigarettára meredt.

– Ha egy nő beáll rendőrnek, igazán nagyon nehéz rendes fiút találnia. Egyrészt az időbeosztásunk rendszertelen, nem lehet összeegyeztetni azzal, aki normál munkahelyen dolgozik, másrészt a legtöbb fiú, ha megtudja, hogy rendőr vagyok, egy idő múlva lassacskán elhordja magát, mint a rák a hullámverés elől. Szörnyű, nem gondolod?

Aomame jelezte együttérzését.

– Marad még a munkahelyi szerelem, de ott meg nincs egy rendesebb, elfogadható férfi. Éretlen banda, csak az ocsmány, disznó viccelődéshez értenek. Ilyen ostobának születtek, vagy attól van ez, hogy folyton csak az előléptetésen jár az eszük? Ez a bagázs ügyel a társadalom biztonságára. Nem túl biztató jövő áll Japán előtt.

– De hát szerintem olyan csinos vagy, és a férfiak is így gondolhatják! – jegyezte meg Aomame.

– Jó, mondjuk, nem nagyon hanyagolnak el. Már ameddig ki nem derül a foglalkozásom. Azért itt én most biztosítótársasági alkalmazott vagyok.

– Gyakran jársz ide?

– *Gyakran* nem, de néha előfordul. – Ajumi rövid gondolkodás után elszánta magát, hogy felfedje a lapjait. – Mikor arra gondolok, hogy kellene már egy kis szex. Őszintén szólva, itt fogok magamnak férfiakat. Eléggé rendszeresen. Szép ruhát, pompás fehérneműt veszek fel, úgy jövök ide. Ha találok egy megfelelő fiút, azzal egész éjszaka, mint a nyulak. Ettől azután egy darabig nyugtom van. Néha rám jön az egészséges baszdüh, de nem vagyok nimfomániás szexőrült. Hadd szóljon, kiadom magamból, aztán kész. Másnap, mintha mi sem történt volna, megyek elkapni a tilosban parkolókat, nem ragadok bele a kalandba. És te, hogy csinálod?

Aomame csendesen ivott egy kortyot a Tom Collinsból:

– Hááát… nagyjából ugyanúgy, mint te.

– Van szerelmed?

– Azon vagyok, hogy ne legyen. Utálom a vesződséget.

– Az állandó partnerrel gond van.

– De néha nagyon rád jön.

– Jobban tetszik az a kifejezés, hogy „hadd szóljon”.

– És a *fergeteges éjszakához* mit szólsz?

– Az se rossz – ismerte el Aomame.

– De mindenképpen olyasmiről beszélünk, ami virradatra véget ér.

A nő rábólintott.

Ajumi lekönyökölt az asztalra és kissé elgondolkodott.

– Jócskán vannak köztünk hasonlóságok, ugye? – szólalt meg.

– Meglehet – hagyta rá Aomame. (Csak te rendőr vagy, én meg gyilkos, tette hozzá magában. A törvény két oldalán állunk, egymással szemben. Micsoda különbség!)

– Tudod mit? – állt elő ötletével a lány. – Mondjuk, mindketten ugyanannál a biztosítónál dolgoznánk. A vállalat neve – titok. Aomame a főnök, én, Ajumi a beosztott. Ma volt egy apró kis gubanc a hivatalban, mi meg utána beugrottunk ide, inni egyet az ijedségre. És egész jó kedvünk kerekedett. Jó a szöveg, nem?

– Jónak jó, de úgyszólván fogalmam sincs a biztosításról.

– Bízd csak rám! – nyugtatta meg a nőt Ajumi. – Tudok én mesét kitalálni, ebben vagyok a legerősebb.

– Akkor ezt rád hagyom.

– Figyelj csak, éppen mögöttünk ül két középkorúnak látszó férfi, és érdeklődve leskelődnek ide-oda – jelezte Ajumi. – Nézz csak nyugodtan hátra!

Aomame úgy tett, ahogy a lány mondta. Valóban ketten ültek ott a mögöttük lévő asztalnál. Olyan tisztviselőfélék lehettek, akik munka után benéztek a bárba, öltönyben, nyakkendőben. A ruha nem volt kopott, a nyakkendő sem vallott rossz ízlésre. Mindenesetre nem hatottak ápolatlannak. Az egyik már túl a negyvenen, a másik inkább még előtte. Az idősebbik sovány alkatú, hosszúkás arcú, a homlokán a haj vonala már kezd csúszni hátrafelé. A másik olyan benyomást keltett, mint aki egyetemi évei után felhagyott a rögbivel és kezd felszedni magára némi túlsúlyt. Arca még fiatalos maradt, de az álla

már vastagodik. Whiskyt ittak, vidáman beszélgettek, de a szemük kíváncsian járt ide-oda a helyiségben.

Ajumi vizsgálgatta őket:

– Úgy látom, nem nagyon szoktak ilyen helyekre járni. Szórakozni jöttek, de nem nagyon merik a nőket megszólítani. Meg aztán lehet, hogy mindketten nős emberek. Kicsit olyan hangulata van a dolognak, mintha zavarban volnának.

Aomame elismerte a lány jó megfigyelőképességét. Miközben beszélgettek, Ajumi mindezt leolvasta a két férfi arcáról. Lehet, hogy csak azért, mert rendőrcsaládból származik.

– Te inkább a kopaszodót szereted, igaz? – javasolta Ajumi.

– Legyen a tiéd, az enyém meg az a keménykötésű. Rendben?

Aomame megint hátrafordult. A kopaszodó férfi fejformája még elmegy, gondolta magában. Néhány fényévnyi távolságra van ugyan Sean Connerytől, de egyelőre elfogadhatónak tűnik.

Úgy látszott, az este a Queen és az ABBA jegyében telik. Nem mondhatni, hogy túl elragadó lenne a felhozatal.

– Jól van – mondta –, de hogy vesszük rá őket, hogy meghívjanak?

– Nem tétlenkedhetünk itt reggelig! – válaszolt a lány. – Nekünk kell előrenyomulni. Vidáman, barátságosan, rámenősen!

– Komolyan?

– Persze. Bízd csak rám, én odamegyek hozzájuk és csak úgy, könnyedén megszólítom őket. Te csak várj itt!

Ajumi egy jót húzott a Tom Collinsból és összedörzsölte a tenyerét. Vállára kanyarította a Gucci táska szíját, és vidáman elnevette magát:

– Itt az idő, elő a gumibottal!

12 | **TENGO**
Hozd el nekünk a te királyságodat

A prof Fukaerihez fordult:

– Eri kérlek, készíts nekünk teát, légy szíves.

A kislány felállt és kiment a nappaliból, halkan betéve maga mögött az ajtót. Tengo a fotelben ülve próbálta összeszedni magát, hogy egyenletesen tudjon lélegezni. A prof némán várta, hogy vendége magához térjen. Az öregúr levette fekete keretes szemüvegét, és kétes tisztaságú zsebkendőjével megtörölgetve visszatette az orrára. Odakint az égen sietős kis fekete pontok vágtak keresztül, talán madarak lehettek. Vagy elszállt lelkek igyekeztek a világ vége felé.

– Bocsásson meg, kérem – szólt Tengo. – Máris minden rendben van. Semmi baj. Tessék csak folytatni.

A prof bólintott és újból belekezdett:

– 1981-ben a rendőrséggel történt összeütközés során, heves tűzpárbaj végén a különváltakat, a Hajnalpír kommunát leverték. Három évvel ezelőtt. Négy évvel azután, hogy Eri idejött. Ám ennek egyelőre nincs semmi köze a mostani dolgokhoz.

Eri tízéves kora óta él velünk. A gyerek egyszer csak minden bejelentés nélkül megjelent a kapunk előtt. Megváltozott, más lett, mint amilyennek annak idején megismertük. Igaz, hogy régen is hallgatag, ismeretlenek társaságában nehezen oldódó volt, de hozzám egészen kiskorától fogva mindig kedves és beszédes. Viszont amikor beállított hozzánk, egy darabig szavát se lehetett venni. Mintha elvesztette volna beszédkészségét. Ha szóltunk hozzá, vagy bólintott, vagy megrázta a fejét. Csak ennyit.

A prof gyorsan és világosan beszélt, úgy tűnt, szeretett volna nagyjából túl lenni ezen a témán, amíg Fukaeri távol van.

– Sok vesződséggel járt neki elvergődnie ide, a dombtetőre. Volt nála valami pénz és egy papíron a lakcímünk. Nehéz lehetett, hiszen magányosan nevelkedett és ráadásul nem is beszélt. Ennek ellenére, kezében a cédulával, átszállásokkal valahogy eljutott a házunk kapujáig.

Első látásra kitűnt, hogy valami nemszeretem dolog történhetett vele. A házvezetőnő meg Azami vette gondjaiba. Néhány nap múlva megnyugodott, és megkért engem, hogy telefonáljak az Előfutár kommunába az apjának. Ott azonban közölték vele, hogy jelenleg olyan a helyzet, hogy Fukada nem tud telefonhoz jönni. Hiába kérdeztem, hogy mi van vele, nem kaptam választ rá. Erre kértem, hadd beszéljek a feleségével. Erre is csak azt mondták, hogy nem tud a telefonhoz jönni, így azután egyikükkel sem tudtam kapcsolatba lépni.

– Jelezték előbb is már, hogy alkalomadtán Erit fogadja be egyszer?

A prof Tengo kérdésére a fejét rázta:

– Nem, de jobbnak láttam ezt tenni, míg csak közvetlenül Fukadával nem tudok beszélni. Természetesen azután is jó néhányszor próbáltam velük felvenni a kapcsolatot, minden követ megmozgattam, de hiába.

Tengo összevonta szemöldökét:

– Ezek szerint hét év alatt egyszer sem beszélt a kislány szüleivel?

A prof igenlően bólintott:

– Így van. Se kép, se hang.

– Hét év alatt a szülők egyszer sem keresték eltűnt lányukat? – csodálkozott Tengo.

– Ááá, ez az, amin akárhogy töröm a fejem, nem tudom megérteni, hiszen úgy szerették Erit, mint a szemük fényét. A kislánynak rajtam kívül nem volt máshová fordulnia. A Fukada

házaspár teljesen megszakította minden kapcsolatát a családjával, Eri úgy nevelkedett, hogy soha nem látta a nagyszüleit. Csak hozzám jöhetett. Valószínűleg a szülei megmondhatták neki, hogy ha történne valami, tegye ezt. Ennek ellenére tőlük egy árva szó, semmiféle üzenet nem érkezett. Elképzelhetetlen.

– Az előbb azt mondta, hogy az Előfutár nyílt közösség volt… – vetette közbe Tengo.

– Pontosan. A kommuna kezdetektől fogva nyitottan működött, csakhogy valamivel Eri szökése előtt fokozatosan egyre inkább arrafelé haladt, hogy elzárkózzék a külvilági kapcsolatoktól. Ennek első tüneteként észrevettem, hogy egyre kevesebb hírt kapok Fukadától, pedig szeretett írni, és hosszú levelekben számolt be nekem a közösség eseményeiről, saját lelkiállapotáról és egyebekről. Ezek a levelek egy idő után teljesen elmaradtak, ha én írtam is, leveleimet válasz nélkül hagyta, ugyanúgy, mint mikor telefonon próbáltam vele szót érteni. Ha mondott is valamit, a beszédét igen kurtára fogta, mintha valaki ott állna mögötte és kihallgatná, mit mond.

A prof ölébe ejtette a kezét.

– Sokszor jártam az Előfutár telepén személyesen is, hiszen Eri dolgát meg kellett beszélnem Fukadával, és ha már nem sikerült sem levélben, sem telefonon, úgy gondoltam, nincs más hátra, mint hogy egyenest odamenjek. De nem nyertem bebocsáttatást. Már a bejáratnál a szó szoros értelmében kiadták az utamat. Akárhogy erősködtem, nem álltak szóba velem. A kommuna telepét, nem is tudom mióta, magas kerítés vette körül, és az illetékteleneknek tudtára adták, hogy kívül tágasabb.

A külvilágnak fogalma sem volt róla, hogy mit művelnek ezek odabent, a telepen. A felfegyverkezett Hajnalpír esetében értem a titkolódzást, nekik a forradalmi harc volt a céljuk, tehát rejtőzködniük kellett. Ellenben az Előfutár csakis békés, organikus termelésre, mezőgazdaságra rendezkedett be, az első perctől kezdve a külvilághoz való viszonya egyértelműen barátságos volt. Ezért jóban

volt velük az egész környék. Viszont mára a kommuna már valóságos erőddé változott. A bentiek viselkedése, de még az arca is más lett. A környékbeliek, ugyanúgy, mint jómagam, megütődtek az Előfutár átalakulásán. Ez pedig mindenképpen közvetlenül érinthette a Fukada házaspárt is, és engem aggodalommal töltött el. Mást azonban nem tehettem értük, mint hogy Erit befogadom és gondos nevelésben részesítem. Úgy telt el hét esztendő, hogy közben semmilyen értesülés nem került róluk napvilágra.

– Még az sem biztos, hogy Fukadáék egyáltalán életben vannak? – kérdezte Tengo.

A prof bólintott:

– Még az sem. Nincsen semmi támpontunk. Hacsak lehet, nem szeretnék a legrosszabbra gondolni, de el nem tudom képzelni, hogy miért nem jutott el hozzám hét év alatt egy árva üzenet sem. Mégiscsak történhetett vele valami. Másra nem tudok gondolni – itt a prof hangja kicsit megcsuklott. – Lehet, hogy erőszakkal korlátozzák szabad mozgásában, esetleg még ennél rosszabb is elképzelhető.

– Ennél?!

– Nem lehet teljesen kizárni. Az Előfutár már nem az a régi, békés földművelő közösség, mint egykor.

– Tehát a csoport veszélyes irányba indult? – kérdezte Tengo.

– Úgy gondolom, hogy igen. A helybeliek szerint az Előfutár telepére ki-bejáró emberek száma jóval felülmúlja az eddigieket. Sok autó is megfordul a telepen. Köztük nem kevés tokiói rendszámú. Hirtelen megsokasodott odabent a tagok létszáma. Rengeteg új épületet emeltek, és használják is őket, mindig tele is vannak. Egyre több szántót vásárolnak a környéken olcsó pénzért. Traktorokat, markológépeket, nagy betonkeverőket szereztek be. A mezőgazdasági munka is folyik, hiszen fontos bevételi forrás lehet. Egyre jobb nevet szereztek a termékeiknek, és egyenesen olyan vendéglőkbe történik a kiszállítás, ahol kizárólag természetes alapanyagokat használnak. Luxusszupermarketekkel is

szerződéseket kötöttek. A profitnak ennek arányában emelkednie kellett. Csakhogy a gazdasággal párhuzamosan, úgy látszik, *másvalami* is előrehaladt. Pusztán a mezőgazdasági termények eladásából származó bevétel nem fedezhetett ilyen mértékű terjeszkedést. A környékbeliek, látva a szigorú titkolódzást, úgy vélték, valami zajlik a belső körökben, melyet bajosan lehet közzétenni a külvilág számára.

– Esetleg politikai színezetű tevékenységbe fogtak? – kérdezte Tengo.

– Nem, az Előfutár nem volt politikai mozgalom – tagadta a prof. – Más srófra járt az eszük, mint a politikusoknak. Éppen ezért nem tehettek mást, mint hogy egy adott időben eltávolodnak a Hajnalpírtól.

– Csakhogy azután náluk is történhetett valami – vetette ellen a fiatalember –, ha Eri kénytelen volt elszökni tőlük.

– Történhetett bizony – helyeselt az öregúr. – Jelentős esemény lehetett, ami miatt el kellett hagynia szüleit és egy szál magában menekülnie kellett. Csakhogy minderről Eri szót sem hajlandó ejteni.

– A sokkhatás vagy lelki sérülés miatt nem beszél?

– Nem, sem a sokkhatás, sem ijesztegetés vagy a szülőktől való elszakadás miatti bizonytalanság nem látszik rajta. Csak a közöny. Ennek ellenére nálunk minden gond nélkül beilleszkedett, de egyszerűen hiányzik belőle a dolgok iránti érdeklődés.

A prof a nappali ajtajára nézett, majd ismét Tengóra emelte tekintetét.

– Valami testi sérelem érhette, de nem akartam mindenáron rávenni, hogy kiöntse a szívét. Arra gondoltam, hogy ennek a gyereknek valószínűleg időre van szüksége. Tehát szándékosan nem faggattam, és úgy viselkedtem, mint akit nem zavar a szótlansága. Eri mindig együtt volt a lányommal, Azamival, akivel mihelyt ő hazajött az iskolából, bevették magukat a szobájukba. Azt nem tudom, mi zajlik kettejük között. Meglehet, hogy kialakult köztük

a beszélgetés, nem firtattam. Tegyék csak, amit akarnak. Különben is, eltekintve a szótlanságától, Erivel mindennapi közös életünk során az égvilágon semmi gond nem adódott. Okos, szófogadó kislány volt. Azamival a legjobb barátnők lettek. Csakhogy akkoriban Eri nem tudott iskolába járni. Nem tudtak ott mit kezdeni egy olyan gyerekkel, aki nem beszél.

– Odáig a professzor úr kettesben élt Azamival? – kérdezett közbe Tengo.

– A feleségem tíz éve meghalt – válaszolt a prof, és hallgatott egy kicsit, majd hozzátette: – Autóbalesetben, az ütközéskor szörnyethalt, itthagyott kettőnket a lányommal. Egy távoli nőrokonunk itt lakik, nem messze tőlünk, ő jár ide, vezeti az egész háztartást, ő vigyáz a lányomra. Nekünk Azamival szörnyű megrázkódtatás volt a feleségem elvesztése. Túlságosan váratlanul történt, ilyenkor nincs rá mód, hogy felkészüljön az ember a csapásra.

Tulajdonképpen örültünk a dolgok alakulásának, jól jött, hogy Eri nálunk kötött ki. Még ha egy szót sem szólt, akkor is – furcsa mód – megnyugtatóan hatott ránk a puszta jelenléte. Azután a hét év alatt, igaz, lassan, fokozatosan visszanyerte beszélőképességét. Ahhoz az állapothoz képest, ahogy hozzánk került, szembetűnően fejlődött. Másoknak különösen hangzik a beszéde, de mi tudjuk, hogy milyen jelentős haladás ez a régi helyzethez képest.

– Már iskolába is jár?

– Nem, egyelőre csak formálisan van beíratva. Gyakorlatilag lehetetlenség hozzászoknia az iskolai élethez. Ezért azután vagy magam tanítom, vagy idejáró tanítványaim foglalkoznak vele. Ismeretei csak részletekre szorítkoznak, rendszeres oktatásban nem részesült. Nehezen olvasott, így ha alkalom nyílik rá, hangosan felolvasunk neki. Megvettünk neki mindenféle hangoskönyvet is, amit kapni lehet. Ez körülbelül minden ismeret, amiben oktatás címén részesült, de meglepően éles eszű. Ha egyszer rászánja magát, bármit nagy gyorsasággal és igen alaposan képes

elsajátítani. Ez a képessége hallatlanul magasrendű. Ami nem nyeri el érdeklődését, arra viszont rá se hederít. A kettő között jelentős a szakadék.

A nappali ajtaja csak nem akart kinyílni, úgy látszott, a vízforralás és a teakészítés hosszú időt vesz igénybe.

– Szóval, Eri Azaminak elmesélte a *Légből szőtt gubó* történetét? – kérdezte Tengo.

– Az előbb is említettem, hogy ha ők ketten beveszik magukat a szobájukba, nem tudni, mit csinálnak ott. Az ő titkuk. Az a történet egy idő óta kapcsolatuk fő témájává válhatott. Azami lejegyezte vagy magnóra vette az elbeszélést, és nálam, a dolgozószobámban szövegszerkesztő segítségével rögzítette. Az idő tájt lassacskán visszatértek Eri érzelmei is. Eltűnt az a közönyburok, ami azelőtt körülvette, és ismét az eredeti személyiségéhez kezdett közeledni.

– Helyreállt?

– Igen, de nem teljesen. Mindenképpen csak részlegesen. De jól mondja. Azzal, hogy elbeszélte a történetét, kezdett rendbe jönni.

Mindezen Tengo egy darabig elgondolkodott, majd ismét feltett egy kérdést:

– A rendőrségen nem jelentette be a Fukada házaspár eltűnését?

– Dehogynem. Elmentem a helyi rendőrőrsre. Mellőzve Eri történetét, elmondtam, hogy barátaim vannak odabent, akikről hosszú idő óta semmi hírem sincs, esetleg lefoghatták őket. Ám abban az időben a rendőrök érdemben nem tehettek semmit. Az Előfutár telepe magánterületnek számított, bűncselekményre utaló bizonyíték híján be sem tehették oda a lábukat. Hiába folyamodtam hozzájuk akárhányszor, nem hallgattak rám. 1979 után már gyakorlatilag lehetetlenné vált a telepen való nyomozás.

A prof visszaemlékezve elhallgatott és csak a fejét csóválta.

– Miért 1979 után? – érdeklődött Tengo.

– Mert akkor ismerték el hivatalosan bevett vallási közösségnek az Előfutárt.

Tengo egy darabig alig jutott szóhoz:

– Vallási közösségnek?!

– Igazán meglepő, igaz? Az Előfutár kommunából egyszer csak Előfutár felekezet lett. Jamanasi megye közgyűlésének elnöke bocsájtotta ki az erről szóló hivatalos tanúsítványt. Ha pedig vallássá nyilvánították őket, nagyon körülményes a területükön rendőrségi nyomozást végrehajtani. Az alkotmányban biztosított lelkiismereti szabadságot sértenék meg vele. És úgy látszik, a közösség jogi képviselője eléggé alaposan ki is építette a védelmet. Egy vidéki rendőrkapitányság nem ronthat ajtóstul a házba.

Mikor ezt meghallottam a rendőrségen, magam is szörnyen meg voltam döbbenve. Mint mikor az alvó fülébe hideg vizet öntenek. Először nem nagyon akartam elhinni, és még azután sem tudtam megemészteni a dolgot, hogy a rendőrségen megmutatták róla a papírokat és a saját szememmel győződhettem meg róla. Fukadát régóta ismerem. Tudom, milyen a természete, milyen a jelleme. Én kultúrantropológus vagyok, nagyon mély kapcsolatom van a vallással. De ő egészen más, mint én, ő eleve politikus alkat, tisztán logikai gondolatmenetekkel. Akárhogy vesszük, ő a vallást teljes egészében, alkatilag elutasította. Épp ezért még taktikai okokból sem fogadhatta el a vallási felekezetként való bejegyzést.

– Akkor tehát nehezen elképzelhető, hogy átvette volna az okmányt – jegyezte meg Tengo.

– Egész biztosan nem – mondta a prof. – Igaz, hogy sokféle akkreditációs vizsgálaton, mindenféle bonyolult kérvényezésen kell átesni, bár ha van politikai hátszél, akkor bizonyos értelemben könnyen elhárulnak az akadályok. Körülményes dolog meghúzni a határvonalat egy rendes vallás és egy szekta között. Szilárd szabályok híján ez értelmezés kérdése. A magyarázatok között pedig sok rés támad, ahová a politikai erő, a hatalom be tud férkőzni.

Ha egyszer megvan a felekezet elismerése, adó-kedvezményeket kapnak, és törvényes védelmet biztosítanak számukra a végletekig.

– Tehát az Előfutár többé már nem kommuna, hanem vallási közösség? Annak is félelmetesen kirekesztő.

– Úgynevezett újvallás. Kereken kimondva: szekta.

Tengo nem nagyon értette a dolgot:

– Egy ilyen nagy változásnak kellett hogy legyen valami komoly kiváltó oka…

A prof gubancos, szürke szőrrel borított kezefejét nézegette.

– Úgy van. Kétségtelen, hogy komoly indítéka volt a váltásnak. Én is már régóta töprengek ezen. De halvány fogalmam sincs, mi a csoda lehetett. Olyan szilárd a titoktartási rendszerük, hogy semmilyen információ nem szivárog ki belülről. És az Előfutár vezetőjének, Fukadának a neve sem bukkan fel azóta.

– A Hajnalpírt pedig a három év előtti tűzharc után felszámolták, ugye?

A prof rábólintott.

– Ténylegesen szétverték, de az Előfutár életben maradt, és vallási közösségként biztosan halad előre.

– Akkor a tűzharc az Előfutárnak nem okozott kárt – vélte Tengo.

– Úgy bizony, sőt ellenkezőleg, jó reklám volt nekik: lám, ezek használják az eszüket. Nekik minden kapóra jön. Viszont az is igaz, hogy a változás Eri távozása után következett be. Ahogy már említettem, nincs kapcsolatban azzal a botránnyal, amit a Hajnalpír kevert.

Látszott, hogy témaváltásra lenne igény.

– Elolvasta a *Légből szőtt gubó*t? – kérdezte Tengo az öregurat.

– Természetesen.

– És mi a véleménye?

– Mélyértelmű történet. Rendkívül hatásos, de hogy mit akar sugalmazni, azt – őszintén szólva – magam sem értem. Mit jelképezhet a vak kecske? Mit jelenthet a *little people,* meg a légből szőtt gubó?

– Nem gondolja, hogy a történet valami olyat sugall, amit Eri az Előfutárnál tapasztalt, vagy aminek szemtanúja lehetett?

– Példának okáért talán az is lehet, de nehéz lenne meghatározni, hogy meddig tart a valóság és honnan kezdődik a képzelet világa. Van egyfajta legendás olvasata, de lehet ügyesen szerkesztett allegóriának is olvasni.

– Eri azt mondta nekem, hogy az apró nép *valóban* létezik – jelentette ki Tengo.

Amikor ezt a prof meghallotta, látszott rajta, hogy nehéz helyzetben van. Aztán megkérdezte:

– Szóval maga azt hiszi, hogy a *Légből szőtt gubó*ban leírt dolgok *a valóságban* megtörténtek?

Tengo megrázta a fejét:

– Én csak azt akartam mondani, hogy a történet részletekbe menően hitelesen és világosan van leírva, mely az írásnak nagy átütő erőt kölcsönöz.

– Maga pedig a saját irodalmi vénája segítségével a történet átírása révén azt a sejtelmes *valamit* formailag még világosabban ki fogja domborítani? – tette fel a kérdést a prof.

– Ha sikerül, akkor igen.

– Az én szakmám a kultúrantropológia volt, felhagytam már vele, de a lelkülete még mindig bennem van. A kultúrantropológia egyik célja az, hogy az egyes ember elképzeléseit viszonyítsuk, megtaláljuk benne az egyetemes emberit, majd ismét visszavetítsük az egyénre. *Image* és *feed back.* Ezáltal talán hozzájutunk ahhoz a pozícióhoz, melyhez kapcsolódik az ember a maga önállóságában. Érti, amit mondok?

– Azt hiszem, értem.

– Ön valószínűleg ezt az eljárást igényelné.

Tengo kitárta térdén nyugvó tenyerét:

– Nehéznek tűnik.

– Viszont annyit megér, hogy megpróbálkozzék vele.

– Azt sem tudom, fel vagyok-e rá jogosítva.

A prof ránézett a fiatalemberre, és a szemében ekkor valami különös fény villant.

– Azt szeretném megtudni – mondta –, hogy vajon érte-e Erit a *Légből szőtt gubó* története során valami testi megrázkódtatás. Meg azt is, hogy a Fukada házaspár milyen sorsra jutott? Hét év alatt mindent megtettem, ami tőlem tellett, hogy fényt derítsek a rejtélyre, de persze végül is nem jutottam semmi kézzelfogható eredményre. Fal meredt előttem. Olyan fogós kérdés volt, hogy beletörött a bicskám. Lehet, hogy a *Légből szőtt gubó* történetében van elrejtve a titok nyitja. Akkor is fogadni mernék rá, ha csak csekély esélyem lenne.

Azt nem tudom, hogy magának van-e joga vagy sem, de nagyra értékeli az írásművet, és alaposan elmélyült benne. Ezzel talán már meg is szerezte a jogosultságot.

– Egyetlen kérdésre szeretnék határozott igen vagy nem választ kapni, hiszen ma ezért vagyok itt. Engedélyezi-e a professzor úr a *Légből szőtt gubó* átírását vagy sem?

Az öregúr bólintott:

– Szeretném elolvasni az írást abban a formában, ahogy átjavította. Eri nagy bizalommal van maga iránt. Nincs más, akire számíthat. Persze leszámítva Azamit és engem. Tehát meg lehet próbálni a dolgot. Az írás teljesen magára van bízva. Vagyis a válaszom: igen.

Miután ezek a szavak elhangzottak, a sorsdöntő pillanatok nehéz csendje telepedett rá a szobára. Éppen ekkor hozta be Fukaeri a teát, mintha csak végszóra várt volna.

*

Tengo egyedül ment haza. Fukaeri elment kutyát sétáltatni. A fiatalembernek a vonat érkezéséhez igazítva taxit rendeltek, azzal ment Futamatao állomásra, ahol felszállt a központi vonalon, Tacsikaváig közlekedő vonatra.

Mitaka állomáson egy mama szállt fel a kislányával, leültek Tengóval szemben. Jól öltözöttek, egyáltalán nem drága vagy új, de tiszta és ápolt ruhák voltak rajtuk. Ami fehér volt, az hófehéren ragyogott, minden szépen vasalva. A kislány alsó tagozatos lehetett, másodikos vagy harmadikos, mondjuk. Nagy szemű, szép arcú gyerek. Az anya sovány, a haja hátul összefogva, fekete keretes szemüveggel, kifakult, mindenfélével teletömött vászontáskával. Szabályos arcvonásai voltak, de a szeme sarkában megjelentek a ráncok a fáradtságtól, és ez valószínűleg öregebbnek mutatta koránál. Száraz husángra emlékeztető, szorosan összecsavart napernyőt hordott magával, pedig még csak április közepe volt, messze még az esős évszak.

Ültek a helyükön, mindvégig egy árva szó nélkül. Úgy látszott, mintha az asszony sorban számba venné a fejében a tennivalóit. A kislány tétlenül nézegette a cipője orrát, majd a padlót és a felülről lecsüngő kapaszkodókat, végül pedig odasandított a vele szemben ülő Tengóra. Úgy látszott, felkelthette az érdeklődését a jól megtermett, összegyűrt fülű fiatalember. A kisgyerekeknek ilyenformán gyakran megakadt a szemük rajta. Mintha valami ritka, de ártalmatlan állatot nézegetnének. Ez a leányka úgyszólván meg sem rezzent, a feje, teste nem mozdult, csak élénk tekintete járt ide-oda, szemügyre véve környezetét.

Nemsokára Ogikubónál leszálltak. Mikor a megálló előtt lassított a vonat, az anya kezébe fogva a napernyőt, egy szó nélkül felállt. Bal kézben ernyő, jobbjában a vászonszatyor. A kislány rögtön utána,

nagy sietve és közvetlenül anyja mögött maradt, de még vetett egy gyors pillantást Tengóra, mielőtt leszálltak volna. A szemében valami furcsa fénnyel, mintha csak valami mondani- vagy panaszolnivalója lett volna. Éppen csak egy kósza pillantás volt, de Tengo fel tudta fogni. Érezte, hogy a gyerek jelzett neki. Viszont mondani sem kell, hiába érkezett a jelzés, a férfi mit sem tudott kezdeni vele. Nem tudta, mi a helyzet, és semmi köze sem lehetett hozzá. Leszállt a kislány és az anyja Ogikubónál, záródott az ajtó, Tengo benn maradt és ment tovább, a következő megálló felé. Az előbbiek helyét próbavizsgáról hazatérő három felső tagozatos diák foglalta el, akik élénk és hangos társalgásba fogtak. A kislány csendes alakjának emléke azonban még egy ideig ottmaradt.

A szeme Tengót egy másikra emlékeztette, akivel két évig, az alsó tagozatban, harmadikos és negyedikes korukban osztálytársak voltak. Annak a lánynak is éppen olyan tekintete volt. Erősen tudott Tengóra nézni. És…

*

Annak a lánynak a szülei a Tanúk Gyülekezetébe jártak. A keresztény jellegű szekta az utolsó idők eljövetelét hirdette, buzgón térített, a Bibliában leírtakat szó szerint vette. Egyáltalán nem engedte meg a vérátömlesztést. Ha valamelyik gyülekezeti tagot példának okáért autóbaleset éri és súlyosan megsérül, életben maradásának esélyei alaposan beszűkülnek. Nagyobb műtéteket végezni rajtuk eleve lehetetlenség. Ezért cserébe viszont, ha eljön a világ vége, életben maradhatnak, ők lesznek az Isten kiválasztottjai. Ezer évig élnek majd abban a világban, ahová elérkezik a boldogság.

Ahogy a kislány a vonaton, éppen olyan szép, nagy szemekkel nézett az a gyerek ott az iskolában, tekintete mély benyomást tett. Szép arca volt, de mintha mindig valami átlátszatlan hártya borította volna, mely szinte eltakarta az életjeleket. Hacsak szükség nem volt rá, nem beszélt a többiek előtt, és az érzelmei nem jelentek meg az arcán. Vékony ajkát mindig szorosan összezárta.

Tengo akkor kedvelte meg először, amikor látta, hogyan jár a kislány anyjával a hétvégeken téríteni. A Tanúk Gyülekezete családjainál, mihelyt a gyerek járni tud, elvárják tőle, hogy a szülőt elkísérje prédikálási, vagyis térítői útjaira. Már háromévesen, többnyire az anyával együtt megy házról házra. A Tanúk osztogatják az *Áradat előtt* című traktátust, könnyen érthető formában prédikálva, magyarázva a Társulat hitelveit, valamint az utolsó idők romlásának nyilvánvaló jeleit. Az Istent „Tiszteletreméltó Személy”-nek nevezik. Természetesen többnyire elutasítják őket, becsapják az ajtót az orruk előtt. Elveik általában igen ridegek, egyoldalúak és elrugaszkodnak a valóságtól, vagy legalábbis attól, amit a világiak nagy többsége annak tart. Viszont nagy ritkán akadnak olyanok, akik meghallgatják őket. Például akiknek mindegy, miről van szó, csak valakivel beszélgethessenek. Namármost ezek közül – még ritkábban fordul elő – de van, aki elmegy a gyűléseikre is. A házról házra járók abban a reményben csengetnek be minden ajtón, hogy ezer közül egy ilyen mégis akad. Szent elhívatásuknak tartják, hogy a világnak akár egy csekélyke részét is ébredésre serkentsék. Minél kötelességtudóbbak, minél többet látogatnak, a rájuk váró boldogság annál jobban tündököl majd.

A mama egyik kezében az *Áradat előtt* című traktátusokkal megrakott vászonszatyrot cipelte, a másikban pedig többnyire a napernyőjét. Mögötte, néhány lépéssel lemaradva követte őt a kislánya, mint mindig, összeszorított szájjal, kifejezéstelen arccal. Többször is keresztezték egymás útjait Tengóval, aki apjával az NHK-előfizetések begyűjtő pályáját járta végig. A kislány észrevette a fiút és az is őt. Ilyenkor a lány szemében mintha titokban valami kis fény csillant volna meg, de persze egy szót sem szólt, még csak nem is köszönt. Tengónak azért kellett sietnie, hogy apjának pénzbeszedői emelkedését szolgálja, a kislánynak pedig azért, hogy az anyja az eljövendő világvégéről prédikálhasson. A szüleik vasárnaponta magukkal hurcolták a gyerekeket, akik találkozásaik alkalmával épp’ csak egy pillantást válthattak egymással.

Mindenki tudta az osztályban, hogy a kislány a Tanúk Gyülekezetéhez tartozik. Nem vett részt a karácsonyi ünnepélyen

sem, hiszen vallása nem engedte, de ugyanezért nem ment el a sintó szentélyeket vagy buddhista templomokat útba ejtő sétákra, osztálykirándulásokra sem. Nem vett részt a tornaünnepélyeken, az iskola indulóját vagy a japán himnuszt nem énekelte. Társai viselkedését nem tudták másként kezelni, mint különcséget, és az osztályban egyre jobban magára maradt. Meg aztán az iskolai ebéd előtt feltétlenül el kellett mondania a maga imáját. Mégpedig hangosan, mindenki füle hallatára. Ez a fohász a körülötte lévő gyerekekben nyilván visszatetszést keltett. Biztos, hogy ő nem akarta volna így, de beleverték a fejébe, hogy evés előtt így kell tennie akkor is, ha a többi hívő nem láthatta, mert a „Tiszteletreméltó Személy" a magasságból minden apró részletet lát.

Tiszteletreméltó Személy a mennyekben! Tisztán fényeskedjék a te szent neved, hozd el nekünk a te királyságodat! Bocsásd meg a mi sok vétkünket, áldd meg csekélyke előrehaladásunkat. Ámen.

*

Az emlékezet csodálatos dolog. Húsz éve már ennek, de a szöveg teljesen felidéződik. HOZD EL NEKÜNK A TE KIRÁLYSÁGODAT! Az imádság hallatán az akkori kisfiú Tengo elgondolkodott: vajon miféle királyság lehet az? Vajon lehet-e ott NHK televízió? Biztos nincsen. Akkor pedig természetesen pénzbegyűjtés sincsen. Akkor talán az lenne jó, ha már minél hamarabb eljönne!

Tengo sohasem váltott szót ezzel a lánnyal. Hiába jártak ugyanabba az osztályba, egyszer sem adódott alkalom rá, hogy beszéljen vele. A kislány mindig félrevonult a többiektől, és hacsak szükség nem volt rá, nem hallatta a hangját. Nem fordult elő, hogy Tengo szánt szándékkal odament volna hozzá, hogy megszólítsa, de belül együtt érzett vele. Volt egy különleges egyezés közöttük: a pihenőnapokon a fiút, a lányt is magával vitte a szülője, hogy egyik háztól a másikig nyomogassák az ajtócsengőket. Tengo jól tudta, hogy milyen mély nyomokat hagy a gyerek szívében az, ha ilyen szerepre kényszerítik. Azért van a vasárnap, hogy a gyerek vidáman játszhasson a többiekkel, nem pedig körbejárva zaklatni az embereket, hogy fizessenek a tévéért, avagy a félelmetes világvégét

prédikálják nekik. Az ilyesmit – ha egyáltalán szükség van rá – csinálják csak a felnőttek.

*

Tengónak egyszer az események alakulása révén lehetősége nyílt rá, hogy segítő kezet nyújtson ennek a kislánynak. Negyedikbe jártak, őszre fordult az idő. Természettudományi gyakorlaton, kísérletezés közben a vele egy munkaasztalnál dolgozók csúfolták a kislányt. Valamit elhibázhatott a kísérlet sorrendjében.

Tengo arra már nem emlékezett, hogy tulajdonképpen mi baj volt vele, de az egyik fiú felhozta még azt is, hogy bezzeg prédikálni jár a Tanúk Gyülekezetével. Tiszteletreméltó Személynek nevezte, aki házról házra jár és hülye prospektusokat osztogat. Egyébként ez ritka eset volt, senki sem csúfolta vagy gúnyolta a kislányt, inkább egyszerűen csak *semmibe vették* őt, kiverték a fejükből még a létezését is, azt is, hogy van. A közös kísérletek alkalmával azonban nem lehetett a kislányt kizárni maguk közül. A szidalmak, melyeket a fejéhez vágtak, nem voltak ártalmatlanok. Tengo a mellettük lévő asztalhoz volt beosztva, nem tudta elengedni a füle mellett ezeket. Maga sem tudta, miért, de nem hagyhatta annyiban.

Odament a csoporthoz, és szólt a kislánynak, hogy jöjjön át hozzájuk. Nem fontolgatta a dolgot különösebben, nem is tétovázott, majdnem reflexszerűen cselekedett. Azután kedvesen elmagyarázta a kísérlet lényeges pontjait a gyereknek, aki jól odafigyelt, mindent megértett, és a következőkben már nem követte el ugyanazokat a hibákat. Két éve jártak egy osztályba, de ez volt a legelső (és egyben a legutolsó) alkalom arra, hogy Tengo a kislány szavát hallja. A fiúnak igen jó iskolai előmenetele – hozzá testi ereje is – volt. Bárkinek lépéselőnyt adhatott, ha vetélkedésre került sor. Ezért egy sem akadt, aki gúnyolta volna a kislány miatt, legalábbis szemtől szemben. Mégis, annak köszönhetően, hogy a „Tiszteletreméltó Személy” pártjára állt, az osztályban kimondatlanul, de néhány fokkal csökkent a tekintélye. Talán arra gondolhattak, hogy a kislánnyal kapcsolatba kerülve ő is valamennyire megfertőződhetett.

Tengo azonban egyáltalán nem törődött ezzel, mert tudta, hogy a kislány egy egészen egyszerű, hétköznapi teremtés. Ha a szülei nem tagjai a Tanúk Gyülekezetének, és úgy nevelik, ahogy egy normális kislányt kell, mindenki elfogadja és barátságosan bánik vele. Csakhogy apja-anyja annak a gyülekezetnek volt a híve, és csakis ezért úgy néztek keresztül gyermekükön az iskolatársai, mintha láthatatlan ember lenne. Senki nem állt szóba vele, még csak egy pillantásra sem méltatták. Tengo ezt nagyon igazságtalannak tartotta.

Később mégsem nagyon beszélgettek egymással. Nem adódott rá alkalom, meg szükségük sem volt rá. Viszont, ha alkalomadtán találkozott a tekintetük, a kislány arcán enyhe zavar tükröződött. Tengo észrevette ezt. Még attól is tartott, hogy esetleg a munkaasztalnál történtek a kislányt kellemetlenül érintették és emiatt rá neheztel, talán jobban tette volna, ha békén hagyja. Mindezt a fiú sehogy sem tudta eldönteni magában. Még gyerek volt, aki a másik arcának színeváltozásából nem tudott lelki változásokra következtetni.

Egyszer a kislány megszorította a kezét. Egy derűs december eleji napon történt. Odakint a magas égen egy vonalszerű felhőcsík lebegett. A tanítás után a gyerekek befejezték az osztályterem takarítását, ők pedig véletlenül kettesben maradtak. Senki más nem volt ott. A kislány eltökélten átment a termen, megállt Tengo előtt, habozás nélkül megragadta a fiú kezét és felnézett rá. (A fiú jó tíz centivel magasabb volt nála.) Tengo csak nézett, meg volt lepve, a lány szemében olyan csillogást látott, amit azelőtt sohasem. Sokáig tartott az erős kézszorítás, egy pillanatra sem gyengült el. Azután a lány hirtelen visszahúzta a kezét, lesimította a szoknyáját és kisietett az osztályteremből.

Tengo egy darabig némán állt ott és nem értette a dolgot. Első gondolata az volt, milyen jó, hogy nem látta őket senki. El sem lehet képzelni, mekkora felhajtás lett volna abból. Körülnézett és megkönnyebbült. Ezután mélyen elszégyellte magát.

Talán az anya gyermekével, akik ott ültek vele szemben a vonaton Mitakától Ogikubóig, lehet, hogy ők is a Tanúk Gyülekezetéből éppen a szokásos vasárnapi térítő útjukra indultak. A vászonszatyor is olyannak látszott, mintha az *Áradás előtt* traktátusaival lett volna teletömve. Az ernyő, a gyerek felcsillanó szeme, minden egykori, szótlan kis osztálytársnőjére emlékeztette.

Dehogyis, csak egy anya a gyermekével – valami különórára siethettek, semmi közük ahhoz a bizonyos gyülekezethez, a táskát biztos zongorakottával vagy írószerekkel, ecsettel, tuskővel, ilyesmivel rakták tele. Túl élénk a fantáziám, gondolta magában Tengo. Becsukta a szemét és lassan kifújta a levegőt. Vasárnap neki mindig furcsán telt az idő, a tér is valósággal eltorzult körülötte.

*

Hazament, készített magának valami egyszerű vacsorát, megette. Eszébe jutott, hogy nem is ebédelt. Gondolta, felhívja Komacut. A szerkesztő biztos kíváncsi lenne rá, milyen eredménnyel zárult a megbeszélés. Csakhogy vasárnap nincs bent a szerkesztőségben, az otthoni számát pedig Tengo nem tudta. Na, mindegy, gondolta Tengo, ha tudni akarja, mi történt, majd hívja őt Komacu.

Tíz óra felé járt az idő, a férfi már-már nyugovóra tért, amikor csengett a telefon. Ez Komacu – vélte, de nem ő volt, hanem a nálánál idősebb barátnője hívta föl.

– Figyelj, nincs sok időm, de holnapután délután felugranék hozzád, jó?

A háttérből zongoraszó hallatszott. A férj még nem térhetett haza. Tengo mondta, hogy neki jó a holnapután. Ha eljön a nő, a *Légből szőtt gubó*val való foglalatosságot addig fel kell függesztenie. Viszont, ahogy a nő hangját meghallotta, érezte, hogy mennyire megkívánta őt. Miután vége lett a beszélgetésnek, kiment a konyhába, Wild Turkeyt öntött egy pohárba, és a mosogató előtt állva felhajtotta. Ezután lefeküdt, és néhány oldal elolvasása után álomba merült.

Ezzel Tengo számára a különös vasárnap véget ért.

13 | **AOMAME**
Született vesztes

Arra ébredt, hogy szörnyű másnaposság gyötri, pedig Aomaméval ilyen nem szokott előfordulni. Ihat bármennyit, mégis tiszta fejjel ébred és hozzálát napi teendőhez. Erre büszke volt. Ám aznap, nem tudni, miért, fájdalmasan lüktetett a halántéka, tudata ködbe borult. Úgy érezte, hogy a fejét vasabroncs szorítja, méghozzá egyre erősebben. Az óra mutatója a tízes felé járt. A lassan delelő felé közelítő Nap sugara úgy szúrta a szemét, mint a tű. Kínszenvedés volt hallania a ház előtt elhúzó motorosok berregését.

Anyaszült meztelen hevert az ágyon, és fogalma sem volt róla, hogyan kerülhetett haza. A padlón szanaszét hevertek előző este vetkőzéskor szétdobált ruhái. Valószínűleg ő maga szaggatta le őket magáról. A válltáskája az asztalon. Fölkelt, átlépkedve a ruhákat kiment a konyhába, egyhuzamban megivott jó néhány pohár csapvizet. Utána a mosdóban jól megmosta az arcát hideg vízzel, és a nagy tükörben szemügyre vette csupasz testét. Minden porcikáját tüzetesen megvizsgálta, de semmi külsérelmi nyomot nem talált. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Rendben. Persze még reggel is visszamaradt benne az érzés övön alul, hogy valami fergeteges szeretkezésben vett részt előző éjszaka. Valami édesség kerengett a testében. Meg azután a végbélnyílás tájékán is volt valami szokatlan. Jaj ne, ez már tényleg sok, gondolta Aomame, és a halántékát dörzsölgette mutatóujjával. Odáig mentek volna? Semmi kínos emlék nem jutott eszébe. Borús hangulatban, a falnak támaszkodva forró zuhanyt vett. Mindenhol alaposan beszappanozta magát, hogy alaposan lemossa magáról az előző este emlékeit, és azt is lesúrolja, ami nemcsak emlék volt. Különös gonddal tisztogatta nemi szerve és végbélnyílása tájékát. Nem sajnálta a fogpasztát, hogy a szájának pállott szagától megszabaduljon. A hálószoba padlóján szanaszét szórt alsóneműt, harisnyát felszedte és a fejét elfordítva tőlük, bedobta mindet a szennyesek közé.

Megvizsgálta az asztalon lévő válltáska tartalmát. A pénztárca nem hiányzott belőle. Megvolt a bank- és hitelkártya is. A készpénzből csak annyit költött, amit hazáig a taxiért kifizetett. A táskából csupán a bekészített óvszerből csappant meg a készlet. Megszámolta: négy darabbal lett kevesebb. Négyszer? – kérdezte magától. A pénztárcában talált még egy összehajtogatott noteszlapot, ráírva egy tokiói, belvárosi telefonszám, de hogy kié lehetett, arra már képtelen volt visszaemlékezni.

Visszafeküdt az ágyba, és – amennyire képes volt rá – megpróbálta felidézni az előző este történteket.

Ajumi odament a férfiak asztalához, vidáman leszólította őket, azután négyesben ittak tovább, míg csak mindannyian emelkedett hangulatba nem kerültek. Azután minden úgy ment, mint a karikacsapás. A közeli City Hotelben kivettek két szobát. A megegyezés szerint Ajuminak jutott a fiatalabbik ember, Aomame a kopaszodóval feküdt le. A szeretkezés nem is volt rossz. Bemásztak kettesben a fürdőkádba, majd körültekintő orális szex következett. Dugáskor nem felejtkeztek meg az óvszerről sem.

Egy óra múlva csengett a telefon, Ajumi kérdezte, hogy átmehetnének-e? Innának még együtt egy cseppet. Jó, mondta Aomame, és kisvártatva a szomszéd pár is megjelent a szobájukban, ahová rendeltek egy üveg whiskyt, meg jeget hozzá, és négyesben folytatták az ivászatot.

Többre nem emlékezett, mert ahogy együtt belelendültek az italozásba, egyszerre csak teljesen berúgott. Talán a whisky volt az oka (Aomame nem nagyon itta ezt az italt), másrészt – eltérően más esetektől – ezúttal (Ajumi személyében) szövetséges is volt mellette, megfeledkezhetett az óvatosságról. Halvány emléke volt arról is, hogy partnert cseréltek, őt ölelgette a fiatal, a lánynak meg a kopaszodóval volt dolga. Igen, így lehetett. Azután meg… mély homályba borult az egész történet. Semmi nem jön elő. Na, mindegy, gondolta Aomame, ha nem emlékszik rá, hát fátylat rá, takarja a feledés jótékony homálya, ha egyszer annyira

eleresztettem magam. Csak ennyi. Úgysem látom többet egyiket sem.

Jó, de a második menetben rendesen felrakta az óvszert? Aomame ezen töprengett. Az nem lehet, hogy egy ilyen jelentéktelen apróság miatt teherbe essen vagy fertőzést kapjon! De lehet, hogy nincs is baj. Lehetek akármennyire berúgva, gondolta, lehetek magamon kívül, az ilyesmire mindig gondosan ügyelek.

Milyen munka van mára előjegyezve? Semmi nincs. Ma szombat van, ilyenkor szabad vagyok. Nem, dehogyis! Délután háromra a Madame-hoz kell mennem, Azabu, Fűzfa-rezidencia. Meg kell tornáztatnom az öreg hölgyet. Néhány napja Tamaru közölte vele, hogy a Madame-nak pénteken be kellett mennie a kórházba valami vizsgálatra, úgyhogy a szokásos időpontot áttennék szombatra, ha neki is megfelel. Viszont délután háromig még van jó négy és fél órája. Azalatt a fejfájás elmúlhat, addig az esze is helyre jön.

Forró kávét főzött, és néhány bögrével a gyomrába erőltetett, azután csupasz testén egy szál fürdőköpennyel, az ágyon hanyatt bámulta a mennyezetet egész délelőtt, jóllehet ott semmi érdekesebb néznivalót nem talált, de semmi máshoz nem volt kedve. Nem panaszkodhatott, elvégre a födémet nem az emberek szórakoztatására találták ki. Az óra mutatója már a tizenkettesre ugrott, de az étvágy egyáltalán nem jelentkezett. Még mindig visszhangzott fejében a motorok és autók berregése. Ilyen komoly másnapossági ot először élt át életében.

Ennek ellenére, úgy látszik, a szex jótékony hatással volt a szervezetére. Férfi ölelte, nézegette meztelenül, simogatta, nyalogatta, belerakta a péniszét, többször is előidézve az orgazmust, mindez eloszlatta *rossz érzéseit.* A másnapos ság persze megvolt, de a megkönnyebbülés érzése túláradt rajta.

Meddig művelem én még ezt? – kérdezte magában. – Egyáltalán meddig *lehet* ezt csinálni? Nemsokára harminc leszek. Onnan már el lehet látni negyvenig is.

Ám egy idő után felhagyott vele, hogy ezen törje a fejét. Majd máskor, nyugodt körülmények között újragondolja a dolgot. Most még nincs a záros határidőn belül. Arra, hogy én ezt végiggondoljam, én…

*

Itt megszólalt a telefon, Aomame fülében iszonyúan visszhangzó csörömpöléssel.

– Aomame? – kérdezte egy kicsit rekedtes női hang. Ajumi volt az.

– Aha.

– Jól vagy? Olyan a hangod, mint akin éppen átment az autóbusz – jegyezte meg a lány.

– Valami olyasmi történhetett…

– Másnaposság?

– Az. Méghozzá irtózatos mértékű. Honnan tudtad a telefonszámomat?

– Nem emlékszel, Aomame? Te írtad le nekem egy cédulára, hogy majd megint találkozunk. Az én számomnak meg bent kell lennie a pénztárcádban.

– Mi a fene! Nem emlékszem semmire.

– Láttam én rajtad, azért is hívlak, mert aggódtam egy kicsit – mondta Ajumi. – Vajon baj nélkül hazajutottál? Ugye, Roppongin, az útkereszteződésnél beszálltál egy taxiba és bemondtad a címet…

Aomame felsóhajtott:

– Nem emlékszem semmire, de valahogy hazajutottam. Az ágyon fekve tértem magamhoz.

– Akkor jó.

– Te most mit csinálsz? – kérdezte Aomame.

– Dolgozom, rendesen. Miniautóval járom a várost, és eljárok a tilosban parkolók ellen. Most éppen pihenőben vagyok.

– Ez igen! – mondta elismerően Aomame.

– Persze, egy kissé hiányzik a kiadós alvás. Viszont a múlt éjszakát élveztem ám! Életemben ilyen jól még nem éreztem magam! Neked köszönhetem.

Aomame ujjait a halántékára szorította:

– Az igazat megvallva a mulatság második felvonására nem nagyon emlékszem. Vagyis attól kezdve, hogy átjöttetek hozzánk.

– Nem létezik! – hüledezett Ajumi őszinte csodálkozással. – Akkor jött csak össze igazán a dolog! Hihetetlen, hogy mi mindent műveltünk négyesben! Tisztára, mint a pornófilmekben. Mi ketten pucéron megjátszottuk a leszbiket, azután meg…

Itt Aomame hamar másra terelte a szót:

– Jó, jó rendben van, de rendesen használtuk az óvszert? Erre nem emlékszem és ez nyomaszt engem.

– Azzal nincs baj, én azt mindig szigorúan ellenőrzőm. A közlekedési kihágások mellett kijárok gimnáziumokba, és ott eléggé kimerítően elmagyarázom a diáklányoknak a kotonhasználat minden csínját-bínját.

– Kotonhasználat diáklányoknak? Mi köze van a rendőrségnek ehhez? – csodálkozott Aomame.

– Eredetileg azért mentünk az iskolákba, hogy a randevúk veszélyeiről, a szatírokról a szexbűntények elhárítása végett felvilágosító előadásokat tartsunk, de én magánszorgalomból hozzáteszem a magam tanácsait is. Mit tegyünk, ha a szex bizonyos értelemben megkerülhetetlen, és ha már megesett, legalább a terhesség és a nyavalyák ellen védekezzünk. Ilyesmiről is beszélek nekik. Lehet, hogy a tanáraik nem mennek bele ilyen részletekbe. Szóval, bennem ez már szakmai reflex, akármennyi ital lehet bennem, ezt sohasem szoktam elhanyagolni. Nem kell félned.

Aomame ragyogóan tiszta maradt. Koton nélkül nincs beszállás. Ez az én mottóm.

– Köszönöm. Ezt szerettem volna hallani.

– Figyelj, azt nem akarod meghallgatni, hogy pontosabban miket műveltünk tegnap éjjel?

– Majd máskor – felelt Aomame, és kifújta a belészorult levegőt. – Egyszer majd meséld el, jó? Csak most ne. Már ennyitől is majd széthasad a fejem.

– Értem. Majd máskor – egyezett bele Ajumi, de folytatta: – Hallod, én mióta reggel felébredtem, folyton csak arra gondolok, hogy mi ketten milyen jó kis csapattá álltunk össze. Ha nem bánod, hívlak még. Méghozzá, amikor megint kedvem kerekedik olyasmire, amit tegnap csináltunk.

– Jó – egyezett bele Aomame.

– Nagyszerű.

– Köszönöm, hogy felhívtál.

– Vigyázz magadra, jó? – köszönt el Ajumi, és bontotta a vonalat.

*

Délután kettőre – a feketekávénak és a kiadós alvásnak köszönhetően – Aomame sokkal jobban lett, magához tért. Szerencsére még a fejfájás is elmúlt, csak egy kis testi bágyadtság maradt vissza. Fogta a táskáját – a különleges bökő persze nem volt benne, csak váltóruha meg törülköző –, és elindult hazulról. Mint mindig, ezúttal is Tamaru fogadta a bejáratnál.

Bevezette Aomamét a napos terembe, amely egy hosszú, üvegezett helyiség volt, csipkefüggönyökkel a kert felé nyitott ablakokon, hogy ne lehessen belátni. Az ablakok előtt dísznövények sora. A mennyezetről, az apró hangszórókból lágy barokk zene szólt. Blockflöteszonáta, csembalókísérettel. A terem közepén masszírozóágy, az öreg hölgy már ott várt, hason fekve. Fehér pongyolát viselt.

Mikor Tamaru kiment, Aomame felvette a tornaruháját, melyet testgyakorláskor viselni szokott. Átöltözését a Madame a masszírozópadról, fejét felé fordítva követte. A nő nem zavartatta magát, hogy egy másik látja őt ruhátlanul. Amikor sportolt, mindennapos volt az ilyesmi, különben is, ezután majdnem meztelen lesz az öreg hölgy is, miközben masszírozza, mert így sokkal jobban ki lehet tapintani az izmok állapotát. Aomame levetkezte a pamut inget-bugyit, és egy dzsörzé kezeslábast vett fel helyettük. A levetett holmit összehajtva letette a szoba sarkába.

– Milyen jó feszes az alakja – jegyezte meg az öreg hölgy, majd felült és levette a pongyoláját. Csak vékony selyem alsónemű maradt rajta.

Aomame megköszönte a dicséretet.

– Régen én is ilyen voltam – folytatta a Madame.

– Tudom – mondta Aomame, és úgy is gondolta. Ahhoz képest, hogy a hölgy a hetvenes éveiben járt jelenleg, teste megőrizte fiatalkori formáját. Termetét nem törte meg az idő, mellei is még eléggé jól tartottak. A mértékletes táplálkozás, a mindennapi testedzés megőrizték a belső, természetes szépséget. Azért Aomaménak volt egy olyan sejtése, miszerint mindehhez hozzájárulhatott a megfelelően alkalmazott plasztikai sebészet is. Rendszeres ránctalanítás, a szem és a száj sarkában némi felvarrások. – Most is nagyon jó az alakja – tette hozzá.

Az öreg hölgy ajakbiggyesztéssel válaszolt.

– Jó, jó, de a régihez hasonlítani sem lehet.

Erre Aomame már nem válaszolt.

– Élveztem a testemet egykor – folytatta a Madame –, és a partnerem is.

– Elhiszem.

– Maga hogy van ezzel? – érdeklődött az öreg hölgy. – Élvez?

– Megesik néha.

– A *néha,* az talán nem elég – szólt a hason fekvő Madame. – Az ilyesmit fiatal korban teljesen ki kell használni. Nyakló nélkül. Ha megöregszünk, elég visszaemlékezni rá, és átmelegszik tőle az ember. – Aomame eszébe jutott az előző éjjel, és halványan derengett neki valami tegnapról visszamaradt érzés a végbélnyílása tájékán, ahol megdugták. Ez lenne vajon az emlék, mely őt vénségében felhevíti majd?

Aomame rátette a kezét az öreg hölgy testére, és hozzáfogott az izmok kilazításához és nyújtásához. Bágyadtsága, mely addig még visszamaradt benne, ekkorra eltűnt. A dzsörzéruhába való átöltözés és az izmokkal való foglalatoskodás kisimította az idegeit. Mintha térképen követne egy útvonalat – úgy tájékozódott ujjaival az öreg hölgy testének porcikáin, egyenként végigvette, megvizsgálta őket. Az izmok feszülése, keménysége, reflexeik állapota, minden a fejében volt. Mint ahogy a zongora-művész is kívülről tudja a hosszú, bonyolult zenedarabok minden hangjegyét. Ami az emberi testet illeti, Aomame egészen aprólékosan részletezett memóriával rendelkezett. Ha teszem azt, valamit elfelejtett volna, az ujjai emlékeztek helyette. Ha valamely kicsiny izom helyzete egy kicsit is eltérő tapintású volt a szokottól, ő mindenféle szögből, különböző erejű nyomások alá helyezte, és figyelte, vajon a beavatkozás milyen reakciót vált ki. Fájdalmat, élvezetet, esetleg érzéketlenséget? Nem érte be azzal, hogy csak egyszerűen kilazítsa a begörcsölt, összecsomósodott izmokat, hanem az öreg hölgyet is rávezette, milyen mozgásokat végezzen önerőből a javulás érdekében. Persze van olyan hely, ahol ez nem lehetséges, ott óvatos nyújtásokat végez. Az izmok azonban mindennél jobban örülnek a mindennapos öngondozásnak.

– Itt fáj? – kérdezte Aomame. A combtövön kitapintott egy szokásosnál jobban megcsomósodott izomköteget, mely kellemetlenül bekeményedett. A medencecsontnál lévő résbe benyúlva a combot egy speciális irányba fordította.

– Nagyon – mondta az öreg hölgy eltorzult arccal.

– Rendben. Ha tud fájdalmat érezni, az jó. Akkor van baj, ha már érzéketlenné vált. Még egy kicsit fájni fog, bírja még?

– Persze.

Mondani sem kellett, az öreg hölgy természete igazán jól tűrte a fájdalmakat. Többnyire zokszó nélkül. Az arca megrándult néha, de jajgatás nélkül kibírta. Aomame jó néhányszor tapasztalta, hogy nagy, erős férfiak is ordítanak kínjukban a keze alatt, épp ezért nem tudta elnyomni magában az elismerést a Madame akaratereje láttán.

Aomame jobb könyökét kitámasztva még feljebb hajlította a combot, mire éles roppanás hallatszott és az ízület elmozdult. A Madame-nak elállt a lélegzete, de meg sem mukkant.

– Most már jó – mondta neki Aomame. – Ezután rendben lesz.

Az öreg hölgy hosszasan kifújta a levegőt. Homlokán izzadság fénylett.

– Köszönöm – súgta halkan.

Bőven rászánva az időt, Aomame alaposan kilazította az öreg hölgy testét, felpezsdítve, kinyújtva az izmokat, megpuhítva az ízületeket. Mindez meglehetős fájdalommal járt, de anélkül nincs siker. Tudta ezt Aomame, tudta az öreg hölgy is, így mindketten szótlanok maradtak egy órán keresztül. A blockflöteszonáta valamikor véget ért, a CD-lejátszó is elhallgatott. Más hangot nem lehetett hallani, csak a madarak énekét a kertből.

– Most már sokkal könnyebben érzem magam – szólalt meg egy idő múlva az öreg hölgy, aki lankadtan feküdt arccal lefelé. A masszírozóágyat letakaró nagy fürdőlepedő sötétlett a verejtékétől.

– Akkor jó.

– Milyen jó, hogy itt van velem – mondta az öreg hölgy –, szörnyű lenne nekem maga nélkül.

– Nincs semmi baj, jelenleg nincs szándékomban elhagyni asszonyomat.

A Madame rövid tétovázást követően feltett egy kérdést:

– Ha nem vagyok tolakodó, megkérdezném, vajon van magának valakije, akit szeret?

– Akit szeretek? Van olyan – válaszolt Aomame.

– Az jó.

– Ám sajnos ő nem szeret engem.

– Talán egy kissé furcsán hangzik, de megkérdezném, hogy miért? Elfogulatlanul nézve, maga igazán helyes, vonzó fiatal teremtés.

– Az az ember talán azt sem tudja, hogy a világon vagyok – ismerte be Aomame.

Ezen a Madame egy darabig elgondolkodott.

– És nincs is szándékában tudatni vele, hogy maga létezik?

– Jelenleg nincs.

– Mi akadálya lehet? Nem tudja megközelíteni?

– Többféle akadálya is van, de a legfőbb bennem magamban van, a saját természetemben.

– Sok különc emberrel találkoztam már – mondta elismerően az öreg hölgy –, de talán maga közülük is kiválik.

Aomame ajka kissé megrándult:

– Nincs énbennem különleges. Csak őszinte a természetem.

– Ha egyszer eldönt valamit, kitart a saját szabályai mellett.

– Úgy van.

– És kissé makacs, meg ingerlékeny.

– Az bizony meglehet.

– De a múlt éjjel elengedte magát egy kissé…

Aomame elpirult:

– Meglátszik rajtam?

– A bőrén, a szagán, magán még ott van a férfi nyoma. Ahogy öregszik az ember, sok mindent megérez.

Aomame kissé elfintorodott:

– Kell az ilyesmi. Néha kell. De nem éppen dicséretreméltó, tudom.

Az öreg hölgy gyengéden megérintette Aomame kezét.

– Természetesen. Alkalmasint szükség van rá. Ne is törődjön vele! Nem azért mondom, de – nekem úgy tűnik – maga sokkal könnyebben boldogulhatna, ha összekötné az életét azzal, akit szeret. Vagyis révbe érne.

– Szerintem is az volna jó, de nagyon nehéznek látszik.

– Miért?

Aomame nem válaszolt. A magyarázat nem lett volna egyszerű. Az öreg hölgy biztatta:

– Ha tanácsra van szüksége, velem mindent megbeszélhet – visszahúzta a kezét, megtörölte az arcát a kendőjével. – Bármit. Nem tudom, mit nyújthatnék magának, de talán mégis volna valami.

– Nagyon szépen köszönöm.

– Vannak dolgok, melyektől nem lehet megszabadulni azzal, ha az ember olykor kirúg a hámból.

– Ahogy mondja.

– Nincs semmi, amiért önmagát el kellene marasztalnia – mondta az öreg hölgy. – Semmi, érti?

– Értem – mondta Aomame, és tényleg úgy is érezte, hogy nem kell magát hibáztatnia. Mégis visszamaradt benne valami üledék, mint a borospalack alján a seprő.

*

Ócuka Tamaki barátnője halálának körülményeire még akkor is jól emlékezett. Majd a szíve szakadt meg, ha arra gondolt, hogy többé nem láthatja, nem beszélhet vele. Sem előtte, sem utána nem talált olyan jó barátnőre, aki Tamakihoz fogható lenne. Számára pótolhatatlan volt. Ha nem találkozik vele, az élete még nyomorultabbul és sötétebben alakult volna.

Ugyanabba a városi gimnáziumba jártak, és együtt játszottak a softball-csapatban. Mikor Aomame a középiskolába került, odavolt a softballért. Pedig először nem nagy kedvvel csinálta. Megkérték, hogy álljon be a csapatba, mert nem volt meg a kellő létszám. Nemsokára már élt-halt a sportért. Úgy ragaszkodott hozzá, mint ahogy az erős szél ellen egy póznába kapaszkodik az ember, nehogy elsodródjon. Szüksége volt valami effélére. Anélkül, hogy különösebb figyelmet szentelt volna neki, eleve hajlama volt a csapatjátékhoz. Már felső tagozatos korában is középcsatár poszton játszott, és a gimnázium csapatát a bajnokságokon eredményesen vitte előre. Ez adott neki akkoriban némi önbizalmat (vagyis annak még nem nagyon lehet nevezni, de valami olyasfélét). Különösen annak örült, hogy a csapatban nem csekély elismerést vívott ki magának és legalább ebben a szűk körben elismert pozícióba került. *Valakinek kellek,* gondolhatta magában.

Mint adogató játékos a negyedik pozícióban, dobásban és ütésben is szó szerint központi szerepet játszott. Tamaki a második bázisnál vezető játékos, volt csapatkapitány is. Kis termetű ugyan, de fantasztikus reflexekkel, helyén volt az esze is. Gyors helyzetfelismerés és kombinációs képesség jellemezte. Erezte, hova helyezze a súlypontját dobáskor, és a labda elhajításakor már előre látta az ívet, tehát arra a helyre futott, melyet fedezni kellett. Nem nagyon akad belsőpályás védőjátékos, akinek ez is megy. Ítélőképességének köszönhetően nem tudni, hányszor mentett szorult helyzetekben. Igaz, hogy nem tudott olyan hosszú labdákat ütni, mint Aomame, de a támadásokban tévedhetetlen volt és gyorsan futott. Tamaki mint irányító is remekelt, egyesítette a csapatot, kidolgozta a taktikát, mindenkihez volt valami hatásos biztatása. Mint szigorú vezető a körülötte lévő játékosok bizalmát

bírta. Neki köszönhetően a csapat napról napra fejlődött és a tokiói bajnokságban döntőig jutott. Szerepeltek az országos középiskolás bajnokságban. Aomamét és Tamakit a fővárost és környékét magába foglaló Kantó válogatott csapatába is bevették.

Mindketten nagyra becsülték a másik nagyszerű tulajdonságait, egészen természetesen adódott, hogy barátságot kötnek, és nemsokára elválhatatlanok lettek. A csapat turnéin rengeteg időt töltöttek együtt, beszélgetéseik során múltjukat minden kendőzés nélkül feltárták egymás előtt. Például azt, hogy Aomame ötödikes elemista korában szakított a szüleivel és anyai nagybátyja házában húzta meg magát. Igaz, hogy megértették a gondját és úgy bántak vele, ahogy családtaggal kell, de mégsem érezte magát otthon. Magányos és szeretetéhes gyerek volt. Nem ismert célt, értelmet az életében, csak teltek-múltak a napok, anélkül, hogy valamibe belekapaszkodhatott volna.

Tamakiék igazán tehetősek volt, megvolt a társadalmi rangjuk is, de a szülei közti viszony egészen megromlott, és ez tönkretette a családot. Az apja úgyszólván haza sem járt, az anyjára gyakran rájött a bolondóra. Olyan szörnyű fejfájások gyötörték, hogy sokszor napokig fel sem kelt az ágyból. Tamakival és öccsével úgyszólván senki sem törődött. Ennivalójuk többnyire a közeli gyorsétteremben összekészített dobozos menü volt.

Mind a két lánynak megvolt tehát a maga oka arra, hogy a softball területén éljék ki magukat. A sok nehézséggel küzdő gyerekeknek nagy halom megbeszélni való, közös témája volt. Nyári szünidőben elmentek kettesben kirándulni. Mikor kicsit kifogytak a beszédtémákból, a szállodai ágyban megismerkedtek egymás testével. Igazán csak véletlenül és egyetlenegy alkalommal fordult elő, nem ismétlődött meg és nem is emlegették többet, de kapcsolatuk ettől még mélyebb, bizalmasabb és bensőségesebb lett.

A középiskola elvégzése után a Testnevelési Egyetemen tanuló Aomame tovább folytatta a softballt. Bekerült a női softball-válogatottba, a neve országosan ismertté vált. Egy magán-egyetemre csábították át, különlegesen magas ösztöndíjjal, és

persze az ottani csapatban is főszerepet kapott. A sport mellett érdeklődni kezdett a sportegészségügy iránt, és szorgosan végezte tanulmányait. A harcművészetek is foglalkoztatták. Egyetemi polgárként szeretett volna annyi tudást és szakismeretet felszívni, amennyit csak lehet. Az önfeledt szórakozásra nem ért rá.

Tamaki viszont egy élvonalbeli magánegyetemen jogra járt. Megszakította sportkapcsolatait, egy olyan jó előmenetelű diáknak, mint ő, a softball csak átmenetnek szolgált, célja a bírói vizsga letétele volt, jogi pályán akart boldogulni. Viszont a szoros barátság a két lány között akkor is megmaradt, ha útjaik elváltak egymástól. Aomame az egyetem ingyenes kollégiumi szállásán lakott, Tamaki változatlanul feldúlt – de anyagi előnyöket nyújtó – otthonából járt be az egyetemre. Hetente egy alkalommal együtt ettek, ilyenkor megtárgyalták felgyülemlett gondjaikat, de akármennyit is beszéltek, nem tudták a témát kimeríteni.

Tamaki első egyetemi évének a végére elveszítette lányságát. Partnerét a teniszklubból ismerte, egy évvel felette járó fiú volt. Az egyik összejövetel után behívta a szobába, és majdhogynem erőltetve – megesett a dolog. Nem lehet azt mondani, hogy Tamakinak ne tetszett volna a fiú, hiszen éppen azért engedett kérésének. Egyedül bement hozzá, de az, ahogy ráerőltette a nemi kapcsolatot, a fiú önzésének és durvaságának megtapasztalása erősen sokkolta a lányt. Ezért ezután otthagyta a teniszklubot. Egy depressziós időszak következett az életében. A történtek mély nyomot hagytak a lelkében. Étvágytalansága miatt egy hónap alatt hat kilót fogyott. Megértést, előzékenységet, kedvességet várt volna attól a fiútól. Ha megkapja tőle és lassan felkészülhet, maga a testi megrázkódtatás nem lett volna annyira vészes. Tamaki nem tudta megérteni a dolgot. Minek volt ez a fiú ennyire erőszakos, mikor nem kellett volna? Semmi szükség nem volt rá.

Aomame vigasztalta a barátnőjét, tanácsokat adott neki, hogyan találjon módot a fiú megbüntetésére. Ezzel azonban Tamaki nem értett egyet. Magam is óvatlan voltam, ismerte be, és most már nincs alapom a panaszkodásra. Elvégre a hívásnak engedve magam

mentem be hozzá, saját felelősségemre. Nincs más hátra, mint elfelejteni az egészet. Ezt mondta Tamaki, de legjobb barátnője fájdalmasan átérezte, milyen mély sebet ütött a szívén az eset. Nemcsak a szüzesség elvesztésének egyszerű tényéről volt szó, hanem az emberi lélek méltóságáról is. Senkinek sincs joga, hogy azt sáros lábával megtiporja. A kétségbeesés pedig elemészti az embert.

Ezért hát Aomame maga büntette meg a fiút. Megtudta a címét Tamakitól, elment oda, és egy nagy műanyag hengerben, melyben rajzokat szoktak tartani, magával vitt egy softballütőt. Barátnője Kanazavába ment, egy rokonának volt ott valami jogi ügylete aznap. Ez lesz majd az alibije. Aomame előre kifigyelte, hogy a fiú nincs otthon, a szobájában. Jól becsavarva a botot törülközőkbe, hogy ne csapjon nagy zajt, majd szilánkokra törte az egész berendezést. Nem maradt épen semmi: tévé, állólámpa vagy a falióra, összetörte a kenyérpirítót, nem kímélte a lemezeket meg a virágvázát sem. A telefon zsinórját ollóval nyiszálta el. A könyveket kifordítva széttépte, a fogkrémet, úgyszintén a borotvakrémet a tubusból kinyomva, szétkente a szőnyegen. Az ágyba szószokat öntött. A fiókban lévő füzeteket összetépte, a tollakat, ceruzákat széttördelte. Az összes villanykörtét ízzé-porrá zúzta. A függönyt és a párnát konyhakéssel darabolta föl, a szekrényben lógó ingekkel is volt dolga az ollónak. Az alsóneműk és a zoknik fiókját teleöntötte paradicsomszósszal. A hűtőszekrény biztosítékait kidobta az ablakon. A vécétartály csapját kiszedte és szétlapította, csakúgy, mint a zuhanyrózsát. A rombolás egyik faltól a másikig alapos volt. A szoba úgy festett, mint Bejrút városának látképe bombázás után. Aomame egy újságban látott ilyen fotót.

*

Tamaki jó fejű kislány volt (iskolai eredményeit hasonlítani sem lehetett Aomame előmeneteléhez), a softball-mérkőzéseken sem hagyott ki helyzetet. Nagyon figyelmes játékos volt. Ha Aomame bajba került, rögtön ott termett a dombon, és hatásos tanácsokat kiáltott felé, ránevetett, botjával kicsit megütögette a fenekét és

visszatért a védelem állásába. Széles látókörű, melegszívű volt, jófajta humorérzékkel megáldva. A tanulásban szorgalmas, szóban is jól ki tudta fejezni magát. Ha úgy folytatja, nagyszerű jogász válik belőle.

Egyedül csak a férfiak láttán mállott szét, hagyta cserben az ítélőképessége. Szerette a szép fiúkat. Bolondult egy-egy jóképű fickóért. Aomame szemszögéből nézve majdhogynem betegesen. Lehetett egy férfi bármilyen remek jellem, nagyszerű tehetség, hiába is csábítgatta volna, ha a külseje Tamakinak nem tetszett, nem tudta megragadni a szívét. Valamiért mindig az édeskésen szép arcú, üresfejű típus érdekelte. Ha ezekről volt szó, elfogta a makacskodás, és Aomame bármit mondhatott, eleresztette a füle mellett. Pedig máskor többnyire komolyan vette barátnője tanácsait. Azt az egyet sehogy sem tudta elfogadni, ha kritizálta a fiúját. Egy idő múlva Aomame feladta, és nem is erőltette tovább a dolgot. Nem akarta, hogy ezek a vélemény-különbségek ártsanak a barátságuknak. Elvégre Tamaki saját életéről van szó. Tegye, ami tetszik neki. Így azután Tamaki egyetemi évei alatt sok fiúval összejött, akik miatt mindig bajba keveredett, elárulták, megsértették, és az lett a vége, hogy ott is hagyták. Ilyenkor Tamaki közel járt az őrülethez. Két terhességmegszakítás is előfordult. A férfi és nő kapcsolatát tekintve a lány született vesztes volt.

Aomaménak nem volt fix partnere. Néha, mikor nagyon erősködtek, elment néhány fiúval randevúra, de mélyebb kapcsolatot nem kötött senkivel.

Tamaki meg is kérdezte:

– Miért nem akarsz barátot magadnak, szándékosan szűz akarsz maradni?

– Nem érek rá – szólt a válasz. – Minden napom telis-tele van tennivalókkal, nincs felesleges időm rá, hogy a fiúkkal szórakozzak.

Tamaki befejezte tanulmányait a jogi karon, azután bennmaradt továbbképzőn, és bírói vizsgájára készült. Aomame az egyetem elvégzése után egy sportüdítőkkel és egészségvédő ételekkel

foglalkozó vállalathoz került, ahol folytatta softball-pályafutását. Tamaki persze otthon lakott, míg barátnője a vállalat szállásán, Jojogihacsiman környékén. Akárcsak diákkorukban, találkoztak a hét végén, együtt ettek valahol, és nem tudták megunni az egymással való beszélgetést a legkülönfélébb témákról.

Tamaki huszonnégy éves korában hozzáment egy nálánál két évvel idősebb férfihoz. Az esküvővel egy időben abbahagyta a továbbképzőt és feladta a jogászi pályát. A férje ugyanis nem engedte meg, hogy folytassa tanulmányait. Aomame csak egyszer találkozott ezzel az emberrel, aki előre láthatóan jóvágású, de üresfejű fickó volt. Hobbija a vitorlázás. Jó svádájú, aki tudja használni a fejét, de a jelleme sekélyes, szavai súlytalanok. Olyan volt, mint akiket Tamaki eddig is favorizált. Aomamét már a férfi látásától valami balsejtelemféle fogta el. Az első pillanattól kezdve nem tetszett neki. Talán a fiatalember sem szimpatizált a felesége barátnőjével.

– Ennek a házasságnak nem lesz jó vége – mondta Aomame, pedig nem akart beleszólni a Tamaki dolgába, végül is egy házasságról volt szó, nem pedig egy szerelmespár enyelgéséről. Mégis, mint jó barátnő nem tudott hallgatni, amikor látta, hogy mi a helyzet, és a két lány között – ezúttal először – heves szóváltás alakult ki. Tamaki hisztérikusan reagált arra, hogy ellenzi a házasságát, és erős szavakat vágott a másik fejéhez, köztük olyanokat is, melyeket az nagyon nem szeretett volna hallani. Aomame el sem ment az esküvőre.

Ám a barátság hamarosan helyreállt. A nászútról hazatérve Tamaki – bejelentés nélkül – azonnal felkereste barátnőjét és bocsánatot kért tőle faragatlanságáért. Kérte, hogy mindent, amit mondott neki, felejtsen el:

– Nos, jól megjártam. Mindig rád gondoltam, az egész nászút alatt.

– Ne is törődj vele – nyugtatta Aomame –, már el is felejtettem.

A két barátnő erre összeölelkezett, és vidáman tréfálkozva, nevetgélve elbeszélgettek. Mégis, a házasságot követően találkozásaik egyre gyérültek, de gyakran váltottak levelet és telefonáltak is egymásnak. Tamaki sehogy sem tudott időt szakítani a személyes találkozásra – azzal a kifogással, hogy otthoni teendői nagyon lekötik. Nem könnyű tökéletes, főfoglalkozású háziasszonynak lenni, mondta. A hangjából azonban ki lehetett olvasni, hogy a férje nem nézné jó szemmel, ha valakivel találkozna a családján kívül. Tamakiék együtt laktak a férje szüleivel, azok házában, ezért nehéz lett volna csak úgy szabadon hazulról eltávoznia. Aomame pedig egyszer sem kapott meghívást barátnője új otthonába.

Tamaki barátnője érdeklődésére elmondta, hogy házassága jól sikerült, a férje gyengéd, a szülők is kedvesek hozzá. Nincs semmi gond a házasélettel sem. Némelyik hétvégén elmennek Enosimába vitorlázni. Azt sem sajnálja különösebben, hogy felhagyott jogi tanulmányaival. Eléggé szorongott a vizsgái miatt. Talán mégiscsak az ilyen mindennapi, átlagos élet illik hozzá, állította. Azután majd megjön a gyerek, és egyből unalmas kismama lesz belőle, aki talán Aomame számára már nem igazán jó partner. Tamaki hangja mindig derűs volt, nem szolgáltatott okot rá, hogy a barátnője kételkedni kezdjen abban, amit hallott tőle. Akkor minden rendben, vélte Aomame, és tényleg úgy is gondolta. Nyilván sokkal jobb, hogy tévedett a balsejtelmeivel, mint ha igaza lett volna. Tamaki talán megtalálta a maga helyét, ahol lecsillapodhatott, vélte a barátnő. Vagy talán szeretett volna hinni ebben.

Nem volt más, akit hívhatott volna, így azután, hogy Tamakival megritkult az érintkezés, Aomame mindennapjai úgyszólván tétlenül teltek. A softball már nem érdekelte annyira, mint régen, miután Tamaki, akivel együtt sportolt, kiesett az életéből. Huszonöt éves korában még mindig szűz volt. Ha nem bírta, néha egyedül könnyített magán, de nem gondolta az életét különösebben szomorúnak. Körülményesnek látszott valakivel mélyebb kapcsolatot kialakítania, neki mégiscsak jobb egyedül.

*

Tamaki három nappal huszonhatodik születésnapja után, egy szeles őszi estén – önkezével vetett véget életének. Otthonában akasztotta fel magát. Másnap este, a kiszállásról visszaérkező férje fedezte fel. A rendőrségen a férfit kihallgatták:

– A családban semmi probléma nem volt, nem hallottam tőle semmilyen panaszt – vallotta.

A szülei is ebben az értelemben nyilatkoztak.

Csakhogy ez hazugság volt. A férj Tamakit lelkileg és testileg – szadista módon – halálra kínozta. A nő teste tele volt sebekkel. A férfi viselkedése már az őrülettel volt határos. Ezzel még saját szülei is nagyjából tisztában voltak. A holttest állapotát a rendőrség is vizsgálta, de az eredmény nem került nyilvánosságra. A férjet behívták és kihallgatták az esetről, de végül is egyértelműen kizárták az idegenkezűséget, a férfi pedig a halál beálltakor Hokkaidóban járt kiküldetésben, büntetőjogilag nem volt felelősségre vonható. Tamaki öccse az esetet követő napon titokban kitálalt Aomaménak.

A férj már az első napokban elkezdte az erőszakoskodást, és az idő előrehaladtával egyre elvetemültebb lett. Tamaki számára olyan volt ez, mint egy rémálom, de sehogy sem tudott elszökni onnan. Még a barátnőjének sem ejtett erről egyetlenegy zokszót sem. Tudta úgyis előre, hogy Aomame mit szól majd, ha tanácsát kéri. Nyilvánvalóan nem mondhatott volna mást, mint hogy azonnal el kell hagyni azt a házat! *Csakhogy ez nem volt lehetséges.* Közvetlenül az öngyilkosság előtti, legutolsó pillanatban Tamaki hosszú levelet írt barátnőjének. Már az elején elismerte benne, hogy kezdettől fogva tévedésben volt, Aomame pedig az első pillanattól fogva jól látta a helyzetet. A levél végén ezek a sorok álltak:

> *Minden napom maga a pokol, de ebből a kárhozatból semmiképpen sem szabadulhatok. Nem tudom, hová mehetnék innen. A tehetetlenség nyomorúságos fogságában vergődöm. Saját akaratomból mentem be, én zártam magamra az ajtót, a kulcsot pedig messzire*

elhajítottam. Igazad volt, tényleg szerencsétlen volt a választásom. De nem a férjemmel volt baj, vagy a házasélettel, a hiba énbennem van. Megérdemlem mindazt a kínt, amit el kell szenvednem. Senkit érte nem okolhatok. Te voltál az egyetlen barátom a világon, az egyetlen, akiben meg tudtam bízni. De én már menthetetlen vagyok. Ha lehet, kérlek, sohase felejts el engem. Mennyivel jobb is lett volna, ha mindvégig megmaradunk a softball mellett!

Miután a levelet Aomame megkapta és elolvasta, szörnyű rosszullét fogta el. Egész testében reszketett, és nem tudott úrrá lenni a remegésén. Többször is telefonált Tamaki lakására, de senki sem volt ott, csak az üzenetrögzítő jelentkezett. Letette a kagylót, és maga ment el a Szetagaja városnegyedben lévő Okuzavába, ahol a barátnője lakott, miután férjhez ment. Nagy, magas fallal körbekerített rezidenciát talált azon a címen. A kaputelefonon becsöngetett, de persze, senki sem válaszolt neki. Csak kutyaugatás hallatszott belülről. Feladta a próbálkozást, nem tehetett mást, mint hogy elmegy onnan. Természetesen ekkor még nem tudta, mi történt, nem tudta, hogy Tamaki ekkor már nem lélegzett. A lépcső korlátjára hurkolt kötélen függött, már hiába verte fel az üres ház csendjét a telefon vagy a kapucsengő.

Mikor Aomaméhoz később eljutott barátnőjének halálhíre, meg sem lepődött rajta, valahol belül már előre érezte, hogy ez fog történni. Nem érzett szomorúságot, nem fogta el valami felindulás sem, valamit gépiesen válaszolt barátnője öccsének, azután letette a telefont és leült. Hosszú idő telt el, mikor végre föltápászkodott a székről. Telefonált a munkahelyére, hogy néhány napig, gyengélkedése miatt, nem tud bemenni dolgozni – napokig gubbasztott a lakásában. Nem evett, nem aludt, még vizet is alig vett magához. A temetésre sem ment el. Olyan érzése volt, mintha egy kattanással átváltott volna benne valami. Határozottan az volt az érzése: ezen a határon túl én már nem vagyok ugyanaz, mint addig voltam.

Akkor a szívében erősen eldöntötte, hogy a férfinak bűnhődnie kell. Kell, hogy igazság legyen ezen a világon. Ha nem teszi meg, akkor ez az alak keres valaki mást, és nem kérdéses, hogy azzal is ugyanígy el fog bánni.

Nem sajnálta rá az időt, részletes tervet készített. Van egy pont a nyakszirten, ahol hegyes tűvel, a megfelelő szögben végrehajtott szúrás abban a szempillantásban kioltja az emberi életet. Természetesen nem tudhatja ezt akárki, de Aomame tisztában volt vele. Ő ismerte a helyet, tudta, hol van az a pont. A terv végrehajtásához arra volt szükség, hogy kifejlessze a képességet magában, mellyel ezt a nehezen megtalálható helyet rövid idő alatt meg tudja határozni, valamint, hogy szert tegyen a tett végrehajtásához megfelelő eszközre. Aomame időt és fáradságot nem kímélve, egy jégkockatöréshez használt kis bökőt finoman kiköszörült e célra. Így a tű hegye irgalmatlanul rideg és hegyes lett. Különféle módszerek kerültek alapos begyakorlásra. Mikor azután elégedetten eldöntötte magában, hogy ez így jó lesz, hozzálátott terve kivitelezéséhez. Tétovázás és könyörület nélkül, hidegen és céltudatosan kiszámítva mindent, elszánta magát, hogy bevezesse a férfit a túlnani világ birodalmába. Ezután fohászkodni kezdett. Az ima szavai gépiesen jöttek a szájára:

Tiszteletreméltó személy a mennyekben! Tisztán fényeskedjék a te szent neved, hozd el nekünk a te királyságodat! Bocsásd meg a mi sok vétkünket, áldd meg csekélyke előrehaladásunkat. Ámen.

Ezután rátört a nőre az időszakos és heves sóvárgás egy férfi után.

14 | **TENGO**
Ami a legtöbb olvasónak eddig még nem nagyon került a szeme elé

Komacu és Tengo mindig ugyanabban a presszóban találkoztak, Sindzsuku városközpont állomása közelében. A kávé elég drága, de az asztalok közötti távolság lehetővé teszi a nyugodt beszélgetést, anélkül, hogy a szomszéd asztalnál ülők felfigyelnének rá. A levegő viszonylag tiszta és ártalmatlan, halk zene szól. Komacu rendszerint húsz perc késéssel érkezik. Ő a pontatlan, Tengo a pontos. Ennek már csak így kell lennie. A szerkesztő megszokott tweedzakója alatt tengerészkék pólóing, iratokkal teletömött bőrtáskáját lóbálja.

– Elnézést, hogy megvárakoztattalak – szólt, hangjában a sajnálkozás különösebb nyoma nélkül. A szája körül játszadozó mosoly a telő, harmadnapos félholdhoz hasonló ívben jelezte, hogy ezúttal jobb kedvében van a szokásosnál.

Tengo csak bólintott, de nem szólt semmit.

– Ne haragudj, hogy ennyire sürgettelek – folytatta Komacu elhelyezkedve a széken Tengóval szemben.

– Nem akarok túlzásokba esni – szólalt meg Tengo –, de az utóbbi tíz napban már azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány.

– De nagyon ügyes voltál, elnyerted Fukaeri gondviselőjének a beleegyezését, a regényt pedig alaposan átírtad. Ezt nevezem! A világtól elvonult fiatalember nagyszerűen megoldotta a feladatát. Nagyot nőttél a szememben.

Tengo elengedte a füle mellett a magasztalást:

– És a Fukaeri hátterét leíró jelentés? Egy kicsit ugyan hosszú elolvasni…

– Hát persze! – vágta rá Komacu. – Tüzetesen végigolvastam. Mit mondjak, elég bonyolult a helyzet. Mint egy részlet valami

regényfolyamból. Na, de hagyjuk. Nem gondoltam volna, hogy éppen Ebiszuno prof Fukaeri gyámja. Kicsi a világ. Mit mondott rólam a prof?

– Komacu uramról?

– Igen, rólam!

– Éppenséggel semmit.

– Hát ez különös – furcsállotta a szerkesztő. – Egyszer régen ugyanis együtt dolgoztunk. Bejártam hozzá az egyetemi kutatóintézetbe a kéziratáért. Jó ideje annak, még fiatal szerkesztő koromban történt.

– Lehet, hogy elfelejthette – mondta Tengo. – Hiszen éppen azt kérdezte tőlem, hogy milyen ember is ez a Komacu…

– Na, nem! – rázta meg kissé gondterhelten a fejét a szerkesztő. – Az nem létezik! Holtbiztos, hogy nem. A prof semmit sem felejt. Először is félelmetes memóriája van, másrészt akkoriban nagyon sokat beszélgettünk mindenféléről… Na, mindegy. Nem nagyon lehet rajta kiigazodni. Visszatérve arra, amit Fukaeriről írtál, ezek szerint elég körülményes dolgokba keveredett az a kislány.

– Az nem kifejezés – válaszolta Tengo –, olyan a helyzet, mint a puskaporos hordó: egy szikra is elég a robbanáshoz. Fukaeri semmilyen szempontból nem mindennapi jelenség. Nemcsak csinos, tizenhét éves lány. Valami diszlexiája lehet, vagy mi, nem tud rendesen könyveket olvasni, vagy épkézláb mondatokat megfogalmazni. Valami trauma érhette, úgy látszik, emlékezetének egy darabja kieshetett a tudatából. Egy kommunaszerűségben nevelkedett, iskolába alig járt. Apja a szélsőbal úgynevezett forradalmi szárnyának a vezetője, visszavonulásáig tudóskörökben a kultúrantropológusok legjava között tartották számon, jól ismert neve közvetetten összefüggésbe hozható azzal a bizonyos esettel, mikor a Hajnalpír csoport a rendőrséggel tűzharcba keveredett. Ha Fukaerit a regénye miatt a szóbeszéd szárnyára kapja, megint jó kis

csemegéül szolgál majd a sajtónak, nagy felfordulás kerekedik belőle. Iszonyú lesz.

– Az egyszer biztos. Akkora zajt csap, mintha egy pokolbeli üst ledobná a fedőjét – helyeselt a szerkesztő, anélkül, hogy eltűnt volna a könnyed mosoly a szája sarkából.

– Akkor hát leállunk a tervvel? – kérdezte Tengo.

– Leállni?! A tervvel?!

– Túl nagyra nőtt a történet, és túlságosan nagy a kockázat. Juttassuk vissza a kéziratot oda, ahonnan jött.

– Nem megy az olyan könnyen – ellenkezett a szerkesztő. – Az a kézirat, amelyet kijavítottál, már elment a nyomdába és megvan a kefelenyomat is. A nyomtatás sürgősséggel történő leállításához vissza kell menni a főszerkesztőhöz, a nyomda-igazgatóhoz és a négytagú zsűrihez, mondván, hogy bocsánat, de vegyük úgy, mintha semmit sem láttak volna. Ezt most már nem lehet lemondani.

Tengo felsóhajtott. A szerkesztő még hozzáfűzte:

– Nem tehetek róla. Az idő kerekét nem lehet visszaforgatni – azzal szájába dugta a Marlboro végét és szemét összehúzva a presszó reklámgyufájával rágyújtott ami ezután jön, az én gondom, neked nem kell törnöd rajta a fejed. Ha megvan a díj, majd azon leszünk, hogy Fukaeri ne kerüljön előtérbe. Össze lehet szedni valami olyasmit, hogy „a rejtélyes szerző, egy diáklány, kerüli a nyilvánosságot”. Én meg, mint felelős szerkesztő, valamiféle szóvivő szerepben fogok tetszelegni. Ismerem én a csíziót, rendben lesz a dolog.

– Nem vonom kétségbe Komacu uram képességeit, de Fukaeri nem közönséges kislány, ő nem az a típus, aki szót fogad és zokszó nélkül betartja, ami előírtak neki. Ha ő egyszer valamit a fejébe vesz, azt véghezviszi, akárki akármit mond. Ami nem egyezik az akaratával, azt meg sem hallja. Szóval vele nem megy olyan egyszerűen.

Komacu először nem szólt erre semmit, csak a gyufát forgatta meg néhányszor ujjai között. Azután:

– Nézd, Tengo fiam, történjék bármi, ha egyszer már idáig eljutottunk, nincs más hátra, mint rászánni magunkat. Először is a *Légből szőtt gubó* a te átiratodban remekül sikerült. Olyannyira, hogy messze felülmúlja az elképzeléseimet. Majdhogynem tökéletes. Kétségkívül elnyeri a díjat, és sokat fognak beszélni róla. Most már nem lehet visszaszívni. Ha engem kérdeznek, ez bűn lenne. Az előbb is mondtam, a dolgok egyre tovább haladnak.

– Egyfajta bűn lenne? – meredt Tengo Komacu arcába.

– Lehet mondani – válaszolt a kérdezett. – „Minden mesterség és minden vizsgálódás, de éppúgy minden cselekvés és elhatározás is nyilván valami jóra irányul”; tehát helyes az a megállapítás, hogy „a jó az, amire minden irányul”.

– Ez meg mi volt?

– Arisztotelésztől a *Nikomakhoszi etika.* Olvastad Arisztotelészt?

– Alig.

– Olvasd csak! Neked biztos tetszeni fog. Ha elfogy az olvasnivalóm, mindig elővesszem a görög filozófusokat. Nem lehet megunni. Mindig lehet tanulni tőlük valamit.

– És ez az idézet hogy jött most ide?

– Arról van szó benne tudniillik, hogy a dolgok végeredménye a jó. Vagyis a jó a dolgok konzekvenciája. A kétkedést hagyjuk holnapra – magyarázta Komacu. – Ez itt a lényeg.

– És mit mond Arisztotelész a holokausztról? – érdeklődött Tengo.

A szerkesztő harmadnapos újholdhoz hasonló mosolya, ha lehet, még tovább mélyült erre:

– Arisztotelész itt főleg a művészetről, a tudományról vagy az iparról beszél.

*

Tengónak Komacuval való ismeretsége egyáltalán nem volt új keletű. Egy idő múlva Tengo már látta, hogy mi van a szerkesztő arcára írva és mi az, ami mögötte van. Úgy látszott, hogy Komacu a maga szakmájában úgy él, mint magányos farkas, azt csinálja, amihez kedve szottyan. Az emberek zömét ez a látszat jól becsapta. Ám ha körültekintően figyelembe vesszük a körülményeket, kiderül, hogy igenis részletesen megtervezett tevékenységet folytat. Több lépéssel képes előre gondolkodni. Az biztos, hogy törekszik a kiszámíthatatlanságra, de meghúzza a maga egyenes vonalát az elérendő célig, és ügyel rá, hogy ne térjen le róla. Mindenképpen el lehet mondani róla, hogy igen szenzitív természete van. Beszédében törekszik az esetlegességre, de az esetek túlnyomó részében ez nem több, mint felszínes megjátszás.

Komacu igen óvatos, körülbástyázza magát különféle biztonsági intézkedésekkel. Például, volt neki egy művészeti rovata heti egy alkalommal egy újság esti kiadásában, ahol egyes írókat feldicsért, másokat lehúzott. Az utóbbiak esetében eléggé kíméletlen szavakkal. Ez volt a specialitása. Anonim cikkek voltak ezek, de irodalmi berkekben mindenki tisztában volt vele, hogy ki írta őket. Nyilván senki sem szereti, ha az újságban rosszakat írnak róla, tehát az írók vigyáztak, nehogy ujjat húzzanak Komacuval, és ha a folyóiratába cikket kért tőlük, lehetőleg igyekeztek eleget tenni kérésének. Legalábbis egyszer-egyszer beadták a derekukat, mert nem lehetett tudni, hogy mi jelenik meg majd róluk a kritikai rovatban.

Tengo nem nagyon kedvelte a szerkesztő fortélyos természetét. Komacu – miközben bolonddá tette az irodalmárokat – a rendszerben jól megtalálta a maga hasznát. A fiatalember azonban nagyon jól tudta, hogy Komacunak milyen kitűnő szerkesztői szimata van, és az írással kapcsolatos tanácsait többnyire meg is szívlelte, de igyekezett kapcsolatukban bizonyos távolságot tartani. Ha túl közel engedi magához Komacut, rossz esetben túlságosan belekeverednek a dolgokba, és akkor kicsúszhat a lába alól a talaj. Az pedig nem lenne kívánatos számára. Ilyen értelemben Tengo is elővigyázatos ember volt.

– Mondtam már, hogy a *Légből szőtt gubó* átdolgozása közel tökéletes. Remekmű – folytatta a szerkesztő. – Egy, csak egyetlen helyen szeretnék változtatást kérni, ha lehetséges. Nem kell most rögtön, elég azután igazítani rajta, hogy elnyerte a debütáló szerzők díját és mielőtt sor kerül a folyóiratközlésre.

– Hol lenne az a rész?

– Mikor megtanítják a kislányt légből gubót szőni, két hold van az égen. A leányzó felnéz és megpillantja őket. Emlékszel erre a részre?

– Persze, hogy emlékszem.

– Szerintem – folytatta a szerkesztő –, ha engem kérdezel, a két hold említése így szimplán hangzik. Hiányos. Még részletesebb, pontosabb leírás kellene. Ha valamit kérhetek, ennek a résznek a kibontása.

– Igaz, lehet, hogy ez a leírás kissé hézagos, de nem akartam értelmezésekkel megtörni az eredeti kézirat lendületét.

Komacu ekkor magasba emelte két ujját, közöttük a cigarettájával:

– Figyelj ide, Tengo! Gondold csak meg, az olvasó akárhányszor látta már a Holdat, ahogy fenn lebeg az égen, igazam van? Azt azonban nem láthatta, hogy kettő is van belőle. Ha olyasmi jelenik meg az írásban, ami a legtöbb olvasónak eddig *még nem* nagyon került a szeme elé, akkor szükséges azt részletesen és érzékletesen lefesteni. Csak az elengedhető, illetve annak a leírását kell elhagyni, amit a legtöbb olvasó előzőleg *már* úgyis tud, mert látta.

– Értettem – mondta Tengo, mert abban, amit a szerkesztő kifogásolt, mégiscsak volt valami. – A két hold megjelenésének a leírását majd jobban részletezem.

– Nagyszerű, akkor hibátlan lesz – jegyezte meg Komacu, és elnyomta cigarettáját. – Ennyi volt, más nincs.

– Boldoggá tesz, ha valamely írásom kivívja Komacu uram elismerését, de ezúttal sehogy sem tudok őszintén örülni a

dicséretnek.

– Gyors tempóban fejlődsz – mondta lassan, de egy lélegzetre a szerkesztő. – íróként, írástudóként is gyarapodsz. Annak okáért nyugodtan örülhetsz neki. Sokat tanulhattál abból, hogy a *Légből szőtt gubó*t átírtad. Ezt követően, a saját műved írásakor ez jócskán a javadra válik.

– Ha lesz még folytatás… jó lenne.

Komacu erre felnevetett.

– Afelől ne aggódj! Te megtetted a magadét, ezután rajtam a sor. Leülhetsz a kispadra, és nyugodtan figyelheted onnét a játék lefolyását.

Jött a pincérnő, és szokás szerint vizet töltött a poharakba. Tengo félig lehúzta a magáét, és csak akkor jött rá, hogy nem is volt szomjas. Feltett egy kérdést a szerkesztőnek:

– Arisztotelész mondta, hogy az emberi lélek észből, akaratból és vágyakozásból áll össze?

– Az Platón volt. Egy példával élve: a kettő úgy különbözik egymástól, mint Mel Torme és Bing Crosby. Bizony, régen a dolgok egyszerűbbek voltak. Milyen kellemes látvány elképzelni, hogy az ész, az akarat, a vágy összeülnek egy asztalhoz tanácskozni és bőszen vitáznak egymással, nem?

– Ki ne tudná, hogy melyik győz? Nagyjából sejteni lehet – jegyezte meg Tengo.

– Kedves Tengo, nekem legjobban az tetszik benned – válaszolta a szerkesztő –, hogy van humorérzéked.

Nincs ebben semmi vicces, gondolta Tengo, de nem szólt semmit.

*

Miután elvált Komacutól, bement a Kinokunija könyvesboltba, kiválasztott néhány kötetet, és egy bárban sörözve olvasgatott. Minden időtöltés közül ez volt számára a legkellemesebb.

Folyóiratokat is vett a könyvesboltban, azután keze ügyében az itallal, lapozgatott a könyvekben.

Csakhogy azon az estén valamilyen okból nem tudott az olvasásra összpontosítani. A szokásos vízió, az édesanyja képe jelent meg előtte, és sehogy sem akart eltűnni a tudatából. Ahogy leveszi a blúzát, leengedi válláról a fehér kombiné pántját is, majd lemezteleníti és odaadja jó formájú mellét egy férfinak szopogatni, aki nem azonos az apjával. Sokkal magasabb, fiatalosabb és értelmes arcú. A kiságyban ott fekszik egy csecsemő, ő maga, Tengo, csukott szemmel, alvás közben aprókat lélegezve. Az anyja arcán elragadtatás tükröződik, miközben a férfi szopogatja. Egészen olyan, mint a felnőtt Tengo barátnőjének az arckifejezése, amikor átéli az orgazmust.

Tengo egyszer kíváncsiságtól hajtva megkérte barátnőjét, hogy vegyen fel fehér, vállpántos kombinét a kedvéért.

– Jól van, nem bánom – nevetett rá a nő. – Legközelebb abban jövök, ha neked ez annyira tetszik. Más kérésed nincs? Mondjad nyugodtan, hallgatlak, igazán nem kell szégyenkezned, mondd csak!

– Ha lehet, felvehetnél egy fehér blúzt is, ami, amennyire csak lehet, egyszerű legyen.

Az elmúlt héten azután a nő így, fehér blúzt-kombinét öltött és úgy látogatta meg őt odahaza. Levette róla a blúzt, le a kombiné pántját is a válláról, majd szopogatni kezdte a mellét. Éppúgy, mint a víziójában az a férfi tette, ugyanolyan szögből közelítve. Tengót szédüléshez hasonló érzés fogta el, agyára köd borult, mindenről megfeledkezve, csak altestében érzett valami súlyosat, mely hirtelen felduzzadt, erre megremegett, és ami történt vele, az igazán nagy durranás volt. A nő meglepődött:

– Mi van veled? Már el is mentél?!

Tengo maga sem értette, mi történt, vagyis, hogy a kombinét találta el a nő csípője tájékán.

– Elnézést – mentegetőzött –, nem volt szándékos.

– Annyi baj legyen – vigasztalta a nője –, hamar kilögybölöm egy kis hideg csapvízben. *Sima ügy,* egykettőre kijön belőle. A vörösbor vagy a szójaolaj, az igen, azzal aztán tényleg van vesződség!

Levetette a kombinét, máris ment a mosdóba, hogy leöblítse a holmiját ott, ahol sperma érte, majd felakasztotta száradni a zuhanyozófüggöny rúdjára.

– Túlságosan felizgattad magad – mondta megértően mosolyogva, miközben alsó fogással megsimogatta a férfi ágyékát. – Szóval Tengókám szereti a fehér kombinét, igaz-e?

– Nem arról van szó… – mondta Tengo, de nem tudta elmagyarázni kérésének valódi okát.

– Ugyan, csak nyugodtan mondd el minden kívánságodat a néninek, benne vagyok mindenben. Nagyon szeretem az ilyet. Többé-kevésbé mindenkinek vannak ilyen vágyai, nem is élt igazán, akinek nincsenek. Ugye? Akkor hát legközelebb is fehér kombinéban jöjjek?

Tengo a fejét rázta:

– Nem, nem kell. Egyszer elég volt. Köszi.

*

Tengo gyakran gondolta, hogy a képzeletében megjelenő' fiatal férfi, aki anyja mellét szopogatja, az valójában az ő vér szerinti apja. Méghozzá azért, mert az a személy, akit apjának neveznek, az NHK élenjáró díjbeszedője egyetlen vonásában sem hasonlított a fiához, aki magas volt és keménykötésű, széles arccal, vékony orral és kerek fülekkel rendelkezett. Apja pedig meglehetősen ösztövér, alacsony, jelentéktelen megjelenésű. Arca keskeny, orra lapos, a füle felfelé mered, mint a lónak. Lehet mondani, hogy homlokegyenest ellentéte Tengo fizimiskájának. A fiú arca, akárhogy vesszük, nyugodt és nagyvonalúságot mutat, míg az apáé idegességet, kapzsiságot sugároz. Összehasonlítva őket: nem látszik rajtuk, hogy apa és fia lennének. Többen meg is jegyezték már ezt, akik együtt látták kettejüket.

Ám Tengo ellenérzése nem annyira külső eltérésekből fakadt, hanem lelkialkatuk, adottságaik különbözőségéből. Az apján semmiféle tudásvágynak nevezhető érdeklődést nem lehetett felfedezni. Igaz, nem részesült megfelelő oktatásban. Szegény családban született, nem is volt ideje, módja rá, hogy rendszeres ismereteket szerezzen. Sanyarú sorsa miatt Tengo bizonyos fokig csak sajnálkozni tudott rajta. Akkor is: az igény egy bizonyos általános szintű műveltségre – mely Tengo szerint az emberben többé-kevésbé jelen van, mint természetes vágyakozás – nos, ez az NHK pénzbegyűjtőjében gyéren jelentkezett. Működött benne a megélhetés végett szükséges gyakorlati ész a maga módján, de egyáltalán nem lehetett megfigyelni nála semmilyen szándékos törekvést a tudás magasabb szintje felé, sem mélyebb ismeretekre irányuló igyekezetei, hogy képes legyen a világot nagyobb, szélesebb összefüggéseiben szemlélni. Úgy látszott, neki nem teher ebben a szűkös világban, merev szabályoknak megfelelni, buzgón szorgoskodva élni, zárt helyen, megszorult, rossz levegőben. Nem lehetett látni, hogy otthon könyvet vett volna a kezébe. Újságot sem. (Mondogatta, hogy éppen elég az NHK rendszeres híradóját megnézni.) Egyáltalán nem érdekelte sem a zene, sem a mozi. Soha nem utazott sehová. Ha valamiről el lehet mondani, hogy egy cseppet azért érdekelte: saját pénzbegyűjtő útja volt. A környék térképére különféle színekkel pontokat jelölt be, szabadidejében ezeket vizsgálgatta. Olyanformán, ahogy a biológusok szokták elemezni a kromoszómákat.

Ehhez képest Tengo kicsiny korától kezdve matematikai csodagyereknek számított. A számtanban kiváló volt az előmenetele, minden erőfeszítés nélkül ugrásszerűen fejlődött. Ha ideje engedte, mohón olvasott. Olyan heves érdeklődéssel ásta bele magát a könyvekbe, mint egy árokásó gép. A sokféle tudásanyagot szépen, sorban és hatékonyan magába szedte. Épp ezért sehogy sem tudta megemészteni azt a tényt, hogy ő, Tengo, biológiailag legalább felerészben ennek a merev, tanulatlan embernek a kromoszómáit hordja magában.

Az ő igazi apját máshol kell keresni. Gyerekkorában kialakult benne ez a meggyőződés. Valahogy mégis úgy alakult, hogy ennek az apjának nevezett ember keze alatt nevelkedett fel, akihez azonban nem fűzi vér szerinti kapcsolat. Ugyanúgy érezte magát, mint Dickens regényeinek szerencsétlen gyermekszereplői.

Ez a lehetőség volt Tengo nagy reménysége, és ugyanúgy elkísérte gyermekkorától fogva, mint a rossz álom. Mohó olvasója volt Dickens műveinek, elsőnek a *Twist Olivér*t vette kezébe, és egészen elragadtatva, sorra a szerző többi könyvét is. Úgyszólván mindet végigolvasta, ami csak megvolt a könyvtárban. Elmerült a történetekben és saját ábrándozásaiban. Ezek az ábrándok odabent egyre hosszabbak és bonyolultabbak lettek. Az alaptörténet ugyanaz, de számtalan variációban. Azt mondogatta magának, hogy én nem tartozom ide, eltévesztették a ketrecet, ahová engem tévedésből bedugtak. A szerencsés véletlen egy napon majd hozzám vezeti igazi szüleimét, és ők rám találnak. Kimentenek engem ebből a ronda, szűk dobozból, és visszakerülök eredeti helyemre. Ott végre békés, szabad vasárnapokban lesz részem.

Tengo iskolai előmenetele, mely messze a többiek fölé helyezte őt, apjának örömére szolgált. Büszke volt rá, dicsekedett vele a szomszédoknak. Ugyanakkor azonban az is látszott rajta, hogy kissé irigyli a fia tehetségét és intelligenciáját. Amikor a fiú ott görnyedt az asztalánál és szorgosan tanult, az apa mintha szándékosan akadályozni akarta volna. Házimunkát csináltatott vele, mindenféle jelentéktelen dolog miatt letolta. A korholás lényegileg mindig ugyanaz volt. Ő, az apa, mint pénzbeszedő, szidalmaktól kísérve naponként mekkora távolságokat jár be, beleszakad a munkába, addig te, fiam milyen szerencsés vagy, hogy ilyen kényelmes életet élhetsz. Őt Tengo korában kihasználta a családja, alkalmasint a szülei, vagy a bátyja veréssel szoktatták rendre. Nem adtak eleget ennie, és úgy bántak vele, mint az állattal. Ha örült annak, hogy az iskolai eredményei javultak – szorult érte. Mindig ezt a nótát fújta a végtelenségig.

Ez irigyelhet engem – a fia egy idő múlva erre a gondolatra jutott. Úgy, ahogy vagyok, a helyzetemet, amibe belekerültem. Nem tehet róla, de így érzi. De létezik az a valóságban, hogy egy apa féltékenykedik az édesfiára? Természetesen a gyermek Tengo ezt nem tudta így megítélni, de az apja szavai mögül elő-szivárgó *bántó* szándék nem kerülhette el a figyelmét. Ezt pedig alkatilag képtelen volt elviselni. Vagyis nemcsak rosszindulatról volt szó, az apa számára volt *valami* gyűlöletes a fiúban. Amit megbocsájthatatlannak érzett.

*

A matematika adta a sikeres menekülés eszközét Tengo kezébe. Ki tudott szabadulni a valóság szűkös ketrecéből a matematikai képletek világába. Már kiskorában rájött arra, hogyha a fejében valamit bekapcsol, akkor minden különösebb erőfeszítés nélkül át tud sétálni a túloldalon lévő világba. Keresgélhetett ebben a korlátlan és ellenmondások nélküli tartományban, és abban, amit körbe tudott járni, mindenütt szabad volt. Egy hatalmas épület tekervényes folyosóit járta, sorba benyitott a számokkal ellátott ajtókon. Amint kinyílt szeme előtt az új, az itteni valóság rút maradványai elhalványultak, majd szépen elenyésztek. A matematikai képletek világa számára törvényes és bármeddig biztonságot nyújtó menedéket nyújtott. Tengo ennek a birodalomnak a földrajzában bárkinél jobban kiismerte magát, és ki tudta választani a helyes és pontos utat. Ebben senki sem tudta utolérni. Amíg ott időzött, figyelmen kívül hagyhatta az evilági nyomasztó szabályokat és meg tudott felejtkezni a terheiről.

A matematika nagyszerű és képzeletbeli épületével szemben Dickens sajátos műveinek mély és varázslatos erdeje sötétlett. A számok világa rendületlenül emelkedett az égig, ezzel ellenétben Dickens rengetege némán terült el odalent. A sötét, szívós gyökerek konokul belemélyedtek a talajba. Ott nincsen térkép, nem fityeg az ajtókon számtábla.

Az alsó tagozattól a felső tagozatig Tengo fenntartás nélkül beletemetkezett a matematikába, melynek világossága és abszolút

mivolta mindennél jobban elbűvölte, életszükségletévé vált. Ám attól kezdve, hogy a serdülőkorba lépett, egyre jobban elhatalmasodott benne az érzés, hogy ennyi még nem elegendő. Egyrészt, mikor a matematika világába ért, nem volt semmi gond. Minden tetszése szerint alakult. Semmi sem kötötte meg a kezét. Csakhogy amikor onnan visszatért a valóságba (mert azért mindig nem maradhatott távol), változatlanul ugyanaz a nyomorúságos ketrec várt rá. A körülményei egy fikarcnyit sem javultak. Ellenkezőleg: a bilincsek még nehezebbek lettek. Akkor meg mire jó a matematika? Csupán eszköz, melynek segítségével egy időre meg lehet szökni a valóság elől. A helyzet azonban ettől talán még tovább romlik.

Ahogy ez a kétely gyökeret eresztett benne, Tengo a matematika és saját világa között szánt szándékkal bizonyos távolságot kezdett tartani. Ezzel pedig még erősebben lekötötte az irodalom. Persze ez is egyfajta menekülés volt, mert ha a könyvet becsukta, megint csak vissza kellett térnie a jelenbe. Egyszer azonban azon vette észre magát, hogy az irodalomból való visszatérése nem jár olyan keserves zökkenővel, mint mikor a matematikából lép vissza a való világba. Vajon miért? Ezen mélyen elgondolkodva rövidesen arra jutott, hogy a történetrengeteg a dolgokkal világos kapcsolatban áll és nem ad egyértelmű problémamegoldást. Ebben különbözik a matematikától. Az irodalom feladata nagyjából abban fogható meg, hogy egy problémát más formába öltöztet. Az átöltöztetés minéműsége és iránya történet formájában sugallja a tanulságot. Ezzel a megoldással a kezében térhet vissza Tengo a valóságba. Olyan ez, mint egy érthetetlen varázsszó egy kis papírdarabon. Olykor elveszíti csalhatatlanságát, és igazándiból nem is lehet azonnal hasznát venni, ám a lehetőség benne rejlik. Egyszer talán magától meg tudja fejteni a varázsszót.

Ez a lehetőség lassan, belülről átmelegítette a szívét.

Ahogy szaporodtak az évek, érdeklődését egyre jobban megragadták az irodalmi sugallatok. A matematika felnőttkorában is nagy örömet nyújtott neki. Amikor az előkészítőben tanított, spontán kibuggyant belőle az a lelkesedés, amely már gyermekkorában

elfogta. Örült neki, hogy ezt az elvont értelemben vett szabadságot másokkal megoszthatja. Nagyszerű érzés, de ma már nem tudja magát olyan feltétlenül átadni annak a birodalomnak, mely fölött a képletek uralkodnak. Már tudja ugyanis, hogy akármilyen mélyre is ás benne, nem jut hozzá azokhoz a megoldásokhoz, melyeket keres.

*

Ötödikes volt, amikor hosszas töprengés után az apja elé állt és kijelentette, hogy nem szeretne többé vele menni vasárnaponként pénzbegyűjtő kőrútjára. Azt az időt inkább tanulásra, olvasásra fordítaná, vagy elmenne játszani valahová. Ahogy a papának a maga munkája, nekem is megvan a magam dolga. Ugyanazt a normális életet akarom élni, mint a többiek. Tengo röviden, de egyértelműen csak ennyit mondott.

Az apa természetesen iszonyú dühbe gurult.

– Mi közöm hozzá, hogy mások családjában mi a szokás, én azt teszem, ami nekem tetszik. Mi az, hogy normális élet, mit hordod fenn az orrod, mi? Mit tudsz te az életről, mi? Egyáltalán: mint tudsz te, mi?!

Tengo nem vitatkozott vele, csak hallgatott. Elejétől fogva tudta, hogy az apja úgyse értené meg.

– Jól van akkor! – mondta a pénzbegyűjtő. – Aki nem hallgat az apjára, az ne is egyék! Hordd el magad innét!

Tengo úgy tett, ahogy mondták neki, összecsomagolt és elment hazulról. Előre eldöntötte magában, hogy egyáltalán nem ijed meg, akárhogy dühöng, akárhogy üvöltözik is az apja. Még akkor sem, ha ráemeli a kezét (valójában ezt nem tette). Úgy vette, hogy végre megengedték neki, hogy elszökjön a ketrecből, és ezzel nagy kő esett le a szívéről.

Csakhogy egy tízéves kisfiúnak nincsen módja rá, hogy önállósítsa magát. Mit tehetett mást, mint hogy a tanítás végén feltárja helyzetét az osztályfőnöknőnek. Vagyis, hogy aznap este

nincs hol aludnia. Azt is elmagyarázta, mennyire súlyos lelki teher számára, hogy vasárnaponként az apjával együtt kell mennie az NHK-előfizetések begyűjtő kőrútjára. A tanárnő harmincas éveinek a közepén járó, egyedülálló nő volt. Idétlen, vastag szemüvegével szépnek nem mondható, de igazságos és melegszívű asszony volt. Kis termetű, többnyire szótlan és barátságos természetű, ám a látszat ellenére hamar elfogyott a türelme, ilyenkor egészen kikelt magából és senki sem tudott megállni előtte, ha egyszer méregbe gurult. Ezt a szélsőségességet mindenki rossz néven vette tőle, de Tengónak nagyon tetszett. Ő ilyenkor sem félt tőle.

Meghallgatta a fiút, megértette és együttérzett vele. Aznap befogadta saját lakásába, hogy ott alhasson. A nappali díványára egy takaróval megágyazott a fiúnak, és másnap reggelit is készített neki. A délutáni órákban hazakísérte Tengót, és az apjával hosszú beszélgetést folytatott.

A fiú ezen nem volt jelen, nem tudhatta, miféle eszmecsere zajlott a két felnőtt között. Végeredményben azonban az apa nem kerülhette el a kudarcot, le kellett tennie a fegyvert a tanárnő előtt. Akármennyire dühöngött is, egy tízesztendős gyereket nem lehet világgá kergetni. Törvényben van lefektetve, hogy a szülőnek gondoskodnia kell az utódjáról.

A tárgyalás eredményeként az apjának el kellett néznie, hogy Tengo kedve szerint töltse a vasárnapot. Délelőtt ugyan házimunkát végeztetett vele, de utána csinálhatott, amit akart. Ez volt az első eset a fiú életében, hogy formálisan győzelmet aratott az apja fölött. Az ugyan mérgében egy darabig hozzá sem szólt, de Tengónak ez igazán nem sokat számított, messze többet nyert helyette. Megtette első lépését a szabadság és önállóság felé.

*

Az alsó tagozatról kikerülve sokáig nem találkozott egykori osztályfőnöknőjével. Talán ha eleget tesz az osztálytalálkozókra szóló meghívásoknak, láthatta volna, de Tengónak nem volt szándékában ilyeneken részt venni, egyetlen kellemes élményre

nem tudott visszaemlékezni kisiskolás korából. Mégis, időnként eszébe jutott ez a tanárnő. Elvégre egy éjszakára szállást adott neki, azonfelül az ő rábeszélésére engedett az a megátalkodott apja. Ezt egykönnyen nem lehet elfelejteni.

Felső tagozatos korában, a második évben aztán találkozott a tanárnővel. Tengo ekkor már dzsúdóra járt, de egy ficam miatt két hónapot ki kellett hagynia, nem járhatott a mérkőzésekre. Helyette viszont az iskolai fúvószenekarban tevékenykedett mint kisegítő timpanista. Ugyanis közvetlenül egy zenekari vetélkedő előtt a két üstdobos közül az egyik iskolát váltott, a másikat pedig ágynak döntötte az influenza. Következésképpen a fúvósok kilátástalan helyzetbe kerültek. Mindenütt kerestek valakit, aki csak elbírja a dobverőket, és így akadt meg a zenetanár szeme Tengón, aki fájós lába miatt amúgy sem tudott mit kezdeni magával. A bőséges étkezés és az év végi jó jegy ígéretének feltételével a fiú csatlakozott a rezesekhez.

Tengo eladdig egyszer sem játszott ütőhangszeren, és nem is érdekelte. Mikor azonban hozzáfogott, kiderült, hogy egyéniségében rejlő képességei megdöbbentően jól alkalmazkodnak a feladathoz. Természetes örömmel töltötte el, hogy az időt fel lehet darabolni, majd összerakni egy igazi hangsor kialakítása érdekében. Minden hang megkapta a maga grafikai képét, és ez látható módon ott lebegett a képzeletében. Úgy szívta magába az ismereteket a különféle ütőhangszerekről, mint szivacs a vizet. Tanári ajánlással elment egy nagyzenekarban játszó timpanistához, aki bevezette őt ennek az ütőhangszernek a rejtelmeibe. Jó néhány órát vett tőle, és ezek során nagyjából megismerkedett a hangszer szerkezetével és játékmódjával. A kotta hasonlít a matematikai képletekhez, úgyhogy annak olvasása sem okozott neki különösebb nehézséget. Tanárát nagy örömmel töltötte el tanítványa tehetségének felfedezése. Született érzéked van az összetett ritmusokhoz, dicsérte Tengót, és hozzátette, hogy amilyen ragyogóan muzikális, bárki megláthatja, e fiúból hivatásos lehet, ha megtanulja a szakma technikai részét.

Az üstdob nem könnyű, de megvan a maga mélysége és átütő ereje, végtelen lehetőségeket rejt az együtthangzásban. Éppen Janáček *Sinfoniettá*jából tanultak meg részleteket egy fúvós hangszerekre készült átiratban. A fanfáros bevezetést keresztülkasul átjárja az üstdob szólama. A zenetanár éppen a remek ütőhangszeresei miatt választotta ezt a darabot. A fent leírt körülmények miatt a timpanista kiesett és a karmester pácba került. Ennek okáért nagyon fontossá vált, hogy a beugró Tengo hogyan állja meg a helyét. A fiú mit sem érzett a helyzet súlyából, szívből jövő, nagy örömmel tette a dolgát.

Mikor a vetélkedő sikeresen véget ért (ha nem is győztek, de jó helyezést értek el, díjat is nyertek), egykori tanítónője odament hozzá, hogy megdicsérje, milyen remekül játszott.

– Első látásra megismertelek! – mondta az alacsony kis nő (közben a fiú már nem is emlékezett az ő nevére). – Feltűnt, hogy milyen remek timpanistája van ennek a zenekarnak, hát látom ám: Tengo az! Jól megnőtt ugyan, de arcról azonnal fel lehet ismerni. Te meg mikor kezdtél zenélni?

Tengo részletesen elmondta a történteket. A tanítónő el volt ragadtatva:

– Hogy te mi mindent tudsz!

– Azért a dzsúdó sokkal könnyebben megy!

– Hát apád, hogy van?

– Köszönöm, jól – hagyta rá Tengo, de igazság szerint halvány fogalma sem volt róla, és különösebben nem is érdekelte. Régóta kollégiumban lakott, és jó ideje volt már annak, hogy beszélt az apjával.

– A tanárnő miért jött el erre a rendezvényre? – érdeklődött.

– Az unokahúgom klarinétozik egy másik gimnázium zenekarában, meg akartam hallgatni, amikor szólót játszik. Na, és te most folytatod a zenélést?

– Ha meggyógyul a lábam, inkább visszatérek a dzsúdóhoz – válaszolta Tengo. – Ha sportolok, biztos nem maradok éhen. Az iskolánkban nagyon odafigyelnek a dzsúdóra. Lakhatok a kollégiumban, naponta háromszor, utalványra ehetek az étteremben. Ilyesmiben zenekari tag nemigen részesül.

– Nem szeretnéd, hogy apád tartson el, igaz?

– Egy olyan embertől, mint ő, nem szívesen fogadnám el.

A tanárnő szomorúan elmosolyodott.

– Kár egy ilyen tehetséges gyerekért, mint te vagy.

Tengo megint szemügyre vette az alacsony termetű nőt. Visszagondolt a lakására, ahol elszállásolta őt annak idején. Praktikus, tiszta hely volt, jól emlékezett rá: csipkefüggöny az ablakon, néhány cserepes növény, vasalóállvány, nyitott könyv, egy kicsiny rózsaszín ruha a falra akasztva egy szögön, a dívány szaga, ahol aludt. Viszont a fiú észrevette, hogy a tanárnő most már úgy állt Tengo előtt, mint egy bizonytalan lábakon álló leányka, és ő maga sem egy tízéves gyámoltalan gyermek, hanem egy jól megtermett, tizenhét esztendős ifjú, a mellkasa domború, a szőre kinőtt, nem is szólva bőséges nemi gerjedelmeiről. Mindamellett viszont csodás nyugalmat érez nálánál idősebb nők társaságában.

– Jó, hogy találkoztunk – mondta a tanárnő.

– Én is igazán nagyon örültem neki – válaszolta Tengo, és valóban így is érezte, a tanárnő neve azonban sehogy sem akart eszébe jutni.

15 | **AOMAME**
Mint léghajón a horgony

Aomame gondosan ügyelt az étrendjére, a mindennapos zöldségfélék meg a halak, azok között is a fehérhúsúak álltak a menü középpontjában. A húsok közül beérte a csirkével. Csakis friss nyersanyagokból főzött, egészen enyhe fűszerezéssel. Kerülte a zsíros étkeket, a szénhidrátokat mértékletesen fogyasztotta. A salátákra nem öntött dresszinget, csak olívaolajat, sót, citromot, és úgy ette. Nemcsak a zöldségmennyiségre ügyelt, alapos tanulmányokat végzett: milyen összetételben, milyen fajtákat fogyasszon közülük avégett, hogy a tápanyagok egyensúlyba kerüljenek. Speciális ételsorokat állított össze, hogy a sportklub igényeinek is megfeleljenek. Szavajárása volt, hogy „a kalóriaszámlálást elfelejteni!”. Ha kialakul az ember érzéke a helyes táplálkozásra, a megfelelő mennyiségű és minőségű tápanyagok kiválasztására, nem kell folyton számítgatásokat végezni. Mivel természetesen nem lehet folyton tilalmak közt élni, megesett, ha megkívánta, beugrott valahová egy jó vastag steak vagy egy báránycomb kedvéért. Úgy gondolta, ha valamit ellenállhatatlanul megkíván, kell hogy valami oka legyen, mert a teste jelzést küldött neki avégett. Engedni kell tehát a természet hívó szavának.

Szerette a bort, a szakét, de a májkímélés meg a cukorszint ellenőrzése visszatartotta a túlzásoktól, hetente három nap nem ivott szeszes italt. Neki saját teste volt a temploma, melyet meg kell őriznie a maga szépségében. Egyetlen szennyeződés, egyetlen *szeplő* sem eshet rajta. Az már más kérdés, hogy ebben a szentélyben mit is kellene ünnepelnie – erről még ráér később gondolkodni.

A testén nem volt semmi felesleges háj, csak színtiszta izom. Mindennap megállt a tükör előtt anyaszült meztelenül, hogy erről a tényről részletekbe menően meggyőződjön. Szó sincs róla, hogy el lett volna ragadtatva a látványtól. Nem voltak elég nagy mellei,

ráadásul szimmetriájuk sem volt tökéletes. A fanszőrzet meg olyan ritkás, mint a pázsit, miután egy szakasz katona végigmasírozott rajta. Amikor végignézett magán, nem tudta megállni, hogy el ne fintorodjék. Viszont akkor sem volt rajta semmi felesleges.

*

Aomame visszavonultan élt. Az étkezésre fordította a legtöbb pénzt és fáradságot. Az ételek alapanyagára nem sajnálta a költséget, a borból is csak a legjobb minőséget volt hajlandó megízlelni. Ha nem otthon evett, nagy gonddal választotta ki az olyan helyeket, ahol jól főztek. Viszont a fentieken kívül mással alig törődött.

Sem az öltözködéssel, sem a szépítőszerekkel. Az ékszerek sem érdekelték. Bőven elegendőnek találta, ha kényelmes hétköznapi ruhákban jár be a sportklubba, farmernadrágban, pulóverben. Ott már egész nap elvolt a dzsörzéoveralljában. Persze minden kiegészítő nélkül. Nem nagyon voltak olyan alkalmak, melyekre neki különösebben ki kellett volna öltöznie. Nem volt barátja, és nem járt senkivel randevúzni sem. Miután barátnője, Ócuka Tamaki férjhez ment, még lánytársaságban sem járt el sehova. Néha ugyan, ha férfit akart fogni magának, sminkelte magát, valami festéket felrakott az arcára, és megfelelő ruhát vett föl, de az is legfeljebb havonta ha egyszer esett meg vele. Nem volt nagyobb arányú ruházkodásra szüksége. Ha kellett, azért beszerzett egy aojamai butikban valami dögösebb holmit egy-két kiegészítővel, meg magas sarkú cipőt vett, ennyivel beérte. Egyébként hétköznap mindig sima, lapos sarkú cipőt hordott. Szappannal jól megmosott arca, némi alapozó krémmel, mindig jól mutatott. Ha megvan a tiszta, egészséges test, kell-e több annál?

Gyerekkorától kezdve az egyszerű, sallangmentes élethez szokott. Kiskorától kezdve fejébe verték a puritán, önmegtartóztató életelveket. Családjában semmit nem tűrtek meg, ami felesleges. A leggyakrabban hallott elmarasztaló szó náluk a „pazarlás” volt. Nem volt televíziójuk, és újságokat sem járattak. Otthonukban *szükségtelen* volt az információ. Hús vagy hal ritkán került az

asztalukra, Aomame az iskolai koszton nőtt fel, neki az pótolta a fejlődéséhez szükséges tápanyagokat. Olyannyira, hogy Aomame elkérte és megette azt, amit a többi gyerek undorral otthagyott.

Csakis másoktól levetett ruhákban járt. A gyülekezetben voltak olyan alkalmak, amikor a szükségtelenné vált, kinőtt holmit egymás között kicserélték. Így aztán Aomame nem emlékezett arra, hogy új ruhát vettek volna neki – kivéve a tornaórán kötelező trikót-nadrágot –, és nem volt testméretének megfelelő öltözete vagy cipője sem. A színek és minták szörnyen ütötték egymást. Nélkülöző családnál az ilyesmi elkerülhetetlen, de ők egyáltalán nem voltak szegények. Apja mérnökként állt alkalmazásban, és eleget keresett volna a normális életvitelhez. Elvből választotta ezt a szélsőséges igénytelenséget.

Egyszóval Aomame életmódja annyira eltért a körülötte lévő gyerektársakétól, hogy sokáig nem tudott közülük szert tenni egy barátra sem. Nem volt megfelelő ruhája és ráérő ideje a többiekkel tartani. Zsebpénzt nem kapott, és ha történetesen meghívták volna mondjuk egy születésnapra (ez szerencséjére vagy szerencsétlenségére egyszer sem történt meg), még csekélyke ajándékot sem tudott volna venni.

Mindezért Aomame meggyűlölte a szüleit és mélységesen megutálta azt a környezetet és ideológiát, amely a világukhoz tartozott. Arra vágyott csupán, hogy *ugyanolyan normális életet* élhessen, mint a többi gyerek. Nem volt semmi extra kívánsága. Csak sima, egyszerű mindennapokat élni. Azt gondolta, ha ez megvan, több se kell neki. Minél hamarabb szeretett volna felnőni, otthagyni a szüleit, kedvére élni egyedül. Azt enni, amit csak akar, szabadon költekezni abból, ami csak a pénztárcájában van, ízlése szerint új ruhát venni, lábára illő cipőt hordani, oda menni, ahova szeretne, sok barátra szert tenni és csinosan csomagolt ajándékokat cserélgetni velük.

Ám, mire felnőtt, fel kellett fedeznie azt a tényt, hogy csak akkor nyugszik meg igazán, ha aszketikusan visszafogott életet él. Nem akart nagy partikon részt venni, hanem sokkalta inkább saját otthonában szerette tölteni az időt dzsörzéoveralljában.

*

Tamaki halála után Aomame a Sport Drink italokat gyártó céget, a kollégiumot is otthagyta, és Dzsijúgaoka városrészbe költözött, ott vett ki egy szoba-ebédlőkonyhás bérlakást. Nem volt túl tágas, de kongott az ürességtől. A konyha ugyan tökéletesen felszerelve, de a szoba berendezése a minimális bútorzatra szorítkozott. Személyes tárgya is kevés volt. Igaz, hogy szeretett olvasni, de miután végzett egy könyvvel, eladta az antikváriumnak. A zenét szerette, de mégsem gyűjtötte a lemezeket. Valahogy kínos volt ránéznie bármire, ami az ő személyes tulajdona.

Ha valamit vásárolt a boltban – bűntudat fogta el. Arra gondolt, hogy *vajon tényleg szükséges-e ez neki.* Összeszorult a szíve, amikor a szekrényében szépen sorjázó ruhákra, cipőkre nézett. Paradox módon a szabadság és a gazdagság képe eszébe juttatta nyomorúságos, korlátok közé szorított gyermekkorát, amikor semmi sem adatott meg neki.

Gyakran felvetődött benne a kérdés: tulajdonképpen mit jelent az embernek a szabadság? Ha mondjuk sikerül kiszabadulnia kalitkájából, vajon nem éppen ezzel kerül megint egy másik, nagyobb ketrecbe?

Amikor azt a kijelölt férfit átküldte a másvilágra, az öreg hölgy Azabuban megjutalmazta. A gondosan papírba csomagolt bankjegyköteg, címzett, küldő nélkül egy postafiókban volt számára elhelyezve. Aomame Tamarutól megkapta a kulcsot, és vissza is küldte neki, miután kivette a pénzt. A csomagot, mint két kemény téglát – anélkül, hogy a tartalmát ellenőrizte volna – elhelyezte egy banki páncélszekrénybe.

Aomame még a havi fizetését sem költötte el, és volt megtakarított és félretett pénze is, tehát anyagiakban nem szenvedett hiányt. Amikor az első jutalmát kapta, az öreg hölgy így szólt hozzá a maga csendes, kellemesen rábeszélő modorában:

– Ezt így csak a forma kedvéért. Fogja föl úgy, hogy ez magának jár és ezért ezúttal el is kell fogadnia. Ha nincs szüksége rá, hát ne

használja föl, de tegye csak el valahová. Vagy, ha még ez is kellemetlen, adja oda álnévvel valamilyen szervezetnek. Szabadságában áll azt tenni az összeggel, amit akar. Ha rám hallgat, egy darabig hozzá sem nyúl, jobb, ha elrakja valahová pihentetni.

– Én a magam részéről nem szeretnék hasznot húzni *abból* – vetette ellen Aomame.

– Megértem az érzéseit – nyugtatta meg az öreg hölgy de gondolja csak meg, egy selejtes férfi *elköltöztetéséről* volt szó, és a felek mentesültek a pereskedéstől, a gyermekelhelyezés körüli csatározásoktól. Nem kell félni többé attól, hogy a férj esetleg visszajön és szétveri a felesége fejét. Marad a biztosítás és az özvegyi nyugdíj. Vegye úgy, hogy az átadott összeg csak egy *formája* a hálának. Ne legyen kétsége afelől, hogy helyesen cselekedett. Viszont ezt nem lehet ingyen kívánni. Tudja, hogy miért nem?

– Nem – vallotta be őszintén Aomame.

– Azért, mert maga nem angyal vagy istenség. Jól tudom, hogy csak a tiszta meggyőződés vezette, és ezért azt is megértem, hogy nem akar ezért pénzt elfogadni. Viszont a vegytiszta, makulátlan eszmék éppen ezért veszélyesek. A testben élő ember általában nem élhet meg ilyen gondolkodással. Épp ezért olyan szüksége van erre, akárcsak a léghajónak a horgonyra, mely biztosan rögzíti a föld felszínén. Erre jó tehát a pénz. Nem-kívánatos elhinni, hogyha helyesen cselekszünk és a lelkünk tiszta, akkor bármit megtehetünk. Érti?

Aomame egy darabig gondolkodott ezen, azután rábólintott.

– Nekem ez nem érthető, de egyelőre megfogadom, amit mond.

Az öreg hölgy nevetett, és kortyolt egyet a herbateájából.

– Nem kell folyószámlára tenni – figyelmeztette Aomamét.

– Ha az adóhatóság rábukkan, furcsállja majd, hogy hát ez meg mi? Azonmód, készpénzben tegye be egy bérelt bankfiókba.

Egyszer majd még hasznára válik.

Aomame megígérte, hogy így jár el.

*

Amikor visszaért munkahelyéről, a sportklubból és hozzáfogott a vacsorakészítéshez, megszólalt a telefon.

– Aomame? – kérdezte egy kicsit rekedtes női hang. Ajumi volt az.

Aomame a vállával füléhez szorította a kagylót, takarékra tette a gázt és úgy szólt bele a telefonba:

– Na, mi van, hogy megy a rendőri meló?

– Igyekszem, állok az autók mellett, és sorban töltöm ki a cédulákat közlekedési kihágások miatt, utáljanak csak.

– Igazán nagyszerű.

– Hallod, mit csinálsz most, Aomame?

– Vacsorát.

– Ráérsz holnapután estefelé? Van idődd találkozni?

– Időm az van, de kedvem nincs olyasmire, mint amit a múltkor műveltünk. Egy kicsit szeretném pihentetni *azt* odalenn.

– Nekem is elegem van az *olyasmiből* egy időre. Csak arra gondoltam, találkozhatnánk egy kicsit beszélgetni.

Aomame gondolkodott egy darabig, de hirtelenjében nem tudta elhatározni magát.

– Figyelj csak – mondta –, most éppen főzök, nem tudom otthagyni, de fel tudnál hívni félóra múlva?

– Jól van. Harminc perc múlva hívlak.

Aomame befejezte a főzést, azután miszólevest készített babcsírával, hogy főtt, hántolatlan rizs körettel elfogyassza. Dobozos sörből megitta a felét, a többit kiöntötte a lefolyóba. Amikor mindent

elmosogatott és éppen leült a fotelbe, hogy szusszanjon egyet, jött megint a telefon Ajumitól.

– Jó lenne együtt elmenni vacsorázni valahová – mondta. – Mindig egyedül enni unalmas.

– Egyedül szoktál enni? – kérdezte Aomame.

– Ahol lakom, a rendőrségi közös szállás ellátással együtt jár, és a többiekkel együtt eszem, összevissza fecsegve mindenfélét, de olykor szeretnék lassan és nyugodtan valami finomabbat is. Ha lehet, egy kevés italfélével kísérve. Csakhogy egyedül nincs kedvem hozzá. Érted te ezt?

– Persze, hogy értem.

– Viszont senki nincs körülöttem, akivel ilyenkor társulhatnék, elmehetnék. Se férfi, se nő. Ezek inkább kocsmázni szoktak. De te más vagy, ezért arra gondoltam, hogy elmehetnénk együtt valami jobb helyre, ha nincs ellenedre.

– Nincs ellenemre – egyezett bele Aomame. – Jól van, elmehetnénk egy jót vacsorázni, meg inni is hozzá valamit. Én is már régen voltam egy jobb helyen.

– Tényleg eljönnél? Ennek borzasztóan örülök.

– Akkor holnapután jó lesz?

– Nekem igen, másnap nem vagyok szolgálatban. Tudsz valami jó helyet?

Aomame erre megemlítette egy francia étterem nevét Nogizakánál. Ajuminak elállt a lélegzete.

– Jaj, de hát az egy irtó híres hely, olvastam róla egy magazinban. Szörnyű árai vannak, és legalább két hónappal előbb le kell foglalni az asztalt! Az én fizetésemből bizony nem futja rá!

– Ne törődj vele! A séf, aki a tulajdonos is, hozzánk jár tornázni, én vagyok a vezető edzője, szoktam neki dietetikus tanácsokat adni a menü összeállítására. Épp ezért, ha én kérem, soron kívül ad asztalt

és az árakat is jóval alacsonyabbra szabja. Viszont lehet, hogy nem túl jó asztalt kapunk majd.

– Én ellennék ott még a tálalószekrényben is…

– Akkor hát, együnk, igyunk egy jót! – fejezte be a beszélgetést Aomame.

Miután letette a kagylót, kicsit elcsodálkozott rajta, milyen magától értetődő rokonszenvet táplál egy fiatal rendőrnő iránt. Ócuka Tamaki halála után először érzett így valaki iránt, persze ez egészen más volt, mint ahogyan néhai barátnőjét szerette. Akkor is: nagyon régen volt már, hogy kedve támadt volna kettesben elmenni valahová, de az is, hogy egyáltalán el akart volna menni házon kívül vacsorázni. Ráadásul ez alkalommal a partnere éppen egy hivatásos rendőrnő lesz. Aomame nagyot sóhajtott: de fura világ ez!

*

Aomame szürkéskék egyrészes ruhát vett fel, kis fehér kardigánnal, magas sarkú Ferragamo cipővel. Fülbevaló is volt rajta, meg egy kis arany kitűző. Szokásos válltáskáját otthon hagyta, és csak egy kis Bagagerie volt nála.

Ajumi egyszerű, fekete Comme des Garçons dzsekiben jelent meg, mélyen kivágott barna trikóval, hozzá virágmintás harangszoknya, a múltkori Gucci táska, apró gyöngy fülbevaló, alacsony sarkú, barna cipő. Sokkal kedvesebb látványt nyújtott, sokkal elegánsabbnak tűnt, mint előző alkalommal. Az biztos, hogy senki nem nézte volna ki belőle a rendőrt.

Az étterem bárjában találkoztak, és miután elfogyasztottak egy könnyű Mimóza koktélt, az asztalukhoz vezették őket. Nem is volt olyan rossz helyen. Előkerült a séf, néhány szót váltott Aomaméval, közölte vele, hogy a felszolgált bor a cég ajándéka:

– Bocsánat, már ki volt nyitva és hiányzik belőle egy kevés, amit a kóstoláskor kitöltöttek, tegnap visszaküldték az asztaltól, pedig valójában teljesen kifogástalan. A vendég egy hírhedt politikus, akinek a köreiben sikk a borhoz érteni, de neki halvány fogalma

sincs róla. Csak megjátszottá magát a többiek előtt, ezért küldte vissza. Szerinte ez a burgundi kissé kesernyés.

– A vendég azonban vendég – tette hozzá –, mondtuk neki, hogy igenis, valóban úgy tűnik, hogy kissé kesernyés, valószínűleg a beszállító cég raktározásában lehet a hiba, azonnal kicseréljük a palackot, ügyeletes borszakértőnk pedig elismerését fejezte ki a vendég kifinomult ízlését illetően. Küldtünk egy másik palack burgundit, és ezzel az ügyet elsimítottuk. Magunk között szólva nem jártunk rosszul, mert mi nemzetközi nagykereskedelmi áron jutottunk hozzá. Mindenesetre az éttermünkben nem szolgálhattuk fel a már visszaküldött palackot. Valójában…

– Nekünk semmi kifogásunk ellene.

A séf rájuk kacsintott:

– Tényleg nem baj?

– Egyáltalán nem – erősítette meg Aomame.

– Úgy van! – csatlakozott Ajumi.

– Ez a szép kislány a húgod? – kérdezte a séf Aomamétól.

– Miért, annak látszik?

– Arcra nem, de valahogy olyan benyomást kelt.

– A barátnőm – mondta Aomame. – Rendőr.

– Ez igaz? – nézett hitetlenkedve Ajumira a férfi. – Rendőrautón jár és pisztolya is van?

– Van, de még nem lőttem meg senkit – jegyezte meg Ajumi.

– Elnézést, ha udvariatlanságot mondtam volna – szabadkozott a séf.

Ajumi megrázta a fejét:

– Ugyan már, dehogy!

A férfi összekulcsolta a kezét a hasán:

– A burgundit bárkinek a legjobb meggyőződéssel csak ajánlani tudom. A legjobb termőterületről való, évjárata is jó, és normál rendelés esetén több mint tízezerbe kerül.

Ezután előkerült a pincér, és töltött a két pohárba a burgundiból. Aomame és Ajumi koccintottak egyet. Olyan hang hallatszott, mint harangok kondulása a menny magasából.

– Ááá, életemben nem ittam ilyen finomat! – hunyorított az élvezettől Ajumi egy kortyintás után. – Ugyan mi kifogásolnivalót lehetett találni ebben?!

– Van, aki mindenben megtalálja – mondta erre Aomame.

Mindezek után tüzetesen tanulmányozni kezdték az étlapot. Ajumi kétszer is végigolvasta, hogy éles tekintetével megvizsgálja az abban foglaltakat, ahogy egy gyakorlott ügyvéd teszi ezt fontos szerződések szövegével. Vajon nem kerülte el a figyelmét valami, vagy egy félreeső sarok az apró betűs részben? Nincs valahol kiskapu? A leírt tételeket és feltételeket meghányja-veti magában, és rögtön levonja belőlük a megfelelő konzekvenciákat. Az előnyöket és hátrányokat *patikamérlegen* latolgatva. Aomame vele szemben ülve érdeklődve figyelte társnője buzgalmát.

– Választottál? – tette fel a kérdést.

– Nagyjából igen.

– És mi légyen az?

– Feketekagyló-leves, háromféle hagymából készült saláta, ivatei borjúvelő bordóiban párolva. És te?

– Lencseleves, tavaszi meleg zöldségtál, azután ördöghalat kérek papírhüvelyben sülve, valamint polentát. Igaz, hogy ez nem megy a vörösborhoz, de hát ajándék lónak ne nézd a fogát.

– Majd cserélgetünk egy kicsit, lehet? – érdeklődött Ajumi.

– Lehet hát – mondta Aomame. – És javaslom, felezzünk meg előételnek egy adag rántott királyrákot.

– Klassz lesz!

– Ha már határoztunk, jobb behajtani az étlapot – magyarázta Aomame. – Mert ha nem, soha nem ér ide pincér.

– Igaz – ismerte el Ajumi, és láthatóan nehéz szívvel letette a menüt az asztalra.

Rögtön ott termett a pincér, és ők rendeltek. Miután elment, a lány Aomaméhoz fordult:

– Mikor már túl vagyok rajta, nekem mindig van egy olyan érzésem, hogy nem jól választottam. Te hogy vagy ezzel?

– Ha tévedtem is, csak egy ételről van szó, mi az életünk nagy botlásaihoz képest? Semmiség.

– Jó, persze, úgy van, ahogy mondod, de… – ellenkezett a lány. – De nekem ez nagyon fontos. Gyerekkorom óta mindig megbánom, hogy mit is kértem, miután már kimondtam: „ááá, mégsem hamburgert kellett volna, hanem rákkrokettet!” Te régóta vagy ilyen nyugis?

– A családomban, ahol felnőttem, különböző okokból úgy alakult, hogy házon kívül étkezni nem volt szokásban. Egyetlenegyszer sem. Egészen felnőtt voltam már, és egyszer sem választhattam vendéglőben olyan ételt, ami kedvemre való. Nap nap után csak azt ettem, amit elém raktak. Szó nélkül meg kellett enni akkor is, ha rossz, ha kevés vagy ha undorító volt. Zokszó nélkül. Az igazat megvallva, ma is így vagyok ezzel.

– Hűha. Értem. Azt ugyan nem, hogy miért alakult így. Különben nem látszik meg rajtad, teljesen úgy hat, mintha kora gyermekkorod óta hozzászoktál volna az ilyen helyekhez.

Pedig mindezt Aomame néhai barátnőjétől, Ócuka Tárnáidtól vette át. Hogyan kell viselnie magát egy jobb vendéglőben, milyen ételt kell választania, hogy ne nézzék ki onnan, hogyan rendeljen bort, desszertet, hogyan bánjon a pincérrel, még a szabályos evőeszköz-használatot is. Tamaki ezt a legapróbb részletekig mind tudta és megtanította neki. De Aomame, akinek minden felfedezésszámba

ment, tőle tanulta meg az öltözködést, az ékszerek kiválasztását, a sminket is. Tamaki egy tehetős belvárosi családból származott, apja társaságbeli ember, aki adott az öltözködésre, a jó modorra, tehát Tamaki már gimnazistakorában elsajátította a szükséges ismereteket. Minden elfogultság nélkül lépett át a felnőttek világába. Aomame mohón vetette rá magát a tudnivalókra. Ha Tamaki személyében nem talál ilyen jó tanítóra, biztosan egészen más emberré vált volna. Néha úgy érezte, hogy a barátnője titokban még él az ő személyiségébe süllyedve.

Ajumi kezdetben még egy kicsit feszült volt, de ahogy itta a bort, egyre jobban elengedte magát.

– Hallod-e – mondta –, szeretnék tőled valamit kérdezni. Ha akarsz, válaszolsz, de nehogy ám megharagudj!

– Nem fogok.

– Furcsát kérdezek, de nem gondolok semmi rosszra, csak kíváncsi vagyok. Van, aki viszont ettől szörnyen méregbe gurul.

– Én nem fogok.

– De tényleg, csak mondod, és közben megharagszol.

– Nem vagyok olyan. Ne félj!

– Kiskorodban csináltak veled valami csúnyát a felnőttek?

Aomame a fejét rázta:

– Nem, azt hiszem, nem. Miért?

– Csak úgy kérdeztem. Ha nem, akkor jó – mondta Ajumi, és másra terelte a szót. – Te, volt már neked barátod? Úgy értem, hogy komolyan jártál már együtt valakivel?

– Nem volt.

– Egy sem?

– Egyetlenegy sem – válaszolt Aomame, majd rövid habozás után hozzátette: – Az igazság az, hogy huszonhat évesen még szűz

voltam.

Ajumi egy darabig szóhoz sem jutott. Letette a kést-villát, megtörölte a száját a szalvétával, és egy ideig összehúzott szemmel nézett Aomame arcába.

– Egy olyan csinos nő, mint te… – mondta azután –, nem tudom elhinni.

– Pedig engem egyáltalán nem érdekelt ilyesmi.

– Nem érdekeltek a férfiak?

– Csak egy van köztük, akit szeretek – vallotta Aomame. – Tízéves koromban beleszerettem, és meg is szorítottam a kezét.

– Mi? Tízévesen szerettél valakit?! Csak ennyi?

– Ennyi.

Ajumi felvette kését-villáját, szétvagdalt tányérján egy rákot, majd megkérdezte: – És mi lett abból a fiúból, hol lehet most?

Aomame csak a fejét rázta.

– Nem tudom. Csibában, Icsikava városában jártuk együtt az alsó tagozat harmadik és negyedik osztályát, de ötödikes koromban beköltöztünk a fővárosba, iskolát váltottam, és azóta egyszer sem találkoztam vele, nem is hallottam felőle. Csak annyit tudok róla, hogy ha él, most huszonkilenc éves lehet.

– Ezek szerint nem néztél utána, hol él, mit csinálhat? Pedig, gondolom, az olyan egyszerű…

Aomame határozottan megrázta a fejét.

– Nem tudtam rászánni magamat.

– Furcsa. Én a te helyedben minden követ megmozgattam volna, hogy rátaláljak. Ha annyira szeretnék valakit, felkutatnám, és szemtől szembe bevallanám neki.

– Én meg nem – jelentette ki Aomame. – Arra vágyom, hogy egy napon véletlenül összefussunk valahol. Például szembejönne velem

az utcán, vagy ugyanarra a buszra szállnánk fel.

– Sorsszerű találkozás!

– Hát, olyasmi… – mondta Aomame. – Akkor mindent bevallók neki: nincs más férfi az életemben, akit szerettem volna, egyedül csak ő!

– Irtó romantikus… – adta meg magát Ajumi. – Igaz, hogy a találkozás valószínűsége nem túl nagy. Meg aztán húsz éve, hogy nem láttad már, talán már az arca is megváltozhatott azalatt. Ha szembejönne az utcán, nem is tudnád, hogy ő az…

Aomame megrázta a fejét:

– Nem, akármennyire megváltozott is, én első látásra felismerném. Tévedés kizárva.

– Csakugyan?

– Az ám.

– Akkor hát mást sem teszel, csak kitartóan várod a véletlen találkozást.

– Épp ezért úgy járok az utcán, hogy semmi el ne kerülje a figyelmemet.

– Aha – mondta Ajumi. – Viszont ha annyira szereted is, azért nem bántad azt sem, ha más férfivel összejön a szex, mi? Igaz, huszonhat éves korod után.

Aomame gondolkodott egy kicsit:

– Azért, mert az csak olyan, hogy keresztülmegy rajtam, és utána nem marad vissza semmi.

Egy darabig hallgattak és az ételekre összpontosították a figyelmüket.

– Semmi közöm hozzá – mondta ezután Ajumi –, de huszonhat éves korodban történt valami testi változás?

Aomame bólintott:

– Akkoriban megesett velem valami, és egészen megváltoztam, de most nincs itt az ideje annak, hogy erről beszéljek. Elnézést kérek.

– Dehogy, nem is kell, ha nem akarod. Olyan, mintha vallatnálak, nem kellemetlen ez neked?

– Egyáltalán nem – nyugtatta meg Aomame.

Hozták a levest, ők pedig csendesen kanalazgatták. Azalatt a társalgás szünetelt, csak azután indult újra, hogy mindketten letették a kanalat és a pincér leszedte előlük a tányért.

– Nem félsz, Aomame?

– Mitől?

– Mondjuk attól, hogy talán sohasem futsz vele össze. Persze véletlenül találkozhattok újra. Szívből kívánom neked, de a mostani helyzetet nézve nagy a valószínűsége annak, hogy végül mégsem jöttök össze. Na és ha mégis sikerül, lehet, hogy ő már mással kötött házasságot és van vagy két gyereke is? Ebben az esetben te, kedves Aomame életed végéig magadra maradsz. Nem létezik, hogy ne találj egy számodra kedves embert, ne legyen senkid a világon, akivel együtt élj! Nem aggódsz emiatt?

Aomame a vörösbort nézte a poharában:

– Lehet, hogy tartok ettől, de legalább van valakim ezen a világon, akit szerethetek.

– Akkor is, ha mondjuk, az a másik nem viszonozza az érzéseidet?

– Elég egy ember ahhoz: ha igazán tud szeretni valakit, az megmenti őt. Akkor is, ha történetesen nem kerül össze azzal a másikkal.

Ajumi egy ideig eltűnődött ezen. Jött a pincér, hogy borral töltse meg poharaikat. Amikor Aomame beleivott, megint csak arra gondolt: ugyan ki vitet vissza ilyen csodálatos italt?!

– Milyen nagy távlatokban tudsz te gondolkodni, Aomame! – hízelgett Ajumi.

– Dehogyis, én őszintén így érzek és kész.

– Nekem is volt, akit szerettem – folytatta a lány –, középiskolás koromban vele feküdtem le először. Három évvel járt fölöttem. Utána azonban más lánnyal kezdett járni. Ez elég durva volt. Kegyetlenül fájt. Lemondtam róla, de a seb nem gyógyult. Kétszínű senkiházi volt. Azután rendbe jöttem. De mégiscsak ő volt az első, akit szerettem.

Aomame bólintott, Ajumi pedig vette a poharát és ivott.

– Néha még most is telefonál nekem az az alak, azt mondja, találkozhatnánk. Persze csak a testem kellene neki. Tudom én azt, azért nem akarom látni. Ha engednék neki és összejönnénk, megint becsapna. Igaz, hiába gondolom ezt a fejemmel, a testem azért csak reagál. Beleborzongok a gondolatába is, hogy megölelhetne. Jól jönne néha! Átadnám magam neki. Érted te az ilyesmit, Aomame?

– Igen.

– Egyszóval hitvány alak volt, alaptermészetére nézve kisstílű, és a szexben sem alakított valami fényeset, de legalább nem volt hideg hozzám, végül is megbecsült engem, amíg együtt voltunk.

– Az ilyesmit nem mi választjuk – jegyezte meg Aomame –, csak úgy ránk erőltetik. Nem úgy, mint mikor étlapról választhatunk.

Ezen nevettek. Aomame folytatta:

– Viszont, akár étlapról, akár férfiról vagy bármi másról van szó, hiába gondoljuk azt, hogy mi határoztunk, lehet, hogy valójában mégsem volt választásunk. Talán csak *úgy teszünk*, mintha lenne, holott minden eldőlt már az első pillanatban. Nem is tudom, a szabad akarat vagy mi talán csak afféle belemagyarázás. Néha az az érzésem.

– Ha így van, akkor az élet elég nyomasztó lehet.

– Talán.

– Ha viszont képesek vagyunk szívből szeretni valakit – érvelt tovább Ajumi –, legyen az bármilyen borzasztó is, még ha nincs is részéről viszonzás, legalábbis nem olyan pokoli az életed. Akkor sem, ha kissé borongós a helyzet.

– Valahogy úgy.

– Figyelj csak, Aomame. Lehet, hogy csak én gondolom, de a világ érthetetlen és barátságtalan.

– Az lehet – hagyta helyben Aomame. – De ezen már nem lehet változtatni.

– Pedig már lejárt a szavatossága.

– A pénztárblokk meg elveszett.

– Lehet mondani.

– Viszont – figyelmeztetett Aomame – ennek a világnak egy pillanat alatt vége lehet.

– Örülnék neki.

– És jön a királyság.

– Alig várom – mondta Ajumi.

*

Megették a desszertet, ittak egy eszpresszókávét, és megosztoztak a számlán. (Meglepően olcsó volt.) Ezután bementek a szomszéd bárba egy koktélra.

– Nézd csak – szólt Ajumi –, az a férfi nem a te eseted éppen?

Aomame odanézett: a bárpultnál egy magas, középkorú férfi Martinit ivott. Egy nagyra nőtt, eminens, sportos gimnazista típus. A haja ugyan már ritkult, de az arca fiatalos maradt.

– Lehet, de ma nem vagyok olyan kedvemben – válaszolt határozottan Aomame. – Meg azután ez egy túl előkelő bár.

– Értem én, csak úgy megemlítettem.

– Majd legközelebb.

– És legközelebb csatlakozhatok? Úgy értem, férfit fogni.

– Persze – egyezett bele Aomame. – Csináljuk együtt.

– Jaj, de jó! Úgy érzem, hogy veled menni fog.

Aomame Daiquirit, Ajumi Tom Collinst ivott.

– A múltkor a telefonba azt mondtad, hogy valami leszbikusokat utánoztunk. Hogy történt mindez? – kérdezte Aomame.

– Aha, igen. Semmi különös nem volt, csak a hangulat fokozása kedvéért csináltuk. Te tényleg nem emlékszel semmire? Pedig nagyon fel voltál dobva!

– Teljesen kiment a fejemből.

– Szóval mindketten pucéron kicsit simogattuk egymás mellét, csókolgattuk *azt* odalent, meg ilyesmit…

– *Azt odalent?* – Aomame ijedten nézett körül, úgy tűnt neki, túl hangosan beszélnek, de szerencsére senki sem figyelt fel rájuk.

– De csak úgy mímeltük a dolgot – szabadkozott Ajumi –, nyelvjáték nélkül.

– A mindenségit! – mondta Aomame ujjával a halántékát nyomkodva. – Elképesztő, hogy mi miket műveltünk!

– Bocs – mondta Ajumi.

– Ugyan, az én hibám volt, annyira leittam magam.

– De nagyon aranyos és tiszta voltál odalent is. Szinte még használatlan, újszerű állapotban.

– Ahogy mondod, tényleg: újszerű – ismerte el Aomame.

– Nem nagyon használják?

Aomame bólintott:

– Úgy van. Figyelj, Ajumi, nem vagy te kissé hajlamos a homoszexualitásra?

A kérdezett a fejét rázta:

– Életemben először fordult elő velem ilyesmi. De tényleg. Viszont én is be voltam rúgva, és ha te benne vagy, gondoltam, kipróbálhatjuk. De csak játszásból, imitálva a dolgot. Te hogy állsz ezzel?

– Nekem sincs kedvem hozzá, de egyszer középiskolás koromban előfordult egy jó barátnőmmel. Nem szándékosan, csak úgy adódott.

– Van az úgy – bólintott a lány. – És jó volt?

– Jó – vallotta be Aomame. – De csak az egyszer történt meg velem ilyen. Szerintem ez nem helyes, ezért nem ismétlődött meg.

– Nem szabad?

– Nem arról van szó, hogy tilos vagy tisztátalan. *Vele* nem akartam ilyen kapcsolatba kerülni, nem akartam ezt a jó barátságot megváltoztatni, nekem ez fontos volt.

– Aha – mondta a lány. – Figyelj, nem alhatnék ma nálad, nincs kedvem visszamenni a rendőrszállásra a kollégiumba. Ha odamennék, egy pillanat alatt szertefoszlana ez az elegáns jó hangulat, kár lenne érte.

Aomame kiitta az utolsó kortyot a pohárból, azután letette a pultra.

– Jól van, eljöhetsz, de nem lesz semmi *olyan!* – egyezett bele.

– Ááá, szó sincs róla, csak szeretnék még egy kicsit együtt maradni veled. Elalszom én bárhol, nekem mindegy. Jó nekem a padlón is. Holnap nem leszek szolgálatban, nyugodtan alhatok reggelig.

*

Földalattival elmentek Aomame dzsijúgaokai lakásához. Este tizenegy felé járt az idő. Mindketten kicsit ázottan, elálmosodva. Aomame megágyazott barátnőjének a pamlagra, még pizsamát is kölcsönzött neki.

– Hadd menjek oda hozzád az ágyba! Csak egy kicsit, nem fogok rosszalkodni. Megígérem! – kérte a lány.

– Jól van – egyezett bele Aomame, és elismeréssel gondolt arra, hogy sikerült egy ágyba összehozni egy aktív rendőrt olyasvalakivel, akinek lelkén már három férfi halála szárad. Vannak ám furcsa dolgok ezen a világon…

A lány szorosan átölelte, jókora melleit Aomame karjához nyomta. Leheletébe a fogkrém és alkohol szaga keveredett.

– Figyelj, Aomame, nem túl nagy az én mellem?

– Ugyan már! Nagyon jó formája van.

– De valahogy olyan hülyén állnak, futás közben összevissza himbálóznak, mint két kondér. Mindig restellem a szárítókötélre kiakasztani a melltartóimat.

– Pedig a férfiak kedvelik a nagy méretet… – vetette közbe Aomame.

– De a mellbimbóim is túl nagynak látszanak! – mondta a lány, kigombolta a pizsamáját, elővette egyik mellét és úgy mutatta a mellbimbóját. – Idenézz, mekkora! Hát nem ronda?!

Aomame megnézte, és azt gondolta, hogy ugyan kicsinek nem kicsi, de azért nem is olyan feltűnően nagy. Tamakiénál mindenesetre kicsit nagyobb.

– Nagyon bájos, ki mondta, hogy ez túl nagy? – kérdezte.

– Az a fiú… hogy ő még ekkorát nem látott.

– Biztos keveset látott még. Ez még teljesen normális. Csak az enyém túl kicsi.

– Én szeretem a te melleidet, nagyon finomak és okosaknak tűnnek.

– Ugyan már, kicsik és aszimmetrikusak! Mindig bajban vagyok, ha melltartót kell választanom.

– Tényleg mindenkinek megvan a maga baja.

– Ahogy mondod. De most már aludjál – nyugtatta barátnőjét Aomame.

Ajumi lecsúsztatta volna a kezét Aomame pizsamájába, de ő megfogta a kezét és eltolta magától.

– Ezt ne. Nem megígérted az imént, hogy nem rosszalkodol?!

– Bocs – mondta a lány és visszahúzta a kezét. – Igaz, előre megígértem. Biztos túl sokat ittam, de úgy rajongok érted, mint egy kis diáklány.

Aomame hallgatott.

– Figyelj, tulajdonképpen neked az a fontos, hogy tartogasd magad annak a fiúnak? Nem igaz? – mondta Ajumi halkan suttogva. – Irigyellek miatta. Neked megvan az igazi.

Lehet, hogy igaza van, gondolta magában Aomame. De tényleg, mi is nekem a legfontosabb?

– Aludj már – mondta a lánynak –, addig tartalak itt a karomban, míg el nem alszol.

– Köszönöm, és ne haragudj, hogy alkalmatlankodom.

– Nem kell szabadkoznod, nem vagy terhemre.

Aomame érezte a lány meleg leheletét az oldalán, megsimogatta Ajumit. Közben a távolból kutyaugatás hallatszott, egy ablak zördült, valaki becsaphatta.

*

Mikor a lány álomba merült, Aomame otthagyta, kiszállt az ágyból és úgy látszott, hogy azon az éjszakán ő fog a pamlagon aludni. A hűtőből elővette az ásványvizet, és két pohárral is felhajtott belőle. Kiment a szűk verandára, leült az alumíniumszékre és nézte az utcát. Kellemes tavaszi éjszaka volt. A szellő a távoli gyorsforgalmi út mesterséges tengerzúgását sodorta felé. Az éjszaka múlófélben volt, kissé elhalványultak már a neonfények.

Rokonszenvet érzek a kislány iránt, ismerte be magának, amennyire lehet, szeretnék vigyázni rá. A Tamaki halála óta eltelt hosszú idő alatt úgy éltem, hogy nem akarok soha többé mással ilyen bensőséges kapcsolatba kerülni. Nem gondoltam rá, hogy kellene egy új barátnő, mégis magától összejött. Kinyílt a szívem. Bizonyos fokig őszintén fel tudom tárni magam előtte. De persze ő egészen más, mint te voltál, gondolt magában Aomame Tamakira. Te egész különleges valaki vagy, veled együtt nőttünk fel, senki hozzád fogható nincs az életemben.

Aomame hátrahajtotta a fejét és az eget nézte, a tekintete odafent járt, de a gondolatai a múltban bolyongtak, amikor még együtt lehetett Tamakival. Visszaemlékezett rá, miket beszélgettek és hogyan nyúltak egymáshoz. Közben azonban észrevett valamit. A hajnali égbolt más volt, mint lenni szokott. Enyhe, de tagadhatatlan balsejtelem vett rajta erőt.

Időbe telt, míg rájött, mi az, ami nincs rendjén, és komolyan erőltetnie kellett magát, hogy miután rájött, el is tudja fogadni, hogy ez tény. Az észlelt dolgokat olykor a tudat nem tudja hitelesíteni.

A mennybolton ugyanis két hold világolt. Egy kicsi és egy nagy. Ott sorakoztak egymás mellett, fenn az égen. A nagyobbik a megszokott égitest. Nemsokára telihold lesz belőle, színe sárgás. Csakhogy mellette ott a másik, a szokatlan hold. Valahogy idegenszerű, zöldes, moszatszínű. Magához vonzotta Aomame tekintetét. Egy ideig hunyorogva nézte a látványt, majd kicsit becsukta a szemét, hogy újból kinyissa. Arra számított, hogy minden helyreáll, egy hold marad az égen, de a helyzet teljesen változatlan maradt. Nem fénytörés, nem látászavar: egy sárga meg egy zöld hold lebegett odafenn.

Gondolta, felkelti Ajumit, megkérdezi tőle, tényleg két hold van-e vagy sem. Azután meggondolta. Hátha azt mondaná: „Hát persze, tavaly óta megszaporodtak, kettő lett belőlük”, vagy talán azt, hogy „ugyan miket beszélsz itt?! Hiszen csak egy látszik odafenn! Valami baj van a szemeddel?” Nem könnyítené meg a problémáját, csak súlyosbítaná.

Arcát félig kezébe temette, úgy nézett föl továbbra is a két holdra – a Holdakra. Nem vitás, valami történhetett, gondolta magában. A szíve hangosan és gyorsan vert. Mi történt a világgal, vagy mi történhetett velem? A fazék a hibás vagy a fedő?

Bement a szobába, kulcsra zárta az erkély üvegajtaját, behúzta a függönyt, majd a polcról levett egy üveg konyakot és töltött magának. Ajumi közben szuszogva az igazak álmát aludta. Aomame nézte, és közben kortyintott az italból. Azután a konyhában leült, és az asztalon könyökölve azon igyekezett, hogy ne gondoljon a függönyön túli látványra.

Esetleg tényleg itt a világvége?

– És eljön a királyság… – mondta halkan.

– Már alig várom… – mondta valahol valaki.

16 | **TENGO**
Örülök, ha ezt hallom…

Tíz napja már, hogy a *Légből szőtt gubó* új formát öltve elkészült és Komacu kézhez kapta. Tengónak nyugalmasan teltek a napjai. Heti három alkalommal tanított az előkészítőben, és férjes asszony barátnőjével is találkozott. A fennmaradó időt házimunkára, sétára és saját írásaira fordította. Így telt el április hava. A cseresznyevirágok szirmai lehullottak, a fák friss rügyeket bontottak, a magnólia teljesen kinyílt, az évszak egy fokkal előbbre lépett. A napok szabályosan, simán, eseménytelenül teltek.

Éppen ilyen életre vágyott Tengo – hadd folytatódjék egyik hét a másik után zökkenő nélkül.

Viszont egy változás mégis megfigyelhető volt. *Jó irányban.* Tengo arra lett figyelmes írás közben, hogy új forrás tört fel benne. Túl sok víz ugyan nem buggyant ki onnan, úgyszólván csak amennyi egy sziklarepedésből szokott szivárogni. Igaz, hogy mennyiségre kevésnek tűnt, de jön szakadatlan. Nem kell sietni. Nem kell kapkodni. Türelmesen várni kell, míg összegyűlik a szikla odvában. Akkor pedig már kézzel ki lehet merni. Csak le kell ülni az íróasztalhoz, és irodalmi formába önteni. Így magától halad előre a történet.

A *Légből szőtt gubó* javított változatán úgy dolgozott, mint aki se lát, se hall, ezáltal az eladdig száraz szikla elmozdulhatott. Maga sem tudta elképzelni, hogyan történhetett. Mégis, az anyag fogásán biztosan megérezte, hogy „végre felnyílt a súlyos fedél”. Könnyebbnek érezte a testét, és a szűkösség után újra ki tudta nyújtóztatni kezét-lábát. Valamit jól eltalálhatott benne ez a *Légből szőtt gubó.*

Rájött, hogy ebből született meg benne az akarat vagy mi. Nem nagyon emlékezett rá, hogy amióta a világon van, rendelkezett volna effélével. Gyakran mondogatták is neki a középiskolában meg az

egyetemen a tanárai, valamint a dzsúdóedzéseken az előtte járó szeniorok és edzők:

– Van tehetséged, erőd, szorgalmasan gyakorolsz, de akaratod nincs.

Így. És lehet, hogy csakugyan így is volt. Valamilyen okból gyéren volt meg benne a mindenáron való győzni akarás. Épp ezért sokszor eljutott az elődöntőig vagy a döntőig is, de a csúcson, amikor a legfontosabb lett volna – simán vesztett. Nemcsak a sportban hajlott erre, hanem bármi másban is. Talán túl engedékeny volt, vagy csak hiányzott belőle az a jellemvonás, mely *minden követ meg akar mozgatni. Í*gy volt az irodalommal is. Jól fogalmazott és elég ügyes sztorikat tudott kitalálni. Az írásai olvastán azonban elégedetlen érzés maradt vissza, hogy itt „valami hiányzik”. Ezért azután mindig bekerült ugyan a végleg kiválasztott művek közé, de a kötet nélküli szerzők díját sohasem sikerült elnyernie. Ahogy Komacu is rámutatott már erre.

Ám a *Légből szőtt gubó* átírása után életében először – valami ingerültséghez hasonló érzés vett erőt rajta. Az átírás közben átmenetileg mindenről megfelejtkezve, őrülten dolgozott. Úgyszólván gondolkodás nélkül, csak a keze formálta az anyagot. Mikor már befejezte és leadta Komacunak, akkor fogta el a kimerültség. Mikor a gyengesége egy fokkal enyhült, feltört a gyomra mélyéről valami haraghoz hasonló érzés. Önmagára volt mérges. Arra gondolt, hogy kölcsönvette egy másik ember sztoriját és a csalás határát súrolva – nagyobb lelkesedéssel, mint a saját szövegét – átírta. Erre a gondolatra elfogta a szégyenkezés. Hát ő nem olyan író, aki felleli a saját magában rejlő történetet és szavakkal ki tudja fejezni? Nem kár érte? Te is tudsz ilyet írni, ha akarsz! Nem igaz?

Csakhogy ezt bizonyítania kell.

Tengo nagy elhatározással, minden addigi írását elvetve, tiszta lapot kezdett, és belefogott egy teljesen új történet megírásába. Lehunyta a szemét, és hallgatta az odabent felfakadó forrás csörgedezését.

Kisvártatva a szavak maguktól a felszínre törtek. Tengo lassanként, rászánva az időt, mondatokká formálta őket.

*

Májusban hívta őt telefonon – hosszú szünet után újra – Komacu. Este kilenckor.

– Eldőlt! – közölte. Hangjában enyhe izgatottságot lehetett érezni. Ez nála ritkaságszámba ment.

Tengo először nem nagyon tudta felfogni, miről beszél a szerkesztő.

– Miről van szó? – kérdezte.

– Mi az, hogy miről?! Az imént született meg a döntés, mely szerint a *Légből szőtt gubó* megkapja a kötet nélküli szerzők de-bütdíját. A bizottság egyhangú szavazatával. Mindenféle vita nélkül. Ez nyilvánvaló is volt egy ilyen átütő erejű szöveg esetében. Egyszóval végül is a dolgok előrelendültek. Fogjunk össze! Most már együtt sírunk, együtt nevetünk.

Tengo megnézte a falinaptárt, tényleg aznap volt a bizottsági döntés napja. Annyira belemelegedett a saját regényének a megírásába, hogy erről meg is felejtkezett.

– Na és most mi lesz? – kérdezte. – Úgy értem, miféle forgatókönyv következik?

– A hír holnap bekerül az újságokba, egyöntetűen minden napilap közölni fogja. Esetleg fényképpel együtt. Már maga az is jó téma, hogy egy szép, tizenhét éves leányzóról van szó. Ugye azért ennek nagyobb hírértéke van, mintha például egy harmincéves, előkészítőben dolgozó férfiú vinné el a díjat.

– Ég és föld a különbség – ismerte el Tengo.

– Május tizenhatodikán lesz az átadási ünnepség egy Sinbasiban lévő szállodában. Lesz sajtóértekezlet is.

– Fukaeri is részt vesz rajta?

– Valószínűleg ez egyszer ott lesz. A díj kitüntetettje nem maradhat el a tiszteletére rendezett átadási ünnepségről. Ha nagyobb blamázs nélkül megússzuk, akkor következik a teljes hírzárlat. Bocsánatot kérve közöljük, hogy a szerző elzárkózik a nyilvánosságtól. Ezzel túl vagyunk a nehezén. Nem lóg ki a *lóláb.*

Tengo elképzelte, hogyan jelenik majd meg Fukaeri egy szálloda nagytermében, de nem sikerült megjelenítenie maga előtt a látványt: a lány mikrofonnal, vakuk villogása közepette.

– Tényleg, kinek van kedve egy ilyen sajtókonferenciához?

– Ezen túl kell esni.

– Elképesztő dolgok fognak történni, az biztos.

– Épp ez a te feladatod, Tengókám, hogy ne essenek meg ott elképesztő dolgok.

Tengo elhallgatott, vészjósló, sötét fellegeket látott összegyűlni a szemhatáron.

– Hé, ott vagy még? – érdeklődött a szerkesztő.

– Itt vagyok, de mit jelentsen ez? Már hogy az én feladatom?!

– Hallgass ide! Te majd a szájába rágod, hogy mire megy ki egy ilyen sajtóértekezlet és mit lehet kezdeni vele. Az újságírók nagyjából hasonló dolgokat vetnek föl, tehát előre előkészíted a várható kérdésekre adandó válaszokat a lánynak, és gondoskodsz arról is, hogy szóról szóra emlékezzen mindenre. Elvégre előkészítőben oktatsz, nem? Érted a módját!

– Szóval ez az én feladatom lenne?

– Hát persze! Fukaeri valamiért megbízik benned. Hallgat rád. Én ugyan beszélhetnék neki! Igazság szerint velem még találkozni sem hajlandó.

Tengo felsóhajtott. Szerette volna egyszer s mindenkorra letenni a *Légből szőtt gubó* gondját. Megtette, amit mondtak neki, ő ezek után már csak a saját munkájának akart élni. Igaz, volt egy olyan

előérzete, hogy ez nem fog olyan simán menni. A rossz sejtelmek pedig sokkal nagyobb arányban teljesednek be, mint a jók.

– Holnapután este van idődd? – kérdezte Komacu.

– Van.

– Akkor a szokásos presszóban Sindzsukun, hat órakor. Fukaeri ott lesz.

– Várjunk csak, Komacu uram. Ez nekem nem fog menni. Nem tudom, milyen egy sajtóértekezlet. Életemben nem láttam még, hogy megy az.

– Regényíró akarsz lenni, igaz? Akkor hát erőltesd meg a fantáziádat. Az író mestersége az, hogy azt is el tudja képzelni, amit még nem látott.

– De nem uraságod szájából hangzott el, hogy ha megcsinálom a munkát, akkor nekem már semmi dolgom? „Te megtetted a magadét, ezután rajtam a sor. Leülhetsz a kispadra, és nyugodtan figyelheted onnét a játék lefolyását.”

– Hallgass ide, Tengo, ha lehetőség lenne, én magam venném a kezembe az ügyet. Nem szeretek szívességet kérni másoktól. De most nem tudom magam megoldani a dolgot, ezért kénytelen vagyok meghajtani a fejemet és segítségért folyamodni. Egy hasonlattal élve, annyira be vagyok fogva, hogy nincs szabad kezem a kormányrúd megragadására. Ezért adom át neked az evezőket. Ha te nem vállalod, a hajó felfordul és mindnyájan elvesztünk. Beleértve Fukaerit is. Ez pedig csak nem akarhatod?!

Tengo újfent sóhajtott egyet. Miért állítják őt mindig kész helyzet elé, miért nem mondhat nemet?

– Megértettem. Megteszem, ami tőlem telik. A sikert azonban nem garantálhatom.

– Tedd meg! Nagyon lekötelezel. Ez a Fukaeri nevezetű leányzó köti magát ahhoz, hogy csak veled hajlandó tárgyalni – mondta Komacu. – És még valamit. Új vállalatot alapítunk.

– Új vállalatot?

– Jó, irodát, officét, produkciót, nevezheted, ahogy akarod. Lényegileg Fukaeri irodalmi műveinek a kezelésére, menedzselésére vállalkozunk. Persze mindez csak papíron létezik. Formailag mi fizetjük ki Fukaerinek a honoráriumát. Főnöknek felkérjük Ebiszuno professzort. Te is a vállalkozás alkalmazottja leszel. Mindegy, hogy milyen rangban, fő az, hogy onnan fizetést kapsz. Magam is csatlakozom, anélkül, hogy kitennénk a nevemet. Én ezt már jól megrágtam, neked csak annyi a gondod, hogy megértsd. A nyereségen pedig megosztozunk. Neked csak rá kell nyomnod a pecsétedet, a többit én szépen elsimítom. Van egy ilyen ügyekben járatos ügyvéd ismerősöm.

Tengo végiggondolta a hallottakat, és így szólt:

– Nem maradhatnék ki ebből? Nem kell a részem a haszonból sem. Örömmel megcsináltam a munkát, összehoztam a *Légből szőtt gubó*t. Sok mindent megtanultam belőle. Örvendetes, hogy Fukaeri megnyerte a díjat. A sajtókonferenciát lehetőség szerint jól elrendezem. Addig még valahogy megy nekem a dolog. De ebbe a kétes vállalkozásba nem akarok belekeveredni. Ez már bűnszövetkezetben elkövetett csalás lenne.

– Hallgass ide, Tengo! Innen már nincs visszaút. Csalás bűnszövetkezetben? Ahogy így mondod, lehet, hogy tényleg az. Lehet így is fogalmazni, de hát neked is tudnod kellett az első pillanattól fogva, mire megy ki a játék. Talán nem volt előre kitervelve, hogy kreáltunk egy Fukaeri névre hallgató, félig elképzelt írónőt és bolonddá tesszük vele a világot? De bizony! Pénz is van a dologban, tehát szükségessé vált egy jól működő rendszer, amivel hozzá lehet jutni. Ez nem gyerekjáték. Most már nem megy az, hogy „ez olyan félelmetes, nem akarok belekeveredni, a pénz sem kell…”. Sokkal előbb kell kiszállni a csónakból, amíg gyengébb a sodrás. Most már késő. A vállalat létrehozásához szükség van a névleges létszámra, de ide nem lehet berántani valakit, akinek fogalma sincs a dolgok állásáról. Mindenképpen csatlakoznod kell a vállalkozáshoz. Attól halad előre az ügy, hogy te ténylegesen belekerülsz.

Tengo azon törte a fejét, hogy mit is mondhatna erre, de egyetlen jó ötlete sem támadt.

– Van egy kérdésem – mondta. – Az elhangzottakból ítélve Ebiszuno professzor minden tekintetben támogatni szándékozik a vállalkozást. Ezek szerint ő előre tudomásul vette, hogy képviselője legyen egy pusztán papíron létrehozott cégnek?

– A professzor úr Fukaeri gondviselőjeként pontosan ismeri a helyzetet, belátja, hogy ennek így kell lennie, és zöld utat adott. Amikor beszámoltál nekem a látogatásodról nála, rögtön felhívtam telefonon. Természetesen emlékezett rám, csak szerette volna a te szádból hallani, hogyan értékeled szerény személyemet. Elismeréssel nyilatkozott kitűnő megfigyelőképességedről. Tulajdonképpen mit mondtál rólam neki?

– Mi haszna lenne a profnak – terelte el a szót Tengo – azzal, hogy csatlakozik a vállalkozás tervéhez? Nem hiszem, hogy a pénz érdekelné.

– Úgy is van. Ő nem az az ember, akit ekkora haszon érdekelne.

– Akkor meg minek száll be ilyen veszedelmes vállalkozásba? Mit nyerhet ő ezzel? – kétkedett Tengo.

– Azt én sem tudom. Nem olyan ember, akinek a veséjébe látnék.

– Hát ha még Komacu uram sem tudja kivesézni, akkor jó mélyen lehet az igazság.

– Na igen – ismerte el a szerkesztő. – Ártatlan bácsinak látszik, de a valóságban kiismerhetetlen.

– Fukaeri mennyire tudja felfogni a helyzetet? – kérdezte Tengo.

– Nem látja, mi történik a kulisszák mögött, és nincs is szükség rá, hogy megtudja. Bízik Ebiszuno professzorban, jó szívvel van irántad, mi kell még?

Tengo átvette a másik kezébe a kagylót. Érezte, hogy valahogy utol kell érnie az eseményeket.

– Viszont a prof most már nem foglalkozik tudománnyal, könyvet sem ír… – gondolkodott hangosan.

– Aha. A tudományos körökkel végleg szakított. Tekintélyes tudós volt, de nem sajnálja különösebben, hogy otthagyta akadémiai pályáját. Eleve nem fért össze a hatalommal és a szervezetekkel, végeredményben magának való ember – magyarázta Komacu.

– Most tulajdonképpen mi a foglalkozása?

– Tőzsdézik. Ha ez egy kicsit avíttan hangzik, mondjuk úgy, hogy befektetési tanácsadó. Összeszed másoktól egy jókora tőkét, megmozgatja, és a kamatrésből megvan a maga haszna. Fönn trónol a dombtetőn, és jelez, hogy venni vagy eladni. Valószínűleg jó szimata van hozzá. Az információk elemzésében otthonos, csinált magának egy saját szisztémát hozzá. Először csak kedvtelésből csinálta, de most ez a főfoglalkozása. Ez egy ilyen történet. A brókervilágban meglehetős hírnévre tett szert. Azt ki merem mondani, hogy anyagiakban szükséget nem lát.

– Nem értem, mi köze van a kultúrantropológiának a tőkemozgásokhoz? – kételkedett Tengo.

– Általában semmi, de az ő esetében mégis.

– És nem lehet a veséjébe látni…

– Pontosan.

Tengo megdörzsölte a halántékát, majd megadta magát:

– Akkor hát holnap délután hatkor Sindzsukuban, a szokásos helyen találkozom Fukaerivel, és megbeszélem vele a rá váró sajtóértekezlet dolgát. Rendben vagyunk?

– Ez a tervünk – mondta Komacu. – És hallgass ide, Tengo, egy pillanatra se gondolj arra, hogy ez nem fog menni. Bízd rá magad a sodrásra. Ilyesmi nem sokszor fordul elő az életben. Nagyszerű kalandregények világa ez. Készülj el a legrosszabbra, és élvezd a gazdagság gonosz illatát. Meg a zuhanás sebességét. Ha a vízesés elragad, legyen pompás a bukásunk.

*

Tengo két nap múlva délután, a sindzsukui presszóban találkozott Fukaerivel. A lány mellei kidomborodtak a vékony, nyárias szvetter alatt, feszes farmert vett föl hozzá. A haja teljesen egyenes, a bőre csillogó. A körülöttük lévő asztaloktól a férfiak oda-odasandítottak rá. Tengo érezte a tekintetüket, de Fukaeri rájuk sem hederített. Valószínűleg nagyobb felfordulást kelt majd, hogy egy ilyen lány nyerte meg a debüt-díjat.

Fukaeri már előzőleg értesült róla, hogy a *Légből szőtt gubó* első helyezést kapott, azonban nem látszott rajta, hogy ennek különösebben örülne vagy izgatná a dolog. Nem érdekelte, hogy díjazzák-e vagy sem. Nyárias volt az idő, de forró kakaót rendelt, majd a bögrét két kezébe fogva nagy odafigyeléssel kortyolgatta az italt. Azt még nem mondták meg neki, hogy sajtóértekezlet is lesz, de mikor Tengótól meghallotta, nem nagyon figyelt fel a hírre.

– Tudod te, mi az a sajtókonferencia?

– Sajtókonferencia – ismételte a lány.

– Összejönnek a napilapoktól, folyóiratoktól az újságírók, te fent ülsz a dobogón, és különféle kérdéseket tesznek fel neked. Fényképezni is fognak. Esetleg a tévétől is kijönnek. A válaszaid pedig nyilvánosságra kerülnek az egész országban. Ritkaság-számba megy, hogy egy tizenhét éves lány ilyen díjat nyerjen, hírértéke van. Arról is beszélnek majd, hogy a zsűri egyöntetűen döntött az odaítélésénél. Ugyanis ez nem nagyon fordul elő.

– Kérdéseket tesznek föl – ismételte újfent Fukaeri.

– Igen, ők kérdeznek, te meg felelsz nekik.

– Milyen kérdések – érdeklődött a lány.

– Mindenfélék. A könyvedről, rólad, a magánéletedről, a kedvteléseidről, a terveidről a jövőben. Effélékre kell válaszolnod. Azt hiszem, jó lenne erre már most felkészülni.

– Minek.

– A biztonság kedvéért. Nehogy belesülj a mondókádba, meg a félreértések elkerülése végett. Nem árthat, ha bizonyos fokig előkészítjük a dolgot. Amolyan főpróbafélére gondolok.

Fukaeri egy szó nélkül itta tovább a kakaóját, és olyan pillantással nézett Tengóra, mint aki azt akarja mondtam, hogy „nem érdekel különösebben, de ha annyira akarod…” Olykor a szavaknál beszédesebb volt a tekintete. Legalábbis többet tudott mondani vele. Csakhogy ez a sajtóértekezlethez nem elég.

Tengo elővett a táskájából egy papírlapot, rajta a várható kérdésekkel. Előző éjszaka állította össze. Jó hosszú időbe telt, amíg kiagyalta az egészet.

– Én kérdezek, gondold azt, hogy én vagyok az újságíró, és úgy válaszolj! – kérte a lányt.

Fukaeri rábólintott.

– Sok novellát írt már idáig?

– Sokat.

– Mióta ír?

– Régóta.

– Jó lesz – dicsérte Tengo. – A rövid válasz jó. Nem kell feleslegesen beszélni. Például arról, hogy Azami vetette papírra helyetted.

A lány megint bólintott.

– Nem beszélek róla.

– Amikor beküldte a pályázatát – szól a következő kérdés –, gondolta volna, hogy megnyeri a díjat?

A lány elmosolyodott, de nem szólt semmit. A hallgatás egy kicsit hosszúra nyúlt.

– Nem akarsz válaszolni?

– Aha.

– Jól teszed. Ilyenkor csak hallgass és mosolyogj. Elvégre jöhetnek ilyen haszontalan kérdések is.

Fukaeri bólintott.

– Honnan vette a *Légből szőtt gubó* történetét? – szól a következő újságírói kérdés.

– Egy *vak* kecskétől.

– A vak nem szép szó – kifogásolta Tengo. – Mondjuk: világtalan.

– Miért?

– A vak lekicsinylő szó. Lehet, hogy van olyan újságíró, akit a guta kerülget majd egy ilyen becsmérlő szó hallatára.

– Becsmérlő…

– Hosszú lenne elmagyarázni, elég az hozzá, hogy nem jó, helyette mondj inkább *világtalant.*

Fukaeri egy kicsit gondolkodott, majd kibökte:

– Egy világtalan kecskétől.

– Így már jó – dicsérte Tengo.

– *Vak*nak mondani nem szabad – szögezte le Fukaeri újfent.

– Így van. De a válasz maga egész jó volt.

Folytatódtak az újságírói kérdések:

– Mit szóltak a díjhoz az osztálytársai az iskolában?

– Nem járok iskolába.

– Miért nem?

Válasz nincs.

– Ezután is ír majd regényeket?

Persze erre is csak hallgatás a felelet.

Tengo kiitta a kávéját, a csészét letette. A helyiség mennyezetébe épített hangszórókból a *Sound of Music* melódiája hallatszott. „Rózsára hulló esőcseppek, macskakölyök bajsza…”

– Silányak a válaszaim – szólalt meg a lány.

– Dehogyis. Egyáltalán nem. Épp így jó – nyugtatta Tengo, és úgy is gondolta. Még akkor is bizonyos értelemben véve tökéletesnek tűntek a feleletek, ha csak egyetlen mondatra szorítkoztak és híjával voltak a leírható írásjeleknek. Különösen az volt jó benne, hogy Fukaeri kapásból válaszolt és szinte egyetlen pislantás nélkül, egyenesen a kérdező szemébe nézett. Ez a szavainak megadta a hitelét. A rövid válaszok zavarba hozzák az embereket, ráadásul olyanokat hallanak, melyekről senki sem tudja pontosan, hogy miként is lehet értelmezni. Hiteles benyomást kelt, ugyanakkor ügyesen ködbe burkolja a tényeket.

– Kedvenc könyve?

– A *Heike monogatari.*

Nagyszerű válasz, gondolta Tengo.

– Melyik rész tetszik különösen?

– Mindegyik.

– Azon kívül?

– A *Kondzsaku monogatari.*

– Új irodalmat nem olvas?

Fukaeri gondolkodott egy kicsit.

– Móri Ogaitól a *Szansódajú*t.

Nagyszerű, gondolta Tengo, Móri Ogai még a század elején írta, a Taisó-korban. Ez neki új irodalom.

– Mi a kedvenc időtöltése?

– A zenehallgatás.

– Milyen zenét hallgat?

– Bachot, az jó.

– Különösen milyen művei tetszenek?

– A BWV 846-tól a 893-ig.

Tengo elgondolkodott ezen, azután kitalálta:

– Ez a *Wohltemperierte Klavier,* a kétkötetes gyűjtemény.

– Aha.

– Miért a számot mondta?

– Azt könnyebben meg lehet jegyezni.

Tengónak, a matematikusnak a *Wohltemperierte* mennyei muzsika. Teljesen kihasználja a tizenkét törzshangot, minden hangnemre ír egy prelúdiumot és fúgát, dúrban és mollban egyaránt. Az első kötetben tizenkét darab, a másodikkal együtt összesen huszonnégy formálja ki a teljes hangnemi kört.

– Egyéb?

– A BWV 244-es.

Tengónak először nem jutott eszébe a jegyzékszám alapján, vajon melyik lehet, pedig a számra emlékezett, valami nagyobb mű lehet, csak a darab nevére nem. Fukaeri elkezdte énekelni:

Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'

Knirscht das Sündenherz entzwei,
Dafi die Tropfen meiner Zahren
Angenehme Spezerei,
Treuer Jesu, dir gebaren.{*}

Tengo egy darabig szóhoz sem jutott. A dallam nem volt kifogástalan, de a német kiejtés megdöbbentően tiszta és pontos.

– Ez a *Máté-passió* – mondta a férfi. – Te megjegyezted a szöveget?

– Nem én – tagadta a kislány.

Tengo akart valamit mondani, de nem jött szájára szó. Nem volt mit tennie, lenézett a jegyzeteibe és rátért a következő kérdésre.

– Van már fiúbarátja?

Fukaeri a fejét rázta:

– Ugyanis nem kívánok másállapotba kerülni.

– Attól ugyan még nem lesz állapotos valaki, ha van egy barátja…

A lány nem szólt semmit, csak pislogott egy kicsit.

– Miért nem akarsz gyereket?

Persze, hogy erre sem jött válasz. Tengo maga is rájött, hogy butaságot kérdezett.

– Hagyjuk – mondta, és a papírlapot visszatette a táskájába.

– Valójában nem is tudom, mit fognak kérdezni, tulajdonképpen mindegy is, mit válaszolsz. Megy ez neked.

– Jaj, de jó – könnyebbült meg Fukaeri.

– Gondolod, hogy felesleges is készülnöd az interjúkra?

A lány kicsit megvonta a vállát.

– Én egyetértek a véleményeddel – nyugtatta meg Tengo. – Nem a magam kedvéért csinálom ezt, Komacu vett rá.

Fukaeri bólintott.

– Viszont – figyelmeztette Tengo a lányt –, azt senkinek ne mondd, hogy én írtam át a *Légből szőtt gubó*t, értetted?

Fukaeri kettőt bólintott:

– Igen, én írtam egyedül.

– Akárhogy is, ez a te műved, nem másé! Ez az első perctől kezdve egyértelmű.

– Egyedül írtam – ismételgette a lány.

– Elolvastad, miután átszerkesztettem?

– Azami felolvasta nekem.

– Milyen volt?

– Nagyon jól megcsináltad.

– Ez azt akarja jelenteni, hogy tetszett neked?

– Mintha én írtam volna, olyan – ismerte el Fukaeri.

Tengo ránézett, a lány felemelte a bögrét és iszogatta a kakaót. A férfinak erőt kellett vennie magán, hogy ne nézze Fukaeri szép, formás melleit.

– Örülök, hogy ezt hallom – mondta. – Nagy élvezet volt a *Légből szőtt gubó*val foglalkozni. Persze az is igaz, hogy szenvedtem vele épp eleget azért, hogy az írás *egyedül a tiéd* maradjon, ne essen rajta csorba. Ezért olyan fontos nekem, hogy az elkészült mű elnyerte a tetszésedet.

Fukaeri némán bólintott, és formás fülcimpáját morzsolgatta, mintha azzal akarna valamiről megbizonyosodni.

Jött a pincér, és hideg vizet töltött a poharaikba. Tengo ivott egy kortyot, hogy a torkát megnedvesítse, összeszedte a bátorságát, hogy kirukkoljon azzal, amit már valamivel előbb kigondolt magában:

– Lenne egy magánjellegű kérésem. Természetesen csak akkor lehet róla szó, ha neked sincs ellenedre.

– Mi az?

– Ha lehetséges, a sajtóértekezletre is ugyanezt a ruhát vedd fel, mint amiben idejöttél. – Fukaeri csak nézett egy nagyot erre, mint aki nem érti a dolgot. Azután szemügyre vette saját öltözékét, mint akinek addig fogalma sem volt róla, hogy mi van rajta.

– Ebben a ruhában menjek oda – kérdezte.

– Úgy van. Úgy, ahogyan most vagy. A sajtóértekezletre.

– Minek.

– Azért, mert ez nagyon jól áll neked. Vagyis nagyon jól kiemeli a melled formáját, és lehet, hogy csak én gondolom, de az újságírók szemét magához vonzza, ezért talán nem alkalmatlankodnak majd kellemetlen kérdésekkel. Persze, ha nem akarod, nem kell. Nem szeretnélek akaratod ellenére kényszeríteni semmire.

– Minden ruhámat Azami választja ki – mondta erre a lány.

– Hát nem te magad?

– Nem, Azami.

– De egész jól áll neked.

– Ebben kidomborodik a mellem – kérdezte szokása szerint kérdő hangsúly nélkül Fukaeri.

– Pontosan így van. Szemet szúr.

– Akkor ez az összeállítás jó – a lány a férfi szemébe nézett, aki erre érezte, hogy elvörösödik.

– Nem értek a ruhadarabok összeállításához, de hatásos – mondta.

Fukaeri komolyan nézett a férfira:

– Neked mindig így jár a szemed.

– Mi tagadás, el kell ismernem – válogatta gondosan a szavakat Tengo.

A lány a szvetter nyakát kihúzva, belenézett, mintha az orrát akarta volna beledugni. Biztos arról akart megbizonyosodni, hogy milyen alsóneműt visel aznap. Azután ránézett a férfi lángba borult arcára. Pedig Tengo ritkán pirult.

– Úgy lesz, ahogy mondod – szólalt meg kicsit később.

– Köszönöm – zárta le a megbeszélést hálásan Tengo.

*

Elkísérte a lányt Sindzsuku állomásáig. Sokan már felöltő nélkül jártak az utcán.

Ujjatlan ruhában járó nőket is lehetett látni. Az emberek és a járművek hangja felszabadult, sajátosan nagyvárosi zsibongássá vegyült össze. Az utcákon friss, kora nyári szellő fújdogált. Tengo elcsodálkozott: honnan jön ez a jószagú levegő a város kellős közepén, Sindzsukuba?

– Innen most hazamégy abba a vidéki házba? – kérdezte Tengo. Arra gondolt, hogy sokan vannak a vonaton, és a lánynak jó időbe telik olyan messzi távolba hazajutnia.

Fukaeri a fejét rázta:

– Van itt egy lakás Sinanomacsiban, odamegyek.

– Ha késő van már, akkor ott szoktál aludni?

– Igen, mert Futamatao túl messze van.

Az állomásra menet, séta közben a lány – szokása szerint – fogta Tengo kezét, egészen úgy, mint ahogy egy kisgyerek kapaszkodik a felnőttbe. A férfinak ettől önkéntelenül megdobbant a szíve, elvégre egy szép lányt vezethetett kézen fogva.

Fukaeri csak akkor engedte el, amikor megérkeztek az állomásra. Ezután megvette a jegyet az automatánál.

– Nem kell aggódni a sajtókonferencia miatt – jelentette ki.

– Rendben.

– Jól fog sikerülni.

– Tudom én azt – hagyta helyben Tengo. – Csak semmi aggály, megy ez neked.

Fukaeri erre már nem mondott semmit, csak megindult és eltűnt a bejáratnál tolongó tömegben.

*

Tengo, miután elváltak, beült a Kinokunija könyvesbolt melletti kis bárba, és rendelt magának egy gin-tonikot. Olykor benézett ide, régi a berendezés, háttérzene sincsen. Ez tetszett neki. Ezúttal is a pultnál telepedett le, nem gondolt semmire, csak a bal tenyerét bámulta elmélyülten. A kezét, melyet eladdig Fukaeri szorongatott. Még rajta volt a lány érintésének érzete. Azután Fukaeri mellei felé kalandoztak el a gondolatai. Milyen gyönyörűek, formásak azok. Szépségük túlságosan is szabályos, olyannyira, hogy szinte el is vesztik szexuális jellegüket.

Ilyen gondolatok közepette ötlött a férfi eszébe, hogy milyen jó lenne beszélgetni asszonyszeretőjével. Bármilyen témáról, a gyereknevelés nehézségeiről, vagy Nakaszone miniszterelnök támogatottságáról, mittudomén, gondolta magában. Egyelőre csak a nő hangját szerette volna hallani bármilyen semleges dologról, és azután – amilyen gyorsan csak lehet – találkozni és szexelni vele egyet. De az, hogy Tengo telefonáljon neki: szóba sem jöhetett. Lehet, hogy a férj veszi fel a kagylót, az is lehet, hogy egy gyerek. Szóval ez volt a megállapodásuk: neki nem lehet odatelefonálnia.

Rendelt még egy gin-tonikot, és amíg kihozták, egy csónakba képzelte magát, melyet elsodort a sebes ár. „Ha a vízesés elragad, legyen pompás a bukásunk”, mondta Komacu a telefonba. Csakhogy lehet-e a szerkesztő szavait biztosra venni? Nem fog kiugrani egy közeli sziklára, mondván, hogy „bocsika, Tengókám, egy kis elintéznivalóm támadt, a többit rád bízom”, és akkor Tengónak egyedül kell végrehajtani a látványos ugrást a mélységbe. Meglehet. Nem elképzelhetetlen. Nagyon is lehetséges.

*

Hazaérve lefeküdt és azonmód elaludt. Azt álmodta, hogy egy óriási kirakó csöppnyi kis darabkája. A játékban azonban nem volt a részleteknek biztos helye, hanem folyton izegtek-mozogtak, és ettől minden megfoghatatlanná vált. Azzal egy időben, hogy meg kellett találnia a helyét, közben adott idő alatt össze kellett gyűjtenie az üstdob szólamának kottáját. Igen ám, csakhogy egy erős szélroham szanaszét fújta a lapokat. Ezeket Tengónak egyenként kellett összeszednie és az oldalszámokat egyeztetve sorrendbe rakni. Eközben ő maga amőbaformát vett fel. A helyzet átláthatatlanná vált. Valahonnan előkerült Fukaeri, megragadta Tengo bal kezét, és ezzel megszűnt a férfi átváltozása. Az erős szél elült, és már nem hányta szerteszét a kottalapokat. Jaj, de jó, gondolta Tengo. Csakhogy közben lejárt a számára megszabott idő.

– Ez a vég – mondta halkan Fukaeri. Persze tőmondatban. Erre az idő megtorpant, a világ lefagyott. A Föld forgása lassan leállt, se kép, se hang.

*

Amikor másnap Tengo felébredt, észlelte, hogy a világ dolgai rendben folynak tovább. A világ halad előre, legázolva minden életet, mely a kerekek alá került, mint egy indiai legenda hatalmas kocsija.

17 | **AOMAME**
Szerencsések leszünk, szerencsétlenek leszünk

Másnap este persze maradt tovább a két hold az égen. A nagyobbik volt a szokásos égitest, egészen olyan csodafehér, mintha egy hamuhegyből kelt volna fel az imént az égre, de ettől eltekintve a régi, megszokott formájában, melyen 1969 forró nyarán Neil Armstrong megtette első kis, de mégis óriási lépéseit. Mellette egy kis nyomorult, zöldes színű hold látszott. Mint egy torzszülött, szégyellősen lebegett a nagyobbik társaságában.

Semmi kétség: valami nincs rendben velem, gondolta Aomame. Holdból régtől fogva mindig csak egy volt, és most is egynek kell lennie. Ha nagy hirtelen megkettőződne, a földi élet is jelentősen megváltozna. Példának okáért az ár-apály átalakulásáról sok súlyos szó esne az emberek között. Én pedig semmi ilyet nem hallottam, és az nem létezik, hogy az újságok figyelmét elkerülte volna az efféle híranyag valami hanyagság folytán.

De *valóság* lenne ez? Kijelenthetem-e százszázalékos bizonyossággal?

Aomame arca elfintorodott: furcsállotta, hogy folyton olyan különös dolgok esnek meg körülötte. A világ önkényesen más irányba fordul, gondolta, anélkül, hogy én tudomást szereznék róla. Úgy látszik, hogy mialatt behunytam a szemem, mindenki egy izgő-mozgó társasjátékba fogott. Így talán abban sincs semmi csodálkoznivaló, hogy az égbolton egy időben két hold úszkál. Lehet, hogy mialatt az én tudatom elszenderedett, valahonnan az űrből egyszer csak előkerült egy másik, és megjátssza, hogy az öreg Holdnak valami távoli unokaöccse, megmaradva a Föld vonzáskörében.

A rendőrség egyenruháját meg oldalfegyverét vadonatújra cserélték. Jamanasi hegyei között tűzpárbajt vívott a rendőrséggel a szélsőségesek egy csoportja. Mindez tudtomon kívül történt. Vagy ott az a hír a szovjet-amerikai együttműködésről a holdbázis

építésében. Van-e mindennek valamiféle összefüggése a Hold számszerű gyarapodásával? Aomame hiába kutatott emlékezetében, nem talált a könyvtárban végigböngészett anyagban olyat, ami a másik holdra vonatkozott volna.

Arról azonban semmi elképzelése nem volt, hogy kitől lehetne és hogyan megkérdezni ezt.

Például:

– Te, figyelj csak, én azt hiszem, két hold lebeg az égen, megtennéd nekem, hogy felnézel rájuk?

Mondhatnám ezt, de ha belegondolunk, ostoba kérdés lenne. Ha tényleg kettő lenne, akkor az a furcsa, hogy Aomame nem tud róla, ha viszont csak az eredeti Hold van odafönt, akkor meg kétségbe vonható az épelméjűsége.

Aomame hátradőlt a széken, lábát feltette az erkély korlátjára, és többféle kérdezési módot gondolt végig magában. Próbaképp hangosan kimondta őket, ám ostobán hangzott mindegyik. A dolgok menete kizökkent a rendes kerékvágásból. Erre pedig nem lehet értelmesen rákérdezni. Hiszen ismert dolog.

A holdak problémáját egyelőre feltesszük a kispolcra, gondolta magában Aomame. Nézzük egy kicsit, hogy alakulnak a dolgok ezután. Egyelőre valójában nem okoz gondot neki. Talán úgy is alakulhat, hogy észre sem veszi, és egyszer csak eltűnik ez az égi jelenség.

Másnap ebéd után elment Hiroóba a sportklubba, leadott két harcművészeti órát, és egy magántanítvánnyal is foglalkozott. Amikor megállt a klub bejáratánál, a pultnál – szokatlan módon – üzenet várt rá az öreg hölgytói. Ha ráér, szíveskedjen felhívni – ez állt benne.

Ahogy máskor is, Tamaru vette fel a telefonkagylót. Mondta, hogyha megfelel, másnap keresse fel őket, a szokásos programról van szó. Ha alkalmas, utána egy könnyű vacsorát elkölthetnének a Madame-mal.

Aomame négyre ígérte magát, és örömmel fogadta el a vacsorameghívást.

– Remek – mondta Tamaru. – Akkor holnap négy után.

– Figyeljen csak, kedves Tamaru – tette föl neki a kérdést Aomame –, látta mostanában a Holdat?

– A Holdat? – kérdezett vissza a férfi. – Amelyik odafenn az égen jár?

– Azt.

– Nem emlékszem, hogy szándékosan felfigyeltem volna rá. Miért, mi van vele?

– Semmi, semmi – visszakozott a nő. – Hát akkor: holnap, négykor.

Tamaru kivárt egy kicsit, és csak azután tette le a telefont.

*

Azon az estén is két hold volt az égen. Mindkettő két nappal járt holdtölte után. Aomame, kezében egy pohár konyakkal, hosszasan nézte a kis és a nagy hold párosát, mint egy rejtvényt, melyet sehogy sem lehet megfejteni. Minél tovább bámulta ezt az együttest, annál jobban mélyült ennek a társulásnak a rejtélye. Ha lehetséges lett volna, felteszi magának az égitestnek a kérdést: „Mondd, miként lehetséges, hogy ez a kis zöld társulhatott veled?” Természetesen a Hold nem adott választ neki.

Az égitest mindenkinél régebben, közelről figyeli odafentről a Földet. Bizonyára látnia kellett minden jelenséget és cselekedetet, mely a Föld színén lejátszódott. De hallgat, nem mesél, mindazonáltal hűvös pontossággal hordja a múlt terhét. Odafent nincs levegő, nem fúj a szél, a légüres tér igazán alkalmas arra, hogy sértetlenül megőrizze az emlékezetet. Senki nem tud a Hold szívében olvasni. Aomame ráemelte a poharát.

– Ölelt meg mostanában valaki? – kérdezte az égitesttől.

Nincs válasz.

– Nem fáraszt néha téged ez a szenvtelen élet?

A Hold nem felelt.

*

Tamaru szokás szerint az előcsarnokban várta.

– Megnéztem tegnap a Holdat – újságolta.

– Tényleg?

– Felhívtad rá a figyelmemet, hát megnéztem. Régen nem láttam már. Jó volt. Kellemes hangulata van.

– A partnerével nézte?

– Úgy volt, igen – mondta Tamaru az orra tövét vakargatva.

– Neked mi keltette fel a figyelmedet?

– Nem is tudom – mondta Aomame –, valahogyan felfigyeltem rá.

– Csak úgy?

– Különösebb ok nélkül – tagadta a nő.

Tamaru némán bólintott. Valamit sejthetett. Nem az az ember volt, aki hinni tud abban, aminek nem látja az okát, de nem faggatózott tovább, hanem úgy, mint máskor, előrement és bevezette Aomamét a napos szobába. Az öreg hölgy egy olvasásra szolgáló, kényelmes fotelben ült, átöltözve dzsörzé kezeslábasba, John Dowland zenéjét, a *Lacrimae*-t hallgatva olvasgatott. Kedvenc zenedarabja szólt. Aomame oly sokszor hallotta már, hogy meg is jegyezte a dallamát.

– Bocsásson meg, kérem – szólt az öreg hölgy –, hogy csak tegnap szóltam, de alkalmasint éppen most tudtam időt szakítani.

– Kérem, miattam ne aggódjon, asszonyom – nyugtatta meg Aomame.

Tamaru tálcán hozta a kancsó herbateát, két elegáns csészével együtt. Ki is töltötte az italt. Miután elhagyta a helyiséget és becsukta

maga mögött az ajtót, a hölgyek egy ideig a kert lángoló azáleáiban gyönyörködve, csendesen iszogatták teájukat. Aomame arra gondolt, hogy ez itt mindig egy külön világ. Más a levegő súlya, és olyan különösen telik-múlik az idő.

– Mikor ezt a zenét hallom – szólalt meg az öreg hölgy, mintha olvasna Aomame gondolataiban –, elgondolkodom az időről, és elfog valami csodálatosan mély érzés. A négyszáz évvel előtt élt emberek is hallották ezt, amit mi most. Nincs ebben a gondolatban valami különös?

– Bizony úgy van – helyeselt Aomame. – De ha már erről van szó, a Holdat is ugyanolyannak láthatták, akárcsak mi.

A Madame kissé meglepetten nézett rá. Azután bólintott:

– Tényleg. Ahogy mondja, ugyanazt nézzük mi is. Így már különösebben nem is furcsa, hogy négy évszázadon át ugyanúgy szól ez a muzsika.

– Talán úgy is mondhatnánk, hogy a Hold *majdnem* ugyanaz azóta is – szólt Aomame, és feszülten figyelte az öreg hölgy arcát. Ám azon úgy látszott, hogy a megjegyzés nem keltett semmi érdeklődést.

– Ezen a CD-n is korabeli hangszereken szólal meg a zenedarab – mondta a Madame ugyanolyan hangszereken, ugyanabból a kottából, mint egykor. Ezért a hangzás nagyjából olyan lehet, mint régen. Ugyanúgy, mint a Hold.

– Igaz, lehet, hogy a *dolog* ugyanaz, de talán az emberek, akik befogadják – azok egészen mások. Amennyivel egykor mélyebb volt az éji homály, annyival fényesebb és nagyobb lehetett a Hold. Aztán meg mondani sem kell, a régi időkben nem voltak az embereknek lemezeik, hangszalagjaik vagy *compact disc*jük. Nem voltak abban a helyzetben, mint mi, hogy hétköznap, amikor csak kedvünk tartja, jól kezelhető formában hozzájuthatunk a zenéhez. Ez mindenképpen kiváltságosnak mondható.

– Úgy van – ismerte el az öreg hölgy. – Mi már kényelmesebb világban élünk, és ennek mértékében nőtt a befogadóképességünk. A Hold ugyanaz ott fenn, az égen, de meglehet, mi mást látunk benne. Négyszáz évvel ezelőtt azonban az emberek lelke talán gazdagabb volt és közelebb volt a természethez.

– Igen, de kegyetlenebb világ volt az – ellenkezett Aomame. – A gyerekeknek több mint a fele heveny fertőző betegségekben vagy az alultápláltság következtében életét vesztette még a felnőttkor elérése előtt. Polio, tbc, himlő, vagy a kanyaró egykettőre végzett az emberrel. A negyvenen felüli lakosság nem lehetett túl nagyszámú. A nők sok gyereket szültek, harmincéves korukra fogatlan öregasszony lett belőlük. Az embereknek a túlélés érdekében gyakran kellett az erőszak eszközéhez folyamodni. A gyerekek nehéz fizikai munkát végeztek, mely eltorzította fejletlen csontjaikat, mindennapos volt a kislányok eladása prostituáltnak, de fiúkkal is előfordult. A városok utcái teli voltak bénákkal, koldusokkal és gazemberekkel. Valószínűleg csak keveseknek nyílt módja rá, hogy merengve nézzék a Holdat, vagy elragadtatással hallgassák Shakespeare drámáit a színházban, vagy Dowland szépséges zenéjét.

– Maga igen figyelemreméltó személyiség – jegyezte meg mosolyogva az öreg hölgy.

– Oh, dehogy, én köznapi ember vagyok, csak szeretek olvasni. Főleg történelmi tárgyú könyveket.

– Azokat magam is kedvelem – mondta az öreg hölgy.

– A könyvek tanítják meg nekünk azt, hogy a múlt és a jelen alapjában véve egyre megy. Lehet az öltözködés vagy az életmód különböző, gondolkodásunk és cselekedeteink nem nagyon változnak. Az emberiség végül is olyan genetikusán meghatározott járművön ül, mely nem térhet ki a kerékvágásból. Ezeken a szekereken visznek bennünket lóhalálában egyik nemzedékből a másikba. A genetikus anyag nem ismeri, hogy mi a jó és mi a rossz. Azt sem tudhatja, hogy szerencsések vagy szerencsétlenek leszünk-

e. Egyszerűen eszközök vagyunk, semmi több. Az örökletes anyag csak arra figyel, hogy *számára* hasznosak vagyunk-e?

– Mindazonáltal nem lehet nem gondolnunk arra, hogy mi jó és mi rossz, ugye erről van szó? – egészítette ki Aomame.

Az öreg hölgy bólintott:

– Úgy van. Az embernek ezt nem lehet figyelmen kívül hagynia, de az életünkön döntően az örökletesség uralkodik. Nyilván ebből származnak az ellentmondások – mosolyodott el.

Ezzel vége szakadt a történelemről folyó beszélgetésnek. Megitták a maradék gyógyteát, és rátértek a harcművészed gyakorlatokra.

*

Azon az estén a rezidencián egyszerű vacsorát szolgáltak fel. – Igénytelen kis falatokról van szó, ha nincs kifogása ellene – szabadkozott az öreg hölgy.

– Óh, dehogy, természetesen.

Tamaru betolta egy zsúrkocsin az ételeket. Valószínű, hogy ezeket a szakács készítette, de a felszolgálás Tamaru dolga volt. A jegesvödörben behozott fehérbort is kinyitotta, és gyakorlottan kitöltötte a poharakba. A két hölgy ivott a jó illatú, megfelelően hűtött italból. Az étel főtt fehér spárga, nizzai saláta, omlett rákhússal – csak ennyi. Meg zsemle és vaj. Minden üde, friss és ízletes. Mennyiségre nézve is bőven elegendő. Igaz, az öreg hölgy mindig is kisétkű volt. Elegáns evőeszköz-használattal ugyan, de egy kismadárnak is elegendő, apró falatokat vitt a szájához. Mindeközben Tamaru a szoba legtávolabbi sarkában állt szolgálatra készen. Aomame mindig csodálattal volt kénytelen elismerni, hogy egy ekkora tagbaszakadt férfi képes a jelenlétét hosszú időn át észrevétlenné tenni.

Étkezés közben a két hölgy csak félszavakat váltott egymással, mindketten odafigyeltek arra, amit és ahogy ettek. Halkan szólt a zene, Haydn egyik gordonkaversenye. Ez is a Madame kedvencei közé tartozott.

Asztalbontás után Tamaru behozta a kávét. Miután töltött, az öreg hölgy felemelte az ujját és odaszólt neki:

– Másra nincs szükség, köszönöm.

Tamaru könnyedén meghajolt, és mint máskor is, nesztelen léptekkel kiment, mögötte csendesen becsukódott az ajtó. Amíg kávéztak, lejárt a lemez, és ezután csend ülte meg a szobát.

– Mi ketten megbízunk egymásban, igaz? – nézett Aomame szemébe az öreg hölgy.

Egyszerű és fenntartás nélküli egyetértést olvasott ki belőle.

– Megosztom magával egy nagyon fontos titkomat – folytatta a Madame. – Mondhatnám, az életemet bízom magára.

Aomame némán bólintott.

*

Ugyanebben a szobában történt, hogy egyszer ő is felfedte titkát, Aomame jól emlékezett arra az időre. Valakinek meg kellett már vallania, ami a lelkét nyomta. Lassan tűrőképességének határához ért. Nem bírt úgy élni tovább, hogy mindent egymagának kelljen elviselnie. Ezért azután kitárta a hosszú ideje lezárt ajtót az öreg hölgy előtt, és elmondta neki.

Testi-lelki jó barátnője éveken át ki volt téve a férje brutalitásának, elvesztve lelki egyensúlyát, megfosztva a menekülés lehetőségétől is, öngyilkossággal szabadult meg kínjaitól. Aomame egy év elmúltán, valamilyen ürüggyel felkereste a férfit a lakásán, és úgy intézte, hogy azon a bizonyos ponton a hegyes tűvel ejtett szúrással meggyilkolhassa. Egyetlen bökéssel, mely után nyom nem maradt, még vérzés sem. A dolgot a család elintézte, betegséggel indokolva a halálesetet. Senki nem kételkedett. Aomame nem érezte sem akkor, sem a jelenben, hogy hibát követett el. Nem gyötörte lelkiismeret-furdalás, de akkor szüntelen nyomasztotta az a tudat, hogy előre kitervelten, szánt szándékkal megfosztott valakit az életétől.

Aomame szenvedélyes és részletes vallomására az öreg hölgy feszülten figyelt, de mindaddig nem szólt semmit, míg a történet be nem fejeződött. Azután feltett néhány kérdést, hogy megértse azt is, ami első hallásra nem volt elég világos. Majd megfogta Aomame kezét, és hosszan, erősen megszorította.

– Helyesen cselekedett – mondta lassan, tagoltan. – Ha az a férfi életben marad, más nőket is ugyanerre a sorsra juttat. Az ilyen mindig felleli valahol a maga áldozatát. Meg tudja ismételni tettét. Maga gyökerestül kiirtotta a gonoszt. Nyugodjon meg: nem egyszerűen valamiféle magánbosszúról volt szó.

Aomame két kezébe temette arcát, és sírt egy sort. Tamaki emléke miatt érzékenyült el. Az öreg hölgy elővette zsebkendőjét és letörölte a könnyeket.

– Különös összejátszása a véletlennek – szólalt meg ezután. – Mondhatni, pontosan ilyen okok miatt *semmisítettem meg* én is egy embert.

Aomame felemelte a fejét, és az öreg hölgy arcába nézett. Nem találta a szavakat. Miről beszélünk?

A Madame folytatta:

– Természetesen nem saját kezűleg tettem. Nincs is rá elég erőm, másrészt nem vagyok olyan ritka, kifinomult képesség birtokában, mint maga, de semmi komolyabb nyom nem maradt a tett után. Ha például most vallomást tennék, akkor sem lehetne bizonyítékot találni arra, hogy bűntény történt volna. Ugyanúgy, mint a maga esetében sem. Ha van utolsó ítélet a halál után, akkor Isten majd felelősségre von. Viszont én egy cseppet sem félek attól. Nem követtem el hibát. Bárki előtt meggyőző erővel tudom kifejteni a magam mentségét – sóhajtott fel nagy megnyugvással az öreg hölgy, majd mondta tovább: – Nos, immár kölcsönösen birtokában vagyunk egymás fontos titkainak, igaz?

Ennek ellenére Aomame még mindig nem tudta teljesen felfogni, miről beszélt. Kétségek között őrlődött, ez kiült az arcára, mely

elvesztette szokásos nyugalmát. Az öreg hölgy, hogy lecsillapítsa őt, barátságos hangján további magyarázatokat fűzött az elhangzottakhoz.

*

Valójában volt neki egy leánya, aki voltaképp ugyanúgy és ugyanabból az okból, mint Ócuka Tamaki, eldobta az életét. Házassága tévedésnek bizonyult. A Madame első pillanatban már tudta, hogy ez jóra nem fordulhat többé. A férfi egyértelműen torz lelkű, perverz alak volt. Már előzőleg is voltak vele nagyon komoly, mélyreható problémák. A házasságot azonban senkinek sem sikerült megakadályoznia. Ahogy várható volt, a házasságon belüli erőszak szörnyűséges méreteket öltött és állandóan ismétlődött. Az asszony lassan elvesztette minden méltóságát és önbizalmát, míg végül teljes letargiába esett. Elvették az önállóságát, egyre mélyebbre süllyedt, mint a hangyaleső bogár áldozata a homokcsapdában, és nem volt már számára menekvés. Egyszer aztán rengeteg altatót oldott fel whiskyben és lenyelte.

A halottkém a testén bántalmazás nyomait fedezte fel. Ütötték, verték, csontját törték, számtalan égési sebe arról tanúskodott, hogy cigarettát oltottak el a bőrén. Mindkét csuklóján kötélnyom maradt vissza. Úgy látszott, hogy a férfi szerette lekötözni. Mellbimbója is elformátlanodott. A férjet kihallgatták a rendőrségen, részben beismerő vallomást is tett, de az egészet szexuális aktusként állította be, ami a felesége kedvtelése volt és a nő kifejezett kérésére történt.

Persze ugyanúgy, mint Tamaki férje esetében, a rendőrség nem tudta törvényes felelősségre vonni. A feleség előzőleg nem tett panaszt, most meg már halott volt. A férjnek megvolt a társadalmi pozíciója, elsőrangú, gyakorlott ügyvédet is fogadott. A halál okának megállapításánál kizárták az idegenkezűséget.

– Asszonyom megölte azt a férfit? – rukkolt ki a kérdéssel Aomame.

– Nem én, *őt* nem. Az a gazember még itt él, ezen a világon, reggel felébred az ágyában, és a saját lábán tud járni. Nem is

szándékozom megölni.

Itt az öreg hölgy kis szünetet tartott. Megvárta, míg Aomame fejében leülepedett mindaz, amit mondott. Azután folytatta:

– Egykori vejemet társadalmilag tettem tönkre. Derékba törtem. *Erre megvan az erőm.* Gyarló ember volt. Igaz, esze volt neki és jó beszélőkészsége, de alapjában véve olyan gyenge jellem, aki otthon a feleségével és gyerekeivel erőszakoskodik. Éppen azért, mert hitvány ember, nem tudja megállni, hogy ha magánál gyengébbre talál, azt ne tekintse prédának. Könnyű volt tönkretenni. Ha az ilyen padlóra kerül, nem tud felkelni többé. Én szemmel tartottam őt, ahogy a lányom halála előtt is, s mind a mai napig. Ha feltápászkodna is, *én* nem engedem. Élőhalott már az az ember. Nem lesz öngyilkos, ahhoz bátorság kellene, hogy végezni tudjon magával. Én így bánok el vele.

Nem lesz könnyű halála. Szakadatlanul és irgalom nélkül kínzom, de csak annyira, hogy ne haljon meg. Élve nyúzom meg. Én másokat *tüntettem* el. Akiknek az esetében nyomós ok volt arra, hogy máshová költöztessék őket.

*

Az öreg hölgy ezt is megmagyarázta Aomaménak a továbbiakban. A lánya halála után értesült olyan asszonyokról, akik hasonlóan szenvedtek a családon belüli erőszak miatt. Magánmenhelyet létesített számukra. Az azabui rezidenciájának szomszédságában lévő telken lakatlanul állt egy kis kétszintes háza, bontásra ítélve. Ezt az épületet kissé helyreállítva alkalmassá tette olyan nők befogadására, akiknek nincs hová menniük. A belvárosban „erőszaktól szenvedő nők” számára megnyitott egy tanácsadó irodát, még ügyvédet is alkalmazott, több váltásban önkéntesek fogadták ott a személyesen vagy telefonon jelentkezőket. A gyors elhelyezésre szoruló nőket beköltöztethették a menhelyre. Nem kevés esetben kisgyerekekkel együtt. Olyan tizenéves kislányok is, akiket a saját apjuk molesztált. Addig maradhatnak ott, amíg nem találtak megnyugtató megoldásra. El voltak látva mindazzal, amire

ideiglenes életkörülményeik között szükségük volt. Ennivalóval, ruházattal. A nők kölcsönösen segítve egymásnak, kicsiny közösséggé formálódtak. A szükséges költségeket az öreg hölgy állta a magánvagyonából.

Az ügyvéd és a tanácsadók időnként felkeresték a menhelyet, hogy gondját viseljék a nőknek és megbeszéljék velük a lehetséges megoldásokat. Amikor csak ideje engedte, az öreg hölgy is meglátogatta őket, egyenként meghallgatta és ellátta őket a megfelelő tanácsokkal. Ha valami fizikai jellegű beavatkozás vált szükségessé, Tamaru lépett a színre, és elrendezte a dolgot. Nem mondhatni, hogy ne fordult volna elő olyan férj, aki megtudva felesége tartózkodási helyét, ne akarta volna erővel hazavinni. Ilyenkor nem volt gyorsabb és hatékonyabb problémamegoldásra képes személy, mint éppen Tamaru.

– Viszont van egy olyan esetem – mondta az öreg hölgy –, melyet Tamaru sem tud elintézni, és a rendelkezésre álló törvényes eszközök segítségével sem lehet rendbe hozni.

Ahogy elbeszélésében előrehaladt, Aomame észrevette, hogy a Madame egyre jobban nekivörösödött, az indulat megfosztotta megszokott gyengéd, elegáns arcszínétől, nyugalma elenyészett. *Ami* láthatóvá vált, az már jóval túllépett a nyers harag, a gyűlölet határain. Valószínűleg a lélek legmélyén rejtőző, névtelen, kicsiny és tömör mag kisugárzása lehetett. Csak a hang, az öreg hölgy nyugodt beszéde maradt mindvégig változatlan:

– Ebben az esetben nem egyszerűen arról van szó, hogy valakinek az eltűnése feleslegessé teszi a válási hercehurcát és a biztosítási összegek könnyű befolyását. Mindent összevéve, igazságosan és szigorúan megfontolva kell eljutni arra a döntésre, hogy az illetővel szemben könyörületnek helye nincs, és meg kell tenni azt, ami elkerülhetetlen. Az ilyen férfiak csak úgy tudják fenntartani magukat, mint a paraziták, elszívják a gyengéket éltető vért. Eltorzult lelkük gyógyíthatatlan, életük értelmetlen, és abban értéket felfedezni nem lehet.

Itt a Madame elhallgatott, egy ideig sziklarepesztő tekintettel nézett Aomame arcába, de persze a szokásos, lágy hangon folytatta.

– Nincs más lehetőség, mint hogy az ilyen embereket *valamiféleképpen* eltüntessék. Méghozzá oly módon, mely nem kelti fel a világ érdeklődését.

– Lehetséges lenne? – kérdezte Aomame.

– Van arra mód, hogy eltűnjön az ember, van rá többféle lehetőség – mondta az öreg hölgy gondosan ügyelve szavaira, majd kis szünet után hozzátette – *Bizonyosfajta* megsemmisítésekre nekem is van erőm.

Aomame ezen elgondolkodott, de a megfogalmazás számára túl homályos maradt. Az öreg hölgy tovább beszélt.

– Mindketten számunkra fontos embereket veszítettünk el méltánytalan körülmények között, és ez súlyos nyomokat hagyott bennünk. Nem ülhetünk nyugodtan és nyalogathatjuk a sebeinket folyton, jóllehet ezek jószerivel gyógyíthatatlanok. Fel kell kelni, lépjünk a tettek mezejére! Ne a személyes bosszúállás kedvéért, hanem a tágabb értelemben vett igazságosság érdekében. Mit szól hozzá? Segítene nekem ebben a munkában? Teljesen megbízható, tehetséges munkatársra van szükségem, akivel osztozhatunk titkainkban és küldetésünkben.

Az elhangzottak elrendezése, megemésztése eltartott egy ideig. Hihetetlenül hangzó vallomás, mely felhívás is volt egyben. Aomaménak ugyancsak időre volt szüksége, míg az ajánlattal kapcsolatos érzéseivel tisztába jött. Ezalatt rászegezett szemmel, némán és mozdulatlanul ült a fotelban az öreg hölgy. Neki nem volt sietős, úgy látszott, hogy bármeddig tud várni.

Aomame arra gondolt, hogy a Madame nyilván megbolondult. Viszont a gondolatmenete nem volt zavarodott, és elmebaj tünetei sem mutatkoztak rajta. Szellemileg ép, és rezzenéstelenül, hidegen képes végiggondolni, mire alapozza elképzeléseit. Nem őrült, inkább

csak *ahhoz hasonló.* Amire talán enyhébb, helyesebb kifejezés lenne az, hogy közel áll bizonyos előítéletekhez. Azt akarja tőlem, gondolta Aomame, hogy osztozzam vele ebben az őrültségben, vagyis előítéletben. Ugyanolyan szenvtelenül, mint ő. Bízik benne, hogy erre bennem is megvan a hajlam.

Nem is tudta, meddig töprengett, mert annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem észlelte az idő múlását, csak a szíve dobbant szabályos időközökben. Végiglátogatta lelkének zegzugait, úgy úszott az időben, mint a lazac a folyó sodrásával szemben. Útközben ismerős tájakon járt és régen elfelejtett illatokat érzett. Kedves nosztalgiákat olykor, majd keserves kínokat élt át. Valahonnan egy fénykéve hatolt át a testén, akárha átlátszóvá lett volna – mert ez a különös érzés lepte meg. Ha a fénysugár útjába állítja a kezét, átlát rajta. Hirtelen könnyű lett a teste. Arra gondolt: rábízom magam erre az őrültségre, vagy mit tudom én, előítéletre, az pedig lerombol, és csak úgy egyszerre eltünteti, megszünteti a világot. Ugyan mit veszíthetnék vele?

– Értettem – mondta ezután, egy darabig beharapta az ajkát, majd folytatta: – Segítek, ahogy tudok.

Az öreg hölgy mindkét kezét kinyújtotta felé, hogy megszorítsa kezét. Ezek után ketten, ismerve egymás titkait és küldetését, osztoztak ebben az őrülethez hasonló *valamiben.* Nem, talán nem is csak hasonló, hanem az igazi, tiszta téboly volt az. Aomame nem tudta már kivenni a határvonalat a „majdnem” és a „teljesen” között. Az öreg hölggyel együtt egy olyan távoli világba merültek el, ahol a semmiféle szempontból könyörületet nem érdemlő férfiak álltak velük szemben.

*

– Még nem is telt el túl sok idő – szólt a Madame csendesen – azóta, hogy maga a sibujai hotelben *elköltöztette a túlnani világra* azt a férfit.

A kijelentés úgy hangzott, mintha csak valami bútorszállításról lett volna szó.

– Négy nap múlva lesz két hónapja – válaszolt Aomame.

– Még nincs két hónapja… – ismételte az öreg hölgy –, akkor még nem lenne alkalmas az idő arra, hogy egy új műveletre felkérjem. Legalább fél évet ki kell hagyni. Ha túl rövid a szünet, az nagy lelki megterhelést ró magára. Hogy is mondjam csak… ezúttal nem mindennapi ügyről van szó. Hadd tegyem hozzá, talán egy idő múltán akadnak olyanok, akik kissé fejcsóválva figyelik majd, hogy milyen szembeszökően nagy arányban hunynak el szívszélhűdésben a menhelyemen meghúzódó asszonyok férjei.

Aomame kissé elmosolyodott:

– Oh, igen, annyi gyanakvó ember van a világon…

Az öreg hölgy somolygott ezen:

– Bizonyára észrevette – jegyezte meg –, milyen körültekintően óvatos vagyok, nem hagyatkozom a véletlenre, a látszatra vagy a jóslásokra. Minden lehetőséget latba vetve, csak akkor választok rendkívüli megoldásokat, ha már világos, hogy másként sehogy sem megy. Akkor viszont, ha nincs mit tenni és *arra kerül a sor,* akkor is minden elképzelhető kockázatot ki kell küszöbölni. Minden részletet körültekintően és alaposan megvizsgálva, tökéletes előkészítés után, mikor már minden rendben van, csak akkor fordulok majd magához. Tehát eladdig semmiféle probléma sem merül fel, ugye?

– Bizonyára úgy van – ismerte el Aomame, mert persze ez így is volt. Ő az előkészített és biztosított helyszínre érkezik, melyet előzőleg már gondosan felderítettek. Ezután az illető nyakán azon a bizonyos ponton egyből végrehajtja a hegyes tűvel a beszúrást, és *odaátra költözteti.* Megbizonyosodva az eredményről, eltűnik onnan. Az előző esetek is mind ilyen szisztematikusan, simán zajlottak. Az öreg hölgy azonban hozzátette:

– Csakhogy ezúttal a célszemélyt illetően, fájdalom, kénytelen vagyok néhány kellemetlen dolgot kérni magától. Az idő sem mondható bőségesnek, sok lesz a bizonytalan elem, és az eddigi

feltételeket sem lehet biztosítani. Egy cseppet más lesz a helyzet, mint máskor volt.

– Mennyiben? – kérdezte Aomame.

– Az illető nem hétköznapi figura – kereste a szavakat a Madame. – Először is, kezdjük azon, hogy nagyon szigorúan védett személy.

– Amolyan politikusféle?

Az öreg hölgy a fejét rázta:

– Nem, nem az. Erről majd később. Minden más lehetőséget számba vettem, melyekhez nem lenne szükséges magát odaküldeni, de egyik út sem látszott járhatónak. Mindenképpen beletörne a fogunk, ha a szokásos módon próbálkoznánk. Bocsásson meg, kérem, de más mód nincsen, mint hogy magához folyamodjak.

– Sürgősen hozzá kell látnom?

– Nem, szó sincs róla, – nyugtatta meg a Madame Aomamét – nincs kitűzve határidő, hogy eddig vagy addig végezni kell a feladattal. A késlekedéssel azonban nő a sértettek száma. A számunkra adott lehetőség azonban időben korlátolt, nem lehet előre látni, mikor nyílik ismét alkalmunk a cselekvésre.

Odakint lassan besötétedett, a napos szobát egy időre belepte a csend. Aomame kíváncsi lett volna rá, hogy felkel-e a Hold. Onnan azonban, ahol ő ült, nem lehetett kilátni az égre.

Azután megszólalt az öreg hölgy:

– Szeretném a helyzetet lehetőség szerint részletesen ismertetni, de előbb van valaki, akivel szeretném, ha találkozna, úgyhogy most menjünk el hozzá.

– Egy menhelyen élő személyről van szó?

A Madame mélyet sóhajtott, és elcsuklott a hangja, a szemében eddig jóformán ismeretlen fény csillant meg.

– Hat hete, hogy a tanácsadásról ideküldték. Négy héten át egyetlen szó sem hagyta el az ajkát. Magánkívül volt-e, nem tudom,

de a beszélőképességét teljesen elveszítette. Csak a nevét és életkorát lehetett tudni, szörnyű rongyokban fetrengett valamelyik állomáson, ott szedték fel, ide-oda vitték, míg végül nálunk kötött ki. Hosszú időn át beszéltem hozzá, de jó darabig eltartott, míg felfogta: itt biztonságban van, nem kell folyton ijedeznie. Ma már valamelyest szóba áll az emberekkel. Szaggatottan, zavartan ugyan, de abból, amit mond, össze lehet rakni a töredékeket, és annyi kiderült, hogy mi is történhetett vele. Olyan szörnyűség, hogy nem is jó beszélni róla, annyira siralmas az eset.

– Nyilván a férje erőszakoskodhatott vele.

– Nem – mondta az öreg hölgy szárazon. – Hiszen még csak tízéves.

*

A két hölgy átvágott a kerten, és egy kis ajtón át a szomszéd telekre jutottak, ahol az a bizonyos ház, a menhely állt. Takaros, fából készült épület, régen, amikor a rezidencián még nagyobb létszámú személyzetet tartottak, főleg a szolgálók lakhattak ott. Maga a kétszintes épület jól festett, ám ahhoz már, hogy kiadják, kissé idejétmúltnak tűnt. Viszont a nőknek, akik máshová nem tudtak volna menni, egyelőre megjárta. A tető fölé egy öreg, terebélyes tölgyfa ágai borultak védelmezőn, a bejáratot szép mintájú, homályos üveg takarta. Odabent összesen tíz szoba volt. Olykor mind foglalt, máskor akadt üres hely is. A menhelyen többnyire öt-hat nő húzta meg magát. Amikor a két hölgy odaért, az épület ablakainak fele világos volt. A némaságot olykor gyermekhang törte meg. Különös módon egyebet nem lehetett hallani. Mintha maga az épület visszafojtaná a lélegzetét. Elnémultak itt az élet velejárói, a különféle eredetű zajok. A kapunál megkötve egy termetes nőstény német juhászkutya a hölgyek közeledtére mély hangon felmordult, majd néhányat ugatott. Egyébként – nem tudni, hogyan idomították be – férfi közeledtére vad ugatásba fogott. Ennek ellenére Tamaruval mégis a legjobb viszonyban volt.

Az öreg hölgyet felismerve felhagyott az ugatással, nagy farkcsóválással örömét fejezte ki és barátságosan prüszkölt. A Madame lehajolt hozzá, hogy néhányszor könnyedén megveregesse a fejét. Aomame pedig a füle mögött vakargatta meg. Emlékezett rá a kutya, mert értelmes állat volt. Aomame azt is tudta róla, hogy valami ismeretlen okból előszeretettel fogyasztotta a nyers spenótot.

Az öreg hölgy kulccsal kinyitotta az ajtót, és beléptek a házba.

– A lányra az egyik asszony vigyáz – közölte –, egy szobában laknak, és a nő – amennyire csak lehet – mindig szemmel tartja a kislányt, mert félő magára hagyni.

A menedék hétköznapjaiban a nők törődtek egymással, elmesélték, mi mindenen mentek keresztül, és az átélt szenvedések megosztása biztatásul szolgált nekik. Ilyenformán sokuk lassan magától gyógyulásnak indult. A régebbiek elmondták az újonnan érkezőknek a tennivalókat, átadták nekik a szükséges holmikat. A takarítást és főzést felváltva a naposok végezték. Természetesen volt olyan is, aki jobban szeretett magában maradni és nem akarta kibeszélni a bánatát. Magányukat és hallgatásukat tiszteletben tartották. A legtöbben azonban igényelték az őszinte beszélgetéseket sorstársaikkal, és jól megvoltak egymással. Házon belül tilos volt az italozás, a dohányzás, és engedély nélkül a bentlakók nem fogadhattak vendéget. Más, néven nevezhető szabály nem volt.

Egyetlen telefon és egy tévé volt a házban, a bejárat mellett kialakított közösségi térben, volt még ott egy régi ülőgarnitúra meg étkezőasztal is. A legtöbb bentlakó nő ott töltötte a nap nagy részét, de a tévét úgyszólván be sem kapcsolták, ha szólt is, alig lehetett hallani. Inkább könyvet vagy újságot olvastak, kötöttek, mások jobban szerették összedugni a fejüket és halkan szót váltani egymással. Volt, aki egész nap csak festegetett. Különös levegője volt ennek a helynek, mely valahol az élők és holtak hazája között helyezkedhetett el. A fények elhalványultak és megtörtek, derűre-borúra, nappalra, éjszakára való tekintet nélkül ugyanazok maradtak. Az odalátogató Aomame kívülállónak, lelketlen betolakodónak érezte

magát. A társaság olyan volt, mint egy klub, ahová csak különleges ajánlásokkal lehet bejutni. Másféle tőről fakadt ezeknek a nőknek az elhagyatottsága, mint Aomame magányossága.

Amikor meglátták az öreg hölgyet, a társalgóban ülő három nő felállt. Első pillantásra lerítt róluk a mélységes tisztelet. A Madame kérte őket, hogy foglaljanak helyet.

– Maradjanak, kérem, csak azt a kislányt, Cubaszát keressük, beszélni szeretnénk vele.

– A szobájában van – hangzott a válasz az egyik hosszú, egyenes hajú, feltehetően Aomaméval egykorú nő szájából.

– Szaeko van vele. Ma még nem jöttek le – tette hozzá egy kicsit idősebb társa.

– Még időbe telik – mondta derűsen az öreg hölgy, mire mindhárman bólogatni kezdtek, mert jól tudták, mit jelent az, hogy időbe telik.

*

Felmentek az emeleti szobába, és a Madame szólt az ott lévő jelentéktelen külsejű, alacsony nőnek, hogy egy darabig hagyja őket magukra. Szaeko, mert így hívták, csendesen mosolyogva kiment a szobából, becsukta maga mögött az ajtót, és hallatszott, amint lement a lépcsőn. Csak Cubasza maradt ott, egy tízéves kislány. Volt a szobában egy étkezésre szolgáló kisasztal, leültek mellé mindhárman. Az ablakot vastag függöny takarta.

– Ez itt Aomame – mutatta be társát az öreg hölgy –, velem dolgozik, nem kell tartanod tőle.

A kislány futólag Aomaméra nézett, majd alig észrevehetően bólintott neki.

– Ő Cubasza – folytatódott a bemutatás. – Mondd, Cubasza, mióta is vagy te itt?

Úgy látszott, mintha a kislány megrázta volna a fejét, jelezve, hogy nem tudja. A feje úgy egy centit mozdulhatott csak el.

– Hat hete és három napja – válaszolt helyette az öreg hölgy, és hozzátette: – Te talán nem számoltad, de én igen, pontosan tudom. Tudod, miért tartom számon?

Megint egy halvány tagadó fejmozdulat volt a válasz.

– Mert van az úgy – mondta a Madame –, hogy az idő nagyon fontos, és biztos, hogy van értelme figyelemmel kísérni, hogyan telik-múlik.

A kislány Aomame szemében serdületlen gyereknek látszott, sovány teste még sehol sem volt gömbölyű. Krónikus alultápláltság látszott rajta. Nem volt éppen rossz arcú, de nagyon csenevész benyomást tett. Fénytelen szeme homályos üvegre emlékeztetett, hiába tekintettek bele, nem lehetett kiolvasni belőlük semmit. Száraz, vékony ajka nyugtalanul meg-megrezdült, mintha mondani akart volna valamit, de hang nem jött ki a száján.

Az öreg hölgy a magával hozott papírzacskóból dobozt vett elő, rajta a svájci hegyek tájképével, egy tucat különféle formájú csokoládé volt benne. Adott belőle a kislánynak, Aomaménak, és maga is bekapott egyet. Aomame követte példáját. Látva a két hölgyet Cubasza is evett a csokiból.

– Ön emlékszik még tízéves korára? – kérdezte a Madame Aomaméhoz fordulva.

– Elég jól – válaszolt a kérdezett. Tízéves volt, mikor az iskolában annak a fiúnak a kezét megszorította és közben megfogadta, hogy örökké szeretni fogja. Rá néhány hónapra megjött az első havivérzése. Ebben az időben sok minden megváltozott Aomame életében. Akkor határozta el, hogy hátat fordít a vallásuknak és szakít a szüleivel.

– Én is jól emlékszem – csatlakozott az öreg hölgy. – Akkor vitt el az apám Párizsba egy évre, ő diplomáciai szolgálatban volt ott. Közel laktunk a Luxembourg parkhoz egy régi lakásban. Abban az időben ért véget az első világháború, az állomás tele volt rokkant katonákkal. Némelyik egészen fiatal, szinte gyermek volt még, a

másik öregember. Párizs minden évszakban lélegzetelállítóan szép város, de én csak a vérfoltokra emlékszem. A fronton, a lövészárok-háborúban ki a karját, ki a lábát vagy a szemét veszítette el, ezek a sebesültek olyan elhagyottan kószáltak az utcán, mint a kísértetek. Csak a fehér kötésekre emlékszem a férfiakon, a nők karján pedig a gyászszalag feketeségére. A sok új koporsót a temetőkbe fekete lovaktól vont kocsikban szállították. Mikor az emberek ilyen menettel találkoztak, a fejüket elfordították, a szájukat összeszorították.

A Madame ekkor átnyújtotta kezeit az asztalon. A kislány kicsit gondolkodott, majd előhúzta a kezét a térde alól és az öreg hölgy tenyerébe tette, aki meg is szorította kicsit. A Madame talán ugyanilyen szorosan fogta szülei kezét egykor Párizsban, mikor a koporsókkal megrakott szekerekkel találkozott az utcán. Őt is biztatták, hogy ne féljen, nincsen semmi baj és biztonságban van.

Az öreg hölgy ekkor föltett egy kérdést Aomaménak:

– Egy férfi naponta több millió spermiumot állít elő – tudta ezt?

– A pontos számot nem.

– Azt persze magam sem tudom, mindenesetre rengeteget. És egyszerre adja le őket. Viszont a nők érett petesejtjeinek száma korlátozott, és nem havonként termelik, hanem már születésükkor el vannak látva velük. Tudja, hogy körülbelül mennyi?

– Pontosan nem.

– Az egész élet során nagyjából négyszáz. Ezek nem havonként keletkeznek, hanem már születésünkkor megvannak bennünk. Ebben a gyerekben is. Miután megjön az első menstruáció, havonta a külvilágra kerül egy-egy érett petesejt. Ebben a gyerekben is ott rejtőznek a petesejtek. Mivel még nem kezdődött el a peteérés, majdnem érintetlenül. Szépen elrendezve, lerakva, mint egy fiókban. Mondanom sem kell, hogy azután ezeknek a sejteknek az a szerepe, hogy fogadják a spermiumokat és megtermékenyüljenek.

Aomame bólintott.

– A férfiak és a nők közötti mentális különbség – folytatódott a magyarázat – többnyire a szaporodásban játszott eltérő szerepükből adódik. Mi nők – leegyszerűsítve – olyan biológiai lények vagyunk, akiknek a korlátozott számú petesejt gondozása a fő feladatunk. Maga is, én is és ez a gyerek is ilyen. – Itt egy kis mosoly futott át az öreg hölgy ajkának szegletén – Persze az én esetemben mindez csak múlt időben értendő.

Ezek szerint én már vagy kétszáz petesejtet kidobtam, gondolta Aomame gyors fejszámolást követően, nagyjából a fele még bennem maradt „foglalt” címkével felcédulázva.

– Viszont ennek a kislánynak a petesejtjei már nem fognak megtermékenyülni – közölte az öreg hölgy. – A múlt héten egy ismerős orvos ezt állapította meg a vizsgálat során. Cubasza méhét ugyanis tönkretették.

Aomame eltorzult arccal kapta fel a fejét, majd oldalra nézett, a kislányra. Alig tudott megszólalni a megdöbbenéstől:

– Tönkretették?!

– Úgy van – erősítette meg az öreg hölgy. – Szétrombolták.

– De hát ki tehetett ilyet?

– Az még nincs egészen kiderítve.

– A *little people* volt az – szólalt meg ekkor maga a kislány.

18 | **TENGO**
Nagy Testvér ma már nem kap szerepet a színpadon

A sajtókonferencia után telefon jött Komacutól, miszerint minden olajozottan ment.

– Pompásan sikerült – mondta, tőle szokatlan lelkesedéssel a hangjában. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen simán megússzuk. A kérdésekre talpraesett válaszok hangzottak el, minden résztvevő kellemes benyomásokkal távozott.

Mindezek hallatán Tengo egyáltalán nem lepődött meg. Nem volt semmi határozottabb indoka rá, de nem nagyon aggódott túlságosan a sajtóértekezlet miatt. Előérzete szerint az a lány ennyit meg tud oldani magától is. Ami azonban a kellemes benyomásokat illeti, ez a kifejezés neki nem tűnt igazán találónak.

– Tényleg semmi hiba sem volt? – kérdezte Tengo.

– Ááá, olyan rövidre volt szabva az idő, el tudtuk hárítani a nemkívánatos kérdéseket. Ráadásul nem is nagyon voltak *olyanok.* Elvégre egy szegény tizenhét éves kislány állt ott, ilyennel szemben még az újságírók sem rosszindulatúak. Nyilván azzal a fenntartással, hogy „egyelőre nem”. Azt nem tudhatom, hogy mi következik még ezután. Ezen a tájon egy pillanat alatt megváltozhat a szélirány.

Tengo élénken el tudta képzelni, amint a szerkesztő komoly arccal áll a sziklacsúcson, megnyalt ujját magasra emelve kémleli, hogy vajon honnan fúj a szél?

– Az, hogy ez így sikerült – jelentette ki Komacu az előzetes főpróbának köszönhető, ez pedig a te érdemed. Hálás vagyok érte. A holnapi napilapok esti kiadásaiban hozzák majd a díjátadásról szóló tudósításokat, és olvashatunk a sajtóértekezleten elhangzottakról is.

– Fukaeri milyen ruhában volt? – kérdezte Tengo.

– Mi? Normálisan volt öltözve, testhezálló, vékony szvetterben, farmerben…

– A melle kidomborodott?

– Tényleg, ahogy így mondod, szépen kirajzolódott. Üde, *zsenge* formája volt neki… Figyelj, Tengo, végül is ez a lány komoly hírnévre tett szert mint ifjú írózseni. Külsőre is jól fest, a beszédében vannak furcsaságok, de kétségkívül vág az esze. Valami nem hétköznapi aurája van neki. Én már sok írót fedeztem fel, de ez a lány valami rendkívüli. És mikor ezt mondom, tényleg azt gondolom, hogy különleges. Egy hét múlva a könyvesboltok polcaira kerül a *Légből szőtt gubó*t közlő folyóiratszám, bármibe fogadnék, hogy siker lesz. Rá merem tenni a bal kezemet és a jobb lábamat, hogy három nap alatt szétkapkodják a példányokat.

Tengo szépen megköszönte a tájékoztatást, és letette a telefont. Valamelyest megnyugodott. Akárki akármit mond, legalábbis az első gátat (akadályt) sikeresen vették. Viszont fogalma sem volt arról, hogy hány akadály várható még ezután.

*

A másnap esti lapok közölték a sajtóértekezlet anyagát. Tengo munkából hazatérőben az állomáson megvette a négy nagy napilap példányait az újságárustól, hazaérve pedig hozzálátott, hogy összevesse egymással a cikkeket. Mindegyik újság tartalmilag nagyjából ugyanazt ismételte. Nem túl hosszú tudósítások voltak, de mivel kötet nélküli díjazottról szóltak, kiemelt hírként kezelték. (Pedig a művészvilág egyes híreit általában öt soron belül elintézik.) Ahogy Komacu előre látta, a média rávetette magát a hírre: egy tizenhét éves lány nyert a pályázaton! A cikkekben leírták, hogy a négytagú bizottság egyhangúan a *Légből szőtt gubó*nak ítélte oda a díjat. Vita nem volt, a zsűri tanácskozása csupán tizenöt percig tartott. Ez nagy ritkaságszámba megy. Négy erős egyéniségű, mai író pontosan egyformán vélekedik – ez úgyszólván elképzelhetetlen volt eladdig. Az írás különben jó előre nagy port vert fel irodalmi berkekben. A díj

átadása után megrendezett sajtótájékoztatón a lány az újságírók kérdéseire „fényesen” és érthetően válaszolt.

Megkérdezték tőle, hogy továbbra is ír-e majd még novellákat, mire azt válaszolta, hogy az irodalom pusztán csak egyik formája annak, hogy az ember gondolatait megjelenítse. Ezúttal az eszméknek irodalmi formát adtam, mondta, de hogy a következő alkalommal milyet választok majd, azt még nem tudom. Tengo el sem tudta képzelni, hogy Fukaeri hogyan volt képes egy ilyen hosszú mondatot végigmondani. Valószínűleg az újságíró a lány szaggatott kijelentéseit ügyesen összeköthette és a hiányokat is kitöltve összefoglalta. De meglehet, hogy Fukaeri maga is képes hosszú, bővített mondatokban beszélni. Ennél a lánynál semmit sem lehet biztosan tudni.

– Kedvenc irodalmi műve? – szólt egy másik kérdés. Fukaeri természetesen a Taira nemzetség történetét, a *Heike monogatari*t nevezte meg.

– Melyik részt szereti?

Erre a kérdésre Fukaeri kívülről fújta a számára kedves részleteket. A terjedelmes idézetek felmondása vagy öt percet vett el a sajtóértekezletből. A jelenlévők mélységes megindultsággal, néma csendben hallgatták végig előadását. Még jó, hogy senki sem kérdezte meg tőle kedvenc zeneművét.

– Kinek okozta a legnagyobb örömöt a díjjal? – kérdezte valaki, mire Fukaeri hosszú gondolkozás után (Tengo szinte maga előtt látta a jelenetet) válaszolt:

– Az titok.

Amennyit Tengo az újságcikkekből megtudott, abból az látszott, hogy a kérdésekre adott válaszaiban Fukaeri egyetlenegyszer sem hazudott. Csak a színtiszta igazság hagyta el az ajkát. A lapok közölték a fényképét. Ezeken a lány még szebb volt annál, mint ahogy Tengo emlékezett rá. Amikor ugyanis a valóságban találkoztak és beszélgetett vele, nem annyira az arcra, inkább a

mimikára figyelt, a kifejezésmód változásaira, meg arra, ahogy a száján a szavak formálódtak. A mozdulatlan képen szemlélve, megint csak ráeszmélt, hogy Fukaeri arca mennyire szabályosan szép. A sajtókonferencián készült kis fotót közölte az újság (tényleg ugyanaz a nyári szvetter volt rajta), észlelni lehetett az arcán egyfajta ragyogást. Talán ugyanazt, amit Komacu nem hétköznapi aurának nevezett.

Tengo összehajtogatta és elrakta az esti lapokat, a konyhában állva dobozos sört kortyolgatott, és összeütött magának valami egyszerű vacsorát. Az általa átírt mű egyhangú elismerést aratott, elnyerte a kötet nélküli szerzők díját, és valószínűleg ezután bestseller válik belőle. Feltétel nélkül örült neki, ugyanakkor valami bizonytalanságot is érzett, mely nem hagyta nyugodni. Mondhatni, ez így volt előre elrendezve, de vajon rendjén van-e az, hogy a dolgok ilyen magától értetődő egyszerűséggel, simán lezajlottak?

Miközben elkészült az étellel, rájött, hogy egyáltalán nincs már étvágya, pedig nemrég még korgott a gyomra, most meg nem kellett neki semmi. Fóliába csomagolva a hűtőbe tette az ételt, leült a konyhaszékre, szemben a falinaptárral, és csendben itta sörét. A kalendáriumot a bankban kapta: négy évszak fényképei a Fudzsiról. Ezt a hegyet Tengo még egyszer sem mászta meg. Nem járt a Tokió-torony tetején vagy a toronyházak legfelső emeletén sem, mert régóta nem érdekelték már a magaslatok. Vajon miért?, tűnődött magában. Talán mert úgy élt mindig, hogy csak a lába elé nézett.

*

Komacu jóslata bevált, úgyszólván aznap elkapkodták Fukaeri művét, a *Légből szőtt gubó*t, hiánycikk lett belőle a könyvesboltokban. Kezdjük azzal, hogy egy irodalmi folyóirattal ilyen nem fordulhat elő. Az ilyeneket a kiadók minden hónapban ráfizetéssel jelentetik meg. Azzal a céllal adják ki őket, hogy a díjazott fiatal tehetségeknek megjelenési lehetőséget biztosítsanak, majd a műveiket önálló kötetben adják ki. Nem nagyon várják el, hogy maga a folyóirat hasznot hajtson, és minden példányát eladják. Ez olyan szenzációs hír, mint mondjuk az, hogy Okinava fölött porhó

kavarog. Igaz, attól, hogy minden példányt eladtak, a folyóirat még ráfizetéses marad.

Mindezt Tengo Komacu újabb telefonhívásából tudta meg.

– Ezt nevezem! – kiáltott fel a szerkesztő. – Ha a folyóirat mindenhonnan kifogy, az átlagolvasónak még jobban felkelti a kíváncsiságát: Mi lehet az? Elolvasom! A nyomdák sürgősséggel, őrült iramban kinyomtatják könyv alakban a *Légből szőtt gubó*t, minden mást félretéve. Most már az sem érdekes, hogy megkapja-e még az Akutagava-díjat, avagy sem. Az a lényeg, hogy a könyvet még melegében piacra dobják. Ebből – semmi kétség – bestseller lesz. Ezt én garantálom. Tengókám, elkezdhetsz gondolkodni róla, mire költsd majd a pénzt!

A szombat esti kiadás szerkesztői oldalán megjelent egy cikk a *Légből szőtt gubó*ról. Az, hogy az írást közlő folyóirat még aznap elkelt – címsorba került. A kritika egészében véve elismerően szólt a műről. Olyan íráskészség jellemzi a szerzőt – írta –, mely el sem gondolható egy tizenhét éves lányról, továbbá finom érzékenység és pazar képzelőerő. *Lehetségesnek tűnik,* hogy egy új irodalmi stílus megjelenését sejteti. Egy másik kritikus szerint azonban „kissé aggályosnak tűnik, hogy a túlhabzó fantázia elveszti kapcsolatát a valósággal”. Ez volt az egyetlen negatív vélemény, melyet Tengo a cikkek között talált, de még ez a kritikus is halkan hozzátette, hogy mennyire komolyan érdekli, vajon milyen művek látnak még napvilágot ezután ennek a lánynak a tollából. Voltaképp a szélirány nem tűnt kedvezőtlennek.

*

Négy nappal könyve megjelenése előtt telefonált Tengónak Fukaeri. Reggel kilenckor.

– Fenn vagy – szólt a kagylóba, szokása szerint mellőzve a hangsúlyokat, vagyis a kérdés jelzése nélkül.

– Természetesen, igen.

– Ma délután van idő d – szólt a következő kérdés.

– Négy után ráérek.

– Tudsz velem találkozni.

– Tudok veled találkozni.

– Jó ott, ahol a múltkor.

– Jó – hagyta helyben Tengo. – Szóval: négy órakor ugyanott találkozunk, ahol a múltkor, a sindzsukui presszóban. Egyébként jó volt a fotód az újságban. Amit a sajtóértekezleten készítettek rólad.

– Ugyanabban a szvetterben voltam – jegyezte meg Fukaeri.

– Jól állt neked.

– Mert szereted a mellem formáját.

– Az lehet, de ebben az esetben az volt lényeg, hogy az emberekre kellemes benyomást tegyél.

Fukaeri egy darabig nem szólt semmit. Valami szöget ütött a fejébe, de az is lehet, hogy a jó benyomások és a mell formája közötti összefüggésen töprengett, melyet addigra már Tengo is egyre kevésbé értett.

– Négykor – mondta Fukaeri ekkor, és letette a kagylót.

*

Amikor Tengo valamivel négy előtt belépett a helyiségbe, Fukaeri már várta. Mellette ült a prof, Ebiszuno tanár úr. Világos-szürke hosszú ujjú inget, sötétszürke nadrágot viselt. Változatlanul olyan egyenesen ült ott, mint aki karót nyelt. Tengo kissé meglepődött a professzor megjelenésén. Komacu szerint csak nagy ritkán „ereszkedik le a hegyről”.

Tengo leült szemben velük, és rendelt egy kávét. Még az esős évszak előtt jártak, de máris a nyarat idézően meleg napjuk volt. Fukaeri azért is meleg kakaót szürcsölgetett. A prof előtt jeges tea állt érintetlenül. Már a jégkocka is elolvadt benne, ezért a felszínen egy színtelen, átlátszó réteg képződött.

– Örülök, hogy eljött – mondta az öregúr, míg Tengo belekóstolt az időközben felszolgált kávéba. – A dolgok jelenleg jó ütemben haladnak… – a prof olyan lassan beszélt, mintha hangpróbát akart volna tartani. – Ez nagyban a te hozzájárulásodnak köszönhető. Nagyon nagy részben. Először ezért kell köszönetemet kifejeznem.

– Hálás vagyok az elismerésért, de amint ön előtt is ismeretes, ebben az ügyben én hivatalosan nem létező személy vagyok – válaszolt Tengo –, és mint ilyennek, nem is lehetnek érdemeim.

A prof összefonta karjait az asztal fölött, mintha csak melegedni akarna.

– No, nem kell annyira szerénykedned. Tagadhatatlan, hogy valójában nagyon is sok közöd van az ügyhöz, mert ha te nem lettél volna, a dolgok nem juthatnak ilyen simán idáig. Neked köszönhető, hogy a *Légből szőtt gubó*ból messze jobb írásmű született, mint eredetileg volt. Olyan mély, gazdag és tartalmas lett, amit én el sem tudtam volna képzelni. Ez a Komacu! Jó szeme van, hogy téged választott erre a munkára.

Fukaeri ezalatt, mint a tejet a kiscica, végig hallgatagon szürcsölte a kakaóját. Egyszerű, fehér, ujjatlan blúzához rövid, sötétkék szoknyát viselt. Ugyanúgy, mint máskor, mindenféle kiegészítő nélkül. Ahogy előrehajolt, hosszú, egyenes haja eltakarta az arcát.

A prof kijelentette:

– Csakis azért vettem a fáradságot, hogy eljöjjek, hogy mindezt egyenesen neked mondjam el.

– Nem kellett volna ennyire aggódnia miattam – hárított ismét Tengo. – Nekem amúgy is sokat jelentett a *Légből szőtt gubó*val való foglalatoskodás.

– Mégis újból meg kell köszönnöm.

– Nincs mit. De megengedné, hogy valami személyes jellegű kérdést feltehessek Eriről?

– Hogyne. Ha tudok, válaszolok rá.

– Professzor úr hivatalosan is az ő gyámja?

Az öregúr a fejét rázta:

– Dehogy, hivatalosan nem vagyok, bár szívesen lennék, de helyzet az, ahogy már említettem is: nem sikerült kapcsolatba kerülnöm Eri szüleivel. Semmilyen törvényes jogom nincsen rá, hogy gyámságot gyakorolhassak felette. Ez a kislány hét évvel ezelőtt egyszer csak beállított hozzám, én befogadtam és azóta felneveltem – ennyi az egész.

– Nem szokatlan egy tanárembertől, hogy egy gyereket titokban felnevel? Most, hogy Eri reflektorfénybe került, nem lesz ebből baj? Még kiskorú…

– Például, hogy a szülők feljelentenek, vissza akarják kapni őt, tehát erővel visszaviszik őt oda, ahonnan elszökött? Erre gondolsz? – kérdezett vissza a prof.

– Pontosan. És van még valami, amit nem értek…

– Természetesen kételkedni jogos, de a szülők nincsenek abban a helyzetben, hogy színre lépjenek, minél inkább Erire néz a világ szeme, annál nagyobb feltűnést kelt, ha lépéseket tesznek a kislány felé. És ez, amit ők semmiképpen sem kívánnak.

– „Ők” alatt az Előfutár értendő, ugye? – kérdezte Tengo.

– Úgy van. Az Előfutár nevezetű törvényesen bejegyzett vallási közösség. Tény, hogy hét éven át Erit én neveltem és hogy az ő határozott kívánsága volt, hogy nálam maradhasson. Eri szülei pedig – bármilyen helyzet fennforgása esetén is – magára hagyták a gyermeküket. Nem lehet egyszerűen csak úgy átadni őt nekik „vagy úgy?! akkor tessék!” felkiáltással.

Tengo elrendezte magában a hallottakat, és újból megszólalt:

– A *Légből szőtt gubó* az előjelek szerint bestseller lesz. Eri a világ szeme elé kerül. Így az Előfutár nem tud majd egykönnyen rámozdulni. Idáig értem. De azt nem értem, hogy mi lehet a professzor úr *szándéka*? Hogyan folytatódjék ez a történet?

– Azt magam sem tudom – mondta csendesen a prof –, ami előttünk van, az mindenki számára ismeretlen tartomány. Térkép sincsen. Csak akkor tudjuk meg, mi vár ránk, ha befordultunk már a következő sarkon. Addig fogalmam sincs.

– Fogalma sincs? – csodálkozott Tengo.

– Igen. Felelőtlenségnek tűnik, de ez a történet lényegileg erről szól. Épp ez az: *fogalmunk sincs.* Mély tóba követ vetünk. Nagyot csobban, csak úgy visszhangzik tőle a környék. Mi pedig visszafojtott lélegzettel figyeljük, hogy mi bukik fel a vízből.

Egy ideig mindnyájan elhallgattak. Külön-külön arra gondoltak, hogyan terjednek tova a víz színén a karikák. Tengo kivárta, míg a képzeletbeli hullámok elülnek, majd lassan megszólalt:

– Kezdettől fogva hangoztattam, hogy amit mi itt művelünk, az egyfajta szélhámosság. Talán még antiszociálisnak is nevezhető. Ezek után sok pénz is tapad majd hozzá, olyan lesz, mint az egyre kerekedő hóember. Az egyik hazugság vonzza a másikat, a közöttük lévő kapcsolat pedig egyre bonyolódik, míg végül már senki sem tud kiigazodni rajta. Mikor pedig a titok kipattan, akinek köze volt hozzá – beleértve Erit is –, megszenvedi majd, a legrosszabb esetben akár bele is pusztulhat, úgy, hogy társadalmi értelemben eltemeti magát. Egyetért velem?

A prof megigazította szemüvegének a keretét, és beismerte:

– Nincs más választásom, mint hogy egyetértsek.

– Mindezek ellenére a professzor úr mégis vállalja a Komacu koholta vállalat frontemberének a szerepét. Vagyis szemből kapja Komacu tervének a következményeit. Más szóval szánt szándékkal be akarja sározni magát helyette?

– Végeredményben lehet, hogy így alakul.

– Amennyire én tudom, a professzor úr kifinomult intelligenciájú, széles látókörű és egyéni világnézetű ember. Ennek ellenére nem tudja, hová vezet ez az elgondolás. Azt mondja, hogy ameddig a következő fordulóig el nem érünk, nem lehet előre tudni, mi lesz ott.

Sehogy sem értem, hogy egy olyan személy, mint a professzor úr, miként adhatja a nevét egy ilyen bizonytalan kimenetelű, érthetetlen vállalkozáshoz.

– Attól félek, hogy érdemtelen vagyok a magasztaló jelzőkre, hagyjuk ezt… – itt a prof kihagyott egy szusszanásnyit –, de jól értem, mit akarsz mondani.

Csend lett.

– Senki se tudja, mi lesz – szólalt meg ekkor váratlanul Fukaeri, majd visszasüllyedt a némaságba. A kakaóscsésze már kiürült.

– Úgy van – helyeselt Ebiszuno tanár úr. – Ahogy Eri mondja, senki sem látja előre, hogy mi fog történni.

– Azért mégiscsak kell lennie valamilyen programnak! – jegyezte meg Tengo.

– Bizonyos részletekig van ilyen – bólintott a prof.

– Szabad találgatnom?

– Természetesen.

– Ha ez a mű, a *Légből szőtt gubó* a köztudatba kerül, akkor Eri szüleivel is történik majd valami, esetleg kiderül róluk az igazság. Tehát vehetjük úgy, hogy a tóba követ dobtak?

– Nagy vonalakban jó a következtetésed – ismerte el a prof –, ha egy könyvből bestseller lesz, a média úgy összefut, mint aranyhalak a tóban etetéskor. Igazság szerint már eddig is jókora felhajtást csaptak. A sajtótájékoztató után az újságírók tömegesen jelentkeztek tévétől, folyóiratoktól interjúért. Persze mindet elutasítottuk, de ha megjelenik a könyv, a roham biztos megújul, a helyzet még forróbb lesz. Ha ezúttal sem kapnak semmit, minden követ meg fognak mozgatni, hogy fényt derítsenek Eri életkörülményeire. Csak idő kérdése, hogy minden napvilágot lásson: kik Eri szülei, hol és milyen nevelést kapott. És az is, hogy jelenleg ki viseli gondját. Biztos érdekfeszítő hír mindez a média számára.

Én nem saját jószántamból csinálom mindezt. Megvagyok odafönn a hegyen magamban. Nem szeretek ilyen dolgokba keveredni. Egy fillér hasznot nem húzok abból, amit most csinálok, de arra gondolok, hogy mintegy csalétket vetve a médiának, az újságírók érdeklődését talán sikerül Eri szüleire irányítanom. *Kik lehetnek ők és mivel foglalkoznak?* Vagyis amit a rendőrség nem akar vagy nem tud megtenni, azt áthárítom a sajtóra. Ha minden jól megy, ezt a sodrást kihasználva, talán még ki is tudom szabadítani őket. Nekem és nyilván Eri számára is a Fukada házaspár nagyon fontos. Nem hagyhatom őket az ismeretlenségben elenyészni.

– Viszont, ha tényleg ott vannak a telepen, akkor mi okból kellett hét éven át lefogva tartani őket? – kérdezte Tengo – Túl hosszú idő ez.

– Ezt én sem értem – hangzott a válasz –, hiába, csak találgatni tudok. Ahogy már mondtam, az Előfutár mezőgazdasági kommunának indult, majd egy bizonyos időponttól kezdve elváltak útjaik a harcias Hajnalpírtól és a megmaradtak irányzata is teljesen megváltozott: vallási közösséggé alakultak át. A Hajnalpír incidens után a rendőrség megjelent az Előfutár telepén, nyomozás folyt, de csak azt tudták megállapítani, hogy a fegyveres összetűzéshez semmiféle közük sincsen. Ez a vallási közösség ezután lépésről lépésre megszilárdította pozícióját. Vagyis, nem is lépésről lépésre tette, a fejlődése inkább rohamosnak mondható. Viszont tevékenységük lényegéről a külvilág úgyszólván semmit sem tudott. Te sem, igaz?

– Az égvilágon semmit – ismerte el Tengo. – Tévét nem nézek, újságot nemigen olvasok, azt hiszem, nem vagyok megfelelő példa a közvélemény átlagához.

– Nem csak te nem tudsz róluk – igazította ki a prof a tevékenységüket titokban fejtették ki, ügyelve, hogy ne kerüljenek be a köztudatba. Bezzeg a többi szekta szeret szem előtt lenni és ezzel lehetőség szerint számszerűen gyarapítani a tagságot. Az Előfutár azonban nem ilyen. Nekik nem ez volt a céljuk. Jóllehet a hasonló szervezetek az új belépők révén hozták egyensúlyba anyagi

javaikat, ki tudja, miért, az Előfutárnak erre nem volt szüksége. Nem a pénzszerzésre törekedtek, hanem inkább a minőségi emberanyag kellett nekik. Céltudatos, mindenféle szaktudással rendelkező, fiatal, egészséges hívők. Nem akarták nyakra-főre rávenni az embereket a belépésre. Szó sem volt arról, hogy bárkit beengedtek volna maguk közé. Meghallgatásokon szemelték ki a megfelelő embereket a jelentkezők közül, a tehetséges embereket igyekeztek beszervezni. Így lett belőlük egy morálisan magas színvonalú, jó minőségű, küzdőképes vallási közösség. Kívülről szorgalmas mezőgazdáknak látszottak, akik kemény kiképzésben részesülnek.

– De mégis: milyen vallási alaptanítást fogadnak el? – kérdezett közbe Tengo.

– Valószínűleg nincsenek meghatározott szent irataik, vagy ha vannak is, csak ollózták, válogatták innen-onnan. Nagyjából a titokőrzésre alapuló vallási közösségek közé tartoznak, a tanrendszer helyett inkább a munka és a fegyelmező gyakorlatok állnak életük középpontjában. Amúgy is elég szigorúan vannak fogva. Nem tartják magukat különbnek másoknál. Az egész országból a fiatalok, akik hajlamosak az efféle elvrendszerek elfogadására, odagyűlnek, mert jó híreket hallanak a közösség felől. A szervezeten belül nagy az összetartás, titkos ügyeikbe semmiképpen sem engednek betekintést a külvilágnak.

– Van alapítójuk?

– Formálisan nincsen. Elutasítják a személyi kultuszt. Az Előfutárt közösségi vezetéssel irányítják. Viszont a belügyeiket nem teregetik ki. Magam is szerettem volna értesüléseket szerezni róluk, de a kerítésen túli világba kiszivárgó információk mennyisége elenyészően csekély. Annyit azonban el lehet mondani róluk, hogy ütemesen fejlődnek és a tőkeerejük elképesztő. Földterületeik és intézményeik egyre gyarapodnak. A telepet körülvevő kerítés is szilárdabb lett, mint azelőtt.

– És ugye, egyszer csak eltűnt a színről Fukada neve, aki eredetileg az Előfutárt vezette? – kérdezte Tengo.

– Ahogy mondod. Az egész így nem természetes és nem meggyőző – mondta a prof egy darabig Fukaerire nézve. Azután ismét Tengóra emelve a tekintetét, így folytatta:

– Az Előfutár szervezetében valami nagy titok lappang. Nem kétséges, hogy a belsejében valamikor földcsuszamláshoz hasonló változás zajlott le. Azt viszont nem tudom, hogy valójában mi lehetett, de ennek a hatalmas mozgásnak tulajdonítható, hogy a mezőgazdasági kommuna irányt váltva, vallási alakulatba ment át. Az átmenet határán az eladdig a világ felé nyitott, engedékeny magatartás átcsapott egy szörnyen szigorú titkolózásba, és a társaság csakhamar megcsontosodott, merev közösséggé változott.

Én úgy képzelem, hogy ekkor az Előfutárban valami államcsínyféle robbant ki. Meg azt is, hogy Fukada ebbe keveredhetett bele. Azt is mondtam már, hogy Fukadában egy csepp vallásos hajlam sincsen. Megátalkodott materialista. És nem olyan ember, aki ölbe tett kézzel nézi, amint egy saját maga által megszervezett társaság az orra előtt, irányelveit megváltoztatva, vallási közösséggé alakul. Minden erejét megfeszítve küzdenie kellett, hogy ezt megakadályozza. Valószínűleg elbukott a hegemóniáért folytatott belső harcokban.

Tengo elgondolkozott a hallottakon, azután megkérdezte:

– Értem. Ha feltételezzük, hogy így történt, miért nem lehetett elintézni a dolgot Fukadáék száműzetésével, olyan békésen, mint ahogy a Hajnalpír elszakadt tőlük? Fukadát ezért szükségtelen fogságban tartani…

– Ahogy mondod. Normális körülmények között nincs szükség a fogvatartással járó vesződségre. Csakhogy Fukada ismeri az Előfutár féltve őrzött titkait, nem igaz? Ha ezeket közzéteszi, bizonyos kellemetlenségek fordulhatnak elő. Ezért aztán nem megoldás az, hogy egyszerűen kiadják az útját. Ő volt a közösség alapítója, ő töltötte be hosszú időn át a tényleges vezető tisztét közöttük. Mindaz, ami az első időktől kezdve történt, kivétel nélkül a szeme előtt játszódott le. Talán túlságosan is sokat tud. Amellett

meglehetősen közismert személyiség. Fukada Tamocu – ez név emblematikusan összekapcsolódott egy korszakkal, és karizmatikus jellegű gondolkodása bizonyos helyeken még ma is hat. Ha tehát Fukada kilép az Előfutár falai közül, nyilatkozatai, tevékenysége óhatatlanul vonzani fogják az emberek szemét-fülét. Tehát, még ha – tegyük fel – a házaspár meg akarná velük szakítani a kapcsolatot, az Előfutár akkor sem eresztené el egykönnyen őket.

– Ha viszont Eri íróként szenzációt keltve színre lép és a *Légből szőtt gubó* bestseller lesz, felkelti a közérdeklődést, és mintegy kerülő úton kimozdítja a holtpontról az ügyet.

– Hét esztendő meglehetősen hosszú idő, és az alatt bármivel próbálkoztam, semmi sem vált be. Ha most nem használjuk elszántan ezt az eszközt, a végén még a rejtély megoldatlan marad.

– Szóval Eri a csalétek, aki kicsalogatja a tigrist a bozótból.

– Senki sem tudja, mi ugrik ki onnan.

– Mégis, úgy látszik, mintha a professzor úr valami erőszakos cselekményre gondolt volna.

– Az meglehet – gondolkodott el az öregúr. – Te is tudod, hogy az ilyen zárt, titokzatos és homogén közösségekben bármi megtörténhet.

Az egy időre rájuk nehezedett csöndet Fukaeri törte meg:

– Mikor eljött a *little people…* – mondta halkan.

Tengo ránézett a lány arcára, ahogy ott ült a prof mellett. Fukaeri ezúttal is ugyanúgy híján volt az arcjátéknak, mint máskor. A férfi rákérdezett erre a kijelentésre:

– Akkor változott el az Előfutár, amikor ezek megjöttek? – kérdezte a lánytól.

Fukaeri nem válaszolt a kérdésre, csak a blúza gombját babrálta. Helyette Ebiszuno professzor szólalt meg:

– Nekem nem érthető, nem tudom, mit jelentsen ez a *little people,* amit Eri leírt. Igaz, hogy ő sem tudja igazán szavakkal elmagyarázni, vagy talán nem is akarja. Viszont akárhogy vesszük: abban, hogy az Előfutár hirtelen irányváltással vallásos közösség lett, valamiféle szerepe biztos lehetett a *little people* társaságnak.

– Vagy a *little people*-höz hasonló valaminek – tette hozzá Tengo.

– Ahogy mondod – helyeselt a prof. – Vagy *little people,* vagy ahhoz hasonló. Magam sem tudom, melyik. Viszont azzal, hogy Eri a *Légből szőtt gubó* lapjain vészjósló módon szerepelteti őket, úgy látszik, azt akarja mondani, hogy valami borzasztó dolog fog történni.

Itt a prof megállt, a kezeit szemlélgette, majd Tengóra emelte a tekintetét és folytatta:

– George Orwell az *1984* című könyvében, te is tudod, Nagy Testvér néven szerepelteti a zsarnokot. Természetesen a példabeszéd a sztálinizmusra vonatkozott. A kifejezés, a Nagy Testvér pedig ezután társadalmi ikonná vált. A jelenkorra, 1984-re már túlságosan elhíresült ez a Nagy Testvér, lénye olyan átlátszó lett, hogy ha megjelenne, ujjal mutogatnának rá:

„Vigyázzatok, ez a fickó a Nagy Testvér!” Más szóval, ebben a mai világban nem kap szerepet a színpadon. Helyette az apró nép, a *little people* lép fel. Eléggé figyelemreméltó a két elnevezést összevetni, nem igaz? – a prof Tengóra szegezte a tekintetét, de közben mintha el is mosolyodott volna. – A *little people* szemmel nem látható létezés. Jó-e vagy rossz, testben létezik-e vagy sem, mindezt nem tudhatjuk. – Itt egy kis szünet következett, majd a folytatás: – Valami történhetett a Fukada házaspár testi valóságában és ugyanúgy Eriében is, melynek megértéséhez talán előbb azt kell megtudnunk, mi is az a *little people.*

– Akkor a professzor úr őket akarja előcsalogatni?

– Lehet-e olyasmit kiugratni a bokorból, amiről nem tudni, hogy testileg létezik-e egyáltalán? – az öregúr tovább somolygott a szája

szögletében. – Akkor már sokkal jobb a tigris, amit az imént emlegettél.

– Mindegy, Eriből mindenképpen csalétek lesz.

– Nem, ez nem a helyes kifejezés – tiltakozott a professzor.

– Jobb arról beszélni, hogy örvényt kavarunk. Rövidesen a körülötte lévő dolgok mind forgásba jönnek, és én csak erre várok.

Az öregúr közben köröket írt le a levegőben a mutatóujjával, és mondta tovább:

– Eri az örvénylés középpontja, neki nem kell mozognia, csak annak, ami körülötte van.

Tengo nem szólt, csak hallgatta, ami következik:

– Ha a te veszélyes hasonlatodat vesszük, akkor nemcsak Eri, hanem talán mindnyájan csalétekké válunk – a prof itt összehúzott szemmel nézett Tengóra. – Téged is beleértve.

– Én csak egyszerű alkalmazott vagyok, aki kijavította a *Légből szőtt gubó* kéziratát. Úgymond technikai személyzet. Ezt hajtogatta nekem a kezdetektől fogva Komacu úr.

– Vagy úgy.

– Csakhogy – folytatta Tengo –, menet közben a terv lassanként változni kezdett. Nevezetesen Komacu úr eredeti terveihez a professzor úr kiigazításokat fűzött.

– Nem én – mondta a prof. – Ez nem állt szándékomban. Komacunak is megvannak a maga elgondolásai, meg nekem is. Ennek a kétfajta szándéknak az iránya jelenleg egybeesik.

– Tehát most az önök *szándékai* egy irányba mutatnak, és a terv halad előre – állapította meg Tengo.

– Talán lehet így mondani.

– Két eltérő indíttatású ember egy közös ló hátán halad előre. Bizonyos pontig egy az útjuk, a továbbiakat még nem tudni.

– Ami a megfogalmazást illeti, ügyes. Jól fejezted ki magad.

Tengo a dicséret hallatán felsóhajtott:

– Nem gondolnám, hogy fényes kilátásaim lennének, de akármi lesz, már nincs visszatérés.

– Ha lenne is, az eredeti állapot már nem áll helyre többé – toldotta meg a prof.

Ezzel a beszélgetés be is fejeződött. Tengónak sem jutott eszébe semmi, amit még el szeretne mondani.

*

Először Ebiszuno professzor kelt fel a helyéről, mondván, hogy a közelben valakivel találkozója van. Fukaeri Tengóval maradt. Egy ideig csak nézték egymást, hallgattak.

– Nem vagy éhes? – törte meg a csendet a férfi.

– Nincs étvágyam.

Ahogy a helyiség egyre zsúfoltabb lett, Fukaeri se szó, se beszéd felállt és kiment. Tengo követte. Minden cél nélkül járták Sindzsuku utcáit. Hat óra körül járt az idő, rengetegen siettek az állomás felé, az égbolt derült volt még, a várost megvilágították a kora nyári fények. A presszó földalatti helyiségéből feljövet mindez olyan mesterségesnek tűnt.

– Innen hova? – kérdezte Tengo.

– Nem is tudom, sehova…

– Elvigyelek haza? – ajánlkozott a férfi. – Úgy értem, a Sinanomacsiban lévő lakásba. Ma ott alszol?

– Nem megyek oda.

– Miért nem?

A lány adós maradt a válasszal. Tengo próbálta megfogalmazni neki:

– Most úgy érzed, hogy jobb, ha nem alszol ott?

Fukaeri némán rábólintott.

– Akkor hát haza a profhoz?

– Futamatao túl messze van innen.

– Tudsz máshová menni?

– Nálad akarok aludni – jelentette ki a lány.

– Kissé aggályos lenne – mondta választékosán Tengo –, a lakásom egy személynek is szűkös, és Ebiszuno professzor úr sem egyezne bele.

– Ő nem foglalkozik ezzel – mondta Fukaeri, valami vállvonogatáshoz hasonló mozdulat kíséretében. – Meg engem sem zavar.

– Engem viszont – azt hiszem – igen – ellenkezett Tengo.

– Miért.

– Hát azért… – kezdett hozzá a férfi, de elakadt, mert nem jutott eszébe, mit is akart mondani. Ez gyakran előfordult vele, amikor Fukaerivel beszélgettek. Mintha egy hirtelen szélroham koncert közben szétszórná a szólista kottáit.

Fukaeri megnyugtatás céljából megsimogatta a férfi kezét.

– Te ezt nem érted…

– Például mit nem értek én? – kérdezett vissza Tengo.

– Azt, hogy mi egyek vagyunk.

– Hogyan? – lepődött meg a férfi.

– Együtt írtunk egy könyvet.

– Az bizony úgy van, a *Légből szőtt gubó*t együtt követtük el. És mikor jön a tigris, együtt fog bennünket felfalni.

– Nem jön – állította szokatlan komolysággal a lány.

– Akkor jó – mondta Tengo, de nem volt boldog, mert arra gondolt, hogyha nem a tigris, ki tudja, mi ugrik majd elő?

Ekkor már ott álltak az állomás jegykiadó automatája előtt. A lány Tengo kezét fogva felnézett rá. Az emberek elsiettek mellettük.

– Jól van akkor – adta meg magát a férfi. – Ha nálam akarsz aludni, hát akkor gyere. Magamnak majd a pamlagon ágyazok meg.

– Köszönöm.

Először hallott tőle köszönetét, gondolta Tengo. Vagy talán nem is először? Sehogy sem jutott eszébe, ha hallotta is, mikor lehetett.

19 | **AOMAME**
Nők, akik osztoznak a titkon

– *Little people?* – fordult barátságosan Aomame Cubaszához. – Kik azok?

A kislány azonban, miután közbeszólt, szorosan összezárta a száját és a tekintete ismét tompává vált. Olyan lett, mint annak előtte, mintha megszólalásával energiái túlnyomó részét már felélte volna.

– Ismered a *little people*-t? – kérdezgette tovább Aomame, de persze választ nem kapott.

Az öreg hölgy erre megjegyezte:

– A kislány szokta emlegetni, azt mondja: *little people.* Nem értem, mit jelent.

A kifejezésben volt valami vészjósló, Aomaméra úgy hatott, mintha távoli égzengést hallana.

– Valami kárt tehettek benne? – kérdezte.

– Nem tudom, de kétségtelen, hogy ennek a kislánynak valami súlyos dolgot jelenthet.

Cubasza, akiről beszéltek, eközben mozdulatlanul ült, kis kezeit összekulcsolva nézett a levegő egy pontjára. Aomame egyenesen rákérdezett:

– Voltaképp mi történt vele?

– A nemi erőszak nyomait azonosították rajta – válaszolt az öreg hölgy. – Ráadásul nem is egyszer, sorozatosan történhetett, több alkalommal. Súlyos sebek vannak a külső és a belső nemi szerveken. A méhen belül is sérült. A még fejletlen testbe felnőtt férfi kemény nemiszerve hatolt be. Ez óriási kárt okozott a

petefészkekben, az orvos megállapítása szerint, ha ez a gyerek felnő, számára nem lesz lehetséges a fogamzás.

Úgy látszott, az öreg hölgy szánt szándékkal ecsetelte ilyen élénk színekkel a helyzetet a kislány előtt, aki mindezt némán hallgatta. Az arcán semmiféle változást sem lehetett észlelni. Néha meg-megmozdult a szája, de szó nem hagyta el az ajkait. Úgy látszott, mintha csak egy másik, tőle távoli emberről beszélnének, félig udvariasságból figyelt oda.

– Nemcsak erről van szó – folytatta Madame. – Ha történetesen úgy adódik, hogy a méh állománya mégis regenerálódik, ő többé akkor sem alkalmas arra, hogy szexuális kapcsolatba lépjen egy férfival, mert a behatolás olyan hatalmas fájdalommal jár. Ennek a gyötrelemnek az emléke nem egykönnyen tűnik el az emlékezetből. Érti, amit mondtam?

Aomame bólintott. Ujjait összefonva, kezét a térdén nyugtatta és hallgatta a magyarázat folytatását:

– Következésképpen a gyerek testében nyugvó petesejteknek nincs hová kijutniuk. Ez azt jelenti… – itt Cubaszára pillantott és csak azután mondta ki a folytatást hogy már meddő.

Aomame nem tudhatta, hogy a kislány mennyire érti a magyarázatot, de ettől függetlenül érzelmileg kívülállónak tűnt. Legalábbis úgy tett, mintha ott sem lenne. *Másutt,* egy kulccsal lezárt kicsiny sötét kamrában lehetett a szíve eltéve.

Az öreg hölgy még nem fejezte be:

– Én azt nem állítanám, hogy egy nő csak arra termett, hogy egész életében gyermeket szüljön. Mindenkinek megvan a maga szabadsága, válasszon olyan életet, amilyet akar, de hogy erőszakkal előre megfosszanak egy nőt az őt születésétől fogva megillető jogától, azt mindenképpen megengedhetetlennek tartom.

Aomame némán rábólintott.

– Természetesen megengedhetetlen – ismételte a Madame Aomame számára is érezhetően kissé remegő hangon, míg össze

nem szedte magát. – Ez a gyermek *egy bizonyos helyről* szökött meg egyedül. Nem is tudom, hogy csinálta. Nincs hová mennie ezen a menhelyen kívül. Számára más hely nem mondható biztonságosnak.

– Hol vannak a gyerek szülei? – kérdezte Aomame.

Az öreg hölgy körme keményen koppant az asztalon.

– Tudom, hogy hol vannak. Csakhogy ezt a szörnyűséget ők eltűrték. Vagyis a kislány tulajdonképpen a saját szüleitől szökött meg.

– Vagyis a szülők engedték valakinek, hogy a gyereküket megerőszakolja. Ezt mondja?

– Nemcsak ezt, hanem azt is, hogy felbujtották.

– De hát ilyet… – mondta Aomame, és elakadt a szava.

– Akárhogy is történt, ez megengedhetetlen. Elképesztő helyzet. Nem egyszerűen családon belüli erőszakról van szó, ez más – mondta az öreg hölgy. – Az orvos szerint az esetet jelenteni kell a rendőrségen, de én megkértem, hogy ne tegye. Mivel jó baráti kapcsolatban vagyunk, sikerült lebeszélnem.

– De miért?! – hüledezett Aomame. – Miért nem jelentették fel?

– Nézze, amit ez a gyerek elszenvedett, az teljesen amorális, társadalmilag is elfogadhatatlan bűncselekmény. Súlyos büntetést érdemlő aljas bűntény – a Madame gondosan válogatta a szavakat. – Igen ám, csakhogy ha most a rendőrséghez fordulunk, ők vajon mit lépnek majd az ügyben? Láthatja, ez a gyerek úgyszólván meg sem tud mukkanni. Mi történt, mit műveltek vele? Ha történetesen el is tudná magyarázni, akkor sincs, aki tanúskodjék mellette. Ha átadnánk a rendőrségnek, azok talán visszaküldenék a szüleihez. Egyrészt mert nincs máshová vinni, másrészt a szülőknek is megvannak a maguk jogai. Ha visszakerülne hozzájuk, megint csak az ismétlődne, ami eddig is. Ez nem történhet meg!

Aomame bólintott.

– Magam fogom ezt a gyereket felnevelni – jelentette ki az öreg hölgy. – Mást nem tehetek. Még ha a szülők jönnének is érte, senkinek sem vagyok hajlandó kiadni. Valahol elrejtem, és én fogom gondját viselni.

– Azonosítható az a férfi, aki ezt a kislányt megerőszakolta? – kérdezte Aomame. – Egy emberről van szó?

– Igen, egy meghatározott egyénről – hangzott a válasz.

– És nem lehet vád alá helyezni?

– Hatalmas, igen tekintélyes személy. *Nagyon* erős és közvetlen befolyással rendelkezik, a gyerek szülei régóta és jelenleg is a hatalmában vannak. Azt teszik, amit az a férfi parancsol nekik. Megfosztva személyiségüktől éppúgy, mint józan ítélőképességüktől. Abszolút igazságnak tartják azt, amit az az ember mond nekik. Ha egyszer azt követeli, hogy adják át neki a lányukat, nem ellenkezhetnek. Lenyelik a békát, és örömmel adják oda. Akkor is, ha tudják, mi fog ott történni vele.

Nehéz volt felfogni mindazt, amit az öreg hölgy elmondott, Aomame egy darabig ezen törte a fejét.

– Ez valami különös társulat lehet? – kérdezte azután.

– Úgy van. Egy szűk, kollektív elmebajban szenvedő közösség.

– Valamiféle kultuszt űznek?

Az öreg hölgy bólintott:

– Úgy van. Ráadásul igen gonosz és veszedelmes rítusokat.

Kétségtelen, gondolta magában Aomame, beharapva az ajkát, ez egy szekta. Parancsra cselekvő, személyiség és ítélőképesség nélküli emberekkel. *Nem kizárt, hogy ugyanez akár velem is megeshetett volna.*

Valójában a Tanúk belső köreiben nem keveredtek efféle nemi eltévelyedésekbe, legalábbis Aomamét az erőszakos testi közeledéssel nem fenyegették. Körülötte a „fivérek” és „nővérek”

mind nyájas, hívő emberek voltak. Komolyan vették a hitüket, a tanításokat, olykor életük veszélyeztetése árán is tiszteletben tartották. Csakhogy a jó szándék nem mindig vezet szükségszerűen a helyes eredményhez. Az erőszak nem mindig testi formában jelenik meg, és az agressziónak sem kell mindig szemmel látható formát öltenie. A sebnek sem kell folyton véreznie.

Cubasza Aomame életének azt az időszakát juttatta eszébe, amikor annyi idős volt, mint ez a kislány. Nekem saját elhatározásomból sikerült kivonnom magam, gondolta, de ennek a gyereknek az esetében olyan súlyosak az őt ért bántalmak, hogy számára talán nincs visszatérés a normális világba. A maga szabad, természetes lelkiállapotát talán nem lehet helyreállítani többé. Amikor Aomame erre gondolt, hevesen összeszorult a szíve. Azt látta Cubasza alakjában, amivé *alkalmasint ő is válhatott volna.*

– Aomame – szólította meg az öreg hölgy. – Elnézést, hogy csak most mondom meg, tudom, nem volt szép tőlünk, kérem a megértését, bátorkodtunk utánanézni a maga dolgainak.

Aomame erre magához tért a töprengésből és felnézett az öreg hölgy arcára, aki folytatta:

– Már a legelső találkozásunk, beszélgetésünk óta elkezdtük figyelni. Boldoggá tenne, ha nem neheztelne ezért.

– Nem neheztelek érte. Az, hogy átvilágítottak, az ön helyzetében magától értetődő, hiszen, amit mi ketten csinálunk, az sem mindennapi – mondta Aomame.

– Úgy van, egy vékony, finom szálon egyensúlyozunk. Épp ezért kölcsönösen meg kell bíznunk egymásban. Viszont, ha nem tudjuk a másikról, amit kell, nem bízhatunk meg benne. Ezért teljeskörűen nyomoztattam maga után. A jelenétől fogva a múltjáig visszamenőleg.

Természetesen csak szinte *teljeskörűen,* hiszen az emberről senki sem tudhat mindent, valószínűleg csak a Jóisten.

– És a sátán is.

– Ő is – mondta Aomame után az öreg hölgy, és egy halvány mosoly suhant át az arcán. – Megtudtuk, hogy kiskorában sérüléseket szenvedett el egy kultikus közösségtől. A maga szülei lelkes hívei voltak a Tanúk Gyülekezetének, és ma is azok. Egyáltalán nem akarják megbocsájtani, hogy maga elvetette a hitet. Ez a tudat a mai napig fájdalmas magának.

Aomame némán rábólintott.

– Őszintén szólva – folytatta az öreg hölgy –, a Tanúk Gyülekezetét nem tartom tisztességes vallásnak. Ha például kicsi korában valami nagyobb baleset éri és műtétre szorul, kezeletlenül hagyják meghalni. Az a vallás, amelyik megtagadja az életmentő műtét lehetőségét, a kultikus rítusokon kívül semmire sem képes. Aki átlép a határvonalon, az már vét a dogmák ellen.

Aomame bólintott. A vérátömlesztés tilalmának elve az elsők között volt, amit a Tanúk a gyerekek fejébe vertek. Messze nagyobb boldogság testi-lelki tisztaságban meghalni és a mennyországba kerülni, mint hátat fordítva az isteni tannak, a vérátömlesztés miatt a pokolra kerülni, tanították a kicsiknek. Megalkuvásnak helye nincs. Vagy a mennybe menni, vagy elkárhozni, csak ez a két lehetséges út. A gyerekek pedig még nem rendelkeznek kritikai érzékkel. Nem tudakolóznak utána, hogy ez az alapelv a józan ész alapján vagy tudományosan megállja-e a helyét. Nem tehetnek mást, csak elhiszik mindazt, amit a szüleiktől hallottak. Biztos vagyok benne, gondolta Aomame, ha annak idején, kiskoromban vérátömlesztésre szorulok, a szüleim parancsára nyilván a beavatkozás elutasítását, vagyis a halált választottam volna, hogy azután valahová a mennybe, vagy mit tudom én hova kerüljek.

– Híres szekta ez a vallási közösség? – kérdezte Aomame.

– Előfutárnak nevezik őket. Magának is kellett hallania róluk, hiszen egy időben tele voltak velük az újságok. Mikor az a komoly incidens történt.

Aomame hírét sem hallotta ennek a társaságnak, nem emlékezett ilyesmire, de bizonytalanul rábólintott, mert úgy érezte, hogy jobb ez

így. Tudatában volt ugyanis annak, hogy ő most valószínűleg nem 1984-ben él, hanem egy többszörösen módosított 1Q84-ben. Egyelőre ez puszta hipotézis, de napról napra fokozatosan egyre valóságosabbá növekszik. Úgy látszik, hogy ebben a világban még sok olyan információ lehet, melyről ő nem értesült. Mindig résen kell hát lennie. Az öreg hölgy tovább beszélt a társaságról.

– Ez az Előfutár kis mezőgazdasági kommunának indult. A kemény mag, egy városból menekült szélsőbalos csoport vitte az ügyeket. Egy ponton azonban bekövetkezett a nagy fordulat, vallásos közösség lett belőlük. Sem a változás oka, sem a lefolyása nem ismert.

Ha valami furcsának mondható, ez a történet az. A tagok túlnyomó részben megmaradtak a közösségben. Megkapták a törvényes engedélyt mint vallásos közösség, de a külvilág lényegileg mit sem tud róluk. Alapjában véve a buddhizmus tantrikus ágához tartoznak, de valószínű, a tanítás középpontjában olyasmi állhat, mint egy papírmaséból összetákolt figura. Ez a vallás mégis hamarjában követőkre talált és erőre kapott. Ahhoz a *hatalmas csetepatéhoz* is lehetett valami köze, mégsem ártott a közösség hírnevének. Semmiféle hátrány nem érte őket. Bámulatra méltó módon, simán kivédték. Inkább jó reklám lett az ügyből – itt lélegzetvételnyi szünet következett, majd a folytatás: – A világ nem nagyon tud róla, de van ennek a szektának egy alapítója, akit Vezérnek neveznek. Azt tartják róla, hogy különleges erőkkel rendelkezik. Amikor éppen erőben van, súlyos betegségeket gyógyít, jövendőt mond, mindenféle természetfeletti jelenségeket idéz elő. Persze mind csupa szemfényvesztés és manipuláció, de sokakat magához vonz.

– Természetfeletti jelenség?

A kérdésre az öreg hölgy összeráncolta szépen ápolt szemöldökét:

– Azt már nem tudom, hogy ez valójában miben is áll. Az efféle kultikus szekták – őszintén szólva – engem egyáltalán nem érdekelnek. Amióta világ a világ, folyton csak a szélhámosság

ismétlődik. A módszer is mindig ugyanaz. Ezek a szégyentelen csalók azonban nem ismernek határt. Ugyanis rengetegen vannak, akik nem hisznek az igazságban, hanem abban, amit szánt szándékkal hinni szeretnének. Hiába meresztik tágra mindkét szemüket, valójában nem látnak semmit. Az ilyeneket becsapni gyerekjáték.

– Előfutár – ejtette ki a szót Aomame. Neki úgy hangzott, mint valami gyorsvasúti járat fantázianeve, sehogy sem illett egy vallási közösséghez.

Mikor a szót meghallotta, mintha a csengésében megbújt volna valami különleges jelentés, Cubasza egy pillanatra lesütötte a szemét, de rögtön felnézett ismét, arcára visszatért az addigi kifejezéstelenség. Mintha egy kis örvény felkavarodott volna benne, de azután rögtön el is simult.

– Ebben az Előfutárnak nevezett vallási közösségben az alapító követte el az erőszakot Cubaszán – közölte az öreg hölgy.

– Azzal az ürüggyel vette rá a gyereket, hogy ezzel a szellemi ébredés adományához juthat. A szülőknek tudomására hozta, hogy a műveletet még a menstruáció megindulása előtt kell elvégezni. Csakis a még teljesen érintetlen lány részesülhet ebben a kiváltságban. Azért, hogy az ekkor keletkező éles fájdalom magasabb szintre emeljen, ez a kapu kikerülhetetlen, át kell jutni rajta. A szülők persze elhitték, amit mondtak neki. Tényleg elképesztő, hogy az emberek mennyire ostobák tudnak lenni. Cubasza nem az egyetlen eset. Értesüléseim szerint a közösségben több ilyen kislánnyal szemben is elkövették ugyanezt. A szekta alapítója egy ferde hajlamú, nemileg eltévelyedett ember, nem kétséges, hogy csupáncsak az ő gyalázatos egyéni kedvteléseinek elfedésére létesült a közösség a dogmáival együtt.

– Van ennek az alapítónak rendes neve?

– Sajnos, nem jutottam odáig, hogy megtudjam. Csak Vezérnek szólítják. Nem tudom, kiféle, miféle, hogyan élt addig, az ábrázata is ismeretlen. Akárhol is kerestem, nem szivárgott ki semmiféle

információ. Teljesen levédtek mindent. Jamanasi megyében, a hegyek között van egy zárt főhadiszállásuk, ahonnan úgyszólván senki sem kerül elő. A közösségből is csak kevesen vannak, akik a Vezérrel találkozhatnak. Valami egészen besötétített helyen tartózkodik, és ott meditál.

– Tehát nem tudjuk ezt a személyt kézre kerítem.

Az öreg hölgy ránézett Cubaszára és lassan bólintott:

– Pedig az nem lehet, hogy még ennél is több áldozatot szedjen, nem gondolja?

– Vagyis nekünk kell tennünk valamit.

A Madame egy ideig némán Cubasza kezére tette a kezét, majd megszólalt:

– Úgy van!

– Biztosra vehető, hogy ezután is megismétlődik majd ez a fertelmes cselekmény? – kérdezte Aomame.

– Egészen bizonyos, hogy szervezetten történik a kislányok megerőszakolása.

– Ha ez igaz, akkor tényleg tűrhetetlen – mondta halkan Aomame. – Ahogy mondta, megengedhetetlen, hogy még több áldozatot szedjen.

Az öreg hölgy egy darabig a gondolataiba mélyedve vívódott magában. Azután megszólalt:

– A Vezérnek nevezett személyt még alaposabban meg kell ismernünk. Nem maradhat semmi homályban. Hiszen emberéletekről van szó.

– Ez az egyén szinte soha nem kerül elő?

– Igen. És nagyon szigorúan őrzik.

Aomame összehúzott szemmel nézett, eszébe jutott a szekrényfiókjában lapuló, különleges tű. Annak is a kiköszörült, éles

hegye.

– Ami azt illeti, nem könnyű eset – mondta.

– *Kivételesen* nehéz – toldotta meg az öreg hölgy, visszahúzta a kezét a kislányéról, és ujjaival könnyedén megsimította a szemöldökét. Ez nála – bár nem gyakran fordult elő – a tépelődést jelentette.

– Gyakorlatilag lehetetlen lenne kivitelezni – mondta Aomame hogy én elmenjek Jamanasiba a hegyek közé, besurranjak a telepre, kijátszva a szigorú őrizetet, *elintézzem a* Vezért, majd utána könnyedén kisétáljak onnan. Mondjuk egy nindzsa-filmben esetleg…

– Nem is erre gondoltam, – szólt erre komolyan az öreg hölgy, de azután elmosolyodott, mintegy tréfára véve a dolgot – persze, hogy erről szó sem lehet.

– Azután van még egy dolog, ami zavar engem – mondta Aomame a szemébe nézve az öreg hölgynek. – A *little people,* egyáltalán mi lehet az? Mit műveltek Cubaszával? Esetleg róluk sem ártana értesüléseket szerezni…

Az öreg hölgy ujja megállt a szemöldökén:

– Ez engem sem hagy nyugton. Ez a gyerek itt szinte meg sem mukkan, de – mint az előbb is – gyakran emlegeti a *little people-t*. Valamiért nagyon fontos lehet neki. Csak azt nem mondja meg, hogy ez az apró nép kiféle-miféle. Ha erről kérdezik, csak keményen összezárja a száját. Szóval, még egy kis időt kérek, utánanézünk az ügynek.

– Van remény arra, hogy az Előfutárról is többet lehet tudni?

Az öreg hölgy elmosolyodott:

– Semmi nincs a látható dolgok között, ami bizonyos összegért kapható ne lenne. Én pedig rászántam erre a szükséges anyagiakat. Különös tekintettel erre az ügyre. Lehet, hogy egy kis időbe telik, de feltétlenül hozzájutunk a szükséges tudnivalókhoz.

Pedig van ám a látható dolgok között olyan, amit semennyiért sem lehet megvenni, ellenkezett magában Aomame. *Példának okáért ilyen a Hold.* Azután témát váltott:

– Tényleg befogadja Cubaszát, hogy itt nevelkedjék fel?

– Természetesen komolyan gondolom, hivatalosan is a nevelt lányom lesz.

– Bizonyára tudja, hogy a jogi eljárás egyáltalán nem lesz egyszerű. A tények makacs dolgok.

– Nyilván tudomásom van róla, de minden követ megmozgatok az ügy érdekében. Ezt a gyereket nem engedem át senkinek – a Madame hangjába erős elszántság vegyült. Ennyire leplezetlenül még egyszer sem mutatta ki az érzelmeit, és ez kissé feltűnt Aomaménak. Az öreg hölgy leolvasta beszélgetőtársa arcáról a megütközést. Halkan, a bizalmas közlés hangján folytatta:

– Én még senkinek sem mondtam el, idáig magamban őrizgettem egy gondolatot. Nehezemre esett volna beszélni róla ugyanis. Szóval, a lányom az öngyilkossága idején állapotos volt. Hat hónapos terhes. Lehet, hogy azt a fiúgyereket nem akarta világra hozni. Ezért vitte magával magzatát a halálba. Ha a gyerek annak rendje, módja szerint megszületik, annyi idős lenne, mint Cubasza. Annak idején egyszerre veszítettem el két, számomra drága életet.

– Szörnyű lehetett.

– De személyes veszteségem nem árnyékolja be az ítélőképességemet. Nem akarom magát feleslegesen veszélynek kitenni. Maga olyan drága nekem, mint a saját lányom. Mi már egy családhoz tartozunk.

Aomame szó nélkül bólintott.

– Akárhogy is, de azt a férfit ki kell irtani – szólt az öreg hölgy, mintegy önmagának, azután felnézett. – Minél előbb sort kell keríteni rá, hogy a másvilágra kerüljön.

Aomame Cubaszát figyelte, számára üres bábnak tűnt. A kislány a szemét nem fókuszálta, csupán a levegőnek egy pontjára meredt.

– Ugyanakkor nem lehet kapkodni – mondta a Madame. – Körültekintően és nagy türelemmel kell eljárnunk.

*

Később Aomame magára hagyta a kislányt és az öreg hölgyet, aki kijelentette, hogy mellette marad, megvárja, amíg Cubasza álomba merül. A földszinten egy kerek asztal mellett, fejét összedugva, négy asszony halkan beszélgetett. Aomame ezt valahogy nem érezte valóságosnak, inkább egy képzeletbeli festői kompozíciónak. Lehetne a címe: „Titkon osztozkodó nők”. Még akkor sem változott a kép, mikor Aomame elment mellettük.

Mielőtt kiment volna a kapun, lehajolt a német juhászkutyához és megsimogatta. Az állat erre hevesen és boldogan csóválta a farkát. Aomame furcsállotta is, hogy minek örül ez a kutya ilyen önfeledten. Ő soha életében nem tartott kutyát, macskát vagy madarat. Egy cserép virág sem kellett neki. Ekkor hirtelen eszébe ötlött valami, és felnézett az égre, melyet a tavaszi esők fellegei szürkén és laposan eltakartak. A Holdat nem lehetett látni. Szélcsendes éjszaka volt. A felhők mögött ugyan sejteni lehetett némi halvány fényfoltot, de azt már nem, hogy hány Hold van az égen.

*

A földalatti felé menet Aomame eltűnődött a világ furcsaságain. Ha igaz, amit a Madame mondott, hogy csak az öröklődés szekerei volnánk, akkor közülünk némelyek, és nem is kevesen, hogy vetemedhetnek elképesztő dolgokra? Miért nem érik be avval, hogy az ön- és fajfenntartás körében maradva a DNS által meghatározott céljaikat szépen, bőséggel beteljesítik? Az öröklést hordozó anyagnak mi haszna származik abból, ha bonyolult elferdülésekkel kacskaringókat írnak le, és néha egészen rendkívüli életet élnek az emberek?

Van férfi, aki abban leli örömét, hogy menstruáció előtt meggyalázza a lányokat. Egy tagbaszakadt testőr homoszexuális, ott a vérátömlesztést megtagadó és azzal halálba induló hitbuzgóság, meg a hat hónapos magzatával együtt öngyilkos terhes asszony, a másik az elvetemült férfiakat tűvel szúrja nyakon. Vannak férfigyűlölők és nőgyűlölők. Mi hasznot hajt ezek létezéséből az emberi öröklődés? A kromoszómák az efféle elferdülések epizódjait színes ösztönzésként élvezik, vagy szándékosan, valamely céltól vezérelve kihasználják?

Aomame ezt nem értette, csak azt, hogy más életutat már nem nagyon választhat. Bárhogy lesz, gondolta, nekem ezt az életet kell végigélnem. Nem olyan, mint egy árucikk, melyet vissza lehet küldeni és újra cserélni. Akármilyen furcsa, bármilyen elferdült ez az énemet hordozó szekér.

Jó lenne, ha az öreg hölgy boldog emberré tudná változtatni Cubaszát, kívánta Aomame séta közben. Kettejük boldogságáért nem sajnálnám magamat feláldozni. Az én jövőm amúgy szóra sem érdemes. Ha azonban őszinte akart lenni önmagához, nem nagyon hitt abban, hogy az öreg hölgyre és a kislányra ezentúl majd csendes, nyugodt, legalábbis normális élet vár.

Többé-kevésbé egy cipőben járunk, gondolta Aomame, életünk során túlságosan is nehéz terheket kell cipelnünk. Ahogy a Madame mondta, egy kiterjedt család tagjai vagyunk, ahol mindenki mély lelki sebeket, mindenféle kudarcokat hordoz, és a küzdelemnek soha sincs vége.

Miközben mindezt végiggondolta, egyszerre csak azon vette észre magát, hogy elkapta egy férfi utáni sóvárgás. Miért éppen most jött rám, méltatlankodott magában, és járkálás közben a fejét rázta. Nem tudta eldönteni, hogy vajon a nagy lelki megrázkódtatás okozta feszültség miatt kell most neki egy férfi, vagy a testében lapuló petesejtek szava hívja, esetleg elferdült génjei incselkednek vele. De az igény nagyon mélyre eresztette benne a gyökerét. Ajumi bezzeg azt mondaná, hogy akkor hát rajta, gyerünk, hadd szóljon! Valahogy így szokta kifejezni magát. Aomame töprengett: mitévő legyen? A

szokásos bárban foghatna egy férfit magának. A Roppongi főutca csak egy megálló volt onnan földalattival. Csakhogy túl fáradt volt már és nem is férfiakhoz volt öltözve, festék sem volt rajta, mokaszin a lábán, műanyag sporttáska a vállán. Gondolta, inkább hazamegy, kinyit egy üveg vörösbort, és miután magányosan kielégült, alszik egyet. Az lesz a legjobb. A Holdat meg hagyjuk békén.

*

Hiroóból Dzsijúgaokába menet a vonaton egy férfi ült vele szemben, és ahogy elnézte, kedvére volt ez az ember. Persze negyvenes éveinek második felében járhatott, arca ovális, pirospozsgás, a homlok elindult már fölfelé, maga előtt tolva a hajat. A fejforma sem volt rossz, jól állt neki a vékony, fekete keretes szemüveg. Ruházata jó ízlésre vallott. Vékony nyári pamutzakó, fehér pólóing, bőr irattáska a térden, puha Penny Loafers cipő a lábon. Valami vállalati alkalmazottnak látszott, egy nem túl komoly cégnél. Mondjuk egy kiadóban, vagy építő, esetleg ruházati vállalkozásban dolgozhatott. Szorgalmasan belemélyedt egy papírba bekötött zsebbe való könyvecske olvasásába.

Ha lehetne, gondolta Aomame, micsoda vad szexpartit bonyolítana le ezzel az emberrel! El is képzelte magában, hogyan és milyen jó fogást találna a kemény tagon. Úgy megmarkolná, hogy elállna tőle még a vérkeringése is. A másik kezével pedig alkalmasint gyengéden masszírozhatná a golyóbisokat. Ahogy ott ült, kezeit a térdén tartva, érezte, hogy zsibonganak az ujjai. Öntudatlanul markolászta velük az üres levegőt. Lélegzetvételkor a válla fel-alá járt, nyelvével lassan nyalogatta az ajkát.

Csakhogy Dzsijúgaoka állomásnál neki le kellett szállnia. A szemben ülő férfi pedig, anélkül, hogy tudomást szerzett volna arról, hogy erotikus képzelgések tárgyává vált, utazott tovább valamerre, tovább üldögélve, könyvecskéje olvasásába merülve. Úgy látszott, észre sem vette, hogy vele szemben micsoda nőszemély ül. Aomame leszállás közben kísértést érzett, hogy kitépje a könyvet a férfi kezéből, de persze ellenállt neki.

*

Hajnali egy óra tájban mélyen aludt az ágyában szexuális álmokba merülve. Olyanforma mellei voltak, mint egy-egy szép grapefruit. Mellbimbói is nagyok, kemények, odanyomódva valami férfiember ágyékához. Ruhái ledobva, meztelen, szétvetett lábakkal aludt. Felette – de ezt nem látta – két hold világolt. Egyik a régi nagy, a másik apró új.

*

Cubasza és az öreg hölgy egy szobában aludtak el. A kislányon új, kockás mintájú pizsama, kicsire összekucorodva feküdt az ágyon. A Madame felöltözve ült az olvasófotelben, kissé ferdén, ahogy elnyomta az álom, térdén takaróval. El akart ugyan menni, mihelyt Cubasza elalszik, de közben úgy, ahogy volt, maga is elszunnyadt. A dombon álló ház körül csend honolt. Néha felhallatszott a távoli útról a felgyorsuló motor éles berregése vagy a mentőautó szirénája.

A német juhászkutya összegömbölyödve aludt a kapunál. Az ablakon a függöny szorosan összehúzva, kívülről a higanygőzlámpa fénye fehérre festve megvilágította. Ahogy a felhők kissé oszladozni kezdtek az égen, a rések között kikandikált a két hold. Ők szabályozták a világtengereken az árapályt.

A kislány fejét szépen a párnára fektetve, kissé nyitott szájjal aludt, lélegzetvétele szinte észrevétlen, a teste meg sem moccant. Néha a válla rezzent meg csak egy kicsit. A haja eltakarta a szemét.

Egyszer csak megnyílik a szája és egymás után lépked ki rajta az apró nép, a *little people.* Előbb mindegyik óvatosan szemügyre veszi a környéket, csak azután mutatkozik. Ha az öreg hölgy ekkor felébred, biztos megláthatja őket, de nem, a Madame mélyen aludt. Jó ideig nem nyitja ki a szemét. A *little people* jól tudja ezt. A társaság összesen öt főből áll. Amikor Cubasza száján kiléptek, akkorák voltak csak, mint a kislány kisujja, de odakint – mint valami összecsukható szerszám – lassan tekeregve, vagy harminccentisre húzták ki magukat. Mindegyiken azonos, jellegtelen ruha volt. Az

arcukon semmi sajátságos, nem lehet őket egymástól megkülönböztetni.

Lágyan a földre libbentek és az ágy alól előhúztak egy zsemle nagyságú tárgyat. Körbeülték és szorgosan gömbölygetni kezdték. Ruganyos, fehér gombóc volt. Gyakorlott kézzel a levegőbe nyúltak és onnan félig átlátszó szálakat húztak le, majd rágombolyították a puha gubóra, mely ettől lassanként megnagyobbodott. Eléggé szívós fonalakat használtak. Ekkorra már az apró nép észrevétlenül elérte a közel hatvancentis magasságot. Ugyanis szükség szerint szabadon tudták változtatni a nagyságukat.

Miközben folytatták a munkát, egyikük sem szólt, csak szorgosan tette a dolgát. Csapatmunkájuk hézagtalan együttműködésen alapult. Ezalatt Cubasza és az öreg hölgy moccanás nélkül aludt. A német juhászkutya a füvön heverve, mintha álmodott volna valamit, öntudatlanul halkan morgott.

Feje fölött a megkettőzött Hold különös fénnyel öntötte el a világot.

20 | **TENGO**
Azok a szerencsétlen giljakok

Tengo nem tudott aludni, míg Fukaeri az ő pizsamájában és ágyában mélyen elszunnyadt. A férfi hevenyészve megvetette magának a kicsiny pamlagot (különben nem volt szokatlan neki, néha ott pihent le napközben), csak az álom nem jött a szemére, kint a konyhaasztalnál rótta papírra egy regény betűit. A szövegszerkesztője bennmaradt a hálószobában, így hát golyóstollal a jegyzettömbjére írt. Ezt sem érezte különösebben szokatlannak. Biztos, hogy a rögzítés sebességét tekintve előnyösebb a szövegszerkesztő, de Tengo szerette a régiek módjára papírra vetni a sorokat.

Bárhogy vesszük, ritkaságszámba ment, hogy éjszaka ennyire át tudta magát adni a munkának. Világosban szeretett írni, amikor odakint ide-oda járkálnak az emberek. Amikor mindent elborít a sötétség és a mély csönd, a mondatok túlságosan töménnyé válnak. Sokszor kellett nappal elölről újraírnia mindazt, amit éjszaka megfogalmazott. Jobb volt neki nappal írni, hogy ne kelljen annyit bajlódnia a szöveggel.

Ám ezúttal, hogy tollal vetette papírra a sorokat, az agya olajozottan működött. A fantáziája kinyújtózott, és a történet szabadon hömpölygött előre. Egyik ötlet magától értetődően kapcsolódott a másikához. Az áramlást szinte semmi sem szakította meg. A golyóstoll hegye konokul, szakadatlan szántotta a fehér papírt. Amikor a kéz elfáradt, Tengo a levegőbe emelve kezét tornáztatta az ujjait, akár egy zongorista. Az óra mutatója fél kettő felé közeledett. Különös módon egy hang nem sok, annyi sem hallatszott be a külvilágból. A várost egy rétegben befedő felhőtakaró mintha elnyelte volna a felesleges zajokat.

A pihenő után Tengo ismét tollat ragadott, és tovább rótta betűit a jegyzetfüzet lapjaira. Közben eszébe ötlött, hogy másnap esedékes,

hogy feljöjjön hozzá a barátnője. Mint mindig pénteken délelőtt, tizenegy után. Addig el kell vinnie innen Fukaerit valahová. A lány amúgy lekötelezte őt azzal, hogy nem használt kölnit. Ha valakinek az illata visszamarad az ágyban, a barátnője azonnal észreveszi. Tengo tudta, hogy a nő igen jó megfigyelő és rendkívül féltékeny. Az ugyan nem számított neki, hogy a férjével szexei, de komolyan megneheztelt volna, hogy ha Tengo más nővel lefekszik.

– A férjemmel nem számít – mondta. – Más lapra tartozik.

– Hogyan?

– Más jogcímen van elszámolva.

– Másként éled át?

– Úgy bizony. Ugyanazt a testrészt használom, de más hangulatban. Hagyjuk ezt. Elvégre felnőtt nő vagyok, megy ez nekem. Azt azonban, hogy te más nőkkel összeadd magad, nem tűröm el.

– Nem teszek én olyat – védekezett Tengo.

– Csak úgy mondtam, de már attól is megcsalva érzem magam, hogy feltételezem a lehetőséget.

– A puszta feltételezéstől? – lepődött meg Tengo.

– Érted is te a nők gondolkodását! Csak regényeket tudsz írni.

– Márpedig én ezt nagyon is igazságtalannak tartom.

– Azt lehet, de majd kárpótollak érte – zárta le a vitát a nő, és állta a szavát.

*

Tengo megelégedett idősebb barátnőjével. A nő szokványos értelemben nem volt szép. Arca, mondjuk, hogy érdekes. Talán volt, aki csúfnak tartotta, de Tengónak ez az arc az első pillanattól fogva megtetszett. Mint szexpartnerre semmi panasza nem lehetett. Az asszonynak Tengóval szemben nem voltak nagy igényei. Hetenként egyszeri alkalommal három-négy órányi kellemes együttlét, intenzív

szexszel egybekötve. Lehetőség szerint ráadással. A férfi más nőktől tartózkodjék. Alapjában véve ez volt minden, amit elvárt. A családját mindennél fontosabbnak tartotta, nem volt szándékában, hogy Tengóért felszámolja. Egyszerűen csak nem volt elég az a szexuális ellátás, amit a férje nyújtott neki. Így azután Tengóval a kár-haszon tekintetében nagyjából kiegyeztek. A férfinek más nő nem is nagyon kellett, annál inkább a szabadság és a kényelem. Nem kellett neki más azon kívül, hogy a nő időközönként biztosítsa számára a szexuális együttlétet. Ha valamiért nem tudott lelkesedni, az a vele egyidős nőkkel való kapcsolat volt. Ismerkedni, szerelembe esni, nemi kapcsolatba kerülni velük és az ezzel elkerülhetetlen felelősséget vállalni – nem töltötte el túlságos lelkesedéssel. Arról a néhány pszichológiai fokozatról és lehetőségről, amit meg kell lépni ilyenkor, csak halvány sejtelme volt. Micsoda előre nem látható, nehezen kivédhető ütközésekre kerülhet sor… szerette volna úgy megoldani a dolgot, hogy az egésznek a felelősségét ne kelljen viselnie.

A felelősség fogalma, mint olyan, Tengót mindig is nyomasztotta és riasztotta. Addigi életpályája során ügyesen kerülgette, hogy felelősséggel járó helyzetbe hozzák. Azon volt, hogy ne keveredjen bonyolultabb emberi kapcsolatokba, kerülte a szabályok kötöttségeit, nem kért és nem adott kölcsön, egyedül, szabadon és nyugodtan akart éldegélni. Ehhez következetesen tartotta magát. Ezért többnyire fel volt készülve arra, hogy megússza a vesződséggel járó dolgokat.

Tengo már életének korai időszakában elsajátította annak a technikáját, hogyan tegye magát észrevehetetlenné a kötelezettségek elől való menekülés végett. Azon igyekezett, hogy adagolja magát, csak lassanként mutassa ki, mit tud. Véleményét megtartotta magának, nem állt ki az előtérbe, azon volt, hogy saját létezését minél jobban elhalványítsa. Egyedül, saját erejéből kellett megélnie, anélkül, hogy mások segítségét igényelte volna. Gyerekkorától fogva így volt ez, csakhogy akkor még nem volt meg az ereje ahhoz, hogy egyedül boldoguljon. Ezért hát, ha olykor szélvihar kerekedett, nehogy elsodorja, meghúzódott valami mögött

és megkapaszkodott. Ezt neki is mindig észben kellett tartania, akárcsak Dickens regényében az árva gyerekeknek.

Addigi élete mondhatni nagyjából a rendes mederben folyt. Folyton kivonta magát mindenféle kötelezettség alól. Nem maradt bent az egyetemen, nem vállalt szabályos alkalmazással járó munkát, nem házasodott meg, viszonylag szabad foglalkozást választott, nőben számára kielégítő szexuális partnerre lelt (mert nem voltak túlzott igényei), bőséges szabadidejében írással foglalkozhatott. Komacu szerkesztő személyében mentorára lelt, akinek köszönhetően rendszeresen irodalmi jellegű feladatokhoz jutott. Igaz, hogy önálló írásai még nem láttak napvilágot, de mindennapi életében nem voltak nehézségei. Nem voltak közeli barátai és szerelme sem, aki elvárta volna tőle, hogy ígéreteket tegyen neki. Vagy tíz nővel került össze addig, de senkivel sem hosszadalmas kapcsolatban. Viszont legalább szabad volt.

Ám amióta kezébe vette a *Légből szőtt gubó*t – Fukaeri kéziratát –, Tengo nyugalmán hézagok kezdtek mutatkozni. Először is úgyszólván beleerőszakolták a szerkesztő által kitalált veszélyes programba, és ez a szép lány Tengót személy szerint is, bizonyos értelemben érzelmileg furcsán megrendítette. A *Légből szőtt gubó* átírása következtében pedig valamilyen belső átalakuláson ment át. Ennek tulajdonítható az a vágy, mely *saját* irodalmi munkálkodásra indította. Természetesen a fordulat kívánatos változást hozott. Ezzel együtt tény, hogy az addig fenntartott, csaknem tökéletesen kielégítő életmódjának ciklusa valamiképpen módosításra szorult.

Mindegy, holnap péntek, gondolta magában, feljön a barátnője. Addig Fukaerit valahova el kell küldeni.

*

A lány hajnali kettőkor már fent volt. Pizsamásán benyitott a konyhába. Ivott egy nagy pohár vizet a csapból, majd szemét dörzsölgetve leült az asztalhoz Tengóval szemben.

– Utadban vagyok – kérdezte a szokásos módon, kérdő hangsúly nélkül.

– Ugyan dehogy. Nem zavarsz különösebben.

– Mit írsz.

Tengo behajtotta a jegyzettömb fedelét, és rátette a golyóstollat.

– Semmi érdekes nincs benne – mondta. – Már éppen be akartam fejezni.

– Itt maradhatok egy kicsit veled – kérdezte a lány.

– Nem bánom. Iszom egy kis bort, te mit kérsz?

Fukaeri megrázta a fejét.

– Semmit, csak egy ideig itt akarok maradni.

– Jól van. Én sem vagyok még álmos.

Tengo pizsamája túl nagy volt a lánynak, ezért az ujját meg a nadrág szárát felgyűrte, a gallérnál kissé kilátszott a melle. Ahogy így saját hálóruhájában szemlélte a lányt, Tengo lélegzete furcsamód elakadt. A hűtőhöz lépett, előszedte az üveget, és a maradék bort kitöltötte a pohárba.

– Nem éheztél meg? – kérdezte a lányt. Igaz, hogy Kóendzsi állomásnál hazatérőben ettek valami spagettit, de nem volt túl sok, és azóta már jócskán eltelt az idő. – Készítek valami szendvicset, vagy valami egyszerűbbet.

– Nem vagyok éhes – utasította el az ajánlatot Fukaeri. – Inkább olvasni szeretném, amit írtál.

– Azt, amit most leírtam?

– Azt.

Tengo felvette a tollat, mely hatalmas markában egészen kicsinynek látszott, megforgatta az ujjai között.

– Nem szoktam megmutatni a kéziratomat, míg a végére nem értem és át nem javítottam. Kabalából.

– Kabalából.

– Magánügy, afféle hóbort.

Fukaeri egy darabig nézte a férfit, megigazította a pizsama gallérját, majd így szólt:

– Figyelj, olvass nekem valami könyvet.

– Ha olvasok, akkor elalszol majd?

– Aha.

– A professzor is olvasott neked?

– Igen, mert mindig fenn marad hajnalig.

– A Taira nemzetség történetét is tőle hallottad?

A lány a fejét rázta.

– Nem, magnószalagról.

– És meg is jegyezted, pedig az jó hosszú lehetett.

Fukaeri a két kezével mutatta, mekkora halom kazettát hallgatott végig.

– A sajtóértekezleten melyik részt mondtad fel?

– Hógan Josicune, menekülés a fővárosból…

– Mikor a Tairák bukása után Minamoto no Josicune elmenekül Kiotóból Joritomo elől és a győztes nemzetségben kitört a testvérháború? – emlékezett Tengo.

– Aha.

– Azon kívül, mit tudsz még?

– Mondd, amit hallani akarsz.

Tengo elgondolkodott, emlékezett rá, hogy a hosszú történetben milyen rengeteg epizód volt.

– Legyen a Dan no ura-i tengeri csata.

Fukaeri vagy húsz másodpercig csendben koncentrált. Aztán elkezdte felmondani:

A Gendzsi-harcosok ellepték a Heikék hajóit, melyek már csak hánykolódtak,
hisz az evezősök és a kormányosok lenyilazva vagy kardélre hányva
hevertek a hajók fenekén.
Tomomori, az új Középtanácsos csónakon sietett a Császári Hajóhoz.
„A mi napjainknak vége. Mindent, ami bántaná a szemet, dobjatok a tengerbe!”, mondta, a tatig szaladt, útjában söprögetett, törölgetett,
szemetet gyűjtött, saját kezével takarította a hajót.
„Hogy halad a csata, Tanácsos úr, hogy áll a helyzet?”, kérdezték kórusban a hölgyek,
mire keserűen felnevetett:
„Hamarosan tiszteletét teszi önöknél néhány váratlan vendég keleti harcos!”
„Hogy képes ilyen csúnya tréfára ebben a szörnyű-helyzetben?”,
kezdtek hangos sikoltozásba és jajgatásba a nők.

Látta ezt Nii-dono, és mivel rég fölkészítette magát,
fejére borította két sötétszürke leplét, felhajtotta puha selyemruhájának szegélyét,
hóna alá fogta a Drágakövet, övére tűzte a Kardot, és karjába vette a Császárt.
„Nő vagyok, igaz, de akkor sem adom magam az ellenség kezére!
Őfelségével tartok oda, ahova megy. Mind, akik hívek kívántok maradni hozzá,
kövessetek szaporán!”, azzal a hajó széléhez lépett.

A Császár abban az évben töltötte be nyolcadik évét,
de jóval idősebbnek látszott,
és olyan szép volt, hogy beragyogta környezetét,
dús, fekete haja a hátát verdeste.
Tanácstalanul kérdezte:
„Hova viszel, Nagyanyám?”

Nii-dono a fiatal uralkodóra nézett, és könnyeivel küzdve
mondta:
„Hát nem érted, Felség?
Előző életedben tartózkodtál a Tíz Bűntől,
ezért válhatott belőled Császár, de most egy rossz karma
ragad magával, jó szerencsédnek immár vége.
Fordulj hát előbb kelet felé,
és búcsúzz el az iszei Nagy Szentély Istennőjétől,
majd nézz nyugatra, és mondd Buddha nevét,
hogy érted jöjjön, és befogadjon a Tiszta Földre.
Ez az ország itt a gyötrelmek helye,
én egy boldog földre viszlek, melynek neve Paradicsom”,
fejezte be sírva.
A Császár sápadtzöld köntöst viselt, haját füleinél
összefogva viselte, ahogy kisfiúknak szokás.
Arcán csorogtak a könnyek, amint összetette apró, szép
kezét,
és előbb kelet felé térdelve
búcsút mondott az iszei Nagy Szentély Istennőjének,
majd nyugat felé fordulva Buddha nevét ismételte.
Nii-dono végül karjába kapta a gyermeket. „A hullámok
alatt is rejtőzik egy főváros”,
súgta vigasztalóan, és a feneketlen mélységbe vetette
magát.{*}

Tengo szemét lehunyva hallgatta, és olyan érzése volt, mintha egy vak regőst hallgatna pengetős biva lanttal. Rádöbbent, hogy ez az eposzi történet egykor tényleg így, szájhagyomány útján terjedt. A lány egyébként színtelen és hangsúlytalan hanghordozása elbeszélés közben meglepően erőteljes és gazdag színpompát öltött. Mintha megszállta volna valami. Az 1185-ben lejátszódott hősi küzdelem a tengeren, a Kanmon szorosban élénk színekkel elevenedett meg előadásában. A Tairák sorsa már megpecsételődött, Kijomori felesége, Tokiko, a még gyermek Antoku császárt magához ölelve a vízbe vetette magát. Az udvarhölgyek sem akartak az ellenség kezére jutni, inkább követték példáját. Tomomori megrendültségét tréfával leplezve biztatta a nőket az

öngyilkosságra, mondván, hogy még mindig jobb önkezükkel véget vetni életüknek, mint ha élve kóstolhatnák meg a poklok kínjait.

– Folytassam – kérdezte Fukaeri.

– Nem, ennyi elég. Köszönöm – mondta Tengo elmélázva, elképzelve az újságírók álmélkodását. – De hogyan tudtál ilyen hosszú szöveget megjegyezni?

– Sokszor egymás után meghallgattam a hangszalagot.

– Ugyan már, egy átlagember akárhányszor is hallja, nem képes szóról szóra emlékezni rá.

Ekkor jutott Tengo eszébe, hogy ez a lány nem tud olvasni, és helyette kifejlődhetett benne a hallás után való memorizálás képessége. Ugyanúgy, mint a Savant-szindrómás, autista gyerekek, akik egy pillanat alatt képesek megjegyezni rengeteg vizuális információt.

– Olvassál – kérte Fukaeri.

– Mi akarsz hallani?

– Amit a professzor mesélt nekem, amiben szerepel a Nagy Testvér.

– Aha, az *1984?* Az nincs meg nekem.

– Miről szól?

Tengo visszaemlékezett a regény történetére:

– Jó régen olvastam, az iskolai könyvtárból kölcsönöztem ki, az apró részletek nem nagyon jutnak eszembe. Tény, hogy 1949-ben adták ki, abban az időben pedig 1984 még távoli jövőnek számított.

– Ez most az idei év.

– Úgy van, az idén éppen 1984-et írunk. A jövő egyszerre csak jelenné vált. Azután meg rögtön múlt lesz belőle. George Orwell a regényében úgy írta le ezt az időt, mint a sötét abszolutizmus uralmát a társadalom felett. Az embereket szigorú ellenőrzése alatt

tartja egy Nagy Testvérnek nevezett diktátor. A híreket cenzúrázzák, a történelmet pedig szüntelenül átírják. A regény főhőse hivatalban dolgozik, és éppen az volt a feladata, hogy a nyelvet átalakítsa. Úgy gondolta, hogy a történelem mindenestül újra lett írva, a régi pedig végképp el lett törölve, ezért a szavak jelentését is meg kellett változtatni a jelen igényeinek megfelelően. Ez olyan gyakran ismétlődik, hogy végül senki sem tudja, mi az igazság, mi nem, ki az ellenség, ki a barát. Erről szól a könyv.

– Történelmet újraírni.

– Ha elraboljuk az igazi történelmet, az olyan, mintha az ember személyiségéből ellopnánk egy darabot. Ez bűncselekmény.

Fukaeri egy kicsit elgondolkodott. Tengo tovább magyarázott:

– Az ember emlékezete az egyéni emlékekből és a közösségiekből áll össze. A kettő szorosan összetartozik. A történelem a kollektív emlékek gyűjteménye, ha ezt elvesszük vagy átírjuk, az egyéni létünknek nincs mire támaszkodnia.

– Te is átírtál.

Tengo ivott a borból.

– Én a te írásodat csak a célszerűség miatt alakítgattam. A történelem átírása egészen másról szól.

– Nincs meg neked ez a Nagy Testvér-könyv – kérdezte Fukaeri.

– Sajnos nincs, és épp ezért nem is tudom felolvasni neked.

– Más is jó lesz.

Tengo odament a könyvespolchoz, és nézegette a könyvek gerincén a címeket. Mindig is sokat olvasott, de kevés könyv volt a birtokában. Sehogy sem volt ínyére, ha túl sok holmi vette körül a lakásában. Ezért azután, néhány különleges esettől eltekintve, a kiolvasott könyveket elvitte az antikváriumba. Csak olyat vett meg, amit rögtön el akart olvasni, a fontosabbakat pedig alaposan memorizálta. Ha ezenfelül valamire szüksége volt, kivette a közeli könyvtárból.

Nem szokott hozzá a hangos olvasáshoz, nem tudta eldönteni, melyik könyv lenne alkalmas erre, ezért hosszú időbe telt, míg kiválasztotta az egyiket. Hosszú töprengés után a *Szahalin*t vette elő. Sok helyen meg volt jelölve egy-egy jelentősebb részlet, úgyhogy akárhol bele lehetett olvasni.

Mielőtt hozzáfogott volna a felolvasáshoz, néhány egyszerű magyarázatot fűzött a műhöz. Csehov még csak harmincéves volt, amikor 1890-ben elutazott Szahalinra. A Tolsztoj és Dosztojevszkij utáni nagy nemzedék ifjú irodalmi nagyságaként már jelentős elismertség övezte. Ő, aki a fővárosban, Moszkvában pezsgő forgatagban élt, egyedül elment a világ végére azzal az elhatározással, hogy hosszabb időt tölt ott. Senki sem tudja az okát, miért adta a fejét ekkora utazásra. Szahalint fegyenctelepeknek alakították ki abban az időben, egy átlagember számára a hely nevének említése is a nyomorúság és a balsors jelképe volt. Akkoriban még nem volt meg a transzszibériai vasútvonal, úgyhogy az írónak a több mint négyezer mérföldes utat lovas kocsin kellett megtennie a rendkívüli hidegben, és ez a megpróbáltatás Csehovot, aki már eredetileg sem volt valami jó bőrben, irgalmatlanul megviselte. A nyolc hónapig tartó távol-keleti utazás eredményeképpen megszületett mű, a *Szahalin,* az olvasókat alaposan megtévesztette. Az írásban háttérbe szorultak az irodalmi elemek, inkább beillettek hivatalos beszámolónak vagy útleírásnak. Csehov körül az emberek méltatlankodtak, miért fecsérli feleslegesen és értelmetlenül az idejét ilyesmire egy olyan író, mint ő. Volt olyan kritikusa, aki felrótta neki, hogy valamiféle társadalmi szerepben akart volna tetszelegni. Mások véleménye szerint már nem volt miről írnia, és témát akart keresni a messziségben. Tengo a könyvhöz mellékelt térképen megmutatta Fukaerinek, hogy merre is fekszik ez a sziget.

– Miért akart odamenni… – kérdezte a lány.

– Azt akarod tudni, hogy *én* mit gondolok erről?

– Azt. Olvastad a könyvet.

– Olvastam.

– Akkor mit gondolsz.

– Lehet, hogy maga Csehov sem tudta volna pontosan megmondani az okát – válaszolt Tengo. – Csak úgy, egyszerűen megkívánta, hogy odamenjen és megnézze. Meglátta a térképen, fogta magát és találomra nekivágott, vagy mi. Nekem is volt hasonló érzésem, mikor a térképet nézegettem: na, ide mindenképp elmegyek. Mindig távoli, nehezen elérhető vidékre akartam menni. Ugyan milyen tájak vannak arra, mivel foglalkoznak ott az emberek? Ellenállhatatlan a késztetés, hogy megtudjam. Az ilyet úgy lehet megkapni, mint a kanyarót. Heves láz fogja el az embert, amit nem lehet másokkal megértetni. Ez maga a vegytiszta kíváncsiság. Indíttatás, ami megmagyarázhatatlan. Persze azért csupáncsak ennyi nem lett volna elég, hogy rábírja Csehovot az útra, hiszen abban az időben Moszkvából eljutni Szahalinra elég körülményes lehetett. Kellett még valami más is.

– Például.

– Csehov író és ugyanakkor orvos is volt. Talán, mint tudós ember, saját szemével szeretett volna meggyőződni annak a hatalmas országnak az egészségi állapotáról. Odahaza terhére lehetett a hírességet körülvevő rajongás, feszélyezte, hogy a moszkvai irodalmi berkekben idegesítő gáncsoskodás folyik, az írók mesterkélt viselkedésével sem tudott megbarátkozni. A hamis, körmönfont kritikák iránt csak utálatot érzett. Talán egyfajta zarándoklat volt ez a szahalini utazás, azzal a céllal, hogy megtisztuljon a kultúrszennytől. Szahalin sokféle értelemben megragadta az írót. Épp ezért nem irodalmi szövegként fogalmazta meg az utazást. Nem félkész írásműve nyersanyagának tekintette a *Szahalint,* ez a betegség sújtotta vidék saját testének egyik darabja volt. Vagy lehet, hogy csak ő tekintette annak.

– Érdekes könyv – kérdezte Fukaeri.

– Engem érdekelt. Nagy számban vannak benne adatok és statisztikák, ahogy már említettem, ez nem valami színpompás

irodalmi mű. Viszont erőteljesen megjelenik benne a tudós Csehov kitartó igyekezete a megismerésre. A hivatalos jellegű feljegyzések között itt-ott megjelennek az általa megfigyelt emberek megragadó arcmásai, tájak, útleírások bukkannak elő. Adatokkal alátámasztott hivatalos jelentésként sem éppen rossz. Esetenként egészen elragadó. Például az, amit a giljakokról írt.

– Giljakok – szólt a lány.

– Ez a nép már régóta őshonos volt Szahalin szigetén, jóval az orosz gyarmatosítás előtti időktől fogva. Eredetileg délen laktak, de a Hokkaidóról betelepülő ainu törzsek feljebb, a sziget középtája felé szorították őket. Az ainuk pedig Jamato népének nyomására távoztak Hokkaidóról. Csehov azon volt, hogy megörökítse a giljakok életét és kultúráját, mielőtt azok még az oroszosítás hatására gyors ütemben elenyésznek.

Tengo ott nyitotta fel a könyvet, ahol ezekről a giljakokról van szó. Úgy olvasta fel Fukaerinek, hogy megértse – szükség szerint itt-ott elhagyott belőle.

„A giljaknak erős, zömök testalkata van; közepes, sőt alacsony növésű. A magas termet csak akadályozná a tajgában. Csontozata vastag, különösen erősen fejlett rajta minden nyúlvány, taraj és dudor, amelyekhez az izmok tapadnak; ez erős, kemény izmokat sejtet és állandó feszült küzdelmet a természet ellen. A giljak teste sovány, inas-eres, nincs rajta zsírpárna; telt, kövér giljak egy sem akad. Úgy látszik, minden zsírt a hőre fordít a szervezet, mert a szahalini ember testének sok-sok hőt kell kifejtenie, hogy pótolja az alacsony hőmérsékletet és a rendkívül nyirkos levegő okozta veszteséget. Érthető, hogy miért van szüksége a giljaknak olyan sok zsírra. Zsíros fókát, lazacot, tokzsírt, bálnazsírt, véres húst eszik, mindezt nagy mennyiségben, nyers, száraz állapotban, sőt gyakran fagyosan; és mivel ilyen durva ételt eszik, rágóizmainak tapadási helye rendkívül kifejlődött, valamennyi foga erősen megkopott. Tápláléka csakis állati eredetű, a húshoz és a halhoz csak akkor társul a mandzsúriai fokhagyma vagy a földieper, ha olykor otthon ebédel, vagy ha lakomázik. Nyevelszkoj tanúsága szerint a giljakok

nagy bűnnek tartják a földművelést, aki elkezdi turkálni a földet, vagy beleültet valamit, az feltétlenül meghal. De a kenyeret, amelyet az oroszok ismertettek meg vele, élvezettel eszi, mint valami nyalánkságot, és mostanában gyakran találkozik az ember akár Alekszandrovszkban, akár Rikovszkojében olyan giljakkal, aki egy kerek kenyeret visz a hóna alatt.”{*}

*

Tengo itt szünetet tartott, és megpróbálta a feszülten figyelő Fukaeriről leolvasni a hatást, de a lány arca mozdulatlan maradt.

– Mit szólsz hozzá? – kérdezte a férfi. – Olvassam tovább, vagy akarsz egy másikat?

– Szeretnék még többet hallani a giljakokról – kérte Fukaeri.

– Akkor folytatom.

– Jó, de lefekhetek közben?

– Persze.

Átmentek a hálószobába, Fukaeri bebújt az ágyba, Tengo pedig odahúzott egy széket mellé, és tovább olvasta a könyvet.

> *A giljakok sose mosakodnak, úgyhogy még a néprajztudósok is nehezen tudják megállapítani arcuk színét; fehérneműjüket nem mossák, prémruhájuk pedig úgy fest, mintha csak az imént nyúzták volna le egy döglött kutyáról. A giljakok nehéz, fanyar szagot árasztanak, lakóhelyük közelében pedig szárított hal és a rothadó halhulladék undorító, gyakran alig elviselhető bűze terjeng. Minden jurta mellett szárító áll – színültig teli szétlapított hallal –, amely messziről, kivált, ha megvilágítja a nap, korallfüzérhez hasonlít. Kruzenstern e szárítók mellett rengeteg apró férget látott, amelyek hüvelyknyi vastagon borították a földet.*

– Kruzenstern.

– Gondolom, ő volt a terület első felfedezője, Csehov szorgalmasan végigtanulmányozott mindent, amit Szahalinról írtak.

– Folytasd.

A jurta télen tele van a tűzhelyről szétterjedő maró füsttel, a tetejébe még a giljakok is, asszonyaik, sőt gyermekeik is dohányoznak. A giljakok betegségre hajlamosságáról és halandóságáról semmit sem tudunk, de fel kell tennünk, hogy ezek az egészségügyi életkörülmények rossz hatással vannak egészségi állapotukra. Bizonyára ennek kell tulajdonítani azt a körülményt is, hogy a giljakok mindig gyenge ellenállóképességet tanúsítottak a ragályokkal szemben.

– Szegény giljakok…

A giljakok jelleméről különféleképpen nyilatkoznak a szerzők, de mind egyetértenek abban, hogy ez a nép nem harcias, nem szeret veszekedni, verekedni, és békességben megfér szomszédaival. Új emberek érkezését mindig gyanakvással figyelik, aggódnak tulajdon jövőjükért, de azért mindig a legkisebb tiltakozás nélkül, kedvesen fogadják az idegent, legfeljebb füllentenek: túlságosan zord színekkel festik le Szahalint, azt remélve, hogy ezzel eltávolíthatják az idegeneket a szigetről. Kruzenstern útitársaival összeölelkeztek, amikor pedig L. I. Srenk megbetegedett, ennek híre gyorsan elterjedt a giljakok között, és őszinte szomorúságot keltett bennük. Csak akkor hazudnak, ha gyanús és az ő véleményük szerint veszélyes emberrel beszélnek, vagy ha alkudoznak, de mielőtt hazugságot mondanának, összenéznek egymással – tisztára gyermeki modor. A mindennapi – nem üzleti – életben utálnak minden hazugságot vagy hencegést.

– Jópofák ezek a giljakok – jegyezte meg Fukaeri.

A giljakok gondosan teljesítik vállalt megbízásaikat. Még nem fordult elő, hogy egy giljak feleúton eldobta volna a postát, vagy idegen holmit eltulajdonított volna. Fürgék, értelmesek, vidámak, fesztelenek, és a gazdagok és az erősek társaságában nem éreznek semmi szorongást. Semmiféle hatalmat nem ismernek el maguk felett, és azt hiszem, nem ismerik a »felettes« és az

»alantas« fogalmat sem. A giljakok – ahogy mondják és írják – nem tisztelik a családi felsőbbséget sem. Az apának eszébe se jut, hogy ő fölötte áll fiának; az öreg anyának a jurtában nincs több hatalma, mint a süldőlánynak. Bosnyak azt írja, egyszer látta, hogy a fiú üti-veri és kikergeti a házból szülőanyját – és senki még mukkanni se mert. A család férfi tagjai egyenlők; ha az ember pálinkával kínálja a giljakokat, akkor adni kell a legkisebb fiúnak is. A női nem tagjai pedig egyformán jogtalanok, a nagymama csakúgy, mint az anya vagy a csecsemőlányka; úgy bánnak velük, akár a háziállatokkal, vagy mint egy tárggyal, amelyet ki lehet dobni, el lehet adni, meg lehet rúgni, mint egy kutyát. De azért a kutyát mégis becézik a giljakok, a nőket azonban soha. A házasságot hiábavalóságnak, kevésbé fontosnak tartják, mint például a dínomdánomot, nem is rendeznek semmilyen vallásos vagy babonás ceremóniát. A giljak elcseréli kopját, csónakját vagy kutyáját egy lányért; hazaviszi a lányt a jurtába, lefekszik vele egy medvebőrre – ezzel kész az egész. A többnejűség meg van engedve, de nem fejlődött ki nagy arányban, habár szemmel láthatóan több nő van, mint férfi. A giljaknál a nővel mint alacsonyabb rendű lénnyel, illetve tárggyal szemben tanúsított megvetés odáig fajult, hogy a nőkérdés területén nem tartja elítélendőnek még a rabságot sem… nyilvánvaló, hogy a nő náluk éppolyan kereskedelmi cikk, mint a dohány vagy más egyéb. Strindberg svéd író, a híres nőgyűlölő, aki azt kívánja, hogy a nő csak rabszolga legyen, és kiszolgálja a férfi szeszélyeit, lényegében egyformán gondolkodik a giljakokkal; ha véletlenül elkerülne Észak-Szahalinra, hosszan ölelgetnék a giljakok.

Tengo itt szünetet tartott, Fukaerire nézett, hogy mit szól hozzá. A lány hallgatott, tehát a felolvasás folytatódott tovább.

Bíróságuk nincs, nem tudják, mi az igazságszolgáltatás. Hogy milyen nehezen értenek meg bennünket, abból is kiviláglik, hogy mind ez ideig nem tudják teljesen elfogadni, mire valók az utak. Ők még ott is a tajgában közlekednek, ahol már épültek utak.

Gyakran lehet látni, ahogy ők maguk, a családjuk és kutyáik libasorban, nagy nehezen vergődnek át a süppedéken – közvetlenül az út mellett.

Fukaeri lecsukta a szemét, és csendesen, egyenletesen lélegzett. Tengo nézte egy ideig, de nem tudta megállapítani, hogy elaludt-e vagy sem. Lapozott tehát és folytatta a felolvasást. Egyrészt úgy érezte, hogy ezzel bizonyosságot nyer afelől, hogy Fukaeri elaludt-e, másrészt szerette volna, akár hangosan is, tovább olvasni Csehov szövegét.

A Najba folyó torkolatánál állt valamikor a Najbucsi őrhely. 1866-ban alapították. Micul tizennyolc lakott és lakatlan épületet, egy kápolnát és egy élelmiszerraktárt talált itt. Egy újságtudósító, aki 1871-ben járt Najbucsiban, azt írja, hogy itt húsz katona volt egy hadapród parancsnoksága alatt; az egyik ház gazdasszonya, egy szép magas katonafeleség megkínálta friss tojással és fekete kenyérrel, dicsérte az itteni életet, csak amiatt panaszkodott, hogy a cukor nagyon drága. Most már nyomuk sincs azoknak a házaknak, és a szép magas katonafeleség csak legendának tetszik, mert az ember csupán pusztaságot lát körös-körül. Mindössze egy új házat építenek itt, börtönőri házat vagy postaállomást; ennyi az egész. A tenger hidegnek, zavarosnak látszik, bömböl; magas szürke hullámai a fövenyre csapódnak, de úgy, mintha kétségbeesetten azt akarnák mondani: »Istenem, miért teremtettél bennünket?« Ez már a Nagy- vagy Csendes-óceán, Najbucsinál az innenső parton hallani lehet, ahogy az építkezésen csattognak a katorgások fejszéi, a túlsó, a távoli, az elképzelt parton meg ott van Amerika. Balra a szahalini fokokat látni lehet a ködben, jobbra ugyancsak fokok vannak… körös-körül sehol egy teremtett lélek, nincs egyetlen madár, egyetlen légy sem, és érthetetlennek látszik, kinek zúgnák itt a hullámok, ki hallgatja őket éjjelente, mit is akarnak egyáltalán, és végül, kinek bömbölnek majd, ha én is elmegyek. Itt, a parton nem gondolatok, hanem éppenséggel gondok lepik meg az embert; félelem fogja el, de mégis úgy szeretne itt állni, végtelenül

sokáig, szeretné nézni a hullámok egyforma mozgását, és hallgatni fenyegető bömbölésüket.”

Úgy látszott, Fukaeri ekkorra már tökéletesen mély álomba merült. Tengo figyelte a lány csendes, alvó lélegzetvételét, azután becsukta a könyvet, letette az ágy melletti kis asztalra, felállt, eloltotta a villanyt a hálószobában, és még egy pillantást vetett Fukaerire. A lány hanyatt, arca a mennyezet felé, száját egyenesen összezárva, nyugodtan aludt. Tengo becsukta az ajtót és visszament a konyhába.

Csakhogy már nem tudta tovább írni saját szövegét. Csehov leírása, a vad és elhagyatott tengerpart képe rátelepedett a gondolataira. Még a hullámverést is hallani vélte. Ahogy lehunyta a szemét, maga is ott állt a kietlen Ohotszki-tenger hullámok ostromolta partján és eltűnődött. Osztozott Csehov tétova, búskomor gondolataiban.

Amit ő ott, a világ végén érezhetett, a tökéletes elerőtlenedés lehetett. Azzal együtt, hogy közben valószínűleg ugyanúgy a vállára nehezedhetett még a tizenkilencedik századi orosz író elkerülhetetlen végzete is. Minél távolabb akart kerülni Oroszországtól, annál inkább beléivódott a testébe. Tengo elmosogatta a borospoharakat, a mosdónál fogat mosott, majd eloltotta a konyhában is a villanyt, és a díványra heveredve magára húzta a takarót. Aludni akart. A fülében még hatalmasan visszhangzott a hullámverés, de mégis lassan elhalványult a tudata, és elnyelte az álom mélye.

*

Mire felébredt, már reggel nyolcra járt az idő. Fukaeri eltűnt az ágyból. A kölcsönkért pizsama gombóccá gyűrve, a mosógépbe hajítva, úgy, ahogy a lány levette: a csuklónál felgyűrt ujjal és bokánál felhajtott nadrágszárral. A konyhaasztalon lévő jegyzettömbön golyóstollal írt üzenet: „Most mi van a giljakokkal? Hazamentem.” Az írás apró betűs, kemény szögletes sarkokkal, valahogy mesterkéltnek tűnt, Tengónak olyan érzése volt, mintha a magasból nézne tengerparti fövenybe kagylóhéjjal belekarcolt

írásjegyeket. Összehajtogatta a papírt és eltette az asztalfiókba. Tizenegy tájban megérkezik a barátnője, s ha meglátja, lesz nemulass.

Tengo beágyazott, és a Csehov-művet visszarakta a könyvespolcra. Azután kávét főzött, kenyeret pirított. Reggeli közben észlelte, hogy valami nehéz megülte a lelkét. Sokáig tartott, míg rájött az okára. Fukaeri csendesen alvó arcának a látványa volt az.

Esetleg beleszerettem volna ebbe a lányba? – gondolta. – Nem, az nem lehet – felelte önmagának. – Csak van benne valami, amitől fizikai értelemben összeszorul a szívem. Akkor meg miért kapott meg annyira, hogy az én pizsamámat viselte, és minden mélyebb értelem nélkül miért vettem elő és szagoltam meg azt a ruhát?

Túl sok a rejtélyből.

– Az író nem oldja meg a kérdéseket, hanem felteszi őket – mondta Csehov.

Híres mondás, csakhogy az író nemcsak a műveire tartotta érvényesnek, hanem a saját életéhez is így állt hozzá. Volt ott kérdésfeltevés bőven, de problémamegoldásra már nem futotta. Saját gyógyíthatatlan tüdőbaját (orvosként tisztában volt vele) igyekezett figyelmen kívül hagyni, és a halálos ágyáig nem hitte el, hogy a betegség elviszi. Heves vérhányás következtében, fiatalon halt meg.

Tengo megcsóválta a fejét, és felállt az asztaltól. Ma jön hozzá a barátnője. Addig mosni kell még és kitakarítani. Gondolkodni ráér később is.

21 | **AOMAME**
Próbálgatjuk, mennyire lehet még elmenni

Aomame elment a kerületi könyvtárba, és úgy, mint máskor is szokta, kivette a napilapok gyűjteményét, majd kiteregette az asztalon. Még egyszer szeretett volna ugyanis utánanézni a Jamanasi megyében kitört zavargásnak, mikor is szélsőségesek egy csoportja a rendőrséggel tűzpárbajt vívott. Az öreg hölgy által említett Előfutár nevezetű vallási közösség telepe is a hegyek között volt, Jamanasi megyében, arrafelé, ahol a lövöldözés történt. Talán nem volt ez véletlen egybeesés, gondolta Aomame. Ami a véletlent illeti, még az is eszébe jutott, hogy az öreg hölgy összefüggéseket sejtetve beszélt erről a komoly incidensről.

Az a bizonyos tűzharc három évvel azelőtt történt, 1981-ben (Aomame feltevése szerint 1Q84 előtt három esztendővel), október 19-én. A lövöldözésről a részleteket már előző könyvtári látogatása idején az eseményről írt tudósításokból ismerte, ezúttal főleg a különféle szempontokból írt elemző cikkekre volt kíváncsi.

Az első összecsapásban a szélsőségesek Kalasnyikov gépkarabélyokból nyitottak tüzet, megöltek három rendőrt, kettőt pedig súlyosan megsebesítettek. A támadás után a fegyveresek a hegyekbe menekültek, rendőrök pedig valóságos hajtóvadászatot indítottak utánuk, velük együtt az Önvédelmi Haderők egy állig felfegyverkezett deszantos egysége is üldözőbe vette a menekülőket helikopterrel. Ennek eredményeképp bekerítették a csoportot, de azok nem adták meg magukat, így hármat lelőttek közülük, kettő súlyos sérüléseket szenvedett (egyikük kórházba szállítás után meghalt, a másikkal nem tudni mi lett, az újságok nem írtak róla), négyen ép bőrrel vagy kisebb sérülésekkel úszták meg, ezeket letartóztatták. Mivel a rendőröket és a deszantosokat jól védte a golyóálló mellény, ők ezúttal nem sebesültek meg. Csak egy rendőr törte a lábát, mert üldözés közben leesett egy szikláról. A

szélsőséges csoportból egyetlenegynek nyoma veszett, annak ellenére, hogy nagy erőkkel keresték.

Miután a tűzpárbaj keltette zűrzavar alábbhagyott, az újságok lassacskán újabb és újabb részleteket adtak közre a szélsőséges csoport létrejöttéről. Az 1970-es években, az egyetemi csetepatékból kikerült diákok közül szerveződtek. A tagoknak több mint fele a Tokió Egyetem Jaszuda előadótermét vagy a Nihon Egyetemet elfoglaló egyetemisták soraiból került ki. A roham-osztagosok erőszakot alkalmazva leverték a felkelést, elűzték őket, de végül a kampuszban és a környező városrészekben összeverődve a diákok, néhány tanárukkal együtt Jamanasiban létrehoztak egy mezőgazdasági kommunát. Először egy Takasima nevű továbbképzőhöz csatlakoztak, de nem voltak megelégedve az ottani helyzettel, újjászerveződtek, és önállósodva olcsó áron földhöz jutottak Jamanasi elhagyott falvaiban, ahol mezőgazdasági tevékenységgel foglalkoztak. Először sok küszködés volt a szokatlan munkával, de miután a városban lassacskán nagy keletje lett a bioélelmiszereknek, a zöldségeladás csomagküldő szolgálattal kombinálva összejött nekik. Ezzel a hátszéllel a majorság ütemes fejlődésnek indult, és méretében is egyre növekedett. Végeredményben komoly és szorgalmas vezetőik által jól szervezett társaságról van szó. Ennek a kommunának volt a neve az Előfutár.

Aomame arca hatalmasat rándult, nagyot nyelt erre, a torka mélyéről valami nagyot szólt. A kezében tartott golyóstollal ütemesen kocogtatta az asztalt.

Tovább olvasta a cikkeket.

Arról volt szó, hogy míg egyrészt az Előfutár üzemeltetése jól haladt, belső köreiben egyre nyilvánvalóbbá vált a szakadás. Ott voltak egyrészt a marxista forradalmi mozgalom folytatását követelő harcias elemek, másrészt a kommunapártiak, számukra nem volt alternatíva a mostani japán helyzetben egy erőszakos eszközökkel vívott forradalom. Inkább egy viszonylag nyugodtabb közösségi életet szerettek volna élni közösen művelt földjeiken, azzal együtt, hogy a kapitalizmus szellemiségét elutasították. Szóval a telep

nagyjából két csoportra oszlott. Eladdig, hogy 1976-ban a számarányában jóval több követőnek örvendő kommunapárt kitaszította a harcpártiakat az Előfutár telepéről.

Ámbár nem mondható, hogy a válás erőszakkal ment volna végbe. Az újság híradása szerint a kommuna az újonnan vásárolt, cserélt földekből is adott és juttatott némi alaptőkét is a távozóknak. A jelek szerint békésen akartak „osztozkodni”. Megalapították hát az új kommunát a csereföldeken, az új telep pedig a Hajnalpír nevet kapta. Ennek harcos tagjai időközben nagy tűzerejű fegyvereket szereztek be. Későbbi tényfeltárás dolga lesz megtudni, hogyan, miféle tőkefedezettel jutottak ezekhez.

A rendőrségnek és az újságíróknak is megfoghatatlan, miért, hogyan alakult át az Előfutár vallási közösséggé. Ám miután a harcpártiakat minden különösebb baj nélkül leválasztották magukról, gyorsan elmélyült az Előfutár vallásos jellege, és 1979-ben hivatalosan is bejegyezték őket vallási közösségnek. Egymás után vásárolták a környéken a földet, a majorság és a telep intézményei gyarapodtak. A közösség intézményes építményei köré magas kerítést vontak, lehetetlenné téve kívülről az illetéktelenek behatolását, mondván, hogy ezzel akadályozzák meg „a vallásos gyakorlatok megzavarását”. Honnan származik mindehhez a pénz, hogyan sikerült olyan gyorsan megszerezni a hivatalos elismerést – nos, ezekre a részletekre nem derült fény.

*

A héják csoportja azonban a gazdálkodással párhuzamosan a Hajnalpír telephelyén titkos fegyverforgatási gyakorlatokat végzett, a környékbeli parasztoknak pedig komoly gondokat okozott. Az egyik ütközési pont a telepen folyó kis patak birtokjogáért folyó küzdelem volt. A vizet a környékbeli gazdák mezőgazdasági célokra már régóta közösen használták, de a Hajnalpír megtiltotta nekik, hogy területükre belépjenek. Éveken át folyt a harc, odáig, hogy a parasztok panaszt tettek a drótkerítés ellen, mire egy nagyszámú telepescsapat jól ellátta a bajukat. A megyei rendőrség erőszakos bűncselekmény miatt elrendelte a helyszíni vizsgálatot a Hajnalpír

közössége ellen, a helyzet tisztázása végett. Ekkor tört ki váratlanul a fegyveres harc.

Amint Jamanasi hegyei között elült a csatazaj és a Hajnalpírt gyakorlatilag megsemmisítették, az Előfutár haladék nélkül hivatalos közleményt adott ki, öltönyös, jóképű, fiatal hívüket megtették szóvivőnek, aki a szöveget sajtóértekezleten felolvasta. Az érvelése egyértelmű volt: akárhogy is volt a múltban; jelen pillanatban az Előfutár és a Hajnalpír között semmiféle kapcsolat nincsen. Az elszakadás óta a hivatalos ügyeken kívül jóformán nem volt közöttük érintkezés. Az Előfutár betartja a törvényeket, békeszerető közösség, amely egykor arra a döntésre jutott, hogy minden további nélkül szakít az erőszakos forradalmi elveket valló Hajnalpír-kommandókkal. Ezután lett az Előfutárból vallási közösség, és megkapta ennek hivatalos elismerését. A lezajlott vérontást szerencsétlenségnek, az elesett rendőröket hősi halottaknak tartja. Mélységes együttérzését fejezi ki az áldozatok hozzátartozóinak. Az Előfutár közössége semmiféle módon nem kapcsolódik az említett eseményekhez. Tagadhatatlan tény, hogy a Hajnalpír az Előfutár méhében fogant, ezért amennyiben a mostani bűnténnyel kapcsolatban a hivatalos szervek szükségesnek tartják a nyomozást, a felesleges félreértések elkerülése végett, az Előfutár áll elébe bármilyen vizsgálatnak. A társadalom előtt átlátható és törvényes közösségnek nincsen semmiféle rejtegetnivalója. A szükséges adatok közzétételének igényéhez, lehetőségeihez mérten, hozzájárul.

A nyilatkozatra válaszul, helyszíni szemlére szóló paranccsal a kézben, megjelent a Jamanasi megyei rendőrség, egy egész álló héten keresztül járták a telepet, gondosan, belülről megvizsgálták az intézményeket, ellenőrizték a sokféle iratot. Bizonyos felszínen mutatkozó repedések gyanút keltettek a vizsgálatot végző hivatalos szervekben: vajon a fű alatt nem volt-e az Előfutár és a Hajnalpír között szorosabb kapcsolat a szakítást követő időkben? Csakhogy nem találtak semmiféle bizonyítékot. Szépen gondozott ligetekben, sétányokkal összefűzve, fából épült gyakorlótermek voltak elszórva a telepen, ahol az emberek egyszerű gyakorlóruhában elmélkedtek

vagy kemény gyakorlatoknak adták át magukat. Emellett a hívők földet műveltek. Szépen gondozott mezőgazdasági gépeket láttak, fegyvert sehol sem fedeztek fel, és semmi olyan nem került a szemük elé, ami erőszakra utalt volna. Minden tiszta és rendezett. Makulátlan higiénés étkezők, lakhelyek, egyszerű (de minden szükségessel ellátott) orvosi rendelő. Az emeletes könyvtárban buddhista könyvek és iratok sorakoztak a polcokon, szakszerű kutatás és fordítás folyt. Az egész nem annyira egy vallásos intézményre, mint inkább egy magánegyetem parkos kollégiumára emlékeztetett. A rendőrök nem tudtak mihez kezdeni a helyzettel, és végül üres kézzel távoztak.

Néhány nap elteltével az újságok, tévék is kiszálltak a helyszínre, de nagyjából ugyanaz a kép tárult a szemük elé, mint a rendőröknek. Nem kirakatszerűen zajlott az anyaggyűjtés, mint ahogy ilyen esetekben gyakran megtörténik, az újságírók kísérők nélkül, bárhová mehettek, bárkivel, korlátozás nélkül szóba állhattak, akivel csak kedvük tartotta, és mindezt megírták. A hívek személyiségi jogainak védelme érdekében a médiával egyezséget kötöttek, miszerint csakis olyan képeket adhatnak le, melyekre a vallási közösségtől engedélyt kaptak. A vallási gyakorlatok öltözetében a vezetők egy tágas teremben válaszolva az újságírók kérdéseire elmagyarázták, hogyan jött létre a közösség, mit tanítanak, milyen irányelvek szerint működtetik a telep életét. Szóhasználatuk udvarias, ugyanakkor nyílt és korrekt. A szektákra oly jellemző propagandaízű nyilatkozatoktól egyértelműen tartózkodtak. Mindegyikük inkább egy prezentációkban járatos ügynökség legjobb szakemberének tűnt, mintsem szektagurunak. Csak a ruházatuk volt más, mint a világiaknak.

Úgy lehet mindezt elképzelni, magyarázták, hogy nincsenek meghatározott hitelveik, nincs szükségük szabálygyűjteményekre, előírásokra, csak a korai buddhizmus alapjait tanulmányozzák, ezekből pedig a megvilágosodás elérése végett rugalmasan alkalmazva, közösségi módon alakítják ki a maguk dogmáit. Nem úgy van az, hogy előbb jön a tan, utána következik a megvilágosodás, hanem fordítva, először ki-ki eléri a

megvilágosodást, annak folyományaként alakulnak ki a szabályok, és abból magától keletkezik a dogma. Ez az ő alapvető irányelvük, mondták, ezért lényegesen különböznek ebben, mármint felépítés tekintetében minden eddigi vallástól.

Abban viszont egyeznek legtöbbjükkel, hogy az anyagi alapok egy részét a tagok önkéntes felajánlásaiból hozzák létre. Viszont nincsenek végletesen függő viszonyban a tagok adományaitól, főleg a mezőgazdasági tevékenységből tartják fenn a közösséget, az a célt tűzték ki, hogy szerény önfenntartásra rendezkedjenek be. A „szükségleteknek megfelelő” életet élve a testet tisztán tartani, a szellemet begyakorolni, s így békés, kiegyensúlyozott lelkülethez jutni – ez a cél. A versenytársadalom materializmusának hiábavalóságát felismerő ember szeretne sokkal mélyebben fekvő koordinátákhoz igazodni, ezért – egyik a másik után – belép a tanközösség kapuján. Nem kevés közöttük magasan képzett, speciális szakmával rendelkező, vagy magas társadalmi rangot elért ember. Világuk éles vonallal határolódik el az úgynevezett újvallásoktól. Nem vehető egy kalap alá azokkal, akik megkönnyebbülést ígérve a világi fájdalmaktól, afféle pillanatnyi igényeket kiszolgáló szellemi „gyorsétkezdéket” hoztak létre. Nem ilyen célok felé haladnak. Fontos a gyengék segítése, és azok számára, akik képesek önmaguk megváltására, megfelelő helyszíneken és asszisztenciával, intézmények állnak rendelkezésre. Ha amolyan teológiai továbbképzőkhöz hasonlóra gondolunk, akkor talán közel járunk az igazsághoz.

A Hajnalpír és köztük egykor komoly nézeteltérések támadtak a csoport fenntartásának irányelveit illetően, és ez egy idő múltán szembenálláshoz vezetett. Tárgyalásaik során békés megegyezésre jutottak: útjaik elváltak egymástól. Ők a maguk sajátos aszketikus elveit akarták megvalósítani. Ez végeredményben szerencsétlenségbe torkollt, és nem mondhatnak egyebet, mint hogy katasztrofális következményekkel járt. Ennek legfőbb oka az lehetett, hogy dogmatikus elhajlásuk következtében elvesztették a kapcsolatot a jelenben élő társadalommal. Ebből kifolyólag mélyen a szívükbe vésik, hogy magukat még elszántabban kell

megfegyelmezniük, hogy egyúttal olyan közösséggé váljanak, mely ablakot nyit a világ felé. Az erőszak egyetlen problémát sem képes megoldani. Szeretnék, ha mindenki megértené, hogy nem akarják vallási meggyőződésüket másokra erőltetni. Tagjaik nem végeznek térítői tevékenységet, és nem is támadnak más vallásokat. A megvilágosodásra, szellemiekre vágyók számára a célnak megfelelő és hatékony közösségi környezetet biztosítanak.

*

Az újságírók, a média emberei alapjában véve kellemes benyomásokkal távoztak a telepről. A hívők, mind a férfiak, mind a nők alakja karcsú, korukra nézve fiatalok (igaz, néhány idősebbet is lehetett látni) szép, tiszta szemekkel. Beszédjük választékosán udvarias. Általában nem nagyon beszéltek előző életükről, de többségük tényleg magasan képzettnek látszott. A felszolgált ételek egyszerűek voltak (azt mondták, hogy körülbelül ugyanazt eszik a hívek is), a közösség földjein termett friss és a maguk módján ízletes alapanyagokból.

Így alakult ki az a vélemény a médiában a Hajnalpírról, hogy az afféle feketebárányok csoportja volt, akik a régóta vágyott szellemi értékek irányában elmozdult Előfutárból már szükségképpen eleve kiestek. A nyolcvanas évek Japánjában a marxista alapokon álló forradalmi eszmék már idejétmúltnak tűntek. A hetvenes években még marxista forradalmi hevületű radikális ifjak tíz év múlva már a versenyszférában találtak maguknak helyet, és a gazdasági csatatérek élvonalában folytatták a harcot. Esetleg elvonulva a világ zajától, magányosan keresték az egyéni megigazulás útját. Mindenesetre megváltozott a világ folyása, és a régifajta politizálásnak bealkonyult. A Hajnalpír-incidens egészen véres és szerencsétlen eset volt, az igaz, de nagyvonalúan nézve a dolgokat mégiscsak olyan volt, mint mikor egy elkárhozott lélek kísértete olykor-olykor felbukkan. Nem más, mint egy előre nem látható, anakronisztikus esemény. Az újságok egyhangúan egy korszak záróakkordjának tartották az egészet. Az Előfutár az új idők

reményteljes választási lehetősége, a Hajnalpírnak pedig már nincs jövője.

*

Aomame letette a golyóstollát és mélyet sóhajtott. Eszébe jutott Cubasza megtört, üres szeme, végtelenül kifejezéstelen tekintete. A szemei engem néztek, ugyanakkor nem láttak semmit. Valami lényeges kiveszett belőlük.

Nem ilyen egyszerű ez. Az Előfutár valójában nem olyan tiszta, mint amilyennek az újságok írják, sötét dolgok lappanganak odabent. Az öreg hölgy szerint ez a Vezérnek nevezett egyén alig tizenéves lányokat erőszakol meg, és ezt kultikus cselekménynek állítja be. A média erről persze semmit sem tud, ők csak egy napot töltöttek ott. Szépen elrendezett gyakorlócsarnokokban jártak, friss zöldségekből készült ebéddel vendégelték meg őket, szép szavakat hallottak a lelki megigazulásról, azután elégedetten hazatértek, mint akik jól végezték dolgukat. Arra már nem terjedt ki a figyelmük, hogy mi történhet a háttérben.

*

Aomame kiment a könyvtárból, és egy közeli presszóban rendelt magának egy kávét. Az üzlet nyilvános telefonjáról felhívta Ajumit a munkahelyén, azon a számon, melyet a lány megadott neki, mondván, hogy ott mindig megtalálja. Egy kolléga vette fel a kagylót, mert Ajumi, mint mondta, éppen kint teljesít szolgálatot, két óra múlva tér vissza a kapitányságra. Aomame nem mutatkozott be, csak annyit mondott, hogy akkor majd ismét keresni fogja.

Otthonról hívta két óra múlva. Ajumi vette fel a telefont, és a „halló, halló, hogy vagy” után hozzátette:

– Minden rendben, csak sehogy sem akad valami rendesebb férfi. És neked?

– Ezzel én is hasonlóképpen vagyok – ismerte el Aomame.

– Nem jól van ez így. Micsoda hülyeség, hogy két ilyen csinos, fiatal nő, mint mi, tele egészséges vágyakozással és nem talál

magának senkit. Ezt nem hagyhatjuk annyiban, tennünk kell valamit.

– Aha… – mondta Aomame. – De mondd csak, nem baj, hogy ilyen hangosan beszélsz erről a munkahelyeden?

– Ugyan már! Nyugodtan beszélhetünk.

– Figyelj csak, szeretnék valamit kérni tőled, nem jut eszembe senki rajtad kívül, aki tudna erről valamit mondani.

– Mondjad csak. Nem ígérem, hogy tudok segíteni, de csak mondd!

– Tudsz valamit egy Előfutár nevezetű vallásos szervezetről? Jamanasiban, a hegyek között van a telephelyük.

– Előfutár… – ismételte meg Ajumi, és úgy tíz másodpercig gondolkodott. – Aha, azt hiszem, tudom, miről van szó. Vallásos kommuna odafent Jamanasi megyében, régen volt valami közük a Hajnalpír nevezetű agresszív csoporthoz, amely kirobbantotta annak idején azt a lövöldözést a hegyekben. A fegyveres összetűzés, meghalt három rendőr. Szegények. Az Előfutárnak viszont semmi köze nem volt ehhez. Az eset után helyszíni szemle is volt a településen, de mindent rendben találtak. Erről kérdeztél?

– Azt szeretném tudni, hogy ezután volt-e még valami ügye az Előfutárnak. Akár büntetőjogi, akár polgári téren. Viszont hogyan is férhetne egy magamfajta ilyen adatokhoz! Hiába, úgysem lehet minden újsággyűjteményt maradék nélkül végigböngészni. Gondoltam, hogy talán a rendőrségnek van valami eszköze rá, amivel utána lehet keresni.

– Mi sem könnyebb annál, betáplálják a számítógépbe és egykettőre kijön az eredmény… na, ezt szerettem volna válaszolni, de jelenleg még nem terjedt el ennyire a komputerhasználat a japán rendőrségnél. Még jó néhány évnek kell eltelnie ahhoz, hogy ez megvalósuljon. Így hát ma még nincs más mód rá, mint írni Jamanasi megyébe a kapitányságra, küldjék el az ügyiratok másolatát. Ahhoz pedig itt kérvényt kell benyújtani az iratokba való betekintés engedélyezése végett a főnökséghez. Persze

egyértelműen meg kell indokolni a kérést. Elvégre hivatal ez itt, vagy mi, mind azért kapják a fizetésüket, hogy az ügyeket körülményesebbé tegyék a kelleténél.

– Tényleg? – sóhajtott Aomame. – Akkor feladom.

– Téged meg miért érdekel ez annyira? – érdeklődött Ajumi.

– Valami ismerősöd belegabalyodott a szektába?

Aomame habozott egy kicsit, azután úgy döntött, hogy elmondja az igazat.

– Közel jársz hozzá. Nemi erőszakról van szó. Most nem mondhatok részleteket, de sorozatban, kiskorúak sérelmére követik el. Vallásos köntösbe bújva. Értesülésem szerint szervezetten zajlik a belső köreikben.

Ajumi hangján is hallatszott, amit összevont szemöldökkel furcsállja a dolgot:

– Még hogy kiskorúakat erőszakolnak meg? Ez megengedhetetlen!

– Az. Tűrhetetlen! – erősítette meg Aomame.

– Hány évesek a lányok?

– Tíz, vagy még annyi sem. Legalábbis még az első peteérés előtt állnak.

Ajumi egy ideig hallgatott a vonal túlsó oldalán, azután lecsillapodott hangon folytatta:

– Értem. Ha így áll a helyzet, megnézem, mit tudok tenni. Adsz két-három napot?

– Persze. Hívj, ha van valami, jó?!

Egy darabig még érdektelen dolgokról fecsegtek, azután Ajumi közölte, hogy mennie kell megint szolgálatba.

*

A telefon után Aomame leült az ablak melletti olvasófoteljébe, és egy ideig csak a jobb kezét nézegette. Hosszú ujjak, rövidre vágott, ápolt, de festetlen körmökkel. Ezt alkalmasint valahogy veszélyesnek érezte. Hiszen még egyetlen körmének a formáját sem képes maga befolyásolni. Valaki ezt egyszerűen és egyoldalúan kitalálta és rám erőltette, gondolta magában. Akár tetszik nekem, akár nem. Ugyan ki lehetett, aki eldöntötte, hogy ilyen formájúra nőjenek a körmeim?

Az öreg hölgy a múltkor megjegyezte:

– A maga szülei lelkes hívei voltak a Tanúk Gyülekezetének, és ma is azok.

Igaz, ők talán jelenleg is járnak téríteni. Aomaménak volt egy nálánál négy évvel idősebb bátyja. Csendes fiú. Míg a húga hátat fordított a hitnek, a fiú szüleinek engedelmes-kedve, hívő életet élt. Vajon most mit csinálhat? Nem mintha Aomamét különösebben érdekelné családja. Számára az csak elmúlt életének egy kis darabja. Megszakított velük minden kapcsolatot.

Hosszú időn át azon volt, hogy maradéktalanul elfelejtsen mindent, ami tízéves kora előtt történt. Az én életem tíz éves koromban kezdődött, gondolta. Azelőtt csupán olyan volt minden, mint egy rossz álom, tehát azokat a gondolatokat mindenestül ki kell dobni valahová. Bármennyire igyekezett azonban, tény, hogy valami mindig visszarántotta Aomamét ebbe a rémálomba. Majdnem minden, ami birtokában van, ebben a sötét altalajban gyökeredzik, és úgy látszik, hogy abból is táplálkozik. Bármennyire próbálkozom is eltávolodni, mindig vissza kell térnem hozzá, gondolta Aomame.

El kell juttatnom azt a Vezért a túlvilágra, döntötte el magában. Saját magam miatt is.

*

Harmadnap este jött egy telefonhívás Ajumitól.

– Megtudtam néhány dolgot – közölte.

– Az Előfutárról?

– Arról. Miközben törtem a fejemet a dolgon, egyszer csak eszembe ötlött, hogy a nagybácsim éppen abban az időben szolgált Jamanasi megyében a kapitányságon. Ráadásul elég magas beosztásban. Valami affélét mondtam neki, hogy sajnos egyik fiatal a rokonságból csatlakozott a vallási közösség híveihez, gondban vagyunk miatta, ezért hát utánanézek az Előfutár dolgainak, hogy értesüléseket szerezzek róla. Bocsánat, ha lehetne… szóval így adtam elő a dolgot. Megy ez nekem, tudod?

– Köszönöm szépen – hálálkodott Aomame.

– Erre felhívta a megyei kapitányságot, ahol elmondták a nagybácsimnak, hogy mi a helyzet az Előfutárral, és összehozták azzal, aki a helyszínen a nyomozást vezette. Ilyen úton megtudtam az illetékes rendőrtiszt telefonszámát, és fel tudtam venni a kapcsolatot vele.

– Hát ez nagyszerű!

– Aha, jó hosszú időn át folyt a beszélgetés, sok mindent megtudtam az Előfutárról. Most azt, amit úgyis tudsz az újságokból, kihagynám, inkább olyasmit mondanék, ami általában nem kerül szóba róluk, jó?

– Persze.

– Először is az Előfutárnak többször voltak jogi ügyei. Több polgári büntető eljárást is indítottak ellene. Legtöbb esetben a földek adásvételével kapcsolatban. A közösségnek bőven volt tőkéje, és a környékbeli földeket mohón fel akarta vásárolni az utolsó szegletig. Jó, jó hát ez vidék, ahol olcsó a föld, de akkor is, sokszor erőszakosnak tűnt az eljárás módja. Strómanok háta mögé rejtőzve vették az ingatlanokat. Emiatt néha összeütközésbe kerültek a földbirtokosokkal vagy az önkormányzatokkal. Egészen úgy, mint a telekspekulánsok, akik leszorítják az árakat, hogy olcsón megvegyék és drágán adják tovább. Csakhogy ezek a viták polgári perek formájában zajlanak, és a rendőrségnek semmi köze hozzá. Súrolják ugyan a határát, de mégsem jutnak nyilvánosság elé. Néha mintha politikai szálak is fölbukkannának.

– Szóval az Előfutár gazdasági tevékenysége nem olyan tiszta, mint amilyennek az újságokban látszott.

– Azt nem tudom, hogy az egyszerű hívőkkel mi a helyzet, de ami az ingatlanügyletek papírjaiból látható, abból kiderül, hogy a vezetőségről nem lehet állítani, hogy ártatlan lenne. Még jóindulattal is nehéz elképzelni, hogy így kellene kezelni a pénzt a szellemi megigazulás céljából. És ezeknek nemcsak Jamanasiban, de Tokió és Oszaka belvárosában is vannak ám a tulajdonukban telkek, épületek, ingatlanok. Méghozzá első osztályú helyeken. Sibuja, Minami Aojama, Sótó… ez a szekta úgy látszik, az egész országot figyelembe veszi, ha saját fejlesztéséről van szó. Úgy látszik, mintha átállt volna az ingatlanbizniszre.

– Vajon miért kell a nagyvárosokban nyomulnia egy olyan vallásos közösségnek, amely végső célja a természetes körülmények között történő tiszta és szigorú tökéletesedés? – tette fel a kérdést Aomame.

– Na és honnan származik ez a tekintélyes tőkeerő? – tette hozzá kételyeit Ajumi. – Retek és sárgarépa termesztéséből azért nem jön össze ennyi…

– Kizsigerelik a híveket?

– Igen, ez is létezik, de ennyi még mindig nem elegendő. Biztos, hogy valahonnan dől hozzájuk a pénz. Azután volt még más is, ami kicsit felkelti az ember figyelmét. A közösségben sok a gyerek, akiket a környékbeli iskolákba beíratnak, de egy idő múlva kimaradnak onnan. Az alsó tagozatok még az iskolaköteles időszakba tartoznak, de a szülők nem törődnek ezzel, mondván, hogy a gyerekeknek sehogyan sem akaródzik iskolába járni, oktatásukról maguk gondoskodnak a közösségen belül, tehát nem kell aggódni miattuk.

Aomame megértette ezt, mert visszaemlékezett saját gyerekkorára. A gyülekezet gyerekeit az iskolában idegen testként kezelték, kiközösítették, bántották a többiek.

– Biztos, hogy nem valami kellemes nekik a helyi iskolába járni – mondta –, meg aztán arrafelé nem is megy olyan ritkaságszámba, hogy nem iskoláztatják a gyerekeket.

– Csakhogy az iskolai osztályfőnökeik szerint megfigyelhető, hogy a szektából való gyermekek, a fiúk-lányok egyaránt komoly pszichés problémákkal küszködnek. Eleinte, kiskorukban vidáman, normálisan viselkednek, de ahogy magasabb osztályokba kerülnek, egyre szótlanabbak lesznek, arcuk kifejezéstelen, viselkedésük teljesen közömbössé válik, majd egy idő múlva kimaradnak az iskolából. Az Előfutár közösségéből iskolába járó gyerekeken túlnyomó részben megfigyelhetőek ezek a tünetek, és átesnek ezeken a fokozatokon. A tanárok csóválják a fejüket, igencsak furcsállják mindezt és aggasztónak találják. Vajon milyen állapotba kerülhetnek később azok a gyerekek, akik nem járnak iskolába, hanem egész nap ott gubbasztanak a telepen? Vajon egészségesen élik-e az életüket? Velük a tanáraik már nem találkozhatnak. A telep megtagadja a belépést azoktól, akik nem tagjai a közösségnek.

Cubaszán is látszanak ugyanezek a tünetek, gondolta Aomame. Szélsőséges érzéketlenség, kifejezéstelen arc, majdnem teljes szótlanság.

– Úgy képzeled – kérdezte tőle Ajumi –, hogy a gyerekeket bántalmazzák a közösségben, beleértve a lányokon szervezetten elkövetett erőszakot is?

– Aha, csakhogy egy közönséges állampolgár elképzeléseitől a rendőrség még nem indul be.

– Persze, ez itt egy hivatal, ahol a vezetők egyébbel sem törődnek, csak saját előmenetelükkel. Lehet, hogy vannak, akik nem így gondolkodnak, de többnyire az az életcéljuk, hogy fennakadás nélkül emelkedjenek a ranglétrán, majd a nyugdíjazás után ejtőernyősként valami jó pozíciót szerezzenek egy rendőrséghez közel álló magáncégnél. Ezért azután hozzá sem nyúlnak olyasmihez, ami túl forró és amiből baj származhat. Talán még a pizzát is inkább hidegen fogyasztják, a biztonság kedvéért. Persze

ha nevesítik az áldozatot, aki hajlandó kibökni az igazságot a bíróság előtt, az más, de ezt nehéz összehozni.

– Aha, az biztos – mondta Aomame. – De azért köszönöm. Nagyon hasznos értesüléseket szereztél nekem. Mivel hálálhatnám meg…

– Ugyan már, ne is törődj vele. Kerülhetnénk egyet mostanában Roppongi felé, ott egykettőre elfelejthetnénk gondjainkat.

– Az lehet.

– Mondd – kérdezte Ajumi –, téged érdekel a bilincselős játék?

– Talán nem annyira – válaszolta Aomame. Még hogy megbilincselve csinálni?!

– Kár – sajnálkozott Ajumi.

22 | **TENGO**
Az idő elgörbülve halad előre

Tengo saját agyáról gondolkodott. Erről pedig bőven volt elmélkednivalója. Ennek az emberi szervnek a mérete az elmúlt két és fél millió év alatt négyszeresére nőtt. Annak ellenére, hogy még így is csak a test súlyának két százaléka, elfogyasztja az ember teljes energiaigényének negyven százalékát. (Ezt írta az a könyv, ami nemrégiben Tengo kezébe került.) Ennek az ugrásszerű agyfejlődésnek köszönhetően van fogalma az embereknek az időről, a térről és a lehetőségekről.

AZ IDŐ, A TÉR ÉS A LEHETŐSÉGEK FOGALMA

Tengo tisztában volt azzal, hogy az idő torzult formában halad előre, de néha elfogy, olykor elgörbült formába megy át. Van, amikor nehéz és vontatott, máskor gyors és könnyed. Néha összekeveredik az eleje a végével, végletes esetben teljesen eltűnik, előfordul, hogy olyasmi adódik hozzá, ami meg sem történhetett volna. Talán az ember azzal, hogy saját kénye-kedvére szabályozza az időt, saját tudatos létjogosultságát akarja befolyásolni. Más szóval ezzel a tevékenységgel egyszerűen csak saját ép elméjét akarja megőrizni. Ha az embernek azt az időt, melyen saját maga átmegy, kiegyenlítetten kellene elfogadnia, biztos, hogy nem bírná az idegrendszere. Az ilyen élet kínszenvedés. Tengo ezt így gondolta.

Azzal együtt, hogy az agy megnőtt, az ember egyrészt elnyerte az időlegesség fogalmát, másrészt elsajátította azt a módot, amellyel befolyásolni tudja. Párhuzamosan, hogy szüntelen fogyasztja az időt, ugyanúgy szünet nélkül újratermeli azt, amit befolyásolni tud.

*

Tengo gyakran gondolt arra is, hogy vajon a másfél, esetleg kétéves korából való emlékeit valóban látta-e a saját szemével? Anyját alsóneműben, miközben valaki szopogatta a mellét, aki nem

az apja volt. A nő karja átölelte a férfit. Képes egy akkora gyerek az apró részletekkel együtt mindezt felfogni és mindenre később aprólékosan visszaemlékezni? Az egész nem csupán valami hamis képzelgés, melyet valamiféle védekezésből talált ki magának?

Bizony, az lehetséges. Annak a bizonyítása végett, hogy az apjának tartott férfi nem is az, és ő biológiailag nem annak a gyereke, Tengo agya valamikor, a tudatát kizárva, összehozta az emléket arról a másik emberről (aki lehet az igazi apa is). Így akarta kizárni a névleges apát a szoros vérségi kötelékből. Azzal, hogy magában elintézte, hogy valahol léteznie kell az anyjának és feltevése szerint van egy igazi apja is, saját korlátok közé szorított, keserves életére fabrikált egy új kijáratot.

Az ám, csakhogy ez az emlék igen élénk és élményszerűséggel társult. Fogása, súlya, szaga, mélysége volt. Mint a hajóroncsra kapaszkodott osztriga, keményen tapadt eszmélete falára. Akárhogy próbálta lerázni, lemosni, nem sikerült magáról levakarnia. Tengo sehogy sem tudta elképzelni, hogy ez az emlék csak saját tudatának a szükséghez alkalmazkodva kiagyalt koholmánya lenne. Túl valóságos és határozott volt ahhoz, hogy képzelgés legyen.

Akkor vegyük úgy, hogy igazi az emlék.

Amikor a csecsemő Tengo elé tárult ez a kép, bizonyára megriasztotta. Azt a mellet, ami neki járt volna, valaki más szopta. Aki nagyobb és erősebb nála. Úgy látszott, hogy a mamájából – legalábbis egy időre – kiveszett az ő létezésének a tudata, ez pedig az ő gyenge kis életét alapjaiban rázta meg. Valószínűleg ez a riadalom mélyen belenyomódott tudatának papírjába.

Ez a félelmetes emlék, olykor minden előjel nélkül, hirtelen feltámad és elborítja őt, mint az árvíz. Ilyenkor valami pánikhoz hasonló érzés hatalmasodik el fölötte. Valósággal megszólítja és így beszél hozzá:

– Ember, akárhová mégy, bármit teszel, a sodró áradat elől úgysem tudsz elmenekülni. Ez az emlék szab neked törvényt, formál

téged és *oda küld, ahová akar.* Akárhogy kapálódzol is ellene, nem szökhetsz el tőle.

Erről ötlött eszébe, hogy mikor a mosógépből kivette a pizsamát, melyet Fukaeri viselt és megszaglászta, esetleg az édesanyja illatát kereshette benne. Neki úgy tűnt, hogy ez lehetséges. Viszont miért éppen egy tizenhét éves lány testén kellett neki eltűnt anyjának szagnyomai után kutatnia? Lehetne ennél sokkal alkalmasabb valahol másutt. Például a nála idősebb barátnőjénél.

Neki közel akkora, jó formájú mellei voltak, mint emlékezetében az anyjának. A fehér kombiné is olyan volt, de valamiért Tengo mégsem kereste ebben a nőben az anyja figuráját. Az illat sem érdekelte a férfit, a nő amúgy is hatékonyan kifacsarta belőle az egy hét alatt összegyűlt nemi vágyat. Tengo is (többnyire) ki tudta elégíteni. És már ez is nagy szó, de ezen túl kapcsolatuknak mélyebb értelme nem nagyon volt.

A szerelmi játékban túlnyomóan a nőé volt a vezető szerep. Tengo pedig gondolkodás nélkül tette, amit mondtak neki. Nem volt választása, neki semmiről sem kellett döntenie. Tőle csak kettőt kívántak. Egy: kemény legyen. Kettő: időben menjen el, hibapont nélkül. Meg lett mondva világosan:

– Ne, most még nem jó, bírd még ki… Na, most aztán gyerünk, hamar!

Előbb tehát tiszta erőből vissza kellett tartani, majd pedig, amint fülét megütötte a vezényszó, pontosan és szilajon beleadni apait-anyait. Ha megvolt, akkor Tengót dicséret illette:

– Nagyszerű voltál – szólt ilyenkor a nő, és gyengéden megcirógatta a férfi arcát.

Az időzítés Tengo veleszületett jó tulajdonságainak egyike volt. Mint ahogy ki tudta tenni az írásjeleket a kellő időben, mint ahogy megtalálta a megoldóképletet a lehető legkisebb távolság kiszámítására.

Viszont, ha nála fiatalabbakkal szeretkezett, akkor ez nem működött. Akkor elejétől végig észnél volt, választások elé került, neki kellett döntéseket hoznia. Ez pedig feszélyezte őt. Mindenféle felelősséget raktak a vállaira. Olyan érzése volt, mint a háborgó tengeren hánykolódó kis bárka kapitányának. Kezelnie kellett a kormánylapátot, figyelni, hogyan dagadnak a vitorlák, észben tartani a légnyomást vagy a szélirányt és egyebeket. Saját magát kordában tartani, a matróz bizalmát fokozni. A legkisebb hiba is könnyen szerencsétlenséghez vezet. Nem szex volt ez, hanem inkább kötelességteljesítés. Ilyen izgalmak közepette Tengo elhibázta az időzítést, vagy nem jött kellő időben a merevedés. Ettől egyre jobban elfogta a kétely saját tehetségét illetően.

Ám a nálánál idősebb barátnőjével efféle balfogások nem fordulhattak elő. A nő nagyra értékelte Tengo szexuális képességeit. Folyton dicsérte és lelkesítette. Miután egyszer Tengo mégis túl gyors volt, a nő jelentőségteljesen felhagyott a fehér színnel, nem vette fel többé a fehér kombinét, sem a fehér alsóneműt.

Ezen a napon is feketét vett fel, alul-felül. Orálisan gondoskodott a férfiról, aki miután beállt a merevedése, még azt is élvezhette, ahogy a golyóit is megmarkolásszák. A nő láttatni engedte fekete melltartóba burkolt kebleit, melyeket szinkronban lengetett a szájmozgás ritmusára. Mit tehetett Tengo, mint hogy csukott szemmel giljakokat idézett a képzeletébe, nehogy elsiesse a dolgot.

> *Bíróságuk nincs, nem tudják, mi az igazságszolgáltatás. Hogy milyen nehezen értenek meg bennünket, abból is kiviláglik, hogy mind ez ideig nem tudják teljesen elfogadni, mire valók az utak. Ők még ott is a tajgában közlekednek, ahol már épültek utak.*
>
> *Gyakran lehet látni, ahogy ők maguk, a családjuk és kutyáik libasorban, nagy nehezen vergődnek át a süppedéken – közvetlenül az út mellett.*

Tengo elképzelte a látványt, a szánalmas rongyokba burkolt giljakok sorát, amint kutyástul, családostul szótlanul barangolnak a tajgán. Az ő időről, térről és a lehetőségekről alkotott fogalmaik

között nem létezik az épített út fogalma. Nem lépnek rá, létezésüket egyértelműen biztosítottabbnak látják a sűrűben, jóllehet ott elég kényelmetlen az előrehaladás. Ahogy Fukaeri mondta: szegény giljakok.

Erről eszébe jutott az alvó lány arca. Fukaeri az ő pizsamájában aludt, túlságosan nagy volt neki. Fel is tűrte a karján és a lábán a lelógó részeket. Ez a ruhadarab volt az, amit azután Tengo, kiemelve a mosógépből, megszagolgatott. Ne gondolj erre, figyelmeztette magát, de már el is késett vele. Kíméletlenül telibetalálta a barátnőjét, aki kivárta a végét, majd kiment a fürdőszobába. Mikor Tengo hallotta, hogy kinyitja a csapot, majd gargalizál, kiszólt neki, hogy: pardon.

A nő visszajött, megsimogatta Tengo orra hegyét:

– Nem bírtad tovább, mi? Jól van, no, semmi baj. Na, és élvezted?

– Meghiszem azt – mondta Tengo. – Nemsokára megint menni fog.

– Úgy örülök… – a nő arcát a férfi meztelen mellére fektette. Behunyta a szemét, halk leheletét Tengo a mellbimbóján érezte.

– Mit gondolsz, mi jut mindig eszembe, amikor a melledet nézem? – kérdezte a nő.

– Nem tudom.

– Kuroszava filmjéből a várkapu.

– Várkapu… – Tengo elgondolkozott ezen, és a nő hátát simogatta közben.

– Igen, talán a *Véres trón* vagy a *Rejtett erőd,* valami ilyen régi, fekete-fehér filmből való öles kapu, jókora szögekkel kiverve. Mindig ez jut eszembe a mellkasodról, hogy milyen hatalmas és vaskos.

– Jóllehet szögek nincsenek beleverve – jegyezte meg a férfi.

– Erre nem gondoltam.

*

Könyv formában való megjelenése után két héttel Fukaeri regénye, a *Légből szőtt gubó* már bestseller lett, a harmadik héten pedig az irodalmi toplisták élére ugrott. Tengo mindezt figyelemmel kísérte a napilapokban, melyek ott hevertek az iskola tanári szobájának asztalán. Még hirdetést is közöltek a könyvről, kétszer is. A könyv borítója mellett kicsiben ott volt a lányról készült pillanatfelvétel is, az emlékezetes vékony nyári szvetterből kidomborodó szép mellekkel. Vállra omló, hosszú és egyenes szálú haj, egyenesen szembenéző, rejtélyes fekete szemek. Van bennük valami, ami egyébként Tengóban addig nem tudatosult, de megfogja az emberek szívét, mert a lány olyan őszintén tud nézni rájuk. Elfogultság nélkül, mégis kedvesen. Tizenhét éves, de tévedhetetlen pillantása feloldja az ellenállást és ugyanakkor bizonyos mértékben feszélyezi is az embert, akit néz. Kis fekete-fehér fotó, de nem lehetnek kevesen, akik épp emiatt veszik meg a könyvet.

A kiadás után néhány nappal Komacu két példányt küldött postán a könyvből, de Tengo bele sem lapozott. Igaz, hogy életében ez volt első könyve, mely nyomtatásban megjelent, mégsem akarta kézbe venni, sem elolvasni. Még ahhoz sem támadt kedve, hogy sebtében átfussa az oldalakat. A könyv láttán még örömet sem érzett. Lehet olybá venni, hogy az ő saját szövege, de a történet mindenestül a lányé. Fukaeri tudatából sarjadt. Tengo technikai közreműködése, az ő jelentéktelen szerepe már előbb véget ért, semmi köze ahhoz, hogy mi lesz a sorsa ennek az irodalmi műnek. És nem is várja el azt, hogy köze lehessen hozzá. A két könyvet azonmód, fóliában elrakta a könyvespolc egyik félreeső helyére, ahol nem szúrta a szemét.

*

Mióta nála hált Fukaeri, Tengo élete minden különösebb esemény nélkül, csendesen zajlott tovább. Gyakran esett, de Tengo számára az időjárás úgyszólván teljesen érdektelen volt. A számára fontos ügyek listáján kevéssé előkelő helyet foglalt el az ilyesmi. Fukaeri azóta egyáltalán nem jelentkezett. Lehet, hogy azért, mert nem volt különösebb közölnivalója.

Tengo a mindennapos regényírás mellett, felkérésre, néhány rövidebb, folyóiratba való kéziratot is összeállított. Olyan munkák voltak ezek, amilyeneket bárki megírhatott, név sem kellett hozzá, Tengónak meg jó kikapcsolódást nyújtott, és ahhoz képest a honorárium sem volt rossz. Mint máskor is, heti három alkalommal elment az előkészítőbe matematikát előadni. Szerette volna elfelejteni a sok vesződséget – melyet elsősorban a *Légből szőtt gubó* és Fukaeri okozott neki –, tehát még az addiginál is jobban belemerült a matematika világába. Ha egyszer az agya (egy kis kattanással) átállt a matematika köreire, más szavak jöttek a szájára, másféle izmok mozdultak meg a testében. Tónust váltott a hangja, még az arckifejezése is kissé elváltozott. Tengo szerette az átkapcsolás keltette érzéseket. Mintha csak az egyik szobából egy másikba költözne, vagy cipőt váltana.

A matematika világába lépve minden sokkal lazábbnak és néhány fokkal emelkedettebbnek is tűnt, mint máskor, a hétköznapi életben, vagy akár írás közben. Ugyanakkor valamivel otthonosabban is érezte magát. Azt ugyan nem tudta eldönteni, hogy eredetileg melyik az ő igazi formája. Viszont az átkapcsolás magától, mellesleg öntudatlanul történt meg. Ennek a műveletnek a szükségességével többé-kevésbé maga is tisztában volt.

Matematikatanárként katedrán állva igyekezett a tanulók fejébe verni, hogy a matematika mennyire mohón igényli a logikát. Ezen a területen, ami nem bizonyítható, az nem is létezik, de ha egyszer valamit sikerül kimutatni, a világ rejtélyeit úgy kézben lehet tartani, mint egy lágy testű osztrigát. Tengo előadásainak szokatlan hőfoka volt, és a diákok óhatatlanul kihallották a belőle sugárzó emelkedettséget. Ő azzal együtt, hogy az érvényes matematikai megoldásokat valóságosan megtanította nekik, a válaszokba rejtett romantikát is élénk színekkel vázolta fel. Tudta, hogy mikor a tanteremben körülnéz, az ott ülő néhány tizenhét-tizennyolc éves lány lelkesült tekintetében megláthatja önmaga visszatükröződését.

Tudta azt is, hogy a matematika örve alatt tulajdonképpen szédíti őket. Ékesszólása egyfajta intellektuális előjáték. A függvények

olyanok, mint a hát simogatása, a teóriák a fület érő meleg leheletet idézik. Ám Fukaeri felbukkanása óta Tengo már nem tanúsított érzéki érdeklődést a lányok iránt. Nem gondolt rá, hogy milyen lehet az ő levetett pizsamájuk szaga.

Megint arra gondolt, hogy Fukaeri különleges lény lehet. Nem lehet hasonlítani más leányzókhoz. Ő nekem kétségtelenül jelent valamit, ismerte be önmagának. Hogy is mondjam csak, számomra valami átfogó üzenetet hordoz, de mégsem tudom azt megfejteni.

*

Ám a végén mégis arra a világos felismerésre jutott, hogy meg kell szakítania a kapcsolatot ezzel a lánnyal. Jobb minél távolabbra kerülni a könyvesboltok előterében felhalmozott *Légből szőtt gubó* könyvgúláitól, a ki tudja mit forraló Ebiszuno professzortól, a kínos titkokkal teli vallási közösségtől. Komacutól is legalább háromlépésnyire meg kellene tartani a távolságot. Mert ha nem, egyre zavarosabb helyzetekbe keveri Tengót, sarokba szorítja, oda, ahol a logikának egy szilánkját sem találni, és olyan helyzetbe hozza, ahonnan nem tudja magát kiszabadítani.

Viszont azzal is tisztában volt, hogy abból a cselszövényből sem tud egykönnyen kikászálódni, amibe jelenleg belekeveredett. Ő már benne van *abban,* de azért nem úgy, mint egy Hitchcock-film hőse, aki valamibe belegabalyodott a saját tudtán kívül. Ő bizonyos fokig tisztában volt azzal, hogy a dolog kockázatokat rejt magában, mégis kötélnek állt. A szerkezet pedig már beindult. Ami pedig egyszer lendületbe jött, azt nehéz leállítani és kétségkívül, ő maga, Tengo is a gépezetnek az egyik fogaskereke, méghozzá az egyik *fő* alkatrész lett belőle. Hallhatta a masina berregését, képes volt testében felfogni a konok forgás keltette rázkódásokat.

*

Komacu röviddel azután hívta fel megint, mikor a *Légből szőtt gubó* már két hete vezette az irodalmi művek népszerűségi listáját. Este tizenegy után szólalt meg a telefon. Tengo már pizsamában nyújtózkodott az ágyban. Hanyatt fekve olvasott egy kicsit, és lassan

már arra gondolt, hogy leoltva az olvasólámpát a párnája mellett, aludni kellene. Már a telefon berregéséből rájött, hogy Komacu keresi. Nem tudta megmagyarázni, miért, de mindig megérezte, hogy a szerkesztő van a vonalban. Egészen sajátosan csengett ilyenkor a készülék. Ugyanúgy, mint ahogy egy írásműnek stílusa van, az ő hívásának is megvolt a magáé.

Tengo felkelt az ágyból és kiment a konyhába, felvenni a telefont. Pedig valójában nem nagyon akar ódzott neki. Szeretett volna már csendesen elaludni. Álmodni akart mondjuk az Iriomote hegyi macskáról, a Panama-csatornáról, az ózonrétegről, vagy bármiről, ami lehetőleg minél messzebb esik tőle. Csakhogy hiába nem venné fel a kagylót, a hívás tizenöt vagy harminc perc múlva úgyis megismétlődne. Komacunak úgyszólván semmi időérzéke sincsen, és még inkább hiányzik belőle az együttérzés azokkal, akik normális életet élnének. Akkor inkább felveszi most a telefont, gondolta Tengo.

– Hé Tengo, már aludtál? – szólt bele a kagylóba szokása szerint nagy lelki nyugalommal a szerkesztő.

– Éppen most készülődtem hozzá.

– Bocsánat, rosszkor hívtalak – mondta Komacu anélkül, hogy hangjában bármiféle megbánást érezni lehetett volna. – Olyan jól megy a *Légből szőtt gubó,* hogy gondoltam, csak szólok róla neked egy-két szót.

– Megtisztelő.

– Viszik, mint a cukrot. Nem győzzük az utánnyomást, szegény könyvkötők átdolgozzák az éjszakát. Én már előre tudtam, hogy sok példány fogy majd belőle. Nyilván. Elvégre egy tizenhét éves lány írta. Mindenki erről beszél. Ezt nem szabad szem elől téveszteni.

– Nem úgy, mintha egy medve formájú, harminc éves matematikatanár írta volna.

– Az igaz. De ezt a könyvet mégsem lehet valami könnyed, szórakoztató olvasmányszámba venni. Nincs benne ágyjelenet, és

könnyfakasztó részleteknek is híján van. Épp ezért ilyen látványos üzleti sikerre még én sem számítottam.

Itt Komacu a hatást várva szünetet tartott, de Tengo nem szólt semmit, hát folytatta:

– Nemcsak a példányszámról van szó, a kritikája is kiváló. Nem úgy nézik, hogy valami fiatal, figyelmet keltő író eszkábálta volna össze. Mindenképpen tartalmilag tartják nagyszerűnek. Persze mindez csak úgy jöhetett létre, hogy te határozottan és remekül mondatokba öntötted. Igen, az bizony tökéletes munka volt.

Úgy jöhetett létre… Tengo eleresztette a füle mellett a szerkesztő magasztalását, mutatóujjával a halántékát nyomogatta. Amikor Komacu ilyen nyilvánvalóan hízelgett neki, utána biztos, hogy tudomására akart hozni valami nemszeretem dolgot is. Rá is kérdezett:

– És mi az a rossz hír, Komacu uram?

– Honnan tudod, hogy az is van?

– Hogyne tudnám, ha ilyen időben jön a telefon, akkor kellett történnie valami kellemetlennek.

– Hát, ez igaz – ismerte el a szerkesztő. – Úgy van, ahogy mondod. Milyen jók a megérzéseid!

Semmi megérzés nincs ebben, csak keserves tapasztalat, gondolta, de nem mondta Tengo, várta, mi következik.

– Tényleg van egy rossz hírem – itt Komacu hatásszünetet tartott, mialatt Tengo úgy elképzelte, hogy egy mongúzszempár villan rá a sötét telefonkagyló mélyéről.

– Talán csak nem a *Légből szőtt gubó* szerzőjével történt valami? – kérdezte a szerkesztőt.

– Pontosan róla van szó. Fukaerivel van némi gond. Arról van szó, hogy egy ideje ismeretlen helyen tartózkodik, eltűnt.

Tengo továbbra is a homlokát nyomogatta.

– Egy ideje? Az mit jelent, mióta?

– Három nappal ezelőtt elhagyta az okutamai otthonát, és Tokióba ment. A prof ki is kísérte. A lány nem mondta, hova megy. Később telefonált, hogy nem megy haza, hanem Sinanomacsiban, az ottani lakásukban alszik. Történetesen aznap este Ebiszuno prof lánya is a lakásban volt, de Fukaeri nem ment oda. Ezután meg is szűnt vele minden kapcsolat.

Tengo végiggondolta az elmúlt három napot, de semmi lényeges nem jutott eszébe. Komacu folytatta:

– Nem tudni, hova lett, gondoltam, esetleg téged értesített.

– Nem értesített – mondta Tengo, és tényleg, jó ideje volt már annak, hogy a lány egy éjszakát a lakásában töltött. Neki ugyan mondta, hogy jobb, ha most nem megy Sinanomacsiba, a lakásba, Tengo habozott, hogy kell-e közölnie ezt a szerkesztővel, hiszen az a lakás valamiképpen baljóslatúnak tűnhetett akkor. Végül azonban nem tette szóvá Fukaeri megjegyzését. Arról sem akaródzott beszámolnia, hogy a lány nála aludt a lakásában.

– Különös – jegyezte meg. – Ugyan hová keveredhetett el így egymagában?

– Nem erről van szó! Ez a Fukaeri különben igen lelkiismeretes, pontosan lehet tudni, merre jár, mert mindig telefonál, hogy hol van. Ebiszuno professzor úrtól tudom. Három teljes napja már, hogy a lánynak se híre, se hamva. Ez nincs rendjén, valami történhetett vele.

– A mindenit… – mormogta Tengo.

– A prof meg a lánya is nagyon félti Fukaerit.

– Viszont Komacu uram is biztos nehéz helyzetbe kerül, ha a szerzőjének nyoma vész.

– Aha, ha ez a rendőrség tudomására jut, az bizony összebonyolítja a dolgokat. Elvégre egy bestselleríróról, a toplista élén futó lányról van szó. Előre látható, hogy felbolydul majd a

média. Engem mint felelős szerkesztőt összevissza fognak rángatni miatta, hogy mit szólok hozzá. Én mindig az árnyékban, a háttérben húzódtam meg, nem bírom, ha kitesznek a napfényre. Ráadásul ilyenkor azt se lehet tudni, honnan pattannak ki a belső információk.

– Mit szól hozzá a professzor?

– Már holnap be akarja jelenteni az eltűnését, kerestetni akarja a rendőrséggel – mondta Komacu. – Ahogy lehetett, halogatta a dolgot, de sokáig nem lehet húzni az időt.

– Amint megtörténik a bejelentés, a sajtó is előkerül.

– Nem tudom, hogy a rendőrség hogyan kezeli majd a dolgot, de Fukaeri közérdeklődésnek örvend, nem egyszerűen csak egy tizenéves, aki megszökött otthonról. Ezt nem lehet ám elrejteni a világ szeme elől!

Az is lehet, gondolta Tengo, hogy éppen kapóra jött az ügy a professzor úrnak, hiszen Fukaeri lett a csalétek, mellyel a közvélemény érdeklődését felkeltve, fény derül a lány szüleinek a kapcsolataira és meg lehet tudni hollétüket. Ha ez így van, akkor a professzor terve előzetes elképzelése szerint alakul. Vajon felfogta-e az öregúr, hogy ez milyen kockázattal jár? Azért ennyit biztosan tudnia kell, hiszen nem egy gondolkodásra képtelen ember. Eredetileg épp az volt a foglalkozása, hogy alaposan fontolóra vegye a dolgokat. Meg azután lehet néhány fontos dolog Fukaeri körül, amiről ő, Tengo még nem tud semmit. Úgyszólván olyan kirakós játékot kell összeállítania, melynek nem adták oda minden darabkáját. Akinek van egy kis esze, eleve bele sem bonyolódik ilyesmibe.

– Figyelj csak, Tengo, neked nincs valami ötleted, hová mehetett ez a lány? – kérdezte a szerkesztő.

– Jelenleg semmi.

– Aha – mondta Komacu, és hangjából kihallatszott a csüggedés, pedig rajta különben csak ritkán lehetett észrevenni a gyengeség jeleit. – Bocs, hogy felvertelek ilyen későn.

Az is gyéren fordult elő, hogy elnézést kért volna bármiért is.

– Ugyan már – válaszolt Tengo –, ha egyszer helyzet van, akkor helyzet van.

– Figyelj, én nem akartalak belerángatni ilyen rázós üzletekbe. A te dolgod mindenképpen csak a szöveggondozás lett volna, azt kiválóan meg is csináltad. De hát a világ már csak ilyen, a dolgok nem mennek simán. Ahogy már mondtam egyszer, egy csónakban sodor minket az ár.

– Mi együtt sírunk, együtt nevetünk – tette hozzá gépiesen Tengo.

– Ahogy mondod.

– Viszont, ha híre kel Fukaeri eltűnésének – a könyve még kelendőbb lesz, nem?

– Eladtak már eleget úgyis – mondta elkeseredetten Komacu. – Nem kell már több reklám. Egy harsogó botrány csak bajt okozna. Azon kell inkább gondolkodnunk, hol lehetne simán földet érni.

– Földet érni… – visszhangozta Tengo.

Komacu olyan hangot adott, mintha félrenyelt volna valamit. Azután megköszörülte a torkát:

– Egyszer majd fehér asztal mellett ezt nyugodtan megbeszéljük, most ne kapkodjuk el. Jó éjszakát, Tengókám, aludj jól.

Miután vége lett a beszélgetésnek, Tengo, mintha átok sújtotta volna, nem tudott elaludni. Hiába volt álmos, az alvás sehogy sem ment.

Még hogy aludjak jól, gondolta magában. Leült a konyha-asztalhoz dolgozni. Nem akaródzott neki. Levette a polcról a whiskysüveget, töltött a pohárból és ivott egy kis kortyot.

*

Lehet, hogy az élő csalétek megtette a magáét, és az Előfutár elrabolta Fukaerit. Tengo szerint ennek a valószínűsége nem is volt olyan elhanyagolható. Megfigyelés alatt tarthatták a lakást

Sinanomacsiban, és mikor Fukaeri közelített, pár ember lefogta, betuszkolta egy autóba és elhurcolta. Jó időzítéssel könnyű megfelelő alkalmat találni rá, egyáltalán nem lehetetlen feladat. Ezt sejthette a lány, amikor azt mondta, hogy jobb neki, ha nem megy Sinanomacsiba. Azt is közölte Tengóval, hogy a légből szőtt gubó meg a *little people* valóságosan léteznek. Akkor ismerkedett meg velük, mikor a kommunában rábízott vak kecske az ő hibájából kimúlt és őt megfenyítették érte. Éjszaka a *little people* társaságában készített gubót a levegőből vett szálakkal. Ennek következtében ezután olyasvalami eshetett meg vele, mely testi valójában megváltoztatta. Ezt a történetet írta meg, és ezt alakította át Tengo irodalmi formára. Más szóval *eladhatóvá tette.* Komacu szavával élve, amint kisült a palacsinta, már el is van adva. Lehet, hogy ez az Előfutár számára kellemetlen lehet. Talán számukra fontos titkot jelent a gubó, vagy a *little people.* Meg akarják akadályozni, hogy még több titok kiszivárogjon, ezért elrabolják Fukaerit és elhallgattatják. Még ha a lány eltűnése kétségeket is ébreszt az emberekben, ennyi kockázatot el lehet viselni, csak nem fajul el a helyzet az erőszak alkalmazásáig.

Természetesen mindez csak Tengo feltételezése volt, semmi több. Alapja nem volt, és lehetetlen lett volna bizonyítékot szerezni alátámasztására. Ki fogadná el azt a kijelentést, hogy a gubó, meg a *little people* valóságosan léteznek? Először is, maga Tengo sem tudta, mit értsen pontosan azalatt, hogy „valóságosan léteznek”.

Vagy lehet az is, hogy a lánynak már nyűgös volt a *Légből szőtt gubó* körüli hercehurca, és elbújt egyedül. Természetesen ez a lehetőség is elképzelhető. Fukaeri útjait kifürkészni a lehetetlenséggel határos. Viszont, ha tényleg elbujdosott, akkor gondoskodhatott volna valamiféle híradásról a profnak és Azaminak, hogy ne aggódjanak miatta. Mi akadálya lenne?

Nem kellett Tengónak megerőltetnie magát ahhoz, hogy elképzelje, milyen veszedelmes viszonyok között lehet Fukaeri, ha tényleg elrabolta őt a szekta. Mint ahogy a szüleinek sincs se híre, se hamva azóta, hogy eltűntek, megeshet, hogy ugyanúgy nyoma

vész a lányuknak is. Hiába hőzöng a média, ha a szektához fűződő kapcsolat kiderül (ami nincs is olyan messze), a rendőrség arra hivatkozik majd, hogy az ügyben semmi terhelő bizonyíték nincsen az Előfutárra nézve, tehát nem indít vizsgálatot ellenük, és a médiazaj hamar elül. Így azután a magas kerítések mögött bezárva sínylődik majd Fukaeri akármeddig, vagy lehet, hogy még rosszabbul jár. Vajon Ebiszuno mester ezt így tervezte el? Vajon a legrosszabb is benne van a forgatókönyvében? Tengo megkérdezte volna, de az idő már az éjfél utáni órákban járt, mit volt mit tenni, várnia kellett másnapig a telefonnal. Reggel fel is tárcsázta Ebiszuno professzor lakásának megadott számát, a kapcsolat azonban nem jött létre.

– Ezen a telefonszámon jelenleg nincs előfizető, kérjük, ellenőrizze a számot és tárcsázzon újra – a telefonközpont gépi hangja folyton csak ezt ismételgette, próbálkozhatott Tengo akárhányszor is, az eredmény ugyanaz volt. Lehet, hogy annyit zaklatták őket interjúért Fukaeri ügyében, hogy megváltoztatták a telefonszámukat.

Ezután egy héten keresztül semmi érdemleges nem történt, a könyv, a *Légből szőtt gubó* ugyanolyan szépen fogyott, mint eladdig. A könyveladási listákon országszerte szívósan tartotta magát az első helyen. Tengót egy lélek sem kereste ezalatt. Ő ugyan többször is hívta Komacut, de sohasem találta a helyén (ami amúgy sem ment ritkaságszámba). A szerkesztőségben hagyott ugyan üzenetet, hogy visszahívást kér, de hiába (ez sem volt szokatlan Komacutól). Az újságokban nap mint nap keresgélt a hírek között, de olyat nem talált köztük, mely szerint a lányt kerestetik. Ezek szerint a prof nem jelentette be Fukaeri eltűnését, vagy ha igen, a rendőrség nem tette közhírré, hanem titokban kutatnak utána. Esetleg olybá veszik, mint a többi elszökött tizenévest, és nem tartják komolynak az eltűnését.

Tengo, mint máskor is, hetente háromszor eljárt az előkészítő iskolába, megtartani a matematikaórákat, pénteken délután pedig keményen ment a szex a barátnőjével. Ám bármibe fogott is, nem

tudott igazán odafigyelni. Mint aki tévedésből valami sűrű felhőfoszlányba tévedt, nem tudott megnyugodni, sem lecsillapodni.

Az étvágya lassan elhagyta, éjszaka lehetetlen időpontokban felriadt, és nem tudott elaludni. Éber volt és Fukaerire gondolt: hol lehet, mit csinálhat most, mi történt vele, kivel van együtt? Mindenféle megfordult a fejében, de a képzetek abban azonosak voltak, hogy mindegyik borongós színezetet öltött a férfi fejében. Amikor azonban elképzelte könnyű, nyári szvetterében a lány formás, kidomborodó mellét, Tengo kissé nehezebben szedte a levegőt és heves szívdobogás fogta el.

Fukaeritől akkor jött a telefonhívás, amikor a lány könyve már hatodik hete trónolt a bestsellerek felett. Egy csütörtöki napon.

23 | **AOMAME**
Beindult valami

Összehozni egy egyéni, ugyanakkor komplett erotikus esti dőzsölést – e célra Aomame és Ajumi igazán ideálisnak mondható kettős fogatot alkotott. Ajumi, amilyen kis mosolygós, nem szégyenlős, ügyes beszédű lány volt, a legtöbb esetben kihozta a dolgokból, amit csak lehetett. Volt benne még valami egészséges humorérzék is hozzá. Viszont az izmos és karcsú Aomame, mondjuk inkább szenvtelen, mintsem közlékeny természetű, nem tudta rögtön eltalálni a megfelelő hangot a kellemes cseverészéshez azokkal a férfiakkal, akikkel megismerkedtek. Ugyanakkor, ha kissé visszafogottan mégis megszólalt, az eléggé cinikusan és csípősen hangzott. Tekintetének mélyén a türelmetlenség tompa fénye villant. Ennek ellenére azokat a férfiakat, akiknek megtetszett, bele tudta vonni a maga hűvös bűvkörébe. Olyan vágyat gerjesztő illatanyaga volt, ami hasonlított ahhoz, mint amilyet a bogarak meg az állatok bocsájtanak ki, amikor szükség van rá. Ezt a képességet nem lehet akarattal vagy szorgalommal kialakítani. Erre nyilván születni kell. Vagy ki tudja, talán valamilyen okból ez a nő életének valamilyen fokán rájött, hogyan gerjesztheti ezt az illatot. Így vagy úgy, elég az hozzá, hogy nemcsak a férfiakat, de kissé még cinkosát, Ajumit is megbabonázta, és még hatásosabb cselekvésre ösztönözte.

Amikor megtalálták a megfelelő férfit, először Ajumi egyedül indult felderítésre, hogy kipuhatolja az illető hajlandóságát és előkészítse a terepet. Ezután a megfelelő időzítéssel csatlakozik Aomame, és így alakul ki a bensőséges, harmonikus, sajátos hangulat, olyan, mint a *film noir* operettel vegyítve. Ha idáig jutottak, onnan már egyszerű az ügy. Ajumi szóhasználatával élve minden úgy megy, mint a *karikacsapás.* A legnehezebb azonban elfogadható partnert találni. Olyan férfiakat kerestek, akik ketten vannak, legyenek tiszták, lehetőség szerint jóképűek. Bizonyos fokú intelligencia is kívánatos, de ne essünk túlzásokba, mert ha már egyszer összejött az éjszaka,

nehogy unalmas szövegeléssel pocsékolják el az időt. Az értékeléshez tartozik, hogy anyagilag nagyvonalúak legyenek. A bárban és a szállodában a számlát kifizetni nyilván a férfiak dolga.

*

Június végén megpróbáltak egy *amolyan* szexlakomát összehozni (végül is ez lett az utolsó kettesben megkísérelt akciójuk), de sehogy sem sikerült megfelelő férfiakra szert tenni. Pedig rászánták az időt, több helyen is jártak, az eredmény ugyanaz. Meglepő módon hiába volt hóvége, péntek este, Roppongitól Akaszakáig minden bár kongott az ürességtől. A kevés vendég között nem akadt egy rendesebb férfi sem. Tokió fölött beborult az ég, nekik is befellegzett, gyászos hangulat ülte meg a várost.

– Ez ma nem megy, feladjuk – szólt Aomame. Az óramutató már fél tizenegy körül járt. Ajumi egyetértően bólogatott:

– Én még ilyen *búvalbélelt* péntek estét életemben nem láttam! Pedig direkt szexi lila cuccot vettem alulra.

– Illegetheted majd magad benne otthon, a tükör előtt.

– A rendőrségi női laktanya fürdőszobájában? Azt még én sem merem.

– Akkor mindegy, nyugodtan mondjunk le a mulatságról, igyunk egyet, azután szépen menjünk haza aludni – zárta le a dolgot Aomame.

– Tényleg… – mondta Ajumi, majd hirtelen eszébe jutott valami – te, menjünk, vacsorázzunk valami jót, félretettem rá harmincezret.

– Hogyhogy félretettél? – lepődött meg Aomame. – Mindig azon sopánkodsz, hogy milyen kevés a fizetésed!

A kérdezett az orra tövét vakarva bevallotta, hogy az egyik múltkori férfitól kapta a jó kis summát.

– Azzal adta ide a pénzt, hogy fizessem ki belőle a taxit. Tudod, mikor együtt voltunk azzal a két ingatlanos pasival.

– És te csak úgy elfogadtad?! – lepődött meg Aomame.

– Azt hitte, hogy félprofik vagyunk – kuncogott a lány. – Meg sem fordult volna a fejében, hogy egyikünk rendőr, a másik meg harcművészeti oktató. Na, de mindegy, az üzletében úgyis annyit markol fel, amennyit csak akar. Mindenesetre a pénzt félretettem, hogy majd együnk egy jót, kettesben veled. Ilyen pénzt nem lehet hétköznapi dolgokra költeni, nem igaz?

Aomame különösebben nem véleményezte a dolgot, nem nagyon tudta elképzelni addig, hogy egy futó kalandot követően ismeretlen férfiaktól pénzt fogadjanak el. Valahogy nem tudta megemészteni, hogy ez vele is megeshet egyszer, olyan érzése volt, mintha görbe tükröt tartottak volna elé: nézze meg magát. Viszont erkölcsileg nézve a helyzetet, vajon mi *tisztességesebb,* pénzt elfogadni férfiak legyilkolásáért, vagy pénzt kapni férfiaktól a szeretkezésért? Ezt bizony nehéz lett volna megítélni.

– Figyelj, mi bajod van azzal, hogy elfogadtam? – kérdezte Ajumi kicsit elbizonytalanodva.

Aomame a fejét rázta:

– Nincs bajom vele, inkább furcsállom egy kicsit. Azt gondoltam, hogy egy rendőrnőnek az ilyen prostitempókkal szemben mégiscsak vannak ellenérzései.

– Ugyan már! – vágta rá vidáman Ajumi. – Nincs abban semmi. Figyelj, az a kurva, akivel előre megalkusznak az árban és azután jön a szex. Na, és mindig előre kifizetve. Légy jó bátyám, fizess, csak azután tolom le a bugyit. Ez náluk alapkövetelmény. Mert ha már túlestek rajta és kiderül, hogy sajnos, pénz nincs a férfinál, akkor abból üzlet nem lesz. De ha nem így történik, nincs előzetes áralku, csak utólag, „taxiköltség” címén kerül átadásra az összeg, az csak egyszerű hálapénz. Ez nem az üzletszerű kéjelgés esete. A határvonalon innen van még.

*

A két férfi, akikkel előzőleg összejöttek, korukra nézve úgy harmincöt és negyven közöttiek lehettek, sűrű hajzattal – Aomame ezúttal elnézte nekik. Azt mondták, hogy ingatlanüzletekkel foglalkoznak, de a Hugo Boss öltöny, a Missoni nyakkendő arra engedett következtetni, hogy nem óriáscégeknél dolgoznak, mint a Mitsubishi vagy a Mitsui, hanem kisebb, erőszakos, gyorsan alkalmazkodó vállalatnál, melyek idegen hangzású neveket szoktak felvenni. Az ilyeneknek nincs szőrszálhasogatóan aprólékos működési szabályzata, kímélik magukat a kimerítő értekezletektől. Jó egyéni teljesítmények nélkül nem menne az üzlet, de ha egyszer beüt, akkor kaszálnak. Az egyik férfi vadonatúj Alfa Rómeóval járt. Mesélték a lányoknak, hogy kevés Tokióban az üzletház, mert az olajválságból kilábalva a jelek szerint megint felpörögnek a vállalkozások, és a tőke áramlása is felpezsdül. Ebben a helyzetben akármekkora felhőkarcolókat is építenek, még sincs belőlük elegendő.

– Jól kereshetnek az ingatlanosok – jegyezte meg Aomame.

– Az ám! – toldotta meg Ajumi. – Ha van szabad pénzed, neked is ebbe kellene befektetni. Az ilyen helyen, mint Tokió, a terület véges, és óriási pénzek áramlanak ide-oda, a telekárak meg elszabadultak. Ha most vásárolsz, nem fizetsz rá. Mintha csak biztosan befutó lóra tennéd a tétet. Sajnos erre a magamfajta, alsó szinten mozgó közalkalmazottnak nem telik. Te nem szoktál ilyesmire spekulálni?

Aomame a fejét rázta:

– Nekem csak készpénz kell.

Ajumi hangosan felnevetett:

– Ez a bűnözők mentalitása is.

– Én eldugnám a zsugát a matrac alá, és ha szorul a nyakam körül a hurok, felmarkolnám, és az ablakon át meglépnék vele.

– Erről beszélek! Megvan! – pattintott egyet az ujjával Ajumi. – Olyan, mint A *szökés* Steve McQueennel. Egy jó köteg pénz és lőfegyver – ez az, amit én szeretek.

– Jobban, mint azt, aki a törvény oldalán áll?

– Ezt csak magánemberként mondtam – nevetett Ajumi –, úgy a törvényen kívülieket kedvelem. Az sokkal érdekesebb, mint kis rendőrkocsival cirkálva a tilosban parkolókkal szemben eljárni. Sokkal… Talán ezért is vonzódom hozzád.

– Miért, én olyan törvényen kívülinek látszom?

Ajumi bólintott:

– Olyan levegő van körülötted. Akkor is, ha nem tudlak elképzelni géppisztollyal a kezedben, mint egy Faye Dunawayt.

– Nem kell nekem géppisztoly – jegyezte meg Aomame.

*

– A múltkor említetted, hogy érdekel ez az Előfutár nevű szekta – váltott át más témára Ajumi.

Ekkor már likurában, egy késő éjszakáig nyitva tartó kis olasz étteremben ültek, chianti bort iddogálva falatoztak. Aomame makrélát evett salátával, Ajumi nokedlit bazsalikomöntettel.

– Aha – felelte a kérdésre Aomame.

– Nekem is felkeltette az érdeklődésemet, tehát magánszorgalomból itt-ott utánajártam, és minél tovább jutottam, annál jobban szaglik ott valami. Vallási közösségnek nevezik, megkapták az engedélyt is rá, de tényleges kultusznak se híre, se hamva. A tanításuk dekonstruktív vagy mi, egyszerű vallásos képletek egyvelege. Van abban a New Age spiritualizmusából, jópofizó akadémizmusból is, van természetvédelem és antikapitalizmus, megfelelő mennyiségben illatosítva okkult elemekkel. Ennyi. Semmi, ami kézzelfogható lenne. Illetve egyedül az kézzelfogható benne, hogy létezik. McLuhannal szólva: a médiának is az az üzenete, hogy van. Ha ez túl sivár megfogalmazás, akkor legyen az.

– McLuhan?

– Az. Szoktam ám néha könyveket olvasni – mondta Ajumi kissé neheztelve. – McLuhan. Megelőzte a korát, egy időben divatos is volt, ezért nem nagyon veszik komolyan, pedig amit mondott, az többnyire bejött.

– Szóval a csomagolásban van a lényeg, nem? – összegezte Aomame.

– Úgy van. Az minősíti a tartalmat, nem pedig fordítva.

Ez egy darabig elgondolkoztatta Aomamét, azután szólt csak:

– Tehát az emberek előtt nem világos, mi van ebben a szektában, ettől függetlenül az mégis magához vonzza és begyűjti őket.

– Nem mondhatnám, hogy meglepően sokakat, de számszerűsítve egyáltalán nincsenek kevesen. Ha pedig mennek oda, már csak azzal is szaporodik a pénzük, ez természetes. Miért is vonzza az embereket ez a vallási közösség? Szerintem először is éppen azzal, hogy nem vallásos jellegű. Tisztára ésszerűnek és rendszeresnek látszik. Rövidre fogva a szót, az egész nem szegényszagú. Ez vonzza oda a diplomás szakemberek és kutatók új nemzedékét. Erős hatással vannak a kíváncsi természetű intelligenciára. A haladásnak olyan érzését keltik, amit odakint, a való világban nem tudnának elérni. Kézzelfogható sikerélményről van szó. Ezek az értelmiségi hívők a közösségen belül egy erőteljes agyközpontot alakítanak ki, mint amilyen a hadseregnél a katonai elitképző.

A Vezérnek nevezett személy igencsak karizmatikus figura lehet. Imádják őt, vagyis a személye képezi a közösség magvát. Maga a szekta, felépítésére nézve, az ősvallásokhoz áll közel. Többé-kevésbé ilyen érzések lehettek a korai kereszténységben. Csakhogy itt ez az *illető* egyáltalán nem jelenik meg a színen. Arcról sem lehet ismerni. A nevét, a korát sem tudni. Olyan látszata van az egésznek, mintha valamilyen tanácskozó testület irányítana, a legmagasabb pozícióba pedig oda van ültetve egy másvalaki, tulajdonképpen csak dísznek. A rendszer középpontjában egy lényegében ismeretlen Vezér helyezkedik el.

– Eltitkolja saját kilétét.

– Igen, lehet, hogy van valami rejtegetni való ja, vagy szándékosan akar misztikus ködöt gerjeszteni maga köré – magyarázta Ajumi.

– Vagy tán annyira rossz arcú…

– Az is lehet, hogy valami világ csúfja… – mormogta mély, állati hangon Ajumi, azután folytatta: – Na, de mindegy, ha nem nézzük az alapító személyét, még rajta kívül is sok a rejtély, amit nem lehet előhozni a közösség berkeiből. Az egyikről már előbb, a telefonban is beszéltem: például ez a hihetetlenül lázas ingatlanszerző tevékenység. Csak annyit látunk az egész szektából, amit mutatóba a *kirakatba* tesznek. Gyönyörű létesítmények, jóképű reklámok, intelligens elméletek, az elitbe emelkedő hívek, szigorú gyakorlatozás, jóga és belső elcsendesedés, az anyagelvűség tagadása, organikus bio termelés, jó levegőn, ízletes zöldségdiéta… mindez olyan, mint egy jól beállított imázsfotó. Ugyanolyan, mint az újságok vasárnapi számába becsúsztatott luxuslakóparkok hirdetése. Szóval a csomagolás gyönyörű, de a mögötte folytatott üzelmek levegőjében valami bűzlik. Valószínűleg a tevékenységek egy részében törvény-sértés is lehet. Nekem ez a határozott benyomásom alakult ki mindabból, amihez hozzájutottam.

– De hát jelenleg a rendőrség nem tesz egy lépést sem…

– Bizonyos fokig azért rajta vannak az ügyön, persze fű alatt, de azt már én nem tudhatom. Úgy látszik, hogy a Jamanasi megyei rendőrség mindenesetre figyeli, merre haladnak a dolgok. Az ügyet felügyelő rendőr szavaiból, akivel beszéltem, én ezt hámoztam ki. Az Előfutár végül is a tűzharcot kirobbantó Hajnalpír bölcsője volt, és ha nem is derült ki egyértelműen, sejteni lehet, hogy a kínai gyártmányú Kalasnyikovok valahonnan Észak-Koreából kerülhettek át. Nyilván megfigyelik az Előfutárt, de nem nagyon lehet durván hozzájuk nyúlni, hiszen vallási közösségről van szó. Előzőleg már tartottak náluk helyszíni szemlét, és egyelőre úgy látszik, hogy egyértelműen nincs közük a fegyveres harchoz. Azt nem tudom, hogy a

Közbiztonsági Szolgálat mit tesz az ügyben. Szigorúan őrzik a titkaikat, és nincsenek jó viszonyban a rendőrökkel.

– Arról nem tudsz többet, hogy a gyerekek miért nem járnak iskolába?

– Semmit. Ha kimaradtak az iskolából, többé nem kerülnek elő a kerítés mögül. A gyerekek után mi nem tudunk nyomozni. Más lenne a helyzet, ha panaszt tennének az ellenük elkövetett erőszakról, de jelenleg ilyen nem történt.

– Nem lehet valamit megtudni azoktól, akik elhagyták a szektát? Kiábrándultak, vagy túl szigorúnak tartották a gyakorlatok fegyelmét… Csak vannak néhányan, akik kiszöktek onnan.

– Persze van fluktuáció. Egyesek hitre jutnak, mások hátat fordítanak neki. Elvben szabadon elhagyhatják a telepet. Igaz, hogy a belépéskor az „eszközök örökös használatáért” befizetett jelentős pénzösszegből a szektával kötött szerződés szerint egy fityinget sem kapnak vissza, de ha ebbe beletörődtek, üres kézzel elmehetnek. Társaságot is alapítottak azok, akik elhagyták a telepet, ők azt hangoztatják, hogy az Előfutár antiszociális, a társadalomra veszélyes, szélhámos szekta. Feljelentések is történnek, és a körnek valami kis kiadványa is van. Az Előfutár azonban elsőrangú ügyvédeket alkalmaz, akik valósággal „vízhatlan” védelmi rendszert építettek ki, és a feljelentések a szektát egy cseppet sem rendítik meg.

– Mondtak valamit ezek a kilépett tagok a Vezérről vagy a hívek gyerekeiről?

– Én magát az újságjukat nem láttam, úgyhogy nem tudom. Csak annyit tudtam meg, hogy ezek a szektát elhagyó elégedetlenek csupán egy elenyésző, törpe kisebbség. Egyébként a szekta azt hangoztatja, hogy elutasítja a világi értékrendet. Ez nem így van, mert igazából odabent sokkal látványosabban valósítja meg az osztálytársadalmat, mint ahogy a külvilágban tapasztalható. A káderek csoportja és a köznép határozottan elkülönül egymástól. Akinek nincs magas iskolai végzettsége, speciális szakmai

képzettsége, az a felső osztályba eleve be sem léphet. A káderek közül is csak egy korlátozott számú hívő folyamodhat a Vezérhez útmutatásért és kerülhet a szekta rendszerének tengelyébe. A többi, a hívők tömege pedig, miután leszurkolta azt a meglehetős összeget, a jó levegőn gyakorolgat, serénykedik a mezőgazdasági munkákban, a meditációs szobákban elmélyülhet, szóval zavartalan körülmények között töltheti mindennapjait. Nem különbözik a birkanyájtól. Reggel a pásztorok és a kutyák kiterelik őket a mezőre, este pedig be az akolba, békésen múlnak napjaik. Közben reménykednek abban, hogy a közösségen belül magasabb beosztásba kerülnek és eljön az ideje annak is, hogy színről színre láthatják magát a dicsőséges Nagy Testvért is. De ez az idő nem jön el. Így a közönséges hívő alig tud valamit arról, hogy mi történik a szervezet belsejében. Például a Hajnalpír kiválásáról sem osztottak meg velük olyan fontosabb információkat, amit esetleg eljuttathatnának a közvéleménynek. Hiszen még arcról sem ismerik a Vezért.

– Az elitből senki nem vált még ki?

– Amennyire én tudom, ilyenre még nem volt példa.

– Ha valaki a titkoknak tudomására jut, hagyják meglépni?

– Ha valaki ilyesmire vetemedik, annak régen rossz, igen szomorú véget ér – mondta Ajumi, és egy lélegzetvételnyi szünet után folytatta: – Mondd csak, Aomame, mit tudsz még mondani arról a kislányról, akit a múltkor említettél?

– Elég komoly az ügy, de még nem érte el a konkrét bizonyítékok szintjét.

– A közösségen belül szervezetten történt?

– Azt még nem tudni, de az áldozat megvan. Én magam is találkoztam a kislánnyal. Borzasztó, ahogy elbántak vele.

– Az erőszak behatolással történt? – érdeklődött Ajumi.

– Igen, egyértelműen. Tévedés kizárva.

Ajumi szája legörbült, gondolkodott valamin:

– Ami tőlem telik, mindent megteszek, utánanézek.

– Azért ne vidd túlzásba – csillapította Aomame barátnőjét.

– Nem viszem. Olyannak látszom, de tudom, mit csinálok.

*

A vacsora befejeztével a pincér leszedte az asztalt, ők meg borozgattak tovább.

– Figyelj csak – mondta Ajumi –, azt mondtad a múltkor, hogy nem esett meg veled, hogy gyerekkorodban férfi molesztált volna, ugye?

Aomame ránézett, majd bólintott.

– Nálunk mindenki mélyen hívő ember volt, és szexről egyáltalán nem esett szó a családban. A környezetünkben sem. Szóba hozhatatlan téma volt.

– Ugyan, egészen más a hit és más a szexuális vágy, mindenki tudja, hogy a papok között sok a szexmániás. Azok között, akiket a rendőrség előállít prostitúció vagy zaklatás miatt, elég sok a papi személy meg a pedagógus.

– Az meglehet, de legalábbis magam körül nem láttam semmi jelét. Nem nagyon volt ott olyan rosszféle ember.

– De jó… – mondta Ajumi. – Örülök, hogy ezt hallom.

– Miért? Neked nem így volt?

Ajumi kicsit bizonytalanul vállat vont.

– Valójában engem többször is zaklattak. Kiskoromban.

– Például ki?

– A bátyám meg a nagybácsim.

Aomame kicsit elfintorodott:

– A testvéred meg egy rokonod?!

– Úgy bizony. Ma mindketten rendőrök, tényleges szolgálatban. A nagybácsit még ki is tüntették, mostanában kapta meg a „kiváló rendőr” oklevelet. Azzal, hogy harminc éve szolgál mint rendőr és a körzet biztonságának megszilárdításáért oly sokat tett. Egyszer még az újság is hozta, hogy megmentett egy ostoba kutyát a kölykével együtt, amikor az állatok a sorompók közé tévedtek.

– És mit csináltak veled gyerekkorodban?

– Tapogattak ott lent és nyalatták velem a fütyijüket.

Aomame arca összerándult:

– A bátyád meg a nagybácsi?

– Persze nem egyszerre, hanem külön-külön. Én tízéves lehettem, a bátyám meg tizenöt. A nagybácsi még előbb, mikor néhányszor ott hált nálunk.

– És elmondtad valakinek?

Ajumi lassan megcsóválta a fejét.

– Nem én. Megfenyegettek, hogy senkinek sem beszélhetek róla, mert ha eljár a szám, pórul járok. De ha nem ijesztgetnek, akkor sem mertem volna senkinek elmondani, mert féltem, hogy nem ők, hanem én húzom majd a rövidebbet, megszidnak, és még engem büntetnek meg érte.

– A mamádnak sem mondtad el?

– *Neki* azután a legkevésbé. Kezdettől fogva mindig is a bátyám volt a kedvence, folyton őt dédelgette, engem mindig reménytelennek tartott. Szerinte én közönséges voltam, nem is szép, kövér, és az iskolai előmenetelem sem volt túl sikeres. Anyám egészen más lányt szeretett volna magának, olyan babaszerűt, olyan kis aranyost, aki balettre jár. Akárhogy vesszük, engem ilyesmivel hiába nyaggatott.

– Ezek szerint nem akartad a mamádat még jobban kétségbe ejteni.

– Úgy van. Úgy éreztem, hogy még jobban megutálna, meggyűlölne, ha bevallanám, mit művelt velem a bátyám. Biztos azt mondta volna, hogy én vagyok az oka annak, hogy ez megtörtént. Inkább, mint hogy a bátyámat vádolja vele.

Aomame igyekezett az ujjaival visszaigazítani grimaszba torzult arcát. Tízéves voltam én is, gondolta magában, mikor közöltem, hogy nem hiszek. Ettől fogva anyám többé nem állt szóba velem. Ha valamit mégis mondania kellett, inkább leírta egy jegyzetpapírra. Megszűntem a lánya lenni, az ő szemében csupán egy „hitehagyott” voltam azontúl. Ezután elmentem hazulról. Megkérdezte Ajumit:

– De nem hatoltak beléd, igaz?

– Azt nem. Az annyira fájt volna, hogy ezt nem is akarták.

– Azóta is találkozol velük?

– Mióta dolgozom, eljöttem hazulról, nem nagyon látom őket. De hát rokonok vagyunk, meg a szakmánk is ugyanaz, nem lehet elkerülni, hogy néha ne találkozzunk. Ilyenkor csak mosolygunk egymásra, ahogy tudunk. Kerüljük az összeütközést. Ezek talán már arra sem emlékeznek, hogy történt-e köztünk valami.

– Nem is emlékeznek?

– *Ezek* képesek rá – mondta Ajumi. – De én nem felejtek.

– Hát persze.

– A nagy háborús kegyetlenkedésekkel is így van ez.

– Hogyan?

– Akik elkövették, találnak rá valami igazolást, hogy az észszerűség vagy mi azt követelte, és azzal el is felejtik. Amit nem akarnak látni, annak hátat fordítanak. De akin elkövették a kegyetlenkedést, az nem felejt, nem tudja elfordítani a szemét. Az emlék pedig a szülőről átöröklődik a gyerekére. Hallgass ide, Aomame, a világ emlékek és azoknak az ellenkező oldala közti harc.

– Biztos – mondta Aomame, kissé elfintorodott és megismételte magában: „a világ emlékek és azoknak az ellenkező oldala közti harc”.

– Igazándiból azt hittem, hogy neked is lehet efféle tapasztalatod.

– De miért?

– Nem tudom megmagyarázni, de valahogy így éreztem. Ezért vagy hajlandó egy éjszakára összejönni orgiára ismeretlen férfiakkal. Azt hittem, attól van ez így neked is, mint nekem. Amellett rajtad az is látszik, hogy bevadulsz. Hogy ez harag-e vagy csak ingerültség, azt nem tudom. Neked mintha nem menne az, mint ahogy általában lenni szokott a többieknél, vagyis komolyabban beleszeretni valakibe, randevúzni, elmenni valahova vacsorázni. Meg az efféle egészen szokványos dolgok, mint az, hogy csak azzal az egy férfival fekszel le, akit szeretsz. Persze hát ez velem is így van.

– Tehát arra gondolsz, hogy kiskoromban bántottak és ezért nem léptem arra az elfogadott, szabályos útra, mint mások?

Ajumi kicsit megvonta a vállát:

– Igen, valahogy így. Mert én, az igazat megvallva, félek a férfiaktól. Attól, hogy valakivel különösebben mélyebb kapcsolatba keveredjek, érted? És úgy, ahogy van, teljes valójában elfogadjam. A gondolatától is kiráz a hideg. Néha meg rám tör a magány. Megkívánom, hogy egy férfi megöleljen és megdugjon. Olyannyira *akarom,* hogy nem bírok magammal. Ilyenkor egy teljesen ismeretlen ember éppen kapóra jön. Éppen az a jó.

– És félsz?

– Igen, a férfiak olyan nagyok.

– Én nem ijedek meg tőlük. Azt hiszem, bennem ez nincs meg – mondta Aomame.

– Figyelj, van valami, amitől te félsz?

– Persze, hogy van. Én önmagámtól tartok a legjobban. Nem tudhatom, mit fogok tenni. Azt sem értem, hogy éppen most mit

csinálok.

– Mi? Azt, hogy *most* mit csinálsz? – hitetlenkedett Ajumi.

Aomame egy darabig csak a kezében tartott borospoharat nézegette.

– Jó lenne, ha érteném – emelte fel a tekintetét barátnőjére –, de nem tudom. Azt sem, hogy egyáltalán milyen világban vagyok én itt, milyen évben vagyunk… semmi önbizalmam sincsen.

– 1984-et írunk, Tokióban vagyunk.

– Jó lenne, ha én is ilyen biztos lennék ebben, mint te, és bátran ki merném jelenteni.

– Ez furcsa – nevette Ajumi. – Ennyire egyértelmű tényeket sem tudsz kimondani?

– Most nem tudom ezt megmagyarázni, de ez nekem nem megy ilyen egyértelműen.

– Tényleg? – csodálkozott a lány. – Akkor hagyjuk ezt, én ezt az érzést nem értem, de mindegy a hol és a mikor: neked mégis van valakid, akit igazán mélyen szeretsz. Az én szempontomból ez borzasztóan irigylésre méltó, mert nekem nincsen ilyen emberem.

Aomame előbb letette a borospoharat, könnyedén megtörölte az ajkát, azután szólt:

– Lehet, hogy nagyon is igazad van. Mindegy, mikor és hol, én találkozni akarok vele. Annyira, hogy majd belehalok. Úgy látszik, ez mégiscsak biztos. Csalás ezt van bátorságom kimondani.

– Ha akarod, kerestethetem az adatait a rendőrségen – javasolta Ajumi. – Ha van róla valami, akkor talán azt is megtudhatod, hol van most és mit csinálhat.

– Ne tedd, kérlek! – mondta Aomame. – Azt hiszem, mondtam már, biztos vagyok benne, hogy *véletlenül* fogok vele összetalálkozni. Váratlanul. Feszülten várok arra a pillanatra.

– Ez olyan regényesen hangzik – ismerte el Ajumi. – Imádom az ilyet. Valósággal beleborzongok.

– Pedig ha tényleg benne van az ember, az nagyon nehéz.

– Tudom én azt – Ajumi megtámasztotta mutatóujjával a halántékát. – De ha van egy ember, akit szeretsz, hogyan kívánod meg mégis, hogy idegenekkel lefeküdjél?

Aomame megpöccintette körmével a borospohár szélét.

– Meg kell tenni. A szervezet egyensúlya végett.

– De hát nem sérti benned a szerelmet?

– Olyan ez, mint Tibetben a vágyak kereke: amint fordul, a szélén az értékek és az érzések emelkednek vagy süllyednek. Felragyognak vagy homályba vesznek. De az igazi szerelem ezen a keréken mégis azonmód mozdulatlan marad.

– Remek! – lelkesedett Ajumi. – A vágyak kereke! – s azzal felhajtotta a maradék borát a pohárból.

*

Két nappal később, este nyolckor Tamaru telefonált Aomaménak. Mint mindig, teketória nélkül egyenesen a tárgyra tért.

– Van valami programod holnap délután?

– A délutánom üres, hány óra lenne jó?

– Fél öt?

Aomame beleegyezett.

– Akkor jól van – mondta Tamaru, és hallatszott, amint a golyóstoll súrlódik a naptár papírján. Jól odanyomhatta.

– Igaz is, Cubasza jól van? – kérdezte Aomame.

– Á, a kislány. Jól van, a Madame mindennap veszi a fáradságot, hogy maga gondoskodjék róla. Cubasza megbarátkozott vele.

– Akkor jó.

– Az rendben volna, de van még valami, ami nem túl elragadó hír.

– Milyen? – kérdezett vissza Aomame, mert tudta, hogy ez a *nem túl elragadó* Tamaru esetében igazából valami *borzasztót* jelent.

– Kimúlt a kutya.

– Ha jól tudom, Bunnak hívták.

– Igen. Az a kutya, amelyik a parajt kedvelte. Az a mulatságos német juhász. Tegnap este elpusztult.

Aomame meglepődött. Az állat öt-hat éves lehetett még, korai a halál ilyen korban a kutyánál.

– Mikor a múltkor láttam, még egészségesnek látszott – jegyezte meg.

– Nem betegség végzett vele – közölte szenvtelen hangján Tamaru. – Reggelre darabokra szakadt szét.

– *Szétszakadt?*

– Miszlikre. Szanaszét repültek a belső részei a négy égtáj felé. Papírtörülközővel kellett összeszedegetnem a húscafatokat. A hullája teljesen kifordult. Valaki elhelyezhetett benne egy kicsi, de nagy erejű robbanószerkezetet.

– Szegény.

– A kutya csak egy állat – mondta Tamaru –, ha kimúlt, nem lehet életre kelteni. Kell szereznem egy másik házőrzőt. Engem inkább az foglalkoztat, hogy *miért* történt ez. Én még nem láttam olyan embert, aki ezt megcsinálta volna. Például, hogy a kutyába robbanószert juttat. Az az állat, különben is, ha ismeretlen közeledett hozzá, akkora ugatásba fogott, mintha a pokolban az üst ledobta volna a fedőt. Az bizony nem megy olyan egyszerűen.

– Az bizonyos – erősítette meg Aomame kiszáradt torokkal.

– A menedékházban a nőket sokkolta az eset, nagyon megijedtek. Egyikük vigyázott a kutyára, mindig ő etette, és reggelre ilyen látvány tárult a szeme elé. Azon nyomban elhányta magát tőle, majd

engem hívott telefonon. Kérdeztem tőle, tapasztaltak-e éjszaka valami szokatlant. Semmit. Még a robbanást sem hallották. Pedig annak akkora hangja van, hogy attól mindenki felébred. Hiszen olyan félősen, szorongva élnek ott. Valószínűleg hangtalan robbanóanyag volt. De a kutya ugatását sem lehetett hallani. Egészen csendes éjszaka volt, csak éppen az eb volt ott reggel belsejével kifordulva. A környékbeli varjak örülhettek neki… De nekem természetesen nagyon nem tetszik ez az ügy.

– Valami furcsa történhetett.

– Annyi bizonyos. Nagyon furcsa. Ha nem tévedek, ezzel kétségtelenül valami kezdetét vette.

– A rendőrségnek jelentették? – kérdezte Aomame.

– Ugyan már! – Tamaru orrából kurta nevetésszerű szusszanás hallatszott. – A rendőrséggel semmire sem megyünk. Félreértéseket halmoznak egymásra, egyre körülményesebb lesz velük szót érteni.

– A Madame mit szól mindehhez?

– Semmit sem. Meghallgatta a jelentésemet, és bólintott. A biztonság az én felelősségembe tartozik. Nekem kell a dolgot elintéznem. Elvégre ez a munkám.

Egy darabig csend volt. A felelősség komoly súlyával terhelt némaság.

– Akkor holnap fél ötkor – mondta Aomame.

– Fél ötkor – ismételte meg a férfi, majd csendesen letette a kagylót.

24 | **TENGO**
Mi az, hogy van egy másik világ?

Csütörtökön reggel óta esett az eső, nem túl hevesen, de eléggé kitartóan. Még az előző nap délutánján kezdett hozzá, és el sem állt azóta. Volt ugyan, amikor úgy látszott, mintha abbahagyná, de azután – mintha csak észbe kapott volna – ismét felerősödött. Pedig már június közepén túl járt az idő, de nem látszott semmi jele annak, hogy az esős évszak véget akart volna érni. Az ég olyan sötéten borult a világra, mint egy fedő, mindent ellepett a nehéz pára.

Tengo vette az esőkabátját, kalapot tett fel, elindult vásárolni, ám a levélszekrényében megpillantott egy vaskos, tömött barna borítékot. Nem volt rajta pecsét, bélyeget sem ragasztottak rá. Se cím, se feladó nem szerepelt rajta. A közepén, golyóstollal, szögletes írással ennyi állt: Tengo. Olyanforma betűkkel, mintha szöggel karcolták volna kiszáradt agyagba. Ez csak Fukaeri lehetett. Tengo felnyitva a borítékot egy egészen szokványos, hatvanperces TDK hangkazettát talált. Levél vagy akár egy sor üzenet nélkül, a kazettatok és a ragasztott címke is hiányzott.

A férfi rövid habozás után mégsem indult el bevásárolni, inkább visszament a lakásba, hogy meghallgassa a kazettát, melyet először a feje fölé emelt és megrázogatott, nincs-e rajta valami rejtélyes jelzés, de akárhogy vizsgálgatta is, egy teljesen egyszerű, sima, tömeggyártott hangkazettát tartott a kezében. Na, ez lejátszás közben valószínűleg nem fog felrobbanni, gondolta.

Levette az esőkabátot, odavitte a magnót a konyhaasztalra, és beletette a borítékból előkerült kazettát. Odakészített papírt, ceruzát arra az esetre, ha valamit fel kellene jegyeznie.

Először semmit sem hallott, sokáig forgott a szalag, nem volt rajta hangfelvétel. Már-már arra gondolt, hogy egy üres kazettát kapott, amikor egyszerre valami halkan recsegő háttérzajt észlelt a szalagon, mint mikor valaki a széket maga alá húzza. Könnyed

torokköszörülés (vagy ahhoz hasonló) következett, ezután hirtelen megszólalt Fukaeri.

– Tengo… – hallatszott, mintha csak mikrofonpróba lenne. A férfi emlékezete szerint ez volt az első alkalom, hogy Fukaeri a nevén szólította. A lány ezután megint köhintett egyet, mintha izgulna egy kicsit.

*

– Először levelet akartam írni – hallatszott ezután a szalagról –, de az nem nagyon megy nekem, gondoltam, telefonon hívlak, de mit tudhatom, hátha lehallgatják. Várj csak, iszom egy kis vizet.

*

Vette a poharat, ivott belőle, majd talán az hallatszott, ahogy letette az asztalra. A kérdő és egyéb hangsúlyok nélküli beszédmód így, hangfelvételről még sokkal szokatlanabbnak hatott, mint mikor szemtől szemben beszélgettek. Valószerűtlenül hangzott. De hát a hangfelvétel más, mint a társalgás, Fukaeri egymásra halmozta mondatainak sorait.

*

– Hallottad, eltűntem. Talán aggódsz. Nincs semmi baj, jelenleg nem forgók veszélyben. Ezt akartam tudatni. Nem szabadna, de gondoltam, mégis így a jobb. (Tíz másodperc szünet.)

Az lett mondva, hogy ne szóljak senkinek. Arról, hogy itt vagyok. A professzor úr bejelentett a rendőrségnél, hogy eltűntem, kerestet. De a rendőrség nem csinálja. Nem ritka, hogy valaki a családból elszökik. Azért itt egy darabig nyugton hagynak.

*

(Tizenöt másodperc szünet).

*

Messze vagyok, nagyon messze, itt senki sem talál meg. Hacsak nem megyek ki sétálgatni Azami eljuttatja ezt a kazettát, postára

adni nem lenne jó. Óvatosnak kell lenni. Várj csak egy kicsit, megnézem, felvette-e a hangot.

(Kattanás, majd egy kis kihagyás a szalagon.)

– Jól van, felvette.

*

Távolról valami gyermekhang, halkan zene is behallatszott a felvételbe, talán nyitva volt az ablak. Lehet, hogy óvoda volt a közelben.

*

– Köszönöm – folytatta Fukaeri –, hogy nálad alhattam. Kellett. Azért, hogy jobban megismerjelek. Kösz, hogy felolvastál a könyvből. Megszerettem a giljakokat. Vajon miért nem használják a széles utakat, minek törik magukat a bozótban? (A kérdőjelet Tengo tette oda a végére magában.) Ott a kényelmes út, nekik meg könnyebb az erdőben. Ahhoz, hogy a giljak hozzászokjon az úthoz, újból meg kell tanulnia járni. Meg minden mást azzal együtt. Én nem tudnék úgy élni, mint ők. Nem szeretném, ha időnként a férfiak ütnének. A sok piszkot sem bírnám. De a széles utakon való járást én sem szeretem túlságosan. Megint iszom vizet.

*

Amíg ez megtörtént, csend volt a szalagon, majd megint koppant a pohár, ahogy letette, azután hallatszott, amint a kezével megtörli a száját. A lány úgy látszik nem fogta föl, hogy a magnóján létezik pillanatmegállító kapcsoló is.

*

– Lehet, hogy gondot okoztam az eltűnésemmel. De nem akarok író lenni, és többé semmi ilyesmit nem akarok csinálni. Megkértem Azamit, hogy nézzen utána egy kicsit a giljakoknak. Elment a könyvtárba. A giljakok ugyanúgy nem tudtak írni, mint a Szahalinon élő ainuk vagy az amerikai indiánok. Nem maradtak fenn írásos emlékeik. Nekem se maradjon. Ami írásban van, az már nem én

vagyok. Azt te csináltad meg, olyan jól, ahogy szerintem rajtad kívül senki más nem tudta volna, de az mégsem azonos velem. Ne félj, nem a te hibád. Csak arról van szó, hogy a széles utat messze elkerülve megyek előre.

*

Fukaeri itt újfent szünetet tartott. Ezalatt Tengo elképzelte, ahogy a lány, a járt utaktól távol, csendben és magányosan lépked.

*

– A professzor nagyon erős és a bölcsessége mély, de a hatalom és értelem dolgában a *little people* sem marad el mögötte. A bozótban óvatosnak kell lenni. A fontos dolgok ott vannak a vadonban, és ott a *little people* is. Azért, hogy ne árthasson nekünk, ki kell találni, mi hiányzik neki. Akkor biztonságosan átjutunk az erdőn.

*

Amint a lány ezt egy szuszra elmondta, nagy levegőt vett. Elfordult a mikrofontól, és a visszaverődő lélegzetvétel hangja olyan volt, mint mikor a völgy mélyén egy hirtelen szélroham fut át. Mikor ez lecsillapodott, valahonnan felharsant egy autóduda.

Valami nagy teherautóé lehetett, mert úgy bőgött, mint a hajók ködszirénája. Kétszer egymás után. Fukaeritől nem messze lehetett egy főútvonal. Megint köhintés hallatszott.

*

– Berekedtem. Köszönöm, hogy gondot viseltél rám, hogy tetszett a mellem formája, meg alhattam nálad, meg a pizsamádat is ideadtad. Valószínű, egy ideig nem találkozunk. A *little people* talán megneheztelt, amiért írásba foglalták.

Ne aggódj felőlem, megszoktam, ismerem én a járást az erdőn. Szajonara.

*

Egy kattanás, és vége szakadt a hangfelvételnek. Tengo megállította a szalagot, elejére tekerte, és az ereszről csepegő esőt hallgatva többször is felsóhajtott. A kezében tartott műanyag golyóstollat forgatta körbe-körbe, majd letette az asztalra. Végeredményben egy szót sem vetett papírra, csak a lány sajátos hanghordozásával elmondott szövegre figyelt. De ha nem is jegyzetelt, Fukaeri üzenetéből azért kiderült egy s más.

1. Nem rabolták el, csak egy időre elbújt valahová. Nem kell félteni.
2. Többet nem akar könyvet írni. Története a szájhagyomány jegyében hangzott el, nem pedig azért, hogy kinyomtassák.
3. A *little people* esze és hatalma korántsem marad el Ebiszuno professzoré mögött. Figyelemre méltó.

*

Ezt a hármat akarta Fukaeri a tudtára adni. Ezenkívül ott vannak még a giljakok. Egy embercsoport, melynek a járt úttól távol kell barangolnia.

Tengo kiment a konyhába kávét főzni. Míg kortyolgatta a meleg italt, le sem vette szemét a kazettáról. Merengéséből magához térve újból meghallgatta a felvételt. Ezúttal a biztonság kedvéért időről időre lenyomta a megállj gombot, és a fontosabb dolgokat leírta magának. Újfent végigolvasta a jegyzeteket is, de semmi újat nem fedezett fel bennük.

Vajon Fukaeri először készített egy vázlatot, és úgy készült a felvétel? Ebben Tengo nem hitt. Ez a lány nem olyan. Nem kétséges, valós időben (egyszer sem nyomta le a stop gombot) mondta a mikrofonba azt, ami eszébe jutott.

De vajon hol lehet? A háttérzaj nem sok ötletet adott Tengónak. A távolban becsapódik egy ajtó. Mintha gyermekzsivaj hallatszana a nyitott ablakon át. Óvoda? Kamion dudál. Biztos, hogy a lány nem az erdő mélyén lehet. Inkább egy város valamelyik szegletében. Valószínűleg reggel vagy kora délután? Az ajtócsapódás esetleg azt jelentheti, hogy nincs is egyedül.

Az világos, hogy Fukaeri a saját jószántából rejtőzött el azon a helyen. A felvétel nem olyan, mintha kényszer alatt kellett volna beszélnie erre a hangszalagra. Erre egyből rá lehet jönni, csak hallgatni kell a lány hangját és beszédmódját. Eltekintve attól, hogy az elején izgul egy kicsit, végig felszabadultan, a mikrofon felé fordulva fejti ki a mondandóját.

*

A PROFESSZOR NAGYON ERŐS ÉS A BÖLCSESSÉGE MÉLY, DE A HATALOM ÉS ÉRTELEM DOLGÁBAN A LITTLE PEOPLE SEM MARAD EL MÖGÖTTE. A BOZÓTBAN ÓVATOSNAK KELL LENNI. A FONTOS DOLGOK OTT VANNAK A VADONBAN ÉS OTT A LITTLE PEOPLE IS. AZÉRT, HOGY NE ÁRTHASSON NEKÜNK, KI KELL TALÁLNI, MI HIÁNYZIK NEKI. AKKOR BIZTONSÁGOSAN ÁTJUTUNK AZ ERDŐN.

*

Tengo ezt a részt ismételten lejátszotta. Itt Fukaeri valamivel gyorsabban beszélt. A mondatok közti szünet is rövidebb volt. Megvan annak a lehetősége, hogy a *little people* Tengónak vagy a profnak is tud ártani, de Fukaeri hangjának nem volt semmi olyan határozottabb zöngéje, melyből Tengo arra következtethet, hogy a lány ártalmasnak tartaná őket magára nézve. Inkább az érződött Fukaeri szavaiból, hogy a *little people* semleges, hajlik erre is, arra is. Volt még egy részlet, melyre Tengo felfigyelt:

*

A LITTLE PEOPLE TALÁN MEGNEHEZTELT, AMIÉRT ÍRÁSBA FOGLALTÁK.

*

Ha ez így van, akkor ennek a neheztelésnek a célpontjában Tengónak is ott kell lennie. Hiszen abban, hogy nyomtatott formába foglalva, széles körben a világ tudomására hozták a *little people* létezését – Tengo az egyik főkolompos. Hiába is védekezik mondván, hogy csak jót akart, talán majd meg sem hallják.

Egyáltalán, hogy tud a *little people* az embereknek ártani? Tengónak erről halvány fogalma sem volt. Megint visszapörgette a

kazettát, azután eltette a fiókba. Újból felöltötte az esőköpenyt, fejébe nyomta a kalapot, és ment bevásárolni a kitartó esőzésben.

*

Aznap este kilenc után felhívta őt telefonon Komacu. Mint általában, ekkor is tudta előre, hogy ő az, mielőtt még felvette volna a kagylót. Tengo már ágyban volt, könyvet olvasott éppen. Három csengetés után lassan felkelt, kiment a konyhába a telefonhoz.

– Hé, Tengo! – szólalt meg a vonal túlsó oldalán Komacu. – Éppen iszogatsz, mi?

– Valami kellemes közlendőről van szó? – érdeklődött a hívott fél.

– Ki tudja, de talán nem is annyira élvezetes, ellenkezőleg, talán inkább furcsának látszó ügynek mondhatnám.

– Olyasféle, mint mondjuk egy Csehov-novella…

– Úgy bizony, akár egy Csehov-novella. Nagyon találó. Tengo, te mindig fején találod a szöget.

Tengo hallgatott, a szerkesztő folytatta.

– Van egy kis gond. A prof elküldte Fukaeri fényképét a rendőrségnek, beindították a körözést a lány után. Nem törik össze magukat a nagy igyekezettől, persze. Még díjat sem tűztek ki a nyomravezetőnek. Tessék-lássék kiadták a körözést, ha valami kellemetlenség történne, ők ugyebár keresték a lányt. Bezzeg a média nem hagyja a dolgot annyiban. Hozzám is jönnek az érdeklődő telefonok az újságoktól. Én persze teszem magam, mintha semmiről sem tudnék. De hiszen jelenleg nincs is miről beszélnünk. Ezek azóta már talán Ebiszuno professzorra is ráakadtak, vagy a lány szüleinek forradalmár múltjában turkálnak. A tények pedig egyre-másra napvilágra kerülnek majd. A gond a bulvárral van. A szabadúszók és az újságírók úgy vetik rá magukat a témára, mint a vérszagra gyűlő cápahad. Ezek értenek hozzá, és amibe egyszer belekóstoltak, azt nem eresztik el. Elvégre ebből élnek. Magánélet, önmérséklet – ezek az alakok mit sem törődnek

ilyesmivel. Ugyanúgy szövegeket írnak, mint te, de a magadfajta szerény, fiatal írástudóval egy lapon sem lehet említeni őket.

– Akkor tehát jobban teszem, ha résen vagyok? – érdeklődött Tengo.

– Jobban ám! Légy észnél, és erősítsd csak meg magad körül a védelmet. Ugyanis nem tudni, melyik irányból fognak szagot kapni.

Tengo elképzelte magában a kis csónakot, melyet körülvesz a cáparaj. Olyan volt, mint egy nyugtalanító képregénykocka. Eszébe ötlött, hogy Fukaeri szerint meg kell találni azt, ami a *little people*-nek nincsen. Mi a csuda lehet az?

– De hát, vajon benne volt Ebiszuno professzor úr terveiben, hogy így alakulnak a dolgok? – kérdezte a szerkesztőt.

– Ahá, az bizony meglehet, hogy így volt ez kitalálva. Minket pedig szépen kihasználtak. Igaz, ezt az elejétől fogva tudni lehetett, a prof egyáltalán nem leplezte az elképzeléseit. Ebben az értelemben, mondjuk, korrekt ügylet volt. Egy bizonyos ponton visszautasíthattuk volna, mondván, hogy ne haragudjon már, de ebbe nem szállunk bele. Egy rendes szerkesztő ezt is tette volna. Semmi kétségem nincs felőle. Csakhogy rólam, ahogy te is tudod, kedves Tengo, nem lehet elmondani, hogy a tisztességes szerkesztők közé tartozom. A dolgok is gyorsan haladtak, elcsábultam és talán egy kissé könnyen beadtam a derekamat.

Hosszú hallgatás következett, sűrű csend. Azután Tengo megszólalt:

– Ezek szerint az eredeti tervet menet közben kisajátította volna Ebiszuno professzor úr?

– Így is lehet mondani. Ő nyomult erőteljesebben a saját elképzeléseivel.

– És a tanár úr talán azt gondolja, hogy ki lehet gabalyodni ebből a zűrzavarból? – tette fel a kérdést Tengo.

– Neki biztos sikerülni fog, azt hiszem. Jól felismeri a helyzeteket és megvan az önbizalma. Meglehet, jól kijön belőle, de az is előfordulhat, hogy a dolgok irányítása kicsúszik a keze közül. Akármilyen lángelme, egy embernek önmagában korlátozottak a lehetőségei. Épp ezért jobb a biztonsági övét gondosan becsatolni.

Tengo azért megjegyezte:

– Egy lezuhanó repülőgépen becsatolhatja magát az ember, nem sokat számít.

– Mégis valamelyest megnyugtató érzés.

Tengo erre önkéntelenül elmosolyodott. Kicsit gyengén sikerült neki.

– Ez tehát a mai beszélgetésünk lényege? – kérdezte. – Ami, mint hallottam az elején: nem annyira élvezetes, ellenkezőleg, talán inkább furcsának látszik?

– Úgy gondoltam, hiba volt téged belerángatni az ügybe. Őszintén mondom – mondta a szerkesztő színtelen hangon.

– A magam részét nem bánom, nekem nincs különösebb vesztenivalóm. Nincs családom, társadalmi pozícióm és számottevő jövőn sincsen. Ennél jobban aggódom Fukaeri miatt, hiszen ő még csak egy tizenhét éves lány.

– Ez engem is aggaszt. Nem lehet figyelmen kívül hagyni őt, csakhogy jelenleg hiába törjük itt a fejünket erről meg amarról, sokra megyünk vele, kedves Tengo. Egyelőre gondolkozzunk azon, mibe kapaszkodjunk meg jó erősen, hogy a szélvihar el ne sodorjon bennünket. Egy ideig ajánlatos végigböngészni az újságokat az utolsó betűig.

– Azon vagyok, hogy mindennap elolvassam őket – mondta Tengo.

– Úgy is kell. Viszont nincs valami elképzelésed arról, hol lehet Fukaeri? Akármi.

– Semmi sincs.

Tengo nem tudott jól hazudni, és a szerkesztőnek igen jó füle volt. Ebben az esetben azonban Komacu túlságosan is el volt foglalva a saját gondolataival ahhoz, hogy észrevegye, amint Tengo hangja kissé megremegett.

– Ha van valami, majd szólok – mondta a szerkesztő, és bontotta a vonalat.

Miután Tengo letette a telefonkagylót, első dolga volt, hogy előkapjon egy poharat és töltsön magának vagy két cent Bourbon whiskyt. Komacu telefonja után szükség volt erre.

*

Barátnője, mint máskor is, pénteken délután feljött a férfi lakására. Ekkorra az eső már elállt, de az eget egybefüggő felhőzet takarta. Ettek egy keveset, majd ágyba bújtak. Tengo agya a szeretkezés közben is szünet nélkül dolgozott, erre-arra járt, anélkül, hogy ez a szexuális tevékenység nyújtotta gyönyörélvezetből bármit is levont volna. Az asszony ezúttal is egykettőre ügyesen levezette a Tengóban egy hét alatt felgyülemlett nemi vágyat, s közben maga is bőséges kielégülésben részesült. Ez a nő olyan alapos volt, mint egy virtuóz könyvelő, akinek a főkönyvben végzett bonyolult számszaki műveletek örömet szereznek. Mindezek ellenére az sem kerülte el a figyelmét, hogy Tengo esze egészen másutt kószál.

– Jócskán fogyott itt a whiskyből – jegyezte meg, miközben felidézve magában a szeretkezést, a férfi széles mellkasát simogatta. Ujján, a jegygyűrűn apró gyémántszem csillogott. Arról a Wild Turkey-ról beszélt, melyet Tengo elég régóta tartogatott már a polcon. Mint a legtöbb középkorú nő, akinek fiatalabb férfival van viszonya, ő is felfigyelt a környezetben tapasztalható apróbb változásokra is.

– Mostanában nagyon gyakran felriadok éjszaka – szabadkozott Tengo.

– Szerelmes vagy talán?

– Nem – rázta a fejét a férfi.

– Akkor a munkáddal van gond?

– Dehogy, minden rendben, vagy legalábbis halad *valamerre.*

– Látom rajtad, hogy valami bánt.

– Ugyan már! Egyszerűen nem tudok aludni. Idáig nem nagyon esett meg velem ilyesmi, mert alapjában véve jó alvó vagyok, aki ha lehajtja a fejét, már alszik is.

– Szegény kis Tengo – mondta a nő, és gyengéden masszírozta közben szegény kis Tengo heréit, azzal a kezével, amelyiken nem volt karikagyűrű.

– És rossz álmok is jönnek? – faggatta tovább a férfit.

– Ah, alig álmodom valamit.

Úgy is volt, Tengo igazat mondott.

– Én meg álmodom – mondta a nő. – Mindig ugyanazt. Olyannyira, hogy már közben is tudom: ezt én már láttam. Hát nem érdekes?

– Például mit?

– Mondjuk, egy erdei házikót.

Tengo képzelete megindult: kik lehetnek ott? Giljakok, *little people?* Na és Fukaeri. Tovább érdeklődött:

– Milyen az a kis kunyhó?

– Tényleg érdekel? Mindig unalmas, ha mások elkezdik az álmaikat mesélni.

– Nem, mondjad, ha akarod.

Tengo őszinte érdeklődésére az asszony belekezdett:

– Egyedül járok az erdőn. De nem olyan mélységesen sötét és baljóslatú helyen, mint a mesében. Ahol Jancsi és Juliska eltévedt. Ez könnyűsúlyú kategória, világos és derűs. Meleg délutánon jólesik ott egy kis séta. Na, és útközben ott az a kunyhó, kéménnyel,

tornáccal, vasalt függönnyel a kis ablakon. Amolyan barátságos külsejű erdei lak. Roppantok az ajtón egy kicsit, köszönök, semmi válasz. Megismétlem erősebben, akkor sem. Fogom magam és lenyomom a kilincset, nincs rázárva kulccsal, hát benyitok. Újból köszönök, kérdem, van-e valaki odabent, mert akkor most én bemegyek…

Elbeszélés közben tovább folyt a heremasszázs, az asszony ránézett Tengóra:

– Nagyjából érted, mi a helyzet?

– Értem.

– A ház egyetlen kis helyiségből áll. Benne kis konyha, ágy, étkezősarok. A falnál, középen fafűtéses kályha. A tányérokban párolog az étel, az asztal négy személyre megterítve. Ám embert, azt nem látok. Valami különös dolog történhetett, mintha csak felbukkant volna valami fenevad és mindenki hanyatt-homlok elmenekült előle valahova. A székeket mégsem borogatták fel. Minden olyan, mint egy szokványos hétköznapon, de csudamód hiányoznak a képből az emberek.

– És az ételek? – kérdezte Tengo. – Mit tálaltak fel?

A nő félrehajtotta a fejét.

– Arra nem emlékszem. De ahogy így mondod: mi lehetett a tányérokban? De az nem is érdekes, csak az, hogy *éppen* elkészülhettek vele, mert tűzforró volt minden. Na, mindegy, leülök, megvárom a családot, csak hazajönnek egyszer. Meg kellett várnom őket, érted? Mit tudom én, miért. Elvégre ez álom, aminek nem az a feladata, hogy mindent megmagyarázzon. Lehet, hogy meg akartam kérdezni tőlük, hogy jutok haza onnan, vagy akartam tőlük valamit, ilyesmi. Egyszóval vártam, hogy hazatérjenek, de senki sem jött. Az étel ott párolgott, és a látványától ehetnékem támadt. Viszont akármennyire megéheztem is, nem láthattam hozzá a háziak távollétében! Szerinted?

– Talán, azt hiszem, igazad van – vélte Tengo. – Álmomban sem jutott volna eszembe.

– Viszont közben bealkonyodott – folytatta a nő a történetét. – Sűrűsödött a sötétség odakint az erdőben is. Akkor feltűnt nekem valami különös. Érdekes módon az ételből csak szállt, szállt a pára fölfelé, idővel sem hagyott alább. Órák teltek el, és az étel *forró* maradt. Ezt egyre jobban furcsállottam. Itt valami nincs rendjén… Itt véget ér az álmom.

– És nem tudod, mi lett azután…

– Pedig biztos történnie kellett valaminek – erősítette meg az asszony. – Esteledett, nem tudtam, hogy jutok haza, magányos voltam. Valami történik, de érzésem szerint nem lehet túl kívánatos dolog. Viszont az álom itt mindig megszakad. Akárhányszor visszatér, mindig, de mindig ugyanazt látom.

A nő békén hagyta Tengo heréit, és megcsókolta a mellét.

– Valamit jelenthet az álom – tette hozzá –, csak tudnám, hogy mit?

– Például?

Válasz helyett kérdés jött:

– Szeretnéd hallani, kedves Tengo, mi a legijesztőbb ebben az álomban?

– Szeretném hallani.

Egy hatalmas sóhaj söpört végig Tengo mellbimbóján, mint mikor a tengerszoroson áttör a forró szél.

– Lehet, hogy én vagyok az a fenevad. Egyszer arra gondoltam, hogy ez is lehetséges. Ahogy közeledem a ház felé, észrevesznek és otthagyva az ebédet, fejvesztve menekülnek előlem. Amíg csak ott vagyok, nem tudnak visszajönni. Mégis maradnom kell a kunyhóban, egyfolytában arra várva, hogy megjöjjenek végre. Ha belegondolok, elfog a rettegés, nincs, aki kimentsen engem onnan.

– Lehet, hogy az ott a te házad, és saját magadat várod, aki megszöktél onnan.

Miután kimondta, Tengo rájött, hogy rosszat szólt, ezt nem kellett volna. Csakhogy ami egyszer kiszaladt a száján, azt nem lehetett visszaszívni. A nő egy darabig egy szót sem szólt, de azután úgy megmarkolta a férfi heréit, hogy annak a lélegzete is elállt.

– Hogy mondhatsz ilyet? Ez kegyetlenség!

– Nincs semmi értelme – nyögte ki Tengo –, csak úgy gondoltam, esetleg…

A nő lazított a markán és sóhajtott egyet:

– Jó, akkor most te jössz, te meséld el egy álmodat! – szólt rá a férfira, aki végre levegőhöz jutott.

– Az imént is mondtam, hogy nem nagyon látok álmokat. Kivált mostanában.

– Azért egy kicsit te is szoktál, nem? A világon nincs olyan ember, aki egyáltalán ne tudna. Aki ilyet állít, arra megharagszik Freud professzor!

– Lehet, hogy én is álmodom, de mire felébredek, már semmire sem emlékszem. Még az emlékére sem. A tartalmára még annyira sem.

A nő eközben petyhüdtté vált szerszám súlyát latolgatta a tenyerében, mintha számára ez is valamiért nagyon sokatmondó lenne.

– Na jó, hagyjuk ezt! – mondta végül. – Akkor mondd, mit írsz mostanában?

– Ha lehet, arról nem szeretnék beszélni.

– Figyelj, én nem azt kérem, hogy mondd el a teljes cselekményt. Odáig nem mennék, hogy ilyet követeljek, tudom én, hogy ez a Tengo nevű fiatalember a termetéhez képest mennyire érzékeny lélek! Valami készülődő, apró részletet, egy mellékes epizódot,

bármilyen kevéssel beérem. Csak annyit szeretnék, hogy én halljak meg először egy történetet, amit rajtam kívül senki sem ismer. Azért, hogy elfelejtsem azt a szörnyűséget, amit az előbb mondtál nekem. Érted, miről beszélek?

– Talán igen – mondta Tengo önbizalmát vesztett hangon, miután a nő még mindig a tenyerében tartotta a szervét. – Tulajdonképpen magamról írok. Magamat veszem modellnek.

– Gondoltam – mondta a nő. – És én is szerepelek a történetben?

– Nem, amiről én írok, az nem az itteni világ.

– Ha nem az, akkor én nem vagyok abban.

– Nemcsak te – magyarázta a férfi az itteniek közül senki sincsen abban a másikban, ami nem ez a világ.

– Mi lehet a különbség az itteni és az ottani között? – kérdezte a nő. – Meg lehet különböztetni azt, hogy az ember melyikben van?

– Hogyne. Hiszen én írom a szöveget.

– Figyelj, én úgy értem, hogy *rajtad kívül* más észreveszi a változást? Mi van például akkor, ha történetesen egyszer csak ott találom magam belekeveredve abba a világba?

– Talán észrevennéd a különbséget – magyarázta Tengo. – Példának okáért abban a másik világban holdból – a Holdból? – kettő is van. Ebből rá lehet jönni.

Világ két holddal: ezt a beállítást Tengo a *Légből szőtt gubóból* vette át. Erről még hosszabban és összetettebben – és a saját történetében – akart írni. Lehet, hogy ez az átvétel később gondot okoz majd, de Tengo most mindenképpen le akarta írni a kettős hold világát. A későbbiekkel pedig ráér később törődni.

A nő kérdezett:

– Szóval akkor, ha beesteledik, fölnézek az égre, és ott úszik a két hold, akkor: aha! már nem ezen a világon vagyok.

– Igen, az lesz a jele.

– És nem takarják majd el egymást?

Tengo megrázta a fejét:

– Valamiért a kettő közti távolság mindig ugyanaz marad.

A barátnő egy darabig magában gondolkodott, és ezalatt Tengo meztelen mellére valami ábrát rajzolt az ujjával.

– Figyelj – szólalt meg –, mi a különbség az angolban az *insane* és a *lunatic* között?

– Mindkét jelző szellemi rendellenességet jelent, de nem tudom, mi az árnyalatnyi különbség közöttük – felelte Tengo.

– Az *insane* született gyengeelméjű, gondolom, szakszerű kezelést igényel. A *lunatic,* a Hold, vagyis a Luna hatására eszét veszti. A 19. században Angliában, ha bizonyítást nyert, hogy valaki holdkóros és ilyen állapotban bűntényt követett el – enyhítő körülményként beszámították. Mármint, hogy nem annyira felelős a tette miatt, inkább a Hold tévesztette meg. Hihetetlen, de ez a törvény még ma is fennáll. Vagyis törvényesen el van ismerve, hogy valakit a Hold félre tud vezetni.

– Hogy te miket tudsz! – ámuldozott a férfi.

– Nem kell annyira meglepődni! Én tíz évvel hosszabb életet éltem nálad, tehát semmi különös nincsen abban, hogy többet tudok, mint te.

Az biztos, ismerte el Tengo.

– Valójában egy Dickens-kurzuson tanultam a Nihon Női Egyetem angol szakán. A mi hóbortos professzorunk csupa olyasmiről beszélt, aminek a regények témájához semmi köze nem volt. Mindezzel azt akartam mondani, hogy a mostani egyetlenegy Hold is meg tud bolondítani embereket, akkor mi lesz, ha megkettőződik, még jobban megőrülnek az emberek? Más lesz az árapály, megváltozik majd a nők ciklusa is. Azt hiszem, emiatt egymás után mindenféle rendellenes dolgok történnek.

– Az bizony meglehet – mondta Tengo rövid gondolkodás után.

– Abban a világban az emberek többnyire hibbantak lesznek? – akadékoskodott a nő.

– Nem, dehogyis. Nem lesz az eszükkel különösebben semmi gond. Mondhatni, ugyanúgy lesznek ezzel, mint mi.

A nő lágyan simogatta a férfi szervét, és folytatta a társalgást:

– Ha odaát ugyanúgy állnak majd a dolgok, mint ahogyan nálunk, akkor egyáltalán mi értelme van annak, hogy van egy másik világ?

– Az az értelme, hogy átírhatjuk az itteni világ múltját – mondta a férfi.

– Ahogy csak akarjuk? Kedvünkre változtathatjuk a múltat?

– Igen.

– Te ezt szeretnéd?

– Miért, te talán nem?

Az asszony megrázta a fejét.

– Sohasem jutott volna eszembe, hogy a történelmet, meg azt, ami elmúlt, átírjam. Amit át szeretnék írni, az csak a most, a jelen.

– De ha a múltat megváltoztatjuk, magától értetődően megváltozik a jelen is. Hiszen azt a felgyülemlett régi dolgok alakítják ki.

Az asszony gondterhelten felsóhajtott, majd mozgásba hozta a tenyerét, melyen ott feküdt Tengo szerve: le-fel, le-fel. A liftet jártatják ilyesformán a próbaüzem során.

– Hadd mondjak neked valamit – szólt a férfihoz. – Te egy matematikai csodagyerek voltál, a dzsúdóban fokozatot szereztél, hosszú regényt írsz. Ennek ellenére te ebből a világból *nem értesz semmit.* Az égvilágon semmit.

Tengo nem nagyon érzett meglepetést amiatt, hogy a nő ilyen határozottan leszögezte a tanulságot. Neki immár úgyszólván megszokott tény volt, hogy semmit sem ért. Nem ment felfedezésszámba.

– Sebaj – mondta az asszony –, nem baj, ha nem tudsz semmit – azzal hozzásimulva a férfihoz, hozzászorította a mellét.

– Csak így tovább, írj egyre hosszabb regényeket, ahogy múlnak a napok, te álmodozó előkészítős matematikatanár! Csak így tovább! Viszont a fütyid formájáért egészen odavagyok! Formájáért, nagyságáért és a fogásáért egyaránt. Akkor is, mikor kemény, meg lágy korában is, ha nyavalya töri, vagy mikor makkegészséges. És ez mindjárt az enyém lesz, igaz?

– Legyen – mondta a férfi.

– Figyelj, ugye mondtam, hogy irtó féltékeny természetű vagyok?!

– Hallottam. Minden képzeletet felülmúló mértékben.

– *Minden* létező képzeletet ám! Ma is úgy, mint régebben.

Ezután lassan és térhatásúan mozgatni kezdte a tenyerét.

– Na, ezt én most bekeményítem – jelentette ki. – Van kifogásod ellene?

Tengo jelezte, hogy nincs neki.

– Most mire gondolsz? – faggatta a nő.

– Arra, hogy egyetemista korodban az egyetemen angol kurzust hallgattál.

– Igen, Dickenshez Martin Chuzzlewitet kellett olvasni, tizennyolc éves voltam, jópofa fodros *one piece*-t hordtam, a hajam lófarokba kötve. Nagyon komolyan vettem a tanulást, és akkoriban még szűz voltam. Olyan 19. századi módon. Az első, amit megtanultam az egyetemen, az *insane* és a *lunatic* közötti különbség volt. Na, milyen voltam? Felizgatott a képzeleted?

– Persze – Tengo lecsukott szemmel felidézte a fodros és jópofa egyberészes ruhát, hozzá lófarokba kötött frizurát. A komolyan tanuló szűzleányt. Aki azonban minden létező mértéken túl féltékeny természetű. A Holdat, amint megvilágítja a dickensi Londont, az ott ténfergő, *insane*-nek vagy *lunatic*-nek minősülő alakokkal.

Egyformának látszó kalapokban, egyformának látszó hajviselettel. Hogy lehet különbséget tenni közöttük?

Vajon így, lecsukott szemmel most melyik világhoz tartozik? Tengo már egyáltalán nem volt biztos abban, hogy ezt világosan el tudja dönteni.

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

[*] Vezekléstől és bűnbánattól / Szakad meg a bűnös szív / Hogy könnycseppjeim, / drága Jézus / Enyhet adjanak (Winkler Lajos fordítása)

[*] Nagy Anita fordítása

[*] A Csehov-idézetek magyar nyelvű forrása: A. P. Csehov, *Szahalin. Levelek, vallomások 1877-1904* („Csehov művei”), Budapest, Magyar Helikon, 1975. Fordította: Makai Imre és Wessely László.

Table of Contents

Title page
Tartalom
Első könyv (áprilistól júniusig)
1 | AOMAME Nehogy azután a látszat becsapjon…
2 | TENGO Egy kissé más elgondolás
3 | AOMAME Néhány megváltoztatott tény
4 | TENGO Ha rám hallgat, azt csinál, amit akar
5 | AOMAME Egy szakma, melyhez szakértelem és gyakorlat szükségeltetik
6 | TENGO Mi most jó messzire megyünk?
7 | AOMAME Csak csendben, fel ne rebbenjen a pillangó
8 | TENGO Elmenni mit tudom én hová, találkozni nem tudom kivel
9 | AOMAME Változik a kép, változnak a szabályok
10 | TENGO Valódi vérrel folyó, igazi forradalom
11 | AOMAME Az embernek temploma a test
12 | TENGO Hozd el nekünk a te királyságodat
13 | AOMAME Született vesztes
14 | TENGO Ami a legtöbb olvasónak eddig még nem nagyon került a szeme elé
15 | AOMAME Mint léghajón a horgony
16 | TENGO Örülök, ha ezt hallom…
17 | AOMAME Szerencsések leszünk, szerencsétlenek leszünk
18 | TENGO Nagy Testvér ma már nem kap szerepet a színpadon
19 | AOMAME Nők, akik osztoznak a titkon
20 | TENGO Azok a szerencsétlen giljakok
21 | AOMAME Próbálgatjuk, mennyire lehet még elmenni
22 | TENGO Az idő elgörbülve halad előre
23 | AOMAME Beindult valami
24 | TENGO Mi az, hogy van egy másik világ?

Két hold van az égen

Murakami Haruki

1Q84

Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

második könyv

GEOPEN

Murakami Haruki
1Q84
Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

Második könyv

Geopen Könyvkiadó
2011

A mű eredeti címe:
1Q84
Book 2 by Haruki Murakami
Copyright © 2009 by Haruki Murakami

Hungarian translation © Erdős György, 1-4, 2010
© Nagy Anita, 5-24, 2011

Fordította: Erdős György
Nagy Anita

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2011
Felelős kiadó: Babucs Éva
Felelős szerkesztő: Rácz I. Péter
Borítóterv: Váradi Gábor
Nyomdai előkészítés: Geografika
ISBN 978-963-9973-51-0

www.geopen.hu
Geopen a Facebookon

Ez a világ látszatvilág,
mindenestül csak kitalált,
bízzál bennem, nem csallak meg,
s minden valóra vált…

Ez csak egy papírhold
(E. Y. Harburg, Harold Arlen)

Tartalom

TARTALOM 4

MÁSODIK KÖNYV (JÚLIUSTÓL SZEPTEMBERIG) 5

1 | AOMAME AZ VOLT A VILÁG LEGUNALMASABB VÁROSA 6
2 | TENGO A LELKEMEN KÍVÜL EGYEBEM SINCSEN 30
3 | AOMAME A SZÜLETÉSÜNKRŐL NEM DÖNTHETÜNK, DE A HALÁLUNK NEMÉRŐL IGEN 55
4 | TENGO TALÁN JOBB, HA NEM IS VÁGYAKOZOM RÁ 79
5 | AOMAME EGY EGÉR VEGETÁRIÁNUS MACSKÁVAL TALÁLKOZIK 92
6 | TENGO A MI KEZÜNK NAGYON MESSZIRE ELÉR 109
7 | AOMAME AHOVA ÖN MOST BELÉPNI KÉSZÜL… 134
8 | TENGO LASSAN MEGÉRKEZNEK A MACSKÁK 147
9 | AOMAME A KEGYELEM ÁRA 174
10 | TENGO AZ AJÁNLATUNK ELUTASÍTVA 191
11 | AOMAME MAGA AZ EGYENSÚLY A JÓ 213
12 | TENGO NEM OLYASMI, AMIT MEGSZÁMOLHATSZ AZ UJJIADON 238
13 | AOMAME HA NEM LENNE A TE SZERETETED 258
14 | TENGO A KÉZBE KAPOTT CSOMAG 280
15 | AOMAME LASSAN ITT A KÍSÉRTETEK IDEJE 297
16 | TENGO MINT VALAMI KÍSÉRTETHAJÓ 324
17 | AOMAME KISZABADÍTOM AZ EGERET 343
18 | TENGO HALLGATAG, MAGÁNYOS MŰHOLD 363
19 | AOMAME MIKOR A DÓTA FELÉBRED 379
20 | TENGO A ROZMÁR ÉS A BOLOND KALAPOS 407
21 | AOMAME ÉS MOST MIT CSINÁLJAK? 414
22 | TENGO AMEDDIG KÉT HOLD VAN AZ ÉGEN 427
23 | AOMAME TEGYEN TIGRIST A MOTORJÁBA! 441
24 | TENGO AMÍG MEGVAN AZ A MELEGSÉG 456

Második könyv
(JÚLIUSTÓL SZEPTEMBERIG)

1 | **AOMAME**
Az volt a világ legunalmasabb városa

Az esős évszak végét még nem jelentették be, de odafenn már kéken ragyogott a derűs ég, a nyári nap bőségesen ontotta sugarait, a föld fényárban úszott. A fűzfákon kibomlott a temérdek friss, zöld levél, sűrű árnyékuk hosszú szünet után újra ott lengett az úton.

Tamaru az előcsarnokban fogadta Aomamét. A férfi sötét árnyalatú, nyárias öltönyéhez, fehér ingéhez mintázatlan nyakkendőt kötött, de egy cseppet sem izzadt. Aomame elcsodálkozott ezen: akármilyen meleg van, ez a nagydarab ember kibírja verítékezés nélkül.

Tamaru könnyedén biccentett egyet, csupán valami alig kivehető köszönésfélét mormolt, aztán egy szót sem szólt többé. Elmaradt a köztük máskor szokásos kötetlen csevegés. A férfi előrement a hosszú folyosón, és anélkül, hogy egyszer is hátrafordult volna, bevezette a nőt az öreg hölgyhöz, aki már várt rá. Aomame sejtette, hogy Tamaru a kutya pusztulása miatt nincs beszédes kedvében, az árnyékolhatta be a hangulatát. „Szereznem kell egy másik házőrzőt”, mondta neki a telefonban, mintha csak az időjárásról beszélne, de Aomame tudta, hogy a férfi valójában nem így gondolja, mivel Tamaru becsben tartotta a nőstény juhászkutyát, és az évek során jól megértették egymást. A férfi az állat hirtelen és érthetetlen pusztulását személyes sértésnek vagy egyfajta kihívásnak tekintette. Aomame a férfi iskolatábla nagyságú hátát nézve el tudta képzelni, micsoda visszafogott ingerültség rejtőzhet Tamaru hallgatása mögött, aki miután kinyitotta előtte a nappali ajtaját és bebocsájtotta, megállt, várva a Madame utasításait.

– Most nem kérünk semmit – mondta az öreg hölgy, mire a férfi kissé meghajtotta a fejét és távozóban csendesen becsukta az ajtót. Kettesben maradtak a szobában. A Madame karosszéke melletti asztalon gömbölyű akváriumban két piros halacska úszkált.

Szokványos üvegedény, mint mindenütt máshol is, két közönséges aranyhal, az efféle akváriumokhoz járó, lebegő, zöld vízinövényekkel. Jóllehet többször is megfordult már ebben a szép, tágas fogadóteremben, ez most először szúrt szemet Aomaménak. A léghűtést gyengére állították, ám egy-egy hűvös fuvallat alkalmanként éreztette hatását a bőrön. Aomame háta mögött az asztalon, egy vázában három fehér liliom ringatózott, álmodozó, egzotikus kis állatokra emlékeztetve.

A Madame intett Aomaménak, hogy foglaljon helyet mellette. A kertre nyíló ablakon könnyű, fehér csipkefüggöny, azon át is lehetett érezni, milyen különös erővel tűz be a nyári délutáni napsugár. Ebben a fényárban az öreg hölgy szokatlanul fáradtnak látszott. Vékony karjával erőtlenül támasztotta állát, a hatalmas fotel magába ölelte. A szeme beesett, arcán a ráncok megsokasodtak, az ajka színtelen, hosszú szemöldökének íve, mintegy a tömegvonzásnak engedve kissé lejjebb csúszott, és talán vérkeringési elégtelenségek miatt lisztes, fehér foltok mutatkoztak a bőrén. Legalább öt-hat évet öregedett utolsó találkozásuk óta, de úgy látszott, nem nagyon törődik vele, hogy gyengesége a felszínre tör. Korábban ez nem így volt. Legalábbis Aomame előtt minden lelkierejét bevetve, feszesen tartotta magát, fegyelmezett arckifejezéssel azon igyekezett, hogy az öregedés egyetlen apró tünete se szivárogjon ki a felszínre. Erőfeszítését mindig figyelemre méltó siker koronázta.

Aomame gondolta is magában, hogy a házban aznap minden másképp van, mint lenni szokott. Még a fények is más színben csillogtak. És ebben az elegáns antik bútorokkal teli, magas helyiségben egy oda sehogy sem illő, otromba akvárium, benne ezekkel a közönséges aranyhalakkal!

Az öreg hölgy csak ült a fotelban a karfára könyökölve, minden hang nélkül. Aomame mellé nézett a levegőbe, egy pontra, ahol láthatólag semmi különös nem volt fellelhető, csupán arra kellett, hogy a tekintetét időlegesen rögzítse valahová. Azután megkérdezte vendégét:

– Inna valamit, kérem?

– Nem, köszönöm, nem vagyok szomjas – hangzott a válasz.

– Van ott egy kis jeges tea, ha kívánja, kérem, töltsön magának belőle – mutatott az öreg hölgy az ajtónál álló zsúrasztalra, amin egy termoszban állt a hideg citromos tea, mellette három színes ólomkristály pohár.

– Köszönöm szépen – mondta Aomame, de változatlan testtartásban várta, hogy a Madame mit fog majd mondani. Ám az öreg hölgy egy időre megint hallgatásba süllyedt. Volt ugyan mondanivalója, de előfordulhat, hogy az abban foglalt valóság az elmondás által még nyomatékosabb valósággá válik, és ha lehetséges, még egy kicsit halogatni szeretné a közlését. A hallgatása tehát igen jelentőségteljesnek tűnt. Pillantását egy darabig a közelében lévő aranyhalakon nyugtatta, végül felhagyott a nézelődéssel, és egyenesen Aomame felé fordult. Előbb összeszorította az ajkait, de azután megszólalt:

– Ugye hallotta Tamarutól, hogy a menedék házőrző kutyája elpusztult? Halálának módja megmagyarázhatatlan.

– Hallottam.

– Később eltűnt Cubasza.

Aomame arca megrándult:

– Hogyan?!

– Nyoma veszett. Valószínűleg az éjszaka folyamán. Reggelre már csak hűlt helyét találtuk.

Aomame az ajkába harapott és kereste a szavakat, mit is mondhatna erre, de alig találta.

– De hát… Asszonyom a múltkor azt mondta, hogy mindig aludt vele valaki. Egy szobában voltak, hogy vigyázzanak rá.

– Úgy van, csakhogy akinek ügyelnie kellett volna rá, mélyen aludt, és úgy látszik, egyáltalán nem vette észre a kislány eltűnését. Virradatkor Cubasza már nem volt a paplan alatt.

– Szóval a német juhászkutya pusztulását követő éjjel a kislány eltűnt – összegezte a hallottakat Aomame, hogy megbizonyosodjék.

Az öreg hölgy bólintott.

– Most még nem lehet biztosan tudni, hogy a két esemény között van-e összefüggés, de én azt hiszem, hogy kapcsolódnak egymáshoz.

Aomame szeme, anélkül, hogy akarta volna, az asztalon álló akváriumra tévedt. Az öreg hölgy követte a tekintetét, és ő is az aranyhalakat nézte. A két hal úszóival finoman evezve ide-oda úszkált az üveggel határolt hűvös tavacskában. A nyárias napsütés furcsán megtört a vízben, és azt az illúziót keltette, mintha a tenger mélyének egy darabkájába tekintenének bele.

– Ezeket Cubaszának vettem – szólt magyarázólag az öreg hölgy Aomame arcába nézve. – Azabu üzletsorán volt egy kis búcsúféle ünnepség, elsétáltunk oda a kislánnyal, gondoltam, nem tesz jót neki a folytonos szobafogság. Persze Tamaru is velünk volt. Ott vettem üvegtartóval együtt a halakat. Úgy látszott, hogy Cubasza érdeklődését lekötik. A szobájában egész nap csak nézte őket, anélkül, hogy betelt volna a látásukkal. De most, hogy ő nincs már, idehozattam, és magam is gyakran elnézem őket. Anélkül, hogy bármit is tennék, csak bámészkodom. Különös, de én sem untam rá, pedig még egyszer sem fordult elő velem, hogy aranyhalakat nézegettem volna.

– Asszonyom sejt valamit arról, hová lett Cubasza? – kérdezte Aomame.

– Fogalmam sincs róla. Nincsenek rokonai sem, akiket felkereshetne. Amennyire én tudom, sehová nincs mennie.

– Esetleg valaki erőszakkal elhurcolhatta?

Az öreg hölgy megrázta a fejét, kicsit idegesen, mintha egy legyecskét akarna elhajtani az arcáról:

– Nem, a gyerek *egyszerűen* csak elment. Szó sincs róla, hogy valaki érte jött volna, hogy elvigye magával, hiszen arra a házban

felébredtek volna. Ráadásul ezek a nők nagyon éberen alszanak. Szerintem Cubasza eldöntötte magában, és elment. Lábujjhegyen lement a lépcsőn, csendesen kinyitotta az előcsarnok kulcsra zárt ajtaját, és kiment a házból. Valahogy így tudom elképzelni. A gyerek elment. Nem ugatott a kutya, hiszen már az előző éjszaka elpusztult. Cubasza át sem öltözött, pedig ott volt a ruhája, szépen összehajtogatva. Mégis egy szál pizsamában távozott. Pénze sem lehetett.

Aomame arca tovább rángatózott a csodálkozástól:

– Hogyan? Egyedül, pizsamásán, egy árva fillér nélkül?

A Madame bólintott:

– Egy tízéves kislány, hálóruhában, teljesen üres zsebbel, éjnek évadján ugyan hová mehetett? Józan ésszel elgondolni sem lehet. Valamiért azonban nem érzem olyan különösnek a dolgot, hanem úgy tűnik nekem, éppenséggel így kellett történnie. Ezért nem is keresem, hova lett az a gyerek. Tétlenül ülök, csak bámulom az aranyhalakat.

Az öreg hölgy előbb az akváriumra, majd újból egyenesen a vendégére szögezte a tekintetét:

– Mert tudom, hogy semmi értelme keresni. Az a kislány már ott van, ahová a mi kezünk nem ér el.

A Madame ekkor már nem könyökölt a fotel karfáján, leeresztette a karjait, és a benne régóta felgyülemlett keserűséggel hosszan felsóhajtott. Mindkét kezét a térdén pihentette.

– Vajon miért hagyta el a házat? – kérdezte Aomame. – Amíg a menedékben volt, megvédték, és különben sem volt máshová mennie.

– Az okát nem tudom, de a kutya pusztulása robbantotta ki az eseményeket. A kislány sokat becézte az állatot, és az is egészen erősen ragaszkodott hozzá. Igazán bensőséges, jó viszonyban voltak ők ketten. Az, hogy a kutyának azzal a szörnyű, érthetetlen halállal kellett kimúlnia, borzasztóan megrázta a gyereket.

Nyilvánvaló. Az esemény a többieket is sokkolta a házban. És talán Cubasza számára ez a kegyetlen történet valamiféle üzenetet hordozhatott.

– Üzenetet?

– Igen. Azt, hogy nem maradhatsz tovább, tudjuk, hogy itt bujkálsz. El kell menned innen, mert ha nem teszed, még szörnyűbben meglakolnak körülötted a többiek is. Ez lehetett az üzenet – az öreg hölgy ujjai a térdén valami képzeletbeli időt számláltak aprólékosan. Hallgatója várta a folytatást.

– A kislány valószínűleg értette a jelzést – magyarázta a Madame és önként elhagyta ezt a helyet. Biztosan nem akart innen elmenni, mert tudta, hogy nincs hová, mégsem tehetett mást. Nem volt maradása. El kellett szánnia magát rá, pedig még csak egy tízéves gyerek.

Aomame szerette volna megszorítani az öreg hölgy kezét, de meggondolta magát. A történet még nem ért véget. A Madame folytatta:

– Mondanom sem kell, mekkora megrázkódtatás ez nekem. Olyan érzés, mintha egy testrészemet megcsonkították volna. Azt gondoltam, hogy törvényesen is örökbe fogadom azt a gyereket. Persze tudom én, hogy ezek a dolgok nem mennek olyan egyszerűen, de épp azért, mert tisztában voltam a nehézségekkel, még jobban vágyódtam rá. Senki sem tehetett volna szemrehányást érte, még ha nem is sikerült volna. De őszintén szólva, ebben a korban már szörnyen megvisel az egész.

– Talán az is lehet, hogy Cubasza egyszer csak visszajön, hiszen nincsen semmi pénze és nincs hová mennie – vetette fel Aomame.

– Szeretném ezt hinni, de ez nem fog bekövetkezni – mondta erre az öreg hölgy megtört, monoton hanghordozással. – A kislány még csak tízéves, de ahhoz képest megvan a maga határozott akarata, és ha egyszer eldöntötte, hogy megy, akkor valószínűleg nem fordul vissza.

– Bocsánat – mondta Aomame, az ajtónál álló kisasztalhoz ment, és egy kék metszett pohárba teát töltött magának. Nem volt különösebben szomjas, csak szeretett volna felállni, hogy egy kevés időt nyerjen vele. Visszatért a helyére, ivott egy kortyot, azután letette a poharat az előtte álló asztal üveglapjára. A Madame megvárta, míg vendége elhelyezkedik, azután szólt:

– Egyelőre eddig tart Cubasza története.

Miután véget vetett a témának, ismét kiegyenesedett, ujjait szorosan összekulcsolta maga előtt.

– Most pedig beszéljünk az Előfutárról és annak Vezéréről. Elmondom, hogy azóta mit tudtam meg róla, hiszen ez a legfontosabb oka annak, hogy ma idekérettem önt. Ez végeredményben természetesen Cubasza esetével is kapcsolatba kerül.

– Aomame bólintott, mivel ezt előre sejtette is.

– Ahogy már említettem a múltkoriban – folytatta a Madame –, ezt a Vezérnek nevezett egyént mindenképpen el kell *intézni.* Vagyis *át kell helyezni odaátra.* Mint ön is tudja, ez az illető tíz év körüli kislányokat szokott megerőszakolni. Egytől egyig olyanokat, akiknél az első peteérés sem jelentkezett még. Ennek a cselekedetnek az igazolására önkényesen dogmákat kohol, kihasználva a szekta rendszerét. Mindezt a lehetőségek határai között részletesen felderítettem. Elég jelentős összeget költöttem arra, hogy megfelelő értesüléseket szerezzek. Nem volt egyszerű. Sokkal többe került, mint gondoltam volna. Mindenesetre sikerült beazonosítani négy olyan kislányt, akiket megerőszakolt. Közülük volt a negyedik Cubasza.

Aomame ivott egy kortyot a jeges teából. Nem érezte az ital zamatét, mintha csak valami vattaszűrő lenne a szájában, amely magába szívja az összes ízt.

– Még nem tudom egészen bizonyosan, de úgy látszik, hogy a négy kislány közül legalább ketten még odabent élnek a szektában –

közölte az öreg hölgy. – A Vezér mellett élnek, és afféle papnőként szolgálnak. A közönséges tagok előtt nem mutatkoznak. Azt, hogy ezek a lányok saját jószántukból maradnak-e a szektában vagy kénytelenségből, hiszen megszökni onnan nem lehet, nem tudom. Azt sem lehet megállapítani, hogy van-e jelenleg is szexuális kapcsolatuk a Vezérrel, viszont kétségkívül egy helyütt élnek vele. Olyanok, mint egy család. Lakóterületük tökéletesen elzárt, az egyszerű hívők még meg sem közelíthetik. Rengeteg rejtély lappang körülöttük.

A kristálypohárra kiültek a harmatcseppek. Az öreg hölgy egy lélegzetvételnyi szünetet tartott, majd tovább folytatta:

– Egy biztos, a négy közül az első áldozat a Vezér saját lánya volt.

Aomame arca eltorzult, az izmok önállósították magukat és őrülten rángatózni kezdtek. Valamit mondani is akart, de nem jöttek ki a szavak a száján.

– Bizony így van, először a saját lányán követte el ezt – erősítette meg a Madame. – Hét évvel ezelőtt, amikor a lány még csak tízéves volt.

*

Az öreg hölgy kiszólt a belső telefonon Tamarunak, hozna be egy palack sherryt két pohárral. Addig a szobában csend honolt, mindketten igyekeztek összeszedni a gondolataikat. A testőr tálcán hozta a bontatlan üveget, két szép kristálypohárral. Mindent letett az asztalra, majd fejét félrehajtva, mint egy madár, határozott és gyakorlott mozdulatokkal felnyitotta a palackot, és halk, csobogó hang kíséretében töltött a poharakba. A Madame biccentett, Tamaru meghajolt és elhagyta a szobát, továbbra is anélkül, hogy egy szót is szólt volna, még a lépteivel sem csapott zajt.

Nemcsak a kutyáról van szó, gondolta Aomame, Tamarut igen érzékenyen érintette az úrnőjének mindenkinél fontosabb kislány eltűnése. Pedig Cubasza szökését a szó szoros értelmében nem lehetett felróni neki, hiszen nem volt bentlakó a rezidencián, este

hazatért aludni az onnan gyalog tízpercnyire eső saját otthonába. A kutya pusztulása, a kislány eltűnése éjszaka történt, amikor ő nem tartózkodott a helyszínen. Mindkettő kivédhetetlen volt. Az ő feladata egyértelműen az úrnő lakóhelyének védelme, nem terjed ki a Fűzfa-rezidencián kívül eső menhely őrzésére. Így vagy úgy, a történtek neki személyesen mégiscsak kudarcot, megbocsáthatatlan merényletet jelentettek.

– Készen áll arra, hogy azt a személyt elintézze? – kérdezte az öreg hölgy Aomamét.

– Készen állok – válaszolt világosan Aomame.

– Nem egyszerű a feladat – ismerte el a Madame. – Igaz, hogy az sem volt könnyű, amit már eddig értünk tett. Ez a mostani azonban *végképpen nem az.* Elmentem a legvégsőkig, kimerítettem minden lehetőséget, de nincs bizonyosságom felőle, hogy az ön biztonságát mennyire tudom garantálni. Félő, hogy az akcióban most nagyobb a kockázat, mint bármikor azelőtt.

– Elfogadom.

– Mondtam már azelőtt is, mennyire nem szeretném önt veszélybe küldeni, de a jelen esetben őszintén be kell vallanom, hogy a választás lehetőségei korlátozottak.

– Nem törődöm vele – szólalt meg ismét Aomame. – Az a férfi nem maradhat életben.

Az öreg hölgy felemelte poharát és csöppet megízlelte az italt. Ezután egy ideig megint az aranyhalakat nézte.

– Mindig szerettem szobahőmérsékletű sherryt inni nyári délutánokon. Nem nagyon szeretek hőségben hideget inni. A sherry után jólesik lefeküdni egy kicsit, észre sem veszem és máris elaludtam. Mire felébredek, a forróság enyhült egy kicsit. Azt hiszem, egyszer majd így lenne jó meghalni is. Nyári délután sherryt szürcsölve ledőlni a díványon, és többé fel sem kelni onnét.

Aomame is fogta a poharát, és belekortyolt. Ő nem nagyon szerette ezt az italt, de érezte, hogy valamit innia kell. Ezúttal érezte

is a sherry ízét, nem járt úgy, mint a jeges teával. Az alkohol kissé csípte a nyelvét.

– Szeretném, ha őszintén válaszolna – szólalt meg az öreg hölgy. – Ön fél a haláltól?

Nem kellett sokáig várnia a válaszra, Aomame a fejét rázta:

– Nem, nem különösebben. Ahhoz képest, ahogy én élek…

A Madame alig észrevehetően elmosolyodott, és valamicskét

fiatalabbnak látszott így, mint röviddel azelőtt. Ajka kiszínesedett, talán az Aomaméval folytatott beszélgetés élénkítette fel, de az is meglehet, hogy az a kevéske sherry tette meg a magáét.

– De ott az a férfi, akit szeret – jegyezte meg.

– Igen, de közel jár a nullához annak a esélye, hogy a valóságban összetalálkozhassam vele. Mit veszíthetek azzal, hogy most meghalok? Csupán egy zéróhoz közeli lehetőséget.

Az öreg hölgy összehúzta a szemét:

– Pontosabban mi az oka annak, hogy ön szerint nem jöhet össze azzal az emberrel?

– Magam sem tudom. Azonkívül, hogy én: én vagyok.

– Szóval nem szándékozik lépéseket tenni felé?

Aomame ismét megrázta a fejét:

– Nem, számomra az a tény a mindennél fontosabb, hogy szívem mélyéről kívánom őt.

A Madame elismeréssel nézett vendége szemébe:

– Ön aztán tényleg nagyon eltökélt.

– Rákényszerültem, hogy azzá váljak – itt Aomame csak úgy a forma kedvéért ajkához emelte a sherryvel telt poharat. – Nem saját jószántamból lettem ilyen – tette hozzá.

Ezután egy kis időre megint csend szállt a szobára. A liliom himbálta szirmait, az aranyhalak tovább úszkáltak az akváriumban a megtört fények között.

– Lehetőség nyílt arra – mondta a Madame össze tudjuk hozni, hogy ön egyszer négyszemközt maradhasson a Vezérrel. Nem megy majd egykönnyen, időbe is telik, de végül sikerülni fog. Akkor pedig megteszi *a máskor is szokásost.* Viszont azt követően majd el kell tűnnie. Lesz egy arcplasztikai műtétje. Természetesen a mostani foglalkozásával felhagy, és messze kerül majd innen. A neve is megváltozik. Arra kell kérnem, hogy mindent végleg hagyjon el, ami idáig az öné volt. Más emberré lesz. Persze ezért egy akkora összeget vehet majd kézhez, ami megilleti. Minden egyébért magam vállalok mindennemű felelősséget. Megfelel ez önnek?

– Ahogy már mondtam, nincsen semmi vesztenivalóm. A mostani munkám, a nevem és tokiói lakásom az égvilágon semmit sem jelent számomra. Semmi kifogásom sincsen.

– És az arca?

– Talán szebb lesz majd, mint a mostani.

– Ha ez a kívánsága, természetesen ezt is teljesítjük – ígérte a Madame. – Vannak korlátok, de ezeken belül maradva olyanná alakítják, amilyenné csak akarja.

– Esetleg nagyobb melleket is kaphatnék…

Az öreg hölgy bólintott.

– Jó ötlet. Persze abban az értelemben, hogy így megtéveszthetjük az emberek szemét.

– Csak tréfáltam – lágyította vonásait mosolyszerűre Aomame. – Nem vagyok különösebben büszke rá, de nekem megfelel így, ahogy van. Kényelmesebb, nem kell egyensúlyozni őket, és így nem lesz gond a megváltozott méret miatt a fehérnemű-vásárlás.

– Ugyan már, megvesszük mi azt önnek.

– Köszönöm, nem mondtam komolyan.

A Madame elmosolyodott:

– Bocsásson meg, kérem, nem szoktam hozzá, hogy tréfálkozik.

– Végül is nincs kifogásom a plasztikai műtét ellen – jelentette ki Aomame. – Idáig soha nem jutott eszembe, hogy ilyen műtétre menjek, de nincs rá okom, hogy tiltakozzam ellene. Eleve nem vagyok oda a saját arcomért, és más sem rajong érte.

– El fogja veszíteni a barátait.

– Nincsenek barátaim – mondta Aomame, bár futólag eszébe jutott, hogy ha egy szó nélkül hirtelen eltűnik, Ajumi talán hiányolni fogja. Lehet, hogy árulásnak tartja majd. Igaz, Aomame kezdettől fogva nem barátnőként tartotta számon a lányt, hiszen túl veszélyes vizeken evez ahhoz, hogy egy rendőrrel barátkozzon.

– Két gyermekem volt – mesélte a Madame. – Egy fiú és a nála három évvel fiatalabb húga, aki meghalt. Ahogy már elmondtam, öngyilkos lett, nem maradt utána örökös. A fiammal különféle okok miatt már régen nem vagyunk jó viszonyban. Jóformán nem is beszélünk egymással. Három unokám is van, régen nem láttam már őket. Viszont ha meghalok, öröklés útján minden a fiamnak és három unokámnak jut. Úgyszólván automatikusan. Az írott végrendelet – nem úgy, mint régen – ma már nem sokat számít. Mindenesetre most még meglehetős szabad pénz áll rendelkezésemre. Ennek jó részét önnek szánom, ha sikeresen véghezviszi ezt a mostani feladatot. Ne értsen félre, kérem, eszem ágában sincs megvásárolni magát. Azt is szeretném elmondani, hogy szinte lányomnak érzem már, jóllehet vér szerint nem az, de bárcsak az lenne!

Aomame csendesen ráemelte tekintetét az öreg hölgyre, aki azonban, mintha csak akkor kapott volna észbe, letette a sherrys poharat az asztalra, majd hátrafordult, hogy szemügyre vegye a mögötte álló vázában a liliom dús szirmait, beszívta a sűrű virágillatot, és csak azután fordult ismét vendége felé.

– Ahogy az imént is mondtam, úgy gondoltam, hogy magamhoz veszem és örökbe fogadom Cubaszát. És ennek ellenére végül elvesztettem őt. Nem tudtam a segítségére lenni. Csak néztem ölbe tett kézzel, ahogy egyedül belevész az éjszaka sötétjébe. Most pedig olyan veszélybe készülök küldeni önt, amilyet eddig még nem láttunk. Valójában nem akarnám ezt tenni. De ebben a pillanatban sajnos nem látszik más módszer a cél elérésére. Tőlem pedig csak az telik, hogy praktikus kérdésekben kárpótoljam önt.

Aomame nem szólt, csak figyelt. Az öreg hölgy hallgatott. A kertre nyíló üveges ajtó felől jól kivehetően felhangzott, de azután meg is szűnt egy madár éneke.

– Igen – jelentette ki Aomame azt a férfit mindenképpen *el kell intézni.* Ez most mindennél fontosabb. Nagyon hálás vagyok azért, hogy ennyire a szívén viseli a sorsomat. Bizonyára emlékszik arra asszonyom, hogy olyan ember vagyok, akinek alapos oka volt arra, hogy szakítson a szüleivel. Aki pedig a vér szerinti szüleitől nem kap valami rokonszenvszerűséget, az óhatatlanul a társtalanság útjára jut. Rá kell szorítania magát, hogy az egyedüllétben, a túlélés érdekében alkalmazkodjon ehhez a lélekállapothoz. Nem ment egykönnyen. Néha valami csöke-vénynek éreztem magam, értelmetlen és mocskos söpredéknek. Épp ezért nagyon hálás vagyok azért, amit mondott asszonyom. Az én gondolkodásomat, életmódomat megváltoztatni ma már kissé túl késő lenne. De Cubasza esete más, ő még biztos megmenthető. Ne adja fel könnyen a reményt, vissza kell szerezni azt a gyereket.

Az öreg hölgy bólintott:

– Igen, rosszul fejeztem ki magamat. Nem adtam fel, ha módom nyílik rá, minden erőmmel azon leszek, hogy visszahozzam. Csakhogy, amint láthatja, jelenleg túlságosan is fáradt vagyok. Egészen mély erőtlenséggel töltött el, hogy azt a gyereket nem tudtam megerősíteni. Most egy kis időre van szükségem. Visszanyerni az energiákat. Meg azután azt hiszem, túlságosan is megöregedtem. Meglehet, hogy hiába várom, az életerő már nem tér vissza belém.

Aomame felállt, odament az öreg hölgy foteljához, leült a kartámaszra, megszorította a Madame finom, vékony kezét.

– Asszonyom nagyon is jól tartja magát, sokkal erősebb, mint mások, csak most elcsüggedt a csalódás miatt. Pihenjen le egy kicsit, mire felébred, ismét erőre kap majd.

– Köszönöm – mondta az öreg hölgy, és viszonozta a kézszorítást lehet, hogy tényleg jobb lesz, ha alszom egy keveset.

– Akkor én lassan el is köszönök – búcsúzott Aomame. – Várom az értesítést, összekészítem a holmimat. Bár túl sok csomagolnivalóm nincsen.

– Elég lesz valami könnyű poggyász, hiszen ami hiányzik, azt én rögtön rendelkezésére bocsátom – ígérte a Madame.

Aomame elengedte a kezét és felállt.

– Kellemes pihenést kívánok. Minden, de minden rendben lesz.

Az öreg hölgy bólintott, és a fotelban hátradőlve behunyta a szemét. Vendége még egyszer az aranyhalakra nézett, beszívta a liliom illatát, és elhagyta a magas mennyezetű helyiséget.

*

Az előcsarnokban várta őt Tamaru. Öt óra felé járt az idő, de a nap még magasan járt, és semmit sem vesztett az erejéből. Az őr fekete kordováncsizmája, mint mindig, ezúttal is ragyogva verte vissza a napsugarakat. Itt-ott az égbolton néhány fehér nyári felhő húzódott félre, hogy ne fogja el a napot. Még túl korán volt ahhoz, hogy befejeződjön az esős évszak, de néhány napja az időjárás máris a nyár közepére emlékeztetett. A kert fái közül kabócák ciripelése hallatszott, de még nem túl erősen. Úgy is lehet mondani, hogy visszafogottan ugyan, de mindenképpen a nyár hírnökei voltak. A világ a maga rendjén ment tovább. Szóltak a kabócák, nyári felhők úsztak odafenn, Tamaru csizmája makulátlan. Mindez azonban valamiért az újdonság erejével hatott Aomaméra: nicsak, a világ rendben halad tovább!

– Tamaru – szólította meg a férfit –, kérdeznék valamit, tudnánk beszélni? Rászánna egy kis időt?

– Rá. Időm van. A munkám része, hogy elüssem valahogy.

Tamaru faarccal válaszolt, majd leült az egyik kerti székbe a bejáratnál. Aomame is helyet foglalt, mindketten a hűvösebb árnyékba húzódtak a tűző napsugarak elől. Friss füvek illata szállt.

– Itt a nyár – közölte a férfi.

– A kabócák is rákezdték – folytatta Aomame.

– Úgy látszik, az idén hamarabb, mint szokták. Nemsokára felverik a környéket a zajongásukkal. Szinte fáj a fülnek. Egyszer megszálltam a Niagara-vízesés mellett egy kis településen, annak a vízesésnek épp olyan hangja volt, mint ezeknek. Reggeltől estig egyfolytában hallik. Olyan hang, mintha milliónyi kisebb-nagyobb kabóca fújná.

– A Niagaránál?

Tamaru bólintott:

– Na, az volt a világ legunalmasabb városa. Három napon át mást sem tettem, csak hallgattam a vízesést. Még olvasni sem tudtam attól a ricsajtól.

– Mi dolga lehet ott egyedül az embernek három napon át? – kérdezte Aomame.

A férfi nem válaszolt, csak egy kicsit megrázintotta a fejét.

Egy darabig csak a kabócák énekét hallgatták, majd Aomame szólalt meg:

– Lenne egy kérésem.

Tamaru erre felfigyelt: ez a nő nem olyan, hogy csak úgy kérne valamit.

– Kissé szokatlan lesz – folytatta a nő.

– Nem biztos, hogy tudom teljesíteni – hangzott a válasz –, de meghallgatni azért meghallgatom. Elvégre úgy illik, hogy egy hölgy kérését figyelembe vegyük és ne ítéljük el.

– Szükségem van egy pisztolyra – közölte a nő hivatalos hangon. – Akkorára, hogy beleférjen a kézitáskámba. Tüzeléskor ne rúgjon túl erősen, de azért legyen elég hatásos, kezelése megbízható. Ha modellből átalakított lenne, vagy a Fülöp-szigeteken készült hamisítvány, az nem jó. Használni csak egyszer akarom. Talán egy lőszer is elegendő hozzá.

Csend lett. Ezalatt Tamaru merően nézte a nőt, pillantása egy millimétert sem moccant, azután minden szót megnyomva megszólalt:

– Ebben az országban törvény tiltja, hogy az állampolgárok fegyvert tartsanak. Tudsz erről, igaz?

– Persze.

– Ami engem illet, eleddig egyszer sem fordult elő, hogy büntetőügyben felelősségre vontak volna. Más szóval: büntetlen előéletű vagyok. Mi tagadás, nyilván volt egy s más, ami elkerülte a hatóságok figyelmét. Priuszom azonban nincsen, kifogástalan állampolgár vagyok. Feddhetetlen, makulátlan, egyetlen folt nélküli. Igaz, hogy meleg, de az törvénybe nem ütközik. Adózom, ahogy elő van írva, a választások alkalmával eljárok szavazni is. Bár mondjuk, olyan még nem volt, hogy megválasztották volna, akire én szavaztam. A szabálytalan parkolásért kirótt büntetéseket is mind befizetem a határidő lejárta előtt, az elmúlt tíz évben nem kaptak rajta gyorshajtáson sem. Az Állami Egészségbiztosítónál vagyok biztosítva. Az NHK előfizetési díját bankszámláról utalom át. American Express és MasterCard is van a birtokomban. Jelenleg nincs szándékomban, de kaphatnék akár egy harmincéves lejáratú lakáshitelt is. Magam is nagyon örülök annak, hogy így állnak a dolgaim. Te a társadalom egyik alapkövének tekinthető személyhez fordultál azzal a kéréssel, hogy pisztolyt szerezzen. Tisztában vagy ezzel?

– Elnézést kérek, de senki más nem jutott eszembe, akihez ilyen kéréssel fordulhatnék – mentegetőzött Aomame.

Tamaru erre csendesen felmordult a torka mélyéről, amit elfojtott sóhajtásnak is lehetett hallani, majd kérdés következett:

– Feltéve, ha abban a helyzetben lennék, hogy szerezni tudnék ilyesmit, valószínűleg feltennék egy kérdést. Ki a fenét akarsz te lelőni?

Aomame mutatóujját a halántékára szegezte.

Tamaru egy darabig közönyösen nézte a nő jelzését.

– A következő kérdés – mondta –, mi végett?

– Azért, hogy el ne kapjanak. A haláltól nem félek. Börtönbe menni nagyon kellemetlen lenne, de az se baj. Azt viszont ki nem állhatnám, ha érteden alakok kezébe kerülnék, akik mindenfélével kínoznának. Ugyanis nem szeretném mások nevét belekeverni az ügybe. Érthető, mire gondolok?

– Azt hiszem, igen.

– Nem szándékozom senkit megölni, vagy egy bankot kirabolni – jelentette ki Aomame. – Ennek okáért nincs szükségem afféle túlzásokra, mint egy húszas sorozatokat lövő félautomata fegyver. Jó nekem egy kompakt, kicsit ütő pisztoly.

– Van más választásod is. Ott a méreg. Praktikusabb, mint pisztolyt kezelni.

– Sok időbe telik, mire az ember előszedi a szert, és ha szépen belenyúlnak a szájába, mielőtt el tudná harapni a kapszulát, már nem tud cselekedni. Ha viszont pisztolyt használunk, azzal az ellenfelet egy darabig meg lehet állítani, és addig el lehet intézni a dolgot.

Tamaru ezen úgy elgondolkodott, hogy egy ideig a jobb szemöldökét is felvonta.

– Én, ha egy mód van rá, nem szeretnélek elveszíteni – mondta. – Eléggé megkedveltelek ugyanis. Mármint magánemberként.

Aomame ezen egy cseppet elmosolyodott:

– Mint egy női embertársat?

Tamaru rezzenéstelen arccal válaszolt:

– Legyen férfi, nő vagy kutya, nem túl sok van köztük, akit kedvelek.

– Persze.

– Ezzel együtt a Madame biztonságát, védelmét és egészségét mindig szem előtt tartom. Ez a legfontosabb szempont. Meg, hogy is mondjam, én egy bizonyos téren profi vagyok.

– Mondani sem kell…

– Ebből a szempontból megnézem, mit tehetek érted. Biztosat nem tudok ígérni, de lehet, hogy találok valaki ismerőst, aki eleget tud tenni a kérésednek. De ez nagyon kényes. Nem olyan, mint a reklámújságból telefonon elektromos paplant rendelni. Talán egy hétbe is beletelik, mire a válasz megjön.

– Nem baj.

Tamaru összehúzott szemmel felnézett a fákra, ahol a kabócák ciripeltek:

– Kívánom, hogy minden jól menjen, és a magam részéről mindent meg is teszek ennek érdekében.

– Köszönöm. A következő minden bizonnyal az utolsó munkám lesz. Lehet, hogy nem találkozunk már többet.

A férfi felfelé fordított tenyérrel széttárta a karjait, mint aki a sivatag kellős közepén várja, hogy essen az eső, de nem szólt. Jókora marka volt. Néhol sebhelyekkel. Nem is testrész volt ez, hanem valami nehézgép alkatrészére hasonlított.

– Nem szeretek elbúcsúzni – mondta azután. – Még a saját szüleimtől sem volt rá mód.

– Már meghaltak?

– Nem tudom, hogy élnek-e vagy meghaltak. Szahalinon születtem a háború befejezése előtti évben. Mikor még a sziget déli része japán fennhatóság alatt volt, Karafutónak nevezték. 1945 nyarán a szüleimét foglyul ejtették a Szahalin szigetét elfoglaló szovjet csapatok. Apám dokkmunkás lehetett a kikötőben. A polgári foglyok nagy részét hamarosan hazaengedték Japánba, de a szüleim koreaiak voltak, japán alkalmazásban, úgyhogy ők nem mehettek velük. A japán kormány megtagadta átvételüket, mivel a háború befejeztével mindazok, akik a Koreai-félszigeten születtek, nem voltak többé a Japán Császárság alattvalói. Borzalmas történet, könyörtelen eljárás, nem igaz? Ha akartak, mehettek volna Észak-Koreába, de Délre nem térhettek vissza. A szovjet abban az időben nem ismerte el a Koreai Köztársaságot. A szüleim egy Puszan környéki halászfaluból származtak, és nem akartak északra költözni, ahol egy szál rokonuk vagy ismerősük sem volt. Engem mint csecsemőt rábíztak a hazatérő japánokra, és Hokkaidóba kerültem. Abban az időben Szahalin szigetén az élelmiszer-ellátás a lehető legrosszabb volt, és a szovjet csapatok szörnyűségesen bántak a foglyokkal. A szüleimnek még több, nálam nagyobb gyermeke is volt, és engem már nem nagyon tudtak volna eltartani. Úgy hitték, ha engem előreküldenek Hokkaidóba, ott majd később ismét összetalálkozunk, de az is lehet, hogy csak simán meg akartak szabadulni tőlem. Nem ismerem a részleteket. Végül is többé nem találkoztunk. Talán ott kellett maradniuk Szahalinon. Hacsak már meg nem haltak.

– Emlékszik a szüleire?

– Egyáltalán nem. Egyéves múltam, amikor elváltunk. Egy ideig az a házaspár nevelt, akikre rábíztak, azután egy Hakodate környéki árvaházba kerültem a hegyek közé. Lehet, hogy annak a házaspárnak sem volt lehetősége rá, hogy engem továbbra is eltartson. A katolikus árvaház, az egy kemény hely volt. Rengeteg

háborús árva volt, de nem volt elegendő enni- és fűtenivaló. Sokat kellett tenni az életben maradásért – itt Tamaru a tenyerére pillantott. – Formális örökbefogadás alapján japán nevet és állampolgárságot kaptam, ezután Tamaru Ken'icsi-nek hívtak engem, aki eredetileg Pak voltam. A koreaiak között annyi Pak van, mint égen a csillag.

Aomame ott ült a férfi mellett, és közben néha a kabócákat is hallgatta, majd szóba hozta, hogy kellene egy másik kutya.

– A Madame is ezt mondja. Kell egy házőrző, csak én még nem tudtam rászánni magam, hogy szerezzek egyet.

– Megértem, de azért mégis jó lenne egy kutya a háznál. Nem mintha én tanácsot tudnék adni ebben, de így gondolom.

– Szerzek – mondta Tamaru. – Egy jól betanított jószág kellene. Majd szólok a tenyésztőnek.

Aomame a karórájára nézett és felállt. Még volt egy kis idő napnyugtáig, de az égbolton már látszott, hogy hamarosan kezd esteledni. Az égszínkék kissé sötétebb árnyalatba hajlott. A sherry kicsit a nő fejébe szállt. Vajon az öreg hölgy alszik-e még? – gondolta magában.

– Csehov szerint – jegyezte meg lassan, hangsúlyozva Tamaru, és felemelkedett a székről –, ha a történetben előkerül egy fegyver, annak el is kell sülnie.

– Ez mit jelent?

A férfi ott állt Aomamével szemben, épp csak néhány centivel volt magasabb nála.

– Azt, hogy a történetbe nem szabad szükségtelen tárgyakat belevinni – felelte. – Ha már ott a fegyver, valamikor feltétlenül használni kell. Csehov írásaiban nem szerette a felesleges cifraságokat.

Aomame lesimította a ruháját, táskáját a vállára akasztotta.

– Ezek szerint aggodalomra ad okot, hogy ha egy pisztoly kerül a képbe – jegyezte meg.

– Ezt Csehov mondta.

– Akkor nem szerencsés, hogy hozzájutok egy fegyverhez.

– Veszélyes és törvénybe ütközik, meg azután Csehov megbízható író.

– Ez itt nem egy irodalmi történet, ez a valóság – érvelt Aomame.

Tamaru összehúzott szemmel nézte a nőt. Aztán lassan, nyugodtan megszólalt:

– Ki tudhatja?

2 | **TENGO**
A lelkemen kívül egyebem sincsen

Feltette a Janáček-lemezt, és automatikus lejátszásra állította a készüléket. A Chicagói Szimfonikusokat Ozava Szeidzsi vezényelte. A lemez percenként harminchármat fordul, a lemezjátszókar a lemez belső oldala felé halad lejátszás közben, a tű követi a lemez rovátkáit. A hangszóróból a fúvósok nyomában nagyszerűen szólt az üstdob. Tengo ezt a részt szerette a legjobban.

Miközben a zenét hallgatta, előtte volt a szövegszerkesztő is, és írt. Már szokásává vált, hogy naponta, a kora reggeli órákban Janáček *Sinfoniettá*ját hallgassa. Mióta gimnazista korában mint beugró timpanista részt vett a darab előadásában, számára ez a zene különös jelentőséggel bírt. Biztatta és óvta őt. Legalábbis úgy érezte.

Volt, amikor együtt hallgatta nálánál idősebb barátnőjével. A nő nem tartotta éppen rossznak, de inkább a régi jazzlemezeket szerette. Úgy tűnt, hogy minél régebbi, neki annál jobb. Az ő korosztályában az ilyen zenei ízlés eléggé ritkaságszámba ment. Kedvence az a gyűjtemény volt, amin a fiatal Louis Armstrong W. C. Handy bluesszámait énekli. A lemezen Barney Bigard klarinétozik, Trummy Young fújja a harsonát. Ezzel ő ajándékozta meg Tengót, nem okvetlenül azért, hogy a férfi, hanem inkább hogy saját maga hallgathassa.

Szex után gyakran tették föl a lemezt, a nő sohasem unt rá.

– Nem mondom, hogy rossz lenne Louis Armstrong, akár a trombitán, akár az énekkel, de ha érdekel a véleményem, én inkább azt szeretném, ha Barney Bigard klarinétját hallgatnád figyelmesen – javasolta, habár a lemezen elég keveset szólózott a klarinét. Akkor is csak egy szólamot és rövid ideig. Végül is a lemez főszereplője, úgy látszik, Louis Armstrong. De a nő már kívülről ismerte azt a kevés

helyet, ahol Bigard megszólal, és kedvtelve dúdolta együtt a dallamot a klarinéttal.

Szerinte lehet, hogy van még Barney Bigardnál is jobb klarinétos, de hozzá hasonlóan finom és meleg hangzást produkáló jazzklarinétost keresve sem lehet találni. Az ő előadása – persze, mikor igazán formában van – mindig kibont egy belső látképet. Tengónak ugyan mondhatta, mert a férfi egyetlen más jazzklarinétost sem ismert. Viszont mivel annyiszor hallotta már, kezdte megérteni, hogy ezen a lemezen a klarinét milyen szépen szól, milyen ellenállhatatlan, pompás és fantáziagazdag. Csakhogy ennek érdekében mindig feszülten figyelnie kellett a muzsikára. Meg kellett egy tehetséges kalauz is hozzá. Ha csak egyszerűen hallgatja ezt a zenét, akkor sok mindent elereszt belőle a füle mellett.

– Olyan szépen játszik – mondta a nő –, olyan, mint a baseballpályán a *second baseman.* A szóló is nagyszerű, de az igazi szépsége abban nyilvánul meg a legjobban, amikor mások háta mögé kerül és onnan hangzik elő. Ez rendkívül nehéz, de neki meg sem kottyan. Ezt csak az igazán figyelmes, hozzáértő hallgatók tudják értékelni.

A bakelitlemez B oldalán az ötödik szám az *Atlanta Blues,* mikor ez felhangzott, a nő mindig megérintette valahol Tengo testét, és nagy tetszéssel kísérte a rövidre fogott, remek szólórészt. A klarinét Armstrong éneke és szólója közé volt beékelve.

– Ezt figyeld! – szólt a nő. – Először olyan, mint mikor egy kisgyermek hosszan felsikolt. Nem tudni, hogy a rémülettől, örömében, vagy a boldogság utáni vágyakozás miatt tör fel belőle, ebből egy kéjes sóhaj lesz, majd egy kanyargó folyóvíz látszik, és valahol az ismeretlen messziségben és magányban szelíden elenyészik. Most figyelj! Ilyen szívdobogtató módon senki sem tudja fújni. Sem Jimmy Noone, sem Sidney Bechet vagy Pee Wee, vagy akár Benny Goodman, pedig mind nagyszerű klarinétosok, de ilyen finom kidolgozású, művészi kerámiaremekhez hasonlót, mint ő, nem tudnak.

– Honnan ismered ilyen részletesen a régi jazzlemezeket? – csodálkozott Tengo.

– Sok mindent nem tudsz a múltamból, akkorról, amikor még nem ismertél. Olyan volt, amit senki sem változtathat meg – simogatta lágyan az asszony Tengo golyóit.

*

Miután reggeli feladatait elvégezte, Tengo az állomás felé mentében vett egy napilapot az újságosnál, betért egy presszóba és rendelt egy reggeli menüt, vajas pirítóst főtt tojással. Míg az elkészült, ivott egy kávét és kiteregette az újságot. Ahogy Komacu szerkesztő megjósolta, a társasági rovatban hoztak egy Fukaeriről írt cikket. Nem volt túl hosszú. Egy Mitsubishi-reklám fölött, a lap alján jelent meg ezzel a címmel: *Eltűnt a sokat emlegetett író diáklány*

> *** napjának délutánjától nyilvánvalóvá vált, hogy eltűnt Fukada Eriko (17), írói nevén Fukaeri, akinek könyve, a* Légből szőtt gubó *jelenleg a bestsellerlisták élén áll. Az óméi helyi rendőrőrsön az ismert kultúrantropológus, Ebiszuno Takajuki (63), a leány gondviselője jelentette be, hogy Fukada Eriko június 27-e óta sem óméi, sem tokiói lakásába nem tért haza, és semmilyen hírt nem adott magáról. Ebiszuno úr telefonon azt nyilatkozta, hogy utolsó találkozásuk alkalmával nem tapasztalt semmi szokatlant a leány hangulatában, nincs elképzelése arról, hogy mi oka lehetett a távozásra, hiszen eddig egyszer sem fordult elő, hogy ne jelezte volna, hová indul otthonról, és a professzort aggodalom tölti el a baleset eshetőségének gondolatára. Komacu Júdzsi, a* Légből szőtt gubó *kötet kiadójának szerkesztője kérdésünkre elmondta, hogy „a könyv hat hete listavezető, és a szerzőre túlságosan nagy médiafigyelem összpontosul, ezt Fukada kisasszony nem jól tűri”. Az viszont a kiadó számára egyelőre nem világos, hogy ez kapcsolatban van-e az eltűnése okozta zűrzavarral. Rendkívüli nagy, fiatal tehetségről van szó, akire szép jövő vár, jó lenne, ha minél hamarabb egészségben előkerülne. A rendőrség több eshetőséget figyelembe véve folytatja a nyomozást.*

Tengo arra gondolt, hogy az újságok jelenleg ennél többet nem is tudnának írni az esetről. Ha nagyobb szenzációt csapnak körülötte, és holnapután Fukaeri egyszer csak hipp-hopp előkerül, a cikket író újságíró leég, és a lapja is megnézheti magát. Nagyjából ugyanez a rendőrségről is elmondható. Mindkettő tisztára semmitmondó jelentéseket ad közre, megfigyelő léggömböket ereget, és vár egy darabig, hogy: na, most mi lesz? Nézzük, mit szólnak az emberek. Ebből nagy hír majd akkor lesz, ha a magazinok meg a tévék hírműsorai felkapják, de addig még van néhány nap haladék.

Az viszont nem kétséges, hogy előbb-utóbb forró helyzet áll majd elő. A könyv bestseller, írója, Fukaeri pedig egy szemrevaló tizenhét éves fruska. Hová lett? Nem tudja senki. Ezt nem lehet megúszni nagyobb felhajtás nélkül. Négy ember létezik ezen a világon, aki tudja, hogy nem rabolták el, hanem valahol meghúzta magát egyedül. Egy: maga Fukaeri. Kettő: Tengo. Ebiszuno professzor és lánya, Azami is tudja. Senki másnak nincs tudomása arról, hogy ez az egész eltűnési história nem egyéb, mint a világ bolondítása.

Tengo nem tudta eldönteni, szerencséjének tulajdonítsa-e, vagy inkább szorongjon amiatt, hogy tudja, mi az igazság. Talán inkább örülhetne, mivel nem kell már magát azon törnie, hogy mi történhetett a lánnyal. Hiszen biztonságos helyen van. Ugyanakkor biztos lehetett benne, hogy ebbe a bonyolult cselszövénybe megint csak belekeveredett. A prof egy emelővel alátészít egy szerencsétlen nagy sziklának, fölemeli, hogy odasüssön a nap, és megpróbál felkészülni arra, hogy megtudja, ugyan mi mászik ki alóla. Tengo kényszeredetten áll mellette. Nem nagyon szerette volna tudni, hogy mi kerül elő, ha lehetett volna, oda sem néz. Minden bizonnyal valami haszontalan és nyűgös dolog lehet az ott. Csak hát úgy érezte, nem teheti meg, hogy nem figyel oda.

Elfogyasztotta a kávét meg a pirítóst a főtt tojással, és a kiolvasott újságot hátrahagyva kilépett a presszóból. Hazament, majd fogmosás, zuhanyozás után készen állt arra, hogy elmenjen az iskolába tanítani.

*

Az ebédszünetben egy ismeretlen ember látogatta meg. Délelőtti órái végeztével éppen a még nem olvasott reggeli újságokat lapozgatta a tanári szoba társalgójában. A főnök titkárnője szólt neki, hogy látogatója érkezett. Ez a tehetséges nő egyébként egy évvel idősebb volt Tengónál, beosztása szerint titkárnő, de az iskola fenntartásának adminisztratív feladatait nagyrészt ő végezte el. Az arca kissé szabálytalan ahhoz, hogy szépnek lehessen mondani, de az alakja jó és remekül öltözködik.

– Usikavának hívják – mondta.

Tengo nem emlékezett ilyen névre. A titkárnő valamiért, nem tudni, miért, kissé elfintorodott:

– Valami fontos ügyben akar beszélni veled, ha lehet, négy-szemközt.

– Fontos ügyben? – csodálkozott Tengo. Vajon mi lehet az, amiért éppen itt, az iskolában keresi meg valaki?

– Egyelőre bevezettem az üres igazgatói fogadószobába, bár az tulajdonképpen a beosztott tanároknak nem járna – mondta a titkárnő, Tengo pedig – tartózkodó mosollyal – szépen megköszönte.

A nő már rá sem nézett, vadonatúj, agnès b. márkájú nyári blézerének szárnyát lebegtetve, gyors léptekkel elvonult valahová.

Usikava alacsony termetű, tokát eresztett, deréktájt jócskán megvastagodott, negyvenes éveinek derekán járó férfiú. De a korát illetően Tengo nem igazán bocsátkozhatott találgatásokba. Usikava sajátságos (vagy nem mindennapi) ábrázata ugyanis híján volt olyan elemeknek, melyekből kikövetkeztethető lett volna. Lehetett jóval öregebb is, fiatalabb is a becsült koránál. Harminckettőtől ötvenhatig mondhatott volna bármit. Fogazata szabálytalan, háta furcsa, görbe. A koponyatető szinte természetellenesen nyomott és kopasz, a fejforma torz. Az ember lapos feje egy stratégiai magaslatra emlékeztet, ahol leszálló-helyet alakítottak ki katonai helikopterek számára. A vietnami háborúról szóló dokumentumfilmekben látni ilyet. A szabálytalan, csapott koponyán körben szükségtelenül

hosszúra engedve vastag, göndör és fekete hajszálak csüngtek a fülre, nagy összevisszaságban. E hajzat száz ember közül kilencvennyolcat inkább fanszőrzetre emlékeztetne. A maradék két embert vajon mire? Erről Tengo végképp nem tudott volna számot adni.

A férfiú testi valójában és ábrázatában megtestesülni látszott a teljes aszimmetria. Erre figyelt fel Tengo, amikor először megpillantotta Usikavát. Természetesen mindenki többé-kevésbé aszimmetrikus testi megjelenésében, de az még nem mond ellent a természetes célszerűségnek. Tengo maga is észrevette, hogy különbözik egymástól a jobb és a bal szemhéja, meg azután a bal heréje lejjebb lóg a jobbnál. Testünk nem szabványosított ipari tömeggyártásban készül. De Usikava a maga szabálytalanságában túlment minden mértéken. Az egyensúly bárki által világosan megfigyelhető megbontása óhatatlanul irritálja az ezzel szembesülő másik ember idegrendszerét, és rontja a közérzetét. Mint mikor egy ferdére csiszolt (de ennek ellenére éles képet adó) tükröt tartanak az ember elé.

A férfiú szürke öltönyén megszámlálhatatlan gyűrődés húzódott. Olyanok, mint a gleccser jegétől szaggatott talaj. A fehér ing gallérja az egyik oldalon kilóg, a nyakkendő csomója olyan formátlan, mintha muszáj-létezése miatt kényszeredetten feszengene. Az öltöny, az ing és a nyakkendő mérete is eltért kissé a megfelelőtől. A nyakkendő mintája olyan, mintha egy ügyetlen festőinas összetekeredett tésztagubancot próbált volna emlékezetből lerajzolni. Minden ruhadarab a leértékelt holmik kiárusításán kerülhetett a gazdájához. Minél tovább nézte az ember ezt a ruházatot, annál jobban sajnálta a ruhákat. Tengo a maga viseletével nem törődött, viszont a másokéval szemben különös módon kritikus volt. Ha azok közül, akikkel az utóbbi évtizedben találkozott, ki kellett volna választania a legrosszabbul öltözötteket, a rövid listán ez a személy minden bizonnyal szerepel. Ám nemcsak arról volt szó, hogy Usikava silány ruhákat viselt: az ízlése volt csapnivalóan rossz, és úgy tűnt, hogy tudatosan elhanyagolja magát.

Amikor Tengo a szobába lépett, a látogató már föl is állt, előszedte tárcájából a névjegyét, és könnyed meghajlással átnyújtotta. A papíron ott állt a neve japánul és angol átírással is: Usikava Tosiharu – Ushikawa Toshiharu. Mellette a vállalata neve: Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság, amellett a rangja: az igazgatótanács főállású tagja. A cím: Tokió, Csijoda-negyed, Kódzsimacsi, telefonszámmal együtt. Természetesen Tengo nem tudhatta, hogy mi van a társaság neve mögött, és hogy az igazgatótanács főállású tagja miféle pozíciót jelent. A névjegy maga, rajta elegáns, dombornyomású emblémával, nem olyannak látszott, mint amit úgy-ahogy összehoztak. Tengo egy darabig a névjegyet vizsgálta, aztán ismét a férfira nézett. Az volt az első benyomása, hogy az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság igazgatótanácsának főállású tagja cím nem nagyon illik ehhez az emberhez.

Leültek egy-egy fotelba az alacsony dohányzóasztal két oldalán, és szemügyre vették egymást. A férfiú néhányszor előhúzta a zsebkendőjét, és letörölgette arcáról a verítéket, majd a szerencsétlen holmit a zakója zsebébe gyömöszölte. Behozták nekik a teát. Tengo meg is köszönte. Usikava nem.

– Elnézést kérek – szólalt meg azután mentegetőzve –, bejelentés nélkül, éppen pihenőidejében alkalmatlankodom, vagyis feltartom önt.

A szóhasználata udvarias volt ugyan, de beszédjének volt valami furcsa, bizalmaskodó zöngéje. Ez megint csak nem nyerte meg Tengo tetszését.

– Ááá, talán még nem is ebédelt? – folytatta a vendég. – Esetleg kimehetnénk enni valamit?

– Köszönöm, amikor tanítok, nem szoktam, csak mikor már befejeztem, délután eszem valamit. Úgyhogy kérem, ne aggódjon az ebédem miatt.

– Megértettem, kérem. Akkor, engedelmével, itt beszélgethetnénk. Úgy tűnik, ezen a helyen csendben és nyugodtan megtehetjük – és

a férfiú egy becsüs tekintetével felmérte a fogadószoba berendezését. Az nem volt valami nagy szám. A falon valamely hegyi tájat ábrázoló olajkép függött. Azon kívül, hogy hű de sok festéket elhasználtak hozzá, nem tett különösebb benyomást. A virágvázában valami dáliaféle díszlett. Elnehezült szirmai egy bágyadt, középkorú nőt juttattak az ember eszébe. Tengo el sem tudta képzelni, hogy ugyan miért szükséges egy előkészítő iskolának ilyen búvalbélelt fogadószoba.

– Elnézést, hogy elfelejtettem bemutatkozni – folytatta a vendég. – A nevem, ahogy a névjegyen áll: Usikava, szolgálatára. A barátaimnak csak Usi, senki sem szokta szabályosan végigmondani, hogy Usikava. Csak úgy Usi – nevetgélt.

Tengo ezt a kijelentést kétkedve fogadta: ugyan ki a csoda akarna barátkozni ezzel? Ezt tényleg szerette volna tudni, tisztán kíváncsiságból.

*

Az első, őszinte benyomása az volt Usikaváról, hogy olyan, mint egy sötét, föld alatti lukból előmászó, taszító *valami.* Nedves, meghatározhatatlan formájú nem tudni micsoda, olyasmi, aminek nem szabadna a napvilágra jönnie. Esetleg éppen egy azok közül, amiket Ebiszuno professzor piszkált ki a szikla alól. Tengónak akaratlanul felszaladt a szemöldöke, és letette maga elé az asztalra a névjegyet. Tehát Usikava Tosiharu a neve.

– Ön is, tisztelt Kavana Tengo úr, ugyebár elfoglalt ember, ennek okáért ezúttal mellőzném a hosszas bevezetést, csakis a lényegről beszélnék – kezdett mondókájához Usikava.

Tengo biccentett kicsit.

Vendége kortyintott a teából, majd hozzáfogott:

– Valószínűleg még nem hallott az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaságról, tisztelt Kavana úr. (Tengo bólintott.) Ez egy viszonylag új alapítvány, az oktatás és a művészet területein tevékenykedő, fiatal nemzedék tagjai, különösen azok számára, akik

még nem tettek szert közismertségre a szakmájukban. Kiválasztjuk őket, és segítséget nyújtunk nekik. Ez áll tevékenységünk középpontjában. Vagyis a célunk, hogy a kortárs japán kultúra minden területén felneveljük azokat a zsenge hajtásokat, melyek a következő korszakban bontakoznak majd ki. A különféle szakterületek szakértőivel szerződéseket kötöttünk, hogy felkutassák nekünk a jelölteket. Évente öt művészt és tudóst választunk ki, és ösztöndíjjal támogatjuk őket. Így az illető egy álló éven át tetszése szerint azzal foglalkozhat, amivel csak akar, nekünk minden megfelel. Nincsenek megkötéseink, csak az év végén kérünk a forma kedvéért valami egyszerű beszámolót, arról, hogyan töltötték el a rendelkezésükre álló időt és milyen eredményt tudnak felmutatni. A jelentéseket közzétesszük hivatalos közlönyünkben. Az egészben semmi bonyolult nincs. Ez a tevékenység éppen csak elkezdődött, és fontos, hogy először is valamiképpen érzékelhető formát öltsön az előrehaladás. Egyelőre ez a magvetés ideje. Konkrétan: jelöltenként hárommilliós éves támogatásról van szó.

– Nagyvonalúan hangzik – jegyezte meg Tengo.

– Valami nagyot alkotni vagy feltalálni: bizony sok időt és pénzt igényel – folytatta Usikava –, és bár természetesen csupán anyagiak és idő segítségével még nem lehet nagyszerű dolgokat létrehozni, nem árt, ha ezek rendelkezésre állanak. Különösen az idő van korlátozva. Az óra most is méri: tik-tak. Egyre csak telik-múlik, és lemaradunk a lehetőségekről. Ha viszont van pénz, lehet rajta időt venni. Csak akarni kell, és szabadságot is lehet rajta venni. Idő és szabadság, a két legfontosabb dolog, amit az ember pénz segítségével meg tud vásárolni magának.

Miközben ezt hallotta, Tengo reflexszerűen a karórájára nézett. Az kétségkívül szünet nélkül mérte a múló időt: tik-tak.

– Elnézést, hogy rablom a drága idejét! – sietett a mentegetőzéssel vendége, aki úgy vélte, Tengo tüntetőleg tette a mozdulatot. – Igyekszem gyorsan befejezni. Természetesen a jelenlegi potom hárommillióból egy éven keresztül nem lehet fényűző életet élni, de egy fiatal ember számára mégis elég jelentős

támogatásnak kell lennie. Nem kell a megélhetésért fáradoznia, csak az alkotásra, kutatásra összpontosíthat. És ez a mi eredeti szándékunk. Amennyiben az év végi felmérés idején az igazgatótanács elfogadja az éves munka eredményét, van lehetőség a továbbiakban is folyósítani ezt a hozzájárulást.

Tengo egy árva szó nélkül várta, hová lyukad ki ez az alak.

– A napokban egy álló órán keresztül hallgattam Kavana tanár úr előadását itt, az előkészítő tanfolyamon – közölte Usikava.

– Kérem szépen, rendkívül érdekes volt. Jómagam ugyan szakmailag távol vagyok a matematikától, sőt akárhogy vesszük, régóta ez a gyenge pontom. Nem tehettem róla, de az iskolában is nagyon utáltam a matekórákat. Attól is kirázott a hideg és menekülésre fogtam a dolgot, ha emlegették. Viszont Kavana úr előadása! Ááá, az igazán élvezetes volt. Az ugyan nem tudom, hogy mi fán terem a differenciál, az integrál meg az effélék, de érdeklődéssel hallgattam. Úgy éreztem, mindjárt nekilátok matekot tanulni. Tényleg nagyszerű volt. A tanár úr tehetsége nem mindennapi. Magával ragadja az embert. Úgy hírlik, hogy ebben az iskolában is rendkívül népszerű: ez nem meglepő.

Hol, mikor hallgatta őt ez az ember? Tengo nem tudta felfogni. Mindig jól megfigyelte, kik vannak jelen a tanteremben az előadásain. Nem jegyezte meg minden tanítványának az arcát, de nem tévesztette volna el szem elől, ha egy olyan ábrázatú egyén megjelenik, mint Usikava. Feltűnt volna, mint százlábú a cukortartóban. Tengo azonban nem firtatta, hiszen ezzel az amúgy is hosszú szöveg csak még jobban elnyúlt volna.

– Tudja kérem, én csak egy előkészítő tanfolyamon vagyok megbízott előadó – jegyezte meg a társalgás lerövidítése végett. – Szó sincs róla, hogy kutatásokat folytatnék, csak mindazt szeretném érdekesen és közérthetően továbbadni a diákoknak, ami a matematikában már amúgy is széles körben ismeretes, és csupán arra tanítom őket, hogy az egyetemi felvételi vizsgákon hogyan tudják hatékonyan felhasználni ismereteiket a feladatok

megoldására. És ez talán fekszik is nekem. Viszont már jó régen lemondtam arról, hogy szaktudós váljék belőlem. Anyagilag sem voltam túl jól eleresztve, és nem volt meg bennem a tehetség és a rátermettség arra, hogy a tudósvilágban megtaláljam a helyem. Én nem az vagyok, aki Usikava úr elvárásainak megfelelne. Már megbocsásson.

A férfiú sietve felemelte a kezét, tenyérrel Tengo felé fordítva: – Oh, dehogy, nem erről van szó! – szabadkozott. – Bizonyára rosszul fejeztem ki magam. Bocsánatot kérek! A tanár úr tényleg nagyon jól ad elő! Rendkívül eredeti és kreatív, de ezúttal nem ezért alkalmatlankodom itt. A mi érdeklődésünket Kavana úr irodalmi munkássága keltette föl, mint regényíróhoz jöttem önhöz.

– Mint regényíróhoz? – lepődött meg Tengo.

– Pontosan.

– Nem értem, mit akar mondani. Jóllehet tényleg évek óta foglalkozom regényírással, nyomtatásban még egyszer sem jelent meg irodalmi művem. Ilyen embert regényírónak nevezni nem lehet. Hogyan kelthettem fel én az önök érdeklődését?

A férfiú Tengo ellenkezésére csak elnevette magát, mint aki jót mulat rajta. Ettől napvilágra került szörnyűséges fogazata: olyan volt, mint egy néhány nappal korábbi nagy hullámverésben összevissza dőlt tengerparti cölöpsor, mely erre-arra görbül, ide-oda hánykolódik és mindenféle szenny tapad hozzá. Ezt rendbe hozni már nem nagyon lehetséges, de azért valaki elmagyarázhatná ennek az úrnak a helyes fogmosás módszereit.

– E tekintetben található – magyarázta büszkén Usikava – szervezetünk sajátossága. A velünk szerződött szakértő kutatók szeme megakad olyasmin is, amit a köznép még észre sem vett, és éppen ez a mi egyik célunk. Ahogy Kavana úr mondja, komoly formában még egyetlen műve sem került kiadásra. Ezt jól tudjuk. Viszont azt is, hogy évek óta írói álnéven írásokat ad be az Elsőkönyvesek pályázatára. Sajnos eddig még nem nyert díjat, de többször is eljutott a végső rostáig. És írásait természetesen nem

kevesen át is olvasták, közülük néhányan föl is figyeltek önre. Nem kétséges, hogy a közeli jövőben elnyeri a díjat, és fiatal alkotóként színre lép. Így értékelik tevékenységét a mi kutatóink. Kicsit rosszul hangzik, de mi erre spekulálunk, mint ahogy már mondtam: szándékunk az, hogy felneveljük azokat a zsenge hajtásokat, melyek a következő korszakban bontakoznak majd ki.

Tengo felvette a csészéjét, és kortyolt egy keveset a már kissé kihűlt teából.

– Tehát engem egy ilyen feltörekvő új írónak tartanának, és jelölt vagyok a támogatásukra? Erről van szó? – kérdezte.

– Így van. Ugyan jelöltnek nevezzük, de valójában egyértelműen ön mellett döntöttünk. Amennyiben elfogadja, felhatalmazásom alapján véglegesíthető a döntés. Alá kell csak írni a papírokat, és a hárommillió azonnal átutalásra kerül az ön bankszámlájára. Az iskolából fél évre, vagy akár egész esztendőre szabadságoltatja magát, és csak az írásnak élhet majd. Úgy hallottuk, hogy jelenleg éppen regényírásba fogott. Ez a lehetőség tehát éppen kapóra jött, nem igaz?

Tengo arca kissé megrándult: – Azt maga honnan veszi, hogy én most regényt írok?

Usikava elvigyorodott, pontosabban csak a fogsorát mutatta ki, de a szeme változatlanul hidegen csillogott.

– A kutatóink igen szorgosak és rátermettek. Több jelöltet választanak ki, akiket minden oldalról vizsgálat tárgyává tesznek. Bizonyára többen is tudnak az ön környezetében regényírási szándékáról, és így óhatatlanul kiszivárog az információ.

A regényírásról tud a szerkesztő, gondolta Tengo. Meg a nálánál idősebb barátnője. Ki lehet még? Talán más nincs is.

– Megtudhatnék valamit a maguk alapítványáról? – tette föl a kérdést Usikavának.

– Tessék. Kérdezzen nyugodtan!

– Honnan származik a vállalkozásukhoz szükséges tőke?

– Egy magánember bocsájtja rendelkezésre, úgy is lehet tekinteni, hogy ez az ő magántulajdonában lévő szervezet alapítványa. Praktikusan – magunk közt szólva – az adózás könnyítése is szerepet játszik ebben. Persze ettől függetlenül az illetőt mély érdeklődés fűzi a művészet és a tudomány eredményeihez, valamint támogatni szeretné a fiatal nemzedéket. További részleteket itt most nem mondhatok. A magánszemély és az ő tulajdonában lévő szervezet meg kívánja őrizni anonimitását. Az ügyek intézése az alapítvány intézőbizottságára van bízva. Jómagam is ennek az intézőbizottságnak egy tagja vagyok.

Tengo eltűnődött mindezen, jóllehet nem sok gondolkodnivaló volt itt. Csupáncsak elrendezte és sorba rakta fejében a hallottakat.

– Megengedi, hogy rágyújtsak? – kérdezte Usikava.

– Tessék – tolta a vendég elé a súlyos üveg hamutartót Tengo.

Usikava Seven Stars cigarettát vett elő zakója zsebéből, szájába dugta, és rágyújtott arany öngyújtójával. Jó formájú, drága jószág volt.

– Hát akkor, mit szól mindehhez, Kavana úr? Elfogadja tőlünk ezt a támogatást? Megmondom őszintén, mint magánember, hogy remek előadása hallatán őszinte érdeklődéssel várom, hogyan találja meg magát az irodalom világában.

– Hálásan köszönöm, hogy idefáradt ezzel az ajánlattal – válaszolta Tengo. – Nagyon megtisztelő. Sajnálatomra azonban nem tudok élni a támogatással.

Usikava, a két ujja között feltartva füstölgő cigarettáját, összehúzott szemmel nézett rá.

– Miért is nem? – kérdezte.

– Először is attól, akit nem ismerek, nem szoktam pénzt elfogadni. Másodszor: jelenleg nincs különösebben szükségem rá. Heti három alkalommal tanítok, a többi napon pedig az írásra összpontosítok,

így egész jól kijövök. Nem szeretném feladni ezt az életmódot. Ez a két okom van.

Magában hozzátette még: a harmadik, hogy semmi kedvem magával, Usikava úr, kapcsolatba kerülni, a negyedik: ebben az ösztöndíjas támogatásban bűzlik valami. Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Valami lappang mögötte. Nem kell ahhoz a világ legélesebb szimata, itt még én is megérzem a büdöset. Természetesen Tengo nem adott hangot fenntartásainak.

– Vagy úgy… – mondta Usikava, azután mélyen letüdőzte és látható élvezettel kifújta cigarettája füstjét. – A magam módján megértem. Követtem a gondolatmenetét. De nem szükséges itt és most azonnali választ adnia. Menjen nyugodtan haza, és aludjon rá néhányat. Fontolja meg alaposan, és azután döntsön. Nekünk nem sürgős. Tessék csak nyugodtan meggondolni. Nem rossz ajánlat ez.

Tengo határozottan és kurtán megrázta a fejét:

– Köszönöm, hogy ezt mondja, de szerintem sok elpocsékolt időt és fáradságot takarítunk meg mindketten, ha azonnal dűlőre jutunk ebben az ügyben. Megtiszteltetésnek tartom az önök jelölését erre a támogatásra, és szívből sajnálom, hogy feleslegesen idefáradt ebben az ügyben, de most tudomásukra kell hoznom, nem kívánok élni vele. Ez végleges döntésem, nem kívánom megváltoztatni.

Ezalatt az ember többször bólintott, és cigarettáját, melyből csak kettőt szippantott, látható szomorúsággal nyomta el a hamutartóban.

– Rendben van – mondta. – Tudomásul vettem az ön akaratát, és tiszteletben óhajtom tartani. Én kérek elnézést, hogy raboltam az idejét. Ezúttal tehát felhagyok a próbálkozással, és távozom.

Csakhogy Usikava nem mutatta semmi jelét annak, hogy valóban fel akarna állni ültő helyéből. Ehelyett csak zajosan kapirgálta a tarkóját és hunyorgott.

– Annyit még hadd mondjak önnek, Kavana úr, hogy bár talán nem is tud róla, de íróként nagyon ígéretes jövő előtt áll.

Ön tehetséges. Lehet, hogy a matematika és az irodalom nem kapcsolódik közvetlenül egymáshoz, de az ön előadását úgy hallgattam, mintha valami érdekfeszítő történetet mondana el. Ez nem olyasmi, amire akárki képes. Van mondanivalója. Ez még a magamfajtának is első látásra kiviláglik. Ezért jobb lenne vigyáznia magára. Öregasszonyos aggodalmaskodás, de ha tanácsolhatnék valamit: ne keveredjen bele felesleges bonyodalmakba, haladjon csak egyenesen a maga útján.

– Felesleges bonyodalmakba? – kérdezett vissza Tengo.

– Példának okáért a kapcsolata a *Légből szőtt gubó* szerzőjével, Fukada Erikóval. Ááá, néhányszor találkoztak, ugyebár? Ma olvastam az újságban, mert néha szoktam ilyet, szóval látom ám, hogy a leányzónak nyoma veszett. A média bizonyára itt-ott zajt csap majd. Az eset hírértéke kiváló! Jóízű falatnak ígérkezik.

– Mi van akkor, ha találkoztam Fukada Erikóval? – vetette ellen Tengo.

Az ember megint felé tartotta tenyerét, kis keze volt, tömpe ujjakkal.

– Kérem, kérem, ne izgassa fel magát – mondta. – Nem rossz szándékkal hoztam szóba. Mit is akarok mondani… szóval a megélhetésért nem érdemes a tehetséget aprópénzre váltani és az időt elpocsékolni. Nem vezet az jóra. Nem túlzók, de nem szeretném látni, hogy egy ilyen talentumos ember belekeveredik valamibe, ami a vesztét okozza. Ha kiderülnek a világ előtt a lánnyal való kapcsolatának részletei, valaki biztos megjelenik önnél, lerázhatatlanul a nyomába szegődik, és kutatja a dolgait, azt is, ami van, azt is, ami nincs. Akárhogy is vesszük, szívós egy banda…

Tengo nem szólt egy szót sem, csak nézte Usikavát, ahogy az hunyorgott és közben a fülcimpáját vakargatta. Hatalmas fülcimpája volt. Akármeddig el tudta volna nézni Usikava testi felépítésének különös részleteit.

– Nem, nem, tőlem senki sem fogja megtudni – mentegetőzött megint az ember, és úgy tett, mintha cipzárral húzná össze a száját. – Megígérem. Láthatja, tartom a szám. Azt mondják, olyan vagyok, mintha előző életemben fekete kagyló lettem volna. Az egész ügy mélyen el lesz bennem temetve Kavana úr iránti rokonszenvem jeléül.

Amikor ezt elmondta, végre felkelt a fotelből, és öltönyén többször is végigsimítva kiigazította az apró *ráncokat.* Persze hiába, ezzel nem ért el semmit. A gyűrődések még feltűnőbbek lettek.

– Ha mégis meggondolná magát a támogatást illetően, kérem, hívjon fel bármikor a névjegyemen található telefonszámon. Bőven van még idő. Ha nem az idén, hát jövőre – és két mutatóujjával elmutogatta, hogyan jár körbe a Föld a Nap körül. – Nekünk nem sürgős, hiszen ezúttal legalább mód nyílt arra, hogy találkozzunk, elbeszélgessünk egymással, és Kavana úr tudomására hozzuk üzenetünket.

Újabb mosolyparádé következett, egy időre feltárva a romba dőlt fogsor látképét, ezután Usikava úr sarkon fordult és távozott a fogadószobából.

*

Tengónak még volt egy kis ideje a következő órájáig, ezalatt végiggondolta a hallottakat. Ezek szerint Usikava rájött, hogy Tengo benne van a *Légből szőtt gubó* produkciójában. Ahogyan beszélt, annak ilyen szaga volt. „A MEGÉLHETÉSÉRT NEM ÉRDEMES A TEHETSÉGET APRÓPÉNZRE VÁLTANI ÉS AZ IDŐT ELPOCSÉKOLNI, NEM VEZET AZ JÓRA” – visszhangoztak még emlékezetében Usikava szavai.

Az üzenet pedig az volt, hogy „mi mindent tudunk”.

„…EZÚTTAL LEGALÁBB MÓD NYÍLT ARRA, HOGY TALÁLKOZZUNK, ELBESZÉLGESSÜNK EGYMÁSSAL, ÉS KAVANA ÚR TUDOMÁSÁRA HOZZUK ÜZENETÜNKET.”

Az üzenet továbbítása kedvéért és *csakis azért* küldték Usikavát Tengóhoz, évi hárommilliós „ösztöndíj” felajánlásával? Túlságosan

felfoghatatlan a történet. Nem kell ennek ekkora feneket keríteni. Kezdhették volna mindjárt a tényekkel, ha rá akartak ijeszteni. Vagy ezek az „ösztöndíjjal” meg akarják vásárolni? Az egész olyan színpadias. Először is, vajon kit takar az a bizonyos *„mi”?* Mi köze lehet az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaságnak az Előfutárhoz? Egyáltalán létezik ilyen szervezet a valóságban?

Tengo kezében Usikava névjegyével bement a titkárnőhöz.

– Lenne egy kérésem.

– Igen? – nézett föl ültében a nő a férfira.

– Szeretném, ha felhívnád nekem ezt a számot. Kérdezd meg, hogy az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társasággal beszélsz-e, és hogy Usikava igazgatósági tag ott van-e. A válasz csak az lehet, hogy jelenleg nincs. Mikor jön vissza? Ha visszakérdeznek, ki keresi, mondj nekik valamit. Én is meg tudnám mindezt tenni, de félek, hogy felismerik a hangomat.

A nő bebillentyűzte a számot, a hívott fél rendesen jelentkezett, és a lényegre szorítkozva, röviden lezajlott a két profi között a beszélgetés.

– Az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság tényleg létezik – számolt be a titkárnő –, a telefont az ügyeletes vette föl, húsz év körüli nő. Értelmesen kezeli az ügyeket. Megtudtam, hogy Usikava valóban ott dolgozik, és fél négy tájban tér vissza. Nem érdekelte a nevem, pedig én az ő helyében megkérdeztem volna.

– Persze – mondta Tengo. – Hálásan köszönöm.

– Szívesen – azzal a titkárnő visszaadta a névjegyet. – Az előbbi férfi volt Usikava úr?

– Ő bizony.

– Csak egy pillantást vetettem rá – jegyezte meg a titkárnő –, de elég félelmetesnek látszott.

Tengo visszatette a névjegyet a tárcájába:

– Valószínűleg akkor sem változott volna meg róla a véleményed, ha alaposabban is szemügyre veszed.

– Általában nem szeretek a külseje alapján megítélni valakit – mondta a nő. – Régebben már többször tévedtem ilyen esetekben és meg is bántam, de erről az emberről első látásra lerítt, hogy nem lehet megbízni benne. Most is azt hiszem.

– Nem vagy egyedül – ismerte be Tengo.

– Szóval nem vagyok egyedül – visszhangozta a titkárnő, mintha csak a szavak súlyát latolgatná.

– Jó áll ez a blézer – váltott témát Tengo. Nem hízelegni akart, a jóindulat megnyerése végett, a blézer tényleg tetszett neki. Usikava gyűrött, silány öltönye után a finom lenvászon ruhadarab úgy nézett ki, mint szélcsendes kora délutánon a mennyekből leszállt szépséges szövetdarab.

– Köszönöm.

– Persze attól még, hogy valaki beleszólt a telefonba – jegyezte meg a férfi –, nem biztos, hogy ez a társaság valóban létezik.

– Hogyne. Lehet, hogy csak egy ügyes trükk. Kell hozzá venni egy telefonvonalat, meg alkalmazni valakit, aki fölveszi a telefonokat, és kész. Mint abban a filmben, *A nagy balhé*ban csinálták. De hát minek törik magukat annyira? Már meg ne haragudj, de nem látszol olyan pénzes pacáknak, akiből valamit ki lehetne facsarni.

– Nincs semmim – erősítette meg Tengo. – A lelkemen kívül egyebem sincsen.

– Arra emlékeztet ez a történet – mondta a titkárnő –, amikor Mefisztó színre lép.

– Talán az lenne a legjobb, ha venném a fáradságot, hogy elmenjek az irodához, és saját szememmel bizonyosodjam meg ennek az intézetnek a létezéséről – jelentette ki a férfi.

– Ha megtudsz valamit, szólj nekem is – mondta a nő, miközben manikűrözött körmét vizsgálgatta.

*

Az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság létezett. Tengo ugyanis órái végeztével vonatra szállt Jocujáig, onnan meg elgyalogolt Kódzsimacsiba, és a névjegyen megadott címen megtalálta a négyszintes épületet, a bejáratnál fémtáblán a társaság nevével. A harmadik szinten volt az irodájuk, a Mikimoto zeneműkiadó és a Kóda könyvvizsgáló szomszédságában. Az épület méreteiből következtetve nem lehettek benne túlságosan tágas helyiségek. Nem látszott valami jól menő helynek, persze Tengo csak kívülről tudta szemügyre venni, nem tudhatta, hogy milyen a belső berendezés. Gondolta, hogy felmegy a liften, legalább az iroda bejáratát szerette volna megnézni, viszont ha a folyosón esetleg összefut Usikavával, az bajos lett volna.

Hazament egy átszállással, és felhívta Komacut. Az kivételesen bent volt a szerkesztőségben, és rögtön telefonhoz jött.

– Borzalmas napom van – hadarta, tőle szokatlan gyorsasággal, kissé magas hangon. – Bocsánat, de most nem tudok beszélni.

– Pedig nagyon fontos lenne, mert itt járt nálam az iskolában egy ember, aki – úgy látszik – tud valamit arról, hogy közöm van a *Légből szőtt gubó*hoz.

Komacu hallgatott egy kicsit, majd azzal, hogy húsz perc múlva visszahívja, letette a kagylót. Várakozás közben Tengo megélesített két konyhakést, vizet forralt, és teát készített magának. A telefon pontosan húsz perc elteltével szólalt meg. Komacu állta a szavát, nála ez is ritkaságszámba ment.

Ezúttal a szerkesztő már lecsillapodott, úgy hallatszott, hogy átment egy csendesebb helyre és onnan telefonál. Tengo röviden összefoglalta neki a fogadószobában Usikavával lezajlott beszélgetést.

– Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság? – kérdezte Komacu. – A nevét sem hallottam. Nem tudom felfogni, hogy minek kínálnak neked hárommilliós támogatást. Azt én is

elismerem, hogy van jövőd az írói pályán, de még egy árva sor sem jelent meg tőled nyomtatásban. Érthetetlen a történet. Valami lappang mögötte.

– Én is éppen így gondolom – erősítette meg Tengo.

– Adj egy kis időt. Utánanézek ennek a társaságnak. Ha megtudok valamit, hívni foglak. De végül is ez az Usikava tudja, hogy összeköttetésben vagy Fukaerivel.

– Úgy bizony.

– Ez pedig cseppet kínos.

– Valami beindult – mondta Tengo. – Feszegethetjük a sziklát emelővel, de úgy sejlik, hogy valami kellemetlen meglepetés mászott ki alóla.

A vonal túloldalán a szerkesztő felsóhajtott:

– Engem is szorongatnak. A bulvársajtó már lármázik. A tévések is rajta vannak az ügyön. Ma reggel még ide is bejöttek a rendőrök, kihallgattak. Rájöttek, hogy Fukaeri kapcsolatban van az Előfutárral, és persze tudnak az eltűnt szülőkről is. A média is meg fogja írni.

– Mit szól ehhez Ebiszuno professzor úr?

– Mostanában elérhetetlenné vált. A telefon nem kapcsol, ő sem jelentkezik. Ő is nagy bajban lehet, vagy megint titokban forral valamit?

– Szerkesztő úr! Egy kicsit eltérek a tárgytól, de elmondtad mostanában valakinek, hogy regényírással foglalkozom?

– Nem én! – tiltakozott Komacu. – Ki a csodának mondtam volna?

– Akkor semmi, semmi, csak úgy kérdeztem.

Komacu elhallgatott egy kicsit.

– Figyelj, Tengo! Most már ugyan későn mondom, de valami nemszeretem dologba léptünk bele.

– Egy biztos, hogy akármi is legyen az, most már nem fordulhatunk vissza.

– Ha pedig így van, akkor csak előre haladhatunk. Még akkor is, ha, ahogy mondtad, valami *kellemetlen meglepetés* vár ránk.

– Biztonsági öveket bekapcsolni – figyelmeztetett Tengo.

– Hát ez az – válaszolt a szerkesztő, és bontotta a vonalat.

Hosszú nap volt. Tengo, miközben kihűlt teáját itta a konyhaasztalnál, Fukaerire gondolt. Egész nap egyedül bezárva a rejtekhelyen, vajon mit csinálhat? De persze, ugyan ki tudja, hogy az a lány mit művel? Senki.

A hangszalagon említette, hogy a *little people* intelligenciája és ereje árthat a professzornak is, Tengónak is. A BOZÓTBAN ÓVATOSNAK KELL LENNI. Tengo önkéntelenül körülnézett. Igen, az erdő mélye *az ő világuk.*

3 | **AOMAME**
A születésünkről nem dönthetünk, de a halálunk neméről igen

Egy július végi estén, amikor az eget elfedő vastag felhőtakaró végre szétoszlott, világosan láthatóvá vált a kitisztult égbolton lebegő két hold. Aomame lakásának szűk erkélyéről nézte őket. Legszívesebben felhívott volna valakit, hogy megmondja neki:

– Pillants csak ki az ablakon, nézz föl az égre! Hány holdat látsz odafenn? Nálam határozottan kettőt látni. És nálad?

De nem volt kinek telefonáljon. Esetleg Ajuminak lehetne, csakhogy Aomame vele már nem nagyon szerette volna tovább mélyíteni a magánemberi kapcsolatot. Elvégre foglalkozására nézve Ajumi mégiscsak rendőr. Aomame pedig feltehetően a közeli jövőben meg fog ölni egy férfit, majd az arcát, nevét megváltoztatva máshová költözik, eltűnik innen. Nyilvánvaló, hogy Ajumival sem találkozik, hírét sem hallja többé. Ha egyszer összebarátkozunk valakivel, a kapcsolatot megszakítani vele bizony fájdalmas.

Visszament a szobába, becsukta az erkélyajtót, és bekapcsolta a léghűtést. Behúzta a függönyt, hogy eltakarja maga elől a holdakat, mert a látványuk összezavarta. A gravitációt is megbolondították egy kicsit, és a nő érezte, hogy belül is megváltozott benne valami. Még messze volt a menstruáció ideje, de máris különös bágyadtság fogta el. A bőre kiszáradt, az érverése szabálytalanná vált. Nem akart már többet a holdra gondolni. Akkor sem, ha *muszáj.*

A bágyadtság ellen nyújtógyakorlatokat végzett a szőnyegen. Azokat az izmokat is szisztematikusan sorra vette és alaposan megcsavargatta, melyek egyébként, a mindennapi életben nem nagyon kerülnek használatba. Ezek az izmok némán sikoltoztak, és a padlóra verejték hullott. A nyújtógyakorlatos programot maga dolgozta ki, és naponként frissítette, hogy még keményebb, még

hatékonyabb legyen. Persze ezt kizárólag önmagára alkalmazta, ilyen gyakorlatokat a klubban nem lehetett végezni. Egy átlagember ekkora kínokat nem áll ki. Még edző kollégáinak zöme sem bírta ki sikolyok nélkül.

A gyakorlatok alatt lemezről Janáček *Sinfoniettá*ja szólt Széll György vezényletével. A huszonöt perces mű végére Aomame minden porcikáját hatékonyan kitette a fájdalmaknak. Éppen ennyi idő kellett, se több, se kevesebb. Mire a lemez megáll és a lemezjátszókar automatikusan visszatér a helyére, a test és lélek kicsavarva, akár egy felmosórongy.

Mostanra Aomame már az első hangtól az utolsóig megjegyezte a *Sinfoniettá*t. Mikor a végső határig feszítette az izmait, a muzsika hallatára csodálatos megnyugvás töltötte el. Ilyenkor ő volt a kínzó és ő volt a megkínzott is. Erőszakot követett és szenvedett el egy időben, de ő éppen ezt a befelé forduló, önmagában elért teljességet kívánta, és ez nyújtott neki vigasztalást. Mindehhez éppen megfelelő zenei háttér volt a *Sinfonietta.*

*

Este tíz óra előtt megcsörrent a telefon. Aomame felvette, és Tamaru hangját hallotta.

– Mit terveztél holnapra? – kérdezte a férfi.

– Fél hétkor befejezem a munkát, este ráérek.

– Akkor ide tudsz jönni?

– Igen.

– Jól van – mondta Tamaru, és hallatszott, amint a golyóstolla szántja a naptár papírját.

– Megvan már a másik kutya?

– Mi? Kutya? Aha! Megvettük. Persze német juhász és szuka. Még nem ismertem ki egészen, de az alapkiképzése megvan, szófogadó. Tíz napja jött, nagyjából megszokta az új helyet. Azóta, hogy itt van, a nők is megnyugodtak.

– Az jó.

– Ez az állat megelégszik a kutyaeledellel. Nincs vele gond.

– Végül is egy normális német juhászkutya nem szokott spenótot enni – jegyezte meg Aomame.

– Az előző házőrző tényleg furcsa egy jószág volt. És a parajszezont leszámítva elég drága is ez a zöldség – Tamaru hangja szomorúan, panaszosan csengett, de azután témát váltott:

– Szép ma a hold.

Aomame arca kissé megrándult:

– Hogy kerül most szóba a hold?

– Miért? Nem beszélhetek néha róla?

– Dehogynem – nyugtatta meg a nő, de közben arra gondolt, hogy Tamaru nem az a típus, aki telefonon keresztül a természet szépségeiről szokott társalogni.

A férfi egy darabig hallgatott, majd emlékeztetett rá, hogy a holdat Aomame hozta szóba a múltkor:

– Nem te beszéltél róla? Nekem szöget ütött a fejembe, *és* az imént felnéztem az égre, és odafent jól láthatóan ragyog a hold.

Aomame már-már megkérdezte, hogy ugyan hányat látott belőle, de meggondolta magát. Túl veszélyes lett volna. Tamaru nemrég mesélt az életéről: nem ismerte a szüleit, árván nőtt fel, meg hogy megszerezte az állampolgárságot. Akkor fordult elő először, hogy hosszabban is beszélt. Nem olyan ember, aki túlságosan sokat mond magáról. Úgy látszik, Aomame megnyerte a tetszését, és kiadta magát neki. Csakhogy profi, és arra van kiképezve, hogy a célját a legrövidebb úton elérje. Jobb, ha az ember nem jártatja szükségtelenül a száját.

– Akkor a munkám végeztével, úgy hét után teszem tiszteletemet – ígérte Aomame.

– Jól van. Biztos éhes leszel, de holnap szabadságon van a konyhás. Ha szendviccsel beéred, akkor majd én készítek neked.

– Köszönöm.

– Kell majd a jogosítványod, az útleveled és a biztosításod, hozd magaddal mindegyiket holnap. Meg egy másolatot a lakáskulcsodról. Tudsz csináltatni egyet?

– Azt hiszem, igen.

– És még valamit. Arról a múltkoriról négyszemközt szeretnék beszélni veled. Ha a Madame befejezte, hagyj egy kis időt nekem is.

– A múltkoriról? – kérdezte Aomame, de a férfi elnémult. Olyan súlyos volt a hallgatása, mint egy homokzsák, de azután mégiscsak megszólalt:

– Valamit meg akartál szerezni magadnak. Már elfelejtetted?

– Dehogyis! – sietett a válasszal Aomame. – Természetesen emlékszem.

Még mindig a holdon járt az esze ugyanis.

– Na, akkor holnap – zárta le a témát Tamaru, és letette a kagylót.

*

Másnap is megszámolta a holdakat, de semmi változás. Munka után gyorsan lezuhanyozott, és mikor elindult a sportklubból, látta a még világos keleti égen a két halvány árnyalatú holdat egymás mellett. Volt egy felüljáró a közelben a Gaien-nisi úton, arra felment, megállt a közepén, megkapaszkodott a korlátban, és egy darabig elnézte a magasban lebegő égitesteket, de más, aki felfigyelt volna erre, rajta kívül nem volt. Az arra járók esetleg vetettek egy furcsálló pillantást a felüljáró közepén álldogáló, eget kémlelő alakra, de azután siettek tovább a földalatti lejárójához, mit sem törődve az odafentiekkel. Aomame a holdak látásától ugyanazt a lankadtságot kezdte érezni a tagjaiban, mint az előző napon. Hagyjuk már ezt az örökös holdnézést, gondolta, nincs jó hatással rám. Ám hiába próbálta nem nézni őket, a holdak tekintetét kénytelen volt érezni a

bőrén. Attól, hogy én nem nézek oda, ők még figyelnek engem. Tudják, hogy ezután mit szándékozom cselekedni.

*

Az öreg hölgy és Aomame forró és erős kávét ittak a díszes, antik csészékből. A Madame egy kevéske tejet öntött a szélére, de nem keverte el, úgy itta. Cukrot sem tett bele. Aomame, mint mindig, feketén szerette. Tamaru, ígéretéhez híven, hozott néhány szendvicset. Felvágva egy falat volt mindegyik, Aomame többször is vett. Egyszerű, fekete kenyér között sajt és uborka, de az íze felséges volt. Tamaru egy ilyen kicsiséget is megfelelő műgonddal állított össze. A konyhakéssel minden alkotórészt ügyesen a megfelelő, azonos nagyságúra vágott. Tudta, hogy a műveleteket milyen sorrendben kell elvégezni, mert ettől függően az ízek is meglepő eltérést mutathatnak.

– Összekészítette a csomagját? – kérdezte az öreg hölgy.

– A szükségtelen ruhákat, könyveket felajánlottam jótékony célra, ami az új élethez kell, indulásra készen be van készítve egy táskába. Ami a lakásban hátramaradt, azok a feleslegessé vált elektromos készülékek, konyha- és evőeszközök, ágyneműk, ilyesmi.

– Gondunk lesz rá, hogy megfelelő módon eltüntessük. Ne törődjön a lakásbérlet felmondásával és egyebekkel sem, mi mindent elintézünk. Úgy hagyhat mindent, csak a tényleg szükségeseket vigye magával a kézicsomagban.

– A munkahelyemen mondjak valamit? Ha csak úgy, szó nélkül eltűnök, talán gyanút fognak.

A Madame csendesen visszatette csészéjét az asztalra, és így szólt:

– Gondolnia sem kell rá.

Aomame csendesen bólintott, vett a szendvicsből, kávét ivott hozzá.

– Egyébként van bankbetétje? – faggatta az öreg hölgy, mert érdekelte az összeg.

– Csak valami hatszázezer látra szóló, lekötött pedig kétmillió jen.

– A látra szólóból apránként kivehet négyszázezret, de a lekötötthöz ne nyúljon hozzá. Nem lenne most tanácsos ilyet tennie, figyelhetik. Nem lehetünk elég óvatosak. Később majd kárpótolom a veszteségért. Van valami más vagyontárgya?

– Amit eddig átvettem asszonyomtól, ott van a bérelt bankfiók kazettájában.

– A készpénzt vegye ki onnan és helyezze el valahol, de ne a lakásában. Gondoljon ki magának valami megbízható helyet.

– Értettem.

– Egyelőre most csak ennyi, amit magától kérek. Mindent úgy tegyen, ahogy szokta, ne változtassa meg az életrendjét, ne tegyen semmi olyat, ami szemet szúr. Telefonon fontosabb dolgokat lehetőleg ne hozzon szóba.

Mindezek után, mint aki felhasználta energiáit, az öreg hölgy hátradőlt a fotelben.

– Ki van már tűzve az a nap? – kérdezte Aomame.

– Sajnos, még nem tudom. Válaszra várunk az emberünktől. A terv már megvan, de a célszemély időbeosztása mindig az utolsó pillanatban dől el. Lehet, hogy egy hét múlva jön el az idő, de lehet, hogy egy hónap is beletelik. A helyszín ismeretlen. Bizonyára nyugtalanító a helyzet, de várjon még, kérem, így ahogy van.

– Nem bánom, ha várakozni kell – mondta Aomame –, csak nagyjából szeretném tudni, mégis milyen helyzetre számíthatok.

– Maga azon a férfin izomnyújtást-lazítást, *stretching*et fog végezni. Azt a munkát végzi, mint máskor is. A férfinak *valamiféle* testi eredetű problémája lehet. Azt hallottam, hogy nem életveszélyes, de a tünetek komoly gondokat okoznak. A „probléma” megoldására már mindenféle kezelései voltak, a szabályos orvosi

eljárásoktól kezdve az ujjnyomásos gyógymódon és az akupunktúrán keresztül a masszázsig, ami csak létezik. Idáig azonban egyik sem járt szemmel látható eredménnyel. Ennek a Vezérnek nevezett személynek itt van az egyetlen gyenge pontja, ez kínálja számunkra az áttörés lehetőségét.

Az öreg hölgy mögött a függöny be volt húzva, nem lehetett az égre látni, de Aomame mégis a bőrén érezte a holdak hidegen figyelő tekintetét. Kiszámított csendjük belopózott egészen a szobába.

– Van egy emberünk a szektában – mondta a Madame. – Rajta keresztül eljuttattuk azt az információt, hogy maga milyen kitűnő mestere a *stretching*nek. Nem volt olyan nehéz, mivel ez tényleg így igaz. A kérdéses személy nagyon érdeklődik maga iránt. Először az is felvetődött, hogy meghívják Jamanasiba, a szekta telepére. De ön a munkája miatt nem tudja elhagyni Tokiót. Ezt mondtuk neki. A férfinak azonban havonta úgy egy alkalommal mindenképpen fel kell jönnie a fővárosba, ilyenkor, kerülve a feltűnést, egy belvárosi hotelban száll meg. Abban a szállodai szobában fogja majd kezelni őt. Ott végrehajthatja azt, *amit már máskor is megtett.*

Ennek alapján Aomame el is képzelte a helyzetet. Szállodai szoba. A férfi jógamatracon, Aomame nyújtja az izmait. A férfi tarkója védtelenül hagyva, az arcát nem látni, mert hason fekszik. Csak be kell nyúlni a táskába, és előkerül a bökő.

– Csak ketten leszünk a szobában, ugye? – kérdezte.

Az öreg hölgy bólintott:

– A Vezér ügyel arra, hogy a szektabeliek közül senki ne lássa testi gyengeségét. Ezért azután más nem tartózkodhat majd a szobában. Kettesben lesznek.

– Tudják a nevemet, meg a munkahelyemet is?

– Ezek óvatos emberek. Előre gondosan lenyomozták a hátterét. Nem volt vele semmi gond. Tegnap jött a hír, hogy a Vezér fogadja

majd a szállodai szobájában, és amint kiderül a pontos hely és idő, nyomban értesülni fogunk róla.

– Nem gyanús nekik, hogy bejáratos vagyok ide?

– Én annak a sportklubnak a tagja vagyok, ahol ön alkalmazásban áll, és magánórákat is veszek. Ennyit tudnak csak, nincs semmi ok arra, hogy ennél mélyebb kapcsolatra gondoljanak.

Aomame rábólintott, a Madame folytatta:

– Amikor ez a Vezérnek nevezett illető elhagyja a telepet, általában két testőr kíséri. Mindkettő a szekta híve, és karatéban fokozattal rendelkeznek. Azt még nem tudjuk, hogy viselnek-e fegyvert, de meglehetősen felkészültek. Mindennap edzést tartanak, de voltaképp amatőröknek számítanak, Tamaru szerint.

– Nem úgy, mint ő…

– Tamaru más. Ő az Önvédelmi Haderőben a hegyivadászoknál szolgált. Kiképezték rá, hogy a cél érdekében a leggyorsabban végrehajtson mindent, ami szükséges. Habozás nélkül, bárki is legyen az ellenfél. Az amatőr tétovázik. Különösen akkor, ha egy fiatal nővel áll szemben.

Az öreg hölgy fejét hátrahajtotta a fotel párnájára, mélyet sóhajtott, majd egy idő után ismét kiegyenesedett és Aomame arcába nézett:

– Míg a Vezért kezeli, két embere a lakosztály másik szobájában várakozik, tehát vagy egy órán át kettesben maradhat vele. Jelenleg így áll a helyzet. Ugyanakkor azonban senki sem tudhatja, hogy ott és akkor valójában mi is fog történni. A dolgok még egészen képlékeny állapotban vannak. A Vezér az utolsó pillanatig nem közli indulási szándékát.

– Hány éves lehet?

– Az ötvenes évei közepén járhat. Úgy hallottam, nagy termetű. Ennél többet sajnos nem tudok.

*

Tamaru az előcsarnokban várt. Aomame odaadta neki a kulcsának egy másolatát, a jogosítványát, útlevelét és a biztosítási papírját. A férfi mindezzel hátrament, másolatot készített az iratokról, ellenőrizte a kópiákat, azután visszaadta az igazolványokat. A bejárat mellett volt egy kis, dísztelen, négyszögletű szobája, oda vezette be Aomamét. A szoba szerény kis ablaka nyitva volt a kert felé, halkan mormogott a légkondicionáló. Tamaru egy apró, fából készült széken mutatott helyet Aomaménak, ő maga egy pult melletti székre ült. A falon négy képernyő volt, a hozzájuk tartozó, mozgatható kamerák az utca képét mutatták a kerítésen túl. A rendszerhez négy videofelvevő is csatlakozott, hogy rögzítsék a képeket. A jobb szélen lévő képernyő a nők menedékének bejáratát mutatta a földön heverő, újonnan beszerzett házőrzővel együtt. A kutya kisebb termetű volt az elődjénél.

– A felvevő nem rögzítette, hogyan pusztult el a másik – előzte meg Tamaru Aomame kérdését. – Egyébként meg volt kötve, valaki kioldhatta a pórázát, mert azt magától nem tudta volna megtenni.

– És nem ugatott, amikor közelítettek hozzá?

– Úgy látszik, nem.

– Különös.

Tamaru rábólintott, de nem nyilatkozott többet a dologról. Eleget törhette a fejét magányában arról, hogy mi lehetett meg mi nem, mások számára már nem volt több mondanivalója.

Viszont a mellette álló szekrényből kihúzott egy fiókot, kivett belőle egy fekete nejlonba burkolt csomagot, abból pedig egy kifakult kék törölközőbe csavart, csillogó, fekete fémtárgy került elő. Kisméretű, automata pisztoly. A férfi szó nélkül átnyújtotta Aomaménak, aki a tenyerében latolgatta a fegyver súlyát. Sokkal könnyebb volt, mint amilyennek látszott. Egy ilyen apróság képes egy ember életét kioltani?

– Két komoly hibát követtél el az imént – közölte a nővel Tamaru. – Tudod, miért?

Aomame felidézte magában, hogy mit csinált, de nem értette, mit tett rosszul. Ő csak egyszerűen átvette a pisztolyt.

– Nem tudom – ismerte be.

– Először is nem győződtél meg róla, hogy nincs-e töltve, és ha töltve van, akkor működésbe van-e hozva a biztonsági szerkezet – állapította meg a férfi. – Abban is vétettél, hogy egy pillanatra a fegyver csöve felém mutatott. Ilyeneket semmiképpen sem szabad elkövetni. Még valamit: kivéve a tüzelés esetét, soha ne tedd az ujjadat a ravaszra.

– Értettem, többször nem fordul elő.

– Vigyázni kell arra is, hogy átvételkor vagy szállításkor, alapjában véve soha egyetlen lőszer se legyen a pisztolyban. Továbbá, mindenkor úgy kell tekintened a fegyverre, mintha az töltve lenne, mindaddig, míg meg nem győződtél róla, hogy üres. Ez az eszköz emberölésre készült. Sohasem lehetsz vele túl óvatos. Vannak, akik nevetnek ezeken az eltúlzott aggályokon, de általában az ilyenekkel történik halálos vagy súlyos sérüléssel járó baleset.

Tamaru zakója zsebéből egy zacskót vett elő, benne hét darab új lőszerrel. Letette az asztalra.

– Látod, most benne van a fegyverben a tár, de üresen. A töltényűrben sincs lőszer.

Aomame bólintott.

– Fogadd el tőlem ajándékba, de ha nem használod, akkor kérem vissza.

– Természetesen – egyezett bele Aomame. – De bizonyára sok pénzért lehetett csak hozzájutni.

– Ne törődj vele! – intette le a férfi. – Van neked egyéb gondod is, arról beszéljünk. Egyébként lőttél már pisztollyal?

Aomame a fejét rázta:

– Egyszer sem.

– Voltaképp revolvert könnyebb használni, mint automata pisztolyt. Különösen, ha gyakorlatlan kézbe kerül. Egyszerűbb a felépítése, a kezelése könnyen elsajátítható, kevesebb a hibalehetőség. Viszont *testesebb,* szállítása körülményesebb. Tehát az automata alkalmasabb. Heckler & Koch HK4-es típus. Német gyártmány, súlya lőszer nélkül 480 gramm. Kicsi és könnyű, de kilenc milliméteres lőszerrel átütő ereje van. Csak kicsit rúg vissza. Nagy lőtávolban nem lehet sokat várni tőle, de amire te szánod, arra megfelel. Maga a cég, a Heckler & Koch a háború után alapított fegyvergyár ugyan, de ez a típus a háború előtt is létező, jól kipróbált Mauser HSc modell alapján készült. 1968 óta folyamatosan gyártják, jelenleg is forgalomban van. Következésképp megbízható fegyver. Ez a darab ugyan nem új, de előző tulajdonosa megfelelő módon tartotta karban. Úgy van ez, mint az autókkal, a vadonatúj kocsinál megbízhatóbb egy jól bejáratott darab.

Tamaru visszavette a pisztolyt, hogy megmutassa és elmagyarázza a működését, hogyan lehet működésbe hozni a biztonsági szerkezetet, kivenni a tárat, majd visszatenni.

– A kitárazásnál mindenképpen be kell biztosítani – mondta. – Ha kioldjuk a rögzítőt, kijön a tár, ekkor visszahúzzuk a szánt, majd kivesszük a töltényűrből a benne lévő lőszert. Bár ugye most nincs benne töltény, tehát semmi nem jön ki. A szán végig hátul marad, úgyhogy meghúzzuk a ravaszt. Erre a szán bezár. Ilyenkor a kakas végig felhúzva marad. Még egyszer meghúzzuk a ravaszt, erre leereszkedik a kakas. Ezután betárazunk.

A férfi gyakorlott kézzel mindezt folyamatosan és gyorsan be is mutatta, majd lassítva a mozgást megismételte. Aomame igencsak odafigyelt, hogy mindezt megjegyezze.

– Na, próbáld meg te is! – szólította fel Tamaru.

Aomame nagy óvatosan kivette a tárat, hátrahúzta a szánt, kiürítette a töltényűrt, leeresztette a kakast, még egyszer benyomta a tárat.

– Eddig jó – mondta Tamaru, elvette Aomamétól a fegyvert, kivette a tárat, vigyázva megtöltötte lőszerrel, és hangos kattanással újra helyére tolta a tárat. Meghúzta a szánt, és az első lőszer a töltényűrbe került. A fegyver bal oldalán lévő kis csappantyúval bebiztosított.

– Na, próbáld meg ugyanazt, mint az előbb, de ezúttal tele tárral. Most a töltényűrben is van egy lőszer, és igaz, hogy be van biztosítva a fegyver, de így se irányuljon a csöve senki felé – mondta Tamaru.

A nő átvette a pisztolyt, érezte, hogy a fegyver valamivel súlyosabb lett. Így már nem volt olyan könnyű, mint az előbb, egyértelművé vált, hogy ezzel embert ölnek, arra van kitalálva ez a finom mívű szerkezet. Aomame hónalja átnedvesedett a verítéktől.

Meggyőződött róla, hogy a biztonsági szerkezet valóban működésben van, majd a tár rögzítőjét kioldva kivette a tárat és lette az asztalra. Mikor a szánt hátrahúzva a töltényűrben lévő lőszert is eltávolította, az száraz koppanással a fapadlóra esett. Meghúzta a ravaszt, zárta a szánt, majd még egyszer meghúzta a ravaszt, ezzel leeresztve a kakast. Aztán remegő kézzel felvette a lábához gurult kilenc milliméteres lőszert. Közben kiszáradt a torka és légzés közben összeszorult.

– Elsőnek nem is rossz – dicsérte Tamaru, és a leesett, kilenc milliméteres töltényt is betette a többi mellé a tárba. – Azért persze még gyakorolni kell. Még remeg a kezed. Mindennap gyakorolni kell a ki- és betárazást, hogy a kezed jól hozzászokjon a fegyverhez. Olyan gyorsan kell csinálnod, ahogy az előbb mutattam, és teljesen automatikusan, úgy, hogy akár vaksötétben is simán menjen. Neked ugyan nem kell tárat cserélned majd, de ez hozzátartozik a fegyvertartás alapkövetelményeihez. Meg kell jegyezned.

– A tüzelést nem kell gyakorolnom? – érdeklődött Aomame.

– Nem fogsz senkire sem rálőni, csak magadra, nem igaz? – kérdezett vissza a férfi, és miután Aomame rábólintott, folytatta: – Akkor hát a tüzelést nem szükséges gyakorolnod. Elég, ha tudod,

hogy töltsd meg, hogyan biztosítsd ki, és hogy érezd a ravasz erejét. Egyáltalán hol akarnál lőni?

A nő megrázta a fejét: nem tud ilyen helyet.

– Apropó, hol akarod meglőni magadat? Mutasd csak meg! – Tamaru betárazott, majd miután meggyőződött róla, hogy be van biztosítva, odanyújtotta Aomaménak a pisztolyt: – Be van biztosítva.

Aomame a halántékára fogta a fegyvert, érezte a cső hűvös érintését. A férfi ennek láttán csak lassan, rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Jobb, ha nem így teszed. Nem is tudod elképzelni, milyen könnyű elhibázni onnan az agyba irányzott lövést. A kéz remeg, a fegyver visszarúg, sok esetben csak a koponyacsontot éri a röppálya. Nem akarsz így járni, igaz?

Aomame némán bólintott, hogy nem.

– Tódzsó Hideki tábornok meg a háború végén, amikor várható volt, hogy amerikai fogságba esik, szíven akarta lőni magát, de a golyó a hasába fúródott, és nem halt meg. Egy ilyen kipróbált katonaember, a vezérkar feje, és nem tudta magát tisztességesen elintézni a pisztolyával! Kórházba szállították, hála az amerikaiak gondos ápolásának felgyógyult, hogy azután elítéljék és kötélen végezze. Szörnyű halál. Az embernek fontos, miként hal meg. A születésünkről nem dönthetünk, de a halálunk neméről igen.

Aomame az ajkába harapott.

– A legbiztosabb módszer – folytatta Tamaru szájba venni a pisztoly csövét, úgy egyenesen az agyba röpíthető a golyó.

A férfi meg is mutatta, hogy kell ezt rendesen megcsinálni. Jóllehet a nő tudta, hogy be van biztosítva a fegyver, mégis ideges volt, a torkában gombócot érzett, lélegzete elfúlt.

– Még így sem százszázalékos a siker – hangzott a figyelmeztetés. – Ismertem valakit, aki túlélte és szörnyű állapotra jutott. Együtt szolgáltunk az Önvédelmi Haderőnél. A puskája csövét

vette a szájába, és egy kanalat fektetve a ravaszra mindkét lába nagyujjával elsütötte a fegyvert, ami elmozdult. Nem halt meg, és tíz évet tengődött olyan tehetetlenül, mint a növények. Nem olyan egyszerű ám az embernek eldobni a saját életét. Nem úgy van az, mint a moziban. A filmeken mindenki simán meg tudja ölni magát. Fájdalom nélkül, csak úgy összeesnek. A valóságban azonban ez nem így megy. Tíz év következett ágyban fekve, szüntelen szivárgó vizelettel és egyebekkel.

Aomame hallgatta, és bólintott rá.

Tamaru kiszedte a tárból a lőszert, és eltette egy nejlonzacskóba, úgy adta oda, külön a fegyvertől: – Nincs benne töltény. – Amikor a nő bólintott, még hozzátette: – A te érdekedben mondom, hogy bölcsebb az életre gondolnod, annak van realitása. Én ezt tanácsolom.

– Értem – válaszolt száraz hangon a nő, és mint valami egyszerű használati eszközt, becsavarta a pisztolyt egy sálba, majd a válltáskája mélyére süllyesztette. A töltényeket meg egy belső zsebbe tette, elválasztva a fegyvertől. A táska így ötszáz grammal nehezebb lett, de kívülről semmiféle változást sem lehetett felfedezni rajta. A pisztoly tényleg kisméretű volt.

– Amatőröknek nem való ilyesmi – vélte Tamaru. – Tapasztalatból tudom, hogy nem mennek vele semmire, de te meg tudod majd valahogy oldani a dolgot. Van, amiben hasonlítasz hozzám. Ha valami történik, fontosabbnak tartod a szabályokat, mint a saját létezésedet.

– Talán mert nincs is saját létezésem.

Erre Tamaru nem szólt semmit.

– Milyen volt az Önvédelmi Haderőnél? – kérdezte Aomame.

– A *legkeményebb* kiképzést kaptam. Patkányt, kígyót, sáskát etettek velünk. Nem ehetetlen, de az biztos, hogy nem is jó.

– És azután?

– Csináltam ezt-azt, biztonsági szolgálatot, de főleg testőrködtem. Gorilla voltam. Nem szerettem csapatban dolgozni, csak mint a magam ura, szabadúszóként. Rövid időre kénytelenségből megfordultam alvilági körökben is. Ezalatt sokat láttam, olyasmit is, amit mások egész életükben se. Valahogy azért mindent ép bőrrel megúsztam. Vigyáztam, nehogy megbotoljak. Eleve óvatos természetű vagyok, és nem nagyon kedvelem a jakuzákat. Következésképp, mint már említettem, nincs priuszom, tiszta az előéletem. Ezután kerültem ide.

Tamaru itt a földre, maga elé mutatott: – Azóta lecsillapodtam. Igaz, hogy az ember nemcsak azért él, hogy létbiztonságban legyen, de hacsak lehet, nem szeretném az itteni életemet elveszíteni. Ugyanis nehéz olyan munkahelyet találni, ahol jól érzi magát az ember.

– Hát igen, persze – hagyta helyben Aomame –, de tényleg nem kellene ezt a pisztolyt kifizetnem?

Tamaru tagadólag megrázta a fejét:

– Nem kell pénz. Ez a világ kölcsönről és tartozásról szól. Én nem szeretek kölcsönkérni, viszont amennyire telik tőlem, próbálok kölcsönadni.

– Köszönöm.

– Ha puszta véletlenségből megesne, hogy a rendőrség a fegyver eredetét firtatná, nem szeretném, ha szóba kerülne a nevem. Ha hozzám jönnek, tőlem természetesen semmit sem tudnak meg, kizárt, hogy akár veréssel is kiszedjék belőlem. Viszont ha a Madame belekeveredik, elveszítem az állásomat.

– Természetesen nem adom ki a nevét senkinek – ígérte Aomame.

Tamaru átadott neki egy papírlapra írt nevet:

– Július 4-én, a Szendagaja állomáshoz közeli Renoir presszóban vetted a fegyvert ettől az embertől, hét tölténnyel, ötszázezerért készpénzben. Amikor megtudta, hogy pisztoly kell neked, ő keresett

meg. Elővesszik a rendőrök, meggyanúsítják, és ő mindent bevall. Kap néhány év börtönt, leüli. Neked ennél többet nem kell tudnod. A rendőrség is beéri ennyivel. Lehet, hogy téged is leültetnek rövidebb időre, lőfegyverrel való visszaélés miatt.

Aomame megjegyezte a nevet és visszadta a papírt, melyet azután a férfi apró darabokra tépett szét, majd folytatta:

– Mondtam már, én nagyon óvatos természetű ember vagyok. Egészen ritkán bízom meg valakiben, és akkor sem bízom rá magamat. Semmit sem hagyok a véletlenre. Azt szeretném a legjobban, ha szépen visszakapnám a pisztolyt anélkül, hogy használtad volna. Így senkinek sem alkalmatlankodunk, senki sem sebesül meg, nincs áldozat és nem kell senkinek börtönbe vonulni.

Aomame bólintott:

– És megcáfoljuk Csehov dramaturgiáját.

– Úgy van. Lehet remek drámaíró, de nemcsak úgy történhetnek a dolgok, ahogy ő gondolja, megeshet az másként is. Nem minden fegyver sül el, ami a történetben előfordul – szögezte le a férfi, azután, mintha váratlanul jutott volna eszébe, kissé elfintorodott: – Van itt még valami fontos dolog, elfelejtettem átadni a csipogót.

Azzal kihúzta a fiókot, és kitette az asztalra a zsebbe való kis készüléket, melyet egy fémcsíptetővel lehetett az övre vagy a ruhára tűzni. Amikor Tamaru az asztali készüléken feltárcsázta a háromjegyű kódszámot, a csipogó hármat pittyent, majd folyamatosan fütyülni kezdett elektronikus hangján, jelezve a hívást. A férfi beállította a legnagyobb hangerőt, majd elzárta a hangjelzést. Szemét összehúzva ellenőrizte, hogy a kijelzőn megjelent-e a hívószám, majd odaadta a csipogót Aomaménak, azzal, hogy mindig legyen nála, legalábbis ne túl messze tőle.

– Ha megszólal, én üzenek neked – mondta. – Fontos dolgokat, nem puszta üdvözleteket küldök. Akkor a kijelzett számon azonnal hívj föl. Csakis nyilvános telefonállomásról. Még valamit: ha

csomagot küldesz, azt a Sindzsuku nagyállomás csomag-megőrzőjébe tedd le.

Aomame megismételte:

– Igen, Sindzsuku.

– Mondanom sem kell, hogy minél kevesebb holmit vigyél.

– Természetesen.

*

Aomame, amint hazaért, szorosan behúzta a függönyt az ablakon, és elővette a Heckler & Koch HK4-et meg a hozzá való lőszereket is. Az üres tárral addig ismételgette a betöltést, míg végül már elég gyors lett, a keze sem remegett már, ami kockázatot jelentett volna. Egy használt trikójába csavarta a fegyvert, elhelyezte egy üres cipősdobozba, az egészet pedig eldugta a ruhásszekrény mélyére. A töltényeszacskó esőkabátja belső zsebébe került. Ekkorra annyira megszomjazott, hogy három pohárral is felhajtott a hűtőszekrényben tartott gabonateájából. Válla begörcsölt az izgalomtól, hóna alól szokatlanul bűzös izzadság csörgött – mindez attól a tudattól, hogy van egy pisztolya. Valósággal megváltoztatta a világnézetét. Minden szokatlan színezetet kapott körülötte.

Levetkőzött, és a forró zuhany alatt lemosta magáról azt az undorító szagot. *Nem minden fegyver sül el,* hajtogatta magában fürdés közben. A fegyver sem egyéb, mint egy tárgy a többi közül, és én nem regények világában élek, hanem egy töredezett, rendhagyó, lehangoltsággal teli valóságban.

*

Ezután két hét telt el eseménytelenül. Aomame bejárt a sportklubba, mint máskor, és oktatta a harcművészeteket meg a *stretching*et. Semmit sem változtatott a hétköznapjaiban. Mindent, amit az öreg hölgy meghagyott neki, olyan szigorúan betartott, ahogy csak lehetett. Hazatérve, miután magányos vacsoráját elfogyasztotta, alaposan befüggönyözte a lakást, majd a konyhaasztalon gyakorolta a Heckler &. Koch HK4 kezelését, és

szinte eggyé vált súlyával, keménységével, olajszagával és a benne lakó csendes agresszióval.

Még úgy is gyakorolt, hogy a szemét bekötötte a sáljával. Vakon is egészen gyorsan tudott már betárazni, kibiztosítani, visszahúzni a szánt. A műveletek tiszta, ritmikus zöreje kellemesen hangzott a fülének. A sötétben kézbe vett tárgy hangja és a saját belső hallása közti különbség egyre kivehetetlenebb lett. A saját létezése és a saját cselekedetei közti határvonal szép lassan elhalványult, míg végül teljesen eltűnt.

Naponta egy alkalommal a fürdőszoba tükre előtt a szájába illesztette a megtöltött fegyver csövét. Amint a cső a fogához koccant, felidézte magában, hova kerül majd a mutatóujja, hogy azután csak a ravaszt kell meghúznia és vége az életének, a következő percben elmúlik ebből a világból. Végiggondolta mindazt, amire figyelnie kell. Először is nem remeghet meg a keze, és számítania kell rá, hogy a fegyver visszarúg. Azután nem ijedezni, nem tétovázni.

Ha akarnám, akár most is képes lennék rá, gondolta magában. Csak egy centire kell elmozdítani az ujjat. Egyszerű ez. Meglehet, hogy meg is teszem. Azért csak meggondolta magát, és kivette a szájából a pisztoly csövét, leeresztette a kakast, bebiztosított, majd letette a fegyvert a fürdőszoba polcára a fogkrém és a hajkefe közé. Nem, most még túl korán lenne, gondolta. Addig van itt még valami elintéznivalóm.

*

Ahogy Tamaru mondta, a csipogót mindig az övén tartotta, éjszaka pedig az ébresztőóra mellett volt a helye, odakészítve, hogy bármikor kéznél legyen, ha meg talál csörrenni. De nem szólalt meg. Megint eltelt egy hét.

Pisztoly a cipősdobozban, a hét lőszer az esőkabát zsebében, a némaságba burkolódzott csipogó, a halálélesre kiköszörült tű, a legszükségesebbekkel együtt összecsomagolva várt. És ott volt a

kilátásba helyezett új arc, új emberélet. Pénzköteg a sindzsukui pályaudvar csomagmegőrzőjében.

Aomame napjai úgy teltek a nyár közepén, hogy mindezt folyton észben tartotta. Ilyenkor az emberek igazi nyári pihenőjüket töltik, sok üzlet leeresztette a redőnyt is, úgyszólván csak lézengenek az utcákon. Kevesebb az autó, a város elcsendesedik. Néha az ember azt sem tudja, hová került, és megkérdezi magától: *létezik ez egyáltalán?* Ha meg nem, akkor hol keressük a valóságot? Aomaménak fogalma sem volt róla. Épp ezért nem tehet egyebet, mint hogy elfogadja az egyetlen valóságnak azt, ami van, és összeszedve minden erejét, valahogy átverekszi magát rajta.

Nem félek a haláltól, állapította meg magában ismét Aomame, csak az félelmetes, ha kicsöppen valaki a valóságból, mely elhagyja őt.

Az előkészület megtörtént. Lelkileg is minden rendben. Amint megkapja a jelzést Tamarutól, bármikor el tudja hagyni a lakását. De a jelzés csak nem jött. A naptár már augusztus végéhez közeledett, mindjárt vége a nyárnak, odakint a kabócák utolsó nótájukat fújták. Hogyan van az, hogy mikor a napok olyan hosszúnak tűnnek, mégis olyan hamar a hónap végére érünk?

Aomame a munkából hazatérve átizzadt ruháját ledobta magáról, be a szennyesbe. Lezuhanyozott, rövidnadrágot és ujjatlan pólót vett fel. Dél elmúltával eleredt odakint a zápor, besötétedett, nagy zajjal csapódtak az úttestre a kavics nagyságú esőcseppek, heves égzengés kíséretében. A vihar elvonult, ázott aszfaltot hagyva maga után. Előbukkant a nap, és gőzerővel szárította az utcát, mely fölött remegett a hőség. Estére az eget megint beborította a vastag felhőtakaró. A hold nem látszott.

Mielőtt hozzáfogott volna a vacsora elkészítéséhez, Aomame szusszant egyet: megivott egy pohár hideg gabonateát, és a korábban megfőzött zöld szójababot rágcsálva kiteregette az újságot a konyhaasztalon. Átlapozta, de a cikkekben nem volt semmi érdekfeszítő. Szokványos esti kiadás, ám a bűnügyi rovatban

egyszer csak Ajumi fényképén akadt meg a szeme. Aomame lélegzete elfúlt, arca összerándult.

Első gondolata az volt, hogy ez nem lehet igaz. Összetéveszthette valakivel, aki nagyon hasonlít a lányra, hiszen ugyan miként kerülhetne bele ekkora cikk az újságba Ajumiról?! De akárhogy is nézte, mégiscsak az ismerős fiatal rendőrnő arca volt ott. Azé, akivel együtt időnként apró kis szexuális gálaesteket hoztak össze. A fényképen látható arcon ráerőltetett, kínosnak mondható mosoly. Az igazi Ajumi sokkal derűsebben és természetesebben tudott nevetni. Látszott a fotón, hogy hivatalos nyilvántartás céljára készülhetett. Valami merev, kellemetlen kifejezés volt ezen az arcon.

Ha lehetett volna, Aomame el sem olvassa az újságcikket. A szalagcímből kiderült, miről van szó benne. De nem tehette meg, hogy ne olvassa el. Ezek tények. A tények elől nem lehet elmenekülni. Aomame nagyot sóhajtott és nekifogott a cikknek.

Nakano Ajumi, 26 éves, egyedülálló, Tokió, Sindzsuku kerületi lakos gyilkosság áldozata lett egy tokiói szállodában, egy fürdőköpeny övével megfojtották. Teljesen meztelenül az ágyhoz bilincselték, száját ruhával tömték be, nehogy hangot adjon. A szálloda alkalmazottja déltájban, takarítás közben fedezte fel a holttestet. Előző nap este 11-kor egy férfival érkezett, aki a hajnali órákban egyedül hagyta el a hotelt. A számla előre ki volt fizetve. Egy ilyen nagyvárosban nem mennek ritkaságszámba az ehhez hasonló esetek. Ahol ennyien élnek egymás hegyén-hátán, feszültségek jönnek létre, melyek olykor erőszakos cselekmények formájában robbanáshoz vezethetnek. Az újságok tele vannak efféle történetekkel. Csakhogy ez az eset mégsem mindennapi. Egy tényleges állományú rendőrnő az áldozat, és a feltehetően szerelmi játékhoz felhasznált bilincs a japán rendőrségnél rendszeresített eszköz, nem pornóüzletben vették. Így azután nem csoda, ha az eset közérdeklődésre tarthat számot.

4 | **TENGO**
Talán jobb, ha nem is vágyakozom rá

Mit csinálhat most az a lány, talán még mindig híve a Tanúk Gyülekezetének? Jobb lenne, ha már nem lenne az, gondolta Tengo. Természetesen mindenkinek magánügye, hogy hisz-e vagy sem. Ilyesmibe ő semmiképpen sem szólna bele, de úgy emlékezett, a lányt nem nagyon tette boldoggá gyermekkorában az, hogy a Tanúk Gyülekezetéhez tartozik.

Tengo egykor diákmunkát vállalt egy italnagykereskedésben. A fizetés nem volt rossz, de komoly fizikai munkával járt, nehéz dobozokat kellett cipelni. Még a jó testi felépítésű fiú is érezte a munka végeztével, hogy minden porcikája sajog. Dolgozott ott még vele két másik fiatal is, a Tanúk Gyülekezetének már a második nemzedékéből. Jól nevelt, rendes társaság volt. Egykorúak Tengóval, rendesen dolgoztak. Nem lógtak, nem panaszkodtak. Egy ízben munka után elmentek hármasban sörözni. A két fiú gyerekkori barát volt, pár éve valamilyen okból mindketten otthagyták a gyülekezetei és kiléptek a nagyvilágba. Tengo úgy látta, hogy nem nagyon találják fel magukat az új helyzetükben. Születésüktől fogva szoros és merev körülmények között éltek, kikerülve a tágasságra nehéz volt nekik megérteni és elfogadni a külvilág szabályait. Olykor úgy érezték, nem bízhatnak saját ítélőképességükben, és teljesen összezavarodtak tőle. Elvetették a hitüket, és megízlelték a felszabadultság érzését, ugyanakkor nem tudtak megszabadulni a kétségeiktől: vajon helyes döntést hoztak-e vagy sem.

Tengo nem tudta tőlük megtagadni rokonszenvét, hiszen ha akkor válnak le a közösségről, amikor még nem alakult ki az egyéniségük, gyerekkorukban, bőven lett volna esélyük a normális társadalomba való beilleszkedésre. De ezt a lehetőséget elmulasztva csakis a gyülekezet értékrendjének engedelmes-kedve élhettek, vagy nem kevés áldozat árán kialakíthatták saját életstílusukat és gondolkodásukat. Amikor velük beszélgetett, Tengónak eszébe jutott

egykori iskolájából az a jelenet a kislánnyal, és rájött, hogy annak is át kellett esnie ezen a kínszenvedésen.

*

Amikor a kislány egy idő múlva eleresztette Tengo kezét és sarkon fordulva kiment az osztályteremből, anélkül, hogy visszafordult volna, a fiú ott állt földbe gyökerezett lábbal, és egy ideig nem tudta, mitévő legyen. Azután is erősen érezte a lány szorítását a bal kezének ujjain. Napokon át. Hosszú idő elteltével a közvetlen érintés hatása már elhalványodott, de a szívébe vésődött élmény változatlanul visszamaradt.

Valamivel később megtörtént vele az első magömlés, megkeményedett hímvesszőjéből valami kis nedv szökkent ki, mely sűrűbb és ragadósabb volt, mint a vizelet. Enyhe fájdalommal járó nyilallást is érzett, akkor még nem tudhatta, hogy ez jelzi az ejakuláció bekövetkezését. Mivel addig ilyet nem tapasztalt még, bizonytalanság fogta el. Valami nem mindennapi történhetett a testében, de nem beszélhette meg apjával vagy az osztálytársaival. Arra emlékezett, hogy álmában történt (de az álomra magára nem), és az alsója kissé megnedvesedett. Tengo úgy vélte, hogy egészen olyan ez, mintha a kislány kézszorításától jött volna ki az a valami belőle.

Ezután többé nem is érintkezett vele. Aomame őrizte magányosságát, úgy, mint addig, nem beszélgetett senkivel, és étkezés előtt fennhangon elmondta azt a furcsa imádságot. Amikor Tengóval elmentek egymás mellett, arca közömbös maradt, mintha mi sem történt volna köztük, rá sem nézett a fiúra.

Az bezzeg, feltűnés nélkül ugyan, de hacsak szerét ejthette, alaposan szemügyre vette Aomamét. Ha jól megnézzük, az arcvonásai szabályosak. Mindenesetre jóindulatú kislánynak látszott, nyurga alakján mindig kifakult, viseltes, méretre nem passzoló ruhákban járt. A tornaruhában látszott, hogy a melle még nem domborodik. Arca többnyire kifejezéstelen, szavát venni alig lehet, a szeme mintha mindig a messziségbe nézne, különösebb élénkséget

nem lehet benne felfedezni. Tengo ezt furcsállotta. Pedig azon a napon, amikor egyenesen őrá szegezte a tekintetét, milyen ragyogó volt a pillantása!

Mikor megszorította a kezét, Tengo megérezte, hogy milyen szokatlan, szinte emberfeletti erő van ebben a sovány kislányban. Nemcsak a komoly szorításról volt szó, hanem az azt felülmúló lelki energiáról. Ezt a nem mindennapi erőt a kislány egyébként mélyen elrejtette osztálytársai elől. Az órákon csak akkor felelt, ha a tanár egyenesen őt kérdezte (olykor még akkor sem), de azért a teszteredményei nem voltak rosszak, az iskolai előmenetele sem. Tengo sejtette, hogy a lány sokkal jobb eredményeket is el tudna érni, ha akarná. Az is lehet, hogy szándékosan gyenge válaszokat ad, hogy ne tűnjön ki a többiek közül, mert az ő helyzetében egy gyerek a túlélés érdekében talán ezzel az okos fogással csökkentheti a lehető legkevesebbre a sérüléseket. Jobb neki, ha összehúzza magát, amennyire csak lehet, és láthatatlanná válik.

Milyen jó is lenne, ha csak úgy könnyedén el lehetne beszélgetni vele, mint egy egészen hétköznapi kislánnyal, gondolta Tengo. Talán akkor jó barátok lehetnének. Igaz, ez egy tíz év körüli fiú és lány esetében egyébként sem olyan egyszerű. Meglehet, egyike a világ legnehezebb feladatainak, de azért annyi összejöhetne, hogy néha módot találjanak barátságosan elbeszélgetni. Csakhogy ilyen alkalom nem nagyon adódott. A lány helyzete nem változott, az osztályban továbbra is magára maradt, senki nem akart vele együtt lenni, makacsul őrizte némaságát, így Tengo inkább az emlékeit, a fantáziájában élő lánnyal való csendes kapcsolatot választotta a valóságos Aomame helyett.

A tízéves Tengónak nem voltak részletesebb elképzelései a szexről. Aomamétól is csak annyit akart, hogy egy kézszorításra megint találkozhassanak. Ketten, ott, ahol mások nem láthatják, szerette volna, ha megint olyan erősen megfogja a kezét. Azután szerette volna, ha beszél bármiről, főleg magáról. Szerette volna, ha megsúgja egy tízéves kislány apró titkait, Tengo pedig igyekezett

volna, hogy megértse őt. Onnan pedig valószínűleg elkezdődött volna *valami,* amiről a fiúnak még fogalma sem volt.

*

Eljött az április, mindketten ötödikesek lettek, de elkerültek egymástól egy-egy másik osztályba. Azért az iskola folyosóján vagy a buszmegállóban néha összefutottak, de a lány változatlanul a legkisebb figyelmet sem szentelte Tengónak. Legalábbis a fiúnak úgy tűnt, mert Aomame szeme sem rebbent, amikor közel álltak egymáshoz. A pillantását sem fordította el soha. A lány mély tekintete nem ragyogott már Tengóra, aki már azt sem tudta, mi történhetett velük ott a tanteremben. Olykor már azt hitte, hogy talán csak álmodta az egészet, a valóságban nem is volt semmi. Viszont a kezén még mindig élénken érezte Aomame szorításának rendkívüli erejét és azt, hogy számára ez a világ túlságosan sok rejtélyt tartogat.

Egyszer azután Aomame neve eltűnt az iskola névsorából. Mondták, hogy másik iskolába ment, de senki sem tudta, hová. Senkit nem rázott meg a hír, csak egyedül Tengót, aki bánta már, ahogy viselkedett, jobban mondva azt sajnálta, amit *nem tett.* Ekkor jutottak eszébe azok a szavak, amiket mondania kellett volna, mert azok megvoltak benne, csak ki kellett mondania őket. Ahogy később belegondolt, nem lett volna nehéz egyszer megszólítania valahol a lányt. Valami alkalmas ürügyet találni rá – ehhez igazán kis bátorság is elegendő. Ám Tengónak sehogy sem ment, és így azután az alkalmat örökre elszalasztotta.

*

Aomame azután is sokszor eszébe jutott, hogy a felső tagozatban átkerült egy másik iskolába. Gyakran tapasztalt már merevedést is, ilyenkor úgy segített magán, mindig az egykor megszorított bal kezével, hogy közben folyton a lányra gondolt. Emlékezetében még mindig a tornaruhás, lapos mellű, sovány kislány jelent meg, de a dolog így is elég jól sült el.

A középiskolában már néha randevúzott is a korabeli lányokkal, akiknek frissen kidomborodó mellei mutatósan feszültek a ruha alatt. Olyannyira, hogy Tengónak olykor a lélegzete is elállt a látványtól. Ennek ellenére még mindig előfordult, hogy Tengo az ágyában, elalvás előtt Aomame ösztövér kebelére gondolva munkálkodott a baljával. Utána mindig súlyos bűntudat vette elő. Menthetetlenül hibás, torz figurának tartotta magát.

Egyetemi évei alatt azonban már nem áradt olyan gazdagon Aomame emléke, mint azelőtt. Ennek fő oka, hogy hús-vér nőkkel randevúzott és valódi szexuális életet élt. Érett férfi lett belőle, és nyilván ezért a tízéves Aomame vékonyka tornaruhába bújtatott alakja jóval messzebb került vágyaitól.

Többé azonban nem élte át azt a túláradó izgalmat, mint amit az osztályteremben a kislány kezének szorongatása váltott ki belőle annak idején. A lányok közül, akikkel az egyetemen vagy azután összejött, egy sem tett rá olyan élénk, eleven benyomást. Köztük egy sem volt, akit igazán akart, sehogy sem tudta megtalálni bennük azt, amit keresett. Volt köztük szép, melegszívű, volt, aki megbecsülte őt. Ám amiként a tarka tollú madárkák éppen csak megpihennek az ágon, majd másfelé szállnak, a lányok is, alighogy megérkeztek, máris továbbálltak. Nem elégítették ki Tengót és a férfi sem őket.

Tengót meglepte, hogy még lassan harmincévesen is, mikor éppen semmi dolga sem akad, csak mélázik, önkéntelenül felmerül előtte a tízéves kislány alakja, amint az elnéptelenedett osztályteremben megszorítja a kezét és kifejező tekintetével egyenesen ránéz, avagy éppen tornaruhát visel sovány testén, avagy a vasárnapi vásárlóutcában a mamája háta mögött lemaradva gyalogol. Szája mindig szorosan összezárva, szeme pedig nem tudni, hová mered. Ilyenkor Tengo megállapította magában, hogy a szíve sehogy sem képes elválni a lánytól, és megint csak megbánta, hogy nem szólította meg az iskola folyosóján. Ha megteszi, talán egészen másként alakul az élete.

*

Azért jutott eszébe a lány, egyszerű képzettársítás révén, mert zöld szójababot vásárolt a szupermarketben. Kezében a babbal megállt, mint aki nappali álmot, jelenést lát. Nem tudta, meddig állhatott ott, de egy női hang megszólította. Nagy termetével ugyanis eltakarta mások elől a zöldségeket.

Elnézést kért, betette a vásárolt holmit, a babot, a rákot, a tejet, az átható szagú erjesztett szójababot, a nattót, a jégsalátát és a kekszet a kosarába, és a háziasszonyok között elvegyülve beállt a pénztár előtti sorba. Esti csúcsforgalomban éppen akkor állt be a pénztáros, ügyetlenkedett, és elég hosszúra nyúlt a sor. Tengo azonban ügyet sem vetett rá.

Vajon, ha a sorban ott állt volna Aomame, felismerte volna? Kérdés, hiszen húsz esztendő telt el azóta, hogy nem találkoztak, elég kicsi a valószínűsége annak, hogy kölcsönösen ráismerjenek egymásra. Vagy ha a lány az utcán jönne szembe, és ő rájönne, hogy „nicsak, Aomame!”, meg tudná-e szólítani ott, azon nyomban? Ebben sem volt biztos. Talán közömbösen elmennének egymás mellett, és az is lehet, hogy utána megint elővenné egy mélyreható megbánás: miért is nem tudtam akkor megszólítani?!

„Hiányzik belőled az akaraterő és a lelkesedés” – ahogy Komacu szokta neki mondogatni. Biztos úgy is van, igaza lehet. Ha válaszút elé kerül, csak arra gondol, hogy úgyis mindegy, és azzal már fel is adta a küzdelmet. Ő már csak ilyen.

„Viszont, ha esetleg mégis találkozunk és szerencsésen felismerjük egymást Aomamével, akkor én valószínűleg egyenesen és leplezetlenül mindent feltárnék neki.” Beülnének egy kávézóba (persze, ha van rá idő és a nő elfogadja a meghívást), és innának valamit.

Tengo rengeteg dolgot akart elmondani Aomaménak: hogy még ma is emlékszem rá, ahogy szorongattad a kezemet az osztályteremben. Hogy mennyire szerettem volna ezután összebarátkozni veled, hogy minél jobban megismerhesselek. Csakhogy ez sehogy sem akart sikerülni. Ennek több oka is volt, de

a legfőbb az én gyávaságom. Ezt a mai napig is bánom, és sokat gondolok rád. Arról persze nem szólna, hogy még akkor is rá gondol, amikor magához nyúl, mert ez az őszinteségben is más dimenzióba tartozik.

De talán jobb, ha nem is vágyakozom rá, ha nem kerül sor viszontlátásra többé. Újra találkozni csalódást tartogathat, gondolja Tengo. Lehet, hogy a lányból fáradt arcú, unalmas tisztviselőnő lett, vagy egy gyerekeivel elégedetlen, azokat fejhangon szidalmazó, frusztrált anya, akivel egyetlen közös témát sem tudnának találni. Bizony megvan ennek a veszélye, és akkor Tengo örökre elveszít egy szívében dédelgetett drága emléket. Mégis: a férfiban élt valami meggyőződésféle, hogy ez nem lehet így. Emlékezett a tízéves lány szemében tükröződő elhatározásra, az arcéléből sugárzó akaraterőre, melyet az idő nem egykönnyen tud elhalványítani.

Ezzel szemben ő, Tengo milyen benyomást kelthet?

Ennek gondolatára elfogta a bizonytalanság.

A viszontlátás valószínűleg inkább Aomaménak okozna csalódást. Hiszen iskoláskorában Tengo, a matematikai csodagyerek mindenki elismerését kivívta, úgyszólván minden tantárgyban az első helyen állt, jól megtermett, ügyes fiú volt. Tanárai szemében a jövő nagy ígérete. A kislány talán úgy nézett fel rá, mint valami ifjú titánra. Ehhez képest szerződéses oktatóként egy előkészítő iskolában korrepetál, nem mondható komolyabb egzisztenciának, ugyan kellemes a munkabeosztása, neki magának kényelmesen elegendő, és semmiben nem lát hiányt, de messze esik a társadalmi elismertségtől. Az iskola mellett írogat, jóllehet művei eddig még nem láttak nyomdafestéket. Mellék-foglalkozása: női lapokba írt alkalmi csillagjóslás. A visszajelzések jók, de őszintén szólva, az egész hasból van kitalálva. Nincs egy barátja se, nincsen nő sem, akivel együtt járna. Egyetlen emberi kapcsolata egy nálánál tíz évvel idősebb nőhöz köti, akivel hetente egyszer titkos találkára jönnek össze. Egyetlen dicsekvésre méltó munkája, hogy láthatatlan közreműködőként bestsellerré alakította át a *Légből szőtt gubó* című könyvet, de inkább leharapná a nyelvét, mintsem beszélne róla.

Mikor tűnődései közben idáig jutott, végére ért a sornak, és a pénztáros maga elé húzta a kosarát.

*

Papírzacskóval a karjában tért haza a lakásba. Átöltözött rövidnadrágba, a hűtőből dobozos sört vett elő, állva ivott belőle, miközben egy nagy edényben vizet forralt. Megtisztította, könnyedén megsózta a babot, azután a bugyogó forró vízbe dobta.

Közben azon tűnődött: ugyan miért nem tudja még mindig, annyi idő múltán sem kiverni a fejéből annak a tízéves kislánynak a képét? Odajött tanítás után, megszorította a kezemet, és egy árva szót sem szólt. Ennyi. Csakhogy ezalatt elvett valamit tőle, a szíve, a teste egy darabját, és helyette nála hagyta a magáét. Egy egészen rövid idő alatt lebonyolódott ez a fontos cserebere.

Tengo rengeteg gyömbért aprított a nagy konyhakéssel, mellé egy kis gombát és zellert, majd összevágott egy csokornyi korianderlevelet is. A garnélarákokat gondosan megtisztította, hideg folyó vízben leöblítette, szűrőben lecsepegtette. Kiterített két réteg papírtörlőt a pultra, szépen, katonásan felsorakoztatta a garnélákat, alaposan felitatta róluk a maradék vizet. Közben megfőtt a bab, egy szűrőkanállal jeges vízzel teli tálba átszedte, hogy hirtelen lehűljön és tetszetősen harsogó zöld maradjon, aztán ezt is lecsepegtette a szűrőben. Ezután jókora serpenyőben fehér szezámolajat hevített, belerakta a felaprított gyömbért, és átforgatta egy bambuszkanállal.

*

Megint arra gondolt, milyen jó lenne most azonnal látni Aomamét, az se baj, ha csalódást okozna neki vagy magának. Nem bánná. Mindenképpen kívánja a találkozást. Szerette volna tudni, mi történt a lánnyal azóta, hogy nem látták egymást, hogy él ma, mi okoz neki örömet, mi szomorítja el? Bármennyit változtak is azóta, bármennyire reménytelennek látszik is annak lehetősége, hogy összejöjjenek, egyszer régen, az elhagyott osztályteremben valami nagyon fontos dolog történt közöttük, és azon semmi sem változtathat.

Amikor kicsit átpárolódott az étel, nagyobb lángra vette a gázt, hozzádobta a gombát és a zellert is, sózta, borsozta. Erős lángon bambusz főzőkanállal nagy mozdulatokkal kevergette, addig pirította, amíg az egész jól átforrósodott. Ekkor belerakta a leszárított garnélákat, újra sózta, borsozta, de ezután már csak ügyesen rázogatta a serpenyőt, hogy ne törje össze, de szépen átpiruljon mindenütt. Mikor a rák gyönyörű korallrózsaszínűvé vált, adott hozzá egy kis pohár szakét, egy-két kanál szójaszószt, és megszórta az apróra vágott korianderrel. Tengo az egész műveletet odafigyelés nélkül végezte el. Úgy, mint mikor a repülőgépet robotpilótára állítják: szinte nem gondolkodott azon, hogy most éppen mit csinál. Egyébként nem olyan étel, ami bonyolult eljárásokat igényel. A keze a megfelelő módon mozgott, a fejében pedig csakis Aomame járt.

Amikor a pirított rák a zöldséggel elkészült, a serpenyőből áttette egy nagyobb tányérra. A hűtőből elővett még egy sört, asztalhoz ült, és gondolataiba merülve hozzálátott a még gőzölgő ételnek.

Néhány hónap alatt a szemem láttára sokat változott minden, gondolta. Mondhatnám, szellemi értelemben véve egyre növekszem. Elvégre mindjárt harminc leszek… Nem semmi. A félig már kiivott sörösdobozzal a kezében rosszallóan megrázta a fejét. Egyáltalán nem semmi! Ha már idáig jutott valaki, vajon mennyi idő kell még a teljes érettségig?

Viszont ezt a belső változást nem egyéb, mint a *Légből szőtt gubó* átírása idézhette elő. Fukaeri átírása által Tengóban megerősödött a szándék, hogy a saját magában rejlő történetet saját írásművé formálja. Eközben született meg benne az, amit akaratnak lehet nevezni. Ebben pedig benne volt a vágy is: újra találkozni Aomaméval. Különben miért is bukkanna föl minduntalan Tengo gondolataiban a lány? Mikor valami megmozdul odabent, mindig előhívja a húsz év előtti, elnéptelenedett tanterem képét. Olyan az emlék, mint mikor megáll az ember a tenger partra futó hullámaiban, és a visszahúzódó víz elsodorja.

Végül Tengo otthagyta az étel felét, egy kistányérban lefóliázva eltette a hűtőbe. A fele sör is megmaradt a másodikból, azt meg

kiöntötte a lefolyóba.

*

Miután végzett az étkezéssel, leült az íróasztalhoz a szövegszerkesztő elé, és előhívta azt a szöveget, melyen dolgozott.

Átérezte, hogy a múlt átírásának nincsen sok értelme – igazat adott nála idősebb barátnőjének, aki figyelmeztette erre. Igaza van a nőnek. Akármilyen gondosan és alaposan is tenné ezt, jelenlegi helyzete nem változna döntően. Az időnek nagy ereje van ahhoz, hogy tökéletesen eltörölje a mesterséges változásokat. Bizonyos, hogy a hozzátett javításokat és kiigazításokat felülírja, és visszafordítja a sodrást. Ha többé-kevésbé javít is a dolgokon, Tengo mégis önmaga marad.

Amit neki tennie kell, az valószínűleg az, hogy a jelen keresztútjáról őszinte szemmel figyeli a múltat, és azt átírva megírja a jövőt. Más út nincsen.

Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei,
Daß die Tropfen meiner Zähren
Angenehme Spezerei,
Treuer Jesu, dir gebären.

Vezekléstől és bűnbánattól
Szakad meg a bűnös szív
Hogy könnycseppjeim
Neked, drága Jézus
Enyhet adjanak

Így szólt az ária, melyet Fukaeri a Máté-passióból idézett. Tengót annyira érdekelte, hogy másnap meghallgatta, és utánanézett a fordításnak is a lemezhez adott magyarázó szövegben. Az ária a mű elejéhez közel volt, amikor Jézust megkenik nárdusolajjal Bethániában. Abban a városban egy leprás hajlékába megy, és egy nő Jézus fejére drága, illatos olajat önt. Amikor látták ezt Jézus körül a tanítványai, bosszankodtak a pazarlás miatt. Hiszen el lehetett

volna adni azt a kenetet jó pénzért, és a pénzt a szegényeknek juttatni. Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem, mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő.”

Az asszony pedig tudta, hogy Jézusnak nemsokára meg kell halnia. Másként nem tehetett, mint hogy saját feltörő könnyei gyanánt Jézus fejét a drága illatszerrel kenje meg. Jézus is tudatában volt annak, hogy kisvártatva a halál útjára kell lépnie, és így szólt: „Bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

Természetesen a jövőt ők sem tudták megváltoztatni.

*

Tengo megint lehunyta a szemét, mélyen felsóhajtott, és összeszedte a szavakat, cserélgette és a megfelelő sorrendbe rendezte őket.

Csendesen felemelte tíz ujját, akár egy Vladimir Horowitz a nyolcvannyolc vadonatúj billentyű fölé, majd nekifogott.

Leírta azt a látványt, mikor is alkonyatkor két hold fénylik odafenn a keleti égbolton. Az embereket, akik odaszülettek, és az időt, amint ott telik-múlik.

„Bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

5 | **AOMAME**
Egy egér vegetáriánus macskával találkozik

Miután Aomame ténylegesen felfogta Ajumi halálát, jó ideig tartott, amíg valamiképpen rendezett tudatállapotba jutott. Később, mikor némileg már lecsillapodott, sírva fakadt. Kezébe temette az arcát, hangtalanul, csak rázkódó vállal zokogott, mint aki saját magán kívül nem akarja tudomására hozni bánatát senkinek a világon.

Az ablakfüggönyöket szorosan összehúzta, de nem tudhatta, hogy ennek ellenére nem figyelik-e valahonnan. Aznap éjjel Aomame a konyhaasztalra terített újság fölött, szünet nélkül csak sírt. Olykor nem tudta visszatartani magát, és kirobbant belőle a hangos sírás, de azután megint elfulladt a hangja. A konyhaasztalon kiterített újságra potyogtak a kezein végigfolyó könnyek.

Aomame, mióta csak a világon volt, nem sírta el magát egykönnyen, ha sírhatnékja támadt, inkább dühbe gurult. Ilyenkor valaki másra, vagy éppen önmagára haragudott. Épp ezért egy ilyen hosszadalmas zokogás nála ritkaságszámba ment. Viszont, ha egyszer már elindultak a könnyei, visszatartani többé nem tudta őket. Utoljára Tamaki barátnője öngyilkossága miatt sírt ennyire hosszan. Hány éve is volt? Nem tudta felidézni. Mindenesetre *jó* ideje volt már annak. A zokogás akkor is megállíthatatlannak tűnt. Napokig tartott, hogy étien és majdnem szomjan csak sírt, csupán a könnyeivel veszített folyadékot kellett pótolnia időnként, és néha lerogyott az ágyra, egy rövid pihenőre. Egyébként szünet nélkül zokogott. Azóta viszont egyszer sem sírt.

Ajumi már nincs ezen a világon. Teste melegségét vesztett holttestté változott, és mostanra már nyilván átvitték az igazságügyi boncolásra. Boncolás után majd összevarrják, talán tartanak valami egyszerű szertartást, aztán viszik a hamvasztóba és elégetik. Füstként fölszáll az égbe, elvegyül a felhőkkel, esőként a földre hullik, és valahol belőle nő majd a fű. Néma, névtelen fű. De

Aomame soha többé nem látja az élő Ajumit. Ez ellenkezik a természet rendjével, félelmetesen igazságtalan, Aomame csakis valami utat tévesztett, torz gondolatnak tudta tekinteni.

Tamaki halála óta Ajumi volt az egyetlen, aki iránt Aomamében bármily kicsike, de valami barátsághoz hasonló érzés ébredt. Sajnos ennek a barátságnak is megvoltak a maga korlátai. Ajumi tényleges állományban levő rendőrnő volt, Aomame pedig sorozatgyilkos. Mély meggyőződés alapján, segítő szándékkal elkövetett gyilkosságokról van szó, de a gyilkosság az gyilkosság marad, jogi szempontból Aomame minden kétséget kizáróan bűnözőnek minősül. Aomame azokhoz tartozik, akiket letartóztatnak, Ajumi meg azokhoz, akik letartóztatnak.

Ha tehát Ajumi azzal állt volna elő, hogy fűzzék szorosabbra kapcsolatukat, Aomaménak meg kellett volna keményítenie magát, és kitartania amellett, hogy erről szó sem lehet. Ha a másikra mindig számító, közeli kapcsolat alakul ki köztük, egészen biztosan jelentkezett volna egy sor ellentmondás és probléma, és ezek Aomame életére is fenyegetést jelenthettek volna. Aomame alapvetően őszinte és egyenes ember volt. Márpedig senkivel nem lehet tiszta kapcsolatot kialakítani, ha lényeges ügyben hazudunk neki vagy eltitkolunk valamit előle. Egy ilyen helyzet összezavarta volna Aomamét, erre pedig nem volt szüksége.

Ajumi valamennyire sejthette mindezt. Sejthette, hogy Aomame egy privát, kiadhatatlan titkot őriz, és ezért szándékosan bizonyos távolságot tart tőle. Ajumi ösztönei nagyon biztosak voltak. Leplezetlen nyíltsága felerészben színjáték volt, amögött puha, sérülékeny érzékenység rejtőzött. Aomame tisztában volt ezzel. Tudta, hogy az általa felvett önvédelmi pozíció miatt Ajumi talán magányosnak érzi magát. Talán úgy érezte, hogy visszautasítják és eltávolítják. Ahogy Aomame ezt elgondolta, tűszúrásszerű fájdalmat érzett a szívében.

*

Ajumit tehát meggyilkolták. A városban biztos összeszedett valahol egy ismeretlen férfit, megittak valamit, majd elmentek egy szállodába. A sötét szobában aztán bonyolult szexuális játék kezdődött. Bilincselés, betömött száj, bekötött szem. Aomame látta maga előtt. A férfi egy fürdőköpeny övével elszorítja a nő nyakát, a hangtalan szenvedés láttán felizgul és ejakulál. Csakhogy a férfi túl erősen szorította az övét. Épp a határon meg kellett volna állnia, de nem tette.

Bizonyára maga Ajumi is tartott attól, hogy egyszer bekövetkezik valami hasonló. Ajuminak szüksége volt a rendszeres, heves szexre. Teste – és talán a lelke is – kívánta. De állandó barátot nem akart. A kötött emberi kapcsolatok fullasztották és nyugtalanították. Ezért választotta az egy alkalomra szóló szexet az éppen kéznél levő ismeretlen férfiakkal. Azt mondhatjuk, hogy ebben hasonlítottak Aomaméval. Csakhogy Ajumi hajlamos volt sokkal messzebbre elmerészkedni, mint Aomame. Inkább a rizikós és féktelen szexet szerette, öntudatlanul is vágyott rá, hogy sérüléseket szerezzen. Aomame más. Ő óvatos, és senkinek nem engedné, hogy sérüléseket okozzon neki. Ha a helyzet úgy alakulna, minden erejével ellenállna. Ajumi azonban mindig hajlott rá, hogy megtegye, amit a másik akar, bármi legyen is az. Aztán várta, hogy mit kap vajon cserébe. Veszélyes szokás. Mert akárhogy is, ezek ismeretlen férfiak. Hogy milyen vágyakat dédelgetnek, milyen hajlamokat rejtegetnek, az csak a tetthelyen derül ki. Ennek veszélyével persze Ajumi is tisztában volt. Pontosan ezért volt szüksége Aomaméra, egy stabil partnerre, aki megállítja és körültekintéssel figyeli.

Aomaménak is szüksége volt Ajumira. A lány ugyanis rendelkezett néhány olyan képességgel, melyet Aomame nem mondhatott a magáénak. Az emberekre megnyugtatóan ható, nyílt és derűs természettel. Kedvességgel, természetes kíváncsisággal, gyermekien pozitív hozzáállással, kellemes modorral. A tekintetet vonzó, óriási mellekkel. Aomamének mindezek mellett elegendő volt titokzatosan mosolyognia. A férfiak tudni akarták, vajon mi van a mosoly mögött. Ilyen értelemben Aomame és Ajumi ideális páros voltak. Legyőzhetetlen *sex machine.*

Aomame arra gondolt, hogy mindegy, mik voltak a körülmények, neki jobban el kellett volna fogadnia azt a lányt. Megérteni az érzéseit, szorosan megölelni. Ajumi éppen ezt szerette volna: hogy feltétel nélkül elfogadják és megöleljék. Hogy akár csak egy kicsi időre, de megnyugodhasson. Csakhogy én ezt nem tudtam neki megadni. Erős volt bennem az önvédelmi ösztön, és túl erős az az érzés, hogy nem akarom Tamaki emlékét bepiszkítani – ostorozta magát gondolatban Aomame.

És aztán Ajumi Aomame nélkül, egyedül indult az éjszakai városba, és megfojtották, így végezte. Hideg, igazi bilincset zártak mindkét kezére, bekötötték a szemét, a szájába meg talán harisnyát, talán alsóneműt gyömöszöltek. Amitől Ajumi mindig tartott, az egy az egyben valósággá vált. Ha Aomame jobban elfogadja őt, akkor Ajumi aznap este valószínűleg nem indul el egyedül a városba. Felhívta volna Aomamét, hogy jöjjön ő is. És ők ketten biztonságosabb helyen, egymásra figyelve ölelkeztek volna férfiakkal. Ajumi azonban úgy érezte, nem zavarhatja Aomamét. És az is igaz: Aomame egyszer sem kereste Ajumit, hogy ő hívja el valahova.

Hajnali négy előtt Aomame úgy érezte, nem bír tovább egyedül ülni a lakásban, úgyhogy beleugrott a szandáljába, és elindult otthonról. Úgy, ahogy volt, rövidnadrágban és ujjatlan pólóban kóborolt a hajnalodó városban. Valaki megszólította, de ő oda se nézett. Gyaloglás közben megszomjazott, úgyhogy betért egy éjjel-nappaliba, vett egy nagy doboz narancslét, és ott rögtön megitta az egészet. Aztán hazament és tovább sírt. Szerettem Ajumit, gondolta Aomame. Sokkal jobban, mint hittem. Ha meg akart érinteni engem, hagynom kellett volna, hogy ahol csak akar, ameddig csak akar, érintsen meg.

*

A másnapi újságban is volt egy cikk: „Egy tokiói szállodában meggyilkoltak egy rendőrnőt”. A rendőrség nagy erőkkel keresi a férfit, aki eltűnt a helyszínről. A cikk szerint az eset megrázta Ajumi kollégáit, hiszen a lány derűs természetű volt, a környezete kedvelte,

felelősséggel és energikusan végezte munkáját, szép eredményeket ért el. Édesapja és bátyja, de több más rokona is a rendőrségnél szolgált, összetartó családja volt. Mindenki számára felfoghatatlan volt, hogy mindez hogyan történhetett, teljes volt az értetlenség.

Senki nem tudja, gondolta Aomame, de én értem. Ajumi óriási ürességet cipelt magában. Olyat, mint egy sivatag a földgolyó legtávolabbi szélén. Öntözhetjük azt akármennyit, a vizet rögtön elnyeli a föld mélye. Még egy kis nedvesség sem marad utána. Semmiféle élet nem tud ott gyökeret ereszteni. Az égbolton egy madár se száll. Hogy ezt a kihalt pusztaságot mi teremtette Ajumiban, azt csak ő maga tudja. Bár nem is: lehet, hogy még ő sincs tisztában vele. De annyi bizonyos, hogy az egyik fő ok azok az elferdült szexuális vágyak voltak, melyeket a körülötte levő férfiak erőszakoltak rá. Ajumi kénytelen volt úgy megalkotni önmagát, hogy befogadja ezt a halálos ürességet. Ha egyesével lehántjuk díszletként létrehozott énjének rétegeit, utánuk nem marad más, csak a semmi mély szakadéka. A semmi létrehozta szörnyű sivárság. És Ajumi hiába próbált minden erejével megfeledkezni róla, az a semmi időről időre fölkereste őt. Esőáztatta magányos délutánokon, vagy hajnalban, rossz álomból ébredtekor. És olyankor muszáj volt, hogy *mindegy, ki, csak valaki* ölelje.

Aomame kivette a HK4-est a cipősdobozból, gyakorlott mozdulatokkal betárazta, kibiztosította, hátrahúzta a szánt és lőszert küldött a töltényűrbe, felhúzta a kakast, aztán két marokra fogta a fegyvert, és megcélzott egy pontot a falon. A pisztolytest meg se rezzent. Aomame keze már nem remegett. Visszafojtotta lélegzetét, minden idegszálával koncentrált, majd kifújta a levegőt. Aztán leeresztette és bebiztosította a fegyvert. Kezével felmérte a súlyát, megfigyelte tompa csillogását. A pisztoly már testének része volt.

Az érzelmeket kordában kell tartani, mondogatta magának Aomame. Attól még, ha megbüntetném Ajumi nagybátyját és bátyját, azok valószínűleg nem értenék, miért kapták a büntetést. Ráadásul csinálhatok most már akármit, Ajumi nem tér vissza. A szívem szakad érte, de bizonyos volt, hogy ami történt, az előbb vagy utóbb

megtörténik. Ajumi lassan, de feltartóztathatatlanul egyre közeledett egy halálos örvény közepéhez. Ha én szívemből, jobban elfogadom őt, annak is meg lettek volna a korlátai. Hagyjuk most már a sírást. Újra össze kell magam szednem. A szabályok előbbre valóak, mint a saját létezésem, ez a lényeg. Ahogy Tamaru megmondta.

*

A csipogó Ajumi halála után öt nappal, reggel szólalt meg. Aomame épp a híreket hallgatta a rádióban, és közben a konyhában vizet forralt a kávéhoz. A csipogó az asztalon volt. Aomame ránézett az apró kijelzőn megjelenő telefonszámra. Nem volt ismerős. Az azonban teljesen bizonyos, hogy Tamaru üzen. A nő elment tehát egy közeli telefonfülkéhez, és tárcsázta a számot. Három csörgés után Tamaru fölvette.

– Készen állsz? – kérdezte.

– Természetesen – felelte Aomame.

– A Madame üzeni: ma este hét, a Hotel Okura főépületének halljában. A szokásos munkára készülj. Elnézést, hogy csak most szólunk, de nem tudtuk korábban megszervezni.

– Ma este hét, Hotel Okura főépület hallja – ismételte el gépiesen Aomame.

– Mondanám, hogy sok szerencsét kívánok, de nem mész vele semmire.

– Igen, ez nem a szerencsén múlik… Viszont lenne egy kérésem. A lakásomban van egy fikusz. Nem volt szívem kidobni.

– Gondom lesz rá.

– Köszönöm.

– Egy fikusszal sokkal kevesebb gond van, mint egy macskával vagy a trópusi halakkal. Egyéb?

– Semmi nincs. Minden mást kidobtam.

– Ha végeztél a *munkával,* menj el a Sindzsuku állomásra, és hívd föl ezt a számot. Akkor megkapod a következő utasítást.

– Ha végeztem a munkával, Sindzsuku állomásról megint fölhívni ezt a számot – ismételte el Aomame.

– Gondolom, tudod, de azért mondom: sehova ne írd föl a számot. Amikor elindulsz otthonról, törd össze a csipogót, és dobd ki valahova!

– Értettem. Meglesz.

– Minden lépés részletesen el van tervezve. Ne aggódj! Utána mindent bízz ránk!

– Nem aggódom – mondta Aomame.

Tamaru egy kicsit elhallgatott.

– Elmondhatom az őszinte véleményemet?

– Persze.

– Egyáltalán nem akarom azt mondani, hogy amit csináltok, annak nincs értelme. Ez a ti bajotok, nem az enyém. De nagyon enyhén fogalmazva is: esztelen. És sosincs *vége.*

– Lehet, hogy így van – felelte Aomame. – De ezen nem lehet változtatni.

– Mint ahogy azon sem, hogy tavasszal jönnek a lavinák.

– Valami ilyesmi.

– Csakhogy egy józanul gondolkodó, épeszű ember lavinaveszélyes évszakban nem megy lavinaveszélyes hely közelébe.

– Egy józanul gondolkodó, épeszű ember eleve nem folytatná ezt a társalgást.

– Az igaz – ismerte el Tamaru. – De ha már beszélgetünk: abban az esetben, ha elsodor a lavina, van olyan családtagod, akit értesítenünk kell?

– Nincs családom.

– Eleve nincs, vagy *van, de olyan, mintha nem lenne?*

– Van, de olyan, mintha nem lenne – felelte Aomame.

– Rendben – mondta Tamaru. – Az a legjobb, ha kevés holmink van. Rokonságnak meg pont ideális egy fikusz.

– Ahogy elnéztem a Madame aranyhalait, hirtelen úgy éreztem, én is szeretnék párat. Arra gondoltam, nem lenne rossz, ha lenne belőlük otthon néhány. Kicsik, hallgatagok, nem sok mindenre van szükségük. Az állomás közelében van egy üzlet, másnap el is mentem, de amikor megláttam az aranyhalakat ott az akváriumban, hirtelen már nem akartam őket. És a halak helyett vettem egy szerencsétlenül árválkodó fikuszt.

– Szerintem jó döntés volt.

– Lehet, hogy már soha nem lesz aranyhalam.

– Lehet – felelte Tamaru. – De majd megint vehetsz egy fikuszt.

Rövid csönd állt be.

– Ma este hétkor, a Hotel Okura főépületének halijában – ismételte el még egyszer Aomame.

– Csak ülj le és várj. Ők fognak téged megtalálni.

– Ők fognak engem megtalálni.

Tamaru megköszörülte a torkát:

– Apropó, ismered azt a történetet, amelyikben a vegetáriánus macska és az egér találkoznak?

– Nem.

– Elmondjam?

– Mindenképp.

– Egy egér a padláson összetalálkozott egyszer egy óriási kandúrral. A macska beszorította egy sarokba, ahonnan nem volt

menekülés. Az egér remegve megszólalt: „Kérem, macska úr, ne egyen meg! Muszáj hazamennem a családomhoz. Éhes gyerekek várnak otthon. Kérem, hagyjon futni!” A macska így válaszolt: „Ne aggódj. Nem foglak megenni. Az az igazság, de ezt csak halkan merem mondani, hogy én vegetáriánus vagyok. Egyáltalán nem fogyasztok húst. Szerencséd van, hogy velem találkoztál!” Mire az egér: „Jaj, de szép nap ez! Jaj, milyen szerencsés egér vagyok én, hogy egy vegetáriánus macskával találkoztam!” A következő pillanatban azonban a macska az egérre támadt, karmával jó erősen a földhöz szegezte, majd éles fogát a torkába mélyesztette. Az egér kínlódva, utolsó lélegzetével ezt kérdezte a macskától: „De hát azt mondta, hogy vegetáriánus, és egyáltalán nem fogyaszt húst! Akkor hazudott?” A macska megnyalta a száját, és így válaszolt: „Nem, én nem eszem húst! Az nem volt hazugság. Ezért szépen hazaviszlek téged, és becseréllek salátára!”

Aomame eltöprengett: – Mi ennek a történetnek a lényege?

– Különösebben semmi lényege nincs. Csak az előbb a szerencséről beszéltünk, és hirtelen eszembe jutott, ennyi az egész. Te természetesen nyugodtan kereshetsz benne lényeget, ha akarsz.

– Szívmelengető kis történet.

– Még valami: motozás is lesz, és a csomagodat is átvizsgálják. Ez egy óvatos banda, jól jegyezd meg.

– Megjegyzem.

– Hát akkor, valahol majd találkozunk – búcsúzott el Tamaru.

– Valahol majd – ismételte el Aomame reflexszerűen.

A vonal megszakadt. Aomame kicsit elnézte a kagylót, aztán a helyére tette, enyhén ráncolva a homlokát. Fejébe véste a csipogó képernyőjén megjelent számot, majd törölte. „Valahol majd” – ismételte el magában még egyszer. De ettől még tudta, hogy Tamaru és ő valószínűleg soha többé nem látják egymást.

*

Elejétől a végéig átnézte a reggeli lapot, ám Ajumi meggyilkolásáról már nem talált cikket. Úgy látszik, egyelőre nincs előrelépés a nyomozásban. De hamarosan bizonyára minden bulvárlap fölkapja majd, és bizarr bűntényként tálalja. Egy aktív állományban levő, fiatal rendőrnő bilincselős szexjátékokat játszott egy tokiói szexszállodában. Aztán megfojtották, ott maradt anyaszült meztelenül. De Aomame nem akart ilyen szenzáció-hajhász cikkeket olvasni. A gyilkosság óta a tévét se kapcsolta be. A tévébemondók mesterkélten magas hangján nem kívánt Ajumi haláláról hallani.

Azt természetesen szerette volna, ha a tettest elfogják. Annak akárhogy is, de el kell nyernie büntetését. De akkor ugyan mi van, ha a tettest elfogják, bíróság elé állítják, és kiderülnek a gyilkosság részletei? Csinálhatnak akármit, Ajumi nem tér vissza. Ez teljesen világos. Bizonyára az ítélet se lesz súlyos. Nem gyilkosságként, hanem gondatlanságból elkövetett emberölésként fogják kezelni. Bár persze a halálos ítélet sem egyenlítene ki semmit. Aomame becsukta az újságot, az asztalra könyökölt, és egy darabig két kezébe temette arcát. Aztán Ajumira gondolt. Már nem voltak könnyei. Csak dühöt érzett.

*

Este hétig még elég sok idő volt, Aomaménak addig semmi dolga nem akadt. A sportklubban nem volt előjegyzett munkája. Kisméretű utazótáskája és válltáskája Tamaru utasításának megfelelően Sindzsuku állomás csomagmegőrző szekrényében pihent, az utazótáskában bankjegykötegekkel és néhány napra elegendő váltás ruhával. Aomame háromnaponta egyszer elment Sindzsuku állomásra, pénzt dobott be a csomagmegőrzőbe, és minden alkalommal ellenőrizte a tartalmát. A lakását takarítani már nem kellett, és főzni hiába is akart volna, amikor a hűtő szinte kongott az ürességtől. A lakásában a fikuszon kívül semmi nem maradt, ami elárulta volna, hogy lakik itt valaki. Mindent, ami a személyes adataihoz vezethetett, likvidált. A fiókokat kiürítette. „Holnap már nem leszek itt. Valószínűleg semmilyen nyomot nem hagyok.”

A ruhák, amelyeket aznap este vesz föl, szépen összehajtva, egymásra fektetve vártak az ágyon. Mellettük egy kék sporttáska, benne minden eszközzel, ami egy nyújtóedzéshez szükséges. Ezeket Aomame a biztonság kedvéért még egyszer átvizsgálta. Melegítőfelső és -alsó, jógamatrac, kicsi és nagy törölköző, és az apró, kemény fedelű tok, benne a hegyes jégaprító tűvel. Minden megvan. Kivette a tokból a tűt, lehúzta róla a dugót, ujját a hegyéhez érintette, meggyőződött róla, hogy még mindig elég éles. De semmit se akart a véletlenre bízni, és a legkisebb köszörűkővel egy picit megfente a tűt. Elképzelte, amint ez a tűhegy eltűnik a férfi tarkójában azon a bizonyos ponton, hangtalanul, mintha beszippantaná valami. Egy pillanat alatt mindennek véget kell érnie, ugyanúgy, mint mindig. Sikoly és vér nélkül, csak egy pillanatnyi izomrángással. Aomame rászúrta a tűt a védődugóra, és óvatosan visszatette a tokba.

Ezután kivette a cipősdobozból a trikóba bugyolált Heckler & Kochot, és gyakorlott mozdulatokkal betárazta a hét darab kilenc milliméteres lőszert. A golyók száraz hangot adva érkeztek a töltényűrbe. Aomame előbb kibiztosította a fegyvert, majd ismét működésbe hozta a biztonsági szerkezetet. A fegyvert fehér zsebkendőbe csavarta, majd műanyag tasakba tette. Az egészre fehérneműt hajtogatott, hogy a pisztoly ne legyen feltűnő.

Van-e még valami, amit el kell intézni?

Semmi nem jutott eszébe. A konyhában megcsinálta a kávét a felforrt vízből. Megitta és evett hozzá egy croissant-t.

Valószínűleg ez lesz az utolsó munkám – gondolta. Egyben a legfontosabb és a legnehezebb is. Ha ezt a küldetést teljesítem, többé már nem kell embert ölnöm.

*

A személyazonossága elvesztésével kapcsolatban nem volt benne ellenérzés. Sőt, bizonyos értelemben örült is neki. A nevéhez és az arcához sem ragaszkodik, és semmi olyat nem tudott a

múltjából felidézni, aminek az elvesztését sajnálná. „Az élet újrakezdése: lehet, hogy én pontosan erre vágytam?”

Amit lehetőség szerint nem szeretett volna elveszíteni magából, az furcsa módon szerény kis melle volt. Aomame tizenkét éves korától fogva egészen mostanáig mindig, folyamatosan elégedetlen volt a melle alakjával és méretével. Gyakran gondolt arra, hogy ha a melle egy kicsit nagyobb lenne, a mostaninál kellemesebben élhette volna az életét. Amikor azonban ténylegesen lehetőséget kapott arra, hogy változtasson a méretén (bár ez a lehetőség egy elkerülhetetlen kényszerhelyzetből adódott), akkor ráébredt, hogy egyáltalán nem kívánja a változtatást. Jó ez így, ahogy van. Ekkora pont elég neki.

Ujjatlan trikóján át megérintette mindkét mellét. Ugyanazok, mint mindig. Olyan alakjuk van, mint valami rosszul összeállított kenyértésztának, ami nem tudott rendesen megkelni. Ráadásul a méretük is eltér egy kicsit. Aomame megrázta a fejét: de azért nem baj. *Így vagyok én.*

De vajon mi marad meg nekem ezeken a melleken kívül? Természetesen megmarad Tengo emléke. Megmarad az érzés a fiú keze érintése után. Megmarad saját szívem bizsergése. Megmarad az égető vágy, hogy az övé akarok lenni. Attól még, hogy másik ember leszek, a Tengo iránti érzéseimet nem lehet belőlem kitépni. Ez a legnagyobb különbség Ajumi és köztem – gondolta Aomame. Az én létezésem középpontjában nincs üresség. Nincs kihalt, száraz pusztaság. *Az én létezésem középpontjában szerelem van.* Az én gondolataim változatlanul ott járnak a Tengo nevű tízéves kisfiú körül. Az ereje, az okossága, a kedvessége körül. Ő nincs *itt* jelen. De egy nem létező test nem romlik, és egy meg nem tett ígéretet nem szegnek meg.

A harmincadik évét betöltött Tengo, aki Aomamében él, nem a valóságos Tengo. Mondjuk úgy, hogy nem több, mint hipotézis. Mindenét a nő képzelete teremtette. Tengo megőrizte erejét, okosságát, kedvességét, és hozzá most már egy felnőtt erős karjával, széles mellkasával és kemény péniszével is bír. Amikor

csak Aomame kívánja, Tengo ott van mellette. Szorosan átöleli, megsimogatja a haját, megcsókolja. A szobában, ahol kettesben vannak, mindig sötét van, és Aomame nem tudja kivenni, hogy néz ki a férfi. Csakis a szemét látja. A vaksötétben is látja szemének meleg sugarát. Aomame belemerül a tekintetébe, és a mélyén megpillantja a világot, melyre Tengo néz.

Aomame időnként talán azért kívánt meg borzalmasan más férfiakat, hogy Tengo magában dédelgetett létezését a lehető legtisztábban megőrizhesse. Azt akarta, hogy a féktelen egyesülés ismeretlen férfiakkal fölszabadítsa testét a szorongató vágyak alól. A fölszabadulás után elkövetkező csendes, békés világban zavartalanul, meghitten akart Tengóval kettesben lenni. Talán erre vágyott.

A délutáni órákat Aomame Tengóra gondolva töltötte. Egy alumíniumszéken kiült kicsi teraszára, az égre bámult, hallgatta az autók zaját, néha ujjai közé csípte a szerencsétlen kis fikusz levelét, és közben Tengóra gondolt. A délutáni égbolton még nem látszottak a holdak, majd csak néhány óra múlva jönnek föl. „Vajon hol leszek én holnap ilyenkor?” – suhant át Aomame fején. Fogalma se volt. De ez semmiség ahhoz a tényhez viszonyítva, hogy Tengo létezik ezen a világon.

*

Aomame utoljára még megöntözte a fikuszt, aztán föltette Janáček *Sinfoniettá*ját. Minden lemezén túladott, de ezt az egyet megtartotta. Behunyta a szemét, átadta magát a zenének, és elképzelte a Bohémia mezőin futkározó szelet. Arra gondolt, hogy milyen csodálatos lenne egy ilyen helyen Tengóval kettesben sétálgatni. Természetesen fognák egymás kezét. Szél suhanna át a mező fölött, hangtalanul ringatva a puha zöld füvet. Aomame világosan érezné kezén Tengo kezének melegét. Végül, mint egy *happy end*del végződő filmben, a kép lassan eltávolodik.

Aomame aztán végigheveredett az ágyon, és összegömbölyödve aludt fél órácskát. Nem álmodott. Ehhez az alváshoz nem volt

szükség álomra. Amikor felébredt, az óra fél ötöt mutatott. Sonkából, tojásból és vajból, amiből még volt a hűtőben, sonkás tojást sütött. Aztán narancslét ivott, csak úgy a dobozból. Furcsán nyomasztotta a délutáni alvás utáni csönd. Bekapcsolta a rádiót: Vivaldi fafúvósokra írt concertója szólt. A pikoló könnyed trillája olyan volt, mint egy kismadár csicsergése. Aomamének úgy rémlett, hogy ez a zene tovább hangsúlyozza az őt körülvevő valóság valószerűtlenségét.

Elmosta az edényeket, lezuhanyozott, és fölvette a ruhákat, melyeket hetekkel korábban előkészített erre a napra. Egyszerű, kényelmes ruhák voltak: halványkék vászonnadrág, dísztelen, rövid ujjú fehér blúz. Haját összefogta és feltűzte egy fésűvel. Ékszert nem vett. Levetett ruháit nem a szennyestartóba dobta, hanem egy fekete szemeteszsákba gyömöszölte. Tamaru majd elintézi a többit. Szépen levágta a körmeit, hosszasan sikálta a fogát. A fülét is megtisztította. Csipesszel formára igazította a szemöldökét, kicsit bekrémezte az arcát, füle mögé fújt egy kis parfümöt. A tükörben minden szögből, alaposan megvizsgálta az arcát, ellenőrizte, hogy kifogástalan-e. Végül felkapta a Nike-emblémás sporttáskát, és elindult a lakásból.

Az ajtóból utoljára még visszafordult, és átfutott rajta, hogy ide nem tér többet vissza. Ettől a lakása végtelenül sivárnak tetszett. Olyannak, mint egy kizárólag belülről zárható börtöncella. Sehol egyetlen kép, sehol egyetlen virágváza. Csak az aranyhalak helyett, árleszállításon vett fikusz árválkodik az erkélyen. Aomame el se bírta hinni, hogy évekig élt ezen a helyen különösebb elégedetlenkedés vagy kételyek nélkül.

Viszlát – mondta ki halkan. Nem a lakásától búcsúzott, hanem attól az önmagától, aki ott álldogált.

6 | **TENGO**
A mi kezünk nagyon messzire elér

Ezután egy darabig semmilyen előrelépés nem történt. Tengót senki nem kereste. Se Komacutól, se Ebiszuno professzortól, de még Fukaeritől se érkezett egyáltalán semmiféle üzenet. Lehet, hogy egytől egyig mindannyian megfeledkeztek Tengóról, és a Holdra költöztek. Ha esetleg tényleg ez a helyzet, akkor nem is reklamálok – gondolta Tengo. De azért a dolgok nem intéződnek el ilyen könnyedén. Nem mentek azok a Holdra. Csak annyi az egész, hogy ki se látszanak a rengeteg fontos tennivalóból, és nincs elég idejük, vagy nincs bennük odafigyelés, hogy még külön Tengót is tájékoztassák erről vagy arról.

Tengo törekedett rá, hogy amint azt Komacu meghagyta, minden áldott nap olvassa az újságokat. Csakhogy, legalábbis azokban az újságokban, amelyeket ő olvasott, Fukaeriről már nem esett szó. A napilapok lelkesen foglalkoznak mindazzal, ami „történt”, de ami „most is tart”, ahhoz meglehetősen passzívan viszonyulnak. Mindezt tehát ki nem mondott üzenetként lehetett értelmezni: „jelenleg semmi különös nem történik”. Hogy a televíziós hírműsorok hogy tálalják az esetet, azt Tengo nem tudhatta, mert nem volt tévéje.

Ami a hetente megjelenő pletykalapokat illeti, szinte mindegyik tárgyalta a történteket. Nem mintha Tengo olvasta volna ezeket a cikkeket. Csupán észrevételezte a pletykalapok szenzációhajhász címeit, melyek a napilapok hirdetési oldalán sorakoztak: „A csinos bestsellerszerző titokzatos eltűnése” vagy „Hova tűnt Fukaeri (17), a *Légből szőtt gubó* szerzője?” vagy „A nyomtalanul eltűnt fiatal szerzőnő »rejtegetett« gyermekkora”. Némelyik hirdetés mellett még fénykép is volt Fukaeriről, mindegyik a sajtótájékoztatón készült. Tengót érdekelni éppenséggel érdekelte, hogy mi mindent írhatnak össze, de ahhoz nem volt kedve, hogy még pénzt is adjon ezekért az újságokért. Ha olyasmit említenek, ami Tengót is érinti, akkor Komacu bizonyára azonnal jelentkezik. Hogy nem ad magáról jelet,

az azt jelenti, hogy ebben a pillanatban semmilyen új fejlemény nincs. Más szóval, még nem derült fény a tényre, hogy a *Légből szőtt gubó* születésénél (netalántán) közreműködött valaki a háttérben.

A szalagcímek alapján úgy tűnt, a média érdeklődése jelenleg olyan körülményekre irányul, mint hogy Fukaeri édesapja egy szélsőséges csoport jól ismert aktivistája volt, hogy Fukaeri a világtól elzárva nevelkedett egy Jamanasi megyei kommunában, és hogy jelenlegi gondviselője nem más, mint Ebiszuno professzor (korábban széles körben ismert értelmiségi). Miközben pedig nem tudni, hogy a szépséges, titokzatos fiatal szerzőnő hova tűnt, a *Légből szőtt gubó*nak továbbra is bérelt helye van a bestsellerlistákon. Mindebből bőven kijön egy olyan cikk, ami érdeklődésre tarthat számot.

Ha azonban Fukaeri még sokáig nem kerül elő, akkor nyilván csak idő kérdése, és a nyomozás jóval szélesebb körre kiterjed. Lehetséges, hogy ebben az esetben némileg bonyolódik majd a helyzet. Ha például valaki fogja magát, és körülszaglászik Fukaeri iskolájában, akkor fény derül Fukaeri diszlexiájára, meg arra, hogy emiatt szinte egyáltalán nem járt iskolába. Előkerülnek majd a japán nyelv és irodalomból szerzett osztályzatai meg iskolai fogalmazásai – már ha egyáltalán írt ilyeneket. Természetesen fölmerül a kétely: „nem furcsa egy kicsit, hogy egy diszlexiás kislány ilyen kiváló szöveget írt?” És ha idáig eljutottunk, már ahhoz sem kell zseniálisan nagy képzelőerő, hogy valaki megfogalmazza a gyanút, miszerint „egy harmadik személy közreműködése is feltételezhető”.

Ilyen kérdésekkel először persze Komacut keresik meg, hiszen ő a *Légből szőtt gubó* felelős szerkesztője, és a kiadásával kapcsolatos minden kérdést felügyelt. Komacu nyilván végig ki fog tartani amellett, hogy az égvilágon semmiről nem tud. Távolságtartó arccal leszögezi majd, hogy ő mindössze továbbküldte a szerzőtől beérkezett pályaművet a bírálóbizottságnak, a mű keletkezésének körülményeiről a leghalványabb fogalma sincs. Ennek a képességnek minden szerkesztő birtokában van, aki űzi egy ideje az ipart, de Komacu különösen kiválóan képes rezzenéstelen arccal

nyilatkozni olyasmit, aminek az árnyékát se gondolja komolyan. Aztán persze azonnal felhívja majd Tengót, és valami olyat mond, hogy „na, Tengókám, ez lassan kezd a körmünkre égni”. Színpadias hangsúllyal, tisztára, mintha élvezné a felfordulást.

Van, hogy Tengo úgy érzi, Komacu tényleg élvezi is a felfordulást. Időnként úgy tűnik, mintha kívánná a bukást. Szíve mélyén talán vágyik rá, hogy minden mesterkedés lelepleződjön, kirobbanjon valami jó szaftos, nagyobbfajta botrány, és az összes érintettet a magas égig repítse. Mintha Komacuban lenne valami ilyen. Ugyanakkor azonban a szerkesztő hideg realista is. A vágyait szépen félreteszi, és nem lépi át olyan könnyen a határt, mely a bukáshoz vezet.

Vagy esetleg Komacu úgy kalkulál, hogy történhet bármi, egyedül csak ő fogja túlélni. Tengónak fogalma se volt róla, hogy a szerkesztő hogyan akarja megúszni a jelen ügy további fejleményeit. Bár lehetséges, hogy Komacu a világon mindent, még egy gyanús botrányt vagy bukást is képes a maga javára fordítani. Rafinált egy pasas. Hogy jön ahhoz, hogy még ő mondjon mindenfélét Ebiszuno professzorra! Arra azonban lehet számítani, hogy ha a *Légből szőtt gubó* szerzőségével kapcsolatban gyülekezni kezdenek a felhők a láthatáron, akkor Komacu jelentkezni fog. Erről Tengo elég szilárdan meg volt győződve. Ő eddig a szerkesztő számára kényelmes és hasznos eszközként funkcionált, de mostanra egyben Achilles-sarok is vált belőle. Ha kitálal a teljes igazsággal, akkor Komacu menthetetlen helyzetbe kerül, ez teljesen biztos. Tengóval most már nem bánhat akárhogy, tehát neki csak várnia kell Komacu jelentkezését. Úgy vehetjük, hogy amíg Komacu nem telefonál, addig az ügy „nincs a körmükre égve”.

Tengót akkor már jobban érdekelte, hogy mit művel mostanában Ebiszuno professzor. Egész biztos, hogy a rendőrségnél próbálja előremozdítani az ügyet, és fáradhatatlanul igyekszik beadagolni nekik, hogy az Előfutárnak köze lehet Fukaeri eltűnéséhez. A lány ügyét próbálja eszközként használni ahhoz, hogy feltörje az Előfutár néven működő szervezet kemény páncélját. De vajon elmozdult-e a

rendőrség ebbe az irányba? Minden bizonnyal igen. Fukaeri és az Előfutár kapcsolatát már a média is elég nagy zajjal taglalja. Ha a rendőrség nem foglalkozik a kérdéssel, és később ezen a szálon fény derül valamilyen súlyos bűntettre, akkor a nyomozás elhanyagolásával fogják őket vádolni. De akárhogy is van, a nyomozás bizonyára a felszín alatt, titokban zajlik. Vagyis attól még, hogy valaki elolvassa a pletykalapokat és megnézi a televíziós hírműsorokat, valódi, új információval biztos nem fog találkozni.

Egy nap, mikor Tengo hazaért az előkészítő iskolai munkából, vastag borítékot talált a postaládájába gyömöszölve. A feladó Komacu volt, a kiadó cégjelzéses borítékára hat helyen is rápecsételték, hogy expressz küldemény. Tengo bent a lakásban kinyitotta a tasakot: a *Légből szőtt gubó*ról megjelent kritikák másolata került elő belőle. A borítékban levél is volt Komacutól, de a szokásos kacskaringós betűkkel, úgyhogy időbe telt megfejteni.

Tengókám!

Egyelőre nincs különösebb fejlemény. Továbbra se lehet tudni, hogy hova lett Fukaeri. A pletykalapok és a tévé főleg a lány gyerekkorával foglalkoznak. Hála az égnek, nekünk pillanatnyilag semmi kárunk az egészből. A könyv egyre jobban fogy. Annyira, hogy már szinte nehéz eldönteni, örüljünk-e neki. A kiadó azonban nagyon örül, az elnöktől elismerő oklevelet és pénzjutalmat is kaptam. Több mint húsz éve dolgozom ennél a cégnél, de az elnök most dicsért meg először. Őszintén szólva megnézném, milyen képet vágna a vezetőség, ha megtudnák az igazat.

Mellékelve elküldöm neked a Légből szőtt gubó*ról eddig megjelent kritikákat és a vonatkozó cikkeket. Javaslom, hogy amikor ráérsz, olvasd el őket, okulás végett is. Biztos vagyok benne, hogy találsz bennük olyasmit, ami érdekelni fog. Vicces részek is vannak, ha esetleg nevetni lenne kedved.*

Megkértem egy ismerősömet, nézzen utána az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaságnak, amint

megbeszéltük. A társaságot néhány éve alapították, be is jegyezték őket, és tényleges tevékenységet folytatnak. Irodájuk is van, éves pénzügyi beszámolót is beadnak. Minden évben kiválasztanak néhány tudóst meg művészt, hogy ösztöndíjjal támogassák őket. Legalábbis a társaság ezt állítja. Hogy a pénz honnan jön, azt nem lehet tudni. Az ismerősöm egyértelmű véleménye, hogy itt valami bűzlik. Az is lehetséges, hogy ez egy adóelkerülés céljából, névlegesen alapított társaság. Ha jobban utánamennénk, talán kiderülne valami, de erre nincs lehetőségem. A lényeg, amint a múltkor telefonon is elmondtam, hogy egyáltalán nem fér a fejembe, miért akarnának hárommillió jent adni egy teljesen névtelen szerzőnek. Emögött egész biztosan lappang valami. Annak lehetőségét se lehet kizárni, hogy az Előfutár is benne van az ügyben. Ha pedig így van, akkor bizony kiszagolták, hogy valami közöd van a Légből szőtt gubó*hoz. Bármi is az igazság, okosabb, ha ezzel a társasággal nem kerülsz kapcsolatba.*

Tengo visszadugta Komacu levelét a borítékba. Vajon miért vette a fáradságot Komacu, hogy még levelet is küldjön? Persze esetleg úgy volt vele, hogy ha már a kritikákat küldi, akkor melléjük dob egy levelet is, ám ez nem jellemző rá. Ha valami mondanivalója van, azt telefonon is el lehet intézni. Egy ilyen levél viszont megmarad bizonyítékként. Nem létezik, hogy az óvatos Komacunak ez ne jutott volna eszébe. Akkor talán a bizonyítékok hátrahagyásánál is jobban nyugtalanította, hogy esetleg lehallgatják a telefont.

Tengo odapillantott a telefonra. Lehallgatás? Eddig soha eszébe se jutott, hogy a telefonját lehallgathatják. Ha azonban jobban belegondol, az utóbbi egy héten senki nem hívta. A világban talán már széles körben ismert tény, hogy a telefonját lehallgatják. Különös módon még nálánál idősebb barátnője se kereste egyetlenegyszer se, pedig ő nagyon szereti telefonon hívogatni.

De ez még hagyján. A nő múlt pénteken nem jött el Tengóhoz. Ilyen még nem fordult elő. Amikor felmerült valamilyen akadályozó körülmény, előtte mindig szólt telefonon. Hogy megfázott és otthon

maradt a gyereke, vagy hogy váratlanul megjött a menstruációja: általában ilyen indokai voltak. Pénteken azonban nem jelentkezett, egyszerűen csak nem jött el. Tengo könnyű kis ebéddel várta, de hiába. Lehet, hogy a nőnek valami sürgős dolga akadt, de az szokatlan, hogy se előtte, se utána nem jelentkezik. Tengo pedig nem keresheti őt.

*

Letett róla, hogy akár a barátnőjéről, akár a telefonról gondolkodjon, leült a konyhaasztalhoz, és szép sorban olvasni kezdte a postán érkezett kritikákat. A dátum szerint sorba rendezett másolatok bal fölső sarkába golyóstollal föl volt írva az újság neve és a megjelenés napja. Komacu bizonyára egy diákmunkás lánynak adta ki a feladatot. Ő maga nem végez ilyen pepecs munkát, nincs az a pénz. A kritikák többsége barátságos hangvételű volt. Számos kritikus a történet mélységét és bátorságát értékelte, és elismeréssel szólt a pontos szövegépítésről. Többen is azt írták, „szinte hihetetlen, hogy ez egy tizenhét éves lány tollából született mű”.

Jó helyen kapisgáltok – gondolta magában Tengo.

Egy cikk úgy értékelte a művet, hogy „ez Françoise Sagan, a mágikus realizmus szelétől megérintve”. A cikk szövege tele volt lebegtetett kijelentésekkel és feltételes módú megállapításokkal, az értelmét nehéz volt kihámozni, de összességében úgy tűnt, dicsérő szándékkal íródott.

A légből szőtt gubó és a *little people* értelmezése azonban számos kritikusnak gondot okozott. Vagy nem tudták eldönteni, hogy is vélekedjenek. „A történet maga nagyon érdekes, beszippantja és végig fogva tartja az olvasót, azzal kapcsolatban azonban, hogy mi is ez a légből szőtt gubó, és mi is ez a *little people,* végig homályban, kérdőjelek áradatában maradunk. Lehet, hogy épp ez volt a szerzői szándék, de számos olvasó bizonyára »szerzői hanyagságként” veszi tudomásul. Akkor is, ha mindezt *elnézzük* az első, bemutatkozó kötetnek, a szerzőnek – amennyiben hosszú távon regényírással kíván foglalkozni – mielőbb komolyan fontolóra

kell vennie, hogy mihez kezd a sejtetésre építő írásmóddal” – foglalta össze egy kritikus.

Tengo a cikk végére érve megcsóválta a fejét. „A történet maga nagyon érdekes, beszippantja és végig fogva tartja az olvasót” – ha egy szerző képes volt ezt elérni, ugyan ki nevezheti őt hanyagnak?

Őszintén szólva azonban Tengo nem tudott egyértelműen dönteni a kérdésben. Az is lehetséges, hogy ő gondolja rosszul, és a kritikusnak van igaza. Hiszen ő maga szó szerint belemerült a *Légből szőtt gubó* átírásába, és számára teljesen lehetetlenné vált, hogy elfogulatlan kívülálló szemével nézzen rá. A légből szőtt gubó meg a *little people* immár szinte benne léteznek. Hogy mi a jelentésük, az őszintén szólva Tengo számára sem világos, de különösebben nem is lényeges. Hogy megjelennek-e valóságos létező módjára a képzeletünkben, ez a mindennél jelentősebb kérdés. Tengo képzeletében pedig minden gond nélkül megjelentek, épp ezért volt képes belefeledkezni a kézirat átdolgozásába. Ha nem tudta volna magától értetődőnek elfogadni a történetet, akkor bizonyára nem nyújtott volna segítő kezet a családhoz, fizessenek neki bármennyi pénzt, vagy fenyegessék akárhogy.

Ám ez bizony csupán Tengo egyéni meggyőződése, másokra nem lehet ráerőltetni. A könyv végére érve „homályban, kérdőjelek áradatában maradó” jó szándékra férfiak és jó szándékra nők iránt Tengóban önkéntelenül is együttérzés ébredt. Szeme előtt megjelent a kép, amint színes mentőövbe kapaszkodó, tanácstalan arcú emberek lebegnek ide-oda a kérdőjelek áradatában. Az égen nem valóságos nap ragyog. Tengo némileg felelősnek érezte magát, hiszen közreműködött abban, hogy mindez rászabaduljon a világra.

De ugyan ki lenne képes megmenteni – jutott Tengo eszébe – minden embert a földkerekségen? Ha egybegyűjtenénk a világ összes istenségét, talán még akkor se lehetne leszerelni minden atomfegyvert vagy teljesen felszámolni a terrorizmust. Az afrikai szárazságnak se lehetne véget vetni, John Lennon se támadna fel. Sőt, talán szakadás következne be az összegyűlt istenségek között, és csúnya veszekedésbe kezdenének, a világ pedig még

zűrzavarosabb hellyé válna. Ahhoz a tehetetlenséghez képest, amit egy ilyen helyzet okozna, még mindig kisebb bűn homályban, kérdőjelek áradatában úsztatni az embereket, vagy nem?

Tengo elolvasta a *Légből szőtt gubó*ról szóló, Komacu küldte kritikáknak mintegy a felét, a többit olvasatlanul visszatette a borítékba. Az előbbiek alapján nagyjából el tudta képzelni, hogy miről szól a többi. A *Légből szőtt gubó* mint történet sok embert magával ragad. Magával ragadta Tengót, magával ragadta Komacut, magával ragadta Ebiszuno professzort. És döbbenetes számú olvasót is magával ragad. Mi kell ennél több?

*

A telefon kedd este kilenc után szólalt meg. Tengo épp olvasgatott, közben szólt a zene. A nap ezen részét kedvelte leginkább. Elalvás előtt annyit olvas, amennyit csak akar. Ha belefárad az olvasásba, fogja magát, és már alszik is.

Tengo rég nem hallotta csörögni a telefont, de most volt valami baljós a csengésében. Biztos, hogy nem Komacu az. Az ő hívása máshogy csörög. Tengo egy darabig habozott, hogy fölvegye-e. Hagyta, hogy ötöt csörögjön, aztán levette a lemezről a tűt, és fölemelte a kagylót. Még az is lehet, hogy a barátnője keresi.

– Kavana-lakás? – szólt bele egy férfihang. Középkorú férfi hangja, mély és lágy, ismeretlen hang.

– Igen – felelte óvatosan Tengo.

– Elnézést kérek, hogy ilyen későn zavarom. A nevem Jaszuda – mondta a férfi. Nagyon semleges volt a hangja. Nem különösebben kedves, nem is ellenséges. Nem különösebben hivatalos, nem is barátságos.

Jaszuda? A név semmit nem mondott Tengónak.

– Közölni szeretnék valamit, ezért hívom – mondta a férfi. Aztán, mintha *könyvjelzőt* tenne egy könyv lapjai közé, tartott egy kis szünetet. – Úgy hiszem, a feleségem nem tudja többé felkeresni. Csupán ennyit akartam mondani.

Tengónak akkor esett le. A barátnője családneve Jaszuda. Jaszuda Kjóko, ez a teljes neve. Persze nem fordult elő, hogy Tengo előtt a nevét hajtogatta volna, ezért is telt időbe, míg Tengo felfogta: a férfi, aki telefonon keresi, a barátnője férje. Úgy érezte, mintha a torkán akadt volna valami.

– Megértette, kérem? – kérdezte a férfi. Egyáltalán semmilyen érzelem nem volt a hangjában, Tengo legalábbis semmi ahhoz hasonlítót nem hallott benne. Mintha egy kis tájszólással beszélne. Talán Hirosimából vagy Kjúsú szigetéről származhat, valahonnan arról a környékről. Nehéz megállapítani.

– Nem tud eljönni – ismételte meg Tengo.

– Így van, többé már *nem tudja* önt felkeresni.

Tengo összeszedte a bátorságát, és megkérdezte:

– Történt vele valami?

Csend állt be. Tengo kérdése megválaszolatlanul, célját vesztve lebegett a térben. Aztán a másik férfi megszólalt:

– Ezért úgy hiszem, hogy ön, Kavana úr, a jövőben soha többé nem találkozik a feleségemmel. Ezt mindenképp a tudomására kívántam hozni.

Ez az ember tudja, hogy a felesége és Tengo lefeküdtek egymással. Hogy egy éven át, heti rendszerességgel találkozgattak. Tengo megértette. De meglepő módon a férfi hangjában sem düh, sem gyűlölet nem rezgett. Valami egészen mást lehetett kihallani belőle. Nem személyes érzelmeket, hanem objektív helyzetértékelést. Olyan helyzetét, mint egy elhagyatott, pusztuló kert, vagy a levonuló ár utáni folyópart.

– Nem egészen értem…

– Akkor jobb, ha annyiban hagyja – vágott közbe a férfi. A hangjában fáradtság volt. – Egyvalami bizonyos. A feleségem már elveszett, és semmiféle formában sem tudja többé felkeresni önt. Ez a helyzet.

– Elveszett – ismételte Tengo szédülten a másik szavait.

– Kavana úr, én sem jókedvemben hívtam fel önt. De nem tudnék jól aludni, ha egy szó nélkül vetnénk véget az egésznek. Mit gondol, nekem öröm erről beszélni?

Attól a pillanattól, hogy a férfi elhallgatott, egy apró nesz sem jött a kagylóból. Úgy látszik, valami borzasztóan csendes helyről telefonál. Vagy pedig magában cipelt érzelmei vákuumként működnek, és környezetének minden apró kis hangrezgését elnyelik.

Kérdeznem kellene valamit, gondolta magában Tengo. Mert ha nem, akkor minden így ér véget, érthetetlen utalások özönében. Nem szabad megszakítani a beszélgetést. Csakhogy ez a férfi egyáltalán nem akar a helyzetről részleteket közölni. Mit kellene kérdezni valakitől, aki nem kívánja feltárni az igazságot? Milyen szavakat kellene a vákuum felé küldeni? Míg Tengo teljes erővel kereste a megfelelő kifejezést, minden figyelmeztetés nélkül megszakadt a vonal. A férfi egy hang nélkül letette a kagylót, és eltűnt Tengo számára. Valószínűleg egyszer és mindenkorra.

Egy darabig még a füléhez szorította a süket telefonkagylót. Ha valaki lehallgatja a telefont, talán meg lehet érezni a jelenlétét. Tengo visszafojtott lélegzettel hallgatózott, de semmi gyanúsat nem tudott kivenni. Csak saját szívdobbanásait hallotta. Míg elhallgatta a szívverését, kezdte magát úgy érezni, mint valami alávaló rabló, aki éjnek évadján egy idegen otthonba lopózik be. Az árnyékba rejtőzik, visszafojtja lélegzetét, és várja, hogy a háziak nyugovóra térjenek.

Hogy lecsillapodjon egy kicsit, kannában vizet forralt és zöld teát főzött. Egy csészével a kezében asztalhoz ült, és fejben az elejétől kezdve lepörgette az iménti telefonbeszélgetést.

„A feleségem már elveszett, és semmiféle formában sem tudja többé felkeresni önt” – ezt mondta a férfi. *Semmiféle formában sem* – különösen ez a kifejezés zavarta össze Tengót. Valami sötétet, nedveset, nyálkásat érzett mögötte.

Jaszuda azt akarta közölni, hogy ha a felesége esetleg ismét föl is akarná keresni Tengót, ezt a kívánságát kivitelezni gyakorlatilag lehetetlen. De vajon miért, miféle körülmények miatt lehetetlen? Vajon mit jelent az, hogy „elveszett”? Tengo képzeletében megjelent egy balesetben súlyos sérülést szenvedett, meg egy gyógyíthatatlan beteg, meg egy erőszakos cselekményben deformált arcú Jaszuda Kjóko képe. A nő tolókocsiban ül, vagy elvesztette egy testrészét, vagy a teljes teste be van kötözve, és mozdulni se tud. Vagy egy föld alatti szobában van, vastag láncra kötve, mint egy kutya. De mindegyik túlságosan is valóságtól elrugaszkodott lehetőség volt.

Jaszuda Kjóko (Tengo most már teljes nevén gondolt rá) szinte soha nem beszélt a férjéről. Tengo semmit nem tudott arról, hogy a férjnek mi a foglalkozása, hány éves, hogy néz ki, milyen a természete, hol ismerkedtek meg az asszonnyal, mikor házasodtak össze. Azt se tudta, hogy a férj kövér-e vagy sovány, magas-e vagy alacsony, jóképű-e vagy se, a házaspár jóban van-e vagy rosszban. Mindössze annyit tudott, hogy az asszonynak nincsenek különösebb megélhetési gondjai (inkább úgy tűnt, viszonylagos jómódban él), és hogy nem nagyon elégedett a férjével folytatott szex gyakoriságát (avagy minőségét) illetően. Bár ezek is csupán Tengo feltételezései. A nővel úgy töltötték el a délutánjaikat, hogy mindenféléről beszélgettek az ágyban, de a férj egyszer sem került szóba. Tengo nem is volt kíváncsi semmi ilyesmire. Ha lehet, nem kívánta tudni, hogy milyen férfi feleségét nyúlja le. Úgy gondolta, hogy ez egyfajta illem. De most, hogy a helyzet így alakult, bánta, hogy egyáltalán semmit se kérdezett a férjről (ha kérdezi, az asszony minden bizonnyal elég őszintén válaszolt volna). Vajon féltékeny típus a férfi, vajon erős benne a birtoklási vágy, esetleg erőszakos is szokott lenni?

És ha én lennék az ő helyében? – gondolta Tengo. Vajon ő hogy érezne, ha az ellentétes oldalon állna? Vagyis ha lenne egy felesége, két kicsi gyereke, teljesen átlagos, nyugodt családi élete, csakhogy kiderülne, hogy a felesége hetente egyszer lefekszik egy másik férfival. Egy tíz évvel fiatalabb férfival. A viszony több mint egy éve tart. Ha ilyen helyzetbe kerülne, mit gondolna vajon? Milyen

érzések uralkodnának benne? Borzasztó düh, mély reményvesztettség, óriási fájdalom, érzéketlen, hideg irónia, a valóságérzékelés elvesztése, vagy mindezek kibogozhatatlan keveréke?

Gondolkodhatott bármennyit, Tengo nem tudta meghatározni, hogy ő mit érezne. Minden ilyen feltételezés azt a képet idézte a fejébe, amint fehér kombinét viselő édesanyja egy ismeretlen, fiatal férfinak adja a mellét szopogatni. Mellei nagyok, mellbimbói keményen merednek. Arcán önfeledt, érzéki mosoly ömlik el. Szája elnyílik, szemei lehunyva. Aprókat remegő ajka nedves nemi szervét idézi. Mellette ott alszik Tengo. Mintha körbeérne a karma, villan bele Tengóba. Az a titokzatos fiatal férfi talán maga a mostani Tengo, a nő pedig, akit Tengo ölel, Jaszuda Kjóko. A kép pontosan ugyanaz, csak a szereplők cserélődtek ki. Ebben az esetben az én életem nem több, mint hogy formát adok a bennem lappangó képeknek, és pontosan lemásolom őket? És akkor mekkora a felelősségem abban, hogy a barátnőm *elveszett?*

*

Tengo nem tudott elaludni. Jaszuda hangja végig ott dongott a fülénél. Utalásai súlyosak voltak, kimondott szavai furán valóságosnak hatottak. Tengo Jaszuda Kjókóról gondolkodott. A legapróbb részletekig felidézte a nő arcát és testét. Utoljára a két héttel azelőtti pénteken találkoztak. Mint mindig, ráérősen szeretkeztek. A férj telefonja után azonban Tengónak úgy rémlett, hogy ez a meglehetősen távoli múltban történt. Mintha a történelem egy szelete lenne.

A polcon ott volt néhány lemez, melyet a nő azért hozott otthonról, hogy együtt hallgassák az ágyban. Csupa meglehetősen régi jazzlemez. Louis Armstrong, Billy Holiday (Barney Bigard ezen is közreműködik), Duke Ellington az 1940-es évekből. Mindegyik agyonhallgatott, nagy becsben tartott darab. Borítójuk kifakult az évek során, de maguk a lemezek vadonatújnak látszanak. Amint Tengo kézbe vette és nézegette a borítókat, lassan formát öltött

benne a felismerés, hogy valószínűleg soha többé nem látja a barátnőjét.

Egészen pontos értelemben Tengo természetesen nem volt szerelmes Jaszuda Kjókóba. Soha nem gondolt olyasmire, hogy együtt szeretne vele élni, vagy megviselné, ha szakítanának. Olyat sem érzett soha, hogy az asszony őrülten megreszkettetné a szívét. De megszokta, hogy barátnője ott van, és természetesen ébredt szimpátiát érzett iránta. Mindig tervezett azzal, és előre várta is, hogy a nő hetente egyszer eljön hozzá, és ölelkeznek. Ez Tengónál elég nagy szó volt. Nem sok nőt tudott ilyen közel érezni magához. Pontosabban szólva, a legtöbb nővel kényelmetlenül érezte magát, ha volt vele szexuális kapcsolata, ha nem. Hogy ezt a kényelmetlen érzést kordában tudja tartani, kénytelen volt ügyesen elkeríteni magában egy bizonyos területet. Másképpen kifejezve: szíve kamrái közül néhányat légmentesen le kellett zárnia. Jaszuda Kjókóval azonban nem volt szükséges ilyen cselekhez folyamodnia. Úgy tűnt, hogy az asszony elfogadta, mi az, amire Tengónak szüksége van, mi az, amire nincs, így aztán a férfi szerencsésnek tartotta magát, hogy megismerkedett vele. Akárhogy is volt azonban, valami történt, és az asszony elveszett. Valamilyen okból *semmiféle formában sem* jön el többet ide. A férje szerint pedig jobb, ha Tengo nem tud semmit erről az okról és a következményeiről.

*

Tengo nem tudott aludni, és a földön üldögélve hallgatta Duke Ellington halkan duruzsoló lemezét, amikor megint megszólalt a telefon. A falióra mutatója tíz óra tizenkét percet mutatott. Ebben az időpontban csakis Komacu telefonálhat, Tengónak senki más nem jutott eszébe. De most sem úgy csörgött, ahogy Komacu hívása szokott. Az ő hívásához sürgetőbb, türelmetlenebb csörgés tartozik. Lehet, hogy az a Jaszuda nevű férfi felejtett el megmondani valamit, és most jutott eszébe. Tengo, ha lehet, nem akarta fölvenni a telefont. Tapasztalatból tudta, hogy az ilyen időpontban érkező hívások nem a szívderítő fajtából valók. A körülményeire való

tekintettel azonban nem volt más választása, mint fölemelni a kagylót.

– Kavana úr, ugyebár? – kérdezte egy férfihang. Nem Komacu az. Nem is Jaszuda. Ez a hang kétséget kizáróan Usikavához tartozik. Úgy beszél, mint akinek vízzel vagy valami fura folyadékkal van tele a szája. Tengo előtt reflexszerűen megjelent Usikava groteszk arca és nyomott, torz feje.

– Elnézését kérem, hogy ilyen késő este bátorkodom zavarni. Usikava vagyok. A napokban is váratlanul törtem önre, hogy az idejét raboljam. Természetesen ma is szerencsésebb lett volna, ha korábbi időpontban tudom hívni, de rengeteg sürgős dolgom akadt, és mire észrevettem, már ilyen későre járt. Tisztában vagyok vele, hogy Kavana úr korán fekszik és korán kel. Az egy kiváló szokás! Nincs is abban egyáltalán semmi jó, ha valaki késő estig ébren lézeng. Legjobb minél hamarabb a paplan alá bújni, ha egyszer besötétedett, és reggel az első napsugárral ébredni. De – talán hatodik érzéknek nevezik az ilyet? – valahogy úgy éreztem, Kavana úr ma este esetleg még ébren van. Így aztán, bár tudom, hogy udvariatlanság, bátorkodtam fölhívni. Vagy zavarom esetleg?

Tengónak nem tetszett Usikava szövege. Az se tetszett neki, hogy Usikava tudja az otthoni számát. Ezenkívül szó sincs itt semmiféle hatodik érzékről. A pasas tisztában van vele, hogy Tengo nem tud aludni, ezért hívta föl. Talán azt is tudja, hogy Tengónál még ég a villany. Esetleg figyelik a lakását? Tengo előtt felrémlett a kép, amint szorgos és rátermett kutatóik kezükben nagy teljesítményű távcsővel lesik, hogy mi történik a lakásában.

– Való igaz, ma este még ébren vagyok – szólalt meg –, helyes volt a megérzése. Túl sok zöld teát ihattam.

– Nahát, nahát, ez igazán nem jó hír. A túl sok álmatlan éjszaka butaságokat juttat az ember eszébe. De akkor tudunk egy kicsit beszélni?

– Ha nem olyasmiről akar beszélni, amitől még jobban kimegy az álom a szememből.

Usikava hangosan, heherészve nevetett. A telefonkagyló másik végén – ennek a világnak egy meghatározatlan pontján – torzan remegett torz feje. – Hahaha, ön viccelődik, Kavana úr! Nos, mondandóm talán nem olyan kellemes, mint egy altatódal, de nem is olyan komoly, hogy elvenné az álmát. Nyugodjon csak meg! Egy egyszerű igen vagy nem, ennyi az egész. Arról a bizonyos ösztöndíjról lenne szó, az évi hárommilliósról. Jó ajánlat, nem gondolja? Mit szól hozzá, fontolóra vette? Lassan ugyanis nekünk is szükségünk lenne a végleges válaszra.

– Úgy emlékszem, hogy találkozásunk alkalmával világosan elutasítottam az ajánlatot. Igazán megtisztelő a lehetőség, de jelenleg semmilyen különösebb nehézséggel nem kell szembenéznem. Anyagi gondjaim sincsenek, és lehetőség szerint a mostani életmódomat kívánom folytatni.

– Szóval senkitől nem akar szívességet kérni.

– Nagyon leegyszerűsítve erről van szó.

– Nos, ez igen tiszteletreméltó hozzáállás, valóban – mondta Usikava, és köhintett hozzá egy kicsit. – Meg akar állni a maga lábán, és amennyire lehetséges, nem függni egy szervezettől. Ezt én igazán megértem. Csakhogy, Kavana úr, bár öregasszonyos aggodalmaskodásnak hangzik, de mégis miféle világban élünk? Nem tudhatjuk, hogy mikor mi üt be, nem igaz? Mégiscsak szükség van valamiféle biztosítékra. Kényelmetlen, ha semmivel nem rendelkezünk, amire támaszkodhatunk, ami megvéd a viszontagságoktól. Már meg ne haragudjon, Kavana úr, de ön ebben a pillanatban semmire nem támaszkodhat. A környezetében senki sincs, aki pajzsot vonna ön köré. Nagyon úgy tűnik, hogy olyanokkal van körülvéve, akik cserbenhagyják önt és menekülőre fogják, ha rosszra fordul a helyzet. Vagy tévedek? Ahogy mondani szokták, abból nem lehet baj, ha minden eshetőségre felkészülünk. Nagyon fontos, hogy szükség esetére bebiztosítsa magát, vagy talán nem? Nemcsak a pénzről beszélek. A pénz az csak egy *szimbólum.*

– Nem világos, hogy miről beszél – mondta Tengo. Megint rátört az az ösztönös rossz érzés, ami első találkozásuk alkalmával is elfogta.

– Nos, igen, ön még nagyon fiatal és egészséges, és talán nem érti a szempontjaimat. Például arra gondolok, hogy egy bizonyos életkor után az emberi élet már nem áll egyébből, mint veszteségek egymást követő sorozatából. Minden, ami fontos önnek, kicsusszan a kezéből, olyan egymás után, ahogy egy fésű fogai töredeznek le. És mi jut helyettük? Csupa haszontalan hamisság. A testi erő, a remény, az álmok meg az ideálok, a meggyőződés meg az értelem, no meg a szerettei: ezek egyik a másik után mind eltűnnek majd ön mellől. Lehet, hogy távozás előtt előre szólnak, de lehet, hogy egy szép napon csak úgy fogják magukat és megszűnnek létezni. És ami egyszer elveszett, azt többé nincs mód visszaszerezni. Másikat találni az elveszett helyett szintén nem könnyű. Az egész bizony igencsak gyötrelmes. Néha hasogatóan fájdalmas. Kavana úr, ön közeledik a harminchoz. Ezután szép lassan belép az életnek eme árnyékosabb tartományába. Az öregedésre gondolok, természetesen. Azt hiszem, *valami elvesztésének* a gyötrelmét ön is kezdi lassan felfogni. Vagy tévednék?

Csak nem Jaszuda Kjókóra célozgat ez az alak? – gondolta Tengo. Lehet, hogy tud a lakásában heti egyszer lebonyolított titkos találkákról, meg arról, hogy az asszony valamilyen okból eltűnt Tengo mellől.

– Meglehetősen részletes értesülései vannak a magánéletemről! – válaszolt.

– Nem, erről szó sincs – ellenkezett Usikava. – Én pusztán az emberi élet általános törvényszerűségeiről beszélek. Tényleg így van. Az ön magánéletéről nekem nincsenek ismereteim.

Tengo elhallgatott.

– Kavana úr, nagyon kérem, fogadja el jó szívvel a támogatásunkat! – folytatta Usikava egy sóhaj kíséretében. – Őszintén szólva, ön jelenleg némileg veszélyes helyzetben van.

Szükség esetén mi pajzsot vonunk ön köré. Mentőövet tudunk dobni. Ha azonban minden úgy marad, ahogy most, akkor csapdába kerülhet.

– Csapdába kerülhetek – ismételte el Tengo.

– Így van.

– Konkrétan miféle csapdáról van szó?

Usikava kis szünetet tartott, csak aztán szólalt meg:

– Ha ért engem, Kavana úr: van, amit jobb nem tudni. A tudás egy bizonyos fajtája elrabolja az ember álmát. A zöld tea labdába se rúghat mellette. Lehet, hogy soha többé nem tudna nyugodtan aludni. Nos, elmagyarázom, mire gondolok. Próbálja úgy elképzelni, hogy ön nem is ismerte pontosan a körülményeket, de megnyitott egy különleges csapot, és kiengedett belőle valami különlegeset. Ez máris hatást gyakorol a környezetére. És azt a hatást nehéz lenne kívánatosnak nevezni.

– Köze van ehhez a *little people*-nek?

Félig találomra kérdezte, de Usikava egy időre elnémult. Hallgatása súlyos volt, mint a mély víz fenekére süllyedt, egyetlenegy darab fekete kavics.

– Usikava úr, én szeretnék világosan látni. Hagyjuk ezeket a sejtelmes utalásokat, beszéljünk egyértelműen! Mégis mi történt a barátnőmmel?

– Barátnő? Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

Tengo felsóhajtott. Ez a téma túlságosan kényes ahhoz, hogy telefonon beszéljék meg.

– Elnézését kérem, Kavana úr, de én csak egy küldönc vagyok. Az ügyfeleim által rám bízott üzeneteket közvetítem. Egyelőre annyit bíztak rám, hogy lehetőség szerint finoman és közvetetten beszéljek az alapvető elvekről – tette hozzá Usikava megfontolt hangon. – Igazán nem áll szándékomban bosszantani, de csakis homályos kifejezésekkel élhetek. Aztán meg, az igazat megvallva, az én

információim is igencsak korlátozottak. A lényeg azonban, hogy én erről a *barátnőről* nem tudok, úgyhogy kicsit konkrétabban fel kell világosítania.

– Jó, akkor mi az a *little people?*

– Kérem szépen, Kavana úr, erről a *little people*-ről *vagy micsodáról,* én szintén nem tudok semmit. Már úgy értem, semmit azon kívül, hogy benne van a *Légből szőtt gubó* című regényben. De figyeljen ide: nagyon úgy látszik, hogy ön csak úgy rászabadított valamit a világra, és közben maga sem tudta, mi az. Helyzettől függően ez borzasztó veszélyes lehet. Hogy milyen mértékben és módon veszélyes, arról ügyfeleim pontos ismeretekkel rendelkeznek. A veszély bizonyos szintű kezelésére vannak is eszközeik. Épp ezért nyújtunk önnek segítő kezet. És hogy világosan fejezzem ki magam: a mi kezünk nagyon messzire elér. Hosszú és erős kéz az.

– De mégis kik azok az ügyfelek, akiket ön emleget? Van valami közük az Előfutárhoz?

– Ezer bocsánat, de nem vagyok rá fölhatalmazva, hogy felfedjem ön előtt a kilétüket – felelte sajnálkozva Usikava. – Azt azonban elhiheti, hogy ügyfeleim meglehetős erővel bírnak. Nem lebecsülendő erővel. Mi pajzsot tudunk vonni ön köré. Megértette? Ez az utolsó ajánlatunk, Kavana úr. Dönthet, hogy elfogadja-e vagy sem. De ha egyszer elhatározta magát, akkor már nem lehet csak úgy visszakozni, úgyhogy nagyon jól gondolja meg! Ja, és még valami: ha nem áll az oldalukra, sajnos megeshet, hogy kinyújtott két kezük – bár nem szándékosan – az ön számára kedvezőtlent cselekszik.

– És mi az a számomra kedvezőtlen, amit az önök messzire elérő keze tenne?

Usikava nem válaszolt azonnal a kérdésre. A telefonban alig hallatszott, ahogy a szája sarkára gyűlt nyálat szürcsöli.

– Konkrétan én sem tudom – mondta végül. – Ezt nem árulták el. Maradjunk abban, hogy általános igazságként említettem meg.

– És mégis mi az, amit én elszabadítottam? – kérdezte most Tengo.

– Ezt sem tudom – válaszolt Usikava. – Azt hiszem, ismétlem magam, de szerénységem mindössze egy megbízott képviselő. Nem ismerem a pontos részleteket, és csak korlátozott információval látnak el. Hiába bőséges az információ a forrásnál, amire hozzám eljut, már csak vékony patakként, apró kis *cseppekben* csordogál. Ügyfeleimtől kapott felhatalmazásom korlátozott. Amiről úgy rendelkeznek, hogy pontosan abban a formában adjam át, azt pontosan úgy is adom át önnek. Lehet, hogy ön azt kérdi, miért nem keresik meg ügyfeleim közvetlenül, mikor úgy lenne gyorsabb, és miért kell közvetítőnek ez a fura alak. És tényleg, vajon miért? Nos, én magam sem tudom.

Usikava köhintett, és várta, hogy Tengo kérdezzen. Kérdés azonban nem hangzott el, úgyhogy Usikava folytatta:

– Ugyebár azt kérdezte, hogy mi az, amit elszabadított.

Tengo közbeszólt, hogy úgy van.

– Ez csak az én szerény véleményem, Kavana úr, de nem lehetséges, hogy olyasmi, amire kívülállók nem tudnak egykönnyen válasszal szolgálni, hogy „igenis, kérem, ez és ez”? Nem lehetséges, hogy olyasmi, amit magának Kavana úrnak kell arca verítékével felkutatnia? Annak lehetőségét sem zárva ki, hogy mire nagy kínkeservvel megértette, mi az, már túl késő lesz. Én úgy látom, hogy önnek van egy különleges képessége. Egy igencsak csodás, ragyogó képessége. Olyan képesség, amivel az átlagember nem rendelkezik. Ez egészen biztos. Amit tett, az éppen ezért jár súlyos, mellőzhetetlen következményekkel. Nos, az ügyfeleim igen nagyra értékelik ezt a képességet. Épp ezért ajánlottuk fel az ösztöndíjat. Csak hát ugye, a képesség sajnos még nem elég. Meg hát felfogás kérdése, de lehetséges, hogy egy nem mindenható csodás képességgel rendelkezni egyenesen veszélyesebb, mint egyáltalán semmivel se rendelkezni. Ez szerénységem homályos benyomása a jelenlegi esetről.

– Ugyanakkor azonban az ön ügyfelei elegendő tudással és képességgel rendelkeznek az üggyel kapcsolatban, jól értem?

– Hmmm, ezt nem tudnám megmondani. Senki nem állíthatja határozottan, hogy amivel rendelkeznek, az elegendő. Hogy is mondjam csak, nos, talán képzelje el úgy, mint egy ismeretlen fertőző betegséget! A betegségre vonatkozó ismeretek, vagyis a vakcina a kezükben van. Jelen pillanatban az is bizonyított, hogy a vakcina valamennyire hatásos. Csakhogy a vírus él, pillanatról pillanatra erősödik és fejlődik. Okos, szívós egyedről van szó. Mindent megtesz, hogy valahogy ellenállást fejlesszen ki a gyógyszerrel szemben. Hogy tehát a vakcina meddig marad hatásos, azt nem lehet tudni. Az sem világos, hogy a belőle felhalmozott készletek elegendőek lesznek-e. Ügyfeleimben éppen ezért nyilván egyre nő a veszélyérzet.

– És ezeknek az embereknek miért van szükségük pont rám?

– Ha még egyszer élhetnék a fertőző betegség analógiájával: már megbocsásson a szóért, de lehetséges, hogy önök a fő vírushordozók.

– *Önök?* – kérdezett vissza Tengo. – Fukada Erikéről és rólam van szó?

Usikava erre nem válaszolt. – Nos, hogy egy klasszikus hasonlatot hozzak: meglehet, hogy önök kinyitották Pandóra szelencéjét, és annak mindenféle tartalma kiáramlott a világba. Úgy hiszem, ez ügyfeleim meglátása. Önök ketten, akkor is, ha találkozásuk csak a véletlennek köszönhető, sokkal ütősebb párost alkottak, mint azt képzelné. Ami egyikükből hiányzott, azt a másik kiválóan tudta pótolni.

– Jogi értelemben ez még nem bűncselekmény.

– Jól mondja. Jogi értelemben, gyakorlati értelemben természetesen nem bűncselekmény. De hogy George Orwell nagy klasszikusából – az idézetek kifogyhatatlan tárházából – idézzünk, közelít a „gondolatbűnhöz”. Milyen érdekes, hogy idén éppen 1984-

et írunk. Valami karmikus egybeesés lehet, nem gondolja? Na de, Kavana úr, azt hiszem, ma este túl sokat beszéltem. Amit elmondtam, annak jó része ráadásul csupán szerény személyem feltételezése. Egyszerű privát vélemény. Nem olyasmi, ami mögött megdönthetetlen bizonyítékokat tudok felsorakoztatni. Mivel önnek kérdései voltak, én csupán bátorkodtam összefoglalni általános benyomásaimat.

Usikava elhallgatott, Tengo a gondolataiba merült. Egyszerű privát vélemény? Nem tudta, mennyire hihet a pasasnak.

– Lassan be kell fejeznünk – mondta Usikava. – Mivel fontos ügyről van szó, adunk önnek még egy kis időt! De nem túl sokat. Mert az óra most is méri a múló időt: tik-tak, tik-tak, fáradhatatlanul. Vegye fontolóra ajánlatunkat még egyszer, alaposan. Nemsokára újra jelentkezünk. Jó éjszakát! Örülök, hogy beszéltünk. Nos, Kavana úr, remélem, jót alszik majd.

Usikava mindezt választ nem várva hadarta el, és habozás nélkül bontotta a vonalat. Tengo egy darabig némán bámulta a kezében maradt süket telefonkagylót, mintha egy földműves vizslatná a földről fölemelt, összeaszott zöldséget verőfényes nyári napon. Mostanában elég sokan szakítják meg egyoldalúan a vele folytatott társalgást.

Amint az sejthető volt, Tengót elkerülte a nyugodt álom. A földön üldögélve, falnak vetett háttal a barátnőjéről és valahonnét kinyúló, erős, hosszú kezekről gondolkodott, míg az első bágyadt reggeli napsugarak meg nem színezték a függönyt, és a szívós nagyvárosi madarak fel nem ébredtek, hogy megkezdjék az aznapi műszakot. De a gondolatai sehova se vezettek: egyre ugyanazon a pályán köröztek céltalanul.

Tengo körülpillantott és sóhajtott egyet. Rájött, hogy tökéletesen egyedül van. Lehet, hogy Usikavának igaza volt. Semmi nincs körülötte, amire támaszkodhatna.

7 | **AOMAME**
Ahova ön most belépni készül…

A Hotel Okura főépületének tágas, magas mennyezetű, félhomályos hallja hatalmas, elegáns barlangra emlékeztetett. A kanapékon beszélgető emberek hangja tompán visszhangzott, akár a kibelezett élőlények sóhajtása. A szőnyeg vastag volt és puha, mint távoli északi szigetek ősidőkből maradt mohatakarója: felgyülemlett idejének mélyébe nyelte a rajta járók lépteinek zaját. A hallban járó-kelő férfiak és nők kísérteteknek tűntek, akiket egy ősi átok láncol ehhez a helyhez, és vég nélkül, egyre csak ismétlik a rájuk rótt feladatot. Kifogástalan öltönyüket páncél módjára viselő férfiak, meg vékony, fiatal lányok, akik mintha egy távoli teremben tartandó szertartás kedvéért öltöttek volna sikkes fekete ruhát. A nők apró, de drága ékszerei vérszívó madár módjára, mohón vágyakoztak valami visszatükrözhető fény után. Egy sarokban idős, nagydarab külföldi házaspár üldögélt kimerültén, mint fénykorát meghaladt öreg király és királyné.

Aomame halványkék vászonnadrágja, egyszerű fehér blúza, fehér sportcipője, kék Nike sporttáskája sehogyan se illett ehhez a legendákkal és homályos utalásokkal teli helyhez. Bizonyára az egyik szállóvendég kérésére kiközvetített gyermekfelvigyázónak néznek – vélte Aomame, amint egy óriási fotelban várakozott. De nem baj. Nem udvariassági látogatáson vagyok itt. Míg ott üldögélt, úgy érezte, hogy valaki *figyeli.* Ám hiába nézett körül akárhányszor, senkit nem látott, akire gyanakodhatott volna. Mindegy, gondolta a lány. Ha nézni akar, nézzen csak kedvére.

Amikor a karórája hat óra ötvenet mutatott, fogta a sporttáskáját, és elsétált a mosdóba. Mindkét kezét megmosta szappannal, aztán még egyszer ellenőrizte, hogy a külseje kifogástalan-e. Szembefordult a hatalmas, páramentes tükörrel, és sóhajtott néhány mélyet. A tágas mosdóban, mely szinte nagyobb volt, mint Aomame szobája, nem érződött ember jelenléte. Ez az utolsó munkám –

mondta a nő halkan a tükörnek. Ezt még megcsinálom, és eltűnök. Huss, mint egy kísértet. Most itt vagyok, holnap már nem leszek. Néhány nap múlva új nevem és új arcom lesz.

Visszament a haliba, és ismét leült. Táskáját maga mellé tette az asztalra. A táskában hétlövetű, kisméretű automata pisztoly van, meg egy hegyes tű a férfi tarkójának. Higgadtnak kell maradnom – gondolta a nő. Ez az a bizonyos utolsó munka. Muszáj a hidegfejű, kemény Aomaménak lennie, aki mindig lenni szokott.

Aomame azonban kénytelen volt szembesülni vele, hogy kizökkent szokásos, normál lelkiállapotából. Fura légszomjat érzett, és aggasztotta vágtató szívverése. Hónalja átnedvesedett az izzadságtól, a bőre bizsergett. Nem egyszerű izgalom volt ez: én előre érzek *valamit,* és ez a megérzés figyelmeztet valamire. Egyfolytában dörömböl a tudatom ajtaján. Azt üzeni, hogy *még most sincs késő, fuss el innen, és mindent, de mindent törölj ki a fejedből.*

Ha lett volna rá mód, Aomame engedelmeskedett volna ennek a figyelmeztetésnek. Mindent hátrahagyva, azonnal el szeretett volna tűnni a szálloda halijából. Erre a helyre valami baljós telepedett. A halál lehelete érződött. A csendes, komótos, de elkerülhetetlen halálé. Aomame mégsem futamodhatott meg behúzott farokkal. Az nem illett volna ahhoz, ahogyan élt.

Hosszú tíz perc következett. Az idő nem akart előre elmozdulni. A nő a kanapén ülve kifújta magát. A hall kísérteteinek szájából szünet nélkül ömlött a tompa visszhang. Mint helyüket kereső lelkek, az emberek hangtalanul vándoroltak ide-oda a vastag szőnyegen. A pincérnő tálcáján utazó kávéskészlet csörrenése volt az egyetlen valóságos hang, amely időnként eljutott Aomame füléhez. De még ennek is volt valami gyanús mögöttes jelentése. Ez nem lesz így jó. Ha már most ennyire ideges, akkor a döntő pillanatban nem tud majd cselekedni. Aomame lehunyta a szemét, és szinte ösztönösen elsuttogott egy imát. Azt, amelyiket régen mindig kötelező volt elmondania a napi három étkezés előtt. Az utolsó szóig, az utolsó betűig emlékezett rá, pedig milyen rég volt már, hogy imádkozta.

Tiszteletreméltó Személy a mennyekben! Tisztán fényeskedjék a te szent neved, hozd el nekünk a te királyságodat! Bocsásd meg a mi sok vétkünket, áldd meg csekélyke előrehaladásunkat. Ámen.

Aomaménak nagy kelletlenül el kellett ismernie, hogy az ima, mely korábban csak gyötrelmet okozott neki, most támaszául szolgál. A fohász szavainak csengése megnyugtatta idegeit, leszerelte félelmeit, egyenletesre csillapította légzését. A nő ujjaival lezárta szemhéját, és magában többször is elismételte az imát.

*

– Aomame kisasszony, ha nem tévedek – szólalt meg mellette egy férfihang. Fiatal férfi hangja volt.

Aomame erre kinyitotta a szemét, lassan fölemelte az arcát, és ránézett a hang gazdájára. Két fiatal férfi állt előtte. Mindketten hasonló, sötét színű öltönyt viseltek. Az öltöny szövetére és szabására vetett pillantás elárulta, hogy nem valami drága darabról van szó, hanem nagyáruházi konfekcióról: az apró részleteknél nem passzolt a méret. De szinte bámulatra méltó, hogy sehol egyetlen gyűrődés. Lehet, hogy mindig kivasalják, mielőtt felvennék. Nyakkendő egyik fiatalemberen sincs. Egyikük fehér, nyakig gombolt inget visel, másikuk zakója alatt szürke, kerek nyakú, inghez hasonló ruhadarab látszik. Fekete, komor bőrcipőt hordanak.

A fehér inges férfi vagy száznyolcvanöt centi magas lehet, haja lófarokba van kötve. Dús szemöldöke tetszetős szögben ível fölfelé, mint egy vonaldiagram. Szabályos, hűvös arcvonások. Színésznek is beillene. A másik férfi százhatvanöt centi körül lehet, feje tarkopaszra van borotválva. Orra tömpe, állán némi kis formára nyírt szőrt hagytak. Úgy néz ki, mintha tévedésből odakerült szeméremszőrzet lenne. Jobb szeme sarkában apró vágás nyoma látszik. Mindketten soványak, arcuk beesett, bőrük lebarnult. Egyetlen gramm fölösleget sem lehet fölfedezni a testükön. Ahogy az öltöny a vállukra feszül, abból sejthető, hogy kidolgozott izomzatot rejt. Húszas éveik közepén vagy második felében

járhatnak. Tekintetük áthatolhatatlan és éles. Mint egy zsákmányát leső vadállaté: nem mozdul fölöslegesen.

Aomame ösztönösen fölemelkedett a kanapéról, és rápillantott a karórájára. A mutató pontosan a hetesen állt. Szigorúan betartják az időt.

– Igen, én vagyok az – felelte.

A két férfi arca kifejezéstelen maradt. Pillantásukkal villámgyorsan fölmérték a nőt, és a mellette pihenő sporttáskára néztek.

– Ennyi az összes csomagja? – kérdezte Kopasz.

– Ennyi – válaszolta Aomame.

– Rendben van. Indulhatunk is. Készen áll? – kérdezte ismét Kopasz. Lófarok csak némán figyelte a nőt.

– Természetesen.

A két férfi közül talán ez az alacsonyabb idősebb pár évvel, és ő a főnök – találgatta Aomame.

Kopasz ment előre, kimért léptekkel átvágott a halion, és a vendégek liftje felé vette az irányt. Aomame felkapta táskáját, és követte a férfit. Lófarok úgy két méterrel lemaradva jött utánuk: vagyis közrefogták Aomamét. Milyen jól begyakorolták – gondolta a nő. A két férfi egyenesen kihúzta magát, lépteik erősek és szilárdak voltak. Karatéznak, ezt mondta az öreg hölgy. Ezzel a két emberrel egyszerre, szemtől szembe megharcolni és a küzdelemből győztesként kikerülni nyilvánvalóan lehetetlen. Aomame elég hosszú ideje foglalkozott harcművészetekkel ahhoz, hogy ezt föl tudja mérni. Ugyanakkor azonban nem érezte bennük azt az elsöprő fölényt, ami Tamaruból áradt. Nem olyan ellenfelek, akikkel *egyszerűen semmi sem ér föl.* Ahhoz, hogy itt közvetlen küzdelem alakulhasson ki, először is az apró Kopaszt kellene hatástalanítani. Ő itt a parancsnok. Ha csak Lófarok marad, valahogy talán már el lehetne menekülni.

A háromfős csoport beszállt a liftbe. Lófarok megnyomta a hatodik emelet gombját. Kopasz Aomame mellé állt, Lófarok a kettejükkel átellenes sarokba. Minden szó nélkül zajlott. Teljesen szisztematikusak. Mint két baseballjátékos, aki abban látja élete értelmét, hogy az ellenfél csapatából egyszerre két embert is kiejtsen.

Aomame észrevette, hogy míg ezen gondolkodott, légzésének és szívverésének ritmusa visszatért a normálisba. Nincs ok aggodalomra, gondolta a nő. Ugyanaz vagyok, aki mindig. A *hidegfejű, kemény Aomame.* Minden rendben fog menni. A baljós előérzetnek már nyoma sincs.

Zajtalanul kinyílt a liftajtó. Amíg Lófarok nyomva tartotta a nyitógombot, először Kopasz, aztán Aomame is kilépett a folyosóra. Végül Lófarok levette ujját a gombról, és maga is kiszállt a liftből. Ismét Kopasz indult előre, azután következett Aomame, és a már ismert módon Lófarok zárta a sort. A szellős folyosón nem lehetett emberek jelenlétét érezni. Végtelen csend, végtelen tisztaság. Luxushotelhez illően a legapróbb részletekre is odafigyelnek. Elő se fordulhat, hogy a szobákba felszolgált reggeli folyosóra kitett maradványai sokáig időzzenek a vendég ajtaja előtt. A lift előtti hamutartóban egyetlen csikk sincs. A vázákban pompázó virágok olyan friss illatot árasztanak, mintha éppen most szedték volna őket. A három ember több sarkon is befordult, míg végül megállt egy ajtó előtt. Lófarok kettőt kopogott, aztán választ nem várva kártyakulcsával nyitotta is az ajtót. Belépett a szobába, egy pillantással meggyőződött róla, hogy semmiféle rendellenesség nincsen, aztán biccentett Kopasznak.

– Tessék, fáradjon be! – szólalt meg Kopasz szárazon.

Aomame belépett a szobába. Kopasz követte, és becsukta az ajtót. Belülről föltette a biztonsági láncot. A szoba tágas volt, más, mint egy normál vendégszoba. Óriási ülőgarnitúrát és íróasztalt is elhelyeztek benne, a tévé és a hűtőszekrény is méretes volt. Egy különleges lakosztály nappalija lehet. Az ablakból az esti Tokió fényeire nyílt kilátás. Ezért biztos szép összeget elkérnek. Kopasz az

órájára pillantott, aztán a kanapén hellyel kínálta Aomamét. A nő engedelmeskedett a felszólításnak. Kék sporttáskáját maga mellé tette.

– Átöltözik? – kérdezte Kopasz.

– Ha lehetséges – felelte Aomame. – Melegítőben könnyebb dolgozni.

Kopasz bólintott.

– Előtte biztonsági ellenőrzést végzünk. Elnézését kérem, de ez is a munkánk része.

– Rendben. Nézzenek csak meg mindent! – válaszolta a nő, hangjában a feszültség leghalványabb árnyalata nélkül. Sőt, úgy hallatszott, mintha még érdekesnek is találná ezt a nagy körültekintést.

Lófarok Aomame mellé került, és két kézzel végigtapogatta a testét, hogy meggyőződjön róla, semmi gyanús tárgyat nem talál. A nő csak egy vékony vászonnadrágot és egy blúzt visel: ezek alá aztán semmit nem lehet rejteni, ellenőrizni is fölösleges. A két férfi csak a szabályokat követi. Lófarok keze merev volt az idegességtől. Még hízelgésből sem lehetett alaposnak nevezni. Nőt valószínűleg még nem nagyon motozott. Kopasz az íróasztalnak dőlt, onnan figyelte Lófarok működését.

Mikor a motozással végeztek, Aomame saját maga nyitotta ki a táskáját. Vékony nyári kardigán, a munkához szükséges melegítő, kicsi és nagy törölköző volt benne. Aztán még alapvető illatszerek, egy zsebkönyvméretben megjelent regény. Kicsi, gyöngyös tárcában pénztárca, aprópénzes szütyő, kulcscsomó. Aomame elővett és Lófarok kezébe adott egytől egyig mindent. Végül elővette a fekete műanyag tasakot, és elhúzta a cipzárt. A tasakban váltás alsónemű, tampon és menstruációs betét volt.

– Le szoktam izzadni, ezért kell a váltás fehérnemű – magyarázta. Aztán elővette a fehér csipkés együttest, és ki akarta volna teríteni, hogy megmutassa. Lófarok kicsit elpirult, és bólintott néhány aprót.

Úgy értette, hogy felfogta, és rendben van, a többit hagyjuk. Aomame gyanakodni kezdett, hogy ez a pasas tán nem tud beszélni.

Szép lassan visszacsúsztatta a tasakba a fehérneműt és a menstruációs betéteket, aztán behúzta a cipzárt. A tasakot visszatette a táskájába, mintha mi sem történt volna. Ezek a fickók amatőrök, gondolta magában. Aki belepirul a szép női fehérnemű meg a tampon és a betét látványába, az ne menjen testőrnek. Ha Tamarura bíznák ezt a munkát, ő az utolsó porcikájáig, alaposan megvizsgálná a célszemélyt, akkor is, ha maga Hófehérke lenne az. Megnézné, mi van a tasak fenekén, akkor is, ha egy raktárra való melltartót, kombinét és bugyit kellene kiforgatnia. Számára az ilyesmi – vegyük persze tekintetbe, hogy utolsó sejtjéig meleg – nem több, mint rongydarab. De ha nem is menne el idáig, az biztos, hogy kezébe venné a tasakot, hogy meggyőződjön a súlyáról. Bizonyos, hogy megtalálná a zsebkendőbe csavart Heckler & Koch pisztolyt (melynek súlya körülbelül ötszáz gramm), és a keményfedeles tokban várakozó, speciálisan előkészített, vékony jégaprító tűt.

Ez a kettő itt amatőr. Karatéban talán elboldogulnak valamennyire. Az is lehet, hogy feltétlen hűséget fogadtak a Vezérüknek. De aki amatőr, az akkor is csak amatőr marad. Úgy van, ahogy az öreg hölgy megjósolta. Aomame úgy számított, hogy egy női holmikkal teli neszesszerbe nem fogják beledugni a kezüket, és a számítása be is vált. Ez persze színtiszta szerencsejáték volt, és nem gondolta végig, hogy mégis mit csinál, ha az elgondolása nem válik be. Nem volt más eszköze, csak az ima. De Aomame tudta. Tudta, hogy az ima *célba ér.*

Bement a tágas mosdóba, és átöltözött melegítőbe. Blúzát és vászonnadrágját összehajtogatta, és a táskájába süllyesztette. Megvizsgálta, hogy rendesen össze van-e fogva a haja. Rossz lehelet elleni spray-t fújt a szájába. Az iménti tasakból elővette a Heckler & Koch pisztolyt, aztán megengedte a vizet, hogy ne hallatsszon ki, amint meghúzza a szánt, és golyókat küld a töltényűrbe. Ezután már csak ki kell majd biztosítania. A jégaprító tű tokját legfölülre tette a táskában, hogy azonnal elő tudja majd venni.

Mikor mindezzel kész volt, a tükörbe nézve ellazította feszült arckifejezését. Minden rendben, eddig higgadtan vette az akadályokat.

*

A mosdóból kilépve Aomame Kopaszt pillantotta meg: vigyázzban állt, háttal neki, és halkan magyarázott valamit a telefonba. Amikor észrevette a nőt, megszakította a beszélgetést, csendesen letette a kagylót. Aztán ellenőrző tekintettel végigmérte az Adidas melegítőbe bújt Aomamét.

– Akkor kezdhetjük? – kérdezte.

– Bármikor – mondta rá Aomame.

– Előtte lenne egy kérésem – folytatta Kopasz.

Aomame épp csak jelzésszerűen elmosolyodott.

– Ami ma este itt történik, azzal kapcsolatban a legszigorúbb titoktartást kérjük. – Kopasz elhallgatott egy pillanatra, várva, hogy az üzenet eljusson Aomame tudatáig, mint aki arra vár, hogy a szétlocsolt víz eltűnjön, amint beszívja a talaj. A nő csendben figyelte Kopasz arcát. Aki folytatta:

– Talán sértő a kifejezés, de megfelelő mértékű díjat kívánunk önnek fizetni, és a jövőben esetleg többször is megkérjük, hogy fáradjon el hozzánk. Ezért arra kérem, hogy mindent, ami ma itt történik, töröljön ki az emlékezetéből. Amit látott, amit hallott, mindent.

– Munkám során az emberi testtel foglalkozom – válaszolta némileg hidegen Aomame. – Úgy gondolom, tisztában vagyok a titoktartás alapvető követelményével. Az ügyfél fizikai állapotára vonatkozó információ, legyen az bármilyen természetű, nem jut ennek a szobának a falain kívülre. Ha emiatt aggódnak, fölösleges az aggodalmuk.

– Rendben van. Ezt akartuk hallani – mondta Kopasz, majd hozzátette: – De hozzáteszem, hogy a köznapi értelemben vett

legszigorúbbnál is szigorúbb titoktartásról beszélek. Ahova ön most belépni készül, azt szent területnek is nevezhetjük.

– Szent területnek?

– Talán nagyzolásnak hangzik, de semmi túlzás nincs benne. Amit ön hamarosan meglát és megérint, az *szent.* Más megfelelő kifejezés nem létezik rá.

Aomame némán bólintott. Jobb, ha nem beszél fölöslegesen.

Kopasz tovább mondta:

– Elnézését kérem, hogy megmotoztuk, és megvizsgáltuk a holmiját. Talán rossz néven vette, de az ellenőrzés mindenképpen szükséges volt. Okunk van az óvatosságra.

Míg Aomame Kopaszt hallgatta, odapislantott Lófarokra, aki az ajtó melletti széken ült. Nyílegyenesen kihúzva tartotta magát, kezét a térdén nyugtatta, állát leejtette. Tisztára, mint aki fényképezésre készül: meg se rezzent. Tekintete szünet nélkül Aomamét pásztázta.

Kopasz egy pillanatra lesütötte a szemét, mintha elnyűtt fekete bőrcipőjét akarná megvizsgálni, aztán újra Aomaméra nézett:

– Hogy a végén kezdjem: önnel kapcsolatban semmi problémásat nem találtunk. Ezért kértük, hogy ma fáradjon ide. Nagyon tehetséges edző, a környezete is rendkívül nagyra értékeli.

– Köszönöm szépen – felelte Aomame.

– Úgy értesültünk, hogy korábban a Tanúk Gyülekezetének hívője volt. Így van, igaz?

– Helyes az értesülésük. A szüleim hívők voltak, így születésem pillanatától természetesen engem is akként kezeltek. Nem a saját választásom volt tehát, és elég régen el is hagytam a gyülekezetei.

Vajon azt is feltárta a vizsgálatuk, hogy Ajumival néha elég rumlis pasivadászatokat tartottunk Roppongi környékén? De végül is teljesen mindegy. Ha feltárták is, nem tartották kizáró oknak. Épp ezért vagyok most itt.

A férfi megszólalt:

– Ezt is tudjuk. De egy darabig egy vallás keretein belül élt. Méghozzá gyermekkorában, vagyis a legfogékonyabb életkorban. Ezért úgy gondoljuk, nagyjából megérti, mit jelent az, hogy valami *szent.* A szentség képezi mindenféle hitnek a legfontosabb alapját, bármiféle hitről is legyen szó. Vannak területek, ahova nem léphetünk be, ahova egyáltalán nem szabad betennünk a lábunkat. Az ilyen területek létezésének fölfogása, elfogadása és abszolút tisztelete az első lépés mindenfajta hithez. Érti, hogy mit akarok mondani?

– Azt hiszem, értem – felelte Aomame –, bár az egy másik kérdés, hogy elfogadom-e.

– Természetesen. Önnek nem szükséges elfogadnia mindezt. Ez a mi hitünk, nem az öné. De függetlenül attól, hogy hisz vagy nem hisz, ma valami különlegessel fog találkozni. *Nem mindennapi létezéssel.*

Aomame csöndben maradt. *Nem mindennapi létezés.*

Kopasz összehúzott szemmel mérlegelte Aomame hallgatásának jelentését, aztán lassan tagolva mondta:

– Akármit is lát majd, sehol nem beszélhet róla. Ha bármi kikerül innen, az jóvátehetetlenül beszennyezi a szentséget. Ahogy káros anyagok szennyezik be az átlátszóan tiszta, gyönyörű tavat. Mindegy, hogy mit gondol a világ, mindegy, hogy mit mond az evilági jogrendszer, mi így érezzük. Nagyon fontos, hogy ezt megértse. Ha mindössze ennyit felfog, ha betartja az ígéretét, akkor megfelelő mértékű díjat tudunk önnek fizetni, ahogy azt az imént már említettem.

– Világos – bólintott Aomame.

– Mi egy kicsike vallási közösség vagyunk. De erős szívünk és hosszú kezünk van.

Szóval hosszú kezetek van – gondolta a nő. Hogy mennyire hosszú, azt mindjárt meglátjuk.

Kopasz még mindig az asztalnak dőlve, összefont karral, figyelmesen nézte Aomamét, olyan tekintettel, mintha azt vizsgálná, egyenesen sorakoznak-e a falon a képek. Lófarok továbbra is az előbbi pózban ült. Az ő pillantása is Aomaméra irányult. Egyenletesen, szünet nélkül.

Aztán Kopasz az órájára nézett.

– Nos, akkor indulhatunk – mondta. Szárazon köhintett, átvágott a szobán, de olyan óvatos léptekkel, mint valami vízen járó szent ember, majd két halkat kopogott a szomszéd szobába vezető ajtón. Nem várta, hogy a szobából válaszoljanak, hanem kitárta a felé nyíló ajtót. Könnyedén meghajolt, majd belépett a szobába. Aomame követte, kezében a sporttáskával. Ahogy a szőnyegen haladt, ellenőrizte, hogy nyugodt-e a lélegzete. Ujját rezzenés nélkül tartotta egy képzeletbeli pisztoly ravaszán. Nincs ok aggodalomra. Ugyanúgy fog menni, mint mindig. De Aomame akkor is rettegett. A gerincére mintha jégkása ragadt volna, a nem egykönnyen olvadó fajtából. Higgadt vagyok és nyugodt, *ám a szívem mélyéből rettegek.*

„Vannak területek, ahova nem léphetünk be, ahova egyáltalán nem szabad betennünk a lábunkat” – mondta Kopasz. Aomame megértette, hogy mire gondolt. Régebben ő maga is olyan világban élt, mely egy ilyen terület köré épült, de *valójában* talán még most is abban a világban van. Lehet, hogy egyszerűen csak nem veszi észre.

Aomame egy hang nélkül, a foga közt ismételgette az ima szavait. Aztán nagy levegőt vett, elhatározta magát, és belépett a szomszéd szobába.

8 | **TENGO**
Lassan megérkeznek a macskák

A következő egy hetet és néhány napot Tengo valami fura csendben töltötte. Nemrég, egy este felhívta telefonon egy Jaszuda nevű ember, és közölte vele, hogy a felesége már elveszett, és többé nem tudja Tengót fölkeresni. Rá egy órára felhívta Usikava, és ő meg azt közölte, hogy Tengo és Fukaeri, ketten egy pár, a „gondolatbűnhöz” hasonlítható vírus fő hordozóinak minősülnek. Mindkét személy rendkívüli jelentést rejtő üzenetet adott át Tengónak (muszáj úgy gondolni, hogy ott rejlik a jelentés). Mint tógát öltött rómaiak, akik a Fórum közepén fellépnek az emelvényre, és az érdeklődő polgárok tudomására hozzák híreiket. Aztán amint mondandójuk végére értek, mindketten egyoldalúan letették a telefont.

A két telefonhívás után egy lélek sem kereste Tengót. Nem csörgött a telefon, levél se érkezett. Az ajtón se kopogtatott senki, okosan burukkoló postagalamb se repült be. Úgy tűnt, hogy a világon senkinek, se Komacunak, se Ebiszuno professzornak, se Fukaerinek, és Jaszuda Kjókónak sincs semmi mondanivalója Tengo számára.

Közben mintha Tengo is elvesztette volna érdeklődését a fenti személyek iránt. Nem is csak irántuk, hanem általában minden iránt. Nem izgatta különösebben, hogy mennyire fogy a *Légből szőtt gubó,* hogy vajon merre jár és mit csinál Fukaeri, a könyv szerzője, hogy mi sül ki a zseniális szerkesztő, Komacu cseles kis ötletéből, hogy jól halad-e Ebiszuno professzor átgondolt kis terve, hogy a média mennyire szagolta ki az igazságot, vagy hogy jelen pillanatban mit művel a titokzatos szekta, az Előfutár. Ha a csónak, amibe beszállt, felfordulva sodródik a folyón a vízesés felé, akkor úgyis elkerülhetetlen a zuhanás. Tengo most már kapálózhat akárhogy, a folyó sodra nem fog megváltozni.

Jaszuda Kjóko sorsa azért persze aggasztotta. Nem tudta, hogy pontosan mi történhetett, pedig ha akadt volna valami, amiben segíthet, nem sajnálta volna az erőfeszítést. Csakhogy akármilyen nehézségekkel néz is most szembe a nő, azok kívül esnek Tengo hatókörén. Gyakorlatilag semmit sem tehet.

Az újságolvasással is teljesen felhagyott. A világ haladt előre, és neki nem volt hozzá köze. Az erőtlenség úgy burkolta be testét, mint holmi saját, privát párafelhő. Már könyvesboltba se járt, mert utálta látni a *Légből szőtt gubó* halmokban sorakozó példányait. Összes tevékenysége abban merült ki, hogy egyenesen elment az előkészítő iskolába, onnan meg egyenesen haza. Már mindenhol nyári szünet volt, de mivel az előkészítőkben intenzív nyári kurzusokat tartanak, ebben az időszakban még a szokásosnál is több a munka. Tengónak azonban ez kapóra jött. Legalább addig, amíg a katedrán áll, a számokon kívül semmi másra nem kell gondolnia.

A regényét sem írta már. Hiába ült le az íróasztalhoz és kapcsolta be a szövegszerkesztőt, hiába jelent meg a képernyő, nem volt képes írni. Valahányszor megpróbált gondolkodni, fejében felbukkant a Jaszuda Kjóko férjével, aztán meg az Usikavával folytatott beszélgetés egy-egy töredéke.

A FELESÉGEM MÁR ELVESZETT, ÉS SEMMIFÉLE FORMÁBAN SEM TUDJA TÖBBÉ FELKERESNI ÖNT.

Ezek Jaszuda Kjóko férjének szavai.

HOGY EGY KLASSZIKUS HASONLATOT HOZZAK: MEGLEHET, HOGY ÖNÖK KINYITOTTÁK PANDÓRA SZELENCÉJÉT. ÖNÖK KETTEN, AKKOR IS, HA TALÁLKOZÁSUK CSAK A VÉLETLENNEK KÖSZÖNHETŐ, SOKKAL ÜTŐSEBB PÁROST ALKOTTAK, MINT AZT KÉPZELNÉ. AMI EGYIKÜKBŐL HIÁNYZOTT, AZT A MÁSIK KIVÁLÓAN TUDTA PÓTOLNI.

Ezek Usikava szavai.

Mindketten borzasztó homályosan fejezték ki magukat. A lényeg elkenve, kikerülve. És mégis ugyanarról beszéltek. Tengo, miközben

maga se tudott róla, működésbe hozott valamiféle erőt, ami kézzelfogható hatást gyakorol a környezetére (nagy valószínűséggel kedvezőtlen hatást) – a két telefonáló ezt akarta tudomására hozni.

Tengo kikapcsolta a szövegszerkesztőt, leült a földre, és egy darabig csak bámulta a telefont. Több utalásra lett volna szüksége. A kirakó több darabkájára. Csak hát senkitől se várhat segítséget. A jó szándék mostanában (vagy véglegesen) hiánycikk.

Azon gondolkodott, hogy fölhív valakit, Komacut, vagy Ebiszuno professzort, vagy Usikavát. De sehogy se akaródzott fölemelnie a telefont. Elege volt az érthetetlen, homályos célozgatásokból, melyekkel ők szolgáltak. Ha segítő utalást szeretett volna egy rejtély megfejtéséhez, akkor kapott egy újabb rejtélyt, márpedig egy ilyen végtelenített játékot nem lehet örökké játszani. *Tengo és Fukaeri ütős páros volt.* Hát ha ők ezt mondják, akkor rendben is vagyunk, nem? Tengo és Fukaeri: tisztára, mint Sonny és Cher. Verhetetlen páros. *Beat goes on.*

*

Egymás után teltek a napok. Tengo végül belefáradt, hogy csak üldögéljen a szobájában, arra várva, hogy végre történjen valami. Zsebébe belegyömöszölte a pénztárcáját meg egy zsebkönyvméretű regényt, fejébe csapta baseballsapkáját, föltette napszemüvegét, és elindult otthonról. Céltudatosan elgyalogolt az állomásig, felmutatta a bérletét, és felszállt a Csúó-vonal Tokió felé közlekedő gyorsvonatára. Különösebb célja nem volt, csak fölpattant az első vonatra, ami jött. A kocsiban alig lézengett valaki. Tengónak semmilyen terve nem volt aznapra. Szabadságában állt eldönteni, hogy hova megy és mit csinál (ha csinál valamit). Délelőtt tíz volt, nyári reggel: egy szellő se rezdült, erősen tűzött a nap.

Nagyon óvatos volt, mert megfordult a fejében, hogy esetleg nyomában vannak a „kutatók”, akiket Usikava említett. Az állomás felé menet többször is hirtelen megállt, és villámgyorsan hátrafordult, de senki gyanúsat nem látott. Az állomáson szándékosan rossz peron felé indult, aztán – mint aki hirtelen meggondolta magát –

irányt váltott, és leszaladt a lépcsőn. Senkit sem látott azonban, aki ugyanúgy mozgott volna, mint ő. Klasszikus üldözési mánia. Senki, de senki nem követi. Tengo ennyire azért nem fontos, azok meg biztos nem érnek ennyire rá. Különben is, még ő maga sem tudja, hogy hova megy és mit akar csinálni. Ha van valaki, aki egy kicsit távolabbról, tele kíváncsisággal meg szeretné figyelni, hogy mihez kezd most Tengo, az ő maga.

A vonat elhagyta Sindzsuku, aztán Jocuja, majd Ocsanomizu állomást, végül megérkezett Tokió végállomásra. Minden utas leszállt, Tengo is velük. Leült egy padra, és újra elgondolkodott azon, hogy most mit csináljon. Vajon hova menjen? Na, akkor itt vagyok a Tokió állomáson – mondta magának. Egész napra semmi terve. Erről az állomásra akárhova eljut. Melegnek ígérkezett a nap: talán elugorhatna a tengerhez. Felnézett, és tanulmányozni kezdte az átszállásokat mutató táblát.

És akkor rájött, hogy *mit akart csinálni.*

Párszor megrázta a fejét, de hiába is rázta, esélye se volt rá, hogy el tudja hessegetni a gondolatot. Valószínűleg már akkor eldöntötte, amikor Kóendzsiben felszállt a Tokió felé tartó vonatra. Nagyot sóhajtva felállt a pádról, lement a lépcsőn, és elindult a Szóbu-vonal vágányai felé. Megkérdezte, hogy ér leggyorsabban Csikurába, a vasutas némi menetrend-lapozgatás után meg is mondta neki. Fél tizenkettőkor van egy időszakosan üzemelő expressz Tatejama felé, arról aztán át kell szállnia egy személyvonatra, kicsivel kettő után meg is érkezik Csikurába. Tengo vett egy retúrjegyet a Tokió és Csikura közötti szakaszra, meg egy helyjegyet az expresszre. Aztán beült egy étterembe ott az állomáson, és curryt rendelt, hozzá salátát. Az egészet leöblítette egy gyenge kávéval, így ütötte agyon az időt.

Ha arra gondolt, hogy az apjával megy találkozni, elnehezült a szíve. Nem szerette igazán, és azt se tudta elképzelni, hogy ő szeretettel viseltetne iránta. Abban sem volt biztos, hogy az apja akar-e vele találkozni. Mióta Tengo általános iskolás korában nyíltan megtagadta, hogy kövesse NHK-díjbeszedő kőrútjaira, kettejük közt

fagyos volt a levegő. Aztán egy idő után Tengo szinte egyáltalán nem közeledett apjához. Ha nem volt feltétlenül szükséges, beszélni se beszélt vele. Négy évvel ezelőtt az apja kilépett az NHK-tól, és szinte azonnal bevonult egy demenciás betegeket gondozó intézetbe Csikurában. Tengo eddig csak kétszer volt ott. Közvetlenül azután, hogy apja beköltözött, problémák adódtak az ügyintézéssel, akkor Tengónak egyetlen élő hozzátartozóként meg kellett jelennie az intézetben. Később újra felmerült valami adminisztratív akadály, ami miatt megint el kellett zarándokolnia Csikurába. Azóta nem járt ott.

Az intézetet egy utca választotta el a tengerparttól, nagy alapterületű telek tartozott hozzá. Eredetileg egy iparmágnás nyaralója volt, aztán egy biztosító vásárolta meg rehabilitációs intézetnek, végül néhány éve elsősorban demenciával küszködő betegek gondozójává alakították át. Ezért aztán egy régi stílusú faszerkezetes épület mellett új, háromszintes vasbeton építmény állt: nem igazán illettek össze. Viszont jó levegőjű, és a hullámok zajától eltekintve mindig csendes környékről van szó. Ha nem túl szeles az idő, kellemes sétákat lehet tenni a tengerparton, a kertben pedig pompás fenyőliget fogja föl a huzatot. Az intézet orvosi műszerekkel is jól föl van szerelve.

Betegbiztosításának, a nyugdíjazásakor kapott jutalomnak, megtakarításainak és nyugdíjának köszönhetően Tengo apja viszonylag nyugodtan nézhetett hátralévő évei elébe. Nagy szerencse volt, hogy az NHK alkalmazotti jogviszonyban foglalkoztatta. Semmi olyan nem marad utána, amit vagyonnak lehetne nevezni, de legalább tud magáról gondoskodni. Tengo ezért volt a leghálásabb. Akár a tényleges biológiai apja ez az ember, akár nem, semmit nem állt szándékában elfogadni tőle, és adni sem akart neki különösebben semmit. Ők ketten máshonnan érkeztek és máshova tartanak. Életükből néhány évet véletlenül együtt töltöttek, ennyi az egész. Tengo sajnálatot érzett apja iránt, de ettől még semmit nem tehetett érte.

Csakhogy valószínűleg eljött a pillanat, amikor megint föl kell keresnie őt. Tengo tudta, hogy így van. Semmi kedve nem volt hozzá, legszívesebben azonnal sarkon fordult volna, hogy hazafelé vegye az irányt. A zsebében azonban ott volt a retúr vonatjegy és az expresszre szóló helyjegy. Most már így alakult.

Felállt, kifizette az ebédjét, kiballagott a peronra, és várta, hogy befusson a tatejamai expressz. Még egyszer figyelmesen körülnézett, de senkit nem látott, aki gyaníthatóan utána kutakodott volna. Körülötte csupa vidám család volt, akik a tengerhez indultak pár napra. Tengo zsebébe süllyesztette napszemüvegét, és megint föltette baseballsapkáját. Mit érdekel engem – gondolta magában. Ha meg akarnak figyelni, figyeljenek csak kedvükre. Épp egy Csiba megyei, tengerparti városba tartok, hogy találkozzam időskori demenciában szenvedő apámmal, aki talán emlékszik a fiára, talán nem. Már legutóbb is elég megbízhatatlan volt a memóriája. Mostanra nyilván tovább romlott a helyzet. A demencia előrefelé halad, és sose fordul vissza, ezt mondják. Olyan, mint egy csakis előre forgó fogaskerék. Ez egyike volt azon csekély számú ismeretnek, mellyel Tengo a demenciával kapcsolatban rendelkezett.

*

Amint a vonat elindult Tokió állomásról, előhúzta zsebéből a könyvét, és belemélyedt. A könyvbe az utazásról szóló novellákat gyűjtöttek össze. Az egyik történet főhőse egy fiatal férfi volt, aki egy macskák uralta városba látogat. A *Macskaváros* című fantasztikus novellát egy Tengo számára ismeretlen nevű német szerző írta, a műhöz fűzött magyarázat szerint a két világháború közötti időszakban.

A történetbeli fiatalember egyetlen táskával utazgatott, amerre épp eszébe jutott. Különösebb úti célja nem volt. Ha egy hely megtetszett neki, fogta magát, és leszállt a vonatról. Szállást keresett, bebarangolta a várost, és ott is maradt, amíg kedve tartotta. Ha ráunt a helyre, megint vonatra szállt. Mindig így töltötte a szabadságát.

A vonat ablakából egyszer meglátott egy szépséges folyót. A kanyargó víz mentén kellemes zöld dombok sorakoztak, lábuknál apró, nyugodt városkával. A folyó fölött öreg kőhíd ívelt. A látvány hívogatta a fiút. Milyen finom pisztrángot lehetne itt enni! Mikor a vonat megállt a városka állomásán, a fiú leszállt, táskájával a kezében. Senki más nem szállt le rajta kívül. Amint a peronra tette a lábát, a vonat indult is tovább.

Az állomáson nem voltak vasutasok. Biztos alig van erre forgalom. A fiú átsétált a kőhídon, és begyalogolt a városba. A városka nagyon *csendes.* Embereket egyáltalán nem látni. Minden üzlet rolója le van húzva, a hivatalokban sincs mozgás. Egyetlen szálloda van, annak recepciója is üres, és a csengetésre sem jelenik meg senki. A városka teljesen kihalt. Vagy talán minden lakó épp ebéd utáni szieszstáját tölti. Habár még csak délelőtt fél tizenegyre jár az idő, szieszstához korán van. Vagy talán valamilyen oknál fogva az emberek elhagyták ezt a helyet. Annyi azonban bizonyos, hogy a következő vonat csak másnap reggel ér ide, és muszáj itt tölteni az éjszakát. A fiú cél nélkül sétálgatott, hogy elüsse az időt.

Csakhogy az ott valójában a macskák városa volt. Amikor kezdett besötétedni, hadseregnyi macska érkezett a városba, át a kőhídon. Mindenféle bundájú és fajtájú macska. Sokkal nagyobbak, mint egy átlagos macska, de azért macskák. A fiút igencsak meglepte a látvány, és sietve elrejtőzött a városka közepén álló harangtoronyban. A macskák magától értetődő mozdulatokkal felhúzták az üzletek rolóit, vagy beültek a hivatalok ablakaiba, hogy megkezdjék a rájuk szabott munkát. Kis idő múltán még többen érkeztek a kőhídon keresztül. A macskák bevásároltak az üzletsoron, vagy betértek a hivatalokba elintézni ügyes-bajos dolgaikat, vagy ettek valamit a szálloda éttermében. Mások söröztek a kocsmában, és vidám macskadalokat énekeltek. Egy közülük harmonikázott, erre néhányan még táncra is perdültek. Mivel a macskák látnak a sötétben, világításra szinte egyáltalán nem volt szükség, ám a fiú mégis mindent szemügyre vehetett a harangtoronyból, mert aznap este az utolsó szögletig bevilágította a várost a telihold. Mikor pirkadni kezdett, a macskák bezárták a

boltokat, letették a munkájukat vagy egyéb dolgukat, átözönlöttek a hídon, és visszatértek oda, ahonnan jöttek.

Reggel, mikor már nem voltak ott a macskák, és a város ismét kiürült, a fiú lemászott a toronyból, befeküdt a szálloda egyik ágyába, és fogta magát, aludt egyet. Mikor megéhezett, evett a szálloda konyháján hagyott kenyérből és halból. Aztán, ahogy kezdett újra besötétedni, elbújt a harangtoronyban, és ismét reggelig figyelte a macskákat. Valamivel dél előtt meg alkonyaikor is jött egy vonat, és megállt a városka állomásán. Ha a délelőtti vonatra száll, a fiú továbbhaladhatott volna útján, ha az estire, akkor visszajuthatott volna oda, ahonnét jött. Az állomáson se leszállók, se felszállók nem voltak, de a vonat akkor is megbízhatóan megállt, és egy perc múlva továbbindult. Ha tehát a fiú akarta volna, maga mögött hagyhatta volna a baljós Macskavárost. Mégsem tette. Fiatal volt, tele kíváncsisággal, ambícióval és kalandvággyal. Még egy kicsit el akarta nézni a macskák városának csodás látványát. Ha lehet, azt is meg akarta tudni, hogy mikor lett ez a hely a macskáké, hogyan épül föl a Macskaváros, és vajon mit művelnek itt a macskák. Rajta kívül bizonyára senki sincs, aki ilyen csodát látott volna.

A harmadik nap éjszakáján kisebbfajta botrány kerekedett a harangtorony aljában. „Mintha emberszagot éreznék” – kezdett rá egy macska. „Most, hogy mondod, pár napja én is éreztem valami fura bűzt” – értett egyet vele egy másik, orrát fintorgatva. „Tényleg, nekem is úgy rémlik” – helyeselt megint valaki. Egy másik macska azonban kételkedett, hogy az nem lehet, mert erre nem jár ember. „Úgy igaz. Ember nem juthat be a Macskavárosba. De mégis világosan érezni a bűzét” – felelte valaki.

A macskák úgy döntöttek, hogy csapatokra oszlanak, és polgárőrség módjára az utolsó sarokig átkutatják a várost. Ha jól odafigyelnek, a macskák orra is igen jó. Nem telt sok időbe, és rájöttek, hogy a szag a harangtoronyból jön. A fiú hallotta, ahogy puha mancsuk fölfelé igyekszik a torony lépcsőin. Sarokba szorítottak – gondolta magában. A macskákat nagyon felizgatta és feldühítette az emberszag. Hatalmas, éles körmük és fehér, hegyes

foguk van. Ebbe a városba pedig ember nem teheti be a lábát. Nem lehet tudni, mit csinálnak a fiúval, ha megtalálják, de nem valószínű, hogy kedvesen útjára bocsátják, miután kitudta a titkukat.

A torony tetején megjelent három macska, és alaposan körbeszaglászott. „Ez aztán fura” – mondta egyikük, szálanként felborzadó szőrzettel. „Érezni a szagát, de az ember sehol.” „Tényleg különös – helyeselt egy társa –, de itt senki nincs. Valahol máshol kell keresnünk!” „Érthetetlen” – távoztak aztán fejcsóválva. Lefelé tartó lépteik zaja elhalt a lépcsőn, és beleveszett az éjszakába. A fiú megkönnyebbülten felsóhajtott, de ő sem tudta mire vélni a dolgot. Hiszen ezen a szűk helyen szembenézett a macskákkal, szó szerint összeért az orruk. Lehetetlen, hogy ne vegyék észre. És a macskák mégsem látták őt. Szeme elé tartotta a kezét. A keze látszott. Nem vált láthatatlanná. Különös. De akárhogy is van, reggel kimegy szépen az állomásra, és elhagyja ezt a várost. Túl veszélyes lenne itt maradni. A szerencse sem tart örökké.

Másnap azonban a délelőtti vonat nem állt meg az állomáson. Fékezés nélkül elsuhant a fiú előtt. A délutáni vonat ugyanúgy. A fiú látta a mozdonyvezetőt is, a vonat ablakaiban az utasok arcát is. A vonat azonban még csak nem is lassított. Úgy tűnt, az utasok sem látják a vonatra várakozó fiút. Talán magát az állomást sem látták. Mikor a délutáni vonat teljesen eltűnt a láthatáron, a környékre olyan csend borult, amilyen eddig soha. Aztán kezdett lenyugodni a nap. Lassan megérkeznek a macskák. A fiú megértette, hogy elveszett. Ez itt nem a macskák városa – világosodott meg végre. Ez itt az a hely, ahol neki el kell vesznie. Számára előkészített, nem evilági hely. A vonat pedig soha többé nem áll meg ezen az állomáson, hogy visszavigye őt régi világába.

*

Tengo egymás után kétszer is elolvasta a novellát. Felkeltette érdeklődését a kifejezés, hogy *az a hely, ahol neki el kell vesznie.* Aztán becsukta könyvet, és különösebb érdeklődés nélkül bámulta a tenger partján terpeszkedő, szürke ipari parkokat, amint elsuhannak a vonat ablakában. Olajfinomítók lángja, óriási gáztartályok,

messzire hordó ágyú csövére emlékeztető, vastag és alacsony kémények. Az utakon nagyméretű kamionok és tartálykocsik sora. Nagyon más, mint a Macskaváros képe. De ebben a látványban is volt valami valószerűtlen. Mint egy képzeletbeli világ, mely a föld alól támogatja a föld fölötti életet.

Kicsit később Tengo becsukta a szemét, és elképzelte, hogy Jaszuda Kjóko be van zárva a helyre, ahol neki magának *el kell vesznie.* Ahol nem áll meg a vonat, és se telefon nincs, se postaládák. Nappal abszolút magány uralkodik, az éj sötétjében pedig macskák nyomoznak utána kitartóan. És ez mindörökké ismétlődik. Tengo észre se vette, de egyszer csak elaludt. Nem hosszan, de mélyen aludt. Mikor felébredt, verítékben úszott. A vonat egyre csak haladt előre a nyárközepi Minamibószó tengerpart mentén.

Tengo Tatejamában leszállt az expresszről, és személyvonattal ment tovább Csikurába. Amikor megérkezett, az állomáson rögtön megcsapta orrát az ismerős tengerszag. Az utcán járó-kelő emberek mind barnára voltak sülve. Az állomásról taxival ment az intézetbe. A recepción megadta saját nevét és az apjáét is.

– Jelezte előre, hogy ma idelátogat? – kérdezte kopogó hangon a recepciós pultnál ülő, középkorú ápolónő. Apró termetű volt, fémkeretes szemüveget viselt, hajába ősz szálak kezdtek vegyülni. Tömpe gyűrűsujján gyűrű, talán a szemüvegkerethez passzítva vásárolta. Névtáblája szerint a neve Tamura.

– Nem jeleztem. Ma reggel döntöttem el hirtelen, hogy jövök, és ahogy voltam, rögtön föl is szálltam a vonatra – ismerte be őszintén Tengo.

A nővér kissé furcsálkodva nézett rá, aztán megszólalt:

– A látogatást előre kell jelezni. Az intézetnek is megvan a maga napirendje, és betegeinknek is a maguk időbeosztása.

– Elnézést kérek. Erről nem tudtam.

– Mikor járt itt utoljára?

– Két éve.

– Két éve… – Tamura nővér golyóstollat forgatott kezében, míg a látogatók listáját ellenőrizte. – Vagyis két év alatt egyszer sem volt látogatni.

– Nem voltam – felelte Tengo.

– Adataink szerint ön Kavana úr egyetlen hozzátartozója.

– Így van.

A nővér kitette a listát az asztalra, és egy pillanatra Tengo arcába nézett, de aztán nem szólt semmit. A tekintete nem volt vádló. Csupán meg akart bizonyosodni valamiről. Úgy tűnt, Tengo esete nem egyedi.

– Az édesapja jelenleg csoportos rehabilitációs foglalkozáson vesz részt. Ennek fél óra múlva vége lesz, utána találkozhatnak.

– Milyen állapotban van apám?

– Fizikailag egészséges. Semmilyen különösebb problémája nincs. *Ami a többit illeti*, hol jobb, hol rosszabb – mondta a nővér, és mutatóujjával könnyedén megérintette halántékát. – Hogy mit jelent a hol jobb, hol rosszabb, arról győződjön meg a saját szemével.

Tengo megköszönte, aztán az előtér sarkában berendezett váróban töltötte el az időt. Letelepedett a letűnt idők szagát árasztó kanapéra, elővette a zsebkiadású könyvet, és tovább olvasta. Időnként tengerszagú szél fújt, a fenyőágak hűvösen zörögtek a fuvallatban. A fenyőfákra rengeteg kabóca telepedett, teljes erejükből fújták a magukét. A nyár delelőjén járt, de úgy tűnt, a kabócák tudják, hogy nem tart sokáig. Mint akik a legnagyobb becsben akarják tartani hátralévő rövid kis életüket, telezengték a környéket.

Egy idő múlva megjelent a szemüveges Tamura nővér, és közölte Tengóval, hogy vége a rehabilitációs foglalkozásnak, és találkozhat az apjával.

– Megmutatom, merre van a szobája – mondta.

Tengo fölemelkedett a kanapéról, és ahogy elhaladt a hatalmas fali tükör előtt, rá kellett jönnie, hogy elég viharverten néz ki. Egy Jeff Beck japán koncertturnés pólót viselt, fölötte kifakult pamutvászon inget hiányzó gombokkal, térdénél apró pizzaszósz-folttal díszelgő nadrágot, jó ideje nem tisztított khakiszín tornacipőt, mindehhez baseballsapkát. Valljuk be, nem úgy van öltözve, ahogy elvárható lenne egy harmincéves férfitól, aki két év után beteglátogatóba jön az apjához. Ajándékba semmit nem hozott, nincs nála más, csak a zsebébe begyömöszölt könyv. Nem csoda, hogy a nővér furcsálkodva méregette.

Átvágtak a kerten, és míg az apja szobájának otthont adó épület felé gyalogoltak, a nővér mindenfélét elmagyarázott. Az intézethez három épület tartozik, a betegség előrehaladottságától függ, hogy ki melyikbe kerül. Tengo apja jelenleg a „közepesen előrehaladott állapotúak” épületében van. Mindenki az „enyhén előrehaladott” épületben kezdi, aztán átkerül a „közepesbe”, onnan pedig a „súlyosba”. Úgy működik ez, mint egy csakis egy irányba nyíló ajtó: az ellentétes irányba nincs mozgás. A „súlyosból” már sehova se lehet továbbmenni. A nővér természetesen nem tette hozzá, hogy sehova se, csak a hamvasztóba. De világos volt, hogy mire céloz.

Tengo apja kétágyas szobában lakott, de a szobatársa épp foglalkozáson volt. A gondozóban mindenféle rehabilitációs foglalkozást tartottak, például korongozást, kertészkedést, gimnasztikát. De a rehabilitációnak itt nem az eredeti állapot visszaállítása volt a célja, hanem a betegség előrehaladásának késleltetése, akármilyen csekély mértékben is. Vagy egyszerűen csak az idő eltöltése. Tengo apja az ablak mellé tett széken üldögélt, kibámult az ablakon túli szabad térbe. Mindkét kezét a térdén nyugtatta. Nem messze tőle, az asztalon apró, sárga szirmú cserepes virág állt. A padlót puha burkolattal borították, egy esetleges elesésből adódó sérülések megelőzésére. A szobában volt két egyszerű faágy, két íróasztal, meg szekrények a ruhák és az apróbb használati tárgyak tárolására. Mindkét asztal mellett volt egy kisebb könyvespolc. A függöny megsárgult a hosszú évek napsütésében.

Tengo nem fogta föl azonnal, hogy az ablak melletti székben ülő öregember az apja. Olyan volt, mint aki egy mérettel kisebb lett. De lehet, hogy az *összement* kifejezés lenne találóbb. A haja rövid volt és hófehér, mint a fű, ha megcsípte a dér. Arca beesett, szemürege talán éppen ezért még hatalmasabbnak tűnt, mint régen. Homlokán három mély ránc szántott keresztül. Fejének formája mintha eltorzult volna, de ezt talán csak rövidre vágott haja tette. Igen, a rövid haj emelte ki fejének fura formáját. Szemöldöke igen gazdagon burjánzott, füléből ősz szőrszálak meredtek elő. Nagy, hegyes fülei még nagyobbak voltak, mint régen, tisztára, mint egy bőregér szárnyai. Csak az orra nem változott: a fülével ellentétben kereken, vöröses-feketén domborodott. Szájának mindkét sarka legörbült, mintha mindjárt el akarna csöppenni a nyála. Szája kissé eltátva: kikandikáltak összevissza nőtt fogai. Az ablak mellett ülő apa látványa Tengónak Van Gogh kései önarcképét juttatta eszébe.

Az a férfi ott az ablaknál, pedig Tengo bent volt a szobájában, csak egy pillanatra fordította tekintetét a látogató felé, aztán tovább bámulta az ablakból feltáruló látványt. Messziről szemügyre véve nem is embernek látszott, hanem egér- vagy mókusféle állatkának. Tisztának éppen nem nevezhető, de valami szívós ösztönnel bíró élőlénynek. Ám mégis minden kétséget kizáróan Tengo apja volt az. Vagy mondjuk inkább úgy, hogy Tengo apjának maradványai. Az a kétévnyi idő rengeteget elrabolt fizikai valójából. Mint egy adószedő, aki könyörtelenül visz minden mozdíthatót egy szegény házból. A Tengo emlékeiben létező apa állandóan fáradhatatlanul dolgozó, erős férfi volt. Képtelen volt bármifajta önelemzésre vagy kreatív gondolkodásra, de megvolt a maga logikája, és primitív, de erős akarata. Képes volt hosszan tűrni, ürügyeket vagy siránkozást Tengo egyszer sem hallott a szájából. De ami most itt látható belőle, az a puszta váza. Nem több, mint egy minden melegségét elvesztett, üresen álló ház.

– Kavana úr – szólította meg a nővér Tengo apját tagoltan, tisztán csengő hangon. Nyilván megtanították neki, hogy a betegekhez így kell szólnia. – Kavana úr! Figyeljen csak ide szépen! Itt van a fia!

Az apa még egyszer feléjük pillantott. A kifejezéstelen, üres szempárról két elhagyott, az eresz alatt árválkodó fecskefészek jutott Tengo eszébe.

– Szervusz – mondta az apjának.

– Kavana úr, a fia eljött önhöz Tokióból! – mondta a nővér.

Az apa nem szólalt meg, csak egyfolytában bámulta Tengo arcát, mintha egy idegen nyelven írt, érthetetlen feliratot próbálna elolvasni.

– Fél hétkor van a vacsora. Addig szabadon tölthetik az időt – mondta végül Tengónak a nővér.

Mikor a nő kiment a szobából, Tengo kicsit habozott, de aztán odament az apjához, és leült vele szemben egy fakó huzatú székre. Régi darab lehetett, fából készült részei is rozogák voltak. Apja a szemével követte, amint Tengo leereszkedik a székre.

– Jól vagy? – kérdezte Tengo.

– Igen, köszönöm kérdését – felelte az apja hivatalos hangon.

Tengónak fogalma se volt, hogy most mit kellene mondania. Fölülről a harmadik gombot csavargatta pamutvászon ingén, kinézett az ablakból odalátszó szélfogó fenyőligetre, aztán megint visszafordult az apjához.

– Tokióból jött? – kérdezte most az apja. Úgy tűnt, nem ismeri meg Tengót.

– Igen, Tokióból.

– Akkor biztos az expresszel utazott.

– Igen – felelte Tengo. – Tatejamáig az expresszel jöttem, ott átszálltam a személyvonatra, az hozott el Csikuráig.

– Úszni jött?

Tengo így válaszolt:

– Én Tengo vagyok. Kavana Tengo, a fiad.

– Tokióban hol lakik?

– Kóendzsiben. Szuginami kerület.

A három ránc hirtelen elmélyült apja homlokán:

– Rengeteg ember hazudozik összevissza, mert nem akarja befizetni az NHK előfizetési díját.

– Apa – szólította meg apját Tengo. Nagyon régen mondta ki ezt a szót utoljára. – Én Tengo vagyok, a fiad.

– Nekem nincs fiam – mondta habozás nélkül az apja.

– Neked nincs fiad – ismételte meg Tengo gépiesen.

Az apja bólintott.

– Akkor én mégis ki vagyok? – kérdezte Tengo.

– Maga senki se – felelte az apja. És kétszer röviden megrázta a fejét.

Tengóban bennszakadt a levegő, egy időre elakadt a szava. Az apja se szólalt meg. A beállt csöndben mindketten próbálták kibogozni gondolataik összegabalyodott fonalát. Csak a kabócák nem tévelyegtek: teljes erőből fújták dalukat.

Tengo úgy érezte, hogy ez az ember most az igazat beszéli. Lehet, hogy az emlékei összeomlottak, tudata összezavarodott, de amit mond, az az igazság. Erre Tengo ösztönösen ráérzett.

– Ez meg mit jelent? – kérdezte.

– Maga senki se – ismételte el az apja az előbbi szavakat érzelemmentes hangon. – Senki se volt, most is senki, biztos eztán se lesz senki se.

Ez éppen elég, gondolta Tengo.

Föl akart kelni a székről, elgyalogolni az állomásig, és most azonnal visszamenni Tokióba. Amit hallania kellett, azt már hallotta. De képtelen volt fölállni. Úgy érezte magát, mint a fiú, aki bemerészkedett a macskák városába. Tele volt kíváncsisággal.

Tudni akarta, hogy mi van a felszín alatti mélyben. Világosabb válaszokat akart hallani. Tisztában volt vele, hogy ez veszélyeket rejt magában. De ha ezt a lehetőséget elszalasztja, valószínűleg soha nem ismeri meg a saját életét övező titkokat, és azok örökre belevesznek a homályba.

Tengo szavakat keresett és rendezett sorba, majd új sorba rakosgatta át őket. Aztán összeszedte a bátorságát és kimondta. Azt a kérdést, amit gyerekkora óta számtalanszor ki akart mondani, de mégse tudott soha:

– Ez azt jelenti, hogy te biológiai értelemben nem vagy az apám, és köztünk nincs vérrokonság?

Az apa szótlanul nézte Tengót. Az arckifejezéséről még csak azt sem lehetett leolvasni, hogy megértette-e a kérdést.

– Rádió- és tévéhullámokat lopni bűncselekmény – mondta aztán Tengo szemébe nézve. – Ugyanúgy, mint pénzt és értéktárgyakat lopni. Nem gondolja?

– Minden bizonnyal így van – értett egyet első körben Tengo.

Az apja elégedetten bólintott párszor.

– A hullámok nem ingyen hullanak az égből, mint az eső meg a hó – tette hozzá.

Tengo szótlanul figyelte apja kezét. Mindkét kéz a térdeken nyugodott, szépen egymás mellett. Jobb kéz a jobb térden, bal kéz a bal térden. Egy rezzenésnyit sem mozdult egyik sem. Két kicsi barna kéz. Mintha a napsütés apja testének közepéig hatolt volna. Azok a kezek hosszú éveken át a szabad ég alatt dolgoztak.

– Az anyám nem is halt meg betegségben, amikor kicsi voltam – mondta Tengo lassan, tagoltan.

Az apja nem válaszolt. Az arckifejezése se változott, a keze se mozdult. Szeme úgy fürkészte Tengót, mintha valami szokatlant vizsgálna.

– Anyám elszökött. Téged eldobott, engem meg otthagyott. Gondolom, egy másik férfival ment el. Vagy nem így volt?

Az apja bólintott:

– Hullámokat lopni nem szép dolog. Nem lehet csak úgy kedvünkre azt csinálni, amit akarunk, aztán meg elmenekülni előle.

Ez az ember pontosan érti a kérdéseket. Csak éppen nem akar rájuk egyenesen válaszolni. Tengónak ez volt az érzése.

– Apa – szólította meg Tengo. – Lehet, hogy valójában nem vagy az apám, de azért most így szólítalak. Más nevet nem tudok neked. Megmondom őszintén, én eddig nem szerettelek. Lehet, hogy sokszor kimondottan gyűlöltelek. Tudod, ugye? De ha te esetleg nem vagy az igazi apám, és köztünk nincs vérrokonság, akkor már okom se lesz arra, hogy gyűlöljelek. Azt nem tudom, hogy meg tudlak-e kedvelni. De az biztos, hogy jobban meg tudlak majd érteni, mint eddig. Én mindig csak *az igazságot* szerettem volna tudni. Hogy ki vagyok, honnan jöttem. Csak ennyit akartam megtudni. De *senki* nem árulta el nekem. Ha te itt és most elmondod, én többet se gyűlölni, se utálni nem foglak. És ez nekem öröm. Öröm, hogy ezután nem kell gyűlölnöm vagy utálnom téged.

Az apja továbbra is néma maradt, egyre csak bámulta Tengót kifejezéstelen szemeivel. De úgy rémlett, hogy az üres fecskefészkek mélyén felgyűlt valami egészen apró kis fény.

– *Én senki sem vagyok* – folytatta Tengo. – Ahogy mondod. Mint akit egymagában kihajítottak az éjszakai tengerre, és most ott lebeg. Hiába nyújtom ki a kezem, az senkit nem talál, hiába kiabálok, nem kapok választ. Én sehova se tartozom. Rajtad kívül senkim sincs, akit többé-kevésbé a családomnak nevezhetnék. És te rejtegeted a titkot, és egyáltalán nem akarsz beszélni róla. Az emlékeidből pedig minden egyes nappal egyre több vész el ebben a tengerparti városban. És bizony a rólam szóló igazság is ugyanígy elvész. Ha nem segítesz rajtam az igazsággal, akkor én senki sem vagyok, és ezután se lehet belőlem senki. Ez pontosan úgy van, ahogy mondod.

– „A tudás értékes társadalmi tőke” – mondta az apja, mintha monotonon felolvasná. De a hangja kicsit halkabb volt, mint korábban. Mintha mögötte valaki lecsavarta volna a hangerejét.

– „Ebből a tőkéből minél többet fel kell halmoznunk, hogy kellő körültekintéssel felhasználhassuk, majd gazdagon gyümölcsöző formában a jövő nemzedékeire hagyományozhassuk. Az NHK-nak ezért van szüksége az önöktől befolyó előfizetési díjakra.”

Mintha egy mantrát hajtogatna, gondolta Tengo. Egész életében ilyesfajta szövegek ismételgetésével védte meg magát. Tengónak le kell rombolnia ezeket a jól kiépített védelmi rendszereket. Ki kell rángatnia mögülük a hús-vér embert.

– Milyen volt az anyám? Hova ment? Mi lett vele? – vágott az apja szavába.

Az apja hirtelen elhallgatott. Nem hajtogatta tovább varázsigéit.

Tengo folytatta:

– Belefáradtam az olyan életbe, amelyikben utálnom, gyűlölnöm kell valakit, és haragudnom kell rá. Belefáradtam abba, hogy senkit se szerethetek. Egyetlen barátom sincs. *Egyetlenegy se.* De legfőképpen, magamat szeretni se vagyok képes. Hogy miért nem tudom magamat szeretni? Hát mert másokat se tudok. Az ember úgy tanulja meg saját magát szeretni, hogy szeret másokat, mások meg szeretik őt. Érted, amit mondok? Aki képtelen másokat szeretni, az saját magát is képtelen helyesen elfogadni. Nem azt mondom, hogy az egész a te hibád. Ha belegondolok, te is egy ugyanilyen helyzet áldozata vagy. Biztos te sem tudod, hogy kell magadat szeretni. Vagy tévedek?

Az apja csöndbe burkolózott. Ajka szorosan zárva maradt. Arcáról nem lehetett leolvasni, hogy mennyit fogott föl abból, amit Tengo mondott. Tengo is elhallgatott, belesüppedt a székbe. A kitárt ablakon befújt a szél. Fellibbentette a napsütéstől kifakult függönyt, megrezegtette a cserepes virág aprócska szirmait, aztán a nyitva

maradt ajtón át kiszökött a folyosóra. Felerősödött a tengerszag. A kabócák zajába belevegyült a fenyőfák tűleveleinek lágy suhogása.

Tengo halkan tovább mondta:

– Gyakran látok egy fantomképet. Nagyon régóta, újra és újra teljesen ugyanazt a képet látom. Én úgy gondolom, hogy ez nem valami fantazmagória, hanem az emlékeimben rögzült, valóságos kép. Másfél éves vagyok, anyám ott van mellettem. Egy fiatal férfival ölelkezik. Az a férfi nem *te* vagy. Nem tudom, kiféle-miféle az a férfi, de az az egy biztos, hogy *nem* te vagy. Fogalmam sincs, miért, de ez a kép ráégett a szemhéjam belsejére, és lehetetlen levakarni.

Az apja semmit nem szólt. Mégis nyilvánvaló, hogy a szeme valami idegenre néz. Valamire, amire nincs ott előttük. A két ember továbbra is csendben ült. Tengo a hirtelen megerősödő szél hangjára fülelt. Hogy az apa mire hallgat, arról Tengónak sejtelme se volt.

– Nem olvasna föl nekem valamit? – törte meg az apa a hosszúra nyúlt csendet. Hivatalos hangon beszélt. – Fáj a szemem, és nem tudok olvasni. Nem tudom sokáig követni a sorokat.

Azon a polcon talál könyveket. Válasszon nyugodtan bármit, ami önnek tetszik.

Tengo föladta. Fölállt a székről, és végigfuttatta szemét a polcon sorakozó könyvek gerincén. Nagyrészt történelmi regények voltak. Megvolt a *Daiboszacutóge-hágó* összes kötete. De Tengónak sehogy se akaródzott veretes nyelven íródott, régi regényeket olvasnia az apjának.

– Ha lehet, a macskák városáról szeretnék felolvasni egy történetet. Az is megfelelne? – kérdezte. – Épp ezt a könyvet olvasgattam, azért van nálam.

– Történet a macskák városáról – ízlelgette a szót egy darabig az apa. – Ha nem terhelem vele, felolvasná nekem?

Tengo rápillantott az órájára, aztán válaszolt:

– Egyáltalán nem terhelsz vele. Még van időm a vonatig. Nem tudom, hogy tetszeni fog-e a történet, mert elég furcsa.

Azzal előhúzta zsebéből a könyvet, és belekezdett a *Macskaváros* olvasásába. Az apja meg se mozdult az ablak melletti székén ülve, csak figyelmesen hallgatta a történetet. Tengo jól érthető hangon, lassan olvasta a szöveget. Közben kétszer vagy háromszor megállt egy kicsit pihenni, és közben megfigyelte az apja arcát is, de semmiféle reakciót nem tudott róla leolvasni. Azt se tudta megállapítani, hogy az apjának tetszik-e a történet vagy sem. Mikor Tengo befejezte az olvasást, az apja teljesen mozdulatlanul ült ott, becsukott szemmel. Úgy tűnt, mintha elszundikált volna. Pedig nem aludt, csak mélyen belemerült a történetbe. Egy darab időbe beletelt, hogy újra előbukkanjon belőle. Tengo türelmesen várta azt a pillanatot. Közben kezdtek halványulni a délutáni fények, érződött, hogy lassan alkonyodni kezd. A tenger felől érkező szél tovább fújta a fenyőfák ágát.

– Ott a macskák városában van televízió? – az apa első kérdése szakmai szempontú volt.

– A novellát az 1930-as években, Németországban írták, televízió akkor még nemigen lehetett. De rádió már igen.

– Én akkoriban Mandzsúriában voltam, ott rádió se volt. Adócsatornák se voltak. Az újság se nagyon ért oda, a két héttel korábbi lapokat olvastuk. Ennivaló se volt rendesen, és persze nő se. Néha farkasok is feltűntek. A világ vége volt az ott.

Aztán az apa elhallgatott egy időre, és töprengett valamin. Biztos a fiatalon Mandzsúriában töltött éveire gondolt, a telepesek keserves mindennapjaira. De ezek az emlékek azonnal összezavarodtak, és beszippantotta őket a semmi: arckifejezésének változásai ezt árulták el tudatállapotának alakulásáról.

– Azt a várost a macskák építették? Vagy az emberek építették régen, csak odatelepedtek a macskák? – mormolta az ablaküveg felé fordulva, mintha magában beszélne. Mégis úgy tűnt, hogy a kérdést Tengónak szánta.

– Nem is tudom – felelte Tengo. – De mégiscsak úgy tűnik, az emberek építették nagyon régen. A macskák meg talán azért költöztek be, mert az emberek valamiért eltűntek a városból. Például mind meghaltak egy járványban.

Az apja bólintott:

– Ha üresség keletkezik, valami eljön, hogy betöltse. Mindenki ezt csinálja.

– Mindenki ezt csinálja?

– Ezt bizony – jelentette ki Tengo apja.

– Te milyen ürességet töltesz be?

Az apja gondterhelt arcot vágott. Hosszan lecsüngő szemöldöke eltakarta a szemét. Aztán némileg lenézően mondta:

– Te nem érted?

– Nem értem.

Az apa orrlukai kitágultak, egyik szemöldöke kissé fölemelkedett. Mindig ilyen képet vágott, ha valami nem tetszett neki.

– Ha valamit magyarázni kell, azt magyarázhatják már akárhogy, úgyse fogod megérteni.

Tengo összehúzott szemmel próbált olvasni a másik arcáról. Az apja soha nem beszélt ilyen furcsán, sejtelmesen. Mindig konkrét, tényszerű közlések hagyták el a száját. Csakis szükséges esetben, csakis annyit mondani röviden, amennyit kellett: ennek az embernek ez volt a párbeszédről alkotott, kikezdhetetlen definíciója. De az arcán nem volt kifejezés, amiből olvasni lehetett volna.

– Értem. A lényeg, hogy *valamilyen* ürességet töltesz be – mondta rá Tengo. – És ki tölti be helyetted az ürességet, *amit te hagytál?*

– Te – válaszolta az apja habozás nélkül. Aztán felemelte a mutatóujját, és egyenesen, erővel Tengóra mutatott. – Egyértelmű, nem? Én betöltöttem az ürességet, amit valaki más hagyott.

Cserébe te betöltöd az ürességet, amit én hoztam létre. Mintha váltásban dolgoznánk.

– Mint ahogy a macskák betöltötték a lakatlanná lett várost.

– Igen, elveszünk, mint a város – mondta Tengo apja, és mélázva bámulta saját kinyújtott mutatóujját, mintha nem tudná, hogy kerül ide ez a furcsa holmi.

– Elveszünk, mint a város – ismételte meg Tengo apja szavait.

– A nő, aki szült téged, már sehol sincs.

– *Sehol sincs.* Elveszünk, mint a város. Vagyis meghalt, úgy érted?

Az apja erre nem válaszolt.

Tengo felsóhajtott:

– Akkor ki az én apám?

– Puszta üresség. Anyád az ürességgel feküdt össze, abból szült téged. Én töltöttem be azt az ürességet.

Miután az apja ezt kimondta, becsukta a szemét, becsukta a száját.

– Az ürességgel feküdt össze?

– Bizony.

– És te fölneveltél engem. Így volt, ugye?

– Hát nem megmondtam az előbb? – az apja szinte színpadiasán megköszörülte a torkát, aztán úgy magyarázta, mint valami egyszerű összefüggést egy értetlen gyereknek: – Ha valamit magyarázni kell, azt magyarázhatják már akárhogy, úgyse fogod megérteni

– Én az ürességből jöttem? – kérdezte Tengo.

Nem kapott választ.

Tengo összekulcsolta ujjait a térdén, és egyenesen, szemből szembe még egyszer az apjára nézett. És azt gondolta: ez az ember

egyáltalán nem puszta váz, és nem is valami üresen álló ház. Ez egy hús-vér ember, aki hallgatagon túlél ezen a tengerparti földdarabon, magában cipelve konok kis lelkét és borús emlékeit. Arra kényszerül, hogy együtt éljen a belsejében szép lassan terjeszkedő ürességgel. Emlékei és az üresség egyelőre még harcolnak. De végül, akár akarja ő, az emlékek tulajdonosa, akár nem, az üresség teljesen elnyeli minden megmaradt emlékét. Ez csak idő kérdése. Vajon az az üresség, ahova ő tart, azonos azzal, amiből én születtem?

Tengónak úgy rémlett, hogy a fenyőfák csúcsa fölött nyargaló alkonyati szélbe távoli tengerdübörgés is keveredik. De lehet, hogy csak képzelődött.

9 | **AOMAME**
A kegyelem ára

Amint Aomame bent volt a szobában, Kopasz mögéje került, és gyorsan becsukta az ajtót. A szobában koromsötét volt. Az ablakokon nehéz függöny lógott, és minden világítást lekapcsoltak. A függönyök résein beszűrődött némi kis fény, de az is csak arra volt jó, hogy még feltűnőbbé tegye a sötétséget.

Mintha planetáriumba lépett volna be, vagy egy moziba filmvetítés közben, Aomame szemének időre volt szüksége, hogy megszokja a sötétet. Az első, amit meglátott, egy alacsony asztalkára állított elektromos óra kijelzője volt. A zöld színű számok délután 7 óra 20 percet mutattak. Kis idő múlva Aomame arra is rájött, hogy a szemközti falnál egy óriási ágy áll. Az óra annak az ágynak a fejéhez volt állítva. A szoba egy picit kisebbnek tűnt, mint a tágas szomszéd terem, de egy átlagos hotelszobához képest így is bőven akadt benne hely.

Az ágyon szinte hegy méretű, fekete halom dagadt. Mire Aomame rájött, hogy a kivehetetlen kontúrok egy fekvő ember testét rajzolják körül, ismét eltelt némi idő. A körvonalak egy rezzenésnyit sem mozdultak. Az élet legkisebb jelét sem mutatták. Lélegzetvételt sem lehetett hallani. Egyetlen hang hallatszott: a légkondicionáló mennyezeti nyílásából áradó levegő zümmögése. De a halom nem lehet élettelen. Kopasz ugyanis úgy viselkedik, mint aki abból indul ki, hogy *az* ott egy élő ember.

Óriási darab ember. Valószínűleg férfi. Nem lehet kivenni, de úgy tűnik, nem Aomame irányába fordítja az arcát. Nincsen betakarózva: hason fekszik a szépen kiterített ágytakarón. Mint óriási vadállat egy barlang mélyén, amint sebe gyógyulását várja, és vigyáz, hogy ne merítse ki az erejét.

– Itt az idő – szólította meg Kopasz az árnyékot. Eddig nem hallott feszültség rezgeti a hangjában.

Nem tudni, hogy a férfi hallotta-e, amint szólnak hozzá. A sötét hegy az ágyon meg se moccant. Kopasz az ajtó elé állt, és mozdulatlanul várakozott. A szobára mély csönd borult, hallatszott, amint valaki nyel egyet. Aomame rájött, hogy ő volt az. Jobb kezében sporttáskáját szorongatva Kopasszal együtt várta, hogy történjen valami. Az óra kijelzőjén a számok 7:21-re váltottak, aztán 7:22-re, aztán 7:23-ra.

Végül megremegtek az ágyon a halom körvonalai, és valami mozgást mutattak. Az apró remegésből végül világos mozdulat lett. Kiderült, hogy az ember az ágyon mélyen aludt, vagy valami alváshoz hasonló állapotban leledzett. Magukhoz tértek az izmai, lassacskán emelkedésbe kezdett felsőteste, némi idő elteltével újraformálódott a tudata. Az árnyék az ágyon feltápászkodott és törökülésbe ült. Most már biztos, hogy férfi, gondolta Aomame.

– Itt az idő – ismételte Kopasz.

A férfi hangosan kifújta a levegőt. Lassú, vaskos lélegzet volt, mintha mély kút fenekéről törne föl. Utána azt lehetett hallani, ahogy a férfi óriási levegőt vesz. Vad és nyugtalan levegővétel volt, olyan, mint az erdő fái között utat törő viharos szél. Azután ez a kétféle hang ismétlődött, köztük hosszú szünetekkel. A ritmikus, jelentésekkel teli ismétlődés nyugtalanná tette Aomamét. Úgy érezte, tökéletesen ismeretlen területre lépett, mint amilyen egy mélytengeri árok feneke vagy egy kisbolygó felszíne. Olyan helyre, ahova nagy nehezen el lehet jutni, de ahonnan hazakeveredni már lehetetlen.

A szeme nem bírta megszokni a sötétséget. Egy darabon ellátott, de attól tovább sehogyan se. Jelen pillanatban csak a szobában tartózkodó férfi sötét sziluettjét tudta kivenni. Hogy az arcát merre fordítja, hogy éppen mit néz, azt már nem. Mindössze annyit volt képes megállapítani, hogy a férfi egy monstrum, és hogy lélegzetvételének ritmusára a válla csendesen, de óriásit mozdulva emelkedik és süllyed. Ez nem átlagos légzés volt: különleges céllal és funkcióval bírt, az utolsó porcikájáig igénybe vette a férfi erejét. Lapockája és rekeszizma valósággal kimozdultak helyükből, szinte

el lehetett képzelni, ahogy kiterjednek és zsugorodnak. Adagos ember egyáltalán nem képes ilyen hevesen szedni a levegőt. Ez a speciális légzés csakis hosszú, szigorú gyakorlással sajátítható el.

Kopasz Aomame mellé állt, tartása továbbra is szálfaegyenes. Gerince kihúzva, álla könnyedén leejtve. Az ő légzése, éles ellentétben az ágyon ülő férfiéval, felületes volt és gyors. Észrevétlen próbált maradni, úgy várakozott. Arra várt, hogy befejeződjön az égrengető mélylégzés, ami feltételezhetően a test karbantartását szolgáló, rendszeres napi rutin része volt. Aomaménak se volt más választása, mint Kopasszal együtt kivárni a légzőgyakorlatok végét. Bizonyára azért van rájuk szükség, hogy gyakorlójuk magához térjen.

Végül, mintha egy hatalmas gép érne szép lassan művelete végére, a zihálások fokozatosan ritkulni kezdtek, majd megszűntek. Egyre hosszabbra nyúltak a két levegővétel közötti szünetek, végül egy alapos, minden csepp levegőt kifacsaró kilégzés után ismét mély csönd borult a szobára.

– Itt az idő – mondta Kopasz harmadjára is.

A férfi fejével lassú mozdulatot tett. Úgy tűnt, Kopasz felé néz.

– Távozhatsz – szólalt meg. Tiszta, mély bariton hangja volt. Határozott hang, egy csepp bizonytalanság sincs benne. A hanghoz tartozó test tehát tökéletesen éber.

Kopasz kicsit meghajtotta magát a sötétben, és távozott, ugyanúgy fölösleges mozdulatok nélkül, mint mikor belépett a szobába. Becsukódott az ajtó, és Aomame kettesben maradt a férfival.

– Elnézést a sötétségért – mondta a férfi.

– Engem nem zavar – felelte a nő.

– Muszáj volt besötétíteni – folytatta a férfi lágyan. – De ne aggódjon, semmi bántódás nem éri.

Aomame némán bólintott. Aztán eszébe jutott, hogy hiszen sötétben vannak, és hangosan kimondta, hogy „értem”. A hangja kicsit keményebb és magasabb volt a szokásosnál.

A férfi egy darabig Aomamét vizslatta a sötétségben. A nő érezte, hogy borzasztó intenzitással figyelik, pontos, precíz szemmel. Nem „nézik”, hanem „felmérik”, inkább ez a megfelelő kifejezés. Az a férfi ott az ágyon az utolsó porcikájáig képes volt átvilágítani Aomame testét. A nő úgy érezte, egyetlen pillanat alatt letéptek róla mindent, amit viselt, és anyaszült meztelenül áll ott. Az a pillantás nemcsak a bőrét érte, hanem behatolt az izmaiba, a belébe, a méhébe. Ez az ember *lát* a sötétben, hasított bele a nőbe. *Látja* a szemmel nem láthatót.

– Éppen a sötétben látni igazán élesen – mondta a férfi, mintha belelesett volna Aomame gondolataiba. – De ha túl sokáig vagyunk a sötétben, nehéz visszatérni a felszíni fényre. Egy ponton muszáj előjönni belőle.

Aztán megint megfigyelés alá vette Aomamét. Szexuális vágy nem vibrált a levegőben, mindössze arról volt szó, hogy a férfi egyfajta objektumként *felmérte* a nőt. Ahogy egy hajó utasa figyeli a fedélzetről a hajó mellett elmaradó szigetet. Csakhogy ez az utas nem mindennapi utas: *mindent* tudni akar a szigetről. Amint az éles és könyörtelen tekintet véget nem érőn vizslatta, Aomame átérezte, mennyire tökéletlen és bizonytalan a teste. Pedig nem szokta így érezni. A melle méretét leszámítva éppen hogy büszke volt a testére. Erőfeszítést nem sajnálva megedzette és szépen karban tartja. Izmai rugalmasan feszülnek, fölösleg egy gramm sincs rajta. De ahogy ez a férfi figyeli, elkezdi szánalmas, öreg hússzatyornak érezni magát.

Mintha érzékelte volna, hogy Aomame mit gondol, a férfi felhagyott a megfigyelésével. A figyelő tekintet rohamosan veszített erejéből. Mint mikor valaki lopva elzárja a csapot, mely vízzel táplálta a locsolócsövet.

– Bocsásson meg, hogy ugráltatom, de elhúzná egy kicsit a függönyt? – kérdezte csendesen a férfi. – Koromsötétben bizonyára ön se tud dolgozni.

Aomame letette a táskáját, odament az ablakhoz és elhúzta a nehéz, vastag sötétítőfüggönyt, aztán a fehér csipkefüggönyt is. Tokió esti fényei beáradtak a szobába. A Tokió-torony díszkivilágítása, a gyorsforgalmi utak lámpasorai, a mozgásban lévő autók reflektorai, a felhőkarcolók ablakából kiszűrődő világosság, az épületek tetejére szerelt színes neonreklámok: a mindezek kavalkádjából születő, sajátos nagyvárosi esti fény bevilágította a hotelszobát. Nem olyan nagyon erős fény ez. Éppen csak annyi kis világosság, amennyiben ki lehet venni a szoba bútorait. Aomame örömmel üdvözölte a fényeket: abból a világból érkeztek, amelybe tartozott. Átérezte, mennyire hiányoztak neki. De úgy tűnt, ezek a csekély kis fénysugarak is túlságosan megviselik az ágyon ülő férfi szemét, mert mint aki kerülni próbálja őket, hatalmas kezével eltakarta az arcát.

– Jól van? – kérdezte Aomame.

– Ne aggódjon! – felelte a férfi.

– Összehúzom kicsit a függönyt.

– Nem, hagyja csak így. Baj van a retinámmal, időbe telik, míg megszokom a fényt. Mindjárt rendben lesz. Foglaljon helyet, és várjon, jó?

Baj van a retinámmal, ismételte magában Aomame. Akinek baj van a retinájával, az jórészt a megvakulás szélén áll. De ez a probléma nem tartozik rá. Amivel neki foglalkoznia kell, az nem a férfi látása.

Míg a férfi eltakarta az arcát, és próbálta szoktatni szemét az ablakon beszűrődő fényhez, Aomame a kanapéra telepedett, és jól megnézte magának az emberét: most az ő ideje jött el az aprólékos vizsgálódásra.

Hatalmas termetű férfi volt. Nem kövér, csak hatalmas. Erősnek is tűnt. Aomame korábban hallotta az öreg hölgytől, hogy óriási emberről van szó, de nem számított rá, hogy ilyen nagy lesz. Persze hol van az előírva, hogy egy szektaalapító nem lehet böhöm nagy? És Aomame arca eltorzult, amikor eszébe jutottak a tízéves kislányok, akiket ez a hatalmas férfi megerőszakolt. Elképzelte, ahogy a meztelen férfitest egy aprócska lány testére nehezedik. A lányoknak esélyük sem volt ellenállni. Lehet, hogy egy felnőtt nőnek se nagyon lett volna.

A férfi vékony anyagból varrott, gumival összehúzott szárú melegítőnadrágot és hosszú ujjú inget viselt. Egyszínű, kicsit selymesen csillogó, bő szabású ing. Elöl gombokkal záródik, a felső két nyílás begombolatlanul. A nadrág és az ing is fehérnek vagy nagyon halvány krémszínűnek tűnik. Nem alvóruha, de kényelmes, laza otthoni viselet. Déltengeri szigetekre, hűsöléshez is megfelelő öltözék. A férfi két meztelen lába csak ránézésre is igen nagy. Válla olyan széles, hogy kőkerítésnek is beillene, tapasztalt bunyós is megirigyelné.

– Örülök, hogy eljött – mondta a férfi, kivárva, hogy Aomame pillantása körbeérjen rajta.

– Ez a munkám. Szükség esetén bárhova elmegyek – mondta Aomame szándékosan érzelemmentes hangon. Pedig amíg beszélt, úgy érezte magát, mint egy rendelésre érkezett prostituált. Talán az éles tekintet tette, mely mintha meztelenre vet-kőztette volna a sötétségben.

– És rólam vajon mennyit tud? – kérdezte a férfi, kezével még mindig eltakarva az arcát.

– Hogy én mennyit tudok önről?

– Igen.

– Szinte semmit sem tudok – válogatta meg a szavait Aomame. – A nevét sem mondták meg, csak azt, hogy Nagano vagy Jamanasi

megyében egy vallási közösséget vezet. És hogy valami olyan fizikai jellegű panasza van, amin én talán segíthetek.

A férfi néhányszor megrázta a fejét, elvette kezét az arca elől, és szembefordult Aomaméval.

Hosszú haja volt. Egyenes, sűrű, majdnem a válláig érő hajába elég sok ősz szál is vegyült. A negyvenes évei végén, ötvenes évei elején járhatott. Az orra olyan méretes volt, hogy arca jelentős részét elfoglalta. Kiálló, csodálatosan egyenes orr. Naptárfotókon látható alpesi hegyet idéz. A hegy lábánál tágas mezők, a látvány tiszteletet parancsoló. Aki a férfi arcára néz, először az orrát veszi észre. Orrával kiáltó ellentétben a szemei mélyen ülnek, nehéz megállapítani, hogy pupillái vajon mire fókuszálnak. Testéhez illően arca is széles és vaskos. Tökéletesen borotvált, arcán egyetlen sérülés vagy anyajegy sem fedezhető fel. Vonásai rendezettek, nyugalmas, intellektuális levegő is érezhető körülötte. És mégis, van benne valami megmagyarázhatatlan, valami nem átlagos, ami elbizonytalanítja a vele találkozót. Az első benyomás az arcáról nyomasztó hatású. Talán az orra túl nagy. Arca minden kellemes egyensúlyt nélkülözni kénytelen miatta, és nyugtalanságot kelt bárkiben, aki csak ránéz. De lehet, hogy mélyen ülő, némán figyelő, ősidők gleccsereinek sugarát kibocsátó szemei teszik. Vagy talán az embertelenség benyomását keltő, vonalvékony ajka, mely azzal fenyeget, hogy váratlanul előtör belőle valami megjósolhatatlan ige.

– Más egyéb? – kérdezte a férfi.

– Semmi különöset nem tudok. Azt az utasítást kaptam, hogy *stretching*-kezelésre készüljek. Az én szakterületem az izomzat és az ízületek. A páciensem világban elfoglalt helyéről vagy természetéről nem szükséges különösebben tájékozottnak lennem.

Ahogy egy prostituáltnak sem, jutott Aomame eszébe.

– Értem, amit mond – felelte a férfi mély hangon. – De azt hiszem, esetemben mégis szükség lesz némi magyarázatra.

– Parancsoljon.

– A környezetemben élő emberek Vezérnek hívnak. Az arcomat azonban szinte sohasem láthatják. Hiába tagjai ugyanannak a gyülekezetnek, hiába laknak ugyanazon a földterületen, a hívők még az arcomat sem ismerik.

Aomame bólintott.

– Önnek mégis megmutatom az arcom. Nem várhatom el, hogy koromsötétben vagy végig bekötött szemmel gyógykezeljen. Az udvariasság is így kívánja.

– Ez nem gyógykezelés – igazította ki Aomame hűvös hangon –, hanem egyszerű izomlazítás. Gyógyító tevékenység folytatására nincs engedélyem. Én mindössze annyit teszek, hogy külső erőbehatás segítségével megnyújtom azokat az izmokat, amelyeket hétköznapi tevékenységeink során keveset használunk, vagy amelyek használata átlagos életmódot folytató emberek számára nehézkes.

A férfi mintha halványan elmosolyodott volna. De lehet, hogy érzéki csalódás volt, és csak az arcizmai rángatóztak egy kicsit.

– Tisztában vagyok vele. Csak az egyszerűség kedvéért használtam a „gyógyítás” szót, ne törődjön vele! Pusztán annyit akarok mondani, hogy ön most olyasmit lát, amit átlagos körülmények között nem látnak emberek. Szeretném, ha ezt észben tartaná.

– Hogy a jelenlegi munkáról senkinek ne beszéljek, arra már figyelmeztettek – mondta Aomame a szomszéd szobába vezető ajtóra mutatva. – De nincs oka aggodalomra. Amit itt látok és hallok, legyen az bármi, nem jut ki innen. Munkám során nagyon sok ember testét kezelem. Lehet, hogy a helyzete speciális, de számomra ön akkor sem más, mint egy az izomproblémákkal küszködő rengeteg páciens közül. Engem csak az izmai foglalkoztatnak.

– Úgy tájékoztattak, hogy gyermekkorában a Tanúk Gyülekezetének tagja volt.

– Az nem az én választásom volt. Pusztán csak úgy neveltek, hogy hívő váljon belőlem. Óriási különbség.

– Valóban óriási különbség – ismerte el a férfi. – De azoktól a képzetektől, melyeket gyermekkorában ültettek el benne, az ember bizony nem tud szabadulni.

– Sajnos vagy szerencsére.

– A Tanúk Gyülekezetének tanításai elég sokban különböznek az én gyülekezetem hitétől. Az olyan vallások, melyek középpontjában a végítélet hirdetése áll, véleményem szerint többé-kevésbé mind csalók. A vég ugyanis minden esetben pusztán az egyén számára következik be, ez az én véleményem. De ettől eltekintve a Tanúk Gyülekezete meglepően szívós közösség. A története nem túl hosszú, viszont számos megpróbáltatást túlélt már. És a hívei száma apránként növekszik. Sokat tanulhatunk tőlük.

– Ez csupáncsak azt jelenti, hogy ennyire bezárkóztak. Ami zárt és kicsi, az keményebben ellen tud állni a kívülről jövő erőknek.

– Valószínűleg igaza van – mondta a férfi, aztán várt egy kicsit, mielőtt folytatta: – De most nem azért vagyunk itt, hogy a vallásról társalogjunk.

Aomame erre semmit nem szólt.

– Szeretném, ha tisztába kerülne azzal a ténnyel, hogy a testem számos tekintetben *különleges.*

Aomame még mindig ülve, csöndben várta a folytatást.

– Mint az előbb elmondtam, a szemem nem bírja az erős fényt. Ez a tünet néhány éve jelentkezett. Addig semmi különös gond nem volt a szememmel, de egyszer csak így alakult. Nagyrészt ezért nem jelenek meg azóta emberek előtt. A nap legnagyobb részét elsötétített szobában töltöm.

– A látásproblémák kívül esnek az én hatáskörömön. Mint az imént említettem, az izomzat a szakterületem.

– Ez teljesen egyértelmű. Természetesen konzultáltam szakorvosokkal. Több híres szemészt is felkerestem, rengeteg vizsgálaton átestem, de egyelőre nem tudnak mit mondani. A retinám ismeretlen okból károsodott. Az állapota lassan romlik. Ha így megy tovább, lehetséges, hogy a nem túl távoli jövőben megvakulok. Persze, ahogy ön mondja, ennek semmi köze az izomzathoz. De azért szépen felsorolom az összes fizikai jellegű problémát, amivel küzdők. Azután majd végiggondolja, hogy mi az, ami az ön számára lehetséges, mi az, ami nem.

Aomame bólintott.

– Nos, akkor a következő: az izmaim elég gyakran görcsbe merevednek – folytatta a férfi –, és egy rezdülésnyit se mozdulnak. Ez órákon át eltart, és ilyenkor nem tudok mást csinálni, csak türelmesen feküdni. Fájdalmat nem szoktam érezni, egyszerűen csak megszűnik mozogni az összes izmom. Egy ujjamat se tudom mozdítani. Saját akaratomnak megfelelően mindössze a szemgolyóm mozdul. Ez havonta egyszer vagy kétszer fordul elő.

– Megelőzi ezt valamilyen jellegzetes tünet?

– Görccsel szokott kezdődni. A testem legkülönbözőbb pontjain reszketni kezdenek az izmok, ez eltart tíz vagy húsz percig. És azután, mintha valaki lecsapott volna egy kapcsolót, teljesen meghal az izomzatom. Ezért aztán a figyelmeztetés megérkezését követő tíz-húsz perc alatt keresek egy helyet, ahova lefekhetek. Mint egy hajó, ami az öbölben várja a vihar elvonulását, én is megbújok azon a helyen, és várom, hogy elmúljon a bénultság. Attól még, hogy bénult vagyok, a tudatom éber. Sőt, éberebb, mint egyébként.

– Tehát ilyenkor nincsenek fájdalmai.

– Mindenfajta érzékelés képességét elvesztem. Tűvel is szurkálhatnak, és nem érzek semmit.

– Konzultált erről orvossal?

– Körbejártam a legjobb hírű kórházakat, rengeteg orvos megvizsgált. De csupán annyit tudtam meg, hogy amit átélek, az

precedens nélküli, különleges betegség, és az orvostudomány a jelenlegi szintjén nem tud vele mit kezdeni. Természetes gyógymódok, csontkovács, gyógytorna, akupunktúra, masszázs, fürdőkúra: mindent kipróbáltam, amit csak el lehet képzelni, de semmi olyan eredmény nem mutatkozott, amiről érdemes lenne beszámolnom.

Aomame arcán kisebb grimasz jelent meg:

– Én ahhoz értek, hogy újra működésbe hozzam a test normálisnak tekinthető funkcióit. Egy ilyen súlyos probléma kezelése meghaladja a képességeimet.

– Ezzel is tisztában vagyok. A magam részéről csak próbálok minden lehetőt megpróbálni. Ha a módszere nem hoz eredményt, az nem az ön hibája. Csak csinálja végig velem is azt, amit mindig szokott. Szeretném megtudni, a testem hogy reagál rá.

Aomame elképzelte, ahogy a férfi hatalmas teste valami sötét helyen, téli álmát alvó állat módjára mozdulatlanul hever.

– Mikor jelentkezett utoljára a bénulás?

– Tíz napja – mondta a férfi, majd hozzátette: – Van még valami, amit kissé nehezemre esik elmondani, de azt hiszem, jobb, ha a tudomására hozom.

– Nyugodtan mondjon csak el mindent!

– Amíg tart az izomzatom tetszhalála, végig merevedésem van.

Aomame arcán nagyobbra nőtt a grimasz:

– Vagyis több órán át merev a pénisze?

– Így van.

– De nem érez semmit.

– Nem érzek semmit – felelte a férfi. – Nemi vágyat sem. Egyszerűen csak kőkemény. Ahogy minden izmom is.

Aomame kissé megcsóválta a fejét, aztán amennyire tudta, rendbe szedte az arcvonásait.

– Azt hiszem, ezzel a problémával sem tudok mit kezdeni. Nagyon messze esik a szakterületemtől.

– Nos, nekem is nehezemre esik erről beszélnem, és bizonyára ön se szívesen hallgatja, de folytathatnám még egy kicsit?

– Tessék, folytassa csak. Megőrzőm a titkát.

– Amíg ez az állapot tart, több nővel is szexuális kapcsolatot létesítek.

– *Több nővel?*

– Körülöttem több nő is él. Ha beáll az imént elmondott állapot, ez a néhány nő, egyik a másik után rám ül, és közösül velem. Én semmit nem érzek, gyönyört sem, mégis ejakulálok. Egymás után többször is.

Aomame hallgatott.

A férfi folytatta:

– Összesen három nőről van szó. Mindhárman tizenévesek. Bizonyára felmerül önben a kérdés, hogy miért vannak körülöttem ezek a fiatal nők, és miért kell velem közösülniük.

– Ez talán valami… valami vallási szertartás része?

A törökülésben ülő férfi hatalmasat sóhajtott.

– Úgy véljük, hogy a bénulásom kegyelmi állapot, egyfajta áldás. Amikor leszáll rám, a nők eljönnek és közösülnek velem, hogy teherbe essenek. Hogy kihordják az utódomat.

Aomame szótlanul figyelte a férfi arcát. A férfi is elhallgatott.

– Vagyis ezeknek a nőknek a teherbe esés a célja? Ilyen körülmények között akarnak megfoganni az ön gyermekével?

– Igen.

– És ön abban a néhány órában, amíg bénultan fekszik, három nővel is együtt van, és háromszor ejakulál?

– Igen.

Aomame kénytelen volt észrevenni, hogy borzasztóan belekeveredett ebbe az egészbe. Ő ki akarja irtani ezt az embert. *Át akarja küldeni odaátra.* Ehhez képest hallgatja, ahogy fura problémáiról regél itt neki.

– Nézze, én nem értek hozzá, de hol van itt a konkrét probléma? Havonta egyszer vagy kétszer megbénulnak az izmai. Akkor felkeresi három fiatal barátnője, és közösül önnel. Ez valóban *nem átlagos*, de…

– Nem a barátnőim – vágott közbe a férfi. – Körülöttem szolgáló papnők. Hogy közösüljenek velem, az az egyik kötelességük is.

– Kötelességük?

– Rájuk rótt feladat, hogy törekedjenek megfoganni az utódomat.

– És ki rótta rájuk ezt a feladatot?

– Hosszú lenne elmesélni. A baj az, hogy emiatt a testem elkerülhetetlenül a pusztulás felé tart.

– És teherbe estek már ezek a nők?

– Nem, még egyikük sem. És esély sincs rá, hogy teherbe essenek, mert még egyikük sem menstruál. De így is várják a kegyelem általi csodát.

– Egyelőre egyikük sem terhes. Még nem menstruálnak. Az ön teste a pusztulás felé tart – summázta Aomame.

– A bénultság mindig kicsit tovább tart, és egyre többször jön elő. Úgy hét éve kezdődött, és eleinte csak két-három havonta egyszer jelentkezett, de most már havonta egyszer vagy kétszer is. Amikor elmúlik, iszonyú fájdalom és kimerültség kínoz, amivel úgy egy hétig együtt kell élnem. Olyan fájdalom, mintha mindenhol vastag tűkkel szurkálnának, hozzá ráadásnak hasogató fejfájás és erőtlenség.

Aludni sem tudok. Semmilyen gyógyszer nem képes csillapítani a kínt.

A férfi felsóhajtott, aztán folytatta:

– A második hét sokkal elviselhetőbb, mint az első, de még akkor sem szűnik meg teljesen a fájdalom. Naponta többször hullámokban tör rám. Olyankor levegőt is alig kapok, és a belső szerveim se működnek rendesen. Az ízületeim csikorognak, mint egy gép, ha nem kap olajozást. Húsom-vérem romlik. Ezt világosan érzem. De ami engem felzabál, az nem a rák, nem is paraziták. Minden létező vizsgálaton átestem, és semmi rendelleneset nem találtak. Tökéletesen egészséges vagyok. Ami engem kínoz, arra az orvostudománynak nincsen magyarázata. A kegyelem ára, mondjuk úgy.

Ez az ember valóban úton van a pusztulás felé, gondolta Aomame. A romlás árnyéka se igen látszik rajta. Testfelépítése masszív, és úgy tűnik, megtanulta, hogy a heves fájdalmat is tűrje. Ennek ellenére Aomame megérezte, hogy a teste pusztulásra ítéltetett. Ez a férfi beteg. Az nem világos, hogy miféle betegségről van szó. De ez a férfi szörnyű kínok között, egyre romló testében előbb-utóbb mindenképp szembenéz a halállal, akkor is, ha én most lemondok a cselekvésről – gondolta.

– Ezt a folyamatot nem lehet megállítani – mondta a férfi, mintha olvasott volna Aomame gondolataiban. – Teljesen tönkremegyek, testem kiürül, és eljön az iszonyú fájdalommal teli halál. Ők meg csak megszabadulnak a járműtől, aminek nincs többé használati értéke.

– *Ők?* – kérdezte Aomame. – Kiről van szó?

– Azokról, akik így tönkreteszik a testem. De ez mindegy. Mindössze annyit kérek, hogy ha csak egy kicsit is, de enyhítse a valóságos fájdalmat, amit érzek. Erre akkor is szükségem van, ha nem jelent végleges megoldást. Ez a fájdalom elviselhetetlen. Időnként olyan iszonyatosan elmélyül, mintha közvetlenül a földgolyó közepéből jönne. Olyan kín ez, melyet rajtam kívül senki sem ismer.

Rengeteget elvett tőlem, de cserébe nagyon sokat adott. A különlegesen mély fájdalom különlegesen mély kegyelemmel jár. Ez természetesen nem enyhíti a fájdalmat, és nem segít elkerülni a pusztulást sem.

Egy darabig csönd volt.

Aomamének végül sikerült valahogy kinyögnie:

– Ismétlem magam, de attól félek, szinte egyáltalán nincsenek eszközeim, amelyek képessé tennének a problémája kezelésére. Akkor különösen nem, ha ez olyan probléma, ami *a kegyelem áraként* érkezik.

A Vezér kihúzta magát, és Aomaméra emelte szemürege mélyén rejtőző, gleccsereket idéző, apró szemét. Aztán szólásra nyitotta vékony, hosszú ajkát:

– De bizony, kell itt lennie valaminek, amire képes. Amire *csakis ön* képes.

– Jó is lenne, ha így lenne.

– Én biztosan tudom, hogy így van – mondta a férfi –, én sokat tudok. Ha az ön részéről rendben van, el is kezdhetjük. Azt, amit mindig csinálni szokott.

– Megpróbálom – felelte Aomame. Hangja dermedten és üresen csengett. *Amit én mindig csinálni szoktam*, gondolta magában.

10 | **TENGO**
Az ajánlatunk elutasítva

Kicsivel hat előtt Tengo elbúcsúzott az apjától. Míg a taxira vártak, hallgatagon ültek egymással szemben az ablaknál. Tengo átadta magát gondolatai lágyan hömpölygő áradatának, az apja meg töprengő arccal, mereven bámult kifelé. A nap lenyugvóban volt, az ég halvány kékje lassan kezdett mélykékbe átváltani.

Tengónak még sok kérdése lett volna. De kérdezhetne akármit, nem kapna választ: elég volt csak ránéznie apja szorosra zárt ajkára. Apja úgy döntött, hogy ennél többet nem beszél, úgyhogy Tengo sem kérdezett. Ha valamit magyarázni kell, azt magyarázhatják már akárhogy – ahogy az apja megmondta.

Közeledett az indulás ideje, és Tengo végül megszólalt:

– Ma sokat elmondtál nekem. Elég érthetetlenül és körülményesen mondtad, de azt hiszem, a magad módján őszintén.

Tengo az apja arcára pillantott, de azon nem látszott változás, úgyhogy tovább mondta: – Még sok kérdésem lenne, de én is tudom, hogy azok neked fájdalmas kérdések lennének, úgyhogy a többit majd megpróbálom kitalálni abból, amit elmondtál. Úgy sejtem, nem vagy a vér szerinti apám. Erre a következtetésre jutottam. A részleteket nem ismerem, de muszáj ezt gondolnom. Ha tévedek, légy szíves, mondd, hogy tévedek!

Az apja nem válaszolt.

Tengo folytatta: – Ha a következtetésem helyes, az nekem megkönnyebbülés. Nem azért, mintha utálnálak, hanem azért – ahogy ez előbb is mondtam –, mert ezután nem kell utálnom téged. Te fiadként neveltél föl engem, pedig a vér nem köt minket össze. Azt hiszem, ezért hálásnak kell lennem. Szülő-gyerek kapcsolatként nem működtünk valami jól, de ez más lapra tartozik.

Az apja persze továbbra se mondott semmit, csak egyre bámulta a kinti tájat, mint egy őrszem, aki nem szalaszthatja el a pillanatot, amelyikben a távoli dombon kigyúlnak a barbár törzsek jelzőtüzei. Tengo megpróbált elnézni arra, amerre az apja tekintete figyelt, de semmiféle jelzőtüzet nem látott. Csak a fenyőliget állt ott, a hamarosan bekövetkező sötétség ígéretével.

– Bocsáss meg, de azt hiszem, én szinte semmit sem tehetek érted. Csak azt kívánhatom, hogy minél kevesebb fájdalommal járjon az, ahogy az üresség megszületik benned. Már eddig is biztosan eleget szenvedtél. Anyámat nyilván nagyon szeretted, ez az érzésem. Csakhogy ő eltűnt valahova. Talán a vér szerinti apámmal, talán egy másik férfival – ezt már nem tudom. Úgy látszik, te meg nem akarod elmondani. A lényeg úgyis az, hogy elhagyott téged, én meg ott maradtam a nyakadon. Talán azért neveltél föl, mert arra számítottál, hogy ha ott vagyok veled, anyám egy nap talán visszajön hozzád. De nem jött vissza. Se hozzád, se hozzám. Semmi kétségem afelől, hogy ez megviselt téged. Olyan lehetett, mint örökké egy üres városban lézengeni. De te még így is fölneveltél engem abban az üres városban – hogy betöltsd az ürességet.

Az apa arcán továbbra se látszott semmi változás. Tengo nem tudta, hogy apja megérti-e, amit mond neki, és egyáltalán hallja-e.

– Lehet, hogy rosszul következtetek. Lehet, hogy mindkettőnknek az lenne jobb, ha tévednék. De a következtetés, amire jutottam, segít elrendezni magamban egy sor problémát. Néhány kérdés megszűnik létezni.

Károgó varjúraj körözött az égen. Tengo az órájára nézett: indulnia kell. Felemelkedett a székről, az apja mellé lépett és a vállára tette a kezét.

– Viszontlátásra, apa. Hamarosan megint eljövök.

Mikor keze már az ajtókilincsre nehezedett, Tengo utoljára még visszanézett, és döbbenten látta, hogy az apja szeméből egyetlen egyenes vonalban könnyek gördülnek alá. A mennyezeti

neoncsövek fényében a könnyek tompa ezüst színben csillogtak. Az apja talán utolsó, még megmaradt érzelmei minden erejével sajtolta ki azokat a könnycseppeket. Könnyei lassan végiggurultak az arcán, aztán lehullottak a térdére. Tengo kinyitotta az ajtót és elhagyta a szobát. Bevágta magát a taxiba, az állomásig hajtatott, és fölszállt az első vonatra.

*

A Tatejamából Tokióba tartó expresszen többen voltak, mint a délutáni, Tatejamába közlekedőn, és nagyobb volt a nyüzsgés. Az utasok jórészt tengerparti strandolásból hazafelé igyekvő családok voltak. Tengónak eszébe jutott róluk saját általános iskolás kora. Egyszer sem volt ilyen családi kiránduláson vagy utazáson. Az augusztusi obon, vagyis a halottak ünnepére járó szünet meg az újévi szabadság alatt az apja semmit se csinált, csak otthon feküdt és aludt. Teljesen olyan volt, mint valami elkoszolódott gép, aminek kinyomták a kapcsolóját.

Tengo lehuppant a helyére, és elő akarta volna venni a könyvét, hogy tovább olvassa. Akkor vette észre, hogy a könyvet apjánál felejtette. Felsóhajtott, de aztán arra jutott magában, hogy rendben van ez így. Ezenkívül olvashatna most akármit, úgyse jutna el az agyáig. A *Macskaváros* különben is olyan történet, aminek inkább az apja szobájában a helye, és nem nála.

A vonat ablakából az ideutat látta visszafelé pörgetve. A sötét, elhagyatott tengerpart és a partig terjeszkedő hegysorok egy idő után átengedték helyüket az óriási tengerparti iparvidéknek. Rengeteg gyárban este sem állt meg a munka. Az esti égre kéményerdő rajzolódott, a kéményekből vörös lángok csaptak elő. Mintha kígyók nyújtogatnák hosszú nyelvüket. Az utakon mindenfelé kamionok fényszórói világítottak. A tenger az iparvidék hátterében feketéllett, mint a sár.

Valamivel este tíz előtt ért haza. A postaládában semmi nem volt, a szobája még kihaltabbnak tetszett, mint általában. Csak az üresség kongott benne, amit reggel hagyott maga után. Egy padlóra

hajított ing, a kikapcsolt szövegszerkesztő, a testsúlya alatt kiült forgószék, az asztalon szétszóródott radírtörmelék. Tengo megivott két pohár vizet, levetkőzött, és rögtön ágyba bújt. Azonnal meg is lepte az álom, és olyan mélyen aludt, mint mostanában nem nagyon.

*

Másnap reggel nyolc után ébredt, és rá kellett jönnie, hogy új ember lett. Ébredése kellemes volt, karjának és lábának izmai ruganyosak, és valami egészséges terhelésre vártak. Fáradtság nem maradt a testében. Olyan érzés volt, mint mikor gyerekkorában kinyitotta a tankönyveit félév elején. A könyvek tartalma még nem világos, de ott van bennük az új tudás ígérete. Kiment a fürdőszobába, megborotválkozott. Megtörölte az arcát, borotválkozás utáni frissítőt locsolt rá, majd még egyszer jól megnézte magát a tükörben. És jóvá kellett hagynia: valóban új ember volt.

Minden, ami tegnap történt, az elejétől a végéig álomszerű volt. Nem bírta elhinni, hogy az egész valóban megtörtént. Élénken emlékezett a történetre, de a körvonalaknál apránként kezdett feltünedezni valami nem valóságos. Vonatra szállt, elment a „Macskavárosba”, aztán visszajött. Ellentétben a novella hősével, neki szerencsére sikerült fölszállnia a hazafelé tartó vonatra. Amit pedig a városban átélt, az nagy változást hozott az életébe.

Az őt körülvevő valóság természetesen változatlan. Szándéka ellenére bajokkal és rejtélyekkel teli, veszélyes vizeken evez. A helyzet előre nem látott módon alakul. Elképzelni sem tudja, hogy ezután mi történik majd vele. És mégis: Tengo ebben a pillanatban úgy érezte, hogy képes lesz úrrá lenni a veszélyeken.

Arra gondolt, hogy végre sikerült a rajtkockához állnia. Sorsdöntő igazságra nem derült fény, de apja szavaiból és viselkedéséből mégis előderengett néhány tény a származásáról. Az a „kép”, ami olyan hosszú időn át kínozta és összezavarta, nem valami értelmetlen vízió volt tehát. Egész pontosan nem tudni, hogy az az emlékkép mennyire adja vissza az igazságot. De mégiscsak ez az

egyetlen közlés, amit az anyja hagyott a számára, és jó meg rossz értelemben is erre épült az élete. Attól, hogy ez kiderült, Tengo úgy érezte, végre letette a csomagot, amit eddig a hátán cipelt. És mikor letette, akkor fogta föl igazán, hogy eddig milyen iszonyú terhet hordozott.

*

Két héten át szinte meglepően csendesen és békésen csordogáltak a napok. Mint valami hosszú, kéthetes szélcsend. Még tartott a nyári szünet, Tengo hetente négyszer tanított az előkészítőben, a fennmaradó időt regénye írásának szentelte. A világon senki se kereste. Hogy milyen előrelépések történtek Fukaeri eltűnésének ügyében, hogy még mindig jól fogy-e a *Légből szőtt gubó* – nos, Tengónak minderről fogalma se volt. Nem is volt rá kíváncsi. A világ hadd haladjon csak a maga útján. Ha valaki akar tőle valamit, majd szól.

Véget ért az augusztus, beköszöntött a szeptember. Tengo reggeli kávéfőzés közben csak magában suttogta el, hogy de jó lenne, ha ezek a nyugalmas napok örökké tartanának. Ha hangosan kimondja, még meghallja valami jó fülű kisördög, úgyhogy Tengo hang nélkül fohászkodott, hogy folytatódjon ez a békesség. De a dolgok – ahogy mindig – ezúttal sem úgy alakultak, ahogy remélte. Mintha a világ éppen azt érzékelte volna nagyon pontosan, hogy mi az, amit Tengo *nem szeretne.*

*

Aznap kicsivel tíz után megszólalt a telefon. Tengo hagyta, hogy hetet csörögjön, aztán föladta, és kinyújtotta kezét a kagylóért.

– Odamehetnék hozzád – szólalt meg egy fojtott hang. Tengo egyetlen embert ismert a világon, aki a kérdő mondatokat képes volt kérdő hangsúly nélkül feltenni. A hang hátterében hangosbemondó szövege és autók kipufogója hallatszott.

– Hol vagy most? – kérdezte Tengo.

– Egy Marusó nevű bolt bejáratánál.

Ez a szupermarket kétszáz méterre sincs Tengo lakásától. Szóval onnan telefonál, nyilvános fülkéből.

Tengo önkéntelenül is körülnézett.

– Nem lesz abból baj, ha idejössz? Lehet, hogy figyelik a lakásomat. És az egész világ úgy tudja, hogy te eltűntél.

– Lehet, hogy figyelik a lakásodat – ismételte el pontosan Fukaeri Tengo szavait.

– Igen – mondta Tengo, majd folytatta: – Mostanában nagyon fura dolgok történnek körülöttem. És azt hiszem, mindnek köze van a *Légből szőtt gubó*hoz.

– Dühösek az emberek.

– Igen, lehet. Dühösek rád, és valamennyire rám is, mert átírtam a könyvet.

– Nekem nem számít – mondta Fukaeri.

– *Neked nem számít* – ismételte el pontosan Tengo Fukaeri szavait. Úgy látszik, az ismételgetés ragályos. – Mi nem számít?

– Az se számít, ha figyelik a lakásodat.

A férfi egy darabig szóhoz se jutott.

– De lehet, hogy nekem számít – mondta végül.

– Jobb, ha együtt vagyunk. Ketten egyesítjük az erőinket.

– Sonny és Cher – mondta Tengo. – A legcsodásabb duó.

– A legcsodásabb mi.

– Semmi. Csak hangosan gondolkodtam – válaszolta Tengo.

– Odamegyek.

Mire Tengo megszólalt volna, bontották a vonalat. Mindenki csak fogja, és kényére-kedvére, puff, lecsapja a telefont. Mint mikor valaki baltát emel egy függőhídra, és a mélybe küldi.

*

Tíz perc múlva megjelent Fukaeri, mindkét kezében a szupermarket nejlonszatyrával. Kék csíkos, hosszú ujjú inget viselt szűk farmerrel. Az inget gyűrötten teregették ki, és aztán se látott vasalót. A lány vállán vászontáska lógott. Arcát óriási napszemüveg mögé próbálta rejteni, de nem mondhatni, hogy az álca sikeres lett volna. Inkább vonzotta a tekintetet.

– Gondoltam, az a jó, ha minél több ennivalónk van – magyarázta, és a szatyrok tartalmát bepakolta a hűtőbe. Szinte csupa készételt vett, amit csak a mikrohullámú sütőbe kellett bedobni. Ezenkívül kekszet és sajtot, almát és paradicsomot, meg konzerveket.

– Hol a mikro? – kérdezte, a szűk konyhában körülpillantva.

– Nincs mikro – felelte Tengo.

Fukaeri összehúzott szemöldökkel eltöprengett, de aztán nem nyilvánított véleményt. Nyilván nem nagyon bírt elképzelni egy olyan világot, amelyikben nem létezik mikrohullámú sütő.

– Itt fogok aludni – jelentette ki aztán, mint aki objektív igazságot közöl.

– Meddig? – tudakolta Tengo.

Fukaeri a fejét rázta. Vagyis nem tudja.

– Mi lett a rejtekhelyeddel?

– Nem akarok egyedül lenni, ha történik valami.

– Szerinted valami történni fog?

Fukaeri nem válaszolt.

– Már mondtam az előbb, hogy nálam nem biztonságos. Azt hiszem, figyel egy bizonyos banda. Egyelőre nem tudom, hogy mifélék.

– Biztonságos hely nem létezik – válaszolta Fukaeri, aztán jelentőségteljesen résnyire szűkítette a szemét, és puhán ujjai közé fogta a fülcimpáját. Tengo elképzelni se tudta, hogy mit jelent ez a mozdulat. Bár valószínűleg semmit.

– Egyszóval mindegy, hogy hol vagy – összegezte a férfi.

– Biztonságos hely nem létezik – ismételte meg Fukaeri.

– Lehet, hogy igazad van – törődött bele Tengo. – Egy bizonyos szinten túl már nem létezik olyan, hogy kisebb vagy nagyobb veszély. Viszont nekem mindjárt el kell indulnom dolgozni.

– Az előkészítőbe.

– Igen.

– Én itt maradok – mondta Fukaeri.

– Te itt maradsz – ismételte el Tengo. – Az a legjobb. Ne menj ki a lakásból, és ha valaki kopogtat, ne válaszolj! A telefont se vedd fel, ha csörög.

A lány némán bólintott.

– Apropó, és mi van Ebiszuno professzorral?

– Tegnap vizsgálat volt az Előfutárnál.

– Vagyis a te eltűnésed kapcsán a rendőrség vizsgálatot tartott az Előfutár bázisán? – kérdezte döbbenten Tengo.

– Nem olvastad az újságban.

– Nem olvastam az újságban – ismételte el Tengo –, mert mostanában nincs kedvem újságot olvasni. Úgyhogy semmilyen részletet nem ismerek. Mindenesetre ez elég nagy gondot okozhatott a szektának.

Fukaeri bólintott.

Tengo sóhajtott egy nagyot:

– És most nyilván még dühösebbek, mint voltak. Akár egy megbolygatott méhkas.

Fukaeri összehúzta a szemét, egy ideig hallgatott. Bizonyára elképzelte a kasból kirepülő, őrülten dühös méhrajt.

– Lehet – mondta aztán halkan.

– És sikerült megtudni valamit a szüleidről?

Fukaeri a fejét rázta: erről még semmit nem lehet tudni.

– A lényeg, hogy a szektás pofák alig látnak a dühtől – foglalta össze Tengo. – És ha rájönnek, hogy az eltűnés csak színjáték volt, a rendőrök is pipák lesznek rád. Meg persze rám, hiszen mindent tudtam, mégis bújtattalak.

– Pontosan ezért kell egyesítenünk az erőinket.

– Úgy mondtad, hogy *pontosan ezért?*

Fukaeri bólintott.

– Rosszul használtam a szót – kérdezte.

– Nem, csak olyan meglepő volt a csengése.

– Ha zavarlak, elmegyek máshova.

– Nem, nálam maradhatsz – adta föl Tengo. – Különben se tudsz hova menni, nem igaz?

Fukaeri röviden, határozottan bólintott, hogy de igaz.

Tengo hideg gabonateát vett elő a hűtőből.

– Dühös méhecskéknek nem örülnék, de rád csak tudok valahogy vigyázni.

Fukaeri egy darabig figyelmesen nézte Tengo arcát, aztán megszólalt:

– Valahogy megváltoztál.

– Miben?

Fukaeri furcsa szögbe húzta, aztán helyére igazította a száját. Vagyis nem tudja megmagyarázni.

– Nem kell megmagyaráznod. *Ha valamit magyarázni kell*, *azt magyarázhatják már akárhogy, úgyse fogod megérteni.*

Tengo indulás előtt még figyelmeztette Fukaerit:

– Ha telefonon hívnálak, akkor hármat csörgetek, leteszem, és rögtön utána újra hívlak. Akkor te fölveszed. Oké?

– Oké – mondta Fukaeri, és elismételte: – Hármat csörgetsz, leteszed, és rögtön utána újra hívsz. Akkor én fölveszem.

Úgy hangzott, mintha ősi kőoszlop feliratát olvasná föl mai nyelvre fordítva.

– Nagyon fontos, úgyhogy el ne felejtsd! – mondta Tengo.

Fukaeri kétszer is rábólintott.

*

Tengo megtartott két előadást, visszament a tanári szobába, és hazafelé készülődött, amikor megjelent az iskola recepciósa, hogy közölje, Usikava úr van itt, és Tengóval szeretne találkozni. Olyan bocsánatkérő arccal mondta, mint egy részvéttel teli hírnök, aki tudja, hogy rossz hírt hozott. Tengo derűsen mosolygott, és megköszönte. A hírnököt nem szabad hibáztatni.

Usikava az aula sarkában üzemelő kávézóban várta Tengót, tejeskávét szürcsölve. Pedig kétség kizárva: a tejeskávé az Usikavához nem illő italok listájára kívánkozik. Ahogy a pasas ott ült a fiatal, jókedvű diákok közé keveredve, még inkább feltűnt groteszk megjelenése. Ahol ült, ott a gravitáció, a légösszetétel és a fénytörésszög minden egyéb helytől eltérő szabályai látszottak érvényesülni. Messziről valóban nem tűnt semmi másnak, mint rossz hírnek. Szünet volt, így a kávézóban elég sokan nyüzsögtek, de a hatszemélyes asztalhoz, ahol Usikava helyet foglalt, senki sem ült le. Ahogy az antilop elkerüli a farkast, a diákok is ösztönösen távol tartották magukat Usikavától.

Tengo a pultnál kért egy kávét, aztán leült Usikavával szemben. A maradványokból úgy tűnt, a pasas épp felfalt valami krémmel töltött péksüteményt. Az asztalon ott volt a sütemény gombócba gyűrt csomagolása, Usikava szája szélén meg némi maradék morzsa. A krémmel töltött péksütemény is olyan táplálék, ami nem illik ehhez az emberhez.

– Rég láttam, Kavana úr! – Usikava kicsit fölemelkedett ültéből, amikor meglátta Tengót. – Elnézését kérem, hogy mint mindig, most is bejelentés nélkül török önre.

Tengo köszönés nélkül a lényegre tért:

– Nyilván a válaszomért fáradt ide. A válaszomért múltkori ajánlatára.

– Nos, igen, ha röviden össze akarjuk foglalni – felelte Usikava.

– Usikava úr, mesélje már el nekem kicsit konkrétabban és nyíltabban, hogy mit akarnak tőlem cserébe azért a bizonyos „ösztöndíjért”!

Usikava óvatosan körülnézett, de senki nem volt a közelükben, ráadásul a kávézóban óriási volt a zaj: nem kellett tartani attól, hogy valaki esetleg kihallgatja a beszélgetésüket.

– Rendben. Óriási engedményt teszek, és őszintén fogok beszélni – mondta Usikava az asztalon áthajolva, hangját egy fokkal lehalkítva. – A pénz csupán álca. Nem is valami nagy összeg, ugyebár. A legfontosabb, amit ügyfeleim önnek nyújtani tudnak, az a biztonság. Röviden, ez azt jelenti, hogy nem esik bántódása. Ezt garantáljuk.

– Cserébe pedig…

– Cserébe pedig ügyfeleim hallgatást és felejtést kívánnak. Ön beleavatkozott a jelenlegi ügy folyásába, de úgy, hogy nem volt tisztában a célokkal és körülményekkel. Mint egy katona, aki parancsot teljesít. Ebben a tekintetben nem is áll szándékunkban hibáztatni önt. Ha mindent, de mindent elfelejt, ami történt, az nekünk tökéletesen elegendő. Tiszta lappal indulhatunk. A világ nem fog róla tudomást szerezni, hogy ön közreműködött a *Légből szőtt gubó* megírásában. Vagyis önnek semmi köze ahhoz a könyvhöz, és a jövőben sem lesz. Ilyen módon szeretnénk a helyzetet rendezni. Ez az ön számára is sok előnnyel járna.

– Nem esik bántódásom. Vagyis… – habozott Tengo –, vagyis az ügy többi szereplőjének igen?

– Nos, ez attól függ – mondta vonakodva Usikava. – Nem az én döntésemen múlik, ezért semmilyen konkrétummal nem tudok szolgálni, de több-kevesebb ellenintézkedés tételére minden bizonnyal szükségük lesz.

– És az önök keze erős és messzire elér.

– Ahogy mondja. Mint korábban is említettem, *nagyon hosszú* és *nagyon erős* kéz az. Tehát milyen választ várhatunk?

– A végén kezdem: nem fogadhatom el az önök pénzét.

Usikava szótlanul levette a szemüvegét, a zsebéből előszedett zsebkendővel akkurátusán megtisztogatta, aztán visszatette az orrára. Mintha azt akarná mondani, hogy amit hallott, ahhoz a látásának is köze van.

– Vagyis akkor az ajánlatunk elutasítva?

– Így van.

Usikava úgy bámult Tengóra szemüvege mögül, mint egy különös formájú felhőre.

– De hát miért? Az én szerény nézőpontom szerint ez egyáltalán nem rossz egyezség.

– Én viszont, történjen bármi, a társaimmal egy hajóban evezek. Nem menthetem egyedül a magam bőrét.

– Hát ez elképesztő – nyilatkozta Usikava, és valóban elképedve méregette Tengót. – Számomra fölfoghatatlan. Hiszen, már megbocsásson, de a többi érintettet egy cseppet se érdekli, hogy önnel mi lesz. Higgye csak el! Kapott valami nevetséges kis összeget, és kedvük szerint kihasználták. Most meg elég szépen benne van a slamasztikában. Az lenne természetes, ha dühöngene, hogy ne velem szórakozzatok, ne engem nézzetek hülyének! Én biztos mérges lennék. Maga meg védi őket, hogy nem mentheti csak a saját bőrét, meg mit tudom én még micsoda, és valami hajót emleget itt nekem. Érthetetlen. Mondja, miért?

– Az egyik ok a Jaszuda Kjóko nevű nő.

Usikava kezébe kapta a csészéjét, és fintorogva kortyolt egyet a kihűlt tejeskávéból.

– Milyen Jaszuda Kjóko?

– Maguk tudnak róla valamit! – mondta Tengo.

Usikava eltátotta a száját, mint aki ezt az egészet nem érti.

– Nem. Őszintén mondom, ilyen nevű nőről semmit sem tudok. Esküszöm, hogy ez az igazság. Egyáltalán, kiről beszél?

Tengo egy ideig szótlanul vizslatta Usikava arcát, de semmit nem tudott róla leolvasni.

– A nő egy ismerősöm.

– És talán közeli viszonyban van Kavana úrral?

Tengo erre nem reagált.

– Azt akarom tudni, hogy önök csináltak-e vele valamit.

– Csináltunk vele valamit? Ne vicceljen. Mi nem csináltunk semmit. Ez az igazság. Hiszen mondom, hogy fogalmam sincs, ki ez a nő. Akit meg nem is ismerünk, azzal hogy tudnánk bármit csinálni?

– Csakhogy ön azt mondta, hogy rátermett kutatóik segítségével alaposan lenyomoztak engem. Arra is rájöttek, hogy átírtam Fukada Eriko művét. A magánéletemről is sokat tudnak. Nekem úgy tűnik logikusnak, hogy kutatóik előtt Jaszuda Kjókóval való kapcsolatom se maradt titokban.

– Valóban, nagyon tehetséges kutatókat foglalkoztatunk, akik részletes adatokat tártak fel önről. Elképzelhető tehát, hogy Jaszuda asszonyról is tudnak, ahogy ön állítja. De ha rendelkeznek is ezzel az információval, nekem nem adták át.

– Nekem viszonyom volt ezzel a Jaszuda Kjóko nevű nővel. Hetente egyszer találkoztunk. Lopva, titokban találkoztunk, mert neki családja van. Csakhogy egy nap hirtelen, egyetlen szó magyarázat nélkül eltűnt.

Usikava szemüvegtörlő zsebkendőjével felitatta az orra hegyén fénylő izzadságot.

– És Kavana úr úgy gondolja, hogy nekünk valami közünk van ennek a férjes asszonynak az eltűnéséhez. Erről van szó?

– Talán beárulták a férjénél, hogy velem találkozgat.

Usikava tanácstalanul összehúzta a száját:

– De hát ugyan miért tennénk ilyet?

Tengo térdén nyugtatott keze ökölbe szorult:

– Tudja, azóta se hagy nyugodni, amit nemrég mondott nekem a telefonban.

– Nocsak, és mégis mit mondtam?

– Egy bizonyos életkor után az emberi élet már nem áll egyébből, mint veszteségek egymást követő sorozatából. A fontos dolgok kicsusszannak a kezemből, olyan egymás után, ahogy egy fésű fogai töredeznek le. A szeretteim, egyikük a másik után mind eltűnnek majd mellőlem. Ilyesmiket mondott. Emlékszik?

– Ó, igen, emlékszem. Valóban mondtam ilyet a múltkor. Csakhogy, Kavana úr, ezt mindössze általános igazságként bátorkodtam megemlíteni. Csupán kifejtettem szerény nézeteimet az évek múlásával járó fájdalomról és nehézségekről. Eszem ágában sem volt erre a Jaszuda hogyishívják nevű hölgyre utalni.

– Az én füleimnek mégis úgy csengett, mint egy figyelmeztetés.

Usikava többször is határozottan megrázta a fejét:

– Isten megőrizzen. Szó sincs figyelmeztetésről, csupán az én privát nézeteimről. Esküszöm, hogy Jaszuda asszonyról semmit sem tudok. Azt mondja, hogy ez a hölgy eltűnt?

Tengo folytatta:

– Aztán még mást is mondott. Valami olyat, hogy amennyiben nem hallgatok magukra, az nemkívánatos következményekkel járhat a

környezetemben élőkre.

– Igen, valóban mondtam ilyet.

– És ez nem figyelmeztetés?

Usikava zakójának zsebébe rejtette zsebkendőjét, és sóhajtott egyet:

– Talán valóban figyelmeztetésként hangzik, de ez sem több, mint általános érvényű igazság. Ide figyeljen, Kavana úr, én erről a Jaszuda nevű hölgyről semmit se tudok! A nevét se hallottam soha. A világ minden istenségére esküszöm.

Tengo még egyszer jól megnézte magának Usikavát. Lehet, hogy ennek a pofának tényleg fogalma sincs Jaszuda Kjókóról, mert az arcára kiülő tanácstalanság igazinak tűnik. De hogy ő nem tud semmit, az még nem jelenti azt, hogy *azok* nem csináltak semmit. Lehet, hogy egyszerűen csak nem árulták el neki.

– Kavana úr, lehet, hogy nincs szüksége a tanácsomra, de azért szólok, hogy férjes asszonnyal kezdeni veszélyes. Ön fiatal, egészséges, egyedülálló férfi. Ahelyett, hogy ilyen veszélyes kalandokba bocsátkozik, biztos minden ujjára találhatna egy fiatal, hajadon leányzót – mondta Usikava, és közben nyelvével leügyeskedte a morzsákat a szája széléről.

Tengo csöndesen elnézte Usikavát, aki folytatta:

– Nők és férfiak dolgát persze nem lehet pusztán hideg ésszel elintézni. Aztán meg a monogám házasság, az egy férj-egy feleség intézménye is rejt magában ellentmondásokat. Na de, és igazán csak öregasszonyos aggodalmaskodásból jegyzem meg: ha ez a hölgy eltűnt ön mellől, hát nem az a legokosabb, ha annyiban hagyja? Úgy értem, sok minden van a világon, amiről jobb nem tudni. Ilyen például az ön édesanyjának az esete is. Ha megtudja az igazságot, az fájdalmat okoz. És ha egyszer megtudta az igazságot, akkor vállalnia kell a vele járó következményeket is.

Tengo döbbent arcot vágott, egy darabig levegőt se vett:

– Ön tud valamit az anyámról?

Usikava megnyalta a szája szélét:

– Nos, bizonyos mértékig ismerem az ügyet. Kutatóink részletesen feltárták a körülményeket. Édesanyjára vonatkozó ismereteinket, ha meg kívánja ismerni ezeket, módunkban áll megosztani önnel. Amennyire én tudom, Kavana úr úgy nőtt fel, hogy a világon semmit nem tudott a kedves mamáról. Csakhogy előfordulhat, hogy nem minden információ érintené kellemesen.

– Usikava úr – emelkedett föl Tengo, hátracsúsztatva a székét –, kérem, most azonnal távozzon! Nem kívánok önnel tovább beszélgetni, és kérem, hogy a jövőben ne kerüljön a szemem elé! Nem bánom, ha valami károm származik ebből, mert még az is jobb, mint önnel egyezkedni! Az ösztöndíjuk se kell, a biztonságomat se kell garantálniuk. Egyetlenegy kívánságom van: az, hogy soha többé ne lássam önt!

Usikava semmiféle reakciót nem mutatott. Valószínűleg ennél csúnyábbakat is mondtak már neki. Szeme legmélyén még valami mosolyszerű fény is felbukkant.

– Rendben van – válaszolta –, a lényeg, hogy választ kaptam. A válasza „nem”. Az *ajánlatunk elutasítva.* Világosan, érthetően. Főnökeimnek így is fogom átadni – hiszen én mindössze egy egyszerű kis küldönc vagyok. Meg persze, a nemleges válasz még nem jelenti azt, hogy abból azonnal és feltétlenül valami kára származna. Én csak azt mondom, hogy kára is *származhat.* Lehet, hogy soha nem történik semmi különös, persze ez lenne a legjobb. Nem hazudok, szívem mélyéből kívánom, hogy így legyen. Én ugyanis megkedveltem önt, Kavana úr. Talán azt kívánja, hogy én csak ne kedveljem magát, de hát azon nem is lehet csodálkozni. Érthetetlen történetekkel traktálom, *érthetetlen kis* emberke vagyok. És hát úgy nézek ki, ahogy: a lehető legtaszítóbban. Soha nem voltam az a típus, akinek már terhére van az a fene nagy népszerűség. De én a magam részéről – bár lehet, hogy ez zavarja

– mintha megkedveltem volna önt. Annak örülnék legjobban, ha minden probléma elkerülné, és jól alakulnának a dolgai.

Azzal Usikava saját ujjait kezdte vizsgálni: rövid, dagadt kis ujjak voltak. Néhányszor föl-le forgatta a tenyerét, aztán fölállt.

– Nos, lassan indulok is. És igen, valószínűleg most kerültem utoljára a szeme elé. Törekedni fogok rá, hogy Kavana úr kívánságának megfelelően járjak el. Hát akkor, a legjobbakat!

Usikava fölkapta a szomszéd széken várakozó, viharvert bőrtáskáját, és eltűnt a kávézó forgatagában. Amerre járt, a fiúk-lányok ösztönszerűleg elhúzódtak tőle, és utat nyitottak neki. Ahogy az apró falusi gyerekek menekültek a félelmetes emberkereskedők elől.

*

Tengo egy iskolai nyilvános fülkéből felhívta a saját lakását. Arra készült, hogy három csörgetés után leteszi a kagylót, de Fukaeri a második csörgésre fölvette.

– Úgy egyeztünk meg, hogy háromszor csörgetem, aztán újra hívlak – mondta erőtlenül.

– Elfelejtettem – mondta Fukaeri, mintha mi sem történt volna.

– Megmondtam, hogy ne felejtsd el!

– Akkor újra hívsz – érdeklődött Fukaeri.

– Nem, nem hívlak újra, hiszen már fölvetted. Nem történt semmi különös, mióta nem vagyok otthon?

– Senki nem hívott, senki nem jött.

– Akkor jó. Végeztem, most indulok haza.

– Az előbb ideszállt egy nagy varjú, és az ablak előtt károgott – mondta Fukaeri.

– Az a varjú mindig megjelenik alkonyaikor. Ne törődj vele! Csak udvariassági látogatás. Ha minden igaz, hétre otthon leszek.

– Jó lesz, ha sietsz.

– Miért? – kérdezte Tengo.

– Zsibonganak az apró emberek.

– Zsibonganak az apró emberek – ismételte el a lány szavait Tengo. – A lakásomban zsibonganak?

– Nem. Valahol máshol.

– Máshol…

– Valahol nagyon messze.

– És te mégis hallod őket.

– Én hallom őket.

– Ez jelent valamit? – akarta megtudni Tengo.

– Valami változás készül.

– Változás – mondta Tengo. Kis idő kellett neki, míg megértette. – Milyen változásról lehet szó?

– Azt nem tudom.

– És az apró emberek fogják végrehajtani ezt a változást? Fukaeri a fejét rázta – ezt a kagylón keresztül, látatlanban is lehetett érezni. Vagyis *nem tudja.*

– Még a villámlás előtt érj haza.

– Villámlás?

– Ha leállnak a vonatok, elszakadunk egymástól.

Tengo megfordult, és kinézett az ablakon. Az égen egy felhő se úszott, nyugodt késő nyári alkonyat volt.

– Nem úgy néz ki, mintha villámlás készülődne.

– Nem láthatod az álca miatt.

– Sietek – mondta Tengo.

– Siess – válaszolta Fukaeri, és letette a telefont.

Mikor Tengo kilépett az előkészítő iskolából, még egyszer fölnézett a nyugodt alkonyi égre, aztán sietős léptekkel indult Jojogi állomás felé. Útközben egyre Usikava szavai visszhangoztak a fejében, mintha végtelenített szalagról szólnának.

> ÚGY ÉRTEM, SOK MINDEN VAN A VILÁGON, AMIRŐL JOBB NEM TUDNI. ILYEN PÉLDÁUL AZ ÖN ÉDESANYJÁNAK AZ ESETE IS. HA MEGTUDJA AZ IGAZSÁGOT, AZ FÁJDALMAT OKOZ. ÉS HA EGYSZER MEGTUDTA AZ IGAZSÁGOT, AKKOR VÁLLALNIA KELL A VELE JÁRÓ KÖVETKEZMÉNYEKET IS.

És valahol zsibonganak az apró emberek. Valami közük van az elkövetkezni készülő változáshoz. E pillanatban gyönyörű tiszta az ég, de a látszat elfedi az igazságot. Lehet, hogy villámlani fog, elered az eső, és leállnak a vonatok. Muszáj gyorsan hazaérnie. Fukaeri hangjában volt valami félelmetesen meggyőző.

„Egyesítenünk kell az erőinket” – a lány ezt mondta.

Valahonnan felénk nyúlni készül az a hosszú kéz. Egyesítenünk kell erőinket. Persze, hiszen mi vagyunk a földkerekség legcsodásabb duója.

Beat goes on.

11 | **AOMAME**
Maga az egyensúly a jó

Aomame a hálószoba szőnyegpadlójára terítette a magával hozott kék szivacs jógamatracot, aztán szólt a férfinak, hogy tegye szabaddá a felsőtestét. A férfi felkelt az ágyról és ledobta az ingét: így még hatalmasabbnak tűnt. A mellkasa igen széles, de egy gramm fölösleg sincs rajta, mellizmai csak úgy domborodnak. Ránézésre úgy tűnik, ez bizony egy egészséges test.

A férfi Aomame utasításának megfelelően hasra feküdt a matracra. Aomame először is kitapintotta az ütőerét, és megmérte a pulzusát. Mélyről jövő, stabil dobbanások.

– Szokott rendszeresen sportolni?

– Nem különösebben. Csak lélegezni szoktam.

– Csak lélegezni szokott?

– Igen, de nem átlagos levegővételről van szó.

– Hanem azokról a légzőgyakorlatokról, melyeket az imént a sötétben végzett. A teljes testét átmozgató mélylégzések sorozatáról.

A férfi hason fektében bólintott egy aprót.

Aomame számára még mindig nem állt össze a kép. Az igaz, hogy azokhoz a légzőgyakorlatokhoz elég nagy erőkifejtésre van szükség. De lehetséges lenne csakis légzőgyakorlatokkal karbantartani ezt a tökéletesen kidolgozott, erővel teli izomzatot?

– Amit most csinálni fogok, az némi fájdalommal jár – mondta Aomame színtelen hangon –, ugyanis ha nem fáj, akkor nem hatásos. A fájdalom mértékét azonban tudom szabályozni. Ha tehát fáj, akkor nem kell hang nélkül tűrnie.

A férfi hallgatott egy darabig, aztán így nyilatkozott:

– Ha ez olyan fájdalom, amilyenben nekem még nem volt részem, akkor kíváncsian várom, hogy miféle – a hangjában némi irónia rezgett.

– A fájdalom senkinek sem öröm.

– De a fájdalmas módszerek hatásosabbak. Vagy nem így van? Ha a fájdalomnak van értelme, én képes vagyok elviselni.

Aomame arcán tartózkodó kifejezés jelent meg a félsötétben:

– Értem. Hát akkor próbáljuk meg kitapasztalni, mennyit bírunk!

Mint mindig, a lapocka tájáról kezdte a nyújtást. Amint a férfi testéhez ért, rögtön feltűnt neki az izmok ruganyossága. Egészséges, kiváló karban levő izmok. Mintha más anyagból lennének, mint azok a kimerült, merev nagyvárosi izomcsomók, melyekkel a sportklubban volt dolga. Ugyanakkor azonban világosan érezhető volt, hogy valami megbénítja a természetes áramlást, aminek eredetileg ott kellene dolgoznia ezekben az izmokban – mint mikor uszadékfa vagy szemét áll a folyó útjába.

Könyökére támaszkodva felhúzta a férfi egyik vállát, először csak óvatosan, aztán egyre erősebben. Aomame számára világos volt, hogy a férfi fájdalmat érez, méghozzá elég jelentőset. A helyében bárki jajgatott volna, ő azonban meg se nyikkant. A légzése is egyenletes maradt, még csak az arca se torzult el. Szóval bírja a gyűrődést, gondolta magában Aomame, és úgy döntött, kipróbálja, hogy mennyire bírja. Az eddiginél is kevésbé óvatoskodva nyújtotta a férfi vállát, míg végül a lapockaízület roppant egy tompát. Aomame úgy érezte, mintha átállított volna egy vasúti váltót. A férfi lélegzete kihagyott egy pillanatra, de aztán ismét felhangzott a csendes levegővétel.

– A lapockája környéke borzasztóan be volt görcsösödve – magyarázta Aomame –, de kilazítottuk. Helyreállt az áramlás.

Ujját a második ujjpercig nyomta a férfi lapockájába. Eredetileg rugalmas izmok ezek, ha egyszer kidolgozzák belőlük a csomót, azonnal visszaáll a normális állapot.

– Úgy érzem, most sokkal jobb – mondta halkan a férfi.

– Pedig azt hiszem, ez nagyon fájt.

– Nem volt elviselhetetlen.

– A fájdalmat viszonylag én is jól tűröm, de azt hiszem, jajgattam volna, ha valaki azt műveli velem, amint az imént én önnel.

– Egy fájdalmat sok esetben könnyíthet és semlegesíthet egy másik fájdalom. Az érzékelés mindig relatív.

Aomame most a férfi bal lapockája körüli izmokat tapogatta ki ujjaival, és érzékelte, hogy a bal oldalon ugyanaz a helyzet, mint a jobbon volt. Na, majd meglátjuk, most mennyire tudsz relatív maradni…

– A bal oldal következik. Valószínűleg pontosan ugyanúgy fog fájni, mint a jobb.

– Önre bízom. Miattam ne aggódjon!

– Tehát nem kell finomabban csinálnom.

– Nem, arra semmi szükség.

Aomame az iménti lépéseket ismételve rendbe hozta a férfi bal lapockája körüli izmokat és ízületeket. Ahogy meghagyták neki: nem finomkodott. Ha egyszer eldöntötte, hogy nem óvatoskodik, onnan Aomame már habozás nélkül a legrövidebb utat választja. A férfi reakciója azonban még az előbbinél is visszafogottabb volt. Mindössze valami morgásszerű hang tört föl a torka mélyéből, egyébként szinte magától értetődően fogadta el a fájdalmat. Rendben, akkor megnézzük, mit bírsz elviselni! – döntötte el magában Aomame.

A szokásos menetrendnek megfelelően kilazította az izmokat a férfi egész testén. A menetrend minden pontja listázva volt a fejében, csak gépiesen, sorrendben végig kell ezeken mennie, ahogy éjjelente egy rátermett, félelmet nem ismerő biztonsági őr világít be elemlámpájával a gondjára bízott épület zugaiba.

Minden izom, egyik jobban, másik kevésbé, *akadályokkal volt teli*, mint egy szörnyű katasztrófa sújtotta földterület. A vízfolyások eltorlaszolva, a gátak leomolva. Egy átlagos ember talpra állni se lenne képes, ha ezt kellene elviselnie. Lehet, hogy levegőt se kapna. Ezt a férfit azonban masszív test és erős akarat támogatja. Akármilyen borzasztó dolgokat követett is el, Aomame szakmai szempontból kénytelen volt tiszteletet érezni iránta, amiért panaszkodás nélkül tűri ezt az iszonyatos fájdalmat.

A nő egyenként kigyúrta, erőszakkal megmozgatta, a lehetséges határig hajlította és nyújtotta a férfi izmait. Az ízületek minden gyakorlatnál tompán panaszkodtak. Aomame tisztában volt vele, hogy amit művel, azt egy hajszál választja el a kínzástól. Számos sportoló izmainak nyújtásával volt már alkalma foglalkozni. Olyan kemény alakokról van szó, akik együtt élnek a fizikai fájdalommal. De lehettek bármilyen edzettek, Aomame keze alatt előbb-utóbb feljajdultak, vagyis inkább kicsúszott a szájukon valami jajgatáshoz hasonló hang. Akadt köztük, aki bevizelt. De ez a pasas meg se nyikkan. Elismerésre méltó. A nyakszirtjén kiütköző veríték azért persze árulkodik róla, hogy miféle kínokat áll ki. Szép lassan Aomame is kezdett megizzadni.

A férfi hátoldali izmainak megdolgozása vagy fél órába telt. Aomame szusszant egyet, amikor befejezte, és letörölte a homlokán gyöngyöző verítéket.

*

Ez aztán fura – gondolta magában. Hiszen én azért jöttem ide, hogy eltegyem ezt az alakot láb alól. A táskámban ott van a speciálisra kidolgozott, hegyes jégaprító tű. Ha a tű hegyét a megfelelő ponthoz illesztem a pasas nyakszirtjén, és *rákoppintok* a tű nyelére, azzal mindennek vége. A hapsi észre se venné, hogy mi történt, egyetlen pillanat alatt elbúcsúzna az élettől, és máris a túloldalon kopogtatna. A teste pedig végeredményben minden fajdalom alól fölszabadulna. Ehelyett én minden erőmmel azon vagyok, hogy a pasas evilági gyötrelmei enyhüljenek valamelyest.

Talán azért, mert *ez a dolgom* – jutott Aomame eszébe. Ha az orrom előtt ott a munka, amit el kell végezni, akkor nem bírom ki, hogy ne dolgozzak a sikerén minden erőmmel. Ez vagyok én. Ha azt kapom feladatul, hogy hozzam rendbe valaki problémás izomzatát, akkor nekilátok a legjobb tudásom szerint. Ha pedig meg kell ölni valakit, és erre megfelelő indok is van, annak is nekilátok a legjobb tudásom szerint.

Csakhogy a kettőt természetesen nem lehet egyszerre kivitelezni. Mindkét tevékenységnek megvan a maga célja, és egymással össze nem egyeztethető eljárásokat feltételez. Szóval egyszerre *csak az egyik* működik. Most azon dolgozom, hogy ennek a férfinak a fizikai állapota, amennyire csak lehet, ismét közelítsen az elfogadhatóhoz. Erre a műveletre koncentrálom minden energiámat, ennek érdekében mozgósítom minden hozzáférhető erőmet. A többiről ráérek elgondolkodni, ha majd ezzel a feladattal végeztem.

Közben Aomame képtelen volt legyőzni a kíváncsiságát. A férfi *hétköznapinak nem nevezhető* betegsége, a betegség által gátolt egészséges, ragyogó izomzata, erős akarata meg rendíthetetlen teste, melyekkel ellenáll *a félelmetes* mértékű, saját szavai szerint „a kegyelem áraként” kapott fájdalomnak: mindez fölkeltette a nő érdeklődését. Látni akarta, hogy miben lenne képes segíteni ennek a férfinak, és hogyan válaszolna a férfi teste a segítségre. Ez szakmai jellegű kíváncsiság volt, de személyes természetű is. Ráadásul, ha most megölöm ezt a férfit, azonnal el kell tűnnöm innen. Ha túl hamar végzek a munkával, még gyanút fog a szomszédban várakozó két alak, mert előre megmondtam, hogy legalább egy órába telik, mire nagyjából a végére érek – gondolta magában.

– A felénél tartunk. Elkezdeném a második felét. Kérem, forduljon a hátára!

A férfi lomhán fordult meg, mint egy partra vetett, nagydarab vízi állat.

– Világosan érzem, ahogy alábbhagy a fájdalom – sóhajtott egy óriásit. – Erre eddig semmiféle kezelés nem volt képes.

– Az ön izomzata *károsodott* – felelte Aomame. – Elég súlyosan, és nem tudom, hogy miért. A károsodott részeket, amennyire csak lehetséges, próbálom eredeti állapotukba visszaállítani. Nem egyszerű művelet, és fájdalommal is jár, de valamennyire azért lehetséges. Az izmai minősége kiváló, és ön jól tűri a fájdalmat. Ez azonban csak tüneti kezelés, gyökeres megoldást nem jelent. Ha nem sikerül az okot megtalálni, újra és újra előáll ugyanez a helyzet.

– Tudom. Semmi se oldódik meg. Ugyanaz fog ismétlődni, és a helyzet egyre romlik majd. De már az is óriási segítség, ha egy kicsit enyhül a fájdalom, amivel éppen küzdők, akkor is, ha ez csak időleges, tüneti kezelés. Önnek valószínűleg sejtelme sincs, hogy ez milyen rengeteget jelent. Már a morfiumon is gondolkodtam, de hacsak lehet, nem akarok gyógyszerekhez nyúlni. A hosszú ideig tartó gyógyszerszedés károsítja az agy funkcióit.

– Akkor folytatom. Ugye, most sem kell csökkentenem a kezelés intenzitását?

– Kérdeznie is fölösleges.

Aomame kiürítette a fejét, és minden idegszálával a férfi izmaira koncentrált. Szakmai memóriájába a test minden izmának fölépítése be volt vésve, ahogy az is, hogy mi az egyes izmok funkciója, melyik csonthoz kapcsolódnak, milyen speciális tulajdonságokkal bírnak, tapintásra hogy reagálnak. Mindezeket az izmokat és ízületeket Aomame egyenként fölmérte, megmozgatta, hatékonyan átmasszírozta. Mintha ügybuzgó inkvizítorok kutatnának föl minden fájdalmas pontot az emberi testen.

*

Fél óra múltán mindketten fürödtek az izzadságban, és alig kaptak levegőt, mint két szerelmes, akik csodálatosan mély egyesülést éltek át. A férfi egy darabig hallgatott, de Aomame is kifogyott a szavakból.

– Igazán nem akarok túlzásokba esni – szólalt meg végül a férfi –, de úgy érzem, mintha a testem összes alkatrészét kicserélték volna.

Aomame így válaszolt:

– Lehet, hogy ma este lesz egy kis visszaesés. Éjjel erősen begörcsölhetnek az izmai, és fájdalmas izomlázat is érezhet. Aggodalomra azonban semmi ok, reggelre visszaáll a normális állapot.

Már ha lesz holnap reggel, gondolta Aomame.

A férfi törökülésbe helyezkedett a jógamatracon, és lélegzett néhány mélyet, mint aki a fizikai állapotát próbálgatja. Aztán megszólalt:

– Önnek valóban különleges képességei vannak.

Aomame arcáról a verítéket törölgetve válaszolt:

– A módszerem pusztán a gyakorlaton alapul. Azokat az ismereteket, amelyeket az egyetemen szereztem az izmok felépítéséről és működéséről, kibővítettem a gyakorlatban. A technikámon apránként javítgattam itt-ott, és fölépítettem a saját rendszeremet. Mindössze csak látható és logikus módon dolgozom. Ennél a módszernél az igazság nagyjából szemmel látható és a gyakorlatban igazolható. Bár persze meglehetősen heves fájdalommal is jár.

A férfi kinyitotta a szemét, és érdeklődve vizsgálta Aomamét:

– Szóval ön így látja.

– Nem értem, mire gondol.

– Azt mondja, hogy az igazság szemmel látható és a gyakorlatban igazolható.

Aomame szája elkeskenyült:

– Nem azt állítom, hogy minden igazság ilyen. Csak azt mondom, hogy *az én szakterületemen* ez a helyzet. Ha minden területen így lenne, akkor a dolgok könnyebben érthetőek lennének.

– Ez nem igaz – mondta a férfi.

– És miért nem?

– Az emberek nagy többsége nem kíván a gyakorlatban igazolható igazságokat. Az igazság, ahogy ön mondja, a legtöbb esetben erős fájdalommal jár. Az emberek jó része pedig nem kíván fájdalmas igazságokat. Szép, szívet gyönyörködtető történetekre van szükségük, melyek értelmesnek tüntetik föl a létezésüket. Ezért jöhetnek létre a vallások.

A férfi körözött néhányat a fejével, aztán folytatta:

– Ha egy *A* elmélet jelentőséggel teljesnek mutatja be egy ember létét, akkor az számára az igazság, ha egy *B* elmélet viszont erőtlennek és jelentéktelennek tünteti föl, akkor az hamisnak minősül. Teljesen világos. Ha pedig valaki azt állítja, hogy a *B* elmélet az igaz, akkor az emberek utálata fogja övezni, állítását semmibe veszik, ő maga támadások kereszttüzébe kerül. Hogy valami logikus vagy a gyakorlatban igazolható, annak az emberek számára egyáltalán semmiféle jelentősége sincs. Legtöbben tagadják az elképzelést, hogy létezésük erőtlen és jelentéktelen, így őrzik meg kínkeservvel a józan eszüket.

– Csakhogy az emberi test, minden test erőtlen és jelentéktelen, ha mértékbeli különbségek adódnak is. Ez talán nem magától értetődő? – kérdezte Aomame.

– Úgy van, ahogy mondja. Minden létező test, ha mértékbeli különbségek adódnak is, erőtlen és jelentéktelen, és előbb-utóbb mindenképpen elpusztul, nyom nélkül eltűnik. Ez megdönthetetlen igazság. De mi van akkor a lélekkel?

– A lélekről, hacsak lehet, nem szoktam gondolkodni.

– Miért?

– Mert különösebben nem szükséges gondolkodni róla.

– Vajon miért ne lenne szükséges a lélekről gondolkodni? Saját lelkűnkről gondolkodni, félretéve most, hogy jutunk-e valami eredményre vagy se, elengedhetetlenül fontos emberi tevékenység.

– Bennem van szeretet – nyilvánította ki világosan Aomame.

Nézzenek oda, én meg mit művelek? – gondolta magában a nő. A szeretetről magyarázok egy embernek, akit mindjárt meg akarok gyilkolni.

A férfi arcán úgy terjedt szét valami halvány mosolyhoz hasonló kifejezés, mint szél keltette hullámok a csendes vízfelszínen. Arca természetes és akár jóindulatúnak nevezhető érzelmet is tükrözött.

– És ha valakiben van szeretet, az elég?

– Igen.

– A szeretet, amiről beszél, egy bizonyos személyre irányul?

– Igen – felelte Aomame –, egy konkrét férfira irányul.

– Erőtlen, jelentéktelen testben felhőtlen, abszolút szeretet – mondta halkan a férfi, aztán hallgatott egy kicsit, úgy folytatta: – Úgy tűnik, önnek nincs szüksége vallásra.

– Lehet, hogy valóban nincs.

– Azért, mert a létezésmódja tulajdonképpen nem más, mint maga a vallás.

– Ön azt imént az állította, hogy a vallás az igazság helyett inkább szép elméleteket kínál. Mi a helyzet azzal a vallási közösséggel, melyet ön vezet?

– Az igazat megvallva, én a saját működésemet nem tekintem vallási tevékenységnek. Csupán hallgatom a körülöttem csak úgy megszólaló hangokat, és átadom üzenetüket az embereknek. A hangokat csak én hallom. Hogy hallom őket, az megdönthetetlen igazság. Azt azonban nem lehet bizonyítani, hogy a hangok üzenete *igaz.* Én mindössze annyit tehetek, hogy testet adok néhány ezzel járó apró kegyelemnek.

Aomame az ajkába harapott, és letette a törölközőjét. Kedve lett volna megkérdezni, hogy például miféle kegyelemről van szó. De

aztán meggondolta magát: túl sok a beszéd. Rá pedig még mindig vár egy fontos elvégzetlen munka.

– Lenne kedves még egyszer a hasára feküdni? Utoljára még kilazítom a nyakizmait.

A férfi még egyszer végigfektette hatalmas testét a jógamatracon, és Aomame felé fordította a nyakszirtjét.

– Akárhogy is nézzük, önnek varázskeze van – mondta.

– Varázskezem?

– Nem mindennapi erővel bíró ujjai. Olyan kifinomult érzéke, melynek segítségével képes rejtett pontokat megtalálni az emberi testen. Ez egy ritka képesség, nagyon kevés embernek adatik meg. Nem olyasmi, aminek tanulással vagy gyakorlással a birtokába lehet jutni. Más fajtájú, de hasonló eredetű képességgel rendelkezem magam is. Csakhogy, és ez minden kegyelemre érvényes, a kapott adomány árát mindig le kell valahogy róni.

– Még soha nem néztem így a kérdést – felelte Aomame –, én csak tanultam, aztán rengeteget gyakoroltam, hogy elsajátítsam ezt a technikát. Nem ajándékba kaptam valakitől.

– Erről nem kívánok vitát nyitni. De egyet jegyezzen meg: Isten adta, Isten elveszi. Önnek talán fogalma sincs arról, hogy ajándékot kapott, de Isten attól még bizonyosan emlékszik rá, hogy adta. Ők semmit nem felejtenek. Az ajándékba kapott képességet nagy alázattal kell használnia.

Aomame elnézte két kezének tíz ujját. Aztán a férfi nyak-szirtjéhez érintette azokat az ujjakat, és egész öntudatát az ujjhegyeire koncentrálta. *Isten aclta*, *Isten elveszi*

– Rögtön végzünk. Ez az utolsó simítás – mondta szárazon a férfi hátának.

Mintha messziről mennydörgést hallott volna. Kinézett az ablakon. Semmit nem látni, csak a sötét eget. Mégis, azonnal megszólalt újra az a hang. Üresen visszhangzott a csendes szobában.

– Mindjárt elered az eső – mondta a férfi érzelemmentes hangon.

Aomame a férfi vastag nyakszirtjére tette kezét, és kitapogatta azt a bizonyos pontot. Ehhez különleges koncentrálóképesség szükségeltetik A nő lehunyta a szemét, visszatartotta a lélegzetét, és a nyakban áramló vér suhanására fülelt. Ujjhegyei aprólékos információt készültek begyűjteni a bőr rugalmassága és a testhő áradása alapján. Egyetlen, icipici kis pont. Van, akinek a testén könnyű megtalálni, van, akién nehéz. A Vezérnek nevezett férfi egyértelműen az utóbbi csoportba tartozik. Hogy egy hasonlattal éljünk: olyan, mint egy koromsötét szobában körültapogatva felkutatni egyetlenegy darab pénzérmét, vigyázva, hogy közben ne üssünk zajt. Aomame mégis megtalálta azt a pontot. Rátette az ujjhegyét, fejébe véste a hely érintését és pontos helyét, mintha megjelölne valamit a térképen. Igen, Aomaménak megadatott ez a különleges képesség.

– Kérem, ne változtasson a testhelyzetén – szólt a hason fekvő férfihoz. Aztán kezét nyújtotta a mellette pihenő sporttáskáért, és kivette a kis jégaprító tű kemény fedelű dobozát.

– A nyakszirtjén maradt egy hely, ahol nem akadálytalan az áramlás – mondta nyugodtan. – Az ujjaim itt már nem segítenek. Pedig a fájdalmai jelentősen enyhülnének, ha ezen a ponton sikerülne fölszabadítani az áramlást. Megpróbálok beszúrni ide egyetlenegy darab tűt. Kényes területről van szó, de már sokszor csináltam, nem lehet gond. Folytathatom?

A férfi mélyet sóhajtott:

– Teljesen önre bízom magam. Ha olyasmiről van szó, ami megszabadít a fajdalmaimtól, elfogadom, bármi legyen is az.

Aomame elővette a dobozból a jégaprító tűt, hegyéről eltávolította az apró védődugót. A tűhegy élesen és halálosan villogott, mint mindig. Aomame baljába fogta az eszközt, jobb mutatóujjával pedig újra kitapogatta az imént megtalált pontot.

Tévedés kizárva. Megvan. A tű hegyét ahhoz a ponthoz érintette, és nagy levegőt vett. Már csak az maradt hátra, hogy jobb kezét kalapács módjára a nyélre ejtse, és *simán* a megtalált pont mélyére küldje a vékony tűt. És azzal mindennek vége.

Csakhogy *valami* visszatartotta Aomamét. A levegőben magasra tartva várakozó jobb ökle nem volt képes lesújtani. És ezzel mindennek vége, jutott a nő eszébe. Egyetlen ütéssel „odaátra" tudom küldeni ezt a férfit. Aztán higgadt pillantással távozom ebből a szobából, arcot és nevet változtatok, másik személyiségre teszek szert. Meg tudom tenni. Nincs bennem félelem, a lelkiismeretemnek se fáj. Ez a férfi kétséget kizáróan halált érdemlő, borzasztó tetteket követett el újra meg újra. És Aomame mégsem volt képes megtenni. Jobb kezét alaktalan, de mégis konok fajta bizonytalanság fogta le.

Ösztönei arra figyelmeztették, hogy *minden túlságosan könnyen megy.*

Semmi logikus érve nem volt. Egyszerűen csak tudta, hogy valami nem stimmel, valami természetellenes. Aomamében különböző erők ütköztek össze és feszültek egymásnak. A nő gondterhelten ráncolta homlokát a félhomályban.

– Mi történt? – szólította meg a férfi. – Várom. Várom azt az utolsó simítást.

Abban a pillanatban Aomame végre megértette, hogy miért habozik végrehajtani *azt. Ez az ember tudja*, hogy mit készülök tenni vele!

– Ne habozzon – mondta lágyan a férfi. – Jól van ez így. Amit ön akar, pontosan azt akarom én is.

A mennydörgés egyre folytatódott. Villámlás azonban nem látszott, csak távoli ágyútűzhöz hasonló morajlás hallatszott. A hadszíntér egyelőre messze van. A férfi folytatta:

– Hiszen épp ez lenne a tökéletes *gyógymód.* Ön nagyon lelkiismeretesen végigcsinálta az izomnyújtó gyakorlatokat. Őszinte tisztelettel adózom a képességeinek. Csakhogy, mint saját maga

mondta, ez pusztán tüneti kezelés volt. Az én fájdalmaimat már csakis akkor lehet megszüntetni, ha az életemnek vetünk véget. Nincs más: le kell menni az alagsorba és lecsapni a főkapcsolót. Ön ezt készül megtenni értem.

Aomame nem változtatott a testtartásán: baljában ott volt a tű, hegyével a férfi nyakszirtjének megfelelő pontjára irányítva, jobbja pedig még mindig fölemelve várakozott a levegőben. Se továbbhaladni nem tud, se visszakozni.

– Ha meg akarnám akadályozni azt, amit tenni készül, ezer lehetőségem lenne rá. Mi sem lenne egyszerűbb – mondta a férfi. – Próbálja csak leereszteni a jobb karját!

Aomame, ahogy mondták neki, megpróbálta leereszteni a karját. Az azonban meg se moccant, megdermedve ottmaradt a levegőben, mintha egy kőszobor tartozéka lenne.

– Nem én akartam, de ilyen erővel is rendelkezem. Jó, már mozgathatja a jobb karját. Most ismét képes befolyásolni a sorsomat.

Aomame érezte, hogy megint képes szabadon mozgatni a jobb karját. Ökölbe szorította, aztán kiengedte a kezét. Semmi szokatlant nem érzett. Hipnózisról vagy valami hasonlóról lehet szó. De az ereje döbbenetesen nagy.

– Én ilyesfajta különleges képességeket kaptam ajándékba. De cserébe ők mindenféle kívánságukat rám kényszerítették. Az ő vágyaik az én vágyaimmá váltak. A vágyaik pedig tombolóak, képtelenség volt nekik ellenállni.

– Ők – ismételte Aomame. – A *little people*-ről beszél?

– Szóval hallott *róluk.* Nagyon jó. Gyorsabban végzünk.

– Csak ezt a nevet ismerem. Hogy a *little people* micsoda, azt nem tudom.

– Valószínűleg senki sincs, aki pontosan tudja, hogy mi az a *little people* – válaszolta a férfi. – Az emberek csak annyit tudhatnak,

hogy a *little people* létezik körülöttük. Olvasta Frazer *Az aranyág* című munkáját?

– Nem.

– Rendkívül érdekes könyv. Rengeteget meg lehet tudni belőle. A történelem egy bizonyos szakaszában, a rég elmúlt időkben a világ több táján is az volt a szokás, hogy a királyt megölték, amikor lejárt uralkodásának ideje. Az uralkodás ideje tíz-tizenkét év volt. Ha lejárt az idő, eljött valaki, és lemészárolta a királyt. Ezt a közösség is így kívánta, de a király is önszántából elfogadta. A gyilkosságnak kegyetlennek, vértől csatakosnak kellett lennie. Ilyesfajta gyilkosság által pusztulni pedig a királyoknak kijáró nagy tisztesség volt. Hogy miért kellett a királynak gyilkosság által pusztulnia? Azért, mert azokban az időkben a királyok voltak „a hangokat hallók” a többi ember képviseletében. Önként vállalták, hogy összekötő csatorna lesznek *őköztük* és *miköztünk.* Egy bizonyos idő elteltével aztán a közösség számára feltétlenül szükségessé vált ezeknek „a hangokat hallóknak” az elpusztítása. Azért, hogy fönn lehessen tartani az egyensúlyt a földön élők tudata és a *little people* által kifejtett erő között. A régi időkben uralkodni annyit jelentett, mint az istenség hangját hallani. Aztán persze valamikor megszűnt ez a rendszer, a királyt többé nem bántották, és a királyi rang azóta világi szabályokon és öröklődésen alapul. Így tettek le az emberek a hangok hallgatásáról.

Aomame öntudatlanul nyitotta és zárta a levegőbe emelt jobb öklét, míg a férfi magyarázatára figyelt.

A férfi pedig folytatta:

– *Őket* eddig sokféle néven nevezték, ám legtöbbször nem volt nevük. *Ők egyszerűen csak ott voltak*. A *little people* elnevezés csupán arra szolgál, hogy könnyebb legyen beszélni róluk. A lányom, aki akkoriban még csöppnyi volt, „kicsi emberekének hívta őket. A lányom hozta őket magával. A nevüket én változtattam *little people*-re, mert ezt valahogy könnyebb volt kimondani.

– Önből pedig király lett.

A férfi mélyet lélegzett az orrán át, a levegőt egy darabig a tüdejében tartotta, aztán lassan kifújta.

– Nem király. Hanem „a hangokat halló”.

– És most azt akarja tőlem, hogy mészároljam le.

– Nem, mészárlásra semmi szükség. Most 1984 van, és egy nagyváros közepén vagyunk. Nem kell, hogy patakokban folyjon a vér. Csak vegye el szép csendben az életemet.

Aomame megrázta a fejét, ellazította az izmait. A jégaprító tű hegye még mindig a férfi nyakszirtjére irányult, de a nőben sehogy se akart megszületni az elhatározás, hogy most akkor megöli ezt a férfit.

Végül megszólalt:

– Ön eddig több kislányt is megerőszakolt. Olyan kislányokat, akik épp csak betöltötték a tizedik évüket, ha egyáltalán betöltötték.

– Úgy van. Széles körben elfogadott fogalmaink alapján muszáj így értékelnünk a helyzetet. A világi törvények értelmében én bűnöző vagyok. Serdületlen leányokkal létesítettem szexuális kapcsolatot. Nem változtat a tényen, hogy nem én akartam így.

Aomame egyre csak kapkodta a levegőt. Nem tudta, hogyan csillapíthatná érzelmeinek heves áradatát. Arca eltorzult, kezei valami más munkáért fohászkodtak.

– Azt szeretném, ha elvenné az életemet – mondta a férfi.

– Az én további jelenlétem a világon semmilyen értelemben nem kívánatos. A világ egyensúlyának megőrzése érdekében engem ki kell irtani.

– És ha megölöm, mi lesz azután?

– A *little people* elveszíti az egyetlent, aki hallja a hangjukat. Utódom pedig még nincsen.

– Ugyan miért higgyem ezt el? – Aomame szinte köpte a szavakat. – Lehet, hogy maga nem más, mint egy szexuálisan

perverz disznó, aki kitalált valami ravasz mesét, és azzal próbálja igazolni mocskos viselkedését. Nem létezik semmiféle *little people,* meg isteni hang se, meg kegyelem se. Lehet, hogy maga csak egy piszkos kis csaló, aki prófétának meg vallásalapítónak nevezi magát – a világ tele van ilyenekkel.

– Van ott egy óra – mondta a férfi, anélkül, hogy fölemelte volna a fejét –, jobb kéz felől, a kis szekrény tetején.

Aomame jobbra pillantott. Valóban állt ott egy derékmagasságig érő, hajlított falú szekrény, tetején egy márványórával. Az óra ránézésre elég súlyosnak tűnt.

– Figyelje az órát, ne vegye le róla a szemét!

Aomame engedelmeskedett: oldalra fordított fejjel bámulta az órát. Közben érezte, hogy keze alatt kőkeménnyé merevedik a férfi összes izma. Hihetetlenül heves erőket érzett csoportosulni. És mintha az erőknek válaszolna, az óra fölemelkedett a szekrény tetejéről, és a levegőben imbolygott. Úgy öt centire eltávolodott a szekrénytől, kissé reszketett, mintha habozna még, majd beállt egy pontra, és vagy tíz másodpercen át ott lebegett. Aztán a férfi izmaiból kiment az erő, és az óra tompa puffanással visszahullott a szekrény tetejére, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy a Földön a gravitáció is hat ám.

A férfi elég sokáig hevesen, kimerültén kapkodta a levegőt.

– Még egy ilyen aprósághoz is milyen sok erő kell – mondta, miután minden levegőjét kifújta. – Annyira sok, hogy megrövidíti az életet. De talán belátta, hogy nem vagyok *piszkos kis csaló.*

Aomame nem válaszolt. A férfi mélyeket lélegezve próbálta visszanyerni az erejét. Az óra, mintha mi sem történt volna, némán mérte tovább az időt a szekrény tetején, csak egy kicsit ferdén került vissza a helyére. Aomame kitartóan figyelte, míg a másodpercmutató egyszer körbe nem ért.

– Ön különleges képességekkel rendelkezik – mondta végül szárazon.

– Amint láthatta.

– Ha jól emlékszem, *A Karamazov testvérek*ben van az a történet a Sátán és Krisztus találkozásáról – mondta Aomame.

– Amikor a Sátán azt mondja a pusztában szigorú lelkigyakorlatokat folytató Krisztusnak, hogy tégy csodát. Hogy változtasd a köveket kenyérré. Csakhogy Krisztus nem méltatja figyelmére, mert a csodatétel a Sátántól jövő kísértés.

– Tudom. Én is olvastam *A Karamazov testvérek*et. Igen, természetesen igaza van. Az erő hiú fitogtatása semmire se megoldás. De nekem a korlátozottan rendelkezésre álló idő alatt muszáj volt önt meggyőznöm. Ezért mutattam meg mégis.

Aomame hallgatott.

– Ezen a világon nem létezik abszolút jó, és ugyanúgy abszolút rossz sem – folytatta a férfi. – A jó és a rossz nem mozdulatlan és rögzített, hanem folyton helyet és helyzetet cserél. Ami most jó, az a következő pillanatban talán rosszba fordul át, és ez fordítva is lehetséges. Dosztojevszkij *A Karamazov testvérek*ben így írja le a világot. A lényeg, hogy megőrizzük a folyton mozgásban levő jó és rossz egyensúlyát. Ha az egyensúly elbillen az egyik irányba, akkor nehezen lehet megőrizni a szabályokat. Bizony, *maga az egyensúly a jó.* És ebben az összefüggésben érvényes, hogy nekem az egyensúly létrehozása érdekében meg kell halnom.

– Nem érzem szükségét, hogy én itt és most a túlvilágra segítsem – mondta Aomame határozottan. – Talán már tudja, de azért jöttem ide, hogy végezzek önnel. Megengedhetetlen, hogy ilyen emberek létezzenek. Bármi áron likvidálni akartam önt. Ez azonban most már nem áll *szándékomban.* Ön borzasztóan szenved, és én érzékelem ezt a szenvedést. Úgy kell meghalnia, hogy elborítja és tönkreteszi a fájdalom. Nem bírom rávenni magam, hogy felkínáljam a kezem általi békés halált.

A férfi még mindig hason fekve bólintott egy aprót:

– Ha megöl engem, az embereim mindig a sarkában lesznek. Örült egy banda az, erős és kitartó. Ha én már nem leszek, a közösség is elveszti vonzerejét. Csakhogy ha egy rendszer egyszer alakot kapott, akkor a saját jogán életre kel.

Aomame figyelmesen hallgatta, amint a hason fekvő férfi magyarázott.

– Sajnálom, amit a barátjával tettem – mondta most a férfi.

– A barátommal?

– A barátnőjével, akinek bilincse volt. Ejnye, hogy is hívták… Aomame belsejében hirtelen minden elnémult. Megszűnt a viaskodás, csak súlyos csönd terpeszkedett.

– Nakano Ajumi.

– Szerencsétlenül alakult az az ügy.

– *Azt* maga tette? – kérdezte Aomame metsző hangon.

– Maga ölte meg Ajumit?

– Nem. Nem én öltem meg.

– Valamiért mégis tudja. Tudja, hogy valaki megölte Ajumit.

– A kutatóink néztek utána. Azt nem tudjuk, hogy ki ölte meg. Csak annyit tudunk, hogy barátnőjét, a rendőrnőt valaki megfojtotta egy szállodában.

Aomame jobb keze ismét görcsösen ökölbe szorult:

– De azt mondta, hogy „sajnálom, amit a barátjával tettem”.

– Ami azt jelenti, sajnálom, hogy nem tudtam megakadályozni. De akárki is ölte meg a barátnőjét, annyi bizonyos, hogy először mindig a leggyengébb pontot éri támadás. Ahogy a farkasok is a leggyengébb bárányt veszik üldözőbe a nyájból.

– Azt mondja, hogy Ajumi volt az én leggyengébb pontom?

A férfi nem válaszolt.

Aomame mindkét szemét lehunyta:

– De miért kellett megölniük? Nagyon rendes lány volt. Soha senkit nem bántott. Miért, miért? Azért, mert én belekeveredtem *ebbe?* Akkor elég lenne egyedül engem elpusztítani, nem?

A férfi most válaszolt:

– Magát nem tudják elpusztítani.

– Miért? Ugyan miért nem tudnak elpusztítani?

– Mert a maga létezése már különleges.

– Különleges létezés? Miben különleges?

– Hamarosan rá fog jönni.

– Hamarosan?

– Majd ha itt az ideje.

Aomame arca ismét eltorzult:

– Nem értem, amit beszél!

– Majd megérti.

Aomame a fejét rázta:

– A lényeg, hogy jelen pillanatban nem tudnak engem támadni. Ezért célozták meg a leggyengébbet, amit körülöttem találtak. Figyelmeztetés volt. Figyelmeztetés, hogy ne vegyem el az ön életét.

A férfi hallgatott. Egyetértő hallgatás volt.

– Ez iszonyatos – mondta Aomame, aztán megrázta a fejét: – Hiszen a valóság semmit nem változik attól, hogy azt a lányt megölték.

– Csakhogy ők nem gyilkosok. Hogy saját kezükkel elpusztítsanak valakit? Nem, ilyet nem művelnek. A barátnőjét valami olyan ölte meg, ami benne lakozott. Előbb vagy utóbb bizonyára bekövetkezett volna egy hasonló tragédia. Annak a lánynak az élete veszélyekkel

volt terhes. Ők csupán felgyorsították a folyamatot. Átállították az időzítőt.

Hogy mi van az időzítővel?

– Az a lány nem valami elektromos sütő volt, világos? Húsvér ember volt. Veszélyekkel terhes életet élt vagy se, nekem drága barátom volt. És maguk csak úgy egyszerűen elvették. Értelmetlenül, hidegvérrel.

– Jogos a haragja. Zúdítsa rám!

Aomame a fejét ingatta:

– Attól még, hogy én elveszem a maga életét, Ajumi nem tér vissza.

– Igen, de válaszcsapást mérhet a *little people*-re. Vagy mondjuk úgy, hogy bosszút állhat. Ők még nem akarják a halálomat. Ha én meghalok, üresség keletkezik. Addig legalábbis, amíg nem találják meg az utódomat, biztosan lesz egy átmeneti üresség. Az nagy csapás lenne rájuk nézve. Magának meg haszna származna belőle.

– Valaki egyszer azt mondta, hogy semmi sem olyan költséges, és semmi sem olyan terméketlen, mint a bosszú.

– Winston Churchill volt az. De ha jól emlékszem, Nagy-Britannia költségvetési hiányáról magyarázkodva mondta ezt. Semmiféle, az erkölcsre vonatkozó utalás nem volt a szavaiban.

– Az erkölcs, az mindegy. Nekem szükségtelen kezet emelnem önre, mert valami érthetetlen jelenség mindenképp felzabálja a testét, és a végén, rengeteg kínlódás után úgyis elpatkol. Együttérzésre pedig semmi, de semmi okom nincs. Ha a világból kipusztul az erkölcs, és minden alkotóelemeire hullik szét, az nem az én hibám.

A férfi megint mélyet sóhajtott:

– Vagy úgy. Megértettem a szempontjait. Akkor viszont ajánlok valamit. Egyezséget, nevezzük így. Ha itt és most elveszi az

életemet, cserébe úgy intézem, hogy Kavana Tengo élete megmaradjon. Ennyi erőm még van.

– Tengo – mondta Aomame. Minden ereje elhagyta. – Maga tud *róla.*

– Én mindent, de mindent tudok önről. Megmondtam, nem? Bár persze csak *szinte* mindent.

– Az nem lehet, hogy ezt is leolvasta rólam. Hisz Tengo neve egyetlen lépésnyire se jutott ki a szívemből.

– Aomame kedves – mondta a férfi, és sóhajtott egy kicsit –, olyan titok, ami egy lépésnyire se jut ki a szívből, nem létezik ezen a világon. Kavana Tengo pedig, és ezt nevezhetjük *véletlennek* is, nem kis jelentőséggel bír a számunkra.

Aomame szóhoz se jutott, a férfi folytatta:

– Az igazat megvallva azonban szó sincs itt véletlenről. Nem a dolgok megjósolhatatlan alakulása hozta úgy, hogy kettejük sorsa most egybeolvad. Önöknek be kellett lépniük ebbe a világba, azért is tették be ide a lábukat. Csakhogy mivel beléptek, most már ha tetszik, ha nem, mindketten megkapják saját feladatukat.

– Betettük a lábunkat ebbe a világba?

– Igen, 1Q84-be.

– 1Q84? – Aomame arca megint nagyon furára torzult. *De hisz ezt a szót én találtam ki!*

– Úgy van, maga találta ki a szót – mondta a férfi, mintha belelátott volna Aomame fejébe –, én csak fölhasználom, engedelmével.

1Q84 – formázták a szót Aomame ajkai hang nélkül.

– Olyan titok, ami egy lépésnyire se jut ki a szívből, nem létezik ezen a világon – ismételte meg halkan a Vezér.

12 | **TENGO**
Nem olyasmi, amit megszámolhatsz az ujjiadon

Tengo hazaért, még mielőtt eleredt volna az eső. Az állomástól az otthonáig elég sietősen szedte a lábát. Az alkonyi égen még mindig nem látszott egyetlen felhő se. Annak se volt jele, hogy eső készülődik, és annak se, hogy villámlás. Egyetlen embert se lehetett esernyővel a kezében látni. Kellemes késő nyári alkonyat volt, az embernek kedve lett volna kiballagni a baseballstadionba, és meginni egy csapolt sört. Csakhogy Tengo valamivel korábban eldöntötte magában, hogy amit Fukaeri mond, azt elfogadja. Úgy gondolta, jobb hinni a szavának, mint kételkedni benne. Nem elméleti, hanem feltétlenül tapasztalati alapon.

Megnézte a postaládát, talált is benne egy szabvány borítékot, amin nem volt rajta a feladó neve. Tengo ott helyben megnézte, mi van abban a borítékban. Értesítés volt arról, hogy lakossági folyószámlájára 1.627.534 jen átutalás érkezett. Az átutaló neve Office ERI. Ez nyilván a Komacu-féle fantomcég. De lehet, hogy Ebiszuno professzor küldte a pénzt. Komacu korábban jelezte, hogy „a *Légből szőtt gubó* jogdíjának egy részét majd megkapod honorárium gyanánt”. Valószínűleg ez az a bizonyos „egy rész”. A kifizetés jogcíme meg egész biztosan „Szakértői díj” vagy „Adatgyűjtés” vagy valami hasonló. Tengo még egyszer ellenőrizte az összeget, aztán visszatette az értesítőt a borítékba, és az egészet a zsebébe csúsztatta.

Egymillió-hatszázezer jen Tengónak elég nagy pénz volt (pontosabban szólva, még soha életében nem volt ekkora összeg a kezében), de különösebben örülni se örült, és meglepett se volt. A pénz jelenleg nem volt túlságosan jelentős kérdés a számára. Megvolt a fix bevétele, és abból nyugodtan eléldegélt. Jövőjével kapcsolatos aggodalmai – legalábbis ebben a pillanatban – nem voltak. Ennek ellenére mindenki nagy összegekkel traktálja. Fura egy világ.

A *Légből szőtt gubó* átírásával kapcsolatban mégis az volt az érzése, hogy mivel *ekkora* macerába keveredett miatta, az egymillió-hatszázezer jenes tiszteletdíjjal egyáltalán nincs túlfizetve. Persze ha egyenesen megkérdik tőle, hogy „mégis mekkora tiszteletdíjat tartana elfogadhatónak”, akkor bajban lenne a válaszadással. Először is nem tudja, hogy a macerának van-e elfogadható ára. A világon bizonyára rengetegféle beárazhatatlan macera létezik, meg persze olyan macera is, amiért senki se fizet. Mivel a *Légből szőtt gubó* még mindig jól fogy, talán további utalások is érkeznek majd, de ha egyre nagyobb összegek landolnak a számláján, az újabb problémákat is felvet. Ugyanis minél több pénzt kap, közreműködésének mértéke a *Légből szőtt gubó* létrejöttében úgy dagad egyre nagyobbra, megmásíthatatlan tényállás formájában.

Megfordult a fejében, hogy másnap reggel első dolga lesz visszautalni ezt az egymillió-hatszázezer-valamennyit Komacunak. Ezzel bizonyos mértékig el tudná hárítani a felelősséget. Biztos jobban is érezné magát. És mindenekelőtt nyoma maradna, hogy visszautasította a tiszteletdíj átvételét. Erkölcsi felelőssége ettől azonban nem szűnne meg, tette nem válna igazolhatóvá. Ezt mindössze „enyhítő körülményként” lehetne figyelembe venni. De az is lehet, hogy éppen ellenkezőleg, egy ilyen lépés Tengót csak még gyanúsabb színben tüntetné föl. Hogy rossz volt a lelkiismerete, azért küldte vissza a pénzt.

Addig töprengett, hogy a végén belefájdult a feje. Akkor úgy döntött, hogy nem őrlődik többet az egymillió-hatszázezer jen fölött. Később ráér még nyugodtan végiggondolni. A pénz különben se élőlény, nem szalad el sehova, ha békén hagyják, ahogy van. Talán.

*

Egyelőre úgyis az a kérdés, hogy hogyan építsem újjá a saját életemet, gondolta magában Tengo, míg második emeleti lakása felé lépcsőzött. Elment a Bószó-félsziget déli sarkába az apjával találkozni, és nagyjából meggyőződött róla, hogy az az ember nem az igazi apja. Új rajtkockát kapott az életéhez. Ez talán éppen megfelelő alkalom, hogy elvágja nyűgössé vált kapcsolatait, és

újrakezdje az életét. Új munka, új helyek, új kapcsolatok. Bár még nem volt teljesen biztos a dolgában, valami azt súgta, hogy az eddiginél kicsivel ésszerűbb módon élhet.

De azelőtt még van egy kis elintéznivalója. Nem pattanhat meg csak úgy, cserbenhagyva Fukaerit, Komacut és Ebiszuno professzort. Persze valójában nem tartozik nekik semmivel. Erkölcsi felelőssége sincsen. Amint Usikava is megmondta, ebben az ügyben Tengo a kárvallott. De attól még, hogy félig erőszakkal húzták bele az egészbe, meg attól, hogy nem ismerte a háttérben működő számításokat, a helyzet az, hogy most már eléggé belekeveredett. Nem mondhatja, hogy engem a többi nem érdekel, intézzétek el ti, ahogy akarjátok. Kerüljön a jövőben akárhova, oda úgy akar elindulni, hogy tisztázta az ügyeit, és rendet hagyott maga után. Ha nem így tesz, akkor új életének szép tiszta lapja talán már az indulásnál beszennyeződik.

A „beszennyeződik” szóról eszébe jutott Usikava. Óóó, Usikava, sóhajtott fel Tengo. A pasas tud valamit az anyjáról. És kijelentette, hogy információit hajlandó megosztani.

ÉDESANYJÁRA VONATKOZÓ ISMERETEINKET, HA MEG KÍVÁNJA ISMERNI EZEKET, MÓDUNKBAN ÁLL MEGOSZTANI ÖNNEL. AMENNYIRE ÉN TUDOM, KAVANA ÚR ÚGY NŐTT FEL, HOGY A VILÁGON SEMMIT NEM TUDOTT A KEDVES MAMÁRÓL. CSAKHOGY ELŐFORDULHAT, HOGY NEM MINDEN INFORMÁCIÓ ÉRINTENÉ KELLEMESEN.

Tengo erre még csak nem is válaszolt. Hogy Usikavától halljon az anyjáról, hát abból aztán nem kért. Miközben a szavak peregnének Usikava szájából, mindegy is, hogy miről beszélne, az információ azonmód bepiszkolódna. Habár nem is: mindegy, hogy *kinek* a szájából jönnének azok a szavak, Tengo nem kívánta hallani őket. Ha esetleg megtudhatna valamit az anyjáról, annak nem apránként csepegő információként kell érkeznie, hanem mindent felölelő kinyilatkoztatásként. Egyetlen pillanat alatt a teljességet felvillantó, óriási és kristálytiszta, kozmikus látomásnak kell lennie.

Tengónak természetesen fogalma se volt, hogy megjelenik-e előtte valaha ez a drámai látomás. Az is lehet, hogy soha nem érkezik el. De akkor is muszáj eljönnie valami elsöprő erőnek, ami küzdelemre hívja és legyőzi a Tengót hosszú éveken át zavarba ejtő, értelmetlenül felkavaró és megkínzó „éber álom” élénk képét. Ha egyszer Tengo kezébe kapta ezt a valamit, akkor teljesen meg kell tisztulnia általa. Kilóra megvehető kis információkkal semmire se megy.

Míg fölért a másodikra, Tengo ezt mind végiggondolta.

*

Megállt a lakása előtt, előtúrta zsebéből a kulcsát, bedugta a kulcslyukba és elfordította. Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, hármat kopogott, aztán kicsivel utána még kettőt, csak aztán nyitott be csendesen.

Fukaeri az asztalnál ült, paradicsomlevet ivott egy magas üvegpohárból. Ugyanaz a ruha volt rajta, mint amiben idejött: csíkos férfiing, szűk farmer. Mégis nagyon más benyomást tett, mint reggel. Azért – és Tengónak kellett egy kis idő, hogy rájöjjön –, mert összefogta és feltűzte a haját. Füle és nyaka teljesen szabaddá vált. Csak az imént formába öntött, puha kefével leporolt, apró, rózsaszín fülpár. Nem a környezet hangjainak fölfogására való, hanem a puszta esztétikai élvezet céljából megalkotott fülek. Legalábbis Tengo így látta. A fülek folytatásaként meg ott volt a formás, vékony nyak: üdén csillogott, mint bőséges napfény alatt növekedett zöldségek. Végtelenül tiszta nyak volt, reggeli harmatot és katicabogarakat képzelt hozzá a néző. Tengo most látta először a lányt feltűzött hajjal, de csodásán bensőséges és szép látvány volt.

A férfi hátranyúlt és becsukta maga mögött az ajtót, aztán egy darabig ott állt lecövekelve. A lány szabadon hagyott füle és nyaka ugyanannyira megdobogtatta a szívét, ugyanannyira mélyen felkavarta, mint más nők meztelen testének látványa. Mint egy felfedező, aki titkos forrásra bukkant, a Nílus eredetére, Tengo

megszólalni se bírt, csak káprázó szemmel bámulta Fukaerit. Keze még mindig a kilincset szorongatta.

– Az előbb lezuhanyoztam – mondta a lány a lemerevedett Tengónak, olyan komolyan, mintha valami borzasztó fontos jutott volna eszébe. – Használtam a samponból és a balzsamból.

Tengo bólintott, aztán mély levegőt vett, végre elengedte a kilincset, és ráfordította a kulcsot. Miféle sampon és balzsam? Aztán megmozdította a lábát, és eltávolodott az ajtótól.

– Azóta nem csörgött a telefon? – kérdezte.

– Egyszer se – felelte Fukaeri, és közben egy picit megrázta a fejét.

Tengo az ablakhoz ment, kicsit széthúzta a függönyt és kikémlelt. A második emeletről elébe táruló látványban semmi szokatlant nem fedezett föl. Gyanús alakokat se látott, gyanús parkoló autókat se, csak a megszokott, bágyadt lakóövezet bágyadt képe tárult elé. A csálé ágú útszéli fákon szürke por ült, a szalagkorlát tele volt horpadással, az út mentén rozsdásodó biciklik álltak elhagyva. A kerítésen rendőrségi szlogen lógott: „Az ittas vezetés egyirányú utca az élet elpusztítása felé!” (A rendőrségen vajon külön osztály működik az ilyen mondatok összetákolására?) Egy rosszindulatúnak tűnő öregember ostobának tűnő keverék kutyát sétáltatott. Egy ostobának tűnő nő ronda kis városi autót vezetett. Ronda villanyoszlopok között rosszindulatúan nyúltak a vezetékek. Az ablakból feltáruló kép annak igazságára döbbentett rá, hogy a világ valahol a „borzalmas” és az „örömtelen” között helyezkedik el, és a kettő közül valamelyik alakját öltő kis világok végtelen sorozataként jön létre.

Ugyanakkor azonban a világon olyan kifogástalan szépségek is léteznek, mint Fukaeri füle és nyaka. Nehéz eldönteni, hogy melyiknek a létezésében higgyünk inkább. Tengo mordult egyet a torka mélyéből, mint valami összezavarodott nagy testű kutya, aztán összehúzta a függönyt, és visszatért saját szerény kis világába.

– Ebiszuno professzor tudja, hogy itt vagy? – kérdezte Fukaeritől.

A lány a fejét rázta. A professzor nem tudja.

– Nem akarod neki megmondani?

Fukaeri megint a fejét rázta:

– Nem tudok vele kapcsolatba lépni.

– Mert veszélyes lenne kapcsolatba lépni vele?

– Lehet, hogy a telefonját lehallgatják, és a leveleit se kapja meg.

– Akkor csak én tudom, hogy itt vagy.

Fukaeri bólintott.

– Ruhát meg ilyesmit hoztál magaddal?

– Csak keveset – mondta a lány, és vászon válltáskájára pillantott. Úgy ránézésre abba tényleg nem fér túl sok holmi.

– De nekem nem gond – mondta a kislány.

– Ha neked nem gond, akkor természetesen nekem se – válaszolta a férfi.

Aztán kiment a konyhába, és vizet forralt, egy kannába meg teafüvet tett.

– Idejön az a nő, aki közel áll hozzád – érdeklődött Fukaeri.

– Már nem jön többet – felelte kurtán Tengo.

Fukaeri némán vizslatta a férfi arcát.

– Egyelőre – tette hozzá Tengo.

– Miattam van – akarta tudni Fukaeri.

Tengo a fejét csóválta:

– Nem tudom, hogy ki miatt van, de azt hiszem, nem miattad. Valószínűleg miattam. Egy kicsit talán miatta is.

– De akárhogy is van, már nem jön többet ide.

– Jól mondod. Már nem fog előfordulni, hogy idejönne. Talán. Szóval bármeddig maradhatsz.

Fukaeri ezen egy darabig eltöprengett magában. Aztán ezt kérdezte:

– Az a nő férjnél volt.

– Ja, férjnél van. Két gyereke is van.

– Nem a te gyerekeid.

– Persze, hogy nem az én gyerekeim. Már rég megvoltak, amikor mi találkoztunk.

– Szeretted őt.

– Talán – mondta Tengo. *Bizonyos megkötésekkel* – tette hozzá saját maga számára.

– Ő is szeretett téged.

– Talán. Valamennyire.

– Szeretkeztetek.

Tengónak kellett egy pillanat, míg teljességében felfogta, hogy miről beszél a lány. A szó valahogy furán hangzott Fukaeri szájából.

– Természetesen. Nem azért járt ide minden héten, hogy Monopolyt játsszunk.

– Monopoly – kérdezte a lány.

– Ne törődj vele! – felelte Tengo.

– De az a nő már nem jön ide.

– Nekem legalábbis ezt mondták. Hogy többet nem jön.

– Ő mondta – érdeklődött Fukaeri.

– Nem, nem személyesen ő mondta, hanem a férje. A férje azt mondta, hogy a felesége *már elveszett,* és többé nem tud eljönni hozzám.

– Elveszett.

– Én se tudom, hogy ez pontosan mit jelent. Hiába kérdeztem, a férje nem magyarázta meg. Kérdésből rengeteg van, de válaszból nagyon kevés. Tisztára, mint az egyenlőtlen kereskedelem. Kérsz teát?

Fukaeri bólintott.

Tengo a teáskannába öntötte a felforrt vizet, aztán befedte a kannát, és várta, hogy elteljen egy kis idő.

– Nincs mit tenni – állapította meg Fukaeri.

– Azzal, hogy alig vannak válaszok? Vagy azzal, hogy a barátnőm elveszett?

Fukaeri erre semmit nem mondott.

Tengo nem várta tovább a választ, hanem teát töltött két csészébe.

– Cukrot?

– Egy nem púpozott kanállal.

– Citromot vagy tejet?

A lány a fejét rázta. Tengo egy kanál cukrot tett az egyik csészébe, szép lassan elkeverte, és a leányzó elé tolta a teát. Ő maga üres teájával a kezében az asztal túloldalára ült.

– Szerettél szeretkezni – kíváncsiskodott Fukaeri.

– Hogy szerettem-e a barátnőmmel szeretkezni? – alakította át Tengo az elhangzottakat normál kérdő mondattá.

Fukaeri bólintott.

– Azt hiszem, igen. Egy szimpatikus ellenkező neművel szeretkezni: ezt a legtöbb ember szereti.

Meg aztán… – tette hozzá magában a férfi. Meg aztán a nő nagyon jó volt az ágyban. Ahogy minden faluban akad egy

földműves, aki piszkosul ott van az öntözésben – hát, a nő a szeretkezésben volt ott piszkosul. Szeretett mindenfélével kísérletezni.

– Szomorú vagy, hogy már nem jön.

– Talán – felelte Tengo, és ivott a teájából.

– Mert nem szeretkezhetsz.

– Persze, ez is benne van.

Fukaeri egy darabig megint figyelmesen nézte Tengo arcát.

Úgy tűnt, a szeretkezés körül forognak a gondolatai. De persze mondanunk se kell, hogy senki se tudhatja, valójában min járt a lány esze.

– Nem vagy éhes? – kérdezte tőle Tengo.

Fukaeri intett, hogy de.

– Szinte semmit nem ettem reggel óta.

– Na, akkor főzzünk valamit! – mondta a férfi. Ő se evett reggel óta szinte semmit, érezte, hogy üres a gyomra. A főzésen kívül egyébként se jutott eszébe más teendő.

*

Tengo megmosta a rizst, aztán bekapcsolta a rizsfőzőt. Amíg a rizs főtt, miszólevest készített tengeri hínárral és zöldhagymával, szárított makrélát sütött, előszedte a hűtőből a tofut, és gyömbért tett mellé. Jégcsapretket is reszelt, és megmelegítette a szójaszószos lében főtt zöldségek maradékát. Savanyított retket és japán szilvát is föltálalt.

Ahogy a nagydarab Tengo sürgött-forgott, a szűkös konyha még kisebbnek tetszett. Tengo azonban nem érezte kényelmetlennek. Azt is volt ideje megszokni, hogy abból hoz ki valamit, ami éppen kéznél van.

– Csak pár egyszerű kaja, bocs – szabadkozott.

Fukaeri egyetlen apró részletet se mulasztva figyelte a konyhában céltudatosan tevékenykedő Tengót. Aztán érdeklődve végignézett a férfi keze alól kikerülő ételek során, és megszólalt:

– Milyen jól főzöl.

– Mert régóta élek egyedül. Gyorsan megcsinálom magamnak a kaját, aztán gyorsan bedobom csak úgy egymagam. Így szoktam meg.

– Mindig egyedül eszel.

– Hát igen. Ritkán fordul elő, hogy együtt eszem valakivel, mint most veled. *Azzal a nővel* hetente egyszer mindig itt ebédeltünk. De vacsorázni már rég vacsoráztam valakivel, ha belegondolok.

– Izgulsz – kérdezte Fukaeri.

– Nem, nem különösebben, hiszen csak vacsorázunk. Csak egy kicsit furcsa – rázta a fejét Tengo.

– Én mindig nagyon sok emberrel ettem, mert kicsi koromtól fogva mind együtt laktunk. A professzornál is mindig sokan ettünk együtt, mert folyton vendégek voltak.

Fukaeri most először mondott el egyvégtében ilyen sok mondatot.

– De a búvóhelyeden mindig egyedül ettél, nem? – kérdezte Tengo.

A lány bólintott.

– Hol volt az a búvóhely, ahol végig rejtőzködtél?

– Messze. A professzor találta nekem azt a rejteket.

– És mit ettél ott egymagadban?

– Készételeket. Előrecsomagoltakat – felelte Fukaeri. – Ilyen ételt nagyon rég nem ettem.

Fukaeri nem sajnálta az időt, pálcikája hegyével szépen leválasztotta a makréla húsát a csontjáról. Aztán a szájához vitte a hal húsát, és hosszú ideig rágódott rajta, mintha valami nagyon

különlegeset enne. Utána egy korty erejéig belekóstolt a miszólevesbe, felmérte az ízét, majd mintha döntést hozott volna valamiről, letette pálcikáját az asztalra, és gondolkodóba esett.

*

Kilenc felé járt az idő, amikor a távolból mintha mennydörgés hallatszott volna. Tengo kicsit elhúzta a függönyt és kilesett: a koromsötét égen baljós alakú felhők úsztak.

– Úgy van, ahogy mondtad. Elég viharosnak ígérkezik az idő – mondta Tengo, amint visszahúzta a függönyt.

– Zsibong a *little people* – felelte a lány komoly arccal.

– És ha zsibonganak, akkor szélsőségessé válik az időjárás?

– Az attól függ. Az időjárás ugyanis csak értelmezés kérdése.

– Értelmezés kérdése?

Fukaeri a fejét ingatta:

– Én sem nagyon értem.

Tengo se nagyon értette. Neki úgy tűnt, hogy az időjárás mindenképpen önálló, objektív körülmény. De hiába is feszegetné most ezt a kérdést, valószínűleg sehova se jutnának, tehát inkább valami mást kérdezett:

– Talán dühösek valamiért?

– Valami készülőben van – mondta a kislány.

– Mégis micsoda?

– Hamarosan megtudjuk.

Aztán kettesben elmosogattak, eltörölgettek, az edényeket eltették a szekrénybe, majd szembeültek az asztalnál és teáztak. Tengo szívesebben ivott volna sört, de úgy döntött, ma inkább kihagyja az alkoholt. A levegőben valami vészterhes hangulat úszott. Jobb észnél lenni, amennyire lehet, arra az esetre, ha történne valami.

– Lehet, hogy korán kellene lefeküdni – mondta Fukaeri, és mint a hídon állva sikoltó alak Munch képén, arcához emelte két kezét. De Fukaeri nem sikoltott. Csak álmos volt.

– Persze. Te aludj nyugodtan az ágyon. Én majd a díványon alszom, mint múltkor – mondta Tengo. – És ne aggódj, bárhol tudok aludni.

Ez volt az igazság. Tengo mindenhol azonnal álomba került. Már szinte tehetségnek is nevezhetnénk ezt az adottságát.

Fukaeri rábólintott. Semmiféle véleményt nem fogalmazott meg, csak elbámulta egy kicsit a férfi arcát. Aztán vadonatúj, szépséges füleihez vitte a kezét, mintha arról akarna meggyőződni, hogy rendben megvannak-e azok a fülek.

– Kaphatnék egy pizsamát. Nem hoztam magammal.

Tengo a hálószobában álló szekrény fiókjából előszedte egy tartalék pizsamáját, és Fukaeri kezébe nyomta. Múltkor is ugyanezt a pizsamát adta kölcsön a lánynak. Kék színű pamutanyagból van, legutóbb kimosta, szépen összehajtogatta, azóta is ott állt. A biztonság kedvéért Tengo megszagolta, de semmi kellemetlent nem érzett. A lány átvette a pizsamát, elvonult a fürdőszobába átöltözni, aztán visszatért az asztalhoz. A haja most le volt engedve. Akárcsak múltkor, a pizsama ujját és szárát most is fölhajtotta.

– Még kilenc sincs – állapította meg Tengo, egy pillantást vetve a faliórára. – Mindig ilyen korán fekszel?

– Nem, csak ma.

– Azért, mert odakint zsibong a *little people?*

– Nem tudom. Most egyszerűen csak álmos vagyok.

– Tényleg álmosak a szemeid – ismerte el Tengo.

– Ha lefeküdtem, felolvasol vagy mesélsz nekem – kérdezte Fukaeri.

– Rendben. Úgysincs más dolgom.

Párás este volt, de Fukaeri, amint ágyba bújt, álláig húzta a takarót, mint aki átjárhatatlan határt akar vonni a külső világ és a sajátja közé. Ki tudja miért, az ágyban kisgyereknek látszott. Nem tűnt többnek tizenkét évesnél. Az ablakon át beszűrődő mennydörgés sokkal hangosabb volt, mint kicsivel korábban. Mintha már egészen közel kezdenének becsapódni a villámok. Az ablaküvegek minden villámcsapásba beleremegtek. Villámfény azonban furcsamód nem látszott, csak a mennydörgés moraja töltötte be a koromsötét eget. Eső se ígérkezett. Felborult egyensúly, ez érződött a levegőben.

– Figyelnek bennünket – mondta Fukaeri.

– A *little people?* – kérdezte Tengo.

Fukaeri erre nem válaszolt.

– Szóval tudják, hogy itt vagyunk – próbálkozott újra a férfi.

– Persze, hogy tudják – így Fukaeri.

– Vajon mit akarnak velünk csinálni?

– Semmit se tudnak velünk csinálni.

– Az jó.

– Legalábbis egyelőre semmit.

– Tehát most nem nyúlhatnak hozzánk – ismételte meg Tengo erőtlenül –, de nem tudod, hogy ez meddig lesz így.

– Senki sem tudja – jelentette ki határozottan Fukaeri.

– Na de attól még, hogy velünk semmit nem tehetnek, a körülöttünk élő emberekkel esetleg igen? – kérdezte Tengo.

– Az elképzelhető.

– És lehet, hogy azok az emberek nagyon rosszul járnak.

Fukaeri egy ideig olyan mély odafigyeléssel húzta össze a

szemét, mint a tengerész, aki igyekszik kivenni a vízbe fúltak kísérteteinek dalát. Aztán megszólalt:

– Az is lehet.

– Lehet, hogy a *little people* az én barátnőmmel szemben is felhasználta az erejét. Nekem szánták figyelmeztetésül.

Fukaeri csendesen előhúzta kezét a paplan alól, néhányszor megvakarta vadonatúj fülét, aztán csendesen megint eldugta a kezét.

– A *little people* se képes mindenre.

Tengo az ajkába harapott, majd megszólalt:

– Konkrétan mire képesek például?

Fukaeri mintha nekikészült volna elmondani erre vonatkozó véleményét, de aztán meggondolta magát. A vélemény kimondatlanul maradt, és csendesen visszasüllyedt oda, ahonnét elindult. Hogy hova, azt nem lehet tudni, de bizonyosan egy mély és sötét helyre.

– Azt mondtad, hogy a *little people* intelligens és erős.

Fukaeri bólintott.

– De megvannak a korlátaik.

Fukaeri megint bólintott.

– Mégpedig azért, mert az erdő mélyén élnek, és ha elhagyják az erdőt, képességeiket nem tudják a maguk teljében kibontakoztatni. Meg azért, mert a világunkban létezik egy olyan értékrend, ami képes ellenállni az intelligenciájuknak és az erejüknek. Erről van szó?

Fukaeri erre nem válaszolt. Talán túl hosszú volt a kérdés.

– Te találkoztál valaha a *little people*-lel?

Fukaeri homályos szemekkel nézett Tengóra, mint aki nem képes jól felfogni a kérdés értelmét.

– Már láttad őket a saját szemeddel? – fogalmazta át kérdését a férfi.

– Láttam.

– Hánnyal találkoztál közülük?

– Nem tudom. Ez nem olyasmi, amit megszámolhatsz az ujjadon.

– De nem csak egy volt belőlük.

– Van, hogy többen vannak, van, hogy kevesebben. Soha nem járnak egyedül.

– Ahogy a *Légből szőtt gubó*ban leírtad.

Fukaeri bólintott.

Tengo összeszedte magát, és megkérdezte, amit már régóta szeretett volna:

– Te, figyelj… Ami a *Légből szőtt gubó*ban van, abból mennyi történt meg igazából?

– Mit jelent az, hogy igazából – kérdezte Fukaeri, elhagyva a kérdő hangsúlyt.

Tengónak erre persze nem volt válasza.

*

A mennydörgés moraja betöltötte az eget, reszkettek az ablaküvegek. Villámfény azonban még mindig nem látszott, esőcseppek koppanása se hallatszott. Tengónak eszébe jutott egy tengeralattjárós film, amit valamikor régen látott. Egymás után robbannak a bombák, a robbanásokba beleremeg a tengeralattjáró. Ám az acéldoboz vaksötétjébe zárt emberek onnan bentről semmit se látnak. Ott csak a véget nem érő robaj és remegés van.

– Felolvasol vagy mesélsz nekem – kérdezte Fukaeri.

– Persze. Csak egyetlen könyv se jut eszembe, amiből jól tudnék felolvasni. Viszont, bár a könyv nincs nálam, de ha akarsz hallani a Macskavárosról, arról mesélhetek.

– Macskaváros?

– Történet egy városról, amiben a macskák uralkodnak.

– Szeretném hallani.

– Lehet, hogy egy kicsit ijesztő lesz így elalvás előtt.

– Nem baj. Én bármilyen történetre el tudok aludni.

Tengo odahúzott egy széket az ágyhoz, leült, ujjait összefonta a térde fölött, és háttérben az égdörgéssel belekezdett a történetbe. A vonaton kétszer is elolvasta a novellát, aztán apjának hangosan is fölolvasta. A cselekmény nagyjából ott volt a fejében. Nem olyan bonyolult vagy részletes a történet, meg nem is elegáns klasszikus stílusban írták, úgyhogy Tengo a maga részéről nem érezte akadályát, hogy kissé átalakítva előadja. A terjengős részeket kihagyta, néhány epizódot hozzáadott, így mesélte el Fukaerinek.

Valójában nem túl hosszú történetről van szó, de sokkal több időbe telt a végére érni, mint Tengo gondolta volna, ugyanis Fukaeri közbekérdezett, ha valami nem volt neki világos. Olyankor Tengo mindig megállt, és minden egyes kérdést részletesen megválaszolt. Elmagyarázta, pontosan hogy néz ki a város, mit csinálnak a macskák, milyen ember a főhős. Ha a kérdés olyasmire vonatkozott, ami nem volt leírva a novellában – és általában ilyesmire vonatkozott –, akkor kitalált valami körítést, ahogy azt a *Légből szőtt gubó*nál is tette. Fukaerit teljesen beszippantotta a macskák városának története. Már egyáltalán nem voltak álmosak a szemei. Néha lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a várost, ahol a macskák laknak. Aztán kinyitotta a szemét, és követelte a folytatást.

Mikor a férfi a történet végére ért, Fukaeri egy ideig kerek szemekkel, nyílegyenesen bámult rá, akár egy macska, amikor a sötétben mered valamire tágra nyílt pupillával.

– Te voltál a Macskavárosban – mondta vádlóan Tengónak.

– Hogy én?

– Voltál *a te* Macskavárosodban. Aztán fölszálltál a vonatra, és visszajöttél.

– Így érzed?

Fukaeri álláig húzta a nyári paplant, és nagyot bólintott.

– Tényleg úgy van, ahogy mondod. Elmentem a Macskavárosba, aztán fölszálltam a vonatra, és visszajöttem.

– És megtisztulási szertartást tartottál már utána – kérdezte a lány.

– Megtisztulás? Megtisztulási szertartás? – ismételte el Tengo. – Nem, azt hiszem, még nem.

– Pedig azt muszáj.

– Például milyen megtisztulásra gondolsz?

Fukaeri nem válaszolt, csak ezt mondta:

– Abból semmi jó nincs, ha elmész a Macskavárosba, és aztán annyiban hagyod.

Olyan iszonyatos dörgés hallatszott, mintha ketté akarna hasadni a menny. A hang aztán egyre erősebb lett. Fukaeri összehúzta magát az ágyban.

– Gyere ide, és ölelj – mondta –, nekünk kettőnknek el kell mennünk a Macskavárosba.

– Hogyhogy?

– Lehet, hogy a *little people* megtalálja a bejáratot.

– Mert nem tisztultam meg?

– Mert mi ketten vagyunk egyek – felelte a lány.

13 | **AOMAME**
Ha nem lenne a te szereteted

– 1Q84 – mondta Aomame. – Tehát én az 1Q84-esnek elnevezett évben élek, és nem *az igazi* 1984-esben. Így van?

– Hogy mi a valóságos világ, az egy rendkívül nehéz kérdés – jelentette ki a Vezér néven ismert férfi, még mindig hason fekve. – Tulajdonképpen metafizikai feladvány. De *ez itt* valóságos világ. Ebben az ügyben tévedés kizárva. Az a fájdalom, amibe ezen a világon kóstolunk bele, valóságos fájdalom. A halál, ami elkövetkezik ránk, valóságos halál. A kiontott vér is valóságos. Ez itt nem *utánzat*-világ. Nem is képzelt világ. Nem is metafizikai világ. Erről kezeskedem. De ez itt nem az az 1984, amit ön ismer.

– Akkor egy párhuzamos világ?

A férfi válla aprókat remegett a nevetéstől:

– Attól tartok, túl sok sci-fit olvasott! Nem, ez itt nem is egy párhuzamos világ. Nem úgy néz ki, hogy ott van 1984, itt meg belőle kinőve 1Q84, és ezek a világok egymás mellett haladnak. 1984 már *sehol sem* létezik. Az ön számára se, az én számomra se létezik már semmi egyéb idő, mint ez az 1Q84.

– Mi *beléptünk* ebbe az időbe.

– Úgy van. Beléptünk ide. Vagy az idő lépett belénk. És amennyire képes vagyok felfogni, az ajtó csak egyfelé nyílik. Nincs visszaút.

– Ez akkor történt, amikor lemásztam a gyorsforgalmi út vészlépcsőjén – mondta Aomame.

– Gyorsforgalmi út?

– Szangendzsaja közelében.

– A hely az mindegy – jelentette ki a férfi. – Az ön számára éppen Szangendzsaja volt az. De nem a konkrét hely a fontos. Itt

mindenképpen az idő a lényeges. Úgy is kifejezhetjük, hogy egy adott pillanatban átállították a váltót, és a világ átváltott 1Q84-re.

Aomame elképzelte, amint néhányan az apró emberek közül egyesítik erőiket, és megbuherálják a váltóberendezést. Éjnek évadján, ezüstös holdfényben.

– És ebben az 1Q84-es évben két hold van az égen, ugye? – kérdezte.

– Úgy bizony. Két hold lebeg. Ez *jelzi,* hogy a váltót átállították. Ennek segítségével lehet a két világot megkülönböztetni. De nem mindenki látja ám a két holdat, aki ebben a világban él. Sőt, a legtöbb ember észre sem veszi. Más szóval: nagyon kevesen vannak, akik tudják, hogy most 1Q84 van.

– Vagyis az emberek többsége ebben a világban nem ébredt rá, hogy átváltott az időszámítás?

– Úgy van. Legnagyobb részük semmiféle változást nem észlel. Számukra ez *ugyanaz* a világ. Erre gondolok, amikor azt mondom, hogy „ez itt valóságos világ”.

– A váltót átállították. Ha nem állítják át, ön és én nem találkoztunk volna, jól gondolom, ugye?

– Ezt senki sem tudhatja. A kérdés úgy merül fel, hogy mekkora ennek a valószínűsége. De talán úgy van, ahogy mondja.

– Amit ön állít, az megdönthetetlen igazság? Vagy puszta feltételezés?

– Jó kérdés. Csakhogy a kettőt megkülönböztetni rendkívül nehéz. Ahogy abban a régi slágerben is van: „Without your love, it’s a honkey-tonk parade” – dúdolta a férfi halkan. – Szerelmed nélkül az egész csak ócska zsibvásár. Ismeri ezt a számot?

– *It’s only a paper moon.*

– Nos, 1984 és 1Q84 is ezen az elven épül föl. Ha nem hiszel a világban, ha nincs benned szeretet, akkor minden csak utánzat. A megdönthetetlen igazságot a puszta feltételezéstől elválasztó vonal

mindkét világban és bármilyen fajta világban nagyrészt láthatatlan a szemnek. Azt a vonalat a szívünkkel kell meglátnunk.

– Ki állította át a váltót?

– Hogy ki állította át? Na, ez is nehéz ügy. Az okot és okozatot kutató logika itt nem sokat ér.

– De akárhogy is van, engem *valamiféle akarat* helyezett ide, az 1Q84-es év világába. És az nem az én saját akaratom volt.

– Így igaz. Önt transzportálták ebbe a világba, úgy, hogy átállították a váltót a vonat előtt, amin utazott.

– Ehhez köze volt a *little people*-nek?

– Ebben a világban valóban léteznek a *little people*, az apró nép közé tartozó lények. Legalábbis ebben a világban *little people* néven emlegetik őket. Azonban egyáltalán nem biztos, hogy ezeknek a lényeknek mindig van alakjuk és nevük.

Aomame az ajkába harapva gondolkodott, aztán megszólalt:

– A történetben, amit előadott nekem, ellentmondás van. Tegyük föl, hogy a *little people* tagjai átállították a váltót, és elhoztak engem 1Q84-be. De ha ők nemkívánatosnak tartják azt, amit én itt tenni készülök önnel, akkor ugyan miért fáradtak azzal, hogy átszállítsanak ide? Hiszen számukra az lenne előnyös, ha eltörölhetnének engem.

– Ezt nem egyszerű megmagyarázni – válaszolta a férfi monoton hangon. – Magának viszont gyorsan vág az esze. Lehet, hogy csak nagyjából, de meg fogja érteni, amit mondani próbálok. Amint korábban már említettem, az általunk élt világ szempontjából az a legfontosabb, hogy a jó és a rossz egyensúlya fönnmaradjon benne. A *little people,* vagy egy mögöttük rejlő *valamiféle akarat* óriási erővel rendelkezik, ez tény. Csakhogy minél többet használják ők ezt az erőt, természetszerűleg annál nagyobbra nőnek az ellenerők is, így marad fönn a törékeny egyensúly. Ez az elv mindenféle világban azonos. Érvényes az 1Q84-es év világára is, melyben mi most benne vagyunk. Amikor a *little people* elkezdte kifejteni óriási erejét,

akkor önműködően létrejöttek a *little people* ellenében dolgozó erők is. Valószínűleg ez az ellenerő húzta be önt az 1Q84-es évbe.

A férfi nagyot sóhajtott, úgy nyúlva el hatalmas testével a kék jógamatracon, mint egy partra vetett bálna.

– Az iménti vonathasonlat alapján azt mondhatnánk, hogy a váltó átállítása belefér az erejükbe. Az átállítás eredményeképpen a vonat egy itteni vágányra gurul be, az 1Q84-es év vágányára. Arra azonban már nem képesek, hogy a vonat minden egyes utasát megkülönböztessék és kiválogassák. Vagyis előfordulhat, hogy az utasok között számukra nemkívánatos egyének is tartózkodnak.

– Hívatlan vendégek – mondta Aomame.

– Úgy bizony.

Iszonyú mennydörgés hallatszott, sokkal hangosabb, mint a korábbiak. Fény azonban nem volt hozzá, csak a hang. Fura, gondolta Aomame. Ilyen közel csapódik be, és mégse villámlik. Eső se esik.

– Eddig világos?

– Figyelek.

Aomame már rég levette a tűt a férfi nyakszirtjéről. A tű hegyét óvatosan a levegőbe tartotta. Minden idegszálával koncentrálnia kellett, hogy követni tudja a hallottakat.

– Ahol fény van, ott árnyéknak is lennie kell, ahol meg árnyék van, ott fénynek kell lennie. Árnyék nincs fény nélkül, fény meg árnyék nélkül. Carl Jung írta valahol a következőket:

> *Az árnyék éppen annyira gonosz létezés, mint amennyire mi, emberek jók vagyunk. Minél inkább erőfeszítéseket teszünk, hogy jó, kiemelkedő, tökéletes emberek legyünk, annál egyértelműbbé válik az árnyék sötét, gonosz, romboló irányba ható törekvése. Amikor az ember önmagát meghaladva próbál teljessé válni, az árnyék pokolra száll és Gonosz lesz belőle. Mégpedig azért, mert ha az ember önmagát meghaladó lénnyé*

válik, az a természeti világban éppolyan nagy bűn, mint ha önmaga alatti lénnyé válna.

– Hogy a *little people* jó-e vagy rossz, azt nem tudom. Ez bizonyos értelemben túl van a felfogóképességünkön és a fogalmainkon. Ősidőktől fogva együtt élünk velük. Azon időktől fogva, amikor igazából még jó és rossz sem létezett, és az emberek nem ébredtek tudatukra. De akár jók ezek a lények, akár rosszak, akár a fényhez tartoznak, akár az árnyékhoz, a lényeg az, hogy amikor az erejüket próbálgatják rajtunk, akkor feltétlenül beindul a jóvátétel irányába ható működés. Esetünkben például, szinte egy időben azzal, hogy én a képviselőjük lettem, a lányom az ellenük ható erő képviselője lett. Ebben a formában maradt fönn az egyensúly.

– Az ön lánya?

– Bizony. A legelején a lányom vezette ide a *little people*-t. Tízéves volt akkor, most pedig már tizenhét. Azok a lények felbukkantak a sötétségből, és a lányomon keresztül eljutottak ide. Aztán megtettek engem képviselőjüknek. A lányom volt a *perceiver*, vagyis az *érzékelő* személy, én meg a *receiver*; vagyis a *befogadó.* Bennünk véletlenül együtt voltak ezek a képességek. Akárhogy is volt, ők találtak meg minket, és nem mi őket.

– És ön megerőszakolta a saját lányát.

– *Egyesültem vele* – mondta a férfi. – Ez a szó jobban fedi a valóságot. Én csupán a lányom szellemképével egyesültem. Az egyesülés szónak több jelentése van. Az volt a lényeg, hogy mi ketten eggyé váljunk: érzékelőként és befogadóként.

Aomame a fejét ingatta:

– Nem tudom fölfogni, amit mond. Volt szexuális kapcsolata a lányával, vagy nem volt?

– Erre a válasz mindig csak az lesz, hogy igen és nem.

– A kis Cubaszával is ugyanez történt, igaz?

– Ugyanez. Elviekben.

– Csakhogy Cubasza méhe *gyakorlatilag* ment tönkre.

A férfi a fejét rázta:

– Amit ön látott, az a szellemkép volt. Nem a valóságos létező.

Aomame képtelen volt felvenni a beszélgetés iramát. Egy kis szünetet tartott, kifújta magát, aztán szólalt meg újra:

– És akkor a szellemkép emberalakot öltött, és lábon elmenekült?

– Leegyszerűsítve, igen.

– Az a Cubasza, akit én láttam, nem valóságos létező volt?

– Őt visszahívták, na.

– Visszahívták?

– Visszahívták, és most gyógyítják. Meg kell kapnia a szükséges kezelést.

– Nem hiszek magának – jelentette ki Aomame.

– Semmiképp se tudom hibáztatni ezért – felelte a férfi érzelemmentes hangon.

Aomame egy darabig szóhoz se jutott. Mikor megint meg tudott szólalni, új kérdést tett fel:

– Szóval azáltal, hogy többféleképpen értelmezhetően megerőszakolta a saját lánya szellemképét, ön a *little people* képviselője lett. Azonban ezzel egy időben a lánya jóvátétel gyanánt elhagyta önt, és tulajdonképpen az ellenséges oldalra került. Ezt állítja, ha jól értem.

– Jól érti. A lányom ennek érdekében eldobta a dóta alakját. Bár gondolom, ebből nem érti, miről van szó.

– A dóta alakját?

– Olyan, mint egy élő árnyék. Aztán ezen a ponton még valaki bekerült a történetbe. Egy régi barátom, aki igazán méltó a bizalmamra, őrá bíztam a lányomat. És mostanában egy újabb

szereplő is feltűnt a színen: Kavana Tengo, akit ön is jól ismer. A lányom és Tengo véletlenül kerültek kapcsolatba, és alkotnak most egy csapatot.

Az idő hirtelen kattanva megállt. Aomame nem talált szavakat. Dermedt tagokkal, mozdulatlanul várta, hogy az idő ismét nekiinduljon.

A férfi tovább mondta:

– Egyikük természete jól kiegészíti a másikét. Ami Tengóból hiányzik, az megvan Erikóban, ami meg Erikóban nincs meg, az megvan Tengóban. Egymást kiegészítve, erejüket egyesítve sikerült elvégezniük egy munkát. Munkájuk óriási eredményt hozott. A *little people* elleni erő megalapozásában, úgy értem.

– Egy csapatot alkotnak?

– Nem szerelmi vagy intim testi kapcsolatban vannak egymással. Aggodalomra semmi oka. Már persze ha ilyesmin törte a fejét. Eriko még senkibe sem volt szerelmes. Ő – nos, ő meghaladta az ilyesmit.

– És pontosan mi volt kettejük munkájának az eredménye?

– Ennek magyarázatához egy újabb hasonlatra lesz szükségem. Mondjuk úgy, hogy létrehoztak egy antitestet a vírussal szemben. Ha a *little people* működését vírusnak tekintjük, akkor azt mondhatjuk, hogy ők meg összehoztak és elterjesztettek egy antitestet a vírus ellen. Ez a hasonlat természetesen csak az egyik oldal felől érvényes, hiszen a *little people* nézőpontjából éppen hogy ők minősülnek vírushordozónak. Egymás felé fordított tükrökben látszanak így a dolgok.

– Ez az, amit ön jóvátételnek nevez?

– Ez bizony. Az ember, akit ön szeret, meg az én lányom egyesítették erőiket, és elvégezték ezt a feladatot. Vagyis ön és Tengo ebben a világban szó szerint egymás sarkában járnak.

– De ön azt is mondta, hogy ez *nem véletlen.* Hogy engem valamiféle alakkal bíró akarat vezérelt ebbe a világba. Így van?

– Igen, így. Ön egy alakkal bíró akarat által vezérelve, határozott céllal érkezett ide. Ide, az 1Q84-es év világába. Hogy önnek és Tengónak, mindegy, milyen formában, de köze lett egymáshoz, az nem a véletlen műve.

– Milyen akaratról és milyen célról beszél?

– Ezt elmagyarázni nem az én feladatom – felelte a férfi.

– Sajnálom.

– Miért nem tudja elmagyarázni?

– Nem arról van szó, hogy mindennek a jelentését ne tudnám elmagyarázni. Csak vannak olyan jelentések, melyek elvesznek abban a pillanatban, amelyikben szavakkal mondják el őket.

– Jó, akkor mást kérdezek – mondta Aomame. – Vajon miért pont én?

– Igen, úgy látszik, még nem tudja, hogy miért.

Aomame többször is hevesen megrázta a fejét:

– Én *egyáltalán* nem tudom, hogy miért.

– Pedig nagyon egyszerű. Azért, mert ön és Tengo kölcsönösen erősen vonzzák egymást.

*

Aomame sokáig csendben volt. Erezte, ahogy homlokára kiül a veríték. Mintha egész arcát beborítaná valami láthatatlan, vékony hártya.

– Vonzzuk egymást – szólalt meg aztán.

– Kölcsönösen, nagyon erősen.

A nőben érthetetlen módon valami dühhöz hasonló érzés támadt, amibe még enyhe hányinger is vegyült.

– Ezt nem tudom elhinni. *Nem lehet,* hogy ő emlékszik rám.

– De bizony. Tengo igenis emlékszik rá, hogy ön ezen a világon van, és vágyik önre. Eddigi életében soha, egyetlenegyszer sem szeretett más nőt.

Aomame egy időre megnémult. Az iszonyú mennydörgés közben folytatódott, csak egyre rövidebb szünetekkel. Végül az eső is rákezdett, hatalmas esőcseppek kopogtak a hotelszoba ablakán. Ezek a hangok azonban jószerivel el se jutottak Aomame füléig.

– Az ön szabadságában áll mindezt elhinni vagy nem hinni. De azért jobban teszi, ha elhiszi, ugyanis ez a színtiszta igazság.

– Hogy emlékezhet rám, amikor már jó húsz éve nem találkoztunk? Hiszen még csak nem is beszéltünk hosszabban…

– Egy üres osztályteremben, tízéves korában ön erősen megszorította Tengo kezét. Nyilván minden csepp bátorságára szüksége volt, hogy megtegye.

Aomame arca végletesen eltorzult:

– *Maga* honnan tudja ezt?

A férfi nem válaszolt a kérdésre.

– Tengo egyáltalán nem felejtette el azt a napot, és ön is mindig ott járt az eszében. Most is sokat gondol önre. Higgye csak el. Én sokat tudok. Például hogy ön maszturbálás közben még most is Tengóról fantáziái. Maga elé képzeli őt. Nem így van?

Aomame kicsit eltátotta a száját, és teljesen elnémult. Épp csak felületesen lélegzett.

A férfi meg tovább mondta:

– Szégyenkezésre semmi oka. Természetes emberi dolog. Ő is csinálja, és közben magára gondol. Még most is.

– Maga ezeket *honnan…*

– Hogy honnan tudom mindezt? Csak ki kell nyitnom a fülem. Hisz’ tudja, nekem az a dolgom, hogy meghalljam a hangokat!

Aomamének egyszerre lett volna kedve hahotában kitörni és elbőgni magát, de egyikre se volt képes. A kettő között állt dermedten, képtelenül arra, hogy elmozduljon valamelyik irányba, és egyszerűen csak nem jutott szóhoz.

– Nem kell rettegnie – szólította meg a férfi.

– *Rettegni?*

– Hiszen ön retteg. Ahogy régen a Vatikán rettegett a heliocentrikus világkép elfogadásától. Ó, nem hittek ők abban, hogy a geocentrikus világkép megingathatatlan. Egyszerűen csak rettegtek az új helyzettől, ami a heliocentrikus világkép elfogadása nyomán állt volna elő. Rettegtek, hogy újra kell építeniük a saját elképzeléseiket. Hogy egész pontosak legyünk, a katolikus egyház még mindig nem fogadta el hivatalosan a heliocentrikus világképet. Önnel is ugyanez a helyzet. Fél, hogy le kell vetnie és el kell hajítania a kemény páncélt, amivel olyan régen védi magát.

Aomame két kezével eltakarta az arcát, válla beleremegett a zokogásba. Nem akart sírni, de nem tudta magát visszafogni. Megpróbálta nevetésnek feltüntetni a zokogást, de kár is volt erőlködnie.

– Kettejüket ugyanazon a vonaton hozták át ebbe a világba – mondta halkan a férfi. – Tengo a lányommal szövetségben megalapozta a *little people* elleni működést, ön pedig engem készül kiirtani. Úgy is mondhatjuk, hogy önök mindketten igen veszélyes helyen igen veszélyes dolgot művelnek.

– Ezt az a *valamiféle akarat* kívánta tőlünk?

– Minden bizonnyal.

– De mégis miért? – amint kicsúszott a száján, Aomame rögtön rájött, hogy ez fölösleges megszólalás volt. Olyan kérdés, melyre nem remélhető válasz.

– A legkedvezőbb megoldás az lenne, ha önök összetalálkoznának valahol, és kéz a kézben elhagynák szépen ezt

a világot – mondta a férfi, Aomame kérdését megválaszolatlanul hagyva. – Csak éppen az nem olyan egyszerű.

– Nem olyan egyszerű – ismételte meg Aomame öntudatlanul.

– Nagyon finoman kifejezve, sajnos nem egyszerű. Világosan megmondva: nagyjából lehetetlen. Az erő, amivel önök szembenéznek, nevezzük bárminek is ezt az erőt, félelmetesen nagy.

– És itt jön… – kezdte Aomame színtelen hangon, majd köhentett. A zavar, ami úrrá lett rajta, mostanra csillapodott. Még nincs itt a sírás ideje, gondolta. – Itt jön az ön ajánlata. Cserébe azért, hogy én szenvedésmentes halált adok önnek, felajánl nekem valamit. Egy másik választást.

– Önnek kiváló a felfogása – mondta a hason fekvő férfi. – Úgy van. Ajánlatommal választási lehetőséget kínálok Tengo és az ön ügyében. Talán nem kellemeset, de még mindig olyat, ami esélyt hagy a döntésre.

*

– A *little people* fél attól, hogy elveszít engem, mert még szükségük van rám – magyarázta a férfi. – Képviselőként igencsak hasznos vagyok a számukra, és engem nem olyan egyszerű pótolni. Jelen pillanatban az utódom sincs meg. A képviselőjüknek igen sok nehéz feltételnek kell megfelelnie, és én olyan különleges eset vagyok, aki minden kikötésnek eleget tett. Félnek attól, hogy elveszítenek. Ha én eltűnök, akkor egy időre űr keletkezik, így aztán próbálják megakadályozni, hogy ön elvegye az életemet. Egy ideig még életben akarnak tartani. A kinti mennydörgés az ő haragjuk jele. Önhöz nem nyúlhatnak közvetlenül, így pusztán dühükre figyelmeztetik. Ugyanebből az okból hajszolták a barátnőjét a halálba, valószínűleg valami agyafúrt módszerrel. És ha minden így megy tovább, akkor Tengót sem fogja elkerülni a baj.

– Nem fogja elkerülni a baj?

– Tengo regényt írt a *little people*-ről és a tényke dé sükről. A történetet Eriko hozta, de Tengo alakította hatásos szöveggé. Ez volt az ő közös munkájuk. A mű antitestként működött a *little people* által kifejtett erővel szemben. Megjelent könyv formában, bestseller lett belőle. Ezért aztán, ha csak időlegesen is, de a *little people* lehetőségei közül több is romba dőlt, mozgásterük korlátozódott. Biztosan hallott a *Légből szőtt gubó*ról.

Aomame bólintott:

– Láttam, hogy az újságok írnak róla, és a kiadó hirdetésével is találkoztam, de a könyvet nem olvastam.

– A *Légből szőtt gubó*t lényegében Tengo írta. Most új, saját regényét írja. A világban, melyben két hold látszik az *égen, felfedezte* saját történetét. Eriko, aki kiváló *érzékelő*, létrehozta benne az antitestként dolgozó történetet. Tengóban pedig, úgy látszik, megvannak egy *befogadó* nagyszerű adottságai. Talán az is az ő ilyen természetű képességeinek köszönhető, hogy ön itt van, más szóval, hogy föltették arra a vonatra.

Aomame nagyon ráncolta a homlokát a félsötétben. Muszáj valahogy követnie a történetet.

– Vagyis akkor arról van szó, hogy én Tengo történetmondó képességének, az ön szavaival élve, *befogadó*ként birtokolt erejének köszönhetően kerültem át az 1Q84-es év idegen világába?

– Én legalábbis ezt feltételezem.

Aomame megbámulta saját két kezét, könnytől nedves ujjait.

– Ha minden a jelenlegi mederben folyik tovább, akkor Tengót elég nagy valószínűséggel kiirtják. A *little people* számára jelen pillanatban ő jelenti a legnagyobb veszélyt. Ez pedig itt mindenképpen valóságos világ. Valóságos vért ontanak, valóságos halál jön el. És a halál természetesen örökre szól.

Aomame az ajkát harapdálta.

– A következőképpen kell elképzelnie: mondjuk, hogy ön most megöl engem, kitöröl a világból. Ebben az esetben a *little people*-nek többé nem lesz rá oka, hogy ártson Tengónak. Ha én mint csatorna megszűnők, akkor érdektelenné válik, hogy Tengo és a lányom hogyan akadályozták a csatorna működését, a *little people* számára ez többé nem jelent fenyegetést. Hagyni fogják az egészet, és valahol másutt keresnek majd új csatornát.

Egy máshogyan felépülő csatornát. Onnantól fogva az lesz számukra a prioritás. Eddig megértette?

– Elméletileg – felelte Aomame.

– Ugyanakkor azonban, ha én meghalok, az általam létrehozott szervezet nem hagyja futni magát. Lehet, hogy egy kis időbe telik, míg megtalálják, hiszen ön nyilván megváltoztatja a nevét, a címét, feltehetően az arcát is. De valamikor így is felkutatják, és szigorúan megbüntetik. Ilyen zárt, agresszív, visszafordulásra nem hajlandó rendszert építettünk *mi* föl. Ez tehát az egyik lehetőség.

Aomame végiggondolta a hallottakat. A férfi várt, hogy mindez leülepedjen a nő fejében, aztán folytatta:

– Gondoljuk végig az ellenkező esetet is, vagyis hogy nem öl meg. Szép nyugodtan távozik, én tovább éldegélek. Akkor a *little people* minden erejével Tengo eltörlésére fog törekedni, hogy megvédjen engem, a képviselőjét. Tengo védelmi rendszerei még nem túlságosan erősek, ők pedig igyekezni fognak, hogy megtalálják a gyenge pontját, és valamilyen módszerrel megsemmisítsék őt. Azt ugyanis nem tűrhetik, hogy a jelenleginél több ellenük ható antitest áramoljon ki. Cserébe persze, mivel ön nem jelent többé fenyegetést, a megbüntetésére se lesz ok. Ez a másik lehetőség.

– Mely esetben Tengo meghal, én meg életben maradok, itt, 1Q84-ben – összegezte Aomame a hallottakat.

– Nagy valószínűséggel.

– Csakhogy egy olyan világban, amelyikben Tengo nem létezik, nincs értelme élnem. Hiszen akkor örökre elvész az esély, hogy még

találkozunk.

– Az ön szempontjából ez lesz a helyzet, igen.

Aomame fogai az ajkába martak, amint elképzelte ezt a helyzetet.

– De mindezt csupán *ön állítja!* – ellenkezett aztán. – Van valami bizonyíték, ami alapján mindezt el kell hinnem?

A férfi a fejét ingatta:

– Igaza van. Bizonyíték nincsen. Mindezt csupán én állítom. De az előbb láthatta, hogy milyen speciális képességgel rendelkezem. Az az óra nincs zsinórra föllógatva, és jó nehéz is. Menjen, nézze csak meg nyugodtan. Vagy elfogadja, amit mondok, vagy nem, a kettő közül valamelyik. De időnk, az már nem nagyon van.

Aomame odapillantott a szekrény tetején álló órára. Kicsivel kilenc előttre járt az idő. Az óra picit *elcsúszott* a helyéről, furcsa szögben állt. Azért, mert korábban a levegőbe emelkedett, aztán meg visszaesett.

– Itt, 1Q84-ben jelenleg semmi mód nem látszik arra, hogy mindkettejüket egyszerre megmentsük. Két lehetőség van. Az egyik, hogy nagy valószínűséggel ön meghal, és Tengo életben marad. A másik, hogy nagy valószínűséggel ő hal meg, és ön marad életben. A kettő közül valamelyik. Megmondtam az elején, hogy nem lesz kellemes választás.

– És más lehetőség nem létezik?

– Jelen pillanatban csak ebből a kettőből választhat.

Aomame szép lassan minden levegőt kifújt a tüdejéből.

– Igazán sajnálom – mondta a férfi –, hiszen ha ott marad 1984-ben, nem kellene most szembenéznie ezzel a helyzettel. De ha 1984-ben marad, nyilván nem lett volna módja megismerni a tényt, hogy Tengo mindig is szerette önt. Akárhogy is állunk most, éppen azért tudhatta meg az igazságot, mert áthozták ide. Azt az igazságot, hogy kettejük szíve bizonyos értelemben össze van kötve.

Aomame lehunyta a szemét. Ne bőgj, gondolta magában. Még nincs itt a bőgés ideje.

– Tengo tényleg akar engem? Ön ki tudja ezt jelenteni mint teljesen biztos igazságot?

– Tengo a jelen pillanatig bezárólag egyetlen nőt sem szeretett őszintén, a szíve mélyéből, csak önt. Ez megkérdőjelezhetetlen igazság.

– De akkor sem próbált megtalálni engem.

– Ahogy ön sem próbálta megkeresni őt. Nem igaz? Aomame lehunyta szemét, egy pillanat erejéig fölidézte az elmúlt hosszú éveket, és végignézett rajtuk. Mintha fölmászna egy magas dombra, és egy kiálló szirtről lepillantana a szeme előtt elterülő tengerszorosra. Erezte a tenger szagát. Hallotta a szél mély zúgását.

És aztán megszólalt:

– Sokkal korábban össze kellett volna szednünk a bátorságunkat, és megkeresnünk egymást, igaz? Akkor együtt lehettünk volna az eredeti világban.

– Feltételezésként ez megállja a helyét. Csakhogy az 1984-es évhez tartozó világban ön ezt még csak *elképzelni sem* tudta.

Az ok és az okozat ilyen kicsavart módon kapcsolódik össze. És hiába rakódik egymásra akárhány világ, az a csavar nem egyenesedik ki.

Aomame szeméből potyogni kezdtek a könnyek. Mindazt siratta, amit eddig elvesztett. Siratta azt is, amit ezután fog elveszíteni. Aztán végül – ki tudja, mennyit sírhatott? – eljött a pillanat, amikor már nem tudott többet sírni. A könnyei elfogytak, mintha érzelmei egy láthatatlan falba ütköztek volna.

– Rendben van – mondta. – Az egészre egy darab bizonyíték sincs. A részleteket nem nagyon fogtam föl. De azt hiszem, így is el kell fogadnom az ajánlatát. Ahogy kívánja, kitörlöm ebből a világból.

Szenvedéstől mentes, egyetlen pillanat alatt elkövetkező halált adok önnek. Hogy Tengo életben maradjon.

– Tehát üzletet köt velem.

– Úgy van. Üzletet kötök.

– Ön valószínűleg meghal majd – mondta a férfi. – Felkutatják és megbüntetik. Lehet, hogy a büntetés módja szörnyű lesz. Ezek fanatikus emberek.

– Nem számít.

– Mert ön szeret.

Aomame bólintott.

– Szeretet nélkül minden csak ócska zsibvásár – mondta a férfi –, mint a sláger szövegéből is tudjuk.

– Ha megölöm önt, Tengo tényleg életben marad, ugye?

A férfi kis hallgatás után válaszolt:

– Tengo életben marad. Mindent elhihet nekem. Ezt én az életemért cserébe egészen biztosan fel tudom ajánlani.

– És az én életemért cserébe is – tette hozzá Aomame.

– Van, amit csak az életért lehet becserélni.

Aomame kicsit összeszorította két kezét:

– Az igazat megvallva, én életünkben szerettem volna Tengóval összekerülni.

Csend ereszkedett a szobára. Egy darabig a mennydörgés is szünetelt, minden elnémult.

– Ha lehetne, szeretném ezt megadni – mondta halkan a férfi. – Én is így kívánnám. Csakhogy sajnos nem létezik ilyen választási lehetőség. 1984-ben sem létezett, 1Q84-ben sem létezik. A két helyen más-más értelemben.

– 1984-ben Tengo útjai és az enyémek még csak nem is keresztezték volna egymást, igaz?

– Igaz. Önök ketten már egyáltalán nem kerültek volna kapcsolatba, minden bizonnyal magányosan öregedtek volna meg, a másikon jártatva az eszüket.

– 1Q84-ben azonban legalábbis én megtudhatom, hogy érte fogok meghalni.

A férfi nem szólt semmit, csak sóhajtott.

– Kérem, mondjon meg még valamit! – mondta a nő.

– Ha olyasmi, amit meg tudok mondani – felelte a férfi, még mindig hason fekve.

– Tengónak tudomására jut majd valamilyen formában, hogy én meghaltam érte? Vagy minden úgy ér véget, hogy ő semmit nem tud meg?

A férfi sokáig gondolkodott ezen a kérdésen.

– Ez valószínűleg öntől függ.

– Tőlem függ? – grimaszolt kicsit Aomame. – Ez meg mit jelentsen?

A férfi csendesen ingatta a fejét:

– Önnek kivételesen nehéz próbát kell kiállnia. Amikor kiállta, a dolgok olyannak tárulnak majd föl a szeme előtt, amilyennek lenniük kell. Ennél többet én sem tudok mondani. Pontosan senki sem tudja, hogy milyen a halál, amíg meg nem hal.

*

Aomame fogott egy törölközőt, szépen fölitatta a könnyeit, majd fölemelte a padlóról a vékony jégaprító tűt, és még egyszer ellenőrizte, hogy nincs-e kicsorbulva a hegye. Jobb kezével megkereste a férfi nyakán a halálos pontot, amit korábban már azonosított. A pont helye be volt vésve a fejébe, úgyhogy azonnal rátalált. Ujjhegyét lágyan a megfelelő helyhez érintette, felmérte a

tapintását, és meggyőződött róla, hogy ösztönei bizonyosan nem csalják meg. Azután többször is mélyet lélegzett, megvárta szívverésének csillapodását, idegeire nyugalmat parancsolt. Ki kell ürítenie a fejét. Egy időre Tengóra irányuló érzéseit is elhessegette. Messzire elzárta gyűlöletét, dühét, bizonytalanságát, könyörületét. Nem hibázhat. Tudatát *magára a halálra* kell koncentrálnia, ahogyan fénysugarak gyűlnek össze egyetlen éles fókuszba.

– Akkor tudjuk le a munkánkat – szólalt meg lágyan Aomame. – Nekem ki kell önt törölnöm ebből a világból.

– Én pedig búcsút mondhatok minden fájdalomnak, ami jutott nekem.

– Minden fájdalomnak, a *little people*-nek, az átváltozott világnak, a mindenféle elméleteknek és… a szeretetnek.

– És *a szeretetnek.* Úgy van – mondta a férfi, mintha magának mesélné. – Nekem is voltak szeretteim. Nos, akkor mindenki tudja le a munkáját! Aomame, ön rendkívül tehetséges ember! Számomra ez teljesen világos.

– Ön is az – felelte Aomame. Hangjában már ott rezgett a halálosztó furcsa higgadtsága. – Minden bizonnyal ön is tehetséges és kiváló ember. Léteznie kellett volna egy olyan világnak, melyben nem lennék kénytelen megölni önt.

– Az a világ már nem létezik – mondta a férfi. Ezek lettek az utolsó szavai.

Az a világ már nem létezik.

Aomame a nyakszirt ama bizonyos pontjához érintette a kihegyezett tűt. Teljes tudatával koncentrált, és beállította a megfelelő szöget. A levegőbe emelte jobb kezét. Visszafogta a lélegzetét, és egy jelre várt. Már semmin ne gondolkodj, futott át rajta. Mindannyian letudjuk a munkánkat, ennyi az egész.

Semmin se kell gondolkodni. Magyarázatra sincs szükség. Csak megvárjuk és elfogjuk a jelet. Ökle sziklakemény volt és lélektelen.

A villámfény nélküli mennydörgés még iszonyatosabban dühöngött odakinn, mint eddig. Az esőcseppek verték az ablakot. Azok egy ősrégi barlangban voltak éppen. Sötét és nedves, alacsony mennyezettű barlangban. A bejáratot sötét vadállatok és lelkek állták el. Aomame körül egyetlen pillanatra egyesült a fény és az árnyék. A távoli tengerszorost névtelen szél fújta be. Ez volt a jel. Aomame ökle röviden és pontosan lesújtott.

Minden egy hang nélkül ért véget. A vadállatok és a lelkek hosszan sóhajtottak, majd szétoszlottak, és visszatértek a szívét vesztett erdő mélyére.

14 | **TENGO**
A kézbe kapott csomag

– Gyere ide, és ölelj – mondta Fukaeri –, nekünk kettőnknek megint el kell mennünk a Macskavárosba.

– Öleljelek?

– Nem akarsz ölelni – kérdezte a lány kérdő hangsúly nélkül.

– Nem, nem erről van szó, csak… Csak nem értettem, hogy mire gondolsz.

– Megtisztulunk – közölte a lány hangsúlytalanul. – Gyere ide és ölelj engem. Te is vegyél pizsamát, és oltsd le a villanyt.

Tengo, ahogy meghagyták neki, leoltotta a hálószoba mennyezeti világítását. Levetkőzött, előszedte a pizsamáját, és belebújt. Öltözködés közben azon gondolkodott, hogy mikor is mosta ki utoljára ezt a pizsamát. Mivel nem tudta felidézni, úgy következtetett, hogy elég régen. A pizsamának szerencsére mégsem volt izzadságszaga: Tengo nem izzadós fajta, a testszaga sem túlságosan erős. Azért mégis levonta tanulságként, hogy gyakrabban kellett volna mosnia a pizsamáját. Fogalmunk se lehet róla, hogy mikor mit hoz ez a kiszámíthatatlan élet. Ez ellen például úgy védekezhetünk, hogy gyakran mossuk a pizsamánkat.

Tengo bebújt az ágyba, és nagyon félénken Fukaeri teste köré fonta a karját. A lány Tengo jobb karjára fektette a fejét. Rögtön elcsendesedett, mint egy téli álmára készülő élőlény. Teste meleg volt, és szinte védtelenül puha. De egyáltalán nem izzadt.

A mennydörgés egyre erősebb lett, és az eső is rákezdett. Szinte vízszintesen esett, őrülten dörömbölt az ablaküvegen. A levegő olyan nehéz volt, mintha a világ lépésről lépésre közeledne valami sötét végzet felé. Talán Noé özönvize is ilyen volt. Ha igen, akkor valami egészen reménytelen érzés lehetett abba a szűk bárkába

zárva együtt hajózni egy orrszarvúpárral, egy oroszlánpárral, egy pitonpárral meg a többiekkel a pusztító vihar közepén. Minden utasnak mások a szokásai, a kommunikáció lehetősége korlátozott, na és micsoda szag lehetett ott!

A *pár* szóról Tengónak eszébe jutott Sonny és Cher. Noé bárkáján emberpár kategóriában Sonnyt és Chert utaztatni valószínűleg nem lenne megfelelő választás. Ha alkalmatlannak nem is nevezzük őket, bizonyára létezik mintának alkalmasabb emberpár is.

Tengónak fura érzés volt az ő pizsamáját viselő Fukaerit átölelve tartani a saját ágyában. Kicsit úgy érezte, mintha saját maga egy részét ölelné. Az volt a benyomása, hogy egy azonos húsból és vérből való, azonos testszagú, a sajátjával összekapcsolódott tudatú lény van a karjaiban.

Tengo elképzelte, hogy Sonny és Cher helyett őket választották ki és tették föl *párként* Noé bárkájára. De az ő kettősüket se lehetne az emberiségből vett megfelelő mintának nevezni. Akárhogy is nézzük, az már eleve nem megfelelő, hogy így összeölelkezve fekszünk itt az ágyban – nyugtalanította a gondolat Tengót. Hogy ne ezen járjon az esze, elképzelte, hogy Sonny és Cher a bárkán összebarátkozik a pitonpárral. Teljesen értelmetlen képzelgés volt, de egy kicsit enyhítette teste feszültségét.

Fukaeri egy szót se szólt, ahogy Tengo karjában feküdt. Nem moccant, meg se szólalt. Tengo se beszélt. Attól még, hogy Fukaerit átölelve tartotta az ágyában, nemi vágyat szinte egyáltalán nem érzett. Tengo számára a nemi vágy alapvetően a kommunikáció kiterjesztése volt. Nemi vágyat keresni ott, ahol nincs esély a kommunikációra: a férfi ezt nehezen tudta volna megfelelő eljárásnak nevezni. Ráadásul nagyjából azt is fölfogta, hogy Fukaeri nem nemi vágyat akar tőle. *Valami mást* akar – de hogy mit, azt Tengo már nem tudta.

Egyébként viszont, bármi is a célja ennek az ölelésnek, egy tizenhét éves, szép lányt átölelve tartani nem volt éppen kibírhatatlan érzés. Fukaeri füle néha Tengo arcához ért, meleg

lehelete a férfi nyakát simogatta. Melle meglepően telt és nagy volt vékony testéhez képest. Tengo pont valahol a gyomra fölött érezte a mellek súlyát. A lány bőréből finom illat áradt. Az élet különleges illata, melyet csakis a formálódása csúcsán álló test képes kibocsátani. Hajnali harmattól friss, a legszebb nyárban nyíló virág illata. Tengo sokszor érezte ezt az illatot, amikor általános iskolás korában a kora reggeli órákban tornára sietett.

Csak nehogy fölálljon itt nekem, gondolta Tengo. Mert ha föláll, akkor jelen testhelyzetükből következően biztos azonnal lebukik a lány előtt. Ha pedig így történik, akkor egy icipicit kellemetlen helyzet áll elő. Mert ugyan milyen szavakkal és milyen összefüggésben magyarázza el egy tizenhét éves lánynak azt a tényt, hogy merevedés az néha akkor is van, ha nem közvetlenül nemi vágy okozza. De szerencséjére egyelőre még nem keményedett be a helyzet, és semmilyen jel nem utalt rá, hogy be akarna. Viszont az illatról való filozofálást inkább hagyjuk. Lehetőség szerint olyasmin törjük a fejünket, aminek semmi köze a szexhez, határozta el Tengo.

Egy darabig megint Sonny és Cher meg a pitonpár barátkozása járt a fejében. Vajon lenne közös témájuk? Ha lenne, akkor micsoda? És vajon énekelnének is? Mikor Tengo képzelőereje végére ért a viharban haladó bárka témájában, háromjegyű számokat szorzott össze. Ezt sokszor csinálta, amikor nálánál idősebb barátnőjével szexeltek. Így ki tudta tolni a magömlés pillanatát (a magömlés pillanatának kérdésében barátnője nem ismert tréfát). Tengónak fogalma se volt, hogy ez a módszer az erekció elkerülésére is hatásosan alkalmazható-e, de még mindig jobb próbálkozni, mint semmit se csinálni. Valamit muszáj tenni.

– Nem baj, ha föláll – szólalt meg Fukaeri, mintha belelátna Tengo gondolataiba.

– Nem baj?

– Nincs benne semmi rossz.

– Nincs benne semmi rossz – ismételte el Tengo a lány szavait. Tisztára, mintha szexuális felvilágosításon részt vevő általános

iskolás lennék, gondolta. A merevedést egyáltalán nem kell szégyellni, nincsen benne semmi rossz. Ugyanakkor természetesen meg kell választani az időt és a helyet.

– Na és a megtisztulás már elkezdődött? – kérdezte Tengo, hogy témát váltson.

Fukaeri nem válaszolt. Szépséges picike fülei még mindig a mennydörgésből próbáltak valamit kihallani. Tengo felfogta ezt, és úgy döntött, többet nem beszél. Abbahagyta a háromjegyű számok összeszorzását is. Ha Fukaeri nem bánja, hogy föláll, hát akkor hadd álljon föl, gondolta a férfi. De pénisze így sem mutatta jelét, hogy meg kívánna merevedni. Pillanatnyilag csendesen készülődött valami békés dagonyában.

*

– Nagyon szeretem a farkad – mondta idősebb barátnője a formáját is, a színét is, a méretét is.

– Én nem szeretem különösebben – felelte Tengo.

– Miért nem? – kérdezte a nő, úgy méricskélve tenyerén Tengo merev péniszét, mintha egy álomba merült házi kedvenccel játszana.

– Azt nem tudom. Talán azért nem, mert nem én választottam.

– Fura alak! – mondta a nő. – Fura észjárás!

Ez nagyon régen történt. Még a Noé-féle özönvíz előtt. Talán.

*

Fukaeri egyenletes ritmusban fújta a csendes, meleg levegőt lengő nyakára. A férfi a digitális óra halványzöld fényében meg a végül mégiscsak felvillanó villámfényben ki tudta venni Fukaeri fülét. Olyan volt az a fül, mint egy puha, titkos barlang. Ha ez a lány a kedvese lenne, akkor soha nem unná meg a fülét csókolgatni, gondolta Tengo. Szex közben, mikor benne lenne a lányban, megcsókolná azt a fület, gyengéden harapdálná, nyalogatná, belelehelne, szagolgatná. Nem arról van szó, hogy most *ezt akarja tenni.* Ez természetesen csak egy adott helyzetre vonatkozó

fantázia, mely azon a vegytiszta feltételezésen alapul, hogy *bizonyára így tenne, ha ez a lány a kedvese lenne.* Erkölcsi szempontból nincs benne szégyellnivaló – feltételezhetően.

Ám akár problémás volt erkölcsi szempontból, akár nem, Tengónak nem lett volna szabad ilyesmin gondolkodnia. Ugyanis péniszét mintha oldalba bökdösték volna: felébredt a dagonyában töltött békés álmából. Ásított egyet, szép lassan fölemelte a fejét, és fokozatosan bekeményített. Végül minden tartózkodást nélkülöző, teljes erekciót mutatott be, olyat, mint mikor északnyugati irányból egyenletes menetszél dagasztja egy jacht vitorláját. Ha tetszik, ha nem, Fukaeri derekához odanyomódott egy merev pénisz. Tengo magában mélyet sóhajtott. Idősebb barátnője eltűnése óta, már több mint egy hónapja nem szexeit. Valószínűleg ezért történt. Nem lett volna szabad abbahagynia a háromjegyű számok összeszorzását.

– Ne törődj vele – mondta Fukaeri. – A merevedés természetes dolog.

– Köszönöm – felelte Tengo. – De lehet, hogy valahonnan figyel bennünket a *little people.*

– Csak figyelnek, de semmit nem tehetnek.

– Az jó – mondta Tengo nyugtalan hangon. – Csak éppen, ha arra gondolok, hogy figyelnek, az már zavar.

Újra villámlás osztotta ketté az eget, mintha egy régi függönyt hasítana szét, hangjába belereszkettek az ablakok. Úgy látszik, ez a banda komolyan be akarja törni az ablakokat. Lehet, hogy az üvegek előbb-utóbb megadják magukat. Alumíniumkeretes, elég stabil ablakokról van szó, de lehet, hogy nem bírják sokáig, ha folytatódik ez a vad rázkódás. A hatalmas, kemény esőcseppek úgy csapódtak az ablaküvegekre, mint szarvasokba a kilőtt puskagolyók.

– A villámlás egy ideje nem mozdul erről a környékről – jegyezte meg Tengo. – Egyébként nem szokott ilyen sokáig tartani.

Fukaeri fölnézett a mennyezetre.

– Egy ideig sehova se mozdul – mondta.

– Mégis mennyi ideig?

Fukaeri ezt válasz nélkül hagyta. Tengo ott maradt egy megválaszolatlan kérdéssel meg egy céltalan erekcióval, és félénken ölelte tovább Fukaerit.

– Újra elmegyünk a Macskavárosba – jelentette ki a lány –, úgyhogy aludnunk kell.

– De tudunk vajon rendesen aludni? Villámlik is, és alig múlt még kilenc – kérdezte Tengo bizonytalanul.

Aztán egyenleteket sorakoztatott fel a fejében, meg egy feladatot a hosszú és bonyolult egyenletekre vonatkozóan, de a megoldást már tudta. A kérdés az volt, hogy mennyire gyorsan, mennyire rövid úton jut el ahhoz a megoldáshoz. Villámsebesen gondolkodott. Pusztán csak próbálta túlerőltetni az agyát. Az erekciója azonban ettől sem múlt el. Sőt, Tengo úgy érezte, hogy a helyzet egyre keményedik.

– Tudunk aludni – mondta Fukaeri.

A lánynak igaza lett. A tomboló vihar és az épületet rengető villámlás közepén, nyugtalan szívvel és kőkemény farokkal, de Tengo egyszer csak álomba merült. Pedig nem hitte volna, hogy ez lehetséges…

Minden kaotikus, gondolta a férfi, mielőtt elaludt. Valahogy meg kell találnia a megoldáshoz vezető legrövidebb utat. A rendelkezésre álló idő korlátozott. A megoldólapon túlságosan kevés a hely. Tik-tik-tik-tik, méri fáradhatatlanul az időt az óra.

*

Amikor magához tért, meztelen volt, és az volt Fukaeri is. Teljesen pucér volt, egyáltalán semmi nem fedte a testét. A lány melle csodálatos, tökéletes félgömböt formázott. Olyan félgömböt, amibe egyszerűen nem lehet belekötni. A mellbimbói nem túl nagyok. Puha bimbók, csendesen készülődnek eljövendő tökéletes formájuk elérésére. A mellek azonban méretesek, beérettek.

Úgy tűnik, dacolnak a gravitáció erejével, mert a mellbimbók szépen fölfelé merednek, mint kúszónövények napfény után kívánkozó friss rügyei. Következőre az tűnt föl Tengónak, hogy a lánynak nincs szeméremszőrzete. Ahol lennie kellett volna, ott csak bársonyos, pucér, fehér bőr látszott. A bőr fehérsége még jobban kihangsúlyozta annak a bőrnek a védtelenségét. A lány lábai szét voltak tárva, a szemérmét is látni lehetett közöttük. Az is mintha éppen az imént készült volna el, akárcsak a fülei. Lehet, hogy *valóban* csak az imént lett kész. Tengónak az jutott eszébe, hogy egy éppen most elkészült fül és egy éppen most elkészült női nemi szerv rendkívüli módon hasonlítanak. Úgy néznek ki, mintha az univerzum felé fordulva nagyon figyelmesen próbálnának meghallani valamit. Mondjuk egy csengő épp csak kivehető, távoli csilingelését.

Tengo hanyatt feküdt az ágyon, arcát a mennyezet felé fordította. Fukaeri lovaglóülésben ült rajta. Tengo merevedése még mindig tartott. A villámlás is tartott. Vajon mikor hallgatnak el a villámok? Nem lehet, hogy az ég már darabokra van szaggatva ennyi égdörgés után? Azt megjavítani talán már senki se lesz képes.

Megvan: én aludtam! – jutott Tengo eszébe. Kemény farokkal aludtam el, és még most is gyönyörűen áll. Vajon végig merev volt, míg aludtam? Vagy pedig egyszer lenyugodott, de aztán jött az új erekció, mint mikor ugyanazon politikus másodszor is kormányt alakít? Egyáltalán, mennyit aludtam? De ez teljesen mindegy, gondolta a férfi. A lényeg (akár volt közben szünet, akár nem), hogy még mindig kőkemény, és semmi jelét nem mutatja, hogy le akarna hervadni. Itt se Sonny és Cher, se a háromjegyű számok összeszorzása, se a bonyolult egyenletek nincsenek nyugtató hatással.

– Nem baj – mondta Fukaeri, aki széttárta lábát, és frissen elkészült szemérmét a férfi hasához nyomta. Szégyenlősségnek nyomát se lehetett rajta felfedezni. – Nincs abban semmi rossz, ha föláll.

– Nem tudom mozdítani a testem – mondta Tengo. Ez igaz is volt. Megpróbált fölkelni, de még egy ujját se tudta megmozdítani. A teste

kiterjedését érezte, és Fukaeri súlyát is. Azt is érzékelte, hogy szép nagy merevedése van. De a testét mintha odaszögezték volna, és ólomsúlya volt.

– Nincs rá szükség, hogy megmozdítsd – felelte Fukaeri.

– Dehogy nincs rá szükség, hogy megmozdítsam! Hiszen az én testem! – vágta rá Tengo.

Fukaeri erre semmit se mondott.

Tengo abban sem volt teljesen biztos, hogy amit mond, az megfelelő hanghullámok formájában szétterjed-e a levegőben. Nem érezte, hogy a szája körüli izmok az akaratának megfelelően mozognának és szavakat formáznának. Azért úgy tűnt, Fukaeri megérti, amit Tengo mondani akar. Kettejük kommunikációjában mégis volt valami bizonytalanság, mintha távolsági hívás közben gyenge lenne a telefonos kapcsolat. Például Fukaeri képes volt rá, hogy ne hallja meg azt, amit nem volt szükséges meghallania. Tengónak ez nem ment.

– Nem kell aggódnod – mondta Fukaeri, és egyre lejjebb csúsztatta a testét. Egyértelmű volt, hogy mire készül. A szemébe valami ismeretlen fénnyel ragyogó szikra költözött.

Elképzelhetetlennek tűnt, hogy az az éppen csak elkészült kicsiny szerv befogadja egy felnőtt férfi óriási péniszét. Túl nagy és túl kemény lenne az oda, és biztosan nagyon fájdalmas is. De mire felocsúdott, a férfi szőröstiil-bőröstül benne volt Fukaeriben, méghozzá különösebb nehézség nélkül. A lánynak a szeme se rebbent behatolás közben. Csupán zihált egy kicsit, és föl-le rezgő melle más ritmusra mozgott öt vagy hat másodpercig. Ettől eltekintve azonban minden, de minden természetes és magától értetődő volt, a mindennapok része.

Fukaeri, amint mélyen magába fogadta Tengót, és Tengo, amint mélyen magába fogadta Fukaeri, mozdulatlanok voltak egy darabig. Tengo ugyebár továbbra se volt képes megmozdulni, Fukaeri pedig lehunyta a szemét, olyan egyenesen tartotta magát Tengón, mint

egy villámhárító, és fölhagyott a mozgással. Szája kissé elnyílt, ajka egy egész kicsit mozgott, akár a tenger színén fodrozódó apró hullámok – mintha a térben keresgélne egy megformálásra váró szót. Ezenkívül azonban a lány nem moccant. Úgy tűnt, ebben a testhelyzetben vár valaminek a bekövetkeztére.

Tengót a teljes tehetetlenség érzése ragadta magával. Valami készül, de neki fogalma sincs, hogy micsoda, és befolyásolni is képtelen a saját akaratával. Semmit sem érez. Megmozdulni se tud. A pénisze ugyanakkor érzékel. Bár nem is annyira érzékelésről van szó, hanem inkább az érzékelés képzetéről. De akármi is *ez,* azt adja hírül, hogy Tengo benne van Fukaeriben. Továbbá azt, hogy teljes az erekciója. Vajon nem kellene óvszert használni? – bizonytalanodott el Tengo. Ha a lány teherbe esik, abból baj lesz. Idősebb barátnője a védekezés kérdésében sem ismert tréfát, egyáltalán nem. Tengót is rászoktatta, hogy ne vicceljen vele.

A férfi minden erejével próbált valami másra gondolni, de igazából semmin se volt képes gondolkodni. A káosz közepén volt. Ebben a káoszban mintha megállt volna az idő. De olyan persze nincs, hogy az idő megállna, ez elméleti okokból lehetetlen. Valószínűleg csak a haladása nem egyenletes, és ha hosszú távon figyeljük meg, akkor a megszabott sebességgel halad előre. Ebben tévedés kizárva. Ha azonban egy bizonyos részét ragadjuk ki, ott már lehetséges, hogy nem egyenletes az előrehaladás. Az idő egy ilyen kilazult részletében pedig a dolgok rendje és a valószerűség szinte teljesen értéküket vesztik.

– Tengo – szólalt meg Fukaeri. Még soha nem szólította így a férfit. – Tengo – ismételte meg, mintha egy idegen nyelv ismeretlen szavának kiejtését gyakorolná. Vajon miért hív hirtelen a nevemen? – csodálkozott Tengo. Aztán Fukaeri lassan előredőlt, arcát a férfi arcához közelítette, és ajkát Tengo ajkára forrasztotta. Korábban éppen csak kicsit elnyílt szája nagyobbra nyílt, puha nyelve Tengo szájába hatolt. Jó illatú nyelve volt. Szavakba nem önthető szavakat, valami bevésett titkos kódot követelt konokul. Tengo nyelve önkéntelenül is együtt mozgott Fukaeri nyelvével. Mint két fiatal, téli

álmából épp most ébredt kígyó, amint egymás szagát követve összefonódnak a tavaszi mezőn, nem tudva betelni a másikkal.

Fukaeri ezután kinyújtotta jobb kezét, és megragadta Tengo balját. Erősen, határozottan, beburkolóan fogta meg a férfi kezét. Apró körmei Tengo tenyerébe vájtak. A szenvedélyes csók után fölemelkedett.

– Csukd be a szemed!

Tengo, ahogy mondták neki, mindkét szemét becsukta. Mély, félsötét tér tárult fel előtte. Nagyon mély volt, ránézésre mintha a földgolyó közepéig elérne. Ebbe a térbe jelzésszerű kis fény világított be, az alkonyati horizonton még visszamaradó fénysáv. Egy hosszú, hosszú nap végén beköszöntő, gyengéd, szép emlékeket idéző alkonyat volt. A fényben rengeteg vékony kis szilánk látszott lebegni. Lehet, hogy por, lehet, hogy virágpor, de az is lehet, hogy valami más. Aztán végül a mélység kezdett összezsugorodni. Élesebb lett a fény, szép lassan kivehetővé vált a környezet.

Tengo hirtelen ismét tízéves volt, egy általános iskolai osztályteremben. Ez valóságos idő volt és valóságos hely. Valóságos lényben ott volt valóságos tízéves önmaga. Ténylegesen beszívta a terem levegőjét, érezte a lakkozott fafelületek meg a táblatörlő szivacsra tapadt krétapor szagát. A teremben csak ketten voltak, ő meg az a kislány. Más gyerekeket nem lehetett látni. A kislány gyorsan és bátran megragadta a váratlanul kínálkozó alkalmat. De az is lehet, hogy régóta várt egy ilyen lehetőségre. Akárhogy is volt, a kislány ott állt, kinyújtotta jobb kezét, és megszorította Tengo balját. Pillantását végig mélyen Tengóéba fúrta.

Tengo szája kiszáradt, minden nedvesség távozott belőle. Az egész annyira váratlanul történt, hogy a fiúnak fogalma se volt, mit kellene csinálnia vagy mondania. Csak állt ott, amint a kislány szorongatta a kezét. Végül bent, a csípője mélyén valami halvány, de kitartó sajgásra lett figyelmes. Ilyet azelőtt soha nem érzett: olyan volt ez a sajgás, mint a tenger messziről idehallatszó morajlása. Ugyanakkor valóságos hangok is megütötték a fülét. A többi gyerek

kiabálása, ahogy beáramlik a nyitott ablakon, a focilabda puffanásai, amint rúgják, a baseballütő, amint a labdához ér. Valamin panaszkodó alsóbb évfolyamos lány magasan sivító hangja. Egy furulya, amint akadozva gyakorolja *A nyár utolsó rózsája* című dal kíséretét. A tanítási órák után vagyunk.

Tengo vissza akarta szorítani a kislány kezét, ugyanolyan erősen, ahogy az szorította az övét. A kezéből azonban kiment az erő. Többek között azért, mert a kislány szorítása túlságosan erős volt. De azért is, mert Tengo képtelen volt szabadon mozgatni a testét. Egyetlen ujját se tudta mozdítani. Mint akit láncra vertek.

Mintha megállt volna az idő, gondolta Tengo. Csendesen lélegzett, és saját lélegzetvételére fülelt. A tenger egyre morajlott. Aztán hirtelen észrevette, hogy a valóság minden hangja megszűnt. A csípője mélyén érzett sajgás határozottabb alakot öltött, és sajátos bizsergés is vegyült bele. Ez a bizsergés apró szemű porrá lett, a fiú vörös és meleg vérébe keveredett, hogy a szorgos szív az ereken keresztül lelkiismeretesen elszállítsa a szervezet minden pontjára. A fiú mellében valami feszültség apró felhője formálódott. Ez megváltoztatta lélegzetének ritmusát és feszesebbé tette szívverését.

Tengo arra gondolt, hogy valamikor később bizonyára felfogja majd ennek az eseménynek a célját és értelmét. Ennek érdekében a lehető legpontosabban és legvilágosabban tudatába kell ágyaznia ezt a pillanatot. Ő ebben a pillanatban nem több, mint tízéves kisfiú, aki elég jó matematikából. Szeme előtt ott van egy új ajtó, de fogalma sincs, hogy mi várja az ajtó mögött. Erőtlen is, tudatlan is, érzései zavarosak, tetejébe nagyon fél. Ez neki is világos. De a kislány se azt várja, hogy itt azonnal megértsék a tettét. Egyszerűen csak azt akarja, hogy érzései egészen biztosan eljussanak Tengóhoz. Azok az érzések egy apró, kemény falú dobozba vannak rejtve, a dobozt tiszta csomagolópapírba csavarták, és szorosan átkötötték vékony spárgával. Ezt a csomagot a kislány Tengo kezébe adta.

A csomagot nem szükséges itt és most kinyitni, üzente Tengónak a kislány szavak nélkül. Majd ha eljött az ideje, ráér akkor. Most elég, ha csupán átveszed.

Ez a kislány már most sok mindent tud, gondolta Tengo. Ő ezzel szemben még nem. Ezen az új területen a kislányé volt a vezető szerep. Az új területen új szabályok, új célok, új dinamika van. Tengo semmit se tud. *A kislány mindenfélét.*

A kislány végül leengedte jobb kezét, mellyel Tengo balját szorongatta, majd egyetlen szó nélkül, hátra se nézve, sietős léptekkel elhagyta az osztálytermet. Tengo magára maradt a tágas teremben. A nyitott ablakon át gyerekzsivaj hallatszott be.

A következő pillanatban Tengo rádöbbent, hogy ejakulál. Jó darabig eltartott, rengeteg ondó lövellt ki, óriási intenzitással. De vajon hova élvezek, gondolta Tengo összezavarodva. Egy általános iskola tanítás utáni tanterme nem megfelelő hely magömlés lebonyolítására. Ha valaki meglátja, abból baj lesz. Csakhogy az ott már nem egy általános iskola tanterme volt. Tengo arra ocsúdott, hogy Fukaeriben van, és az ő méhe felé lövelli ki az ondóját. Ezt nem akarta. Megállítani azonban nem tudta: minden, ami történt, kívül esett a hatókörén.

*

– Aggodalomra nincs ok – mondta kicsit később Fukaeri, megszokott monoton hangján. – Én nem esek teherbe. Nem menstruálok.

Tengo kinyitotta a szemét, és Fukaerire nézett. A lány még mindig átvetett lábbal ült rajta, és lefelé nézett rá. Ideális formájú mellei ott gömbölyödtek Tengo előtt. Lágyan, szabályosan mozogtak Fukaeri lélegzetvételének ritmusára.

Tengo meg akarta kérdezni, hogy ez volt-e a látogatás a macskák városába. Hogy miféle hely voltaképpen az a Macskaváros? Megpróbálta kimondani a kérdéseit. Csakhogy száj környéki izmai meg se moccantak.

– Ennek meg kellett történnie – szólalt meg Fukaeri, mintha belelátott volna a gondolataiba. Jó tömör válasz volt. Csak semmit nem válaszolt meg. A szokásos.

Tengo megint lehunyta a szemét. Elment *oda,* ejakulált, aztán ismét visszatért *ide.* Valóságos magömlés volt, melynek során valóságos ondó lövellt ki. Ha Fukaeri azt mondja, hogy ennek meg kellett történnie, akkor minden bizonnyal meg kellett történnie. Tengo teste még mindig zsibbadt volt, és továbbra se érzékelt semmit. A magömlés utáni erőtlenség pedig vékony hártya módjára burkolta be.

Fukaeri sokáig nem változtatott a testhelyzetén, és hatékonyságra törekedve az összes ondót kicsalta Tengóból, akár egy bogár a nektárt, amit szív. Szó szerint az utolsó cseppig. Azután gyengéden kihúzta magából Tengo péniszét, egy hang nélkül fölkelt, és kiment a fürdőszobába. Közben a mennydörgés is megszűnt, és ki tudja, mikor, de a szakadó eső is elállt. A viharfelhők, melyek olyan makacsul tornyosultak a bérház fölé, nyomtalanul eltűntek. A környék szinte valószerűtlenül *csendes* volt. A szobába csak annak hangja szűrődött be egy kicsit, ahogy Fukaeri zuhanyozott a fürdőszobában. Tengo egyre a mennyezetre bámulva várta, hogy tagjaiba visszatérjen az érzékelés megszokott képessége. Merevedése a magömlés után is megmaradt, de azért persze csökkent keménységgel.

Szívének egy darabját abban az általános iskolai osztályteremben hagyta. Bal kezén még mindig élénken érezte a kislány ujjainak érintését. Nem tudta felemelni a kezét, hogy ellenőrizze, de bal tenyerén bizonyára körmök vöröses nyoma maradt. Szívdobogása még mindig árulkodott egy kicsit az átélt izgalomról. Melléből elpárolgott a feszültség apró felhője, helyette azonban kellemesen ható tompa fájdalom jelentkezett a szívéhez egészen közeli, csak a képzeletben létező tájékon.

Aomame, gondolta Tengo.

Találkoznom kell Aomaméval, döntötte el. Meg kell őt találnom. De miért csak most jut eszembe az, ami eddig is teljesen egyértelmű volt? Hiszen ideadta nekem azt a fontos csomagot. Miért nem nyitottam ki a csomagot, miért hagytam heverni valahol? Meg akarta rázni a fejét, de egyelőre még nem tudta. Tagjai még nem tértek magukhoz a zsibbadásból.

*

Kisvártatva megint megjelent a hálószobában Fukaeri. Törölközőt csavart maga köré, egy darabig abban üldögélt az ágy szélén.

– A *little people* már nem zsibong – mondta, mint egy higgadt, tehetséges felderítő, aki a frontvonalakról hoz jelentést. Ujjával könnyedén egy kicsi kört rajzolt a levegőbe. Olyan szép és tökéletes kört, amilyet az itáliai reneszánsz festői írtak a templomfalakra. Se kezdete, se vége kört. Az a kör egy darabig ott lebegett a térben. – Most már vége van.

Azzal ledobta magáról a törölközőt, és egy darabig ott álldogált, teljesen pucéron. Mint aki még párálló testét csendesen, természetes módszerrel szárítja a mozdulatlan levegőben. Rendkívül szép látvány volt. Bársonyos fényű mellek, szőrtelen alsótest.

Aztán lehajolt a padlón hánykolódó pizsamájáért, és felvette, csak úgy, alsónemű nélkül. Begombolta, a derekánál megkötötte. Tengo bágyadtan figyelt a félsötétben. Mintha egy rovar átalakulásának fázisait nézte volna végig. A pizsama túl nagy volt a lányra, de ő mégis jól elboldogult azzal a mérettel. Aztán Fukaeri becsusszant az ágyba, a szűk helyen elvackolta magát, és fejét Tengo vállára fektette. A férfi meztelen vállán érzékelte a lány apró fülének alakját. Nyakánál érezte meleg leheletét. Ezzel egy időben zsibbadtsága is kezdett távolodni, ahogy a tenger húzódik vissza, amikor eljön az apály ideje.

A levegő párás volt még egy kicsit, de már nem ragadósan kellemetlenül. Az ablak alatt a bogarak is ciripelni kezdtek. Tengo merevedése mostanra teljesen elmúlt, pénisze ismét visszavonult a

békés dagonyába. Az események körbeértek a megszabott állomásokon, és végre-valahára lezártak egy ciklust. A levegőbe tökéletes kör rajzolódott. Az állatok leszálltak a bárkáról, és mindenfelé szétszóródtak a rég nem látott földfelszínen. Minden *pár* visszatért a maga helyére.

– Aludjunk – mondta a lány. – Nagyon mélyen.

Nagyon mélyen alszunk – gondolta Tengo. Alszunk, aztán felébredünk. Vajon milyen lesz az a világ, amire holnap ébredünk?

– Azt senki se tudja – válaszolta meg Fukaeri a Tengo fejéből kiolvasott kérdést.

15 | **AOMAME**
Lassan itt a kísértetek ideje

Aomame elővett a szekrényből egy póttakarót, és a férfi hatalmas testére borította. Ujját még egyszer a nyakára tette, és meggyőződött róla, hogy teljesen megszűnt a pulzusa. A Vezérnek nevezett egyén már a túlvilágon járt. Hogy az miféle világ, azt nem tudni. Annyi azonban bizonyos, hogy nem 1Q84. Az itteni világban pedig ez a férfi immár „halottiként létezik. Egyetlen apró hang nélkül, pusztán pillanatnyi, a hidegrázáshoz hasonló kis remegéssel lépte át az élet és a halál közötti vízválasztót. Egyetlen csepp vére se hullott. Mostanra minden nyűgtől megszabadult, csak hang nélküli halott, hason fekve a kék jógamatracon. A nő gyors és pontos munkát végzett, mint mindig.

Aomame védődugót húzott a tű hegyére, és visszatette a kemény fedeles tokba, azt meg elsüllyesztette a sporttáskájába. Elővette a Heckler & Kochot a műanyag zacskóból, amiben lapult, és melegítőnadrágjának övébe tűzte. A fegyver kibiztosítva, a töltényűrben golyó. Aomamét megnyugtatta a gerincéhez érő rideg fém. Az ablakhoz ment, visszahúzta a nehéz függönyt, újra besötétítette a szobát.

Aztán kezébe kapta sporttáskáját, és elindult az ajtó felé. Megfogta a kilincset, hátrafordult, és még egyszer megnézte a sötét térben hason fekvő hatalmas férfit. Teljesen úgy néz ki, mint aki mélyen alszik, ugyanúgy, mint amikor először megpillantotta. Ezen a világon egyedül csak Aomame tudja, hogy a férfi élete véget ért. Vagy nem is, mert talán a *little people* is tudja. Éppen ezért hagyták abba a villámcsattogtatást. Tisztában vannak vele, hogy most már teljesen haszontalan ilyesfajta figyelmeztetéseket küldözgetni. Választott képviselőjük bevégezte az életét.

Aomame kinyitotta az ajtót, és tekintetét lesütve belépett a szomszéd szobába. Óvatosan, halkan behúzta maga mögött az

ajtót. Kopasz a kanapén üldögélve kávézott. Az asztalon kávé-kiöntő és szendvicsekkel teli óriási tálca volt, bizonyára a szobaszerviz hozta föl. A tálcáról már hiányzott a szendvicsek fele. Az asztalra két tiszta kávéscsésze is elő volt készítve. Lófarok az ajtónál ült egy rokokó széken, ugyanabban a szálfaegyenes tartásban, mint korábban. Úgy tűnt, mindkét férfi hosszú ideje várakozik ugyanebben a testtartásban, szótlanul. A szoba levegőjében volt valami bizonytalan.

Ahogy Aomame megjelent a szobában, Kopasz visszatette a kezében tartott csészét az üres csészealjra, és nesztelenül felállt.

– Készen vagyunk – jelentette a nő. – Most alszik. Elég sok időbe telt, és azt hiszem, nagy terhelés érte az izomzatot. Kérem, hagyják aludni!

– Alszik…

– Méghozzá mélyen – mondta Aomame.

Kopasz tüzetesen megbámulta Aomame arcát. Mélyen a nő szemébe fúrta tekintetét. Aztán, mint aki azt vizsgálja, hogy nem talál-e valami furcsát, egész a lábujja hegyéig végigvizslatta a nőt, végül megint az arcára emelte pillantását.

– Ez gyakran előfordul?

– Sokan vannak, akik elalszanak azután, hogy az izmok fölszabadultak a szélsőséges terhelés alól. Nincs benne semmi különleges.

Kopasz odament a nappalit és a hálószobát összekötő ajtóhoz, halkan elfordította a kilincset, résnyire nyitotta az ajtót, és belesett. Aomame jobb keze a melegítője derekához nyúlt, hogy szükség esetén azonnal elő tudja húzni a pisztolyt. Kopasz vagy tíz másodpercig figyelt befelé, végül visszahúzta az arcát, és becsukta az ajtót.

– Vajon mennyit fog aludni? – kérdezte Aomamétól. – Mert azt nem hagyhatjuk, hogy végestelen-végig ott feküdjön a padlón.

– Nagyjából két óra múlva fel kell ébrednie. Addig, ha lehetséges, hagyják ebben a testhelyzetben aludni!

Kopasz a karórájára pillantott, felmérte az időt, aztán biccentett.

– Rendben van. Egy darabig hagyjuk. Ön le akar zuhanyozni?

– A zuhany nem fontos, de át szeretnék öltözni.

– Természetesen. Nyugodtan használja a mosdót!

Hacsak lehet, Aomame nem akart az átöltözéssel vesződni, hanem a lehető leghamarabb el akart pucolni innen. Azonban mégis jobb, ha nem ad okot gyanakvásra. Amikor ideért, átöltözött. Tehát hazafelé is ugyanúgy át kell öltöznie. Bevette magát a mosdóba, ledobta magáról a melegítőt. Verejtéktől csatakos bugyiját is lehúzta, egy fürdőlepedővel szárazra törölte a testét, majd tiszta fehérneműbe bújt. Végül visszavette vászonnadrágját és fehér blúzát. A pisztolyt a nadrág öve alá dugta, hogy kívülről ne lehessen észrevenni. Megmozgatta a tagjait, ellenőrizte, hogy mozdulatai nem tűnnek-e merevnek. Szappannal arcot mosott, megfésülködött. Végül szembenézett a mosdó hatalmas tükrével, és óvatoskodás nélkül mindenféle szögbe torzította az arcát, hogy kilazítsa begörcsösödött izmait. Mikor ezzel megvolt, rendbe szedte a vonásait. Ha túl sokáig grimaszol, akkor némi erőfeszítésbe kerül felidéznie, hogy is néz ki a normális arca. Néhány félresikerült próbálkozás után azonban sikerült megállapodnia egy nagyjából megfelelő változatnál. Aomame farkasszemet nézett a tükörrel, részletesen fölmérte azt az arcot. Rendben van, gondolta. Ez a normál képe. Még mosolyogni is képes. A keze se remeg, a tekintete is tiszta. A megszokott hidegfejű Aomame.

Csakhogy Kopasz az imént nagyon megnézte a hálószobából éppen csak előbújt Aomame arcát. Lehet, hogy észrevette rajta a könnyek nyomát. Aomame elég sokat sírt, annak egész biztosan maradt valami kis nyoma. Ha erre gondolt, a nőt elfogta a nyugtalanság. Kopasz talán furcsállja, hogy izomlazítás közben bőg az edző. Esetleg megszületik benne a gyanú, hogy itt valami

szokatlan történt. Kinyitja a hálószoba ajtaját, alaposabban megvizsgálja a Vezért, felfedezi, hogy nem dobog a szíve…

Aomame hátracsúsztatta kezét a derekára, kitapintotta a pisztoly markolatát. Nyugalom, gondolta. Nem szabad rettegni. A rettegés kiül az arcra, és gyanút ébreszt.

A nő a legrosszabbra számítva, bal kezében a sporttáskát lógatva, óvatosan jött elő a mosdóból. A jobbja készen állt, hogy azonnal a fegyverért nyúljon. A szobában azonban nyugalom honolt. Kopasz karba tett kézzel állt a szoba közepén, összehúzott szemmel gondolkodott valamin. Lófarok továbbra is az ajtónál ült a székén, és hűvösen figyelt körbe. A gépfegyver kezelője bírhat ilyen csendes szempárral egy bombázó fedélzetén: egyre csak a magányos, kék eget lesi. Szeme felveszi az ég színét.

– Elfáradt, igaz? – kérdezte Kopasz. – Nem kér egy kávét? Szendvicset is tessék.

– Köszönöm, de nem kérek. Közvetlenül munka után soha nem vagyok éhes. Mindig csak egy óra elteltével jön meg valamennyire az étvágyam.

Kopasz bólintott, aztán zakója belső zsebéből előhúzott egy vastag borítékot, és miután egy mozdulattal meggyőződött a súlyáról, átnyújtotta Aomaménak.

Ezt mondta hozzá:

– Nem sértésnek szánjuk, de több van benne, mint amennyit kért. Ahogyan már elmondtam, az a kívánságunk, hogy ezzel a munkával kapcsolatban mindent tartson titokban.

– Vagyis ez a hallgatás ára? – kérdezte Aomame félig viccesen.

– Extra fáradozásának az ára – felelte a férfi mosolytalanul.

– Minden információt bizalmasan kezelek, az összegtől függetlenül. Ez is a munkám része. Innen semmi nem jut ki – mondta a nő, és a borítékot, úgy, ahogy volt, beletette sporttáskájába. – Parancsolnak számlát?

Kopasz a fejét rázta:

– Nem kérünk. Ez az ügy csakis köztünk bonyolódik. A pénzzel nem kell elszámolnia.

Aomame némán bólintott.

– Elég sok erejére szüksége volt, nem igaz? – kérdezte kutakodva Kopasz.

– Többre, mint általában.

– Mert nem mindennapi ember.

– Úgy tűnik, tényleg nem.

– Ő pótolhatatlan. Nagyon régen kínozzák igen erős fájdalmak. A mi szenvedésünket és fájdalmunkat vállalja magára, így is mondhatjuk. Azt szeretnénk, ha csak egy kicsit is, de enyhülnének a fájdalmai.

– Nem ismerem az okokat, így nem tudok biztosat mondani – méricskélte szavait Aomame –, de azt hiszem, *egy kicsit* sikerült csökkentenünk a fájdalmat.

Kopasz bólintott:

– Úgy látom, ön is meglehetősen kimerült.

– Lehet, hogy így van – felelte a nő.

Míg Aomame és Kopasz beszélgettek, Lófarok végig az ajtónál ült, és szótlanul figyelt körbe. Az arca nem mozdult, csak a szeme járt. Arckifejezésén egyáltalán nem lehetett változást észrevenni. Azt se lehetett tudni, hogy eljut-e füléig a beszélgetés. Magányos, néma, végtelen benne az odafigyelés. Várja, hogy a felhők közül előbukkanjon az ellenséges harci gép apró foltja, ami eleinte csupán akkorának látszik, mint egy mustármag.

Aomame kicsit habozott, aztán megkérdezte Kopasztól:

– Ha nem veszi tolakodásnak, megkérdezhetem, hogy a kávé és a sonkás szendvics fogyasztása nem sérti gyülekezetük előírásait?

Kopasz hátrafordult, és végignézett az asztalon sorakozó kávékiöntőn meg szendvicsestálon. Az arcán mintha halvány mosoly jelent volna meg:

– A mi gyülekezetünkben nincsenek túlságosan szigorú előírások. Az alkohol és a cigaretta azért persze tilos. A szexualitásra is vonatkoznak korlátozások, de nagyjából ennyi. Az ennivaló tekintetében viszonylag nagy szabadságot élvezünk. Általában csak nagyon egyszerű ételeket fogyasztunk, de sem a kávé, sem a sonkás szendvics nem tilos.

Aomame nem nyilvánított véleményt, csak bólintott.

– Ahol sok ember él együtt, ott természetesen szükség van valamennyi korlátozásra. De ha túl sok figyelmet fordítunk a merev formákra, akkor könnyen szem elől tévesztjük valódi céljainkat. Az előírások és a tanítások csak praktikus célokat szolgálnak. Nem a keret fontos, hanem ami benne van.

– És a Vezér adja meg a tartalmat.

– Igen. Ő hallja azokat a hangokat, melyek a mi fülünkhöz nem jutnak el. Különleges ember – nézett bele Kopasz még egyszer Aomame szemébe. Aztán folytatta: – Mára köszönjük a fáradságát. Az eső is pont elállt.

– Borzasztó vihar volt – mondta Aomame.

– Nagyon is – válaszolta Kopasz. Úgy tűnt, nem érdekli különösebben a villámlás meg az eső. Aomame búcsúzóul biccentett, fogta a táskáját, és elindult a kijárat felé.

– Várjon egy pillanatra – állította meg Kopasz hátulról érkező felszólítása. A férfi hangja éles volt.

Aomame megállt a szoba közepén, és megfordult. A szíve erőszakos, száraz ütemben dobolt. Jobb keze észrevétlenül a derekára csúszott.

– A jógamatrac! – mondta a fiatal férfi. – Elfelejtette a jógamatracot. Ottmaradt kiterítve a hálószoba padlóján.

Aomame elmosolyodott:

– Hiszen az úr most azon alszik, és nem lökhetjük odébb, hogy kihúzzuk alóla. A matracot itt hagyom önöknek, ha így megfelel. Nem egy drága darab, és már eléggé használt is. Ha nincs rá szükségük, dobják el!

Kopasz eltöprengett, de végül biccentett.

– Köszönjük a fáradozását – mondta.

Ahogy Aomame közeledett a kijárathoz, Lófarok fölemelkedett a székéről, és kinyitotta neki az ajtót. Kicsit biccentett. Ez a pasi végül egy szót se szólt, állapította meg magában Aomame. Ő is biccentett, és ki akart lépni az ajtón.

Abban a pillanatban agresszív gondolathullám szúrta át a bőrét, olyan erővel, mint egy áramütés. Lófarok keze már indulni akart, hogy megragadja Aomame jobb karját. Érezhetően rendkívül gyors és pontos mozdulat lett volna. Olyan gyors, hogy el tudott volna kapni akár egy szálldosó legyet. Ez egy pillanatra kivehetően ott rezgett a levegőben. Aomame minden izma megmerevedett. Libabőrös lett, a szíve kihagyott. Lélegzete elakadt, gerincén mintha jégrovarok kúsztak volna lefelé. Tudatát éles fehér fény világította be. Ha ez a pasas elkapja a jobb karom, akkor nem tudok kinyúlni a pisztolyért. Akkor pedig nincs esélyem a győzelemre. Ez az ember megérezte, hogy én csináltam *valamit*, ösztönösen, de felfogta, hogy abban a szobában történt *valami.* Nem tudni, hogy mi, de valami borzasztóan helytelen. Ösztönei azt súgják, hogy „ezt a nőt el kell kapni”. Azt parancsolják, hogy teperd a padlóra, nehézkedj rá és szögezd a földhöz, csavard ki a karját. De mindez nem több, mint megérzés. A férfinak nincsenek egyértelmű bizonyítékai. Ha esetleg téved, akkor rendkívül kellemetlen helyzetbe hozza magát. Kínlódva próbált döntésre jutni, és végül inkább feladta. Kopasz hozza a döntéseket, ő adja az utasításokat is, Lófaroknak ilyesmire nincs fölhatalmazása. Minden erejét bevetve elnyomta jobb keze sürgető késztetését, és ellazította a vállát. Aomame világosan érzékelte,

hogy Lófarok tudata az alatt az egy vagy két másodperc alatt milyen fázisokon megy át.

A nő aztán kilépett a szőnyeggel borított folyosóra. Nem nézett vissza, csak ment a lift felé, egyenesen és határozott léptekkel. Nagyon úgy tűnt, hogy Lófarok az ajtóból figyeli Aomame viselkedését. A nő végig a hátában érezte pengeéles tekintetét. Izmai borzasztóan bizseregtek, de megállta, hogy visszanézzen. Nem szabad visszanéznie. Csak akkor ernyedt el benne a feszültség, amikor elért a folyosó sarkáig. De még nem nyugodhat meg. Nem lehet tudni, hogy a következő pillanatban mi történik. Megnyomta a gombot, és amíg arra várt, hogy végre megjöjjön a lift (ez majdnem egy örökkévalóságba telt), hátrafont kézzel, kezét a pisztoly markolatán tartva állt, hogy bármikor elő tudja rántani, ha Lófarok meggondolja magát, és mégis üldözőbe venné. Habozás nélkül le kell lőnie ellenfelét, még mielőtt annak erős keze megragadná őt. Avagy habozás nélkül le kell lőnie saját magát. Aomame nem tudta eldönteni, hogy a kettő közül vajon melyiket kellene választania. Lehet, hogy soha nem is lesz képes eldönteni.

*

Azonban senki se követte. A hotel folyosója továbbra is teljes csendbe burkolózott. A liftajtó *csilingelve* nyílt, Aomame beszállt. Megnyomta a recepciószint gombját, és várta, hogy becsukódjon az ajtó. Aztán ajkába harapva bámulta, ahogy a kijelzőn megjelenik az emeletek száma. Kiszállt a liftből, átvágott a hotel haliján, és a portánál beszállt egy várakozó taxiba. Az eső már nem esett, de mintha valami árvízen jött volna át, az autóról mégis mindenhol csepegett a víz. Sindzsuku állomás nyugati bejáratához kérem, mondta Aomame. Amint a kocsi elindult és távolodni kezdett a szállodától, a nő kifújta az összes, testében rekedt levegőt. Behunyta a szemét, kiürítette a fejét. Egy darabig semmire se akart gondolni.

Erős hányinger kínozta. Úgy érezte, hogy a gyomra teljes tartalma feljött a torkába. Nagy nehezen mindent visszaküzdött a helyére, majd félig leeresztette az ablakot, és a tüdeje mélyére küldött

valamennyit a párás esti levegőből. Hátradőlt az ülésben, lélegzett néhány mélyet. A szájának baljós szaga volt. Olyan szaga, mintha belül a testében rothadásnak indult volna valami.

Hirtelen ötletből feltúrta vászonnadrágja zsebét, talált is benne két rágót. Aprókat remegő kezével lehámozta róluk a csomagolópapírt, mindkettőt bekapta, és lassan rágni kezdte. Spearmint. Az ismerős illat furcsa mód megnyugtatta idegeit. Miközben állkapcsa mozgott, szép lassan szája rossz szaga is enyhülni kezdett. Tehát valójában nem rothad bennem semmi. Csak a félelem támadt rám.

Mindenesetre ezzel mindennek vége, gondolta Aomame. Többé nem kell embert ölnöm. És helyesen cselekedtem, mondogatta magának. Azok után, amit az a férfi tett, egyértelmű volt, hogy kinyírják. Azt kapta, amit megérdemelt. Ráadásul – noha ezt a véletlen intézte így – ő maga is azt kívánta, hogy megöljék. Én békés halált adtam neki, olyat, amilyet saját maga is szeretett volna. Amit tettem, abban semmi helytelen nincs. Bár a törvénnyel éppenséggel ellenkezik.

De hiába ismételgette ezt magának, nem tudott teljes szívéből rábólintani. Hiszen az imént saját kezével megölt egy *nem mindennapi* embert. Még világosan emlékszik az érintésre, melyre a tű éles hegye hangtalanul eltűnt a férfi nyakában. A keze valami *nem mindennapival* találkozott ott. Ez igencsak összezavarta Aomamét. Mindkét tenyerét kitárta és elnézegette egy darabig. Valami megváltozott. Valami teljesen más, mint egyébként. Azt azonban nem tudta megállapítani, hogy mi és miben más.

Ha elhisszük, amit a férfi mondott, akkor Aomame egy prófétát ölt meg. Valakit, aki hallja Isten hangját. Csakhogy annak a hangnak nem Isten az ura, hanem nagy valószínűséggel a *little people* nevű népség. A próféta egyben király is, akinek az a sorsa, hogy meggyilkolják. Vagyis Aomame a sors küldte merénylő. Azáltal, hogy erőszakkal megszüntette a király, egyben próféta létét, fenntartotta az egyensúlyt jó és rossz között a világban. Ennek folyományaként meg kell halnia. Csakhogy üzletet kötött: azáltal, hogy megöli a Vezért, továbbá gyakorlatilag lemond a saját életéről, Tengo

megmenekül. Ez a megkötött üzlet lényege. Már *ha elhisszük*, *amit a férfi mondott.*

De Aomaménak alapvetően muszáj volt elhinnie, amit a férfi mondott. Az az ember nem volt fanatikus, meg aztán, aki meghalni készül, az nem hazudik. Legfőképpen pedig meggyőzőek voltak a szavai. Olyan súlyosan meggyőzőek, mint egy hatalmas vasmacska. Minden hajóhoz a saját nagyságához és súlyához mért vasmacska tartozik. Mindegy, hogy milyen rémületes tetteket követett el, az a férfi mégis óriási, stabil hajónak látszott. Aomame ezt kénytelen volt elismerni.

Úgy, hogy a taxisofőr ne lássa, Aomame kihúzta övéből a Heckler & Kochot, működésbe hozta biztonsági szerkezetét, és visszatette a tasakba. Teste mellől eltűnt az ötszáz grammnyi, masszív, halálos súly.

– Jó nagyokat dörgött az előbb, nem? Az eső is csak úgy szakadt – szólalt meg a sofőr.

– Nagyokat dörgött? – kérdezett vissza Aomame. Neki már úgy tűnt, mintha az a vihar nagyon rég lett volna. Pedig csak most volt, harminc perce. Bár való igaz, tényleg dörgött. – Igen, óriási vihar volt.

– Az időjárás-jelentésben szó se volt ilyesmiről! Egész napra szép időt mondtak.

Aomame nagyon gondolkodott. Erre felelnie kellene valamit. De semmi frappáns válasz nem jutott eszébe. Az agya nagyon lomhán mozgott. – Mert az időjárás-jelentés soha nem jön be – felelte végül.

A sofőr a tükörben egy pillanatra megnézte magának Aomamét. Talán valami fura volt abban, ahogy a nő válaszolt. De aztán a sofőr folytatta:

– Az utak nem tudták elvezetni az esőt, és a víz befolyt a metró Akaszaka Micuke állomásának területére, a síneket is ellepte. Nagyon kis területen esett rengeteg eső, ez volt a baj. A Ginza-vonal és a Marunoucsi-vonal egyelőre nem jár, az előbb mondta a rádió.

A felhőszakadás miatt nem jár a metró. Lehet ez valamilyen hatással az én további mozgásomra? Muszáj gyorsan végiggondolni. Elmegyek Sindzsukuba, kiveszem a csomagmegőrzőből az utazótáskát és a válltáskát. Aztán felhívom Tamarut, tőle megkapom az utasítást. Ha az utasítás olyasmi lesz, aminek teljesítéséhez Sindzsukuból a Marunoucsi-vonalra kell szállnom, az egy kicsit megnehezíti majd a dolgomat. Csak két órám van arra, hogy elmeneküljek. Két óra múltán gyanúsnak fogják találni, hogy a Vezér még nem kelt föl, valószínűleg bemennek a hálószobába, hogy megnézzék, mi van vele, és felfedezik, hogy az emberük kilehelte a lelkét. És azonnal cselekedni fognak.

– Vajon még mindig áll a Marunoucsi-vonal? – kérdezte Aomame a sofőrtől.

– Hmm… Azt nem tudom. Bekapcsoljam a rádiót?

– Igen, legyen szíves.

A Vezér azt állította, hogy az iménti felhőszakadást a *little people* okozta. Akaszaka környékére, egy szűk területre koncentrálták a heves esőzést, ennek köszönhetően leállt a metróközlekedés. Aomame a fejét csóválta. Lehet, hogy mesterkednek valamiben. Semmi se megy olyan simán, ahogy eltervezzük.

A sofőr az NHK-ra csavarta a rádiót. Zenés műsor ment, válogatás a hatvanas évek második felében népszerű, japán énekesek által előadott népdalokból. Aomame gyerekkorában hallotta ezeket a rádióban, homályosan emlékezett is rájuk, de egyáltalán nem került nosztalgikus hangulatba. Éppen ellenkezőleg, valami kellemetlen érzés tolakodott benne fölfelé. Ezek a dalok csupa olyasmit juttattak az eszébe, amire nem akart emlékezni. Egy darabig elviselte a műsort, de akármennyit várt, csak nem mondtak semmit a metróról.

– Elnézést. Most már mindegy, úgyhogy kikapcsolná a rádiót? Majd megnézem Sindzsuku állomáson, hogy mi a helyzet.

A sofőr kikapcsolta a rádiót.

– Sindzsukuban biztosan tömeg lesz – mondta.

*

Sindzsuku állomáson tényleg iszonyú tömeg volt, ahogy a sofőr megjósolta. Mivel állt a Marunoucsi-metróvonal, ami Sindzsuku állomáson csatlakozott az Államvasúthoz, kaotikussá vált az utasáramlat, az emberek összevissza keringtek. Az esti, munkából hazafelé tartó tömeg már lement, de még így is elég nehezen lehetett keresztüljutni az emberáradaton.

Aomame elvergődött valahogy a csomagmegőrzőig, és kivette belőle a válltáskát meg a fekete műbőr utazótáskát. Utóbbiban benne volt a bérelt széfből elhozott készpénze. Előszedett néhány holmit a sporttáskájából, egy részüket a válltáskába, másik részüket az utazótáskába tette át: a Kopasztól kapott készpénzes borítékot, a pisztolyt rejtő műanyag tasakot, a keményfedeles tokot, benne a jégaprító tűvel. A feleslegessé vált Nike sporttáskát bevágta egy közeli csomagmegőrző rekeszbe, bedobott egy százjenest, ráfordította a kulcsot. Nem kívánt érte jönni. A táskában nincs semmi, ami alapján be lehetne őt azonosítani.

Aomame a vállán lógó utazótáskával körbejárt az állomáson, egy nyilvános telefont keresett. Minden készülékre rengetegen vártak. Az emberek, akik azt akarták megtelefonálni, hogy áll a vonat, úgyhogy későn érnek haza, hosszú sorokban várták, hogy sorra kerüljenek. Aomame csúnyán elfintorította az arcát. Nagyon úgy néz ki, hogy a *little people* nem hagy engem olyan egyszerűen eltűnni. A Vezér azt állította, hogy közvetlenül nem nyúlhatnak hozzám. De egyéb módszerekkel, hátulról utánam nyúlva mégiscsak akadályozni tudják a mozgásomat.

Aomame föladta, hogy végigvárja a sort a telefonhoz, elhagyta az állomást, gyalogolt egy kicsit, bement egy cukrászdába, amin pont megakadt a szeme, és rendelt egy jeges kávét. Az üzletbe felszerelt rózsaszínű nyilvános telefont is használta éppen valaki, de sor azért nem állt előtte. Aomame odaállt a telefonon lógó középkorú nő mögé, és türelemmel várta, hogy befejezze hosszú beszélgetését. A nő bosszúsan pislogott hátrafelé, aztán még öt perc duma után föladta, és bontotta a vonalat.

Aomame összes apróját beleszórta a készülékbe, és tárcsázta a memóriájába vésett számot. Három csörgés után merev hang közölte szalagról, hogy „Jelenleg nem tartózkodom itthon. Kérem, a hangjelzés után hagyjon üzenetet!”

A hangjelzés után Aomame beleszólt a kagylóba:

– Tamaru, kérem…

A telefont felvették. Tamaru szólt bele:

– Itt vagyok!

– Jaj, de jó – mondta Aomame.

Úgy tűnt, Tamaru meghallotta Aomame hangjában a szokatlan, sürgető felhangot:

– Minden rendben? – kérdezte.

– Egyelőre igen.

– A munka rendben ment?

– Mélyen alszik. Ennél mélyebben talán nem is alhatna – felelte a nő.

– Vagy úgy – Tamaru hangjába belevegyük a szíve mélyéből érzett megkönnyebbülés. Ez különleges eset volt, mert Tamaru nem szokta kimutatni az érzelmeit. – Továbbítom a hírt. Bizonyára nagy megnyugvást jelent majd.

– Egyszerűnek nem volt éppen egyszerű.

– Tudom. De a munka el van végezve.

– Valahogy összejött – hagyta rá Aomame. – Ez a telefon biztonságos?

– Speciális vonalat használok. Ne aggódj!

– A sindzsukui csomagmegőrzőből elhoztam az utazótáskát. Mi legyen ezután?

– Hogy állunk idővel?

– Másfél órám van – felelte Aomame, és röviden vázolta a helyzetet. Ha letelik az a másfél óra, a két testőr ellenőrzi majd a szomszédos szobát, és felfedezi, hogy a Vezér megszűnt lélegezni.

– Másfél óra elég lesz – mondta Tamaru.

– Amikor megtalálják, vajon azonnal szólnak a rendőrségnek?

– Ezt nem lehet tudni. A rendőrség épp csak tegnap tartott vizsgálatot a szekta központjában. Egyelőre csak kérdezősködnek, még nem folytatnak valódi nyomozást. Ha azonban kiderül, hogy a szektafőnök elhalálozott, mégpedig nem természetes módon, az elég balhés lenne nekik.

– Tehát lehet, hogy nem teszik közzé, hanem saját maguk fognak intézkedni?

– Ennyi simán kitelik attól a bandától. A holnapi újságokból ki fog derülni, hogy mit léptek. Hogy szóltak-e a rendőrségnek vagy se. Én nem kedvelem a szerencsejátékot, de ha fogadnom kellene, arra tennék, hogy nem fordulnak a zsarukhoz.

– Jó lenne, ha azt hinnék, hogy természetes halállal halt meg.

– Azt ránézésre nem lehet megállapítani. Minden részletre kiterjedő igazságügyi boncolás nélkül nem lehet megmondani, hogy valaki természetes úton halálozott el vagy gyilkosság áldozata lett. De az biztos, hogy az a társaság először is veled akar majd beszélni. Mert annyi bizonyos, hogy te vagy az utolsó ember, aki élve látta a Vezért. Aztán ha megtudják, hogy fölszámoltad a lakásodat és eltűntél valahova, akkor kikövetkeztetik, hogy ez nem természetes halál volt.

– És elkezdenek keresni. Minden erejükkel.

– Az teljesen biztos – értett egyet Tamaru.

– Vajon el tudok rejtőzni előlük?

– A terv készen áll. Aprólékos tervünk van. Ha annak alapján, óvatosan és kitartóan jársz el, akkor senki nem talál rád. Az a lehető legrosszabb, ha rettegsz.

– Mindent megteszek.

– Továbbra is tegyél meg mindent! Cselekedj gyorsan, tedd szövetségeseddé az időt! Te óvatos, kitartó ember vagy. Mindent csinálj úgy, ahogy szoktad!

– Akaszaka környékén felhőszakadás volt, nem jár a metró – közölte Aomame.

– Tudok róla – mondta Tamaru –, de ne aggódj! Nem kell metróra szállnod. Ha most végeztünk, fogsz egy taxit, és elmész egy tokiói menedékházba.

– Tokió? Nem arról volt szó, hogy valahova messzire megyek?

– Természetesen messzire mész – magyarázta türelmesen Tamaru. – De előtte meg kell tennünk néhány előkészületet. Meg kell változtatnunk a neved és az arcod. Ezenkívül ez megterhelő munka volt. Valószínűleg nagyon föl vagy kavarva. Ha ilyenkor kapkodni kezdesz, abból nem sül ki semmi jó, úgyhogy egy darabig a menedékházban rejtőzöl el. Minden rendben lesz, segíteni fogunk.

– Hol van ez a menedékház?

– Kóendzsi állomás közelében – felelte Tamaru.

Kóendzsi… – gondolkodott Aomame, körmével kocogtatva a fogát. Azt a környéket egyáltalán nem ismeri.

Tamaru megmondta a címet és az apartmanház nevét. Ahogy máskor se, Aomame most se jegyzetelt, hanem mindent a fejébe vésett.

– Kóendzsi, déli kijárat. A ház a hetes körgyűrű közelében van. A lakás száma 303, a kapu kódja 2831.

Tamaru egy kis szünetet tartott. 303 és 2831, ismételte el magában Aomame.

– A kulcs a lábtörlő hátuljára van ragasztószalagozva. A lakásban minden megvan, amire szükséged lehet, egy darabig nem kell kimozdulnod. Én foglak majd keresni. Háromszor csörgetem a

telefont, leteszem, és húsz másodperc múlva újra hívlak. Hacsak lehet, te ne keress engem!

– Értettem – mondta Aomame.

– Kemények voltak a srácok? – érdeklődött Tamaru.

– A két fickó, aki a Vezér mellett volt, elég keménynek tűnt. Volt pár ijesztő pillanat is. De nem profik.

– Nem sok olyan van, mint én.

– Valószínűleg ez így van jól.

– Meglehet – felelte Tamaru.

*

Aomame csomagjával az állomás területén működő taxidroszt felé igyekezett. Ott is rengetegen várakoztak. Úgy tűnik, még nem indult újra a metró. De ez van, muszáj beállni a sorba, és kitartóan várni, míg kap egy taxit. Mert választása, az nincs más.

Míg sorára várt a rengeteg, ingerült arcú utas közé keveredve, Aomame a menedékház címét, nevét, a lakás számát, a kaput nyitó kódot és Tamaru telefonszámát ismételgette magában, mint ahogy vándorszerzetes hajtogatja drága mantráit a hegytetőn, egy sziklán ülve. Aomame egyébként elég jónak tartotta saját memóriáját. Ennyi információt gond nélkül meg tud jegyezni. Csakhogy ezek a számok most a mentőövet jelentik számára. Ha csak egyet is elfelejt vagy eltéveszt, megnehezedik számára a túlélés. Mindet alaposan a fejébe kell vésnie.

Mikor végre taxiba ült, már körülbelül egy óra eltelt azóta, hogy távozott a szállodai szobából, maga mögött hagyva a Vezér holttestét. A tervezettnél kétszer több időbe telt, hogy eljusson idáig. Bizonyára a *little people* ügyeskedett az idővel. Akaszaka környékére hirtelen felhőszakadást küldtek, ezzel leállították a metrót és feltartóztatták a munkából hazafelé tartókat, káoszba taszították Sindzsuku állomást, leapasztották a taxik számát, késleltették Aomamét a cselekvésben. Így feszítik pattanásig az idegeit. Arra

játszanak, hogy majd elveszíti a hidegvérét. Bár persze lehet, hogy mindez csak véletlen egybeesés. Lehet, hogy mindez a véletlen műve. És akkor lehet, hogy én a nem is létező *little people* árnyékától rettegek.

Aomame megmondta a taxisofőrnek, hogy hova mennek, majd mélyen belesüppedt az ülésbe, és lehunyta a szemét. A két sötét öltönyös fickó most minden bizonnyal a karóráját lesi, és várja, hogy a szektafőnök felébredjen. Aomame elképzelte őket. Kopasz kávézik, közben mindenfélén eltöpreng. A saját feladatán gondolkodik. Végiggondolja, és aztán dönt. Talán gyanakszik, hogy a Vezér túlságosan csendesen alszik. A Vezér álma persze mindig nesztelen, mély, mozdulatlan. Nem horkol, nem is szuszog. De azt akkor is mindig érezni, hogy jelen van. Az a nő azt mondta, hogy két órán át mélyen alszik majd. Hogy ennyi pihenés kell neki az izmai regenerálódása érdekében. Még csak egy óra telt el. Csakhogy Kopasz valami vibrálást érez az idegeiben. Talán mégis meg kellene nézni, hogy mi a helyzet. Habozik, hogy mit csináljon.

Az igazi veszélyt azonban Lófarok jelenti. Aomame még élénken emlékezett az agresszív levegőre, ami egy pillanatra eláradt a férfi körül, amikor ő távozott a szobából. Szótlan, de éles érzékekkel bíró pasas. Egész biztos, hogy a küzdősportokban is jeleskedik. Sokkal tehetségesebb, mint amilyennek tűnt. Aomame képességei a harcművészetek terén kevésnek bizonyulnának vele szemben. Valószínűleg arra sem lenne ideje, hogy a pisztolyért nyúljon. Csakhogy óriási szerencsére a fickó nem profi. Mielőtt az ösztöneinek engedelmeskedve cselekedne, gondolkodni kezd. Megszokta, hogy meg kell várnia, míg utasítást kap valakitől. Tamaru más. Ő először elkapná az ellenfelét, védekezésre képtelenné tenné, és csak aztán gondolkodna. Nála első a cselekvés. Megbízik az ösztöneiben, az ésszel hozott döntéseket későbbre hagyja. Tudja, hogy elég egyetlen pillanatnyi késlekedés, és már késő.

Amikor Aomame felidézte azt az iménti pillanatot, átizzadt a hónalja. Némán megrázta a fejét. Szerencsém volt. Azt legalább megúsztam, hogy élve elkapjanak a tetthelyen. Ezután nagyon oda

kell figyelnem. Ahogy Tamaru megmondta: mindennél fontosabb, hogy óvatos legyek és kitartó. Abban a pillanatban, amelyikben elengedem magam, meglátogat a veszély.

*

A taxisofőr udvarias szavú, középkorú férfi volt. Térképet vett elő, megállt, addig leállította az órát, rendesen megnézte a címet, és meg is találta a házat. Aomame megköszönte, és kiszállt az autóból. Hatszintes, elegáns, új építésű apartmanház volt, a lakóövezet közepén. A bejáratnál senkit se lehetett látni. Aomame bebillentyűzte a zárat nyitó 2831-es kódot, nyitotta az automata kaput, aztán a tiszta, de szűk lifttel fölment a második emeletre. Mikor kilépett a folyosóra, először is a vészkijárat helyét szemrevételezte. Aztán letépte a lábtörlő hátoldalára ragasztószalaggal rögzített kulcsot, és bement a lakásba. Amikor kinyitotta a bejárati ajtót, az előszobában automatikusan fölgyulladt a villany. A lakásban az új épületek jellegzetes szaga érződött. A bútorok is, az elektromos berendezések is vadonatújak voltak, nem látszott rajtuk nyoma, hogy valaha is használták volna őket. Talán mindet épp csak kivették a dobozából, és kiszabadították a nejloncsomagolásból. Úgy néztek ki, mintha az összesei lakberendező válogatta volna össze az apartmanház bemutatószobájának tetszetős berendezésére. Megjelenésük egyszerű, funkcionálisak, életszag nem érződik rajtuk.

A bejárattól balra étkező, egyben nappali. Van egy kis folyosó, onnan nyílik a vécé meg a fürdőszoba, beljebb pedig két szoba. Az egyikben óriási ágy, már megágyazva. Az ablakon a rolók leeresztve. Amikor Aomame kinyitotta az utcára néző ablakot, messzi tengermorajlásként szűrődött be a hetes körgyűrű forgalmának zaja. Amikor azonban becsukta az ablakot, szinte semmit sem lehetett hallani. A nappaliról nyílt egy apró veranda, onnan egy kis parkra lehetett rálátni az út túloldalán. A parkban hinta és csúszda, homokozó és nyilvános vécé is volt. A környék szinte természetellenes fényben úszott a magas higanylámpáknak köszönhetően. Óriási gyertyánfák ága nyúlt mindenfelé. A lakás a

második emeleten van, de a környéken nincsenek magas épületek, illetéktelen pillantásoktól nem kell félni.

Aomaménak eszébe jutott épp csak felmondott dzsijúgaokai lakása. Régi, tisztának éppen nem nevezhető épület volt, időnként felbukkanó csótányokkal, vékony falakkal. Azt egyáltalán nem mondhatjuk, hogy ragaszkodott volna ahhoz a helyhez. Ebben a pillanatban mégis nosztalgiát érzett iránta. Most, hogy itt volt ebben a foltmentes, vadonatúj lakásban, úgy érezte, névtelen lény lett belőle, akinek kiradírozták az emlékeit és az egyéniségét.

Kinyitotta a hűtőt, a hűtőajtó tárolójában négy dobozos Heinekent talált behűtve. Egyet kibontott, és belekortyolt. Bekapcsolta a huszonegy hüvelykes tévét, leült elé, megnézte a híreket. A villámlásról és a felhőszakadásról is tudósítottak. Vezető hírként szerepelt, hogy Akaszaka Micuke állomást elöntötte a víz, majd leállt a Marunoucsi- és a Ginza-metróvonal. Az állomás lépcsőin vízesés módjára hömpölygött az áradat. A metró esőköpenybe burkolózott dolgozói homokzsákokat halmoztak a bejárathoz. Mondjuk, azzal már elkéstek, akárhogy nézte az ember. A metró még mindig áll, és egyelőre nem lehet tudni, hogy mikor lesz ismét üzemképes. A tévériporter mikrofont nyomott a hazafelé vezető útjukban megakasztott utasok orra elé, és a véleményüket kérdezte. Olyan is volt köztük, aki reklamált, hogy „a reggeli időjárás-jelentésben azt mondták, hogy ma egész nap gyönyörű napos idő várható”.

Aomame végignézte a híreket, de arról természetesen még nem számoltak be, hogy elhalálozott az Előfutár vezetője. A két fickó jelenleg minden bizonnyal a szomszéd szobában várja, hogy leteljen a két óra. Aztán tudják majd meg az igazságot. A nő kivette az utazótáskából a tasakot, előhúzta belőle a Heckler & Kochot, és az étkezőasztalra tette. Az új asztalra fektetett német gyártmányú automata pisztoly rémisztően durvának és némának hatott. És végtelenül feketének. Viszont a pisztolynak köszönhetően a személytelen szobában létrejött egy koncentrált pont. „Táj automata pisztollyal” – suttogta Aomame. Tisztára, mint egy festmény címe. És ezt a szerszámot mostantól fogva mindig magánál kell tartania. Úgy

kell intéznie, hogy bármikor a kezébe tudja kapni. Akár másra lő majd vele, akár saját magára.

A hatalmas hűtőben annyi ennivaló volt fölhalmozva, hogy legrosszabb esetben akár két hétre is be tudja venni magát a lakásba. Zöldség, gyümölcs, néhány azonnal fogyasztható készétel. A mélyhűtőben mindenféle hús és hal meg kenyér volt lefagyasztva. Még fagyit is talált. A konyhai polcokon sokfajta gyorsétel, konzervek és fűszerek sorakoztak. Rizs és tészta, rengeteg ásványvíz is volt. Borból két üveg fehéret, két üveg vöröset hagytak neki. Akárki végezte itt az előkészületeket, mindenre gondolt. Aomaménak egyelőre semmi se jutott eszébe, amit hiányolt volna.

Kicsit megéhezett, úgyhogy camembert sajtot vett elő, felszeletelte, és keksszel elmajszolta. Mikor a sajt felével végzett, jól megmosott egy szál zellert, majonézt nyomott rá, és úgy, ahogy volt, elrágcsálta.

Aztán végignyitogatta a hálószobában álló szekrény fiókjait. Legfölül pizsamát és vékony fürdőköpenyt talált. Új darabok, még a nejloncsomagolásban vannak. Itt mindenre gondoltak. A következő fiókban pólók, három pár zokni, harisnya, néhány váltás fehérnemű. Mindegyik fehér és egyszerű, mintha a lakás berendezéséhez vásárolták volna, és ezeken is rajta a nejloncsomagolás. Valószínűleg ilyet kapnak a menedékházba kerülő nők is. Jó minőségű anyagból készült darabok, de „ellátmány” jellegük van.

A fürdőben sampon, balzsam, krém, kölni sorakozott. Minden megvolt, ami Aomaménak kellett. Általában szinte egyáltalán nem sminkel, úgyhogy szépítőszerből nagyon kevéssel beéri. Fogkefe, fogköztisztító kefe, fogkrém is volt. Fésűt, fültisztító pálcikát, borotvát, kisollót, menstruációs kellékeket is talált. Vécépapírból és zsebkendőből egész készletek voltak felhalmozva. A szekrényben nagy és kis törölközők szépen összehajtogatott halma várta. Mindent nagyon figyelmesen készítettek elő.

Utána kinyitotta a beépített szekrényt. Lehet, hogy ott meg az ő méretére szabott egyrészes ruhák, az ő lábára illő cipők sorakoznak.

Ha ezek Armani és Ferragamo márkájúak, akkor egy szava se lenne. De várakozását meghazudtolva a szekrény üres volt. Mindent azért nem tesznek meg. Pontosan érzik, hogy meddig kell elmenniük a figyelmességben, és honnan lenne már túl sok. Tisztára, mint Jay Gatsby könyvtára: igazi könyvek vannak benne, de egyik könyv sincs felvágva. Meg aztán, amíg Aomame itt van, elvileg nem állhat elő olyan helyzet, hogy ki-menős ruhára legyen szüksége. Szükségtelen tárgyakat pedig nem készítenek ide. Vállfából viszont sokat hagytak.

Aomame előszedte ruháit az utazótáskából, minden egyes darabnál megnézte, hogy nincs-e összegyűrődve, és fölaggatta holmiját a vállfákra. Tisztában volt vele, hogy menekülőben levő önmaga számára minden szempontból előnyösebb lenne a táskában hagyni a ruhaneműt. Csakhogy Aomame a világon mindennél jobban utált olyan ruhában járni, amin látszik a hajtogatás hagyta gyűrődés.

Belőlem aztán sose lesz hideg, profi bűnöző – gondolta magában. Még hogy valaki a ruhái gyűrődésével foglalkozzon ilyen körülmények között! És eszébe jutott egy Ajumival folytatott beszélgetésük:

– ÉN ELDUGNÁM A ZSUGÁT A MATRAC ALÁ, ÉS HA SZORUL A NYAKAM KÖRÜL A HUROK, FELMARKOLNÁM, ÉS AZ ABLAKON ÁT MEGLÉPNÉK VELE.

– ERRŐL BESZÉLEK! MEGVAN! – PATTINTOTT EGYET AZ UJJÁVAL AJUMI. – OLYAN, MINT A *SZÖKÉS* STEVE MCQUEENNEL. EGY JÓ KÖTEG PÉNZ ÉS LŐFEGYVER – EZ AZ, AMIT ÉN SZERETEK.

Nem is olyan vidám élet ám az – mondta Aomame a falnak.

*

Később bevonult a fürdőszobába, levetkőzött és lezuhanyzott. Forró vízzel tusolt, lemosta testéről az utálatos izzadságot. Aztán előjött a fürdőszobából, leült a konyhapulthoz, és míg vizes haját törölgette, kortyolt még egyet a söréből.

Ma, egyetlen nap alatt több területen is jelentős előrelépés történt, gondolta magában. A fogaskerék *kattogva* elmozdult egyet. Ha egy fogaskerék egyszer elindul előre, akkor nem fordul vissza. Így működik a világ.

Kezébe kapta a pisztolyt, fejjel lefelé fordította, és a szájába vette a csövét. A fogaival találkozó acél érintése rémisztően hideg és kemény volt. Halványan kenőolaj szagát érezte. Szóval így kell kiloccsantania az agyát. Felhúzza a kakast, aztán meghúzza a ravaszt. Azzal minden simán véget ér. Semmin se kell gondolkodnia. És menekülnie se kell.

Aomame különösebben nem félt a haláltól. Én meghalok, Tengo életben marad. Eztán majd itt, az 1Q84-es évben, a két hold világában fog élni. Csakhogy én abban *nem leszek benne.* Ebben a világban nem találkozom vele. Hiába rakódik egymásra akárhány világ, nem találkozunk. Legalábbis ezt mondta a Vezér.

Aomame újfent körülhordozta tekintetét a lakáson. Tisztára, mint egy bemutatószoba. Tiszta, rendezett, minden szükségessel felszerelték. Csak az egyediség hiányzik belőle, rideg, olyan, mint valami *papírmasé.* Ha esetleg valami hasonló helyen halok majd meg, azt nem nevezhetnénk túl boldog halálnak. Na de akár tetszetős díszletek között is, vajon létezik ezen a világon boldog halál? Mellesleg pedig, ha belegondolunk, maga a világ, amelyben élünk, végső soron olyan, mint egy óriási bemutatószoba – vagy talán nem? Belépünk, letelepszünk egy kicsit, teázunk, megbámuljuk az ablakból nyíló kilátást, és ha eljön az idő, távozunk. Minden bútor, amit ott találunk, csak gyorsan összehordott hamisítvány. Lehet, hogy még az ablakból látszó hold is papírból van.

De én szeretem Tengót, gondolta Aomame. Halkan ki is mondta. Én *szeretem Tengót. És* ez nem valami olcsó zsibvásár. Az 1Q84-es év valóságos világ, amelyben vérzel, ha megvágod magad. A fájdalom mindig fájdalom, a félelem mindig félelem marad. Az égen úszó hold sem papírmasé. Valóságos hold az. *Egy pár* valóságos hold. És ebben a világban én önszántamból elfogadtam a halált Tengóért. Ne mondja nekem senki, hogy ez hamisítvány.

Aomame felpillantott a kerek faliórára. A Braun cég egyszerű dizájnja. Passzol a Heckler & Kochhoz. Ezen az órán kívül semmi más nincs a falra aggatva a lakásban. A mutató kicsivel tíz után járt. Az a kettő lassan bizonyára felfedezi a Vezér holttestét.

A Hotel Okura elegáns lakosztályának hálószobájában holtan fekszik egy férfi. Egy hatalmas termetű, *nem mindennapi* ember. Eltávozott odaátra. Senki és semmi nem tudja erre az oldalra visszahozni.

Lassan itt a kísértetek ideje.

16 | **TENGO**
Mint valami kísértethajó

Vajon milyen lesz az a világ, amire holnap ébredünk?

– Azt senki se tudja – mondta Fukaeri.

*

De a világ, amire Tengo ébredt, nem látszott sokban különbözni attól, amelyikben előző este álomba merült. A párnája melletti óra szerint elmúlt hat. Kint már teljesen világos van. A levegő végtelenül tiszta volt, a függöny résein ék módjára verődött be a napfény. Úgy tűnt, a nyár a végéhez közeledik. A madarak dala élesnek, frissnek hangzott. Mintha az a tegnapi heves felhőszakadás csak álom lett volna. Vagy mintha valami ismeretlen, távoli helyen történt volna, a messzi múltban.

Ébredés után Tengo fején először az suhant át, hogy Fukaeri talán eltűnt valahova az éjszaka folyamán. De a kislány ott volt mellette, és úgy durmolt, mint téli álmát alvó kis állatka. Álmában nagyon szép volt, fehér arcát keretező vékony, fekete hajszálai bonyolult mintába rendeződtek. A füle nem látszott, mert eltakarta a haja. Hallatszott csöndes lélegzete. Tengo egy ideig elhallgatta azt az apró kis fújtatóhoz hasonló szuszogást, és közben a mennyezetre bámult.

Még mindig világosan emlékezett rá, hogy milyen érzés volt az a tegnap éjszakai ejakuláció. Borzasztóan összezavarodott, ha arra gondolt, hogy ő tényleg elment ebben a kislányban. És méghozzá *nagyon* elment. Most, hogy eljött a reggel, kezdte úgy érezni, hogy ahogyan az a nagy vihar, úgy ez sem történt meg a valóságban. Tisztára, mintha álmában esett volna meg vele. Tizenéves korában előfordult párszor, hogy éjszakai magömlése volt. Élethű szexuális álmot lát, álmában ejakulál, erre felébred. Minden, ami történik, álom, csak a magömlés valóságos. Valami hasonlót érzett most is.

Csakhogy ez most nem éjszakai magömlés volt. Egészen biztosan Fukaeriben ment el. A lány irányított, magába dugta a péniszét, és nagyon hatékonyan kifacsarta belőle az ondóját. Ő csak alávetette magát mindennek. Hiszen a teste teljesen el volt zsibbadva, egyetlen ujját se tudta mozdítani. Továbbá Tengo abban a hitben élt, hogy az általános iskolája osztálytermében ejakulál. De akárhogy is volt, a teherbe eséstől nem kell tartani, mert nincs menstruáció, mondta maga Fukaeri. Tengo nem tudta megemészteni, hogy mindez tényleg megtörtént. Pedig tényleg megtörtént. A valóságos világban, valóságos tényként. Talán.

Feltápászkodott az ágyból, átöltözött, kiment a konyhába, vizet forralt és főzött egy kávét. Míg a kávét főzte, próbált rendet tenni a fejében, mintha egy asztalfiók tartalmát rendezné el. Csakhogy nem ment a rendrakás. Pusztán csak felcserélte egyik holmi helyét a másikéval. A radír helyére betette a papírcsipeszt, a papírcsipesz helyére a hegyezőt, a hegyező helyére a radírt. Annyit ért el, hogy az egyik fajta káoszból csinált egy másik fajtát.

Ivott a friss kávéból, kiment a mosdóba, és egy FM rádióadó barokkzene-műsorára megborotválkozott. Telemann egyik partitáját adták. Ez Tengo megszokott menetrendje. A konyhában főz egy kávét, iszik belőle, aztán megborotválkozik, közben a rádióból szól a *Barokk zene mindenkinek.* Mindennap más művet adnak le. Tegnap, ha igaz, Rameau egy billentyűsökre írt darabját sugározták.

A narrátor így mesélt:

> *Telemannt a tizennyolcadik század első felében igen nagyra értékelték mindenütt Európában, a tizenkilencedik században azonban műveit némi lenézéssel kezelték, azok óriási száma miatt. Erről azonban egyáltalán nem Telemann tehet! Megítélésében az okozta a fordulatot, hogy az európai társadalom átalakulásával a zeneszerzés céljai is megváltoztak.*

*

Szóval ez az új világ – gondolta Tengo.

Megint körülnézett, de változásként értékelhető jelenséget most se észlelt. Elítélően ránéző embereket se látott, egyelőre. Annyi viszont biztos, hogy borotválkozni muszáj. Akár megváltozott a világ, akár nem, megborotválkozni senki nem fog helyette. Azt saját kezűleg kell megcsinálnia.

Mikor elkészült, kenyeret pirított, megvajazta, megette, és ivott még egy kávét. Bement a hálószobába, hogy megnézze Fukaerit, de a lány nagyon mélyen, moccanás nélkül aludt. A testhelyzetén se változtatott egy ideje. A haja ugyanazt a mintát rajzolta az arcára, mint korábban. Pihegése is épp olyan békés volt, mint az előbb.

Tengónak per pillanat semmi programja nem volt. Előadása az előkészítőben nincs. Hozzá se jön senki, ő se tervezi, hogy meglátogasson valakit. A mai napon szabadságában áll eldönteni, hogy mit csináljon. A konyhaasztalhoz ült, és folytatta a regényét. Töltőtollat használt, egymás után írta tele az előrevonalazott papírokat. Ahogy mindig, most is azonnal oda tudta koncentrálni figyelmét a munkára. Tudata csatornát váltott, minden más nyomtalanul eltűnt a látóteréből.

*

Fukaeri kilenc előtt ébredt. Levette a pizsamát, most Tengo pólóját viselte. A Jeff Beck japán koncertturné-pólót, ami akkor volt a férfin, amikor meglátogatta az apját Csikurában. A lány mellbimbói hegyesen meredeztek. Tengóban, ha akarta, ha nem, fölidéződött a tegnap éjszakai ejakuláció érzése. Ahogy egy évszámról eszünkbe jut a hozzá kapcsolódó történelmi esemény.

Az FM adó Marcel Dupré orgonadarabját adta. Tengo abbahagyta az írást, és reggelit csinált a lánynak. Fukaeri Earl Greyt ivott, eperlekváros pirítóst evett. Olyan elmélyült figyelemmel, olyan hosszasan kente lekvárral a kenyeret, mintha Rembrandt lenne, aki éppen ruharedőket fest.

– Vajon mennyit adtak el a könyvedből? – kérdezte Tengo.

– A *Légből szőtt gubó*t mondod – érdeklődött Fukaeri.

– Ja.

– Nem tudom – mondta a lány, aztán összeráncolta a szemöldökét: – Nagyon sokat.

A számok nem túl lényeges tényező ennek a lánynak, gondolta Tengo. A „nagyon sokat” kifejezés a szájából széles mezőt idézett, rajta lóherével, ameddig csak a szem ellát. A lóhere jól kifejezi a „sok” fogalmát, ami senki által sem számolható meg.

– Sokan olvassák a könyvet – állapította meg Tengo.

Fukaeri nem válaszolt, azt ellenőrizte, hogy megfelelően van-e a kenyérre kenve az az eperlekvár.

– Találkoznunk kell Komacu úrral. A lehető leghamarabb – mondta Tengo az asztalon keresztül, Fukaeri arcát kémlelve. A lány arcán semmiféle kifejezés nem volt, ahogy egyébként se szokott lenni. – Már találkoztál vele, igaz?

– A sajtótájékoztatón.

– Beszéltetek?

Fukaeri megrázta egy kicsit a fejét. Egyáltalán nem beszéltek.

Tengo életszerűen el tudta képzelni a helyzetet. Komacu megtartja szokásos lehengerlő beszédét, csak mondja és mondja, amit gondol és amit nem is gondol, a lány ezalatt szinte meg se szólal. Nem is nagyon figyel arra, amit az a pasas beszél. Komacut az ilyesmi nem zavarja. Ha Tengónak azt mondanák, hogy hozzon egy konkrét példát „emberekre, akikről nem remélhető, hogy valaha is összepasszolnak majd”, akkor Fukaerit és Komacut említené.

Tengo folytatta:

– Komacuval jó ideje nem találkoztam. Ő se keresett, biztos, hogy az utóbbi időben nagyon sok dolga volt. Jó nagy rumliba keverte, hogy a *Légből szőtt gubó* bestseller lett. De itt az ideje, hogy személyesen találkozzunk, és komolyan beszéljünk né-hány ügyről. És most te is itt vagy, ez jó alkalom. Benne lennél egy közös találkozóban?

– Hárman.

– Igen. Úgy hamarabb végeznénk.

Fukaeri ezen eltöprengett egy kicsit. Bár lehet, hogy a képzeletébe idézett valamit. Aztán megszólalt:

– Rendben van. Ha lehetséges a találkozás.

Ha lehetséges a találkozás – ismételte el magában Tengo. Ez úgy hangzott, mint egy jóslat.

– Azt gondolod, hogy esetleg nem lehetséges? – kérdezte félve a lánytól.

Fukaeri nem válaszolt.

– Ha lehetséges, akkor találkozunk vele, így megfelel? – kérdezte újra Tengo.

– Minek találkozunk.

– Hogy minek találkozunk? – ismételte meg a férfi. – Először is visszaadom neki a pénzt. Nemrég egy nagyobb összeg érkezett a számlámra a *Légből szőtt gubó* átdolgozásáért járó tiszteletdíjként. Csakhogy én semmi ilyesmit nem akarok elfogadni. Azt egyáltalán nem bántam meg, hogy átdolgoztam a könyvet. Az a munka ösztönzően hatott rám, jó irányba terelt. Nem szép, hogy saját magam mondom, de szerintem jól is sikerült. Valóban nagyra értékelik, és jól fogy. Azzal nem követtem el hibát, hogy elvállaltam a feladatot. Arra viszont nem számítottam, hogy ez a történet ennyire földagad. Persze én magam voltam, aki elvállaltam a munkát, úgyhogy nyilvánvaló, hogy a felelősséget is vállalnom kell érte. Tiszteletdíjat azonban nem akarok elfogadni érte.

Fukaeri kicsit összehúzta a vállát.

– Igazad van. Lehet, hogy ettől semmi sem változik. Én viszont szeretném világossá tenni az álláspontomat.

– Kivel szemben.

– Főleg saját magammal szemben – mondta kicsit halkabban Tengo.

Fukaeri kezébe vette a lekvárosüveg tetejét, és úgy nézegette, mint valami ritka tárgyat.

– Persze lehet, hogy már késő – tette hozzá Tengo.

Fukaeri erre semmit nem mondott.

*

Mikor valamivel egy után Tengo felhívta Komacu munkahelyét (Komacu délelőtt nem jár be dolgozni), a telefonba bejelentkező hölgy azt mondta, hogy a szerkesztő pár napja szabadságon van. Ennél többet a nő nem tudott. Vagy ha tudott is valamit, nem akarta elárulni. Tengo megkérte, hogy kapcsolja át a telefont egy másik, ismerős szerkesztőnek. A havilapnak, melyet ez az ismerős pasas szerkesztett, Tengo álnéven írt rövid cikkeket. A szerkesztő két vagy három évvel volt idősebb nála, meg aztán ugyanazon az egyetemen végeztek, úgyhogy mindig barátságosan viselkedett Tengóval.

– Komacu úr már egy hete nem jár be dolgozni – mondta a szerkesztő. – A harmadik napon beszólt telefonon, hogy nincs jól, és egy darabig otthon marad. Azóta nem jelent meg. A munkatársai mind a fejüket fogják. Hiszen ő a *Légből szőtt gubó* felelős szerkesztője, és mindent egyedül intézett, ami azzal a könyvvel kapcsolatban felmerült. Valójában folyóirat-szerkesztő, de nem törődött a hatáskörökkel, teljesen kisajátította azt a regényt, senki mást nem engedett a közelébe. Ha ezek után nem jön be dolgozni, akkor senki nincs, aki el tudná látni a feladatokat. Persze ha nincs jól, akkor nem lehet mit csinálni.

– És mi baja van?

– Azt nem tudni. Ő maga csak annyit árult el, hogy nincs jól. Ennyit mondott, és letette a telefont. Azóta nem jelentkezett. Ha kérdezni akarunk tőle valamit, és otthon hívjuk, akkor se lehet elérni. Mindig az üzenetrögzítő jelentkezik. Szóval eléggé nagy bajban vagyunk.

– Komacu úrnak van családja?

– Egyedül él. Volt egy felesége meg egy gyereke, de ha igaz, elég régen elvált. Ő maga semmit nem mond erről, úgyhogy részleteket nem tudok, de ezt pletykálják.

– Azért az elég furcsa, hogy egy hétig nem jön be, és csak egyszer jelentkezik.

– Hát, te is tudod, hogy őt nehéz a normál mércével mérni.

Tengo a telefonkagylót szorongatva elgondolkodott ezen. Aztán így szólt:

– Való igaz, hogy nála soha nem lehet tudni, mit fog művelni. Mit mondjak, a társas érintkezés szabályai terén is vannak hiányosságai, és az is előfordul, hogy nincs másokra tekintettel. De amennyire tudom, a munkájában elég felelősségteljes. Ha beteg is, nála elképzelhetetlen, hogy amikor ennyire fogy a *Légből szőtt gubó,* akkor a közepén otthagyja az egészet, és még csak hírt se adjon magáról rendesen. Ennyire azért nem borzasztó a pasas.

– Ez igaz – értett egyet a szerkesztő. – Lehet, hogy fel kellene keresni otthon, és megnézni, mi van vele. Fukaeri eltűnése kapcsán az Előfutárral is akadtak gondok, és a lány se került még elő. Elképzelhető, hogy történt valami. Tán csak nem betegséget színlel, és azért van szabadságon, hogy bújtassa valahol a lányt?

Tengo hallgatott. Azt mégse mondhatja, hogy Fukaeri itt van előtte, és fültisztító pálcikával takarítja a fülét.

– De nemcsak ez a baj. Azzal a könyvvel valami nem stimmel. Örvendetes, hogy jól fogy, de az egész valahogy nem tiszta. Nemcsak én gondolom így. Itt a cégnél sok kollégának ez az érzése… Apropó, valami elintéznivalód volt Komacu úrral?

– Nem, semmi különös elintéznivalónk nincs. Egy ideje nem beszéltünk, csak kíváncsi voltam, mi van vele.

– Mostanában ki se látszott a munkából. Lehet, hogy az is elég stresszes volt neki. Az tuti, hogy a *Légből szőtt gubó* a legnagyobb bestseller a kiadó fennállása óta. Nagyon kíváncsi vagyok, mennyi jutalmat kapunk idén! Tengo, te olvastad?

– Persze, mint beérkezett pályaművet.

– Ja, tényleg! Te előolvastad a pályaműveket.

– Jól megírt, érdekes regény.

– Igen, a történet jó. Érdemes elolvasni.

Tengo valami baljósat hallott ki abból, ahogy a szerkesztő kifejezte magát.

– De valami mégis zavar?

– Nevezzük ezt egy szerkesztő megérzésének. Nagyon jól van megírva, az biztos. De egy picit *túlságosan is jól.* Már egy tizenhét éves, újonc kislányhoz képest. Ráadásul a szerző eltűnt. A szerkesztőt nem lehet elérni. Csak a könyv halad töretlenül előre jó széllel, dagadó vitorlákkal a bestsellerek útján, mint valami üres fedélzetű, régi kísértethajó.

Tengo kétértelműen hümmögött.

A szerkesztő folytatta:

– Kísérteties, titokzatos, túl jó történet. Maradjon köztünk, de itt a cégnél arról is suttognak, hogy Komacu úr keze alaposan benne van abban a regényben. Jobban, mint normálisan megengedhető lenne. Én nem hinném, de ha mégis, akkor egy időzített bombán üldögélünk.

– Az is lehet, hogy csak rengeteg szerencsés egybeesésről van szó, nem?

– Ha így is van, a szerencse nem tart örökké – felelte a szerkesztő.

Tengo köszönetét mondott, és letette a telefont.

*

– Komacu úr úgy egy hete nem jár be dolgozni, és nem tudják elérni.

Fukaeri semmit se szólt.

– Úgy látszik, eltünedeznek körülem az emberek – állapította meg Tengo.

Fukaeri persze nem szólt.

Tengónak hirtelen eszébe ötlött a tény, hogy az ember hámsejtjeiből naponta negyvenmillió vész el. Elvesznek, lehámlanak, láthatatlan apró kis hulladékként a levegőbe enyésznek. Lehetséges, hogy mi pedig a világ hámsejtjei vagyunk. Akkor már semmi csodálnivaló nincs abban, hogy valaki egy nap nyomtalanul eltűnik valahova.

– Lehet, hogy én leszek a következő – mondta Tengo.

Fukaeri röviden megrázta a fejét:

– Te nem fogsz elveszni.

– És vajon miért nem veszek el?

– Mert megtisztultál.

Tengo néhány másodpercig gondolkodott ezen. Konklúzióra természetesen nem jutott. Bár már az elején tudta, hogy gondolkodhat bármennyit, kár a gőzért. De azt akkor sem lehet, hogy egyáltalán ne tegyen erőfeszítést.

– A lényeg, hogy most azonnal nem tudunk Komacu úrral találkozni – mondta. – A pénzt se tudom visszaadni neki.

– Nem a pénz a probléma – jelentette ki Fukaeri.

– Hát akkor ugyan mi a probléma? – tette föl a kérdést Tengo.

Választ persze nem kapott.

*

Tengo, ahogy tegnap éjjel eldöntötte, kutatni kezdte Aomame hollétét. Ha egy teljes napig erre koncentrál, csak találnia kell valami fogódzót. De mikor valóban nekiállt, kiderült, hogy ez nem olyan egyszerű feladat, mint gondolta. Fukaerit otthagyta a lakásban (számtalanszor elmondta neki, hogy „akárki jön, ki ne nyisd az

ajtót!”), és elment a telefontársaság központjába. Ott ugyanis megvan a Japán teljes területét lefedő, összes telefonkönyv, és ezekbe bele is lehet nézni. Tengo végiglapozta Tokió huszonhárom kerületének összes telefonkönyvét, és az Aomame nevet kereste. Ha nem is magát a lányt találja meg, egy rokona biztos van valahol. Attól a rokontól is meg lehet tudni, hogy mi van vele.

De Aomame nevű emberre egyetlen telefonkönyvben sem bukkant. Ezután kiterjesztette a keresést Tokió teljes területére, a hozzá csatolt városokra és területekre is. Itt se talált egyetlen Aomamét se. Utána Kantó területre, vagyis Tokió tágabb környékére bővítette a kört. Csiba, Kanagava, Szaitama megye… És itt energiája és ideje végére ért. A telefonkönyvek apró betűinek böngészésébe belefájdult a szeme mélye.

Több eshetőség is elképzelhető:

(1) A lány Hokkaido szigetén, Utasinai város egyik külső kerületében lakik.
(2) Férjhez ment, és a családneve Itóra változott.
(3) Magánéletének védelme érdekében nem közli nevét a telefonkönyvben.
(4) Két évvel ezelőtt, tavasszal meghalt szövődményes influenzában.

És ezeken kívül is van még számtalan lehetőség. Kizárólag a telefonkönyvre támaszkodni nem vezet eredményre. Japán összes telefonkönyvét átnézni lehetetlenség. Mire Hokkaidóhoz érne, talán már a következő hónapban járnánk. Valami más módszert kell találni.

Tengo vett egy telefonkártyát, bement egy fülkébe, fölhívta a volt általános iskolájukat Icsikava városban, és arra hivatkozva, hogy osztálytalálkozót szervez, elkérte azt a címet, amit Aomame neve alatt nyilvántart az iskola. A kedves, kicsit álmos irodista hölgy fellapozta az iskolában végzettek listáját. Aomame ötödik osztály közepén átment egy másik iskolába, vagyis nem itt kapott végbizonyítványt. Ez azt jelenti, hogy a neve nem szerepel az iskola

végzett tanulóinak listáján, és a jelenlegi címét sem tudják. Azt azonban meg lehet nézni, hogy annak idején mit adott meg új lakcímeként. Ezt Tengo kívánja tudni?

Tengo kívánta tudni.

A férfi lejegyezte a címet és telefonszámot. Tokió Adacsi kerület, „Taszaki Kódzsi címére”. Úgy látszik, Aomame akkor elhagyta a szülői házat. Ennek nyilván megvolt a maga oka. Itt biztos nem fogom már elérni, gondolta Tengo, de azért fölhívta a számot. Ahogy számított is rá, a szám már nem élt. Elvégre húsz évvel ezelőtti eseményekről van szó. Aztán hívta a tudakozót, bemondta a címet és a Taszaki Kódzsi nevet, de ilyen név alatt nem tartottak nyilván telefonszámot.

Azután Tengo megpróbálta kinyomozni a Tanúk Gyülekezete központjának számát. De kereshette akárhogy, a telefonkönyvben nem volt benne az elérhetőségük. Nem szerepelt traktátusuk, az *Áradat előtt* címe vagy a *Tanúk Gyülekezete* név, de semmi más hasonló név se. A közületi telefonkönyvben, az „Egyházak” címszó alatt sem találta meg őket. Tengo egy darabig küzdött, aztán arra a következtetésre jutott, hogy bizonyára nem akarják, hogy bárki is megtalálja őket.

Ami mégiscsak fura, ha belegondolunk. Ők akkor keresnek fel másokat, amikor csak kedvük tartja. Például amikor az ember éppen felfújtat süt, vagy forrasztópálcikával dolgozik, vagy hajat mos, vagy egeret idomít, vagy egy másodfokú függvényen töri a fejét: ilyesmivel nem törődnek, nyomják a csengőt vagy kopogtatnak, és mosolyognak kedvesen, hogy „Nem tanulmányozná velünk a Bibliát?”. Ők jöhetnek. Ámde (ha nem állsz be hívőnek) te nem keresheted fel őket szabadon. Egy egyszerű kérdést sem tehetsz fel nekik.

De ha meglenne is a számuk és sikerülne elérni őket, védvonalaik erősségét elnézve nehéz elképzelni, hogy valakinek a kérésére előzékenyen információt szolgáltatnak egyes tagjaikról. Nyilván nekik is okuk van rá, hogy erős védelmi rendszert alakítsanak ki.

Szélsőséges és szokatlan tanításaik meg bigott hitük miatt utálat és megvetés övezte őket. Néhány társadalmi problémát is okoztak, és ennek következtében üldöztetéshez közeli bánásmódot kellett elszenvedniük. Saját közösségük óvása a barátságosnak egyáltalán nem nevezhető külvilággal szemben bizonyára beidegzett szokásukká vált.

A lényeg azonban, hogy az Aomame utáni nyomozás megfeneklett. Tengónak hirtelen nem jutott eszébe, hogy milyen más nyomozati módszerek lehetnek még. Az Aomame tényleg különleges családnév. Aki egyszer hallotta, nem felejti el. Amikor azonban Tengo nyomára próbált akadni akár csak egyetlen embernek, akit így hívnak, rögtön vastag falba ütközött.

Lehet, hogy az lenne a legegyszerűbb, ha közvetlenül végigkérdezné a Tanúk Gyülekezetének tagjait. Ha egyenesen bemegy a központba, és ott kérdezősködik, akkor valószínűleg gyanúsnak találják és semmit nem mondanak el neki, de úgy érezte, hogy ha magánúton kérdezi meg az elérhető híveket, akkor készségesen felvilágosítják. Csakhogy Tengo egyetlen hívőt sem ismert a Tanúk Gyülekezetéből. És most, hogy belegondolt, az utóbbi jó tíz évben egyszer sem jártak nála. Vajon miért nem jönnek, amikor az ember örülne nekik, és miért pont mindig akkor állítanak be, amikor nem látja őket szívesen?

Még az is egy módszer, hogy fölad egy apróhirdetést. „Aomame kisasszony, kérem, sürgősen keressen meg! Kavana” – elég hülye szöveg. És még ha találkozik is ezzel a hirdetéssel, Tengo nem tudta elképzelni, hogy Aomame tényleg jelentkezne. Ott van a buktató, hogy gyanús lenne neki. A Kavana se túl gyakori családnév, de Tengo nem nagyon hitte, hogy a lány még emlékszik a nevére. Kavana – az meg kicsoda? A lényeg, hogy biztosan nem jelentkezne. Egyáltalán, ki a fene olvassa az újságok apróhirdetéseit…

Vagy ott van még az, hogy egy nagy magánnyomozó irodát bíz meg a kutatással. Emberek előkerítésében nyilván nagyon otthon vannak. Az eszközeik és a kapcsolataik is megvannak. Ennyi

fogódzó alapján talán egy pillanat alatt megtalálnák a nőt. Valószínűleg nem is kérnének túl sokat. De ezt a módszert mégiscsak a legvégére kellene tartogatni, gondolta Tengo. Először neki magának kell felkerekednie. Valami azt súgta, egy kicsit alaposabban végig kell gondolnia, hogy saját maga mit tehet.

*

Félig már besötétedett, mire hazaért. Fukaeri a földön ült, és úgy egymagában lemezeket hallgatott. Azokat a régi jazzlemezeket, melyeket Tengo idősebb barátnője hagyott ott. A szoba padlóján szanaszét hevertek Duke Ellington, Benny Goodman és Billie Holiday lemezeinek borítói. Éppen a *Chantez Les Bas* forgott, Louis Armstrong előadásában. A dal nagy benyomást tesz a hallgatóra. Mikor meghallotta, Tengónak eszébe jutott a barátnője. Két szex között gyakran hallgatták ezt a lemezt. A szám végén a harsonás Trummy Young nagyon belefeledkezik, elfelejti befejezni szólóját a megbeszélt helyen, és az utolsó refrént nyolc taktussal tovább játssza. „Na, itt!” – magyarázta el Tengónak a barátnője. Mikor a lemez egyik oldala lejárt, pucéron kimászni az ágyból, átmasírozni a szomszéd szobába és feltenni a másik oldalt természetesen Tengo feladata volt. Nosztalgiával emlékezett erre. Azt nem hitte, hogy a kapcsolatuk a végtelenségig tart. De azt se gondolta, hogy ilyen váratlanul ér véget.

Fura érzés volt elnéznie Fukaerit, ahogy lelkesen hallgatja Jaszuda Kjóko itt maradt lemezeit. A lány összevonta a szemöldökét, koncentrált, és úgy nézett ki, mint aki a régi idők zenéjében a zenén kívül valami mást is meg akar hallani. Meg úgy, mintha összehúzott szeme valamilyen árnyékot próbálna kivenni a hangok rezgésében.

– Tetszik ez a lemez?

– Rengetegszer meghallgattam. Nem baj.

– Dehogy baj. De nem unatkozol egyedül?

Fukaeri kicsit megrázta a fejét:

– Gondolkodnom kell valamin.

Tengo kérdezni akart valamit Fukaeritől arról, ami a tegnap éjszakai viharban kettejük között történt. Azt, hogy *miért csinálta.* Tengo nem tudta elképzelni, hogy Fukaeri vágyat érezne iránta. Biztos, hogy a lány tette független volt a nemi vágytól. Akkor viszont mi volt az értelme?

Csak hát Tengo nem hitte, hogy ha ezt egyenesen megkérdi, akkor elfogadható választ kap. Meg aztán neki se volt sok kedve nyíltan fölvetni a témát ezen a békés, nyugodt szeptemberi alkonyon. Ami történt, az sötét órában, sötét helyen, tomboló felhőszakadásban, csendesen történt. Ha behozzuk a mindennapokba, esetleg megváltozik a jelentése.

– Te nem menstruálsz? – kérdezte Tengo. Próbálkozzunk olyan kérdéssel, amire igennel vagy nemmel lehet válaszolni!

– Nem – felelt tömören Fukaeri.

– Még egyszer se volt meg, soha életedben?

– Egyszer se.

– Lehet, hogy nem kellene beleszólnom, de hát már tizenhét éves vagy, szerintem az nincs rendben, hogy még egyszer sem volt menstruációd.

Fukaeri kicsit felhúzta a vállát.

– Voltál már emiatt orvosnál?

Fukaeri a fejét rázta:

– Nem lenne haszna.

– És miért nem lenne haszna?

A lány erre nem adott választ. Úgy tűnt, meg se hallotta a kérdést. Lehet, hogy van a fülében egy speciális szelep, mely érzékeli, hogy egy kérdés helyes-e vagy helytelen, és ennek megfelelően nyílik vagy záródik, mint egy félig ember-, félig haltestű lény kopoltyú ja.

– A *little people*-nek is köze van az ügyhöz? – kérdezte Tengo.

Válasz persze nincs.

A férfi felsóhajtott. Nem jutott eszébe több kérdés, melynek segítségével közelebb juthatna a tegnap éjjel történtek megfejtéséhez. Elfogyott a keskeny, bizonytalan út, innen már csak a mély erdő sötétlik. Tengo megnézte, hogy hova lép, körülpillantott, majd az égre emelte tekintetét. A Fukaerivel folytatott beszélgetésekben itt rejlik a probléma: mindig minden út elfogy valahol. Lehet, hogy a giljakok akkor is képesek továbbhaladni, ha eltűnt előlük az út. Tengónak ez nem megy.

– Éppen próbálok felkutatni egy bizonyos személyt – veselkedett neki Tengo. – Egy nőt.

Attól, hogy ezt elővezeti Fukaerinek, még nem történik semmi. Ezzel teljes mértékben tisztában volt. De Tengo el akarta mondani valakinek. Mindegy, hogy kinek, de hangosan el akarta mondani, hogy mi jár a fejében Aomaméval kapcsolatban. Úgy érezte, hogy ha ezt nem teszi meg, akkor Aomame egy kicsit megint távolabbra kerül tőle.

– Már húsz éve nem találkoztam vele. Tízéves koromban láttam utoljára. Ő is ugyanannyi idős volt, általános iskolában egy osztályba jártunk. Mindenfélét megpróbáltam, de nem tudok a nyomára akadni.

Lejárt a lemez. Fukaeri levette a lemeztányérról, és összehúzott szemmel beszívta néhányszor a bakelit szagát. Aztán vigyázva, hogy ne hagyjon ujjlenyomatot, a lemezt óvatosan a papír védőtasakba, a védőtasakot pedig a borítóba csúsztatta. Olyan óvatosan és gyengéden, mintha egy elszunnyadó kismacskát tenne le a helyére.

– Találkozni akarsz vele – kérdezte Fukaeri kérdő hangsúly nélkül.

– Sokat jelent nekem.

– Húsz éve egyfolytában keresed – érdeklődött Fukaeri.

– Nem, erről nincs szó – felelte Tengo, és amíg az innen következő szavakat keresgélte, összekulcsolta kezét az asztalon az az igazság, hogy csak ma kezdtem el kutatni utána.

Fukaeri arcán érteden kifejezés jelent meg.

– Csak ma – mondta.

– Ha ez a valaki ennyire fontos, akkor eddig miért nem próbáltam megtalálni egyszer se? – fogalmazta meg Tengo Fukaeri helyett. – Jó kérdés.

Fukaeri némán figyelte Tengo arcát.

Tengo összeszedte a fejében kavargó gondolatokat:

– Azt hiszem, hosszú kerülő utat tettem meg. Ez az Aomame nevű lány – hogy is mondjam – egész végig, állandóan ott volt a tudatom legközepén. Nélkülözhetetlen *nehezék* szerepét játszotta a létezésemben. És ennek ellenére, vagy talán éppen azért, mert mindez annyira ott volt a központban, úgy látszik, nem tudtam jól megragadni az értelmét.

Fukaeri figyelmesen nézett Tengóra. Hogy ez a kislány felfog-e egyáltalán valamit abból, amit Tengo mond, azt nem lehet megállapítani az arckifejezése alapján. De mindegy is. Tengo félig úgyis saját magának magyarázott.

– De végre rájöttem. Ő nem valami fogalom, nem is metafora. Meleg testtel és érző lélekkel bíró, valóságos lény. És azt a melegséget és érzést én nem veszíthetem szem elől. Húsz év kellett, hogy felfogjam ezt a magától értetődő tényt. Én az a típus vagyok, akinek elég sok erőfeszítésébe kerül végiggondolni a dolgokat, de ez még akkor is túl sok időbe telt. És lehet, hogy már elkéstem. De akkor is mindenképpen meg akarom őt találni. Akkor is, ha már késő.

Fukaeri a padlón térdelve kiegyenesítette felsőtestét. Mellbimbói megint világosan átrajzolódtak a Jeff Beck pólón.

– Aomame – mondta.

– Igen. Vagyis zöldbab. Ritka név.

– Találkozni akarsz vele – kérdezte Fukaeri kérdő hangsúly nélkül.

– Persze, hogy találkozni akarok vele – felelte Tengo.

Fukaeri alsó ajkába harapva gondolkodott valamin. Aztán fölnézett, és rendkívül óvatosan mondta:

– Lehet, hogy Aomame itt van egész közel.

17 | **AOMAME**
Kiszabadítom az egeret

A tévében, a reggel 7 órás hírekben részletesen beszámoltak arról, hogy a metró Akaszaka Micuke állomását elöntötte a víz, az azonban nem szerepelt a hírek között, hogy a Hotel Okura lakosztályában holtan találták az Előfutár vezetőjét. Amikor az NHK hírműsora véget ért, Aomame kapcsolgatott a csatornák között, és néhány más adón is belenézett a hírekbe. A hatalmas férfi fájdalommentes halálát azonban egyik műsor sem közölte a világgal.

A kis hapsikáim elrejtették a holttestet, gyűrte össze az arcát Aomame. Tamaru megmondta előre, hogy ez nagyon könnyen megeshet. Aomame azonban alig bírta elhinni, hogy *valóban* megtörténhet. A fickók bizonyára kicipelték valahogy a Vezér holttestét a Hotel Okura lakosztályából, betették egy autóba, és elszállították. Azt a nagydarab embert. A holttest biztosan elég nehéz volt. A szállodában meg ott van az a rengeteg vendég és alkalmazott. Az épület számos pontján biztonsági kamerák figyelnek éles szemmel. Vajon hogy tudták a holttestet levinni a föld alatti garázsba úgy, hogy senki ne lássa meg őket?

Az azonban bizonyosra vehető, hogy még az éjjel elszállították a testet Jamanasi megye hegyei közé, a szekta központjába. Nyilván megtanácskozták, hogy mit csináljanak a Vezér testével. Halálát valószínűleg nem jelentik be hivatalosan a rendőrségnek. Amit egyszer elrejtettek, azt a végsőkig rejtegetni kell.

Elképzelhető, hogy az az egyetlen ponton tomboló vihar, meg a vihar okozta káosz megkönnyítette a dolgukat. Segített elkerülni, hogy az eset nyilvánosságra kerüljön. Kapóra jött, hogy a Vezér szinte soha nem mutatkozott emberek előtt. Létezését, működését rejtélyek övezik. Jó esély van rá, hogy ha hirtelen eltűnik is, távollétére egy darabig senki nem figyel föl. A tény, hogy meghalt – vagy pedig megölték –, megmarad egy maroknyi ember titkának.

Aomaménak természetesen fogalma se volt róla, hogy az űrt, mely a Vezér halála által keletkezett, hogy akarják betölteni. De hogy kezüket-lábukat fogják törni a szervezet további fönnmaradása érdekében, az egyszer biztos. Ahogy az az ember megmondta: attól még, hogy eltűnik a vezető, a rendszer fönnmarad és továbbra is működik. Vajon ki veszi át a Vezér helyét? De hát Aomamét ez a probléma nem érinti. Az ő feladata a Vezér kiirtása volt, nem pedig egy szekta megsemmisítése.

Aomame elgondolkodott a két sötét öltönyös testőrön. Kopasz meg Lófarok. Amikor visszatérnek a gyülekezetükhöz, vajon felelősségre vonják őket azért, mert a Vezér az orruk előtt lett könyörtelen gyilkosság áldozata? A nő elképzelte, amint feladatul kapják, hogy találják meg és intézzék el – vagy ejtsék foglyul – őt. „Találjátok meg valahogy azt a némbert! Amíg nincs meg, vissza se gyertek!” – adják majd nekik parancsba. Simán elképzelhető. Közelről látták Aomamét. Erősek, a bosszúvágy is tombol bennük. Kitűnően megfelelnek vadásznak. A szekta vezetőinek pedig meg kell tudniuk, hogy ki áll Aomame mögött.

Egy almát evett reggelire, szinte egyáltalán nem volt étvágya. Még mindig érezte kezében a mozdulatot, amellyel beküldte a tűt a férfi nyakába. Ahogy a jobb kezében tartott apró késsel hámozta az almát, alig érzékelhető kis reszketést érzékelt a testében. Ilyen reszketést még soha nem érzett. Amikor megölt valakit, aludt rá egy éjszakát, és az emlék szinte teljesen eltűnt. Egy ember életét elvenni természetesen nem kellemes érzés. Csakhogy azok mind olyan alakok voltak, akik nem voltak méltók az életre. Aomamében a könyörület elé odatolakodott az iszony. De ez most más. Ha elfogulatlanul csakis a tényeket vizsgáljuk, akkor lehet, hogy annak a férfinak a cselekedetei minden emberi törvénynek ellentmondanak. Csakhogy ő maga *nem mindennapi* ember volt, több értelemben is. Aomaménak úgy rémlett, hogy ez a nem mindennapiság, legalábbis részben, meghaladta a jóra és a rosszra vonatkozó normákat. És aztán az sem volt mindennapi, ahogy itthagyta az életet. Valami fura nyomot hagyott hátra. *Nem mindennapi* nyomot.

A férfi egy „ígéretet” hagyott – Aomame némi gondolkodás után erre a következtetésre jutott. Az ígéret súlya *jelként* ott maradt az ő kezében. Aomame megértette ezt. És ez a jel talán már soha nem tűnik el a kezéből.

*

Reggel kilenc után megszólalt a telefon. Hármat csörgött, megszakadt, majd húsz másodperc múlva ismét megszólalt. Tamaru volt az.

– Nem szóltak a rendőrségnek, ahogy az várható is volt – közölte Tamaru. – A tévés hírekben sincs benne, az újságokban se.

– De az teljesen biztos ám, hogy meghalt!

– Azzal természetesen tisztában vagyok. A Vezér egészen biztosan halott. Volt ugyanis némi mozgás. A szállodát máris elhagyták. Az éjjel behívták néhány emberüket a tokiói alcsoportjukból. Valószínűleg azért, hogy a holttestet észrevétlenül tudják eltávolítani. Az ilyesmi nagyon megy annak a bandának. Később, éjjel egy körül egy elsötétített üvegű S osztályos Merci és egy feketére festett ablakú Hiace gördült ki a szálloda garázsából, mindkettő Jamanasi megyei rendszámmal. Virradatra bizonyára meg is érkeztek az Előfutár központjába. Tegnapelőtt ott járt náluk vizsgálódni a rendőrség, de az egész nem volt komoly, a rendőrök rég végeztek a melóval és elhúztak. A szekta központjában működik egy rendes hamvasztó. Ha oda bedobják a holttestet, egy csont se marad belőle. Szépen füstté válik.

– Ez nyomasztó.

– Az, rémes egy banda. Attól még, hogy a Vezér meghalt, maga a szervezet egy darabig továbbra is működni fog, épp úgy, mint eddig. Akár egy kígyó, aminek levágták a fejét, de attól még tovább tekereg. Hiába nincs feje, azt jól tudja, hogy merre kell mennie. Hogy aztán mi lesz vele, azt nem lehet tudni. Egy idő után talán elpusztul. De talán új fejet növeszt.

– Az a férfi nem mindennapi ember volt.

Ezzel kapcsolatban Tamaru nem nyilvánított véleményt.

– Teljesen más, mint az eddigiek – tette hozzá Aomame.

Tamaru felmérte a hangsúlyt Aomame szavaiban, aztán megszólalt:

– Azt én is el tudom képzelni, hogy más volt, mint az eddigiek. De jobb, ha azzal foglalkozunk, hogy *ezután* mihez kezdünk. Legyünk minél gyakorlatiasabbak! Mert ha nem, nem maradunk életben.

Aomame mondani akart valamit, de nem jöttek a szájára a szavak. Testében még ott volt a reszketés.

– A Madame beszélni akar veled – mondta Tamaru. – Tudsz beszélni?

– Persze – válaszolta Aomame.

Az öreg hölgy beleszólt a telefonba, a hangjában megkönnyebbülés érződött:

– Nagyon hálás vagyok önnek. Szavakkal el se tudom mondani, hogy mennyire. Most is tökéletes munkát végzett.

– Köszönöm szépen. De azt hiszem, többször nem leszek rá képes.

– Tudom. Borzasztó nehezet kértem magától, és nagyon örülök, hogy épségben visszatért. Nem áll szándékomban többször ilyesmit kérni. Ezzel vége. A hely, ahol megállapodhat, elő van készítve. Semmit se aggódjon! Csak várjon készen a menedékházban! Addig mi megtesszük az új életéhez szükséges előkészületeket.

Aomame megköszönte.

– Van most bármi, amire szüksége lenne, és nem áll rendelkezésére? Ha van, mondja csak meg! Azonnal szólok Tamarunak, hogy szerezze be.

– Nem, ahogy elnéztem, itt minden szükséges megvan.

Az öreg hölgy aprót köhintett.

– Figyeljen ide, és kérem, egyet feltétlenül jegyezzen meg! Mi abszolút helyesen cselekedtünk. Megfizettünk a bűnökért, melyeket az a férfi elkövetett, és megelőztük mindazt, ami ezután következett volna. Megakadályoztuk, hogy még több áldozatot szedjen. Egyáltalán semmin sem kell rágódnia!

– Ő is ugyanezt mondta.

– Ő?

– Az Előfutár Vezére. A férfi, akit tegnap éjjel *kezeltem.*

Az öreg hölgy úgy öt másodpercre elnémult. Aztán megkérdezte:

– Tehát tudta?

– Igen, tudta, hogy azért jövök, mert el akarom intézni. Ennek tudatában fogadott engem. Egyenesen kívánta a halált. Teste súlyosan sérült volt, a lassú, de elkerülhetetlen halál felé tartott. Én mindössze valamivel előbbre hoztam az idejét, és megnyugvást adtam a borzasztó fájdalmakkal küzdő testnek.

Az öreg hölgy erre őszintén meglepődött. Egy darabig megint szóhoz se jutott. Pedig ez vele ritkán fordult elő.

– Az a férfi… – kezdte, aztán a szavakat keresgélte. – Saját maga kérte a büntetést azért, amit tett?

– Azt kívánta, hogy szenvedéssel teli élete minél hamarabb érjen véget.

– És mindennek teljes tudatában megölette magát önnel.

– Így történt.

A Vezérrel kötött üzletéről Aomame szót sem ejtett. Cserébe azért, hogy Tengo életben maradjon ebben a világban, Aomaménak meg kell halnia – ez a Vezér és a közte létrejött titkos paktum. Másoknak nem lehet kiadni.

Aztán Aomame folytatta:

– Amit az a férfi művelt, ahogy letért az útról, rendellenes volt, meggyilkolását nem lehetett elkerülni. De nem volt mindennapi ember. Legalábbis egy *különleges valami* volt a birtokában. Ez biztos.

– Különleges valami – mondta az öreg hölgy.

– Nem tudom jól elmagyarázni – felelte Aomame. – Miközben speciális képesség vagy tulajdonság volt, egyben rémisztően nehéz teher is. És az a valami felzabálta őt belülről.

– Vajon az a különleges *valami* kergette őt rendellenes cselekedeteibe?

– Valószínűleg.

– De akárhogy is van, ön véget vetett neki.

– Igen – felelte Aomame szárazon.

Aomame bal kezében tartotta a telefonkagylót, a halál érintését még mindig őrző jobb kezét pedig kitárta, és megbámulta a tenyerét. Hogy mit jelent kislányokkal *többféleképpen értelmezhetően egyesülni* azt ő nem érti. Természetesen az öreg hölgynek sem tudja elmagyarázni.

– Ahogy mindig, úgy most is természetes halálnak látszik első pillantásra, de ők valószínűleg nem fogják annak kezelni. A körülmények alapján bizonyára azt feltételezik majd, hogy valamilyen formában közöm volt a Vezér halálához. És amint ön is tudja, a halál tényét eddig nem jelentették be a rendőrségen.

– Akármire is határozzák el magukat ezután, mi minden erőnkkel védelmezni fogjuk önt – jelentette ki az öreg hölgy.

– Nekik megvan a maguk szervezete. De nekünk is vannak stabil kapcsolataink és bőséges pénzügyi forrásaink. Ön pedig körültekintő és okos ember. Nem fogom hagyni, hogy úgy legyen, ahogy ők akarják!

– Cubasza még mindig nem került elő? – kérdezte Aomame.

– Még nem tudjuk, hogy hol lehet. Az én meglátásom szerint odabent van a szektánál, mert máshova nem tud menni. Egyelőre nem találtuk meg az eszközöket arra, hogy visszaszerezzük azt a gyereket. De most, hogy a Vezér meghalt, a szekta nyilván össze van zavarodva. Lehet, hogy ezt a zavart kihasználva ki tudjuk menteni valahogy. Őt feltétlenül védelem alá kell venni.

A Vezér azt mondta, hogy az a Cubasza a menedékházban nem volt valóságos létező. Hogy nem volt több, mint szellemkép, és hogy *visszahívták.* De ezt nem lehet elmondani az öreg hölgynek. És hogy az egész mit jelent, azt igazából Aomame sem értette pontosan. Arra azonban emlékezett, ahogy a levegőbe emelkedik a márványóra. És az a szeme láttára, valóban megtörtént.

– Hány napig kell majd ebben a menedékházban rejtőzködnöm? – kérdezte végül.

– Négy naptól egy hétre számítson. Utána új nevet és környezetet kap, és egy bizonyos távoli helyre költözik. Ha ott megállapodott, a biztonság kedvéért egy időre meg kell szakítanunk a kapcsolatot. Egy darabig nem találkozhatom önnel. Ha meggondoljuk, hogy hány éves vagyok, talán soha többé nem látom már. Lehet, hogy nem szabadott volna egy ilyen terhelt helyzetbe belerángatnom. Ez számtalanszor eszembe jutott. Akkor talán nem veszíteném el magát. De… – az öreg hölgy hangja elcsuklott. Aomame csendben várta a folytatást.

– …de nem bántam meg. Talán minden így volt elrendelve. Muszáj volt magát belevonnom. Nem volt választásom. Valami nagyon súlyos erő dolgozott itt, az mozgatott engem. Borzasztóan sajnálom, hogy így alakult.

– Cserébe azonban osztozhattunk valamin, ami fontos és senki mással meg nem osztható. Valamin, ami máshol nem kaphattunk volna meg.

– Úgy van – mondta a Madame.

– Nekem szükségem volt arra, hogy megoszthassam önnel.

– Köszönöm. Ha maga ezt mondja, az segít rajtam egy kicsit.

Hogy az öreg hölggyel már nem találkozhat, az Aomamét is megviselte. A Madame egyike volt azon kevés köteléknek, amellyel a nő rendelkezett. Kötelék, mely nagy nehezen csak összekapcsolta Aomamét a külvilággal.

– Minden jót kívánok – búcsúzott Aomame.

– Önnek is minden jót! – mondta az öreg hölgy. – Próbáljon meg boldog lenni!

– Amennyiben ez lehetséges – felelte Aomame. A boldogság a tőle legtávolabb eső jelenségek egyike volt.

Tamaru szólt bele a telefonba:

– *Azt* egyelőre nem használtad, ugye? – kérdezte.

– Még nem.

– Hacsak lehet, jobb, ha nem is használod.

– Mindent megteszek, hogy megfeleljek a várakozásoknak – mondta Aomame.

Kis szünet után Tamaru így szólt:

– Korábban ugye beszéltem neked arról, hogy egy árvaházban nőttem föl, Hokkaido hegyei között.

– Igen, elszakadva a szülőktől, elkerülve Szahalinról…

– Volt abban az intézetben egy gyerek, nálam két évvel fiatalabb. Felerészben fekete volt. Szerintem a miszavai amerikai bázison szolgáló katonától születhetett. Hogy az anyja ki volt, azt nem tudom, valószínűleg prostituált vagy hosztesz egy bárban. Születése után nem sokkal az anyja eldobta, úgy került be az intézetbe. Termetre jóval nagyobb volt nálam, de az esze az nagyon lassan forgott. A többiek persze bántották is. A bőre színe is más volt. Érted, miről beszélek, ugye?

– Nagyjából.

– Mivel én se vagyok japán, valahogy úgy alakult, hogy az én dolgom lett megvédeni azt a pofát. Hasonló helyzetben voltunk, na. Egy Karafuto szigetéről idetranszportált koreai, meg egy fekete és egy prosti félvér gyereke. A legalsó kaszt. De ebben megedződtem. Kemény lettem. Viszont az a pofa nem tudott bekeményedni. Ha magára hagytam volna, tuti, hogy kinyiffan. Abban a világban vagy nagyon jól és gyorsan vágott az eszed, vagy mindenkit szét tudtál verni: csak ebből választhattál, hogy túlélj.

Aomame csendben hallgatta Tamarut.

– Annak a pofának mondhattál akármit, semmire nem volt képes. Semmit nem tudott rendesen megcsinálni. A ruháját se tudta begombolni, a saját seggét se tudta normálisan kitörölni. Viszont elképesztően jól faragott. Ha kapott néhány faragókést meg faanyagot, egy pillanat alatt gyönyörű fafaragásokat készített. Vázlat se kellett neki, csak hirtelen felbukkant a fejében a kép, és rögtön meg is csinálta pontosan, három dimenzióban.

Nagyon aprólékosan, élethűen. Őstehetség volt.

– Savant-szindróma – mondta Aomame.

– Igen, az. Én is később tudtam meg. Az úgynevezett Savant-szindróma. Vannak emberek, akik nem mindennapi képességeket kapnak. De hogy ilyesmi létezik, arról akkoriban senki nem tudott. A fiút szellemileg visszamaradottnak tartották. Olyan gyereknek, akinek lassan jár az esze, de nagyon ügyes a keze, és jól farag. Csakhogy valamiért csakis egeret faragott. De abból aztán csodálatosat. Akárhonnan nézted, olyan volt, mintha élne. Egéren kívül viszont egyáltalán semmit nem csinált. Mindenki próbált valami más állatot kérni tőle, lovat vagy medvét vagy akármit. Még állatkertbe is direkt elvitték emiatt. De a gyerek semmilyen más élőlény iránt nem mutatta a legkisebb érdeklődést sem. Úgyhogy végül mindenki föladta, és egyfolytában egeret faragtattak vele. Hagyták, hogy csináljon, amit akar. Faragott is mindenféle formájú, méretű és testhelyzetű egeret. Furcsának éppen furcsa történet. Ugyanis az árvaházban nem voltak egerek. Túlságosan hideg is volt,

meg élelem se akadt sehol. Az a hely még az egereknek is túl szegény volt. Senki nem bírta fölfogni, hogy a pofa miért ragaszkodik ennyire ehhez az állathoz. De aztán az egérfaragványai elhíresültek, bekerültek a helyi újságba, és többen is jelentkeztek, hogy vennének belőlük. Erre az árvaház igazgatója, egy katolikus pap, kiadta a faragványokat egy iparművészeti boltnak, és eladta a turistáknak. Szerintem elég szép bevétel volt belőle, de abból a pénzből persze egy jent se láttunk. Nem tudom, mi lett vele, az intézet vezetése nyilván fölhasználta valamire. Ha a pofának adtak faragókést meg faanyagot, akkor a műhelyben egyre csak faragta az egereit. Hát, így megúszta a megterhelő munkát kint a földeken, mert neki addig elég volt az egereket farigcsálnia egymagában, és már pusztán ezért mázlistának nevezhetjük.

– És később mi lett vele?

– Na, azt nem tudom. Én tizennégy éves koromban elmenekültem az intézetből, és azóta egyedül élek. Azonnal fölszálltam a Honsú felé közlekedő hajóra, átjöttem ide a főszigetre, azóta nem tettem a lábam Hokkaidóra. Mikor a pofát utoljára láttam, akkor is az állvány fölé hajolt, és szorgalmasan faragott egy egeret. Olyankor szólni is kár volt hozzá, nem jutott el a füléig. Úgyhogy el se búcsúztam tőle. Ha valahogy sikerült életben maradnia, biztos most is faragja valahol az egereit. Mert azon kívül szinte semmire nem volt képes.

Aomame egy szó nélkül várta a folytatást.

– A fickón most is sokat gondolkodom. Az intézetben élni borzasztó volt. Ennivaló alig volt, folyton éheztünk, télen meg majd megfagytunk. A munka kegyetlenül nehéz volt, az idősebbek rettenetesen bántak velünk. De azt a gyereket nem viselték meg különösebben az ottani mindennapok. Ha foghatta a kését, és egereket faraghatott, akkor boldognak látszott. Előfordult, hogy félőrült módjára viselkedett, mert elvették tőle a kését, de ettől eltekintve tényleg jámbor volt. Senkinek sem okozott gondot. Csak faragta csöndben az egereit. Ha kezébe vett egy fadarabot, és kitartóan figyelte, akkor meglátta, hogy milyen egér rejtőzik benne, milyen alakban. Ezt meglátnia elég sok időbe telt. De ha egyszer

meglátta, már csak a kést kellett forgatnia, és kiszabadítania az egeret a fadarabból. Sokszor mondta is, hogy „kiszabadítom az egeret”. És az a *kiszabadított* egér tényleg úgy is nézett ki, mintha mindjárt megmozdulna. Vagyis a pofa csak szabadon engedte a fadarabba zárt képzeletbeli egereket, egyiket a másik után!

– A fiúnak viszont szüksége volt valakire, aki megvédi…

– Ja, de nem magamtól akartam, végeredményben belekényszerültem a helyzetbe. Ez lett az én pozícióm. És ha egyszer valaki pozíciót kapott, akkor azt mindenáron muszáj megvédenie. Azon a helyen ez volt a szabály. Én pedig betartottam a szabályt. Ha például valaki csínytevésből lenyúlta a pofa kését, én mentem, és szétvertem. Nem számított, ha idősebb volt nálam, ha nagyobb darab volt, vagy ha többen voltak, én mindenkit szétvertem, és kész. Persze olyan is volt, hogy engem vertek szét. Többször is. De nem az a lényeg, hogy győzöl-e vagy vesztesz. Akkor is, ha én vertem szét őket, akkor is, ha ők vertek szét engem, mindig visszaszereztem a kést. Ez a fontos. Érted?

– Azt hiszem, értem – felelte Aomame. – De végül magára maradt az a gyerek.

– Nekem egyedül kellett élnem, nem maradhattam örökre mellette, hogy vigyázzak rá. Ez nem fért bele. Magától értetődik.

Aomame megint kitárta és megbámulta a jobb kezét.

– Néhányszor láttam, hogy egy kis faragott egér forgolódik a kezében, akkor azt az a fiú csinálta?

– Ja, ő. Nekem adott egy kicsi egeret. Azt magammal hoztam, amikor elmenekültem az intézetből. Még most is megvan.

– Tamaru, mire fel ez a történet?

– Az egyik, amit mondani akartam, hogy az a fickó még most is sokszor eszembe jut – mondta Tamaru. – Arról szó sincs, hogy megint látni akarom vagy ilyesmi. Különösebben nem kívánkozom látni. Most már hiába is találkoznánk, semmi mondanivalónk nem lenne. Csak éppen a kép, amint a pofa egyetlen félrekalandozó

pillantás nélkül „kiszabadítja” az egereket a fadarabokból, még mindig nagyon élénken él a fejemben, a számomra fontos képek között. Elmond nekem valamit. Vagy el akar mondani. Ezekre szükségünk van ahhoz, hogy éljünk. Ezekre a szavakkal nem magyarázható, de értelemmel bíró képekre. Mintha azért élnénk, hogy megfelelő magyarázattal lássuk el ezeket a *valamiket.* Én így gondolom.

– Vagyis ezek szolgáltatnák életünk alapjait?

– Meglehet.

– Ilyen képem nekem is van.

– Jól teszed, ha vigyázol rá.

– Vigyázok – felelte Aomame.

– A másik pedig, amit mondani akartam, az az, hogy amennyire tudlak, megvédelek téged. Ha valakit szét kell verni, mindegy, hogy ki az, én megyek, és szétverem. A győzelem vagy a vereség nem számít, nem foglak magadra hagyni.

– Köszönöm.

Néhány másodperc csönd következett.

– Egy darabig ne mozdulj ki a lakásból! Vedd úgy, hogy ha akár csak egy lépést teszel kifelé, az ott a dzsungel. Érted, ugye?

– Értettem – mondta Aomame.

Ezzel bontott a vonal. Mikor a kagylót visszatette a helyére, Aomame rádöbbent, hogy teljes erejéből szorította.

*

Tamaru bizonyára azt akarta nekem üzenni, hogy most már a családjuk pótolhatatlan tagja vagyok, és a kötelék, ami egyszer létrejött, nem fog megszakadni. Aomame így gondolta. Minket, ha tetszik, képzeletbeli vér köt össze. Aomame hálás volt Tamarunak, amiért közvetítette ezt az üzenetet. Tamaru bizonyára tisztában van

vele, hogy ez egy nehéz időszak a számára. Épp azért, mert családtagnak tartja, szép apránként felfedi a nő előtt a titkait.

Ám ha arra gondolt, hogy ezt a szoros kapcsolatot mindig csak az erőszak valamilyen formája fonja tovább, Aomamét nyomorúságos érzés fogta el. Hátat fordítottam a törvénynek, embereket végeztem ki, most meg üldöznek, és talán meg is ölnek: ilyen abnormális helyzetben fonódik egyre szorosabbra a kapcsolatunk. Csakhogy ha a gyilkosság mint cselekmény nem lépett volna be közénk, vajon létrejöhetett volna ez a kapcsolat? Ha nem lennénk törvényen kívüliek, megszületett volna ez a bizalmon alapuló kötelék? Valószínűleg nehezen ment volna.

Aomame zöld teát ivott, közben a tévét nézte. A víz alá került Akaszaka Micuke állomás már nem volt benne a hírekben. Ha felvirrad a reggel, visszavonul a víz, és a metró ismét menetrend szerint közlekedik, akkor az ilyesmi már a múlté. Az Előfutár Vezérének haláláról a világ még nem értesült. Ezzel a ténnyel csupán egy maroknyi ember van tisztában. Aomame elképzelte, ahogy annak a hatalmas férfinak a holttestét égetik a magas hőmérsékletű hamvasztóban. Egy csont se marad belőle, mondta Tamaru. A kegyelemtől és a szenvedéstől elszakadva mindene füstté válik, és beleoldódik a kora őszi égbe. Aomame fejében világosan felidéződött a füst és az égbolt.

A hírekben elhangzott, hogy eltűnt a *Légből szőtt gubó* című bestseller szerzője, a tizenhét éves kislány. A Fukaeri néven ismert Fukada Eriko már két hónapja ismeretlen helyen tartózkodik. A rendőrség a lány gondviselője által benyújtott kérelem alapján nagy erőkkel folytatja a keresést, de a helyzet továbbra is tisztázatlan, jelentette a bemondó. A bejátszott felvételeken látszott, hogy a könyvesboltokban halmokban áll a *Légből szőtt gubó.* A boltok fala a gyönyörű kislányról készült poszterekkel volt teleragasztva. A tévéadó mikrofonjába fiatal eladónő nyilatkozott: „A könyv még most is nagyon jól fogy. Magam is megvettem és elolvastam! Gazdag képzelőerőtől áradó, érdekes regény. Nagyon örülnék, ha Fukaeri gyorsan előkerülne!”

Ebben a hírben Fukada Eriko és az Előfutár vallási közösség kapcsolatáról nem tettek külön említést. Ha valamihez egy vallási közösségnek is köze van, a média nagyon óvatossá válik.

A lényeg, hogy Fukada Eriko ismeretlen helyen tartózkodik. Ezt a lányt tízéves korában megerőszakolta egy férfi, az apja. Ha elfogadjuk, amit ez a férfi állított, akkor *többféleképpen értelmezhetően* egyesültek. És eme cselekedet által a *little people* utat nyert a férfi testébe. Hogy is mondta? Megvan, *perceiver* és *receiver*; érzékelő és befogadó. Fukada Eriko volt az *érzékelő* személy, az apja meg a *receiver*; vagyis a *befogadó.* Aztán pedig a férfi különleges hangokat kezdett meghallani. A *little people* képviselője lett, az Előfutár nevű szekta vezetője. Ezután a lány elhagyta a szektát. A *„little people* elleni" erő letéteményese vált belőle, Tengóval egy csapatot alkotva megírták a *Légből szőtt gubó* című regényt, amiből bestseller lett. És ennek a lánynak most valamilyen okból kifolyólag nyoma veszett, a rendőrség keresi.

*

Másrészt pedig én tegnap éjjel egy speciálisan kialakított jégaprító segítségével megöltem Fukada Eriko apját, az Előfutár vezetőjét. A szekta tagjai elszállították a holttestét a szállodából, és titokban „elintézték". Aomame el se tudta képzelni, hogy ha Fukada Eriko értesül apja haláláról, vajon hogy fogadja majd a hírt. Akkor is, ha a férfi saját maga kívánta a halált, és akkor is, ha fájdalommentes, mondhatni, könyörületes halála volt, én bizony a saját kezemmel véget vetettem egy ember életének. Az emberi élet magányosra van alkotva, de nem függetlenre. Egy életbe bizonyos pontokon más életek is belekapcsolódnak. Nekem minden bizonnyal ezért is vállalnom kell majd valamilyen formában a felelősséget – gondolta.

Tengo is nagyon mélyen belekeveredett az események egymásutánjába. Bennünket Fukadáék, az apa és a gyermek létezése köt össze. Az érzékelő és a befogadó. Vajon hol van és mit csinál most Tengo? Vajon van valami köze Fukada Eriko eltűnéséhez? Talán most is együtt tevékenykednek? A tévé hírműsorai természetesen semmit nem árulnak el Tengo sorsáról.

Úgy tűnik, egyelőre senki nem tudja, hogy ő a *Légből szőtt gubó* valódi szerzője. De én mégis tudom.

Apránként csökkenni látszik közöttünk a távolság. Tengo és én valamilyen okból átkerültünk ebbe a világba, és mintha hatalmas örvény húzna be, egymás felé tartunk. Ez valószínűleg halált hozó örvény. A Vezér szavai azt sejtették, hogy kettőnk között nem létezhet találkozás a halálos veszélyen kívül. Mint ahogy az erőszak meg bizonyos típusú szoros kötelékeket hoz létre.

Aomame mélyet sóhajtott. Aztán az asztalon fekvő Heckler & Kochért nyújtotta kezét, és felmérte érintésének hidegségét. Elképzelte, hogy a fegyver csöve a szájába hatol, és ujja meghúzza a ravaszt.

Hirtelen óriási varjú jelent meg a verandán, a korlátra telepedett, és átható hangon néhány rövidet károgott. Aomaméval egy darabig figyelték egymást az ablakon keresztül. A madár körbeforgatta feje oldalán ülő, nagy, fényes szemét, és szemügyre vette Aomamét ott a szobában. Úgy látszott, kikövetkeztette, mit jelent Aomame kezében a pisztoly. A varjak okos állatok. Megértik, hogy az a fémtömb fontos jelentéssel bír. Nem tudni, honnan, de tudják.

Aztán a varjú, ahogy jött, úgy tovább is röppent valahova, hirtelen kitárva szárnyát. Mint aki látta, amit látnia kellett. Amikor a varjú eltűnt, Aomame fölállt, kikapcsolta a tévét, sóhajtott egyet, és fohászkodott, hogy az a varjú ne a *little people* kéme legyen.

*

Aztán a nappali szőnyegén elvégezte szokásos nyújtógyakorlatait. Egy órán keresztül nyúzta az izmait. A megfelelő mértékű fájdalom társaságában töltötte az időt. Izmait, egyiket a másik után szép sorban magához rendelte, és aprólékosan, szigorúan kikérdezte. Az izmok neve, szerepe és tulajdonságai részletesen föl vannak jegyezve Aomame fejébe. Semmi sem kerülheti el a figyelmét. Dőlt róla az izzadság, teljes kapacitáson működtek a légzőszervei és a szíve, tudatának csatornája átváltott. Figyelmesen hallgatta

véráramának hangját, felfogta belső szerveinek hangtalan üzenetét. Arcizmai százféleképpen mozdultak, amint értelmezte ezeket.

Aomame aztán lezuhanyozott, lemosta magáról az izzadságot. A mérlegre állt, meggyőződött róla, hogy a súlya nem változott lényegesen. A tükör előtt azt ellenőrizte, hogy melle mérete és fanszőrzete formája is a régi, majd nagyon elfintorította az arcát. A szokásos reggeli szertartás.

Miután elhagyta a fürdőszobát, kényelmes melegítőt vett, alsót és fölsőt is. Aztán, hogy elüsse valamivel az időt, úgy döntött, még egyszer megvizsgálja, hogy mi minden van a lakásban. A műveletet a konyhában kezdte. Milyen élelmiszereket készítettek neki, milyen evőeszközök és konyhai felszerelések vannak? – mindent az utolsó darabig memorizált. Hozzávetőleges tervet állított fel arról, hogy a felhalmozott élelmiszereket milyen sorrendben kellene megfőznie és elfogyasztania. Nagyjából úgy számolt, hogy ha a lábát sem teszi ki a lakásból, akkor is legalább tíz napig ellesz éhezés nélkül. Ha tudatosan odafigyel és beosztással él, akkor két hétig is kibírja. Ennyire sok élelmiszert készítettek neki.

Aztán alaposan felmérte a használati cikkek készletét is. Vécépapír, papír zsebkendő, mosószerek, szemeteszacskó: semmi sem hiányzik. Mindent nagyon figyelmesen szedtek össze. Az előkészületekben bizonyára egy nő is részt vett: egy tapasztalt háziasszony figyelmességét lehetett érezni. Részletesen, alaposan felmérték, hogy mire és abból mennyire van szüksége egy harmincéves, egészséges, egyedülálló nőnek, aki egy rövid ideig itt fog élni. Ez olyasmi, amire férfiak nem képesek. Bár egy körültekintő, kiváló megfigyelő meleg férfi talán mégis.

A hálószoba ágyneműs szekrényében lepedőből, takaróból, paplanhuzatból, párnából is volt egy garnitúra tartalék. Mindenen az új ágynemű szagát érezni, természetesen az összes sima fehér anyagból készült. Díszítés teljesen kizárva. Ízlésre és egyedi vonásokra itt nincs szükség.

A nappaliban tévé, videó meg kisméretű sztereó berendezés, lemezjátszó és kazettás magnó is van benne. Az ablakkal szemközti falnál derékig érő, fa kisszekrény állt. Amikor Aomame lehajolt és kinyitotta, vagy húsz könyvet látott sorakozni benne. Nem lehet tudni, hogy kicsoda, de valaki arra is odafigyelt, hogy amíg Aomame itt rejtőzködik, ne unatkozzon. Mindenre volt gondja. Az összes könyv kemény kötésű, vadonatúj példány, nincs nyoma, hogy bárki is fölütötte volna őket. Aomame végigfutott a címeken: főleg mostanában megjelent újdonság, mindegyikről sokat hallani. Valószínűleg mindet egy nagy könyvesboltban válogatták össze, a polcok elé halmozott kiemelt kínálatból, de akkor is látszik, hogy a választásnak volt valamilyen szempontja. Ha egységes ízlés nem is működött, válogatási szempont azért volt. Úgy fele-fele arányban akadtak regények és egyéb prózairodalom. A könyvek között ott lapult a *Légből szőtt gubó* is.

Aomame aprót bólintott, kezébe vette a könyvet, és a nappaliban leereszkedett a kanapéra, melyre odavilágítottak a nap lágy sugarai. Nem egy vastag könyv. Súlyra is könnyű, nagy betűkkel nyomtatták. Aomame elnézegette a borítót, utána elnézegette a Fukaeri nevet a borítón, tenyerére fektetve méricskélte a könyv súlyát, és elolvasta a könyvet körülfutó papírszalagra írt reklámszöveget. Utána megszagolta a kötetet: az új könyvek jellegzetes szaga. A neve ugyan nincs benne, de ebben a könyvben Tengo létezése is benne foglaltatik. A kinyomtatott szöveg átszűrődött Tengo testén. Aomame nyugalmat parancsolt magára, és fellapozta az első oldalt.

Egy kéznyújtásnyira tőle teáscsésze és a Heckler & Koch várakozott.

18 | **TENGO**
Hallgatag, magányos műhold

– Lehet, hogy itt van egész közel – jelentette ki Fukaeri, miután alsó ajkába harapva komolyan gondolkodott egy darabig.

Tengo más pózba kulcsolta kezét az asztalon, és Fukaeri szemébe nézett:

– Közel? Vagyis Kóendzsiben?

– Gyalog is elérhető helyen.

Ezt meg mégis honnan tudod, akarta volna Tengo kérdőre vonni Fukaerit. De hiába is kérdezné, nyilván nem kapna választ. Ennek belátására Tengo is képes. Olyan gyakorlatias kérdésre van itt szükség, amire igennel vagy nemmel lehet válaszolni.

– Vagyis ha ezen a környéken keresem, akkor megtalálhatom Aomamét? – kérdezte.

Fukaeri a fejét rázta:

– Összevissza mászkálással nem találod meg.

– Tehát innen begyalogolható távolságban van, de ha csak mászkálok összevissza, nem találok rá. Így van?

– Igen, mert rejtőzködik.

– Rejtőzködik?

– Mint egy sebesült macska.

Tengo előtt megjelent a kép, amint Aomame összekuporodik, és meghúzza magát valami penészes eresz alatt.

– De vajon miért, ki elől rejtőzködik? – kérdezte.

Válasz természetesen nem jött.

– Ha *rejtőzködik,* az azt jelenti, hogy valami kritikus helyzetben van, igaz?

– Kritikus helyzet – ismételte el Tengo szavait Fukaeri, és olyan arcot vágott, mint egy kisgyerek, akinek orra elé keserű gyógyszert toltak. Biztos nem tetszik neki a szavak csengése.

– Üldözi valaki, ilyesmiről van szó? – találgatott Tengo.

Fukaeri alig észrevehetően megbillentette a fejét. Ez azt jelenti, hogy nem tudja.

– Nem lesz ám mindig ezen a környéken – mondta végül.

– Vagyis véges az időnk.

– Véges.

– De most csendben meghúzza magát valahol, mint egy sebesült macska, és nem sétafikál mindenfelé fel s alá.

– Ilyesmit biztosan nem csinál – mondta határozottan a szépséges kislány.

– Tehát nekem valamilyen különleges helyen kell őt keresnem.

Fukaeri bólintott.

– Vajon milyen értelemben különleges az a hely? – kérdezte Tengo.

Mondani sem kell, hogy választ nem kapott.

– Mindenféle eszedbe jut majd róla – mondta Fukaeri egy kis idő múlva. – Lehet, hogy azok között valami hasznos is lesz.

– Hasznos – mondta Tengo. – Vagyis ha eszembe jut róla valami, az segíthet megtalálni a helyet, ahol rejtőzködik?

Fukaeri nem válaszolt, hanem csak összehúzta egy kicsit a vállát. Ebben valószínűleg halványan benne foglaltatott az igenlés.

– Köszönöm – mondta Tengo.

A lány aprót bólintott, úgy, mint egy elégedett macska.

*

Tengo a konyhában előkészült a vacsorához, Fukaeri meg nagy lelkesen lemezeket válogatott a polcról. Bár nem volt túl nagy a lemezgyűjtemény, hosszú időbe telt, mire döntött. Tüzetes megfontolás után a Rolling Stones egy régi albumát húzta elő, majd föltette a lemezjátszóra, és ráengedte a tűt. A lemezt Tengo középiskolás korában kölcsönözte valakitől, és aztán valahogy nála maradt. Nagyon rég hallgatta utoljára.

Míg a *Mother's Little Helper*t meg a *Lady Jane*-t hallgatta, Tengo sonkából, gombából és barna rizsből piláfot készített, a miszólevesbe pedig tofut és vakamét, tengeri növényt tett. Karfiolt főzött, és rádobta a curryszószt, amiből tartott otthon készen. Zsenge babból és vöröshagymából zöldségsalátát állított össze. Tengónak a főzés nem esett nehezére. Rászokott, hogy főzés közben gondolkodjon. Mindennapi, de akár matematikai problémákról, regényekről vagy metafizikai kérdésekről. Míg a konyhapultnál állt és járt a keze, rendszerezettebben végig tudta gondolni a dolgokat, mint mikor semmit nem csinált. De gondolkodhatott bármennyit, nem tudta elképzelni, hogy milyen lehet az a „különleges hely", amiről Fukaeri beszél. Persze megpróbálni rendszerbe foglalni valamit, amiben eredetileg nincs rendszer, kárba veszett kísérlet. A kimenet eleve korlátozott.

Szembeültek az asztal két végén, és megvacsoráztak. Beszélgetésnek nevezhető közlések nem hangzottak el köztük. Mint egy megfáradt öreg házaspár, csak csendesen a szájukhoz vitték a falatokat, és mindketten a maguk dolgán gondolkoztak. Vagy nem is gondolkoztak semmin. A kettő közötti különbséget különösen Fukaeri esetében nehéz volt megmondani. Vacsora után Tengo ivott egy kávét, a lány meg előszedett a hűtőből egy pudingot, és elmajszolta. Akármit eszik, az arcán nem látszik változás. Úgy néz ki, mint aki csak a rágással van elfoglalva.

Tengo leült az íróasztalához, és Fukaeri kijelentésének engedelmeskedve azon erőlködött, hogy eszébe jusson valami Aomaméról.

Mindenféle eszedbe jut majd róla. Lehet, *hogy azok között valami hasznos is lesz.*

Tengo azonban képtelen volt tudatát erre a műveletre koncentrálni. A Rolling Stones egy másik albuma szólt. A *Little Red Rooster*, abból az időből, amikor Mick Jagger teljesen odavolt a Chicago bluesért. Nem rossz. Csakhogy ezt a zenét nem azok számára írták, akik elmélyülten végig akarnak gondolni valamit, és épp azon vannak, hogy előkotorjanak valamit az emlékeik közül. A Rolling Stones nevű banda szinte soha nem teszi meg ezt a szívességet. Muszáj egyedül maradnom valami csendes helyen, gondolta Tengo.

– Egy kicsit elugrok valamerre – mondta.

Fukaeri a Rolling Stones lemezborítóját nézegetve úgy bólintott, mint akinek teljesen mindegy.

– Senkinek ki ne nyisd az ajtót! – tette hozzá a férfi.

Tengo hosszú ujjú sötétkék pólóban, khakiszínű, az éleit már teljesen elvesztett nadrágban és edzőcipőben egy darabig az állomás felé ballagott, aztán nem sokkal az állomás előtt betért az *Árpafej* nevű kiskocsmába, és kért egy csapolt sört. Az alkoholt és könnyű ételeket kínáló üzlet olyan kicsi, hogy húsz vendég már megtölti. Tengo korábban járt itt néhányszor. Késő este fiatalok csapatai nyüzsögnek, de este hét és nyolc között viszonylag kevés a vendég, és nyugalmas a hely. Éppen megfelel arra, hogy egyedül beüljünk egy sarokba, és egy sör mellett olvasgassunk. A székek is kényelmesek. Az rejtély, hogy az üzlet neve honnan jön és mit jelent. Tengo megkérdezhette volna a felszolgálóktól, de idegenekkel semmiségekről fecsegni nem tartozott az erősségei közé. Meg aztán abszolút nem okozott neki problémát, hogy nem tudja a kiskocsma nevének eredetét. Ez egy kellemes hely, amit véletlenül épp *Árpafej*nek hívnak, és kész.

Az üzletben szerencsére nem szólt zene. Tengo egy ablak melletti asztalhoz ült, ivott egy csapolt Carlsberget, és egy kis tálkában felszolgált vegyes magvakon rágódva felidézte Aomamét. A lányt

felidézni egyben azt jelentette, hogy ő maga meg visszamegy tízéves kisfiúba. Azt is jelentette, hogy újra átéli élete egy sorsfordító eseményét. Tízéves korában Aomame megszorította a kezét, és ezután Tengo megtagadta, hogy eljárjon apjával az NHK-díjbeszedő kör utakra. Alig valamivel később megtapasztalta az első egyértelmű merevedést és magömlést. Az a pillanat fordulatot hozott Tengo életébe. A változás persze bizonyára akkor is bekövetkezett volna, ha Aomame nem szorítja meg a kezét. Előbb vagy utóbb biztosan. Aomame azonban felbátorította, és felgyorsította a fordulat bekövetkeztét. Mint mikor valakit hátulról meglöknek egy kicsit.

Tengo jó darabig bámulta kitárt bal tenyerét. Az a tízéves kislány megszorította a kezem, és nagyon megváltoztatott bennem valamit. Hogy ez hogyan volt lehetséges, azt nem lehet logikusan megmagyarázni. De ők ketten akkor valami tökéletesen magától értetődő módon megértették és elfogadták egymást. Szinte csodaszámba menően, első ponttól az utolsóig. Ez nem olyan, ami akárhányszor is megtörténik egy ember életében. Sőt, lehet, hogy vannak, akikkel egyszer sem esik meg. Csakhogy Tengo akkor még nem fogta föl a maga teljességében, hogy az ott mennyire döntő fontosságú esemény volt. És nem csak akkor nem fogta föl. Egészen a legutóbbi időkig nem értette az esemény *valódi* jelentését. Pusztán csak homályosan a szívében hordozta annak a kislánynak a képét.

A lány közben harmincéves lett, és lehet, hogy szinte teljesen máshogy néz ki. Megnőtt, biztos a melle is kikerekedett, nyilván a haja is más. Talán valamennyire festi is magát, már persze abban az esetben, ha elhagyta a Tanúk Gyülekezetét. Lehet, hogy elegáns, drága ruhákban jár. Tengo nem nagyon tudott elképzelni egy olyan Aomamét, aki Calvin Klein kosztümöt hord, magassarkúba bújik, és határozottan vonul az utcán. De persze még ez is lehetséges. Az ember fejlődik, a fejlődés pedig változásokkal jár. Lehet, hogy Aomame most itt van ebben a kiskocsmában, csak éppen ő nem veszi észre.

Tengo megdöntötte egy kicsit söröspoharát, és még egyszer körülnézett. Aomame a közelben van, begyalogolható távolságban, ezt mondta Fukaeri. Tengo pedig az utolsó szóig elfogadta, amit Fukaeri mondott. Ha Fukaeri ezt mondja, akkor biztos úgy is van.

De az üzletben Tengón kívül csak egy ránézésre egyetemista, fiatal pár üldögélt a pultnál, fejüket összedugva, lelkesen, intimen beszélgettek valamiről. Ahogy elnézte őket, Tengo – ilyen nagyon rég fordult elő vele – mélyen magányosnak érezte magát. Arra gondolt, hogy ő egyedül van ebben a világban. Hogy senkihez sem kötődik.

Kicsit lehunyta a szemét, összpontosított, és még egyszer fejébe idézte az általános iskolai osztályterem képét. Tegnap éjjel, amikor a tomboló viharban együtt volt Fukaerivel, ő bizony abban az osztályteremben járt, miután becsukta a szemét. Élethűen, valóságosan. Úgy tűnt, ettől az emlékei még a szokásosnál is élénkebbre íródtak át. Mintha az esti eső elmosta volna róluk a port.

Az üres osztályterem minden sarkába szétszóródott a nyugtalanság, a várakozás és a rettegés, és gyáva kis állatka módjára titokban minden tárgyba bevette magát. A tábla, melyről nem töröltek le egy egyenletet, a törött, rövid kréták, a napszítta, olcsó függöny, a tanári asztalon álló vázába dugott virág (a virág nevére persze már nem emlékszik), a gyerekek falra felgombostűzött rajzai, a tanári asztal mögött függő világtérkép, a padló viaszszaga, a függöny libbenései, a kintről behallatszó zsivaj – Tengo minden benyomást részletesen és pontosan fel tudott idézni. Szemével egyenként fel tudta mérni a bennük rejlő előjeleket és ravasz feladványokat.

A néhány tucat másodperc alatt, amíg Aomame a kezét szorongatta, Tengo elég sokat látott, és akár egy fényképezőgép, mindennek a képét pontosan ráégette retinájára. Ez lett az egyik olyan alapvető kép, mely segített neki túlélni gyötrelmekkel teli tizenéves korát. A képhez mindig is hozzátartozott a kislány ujjainak erős érintése. Jobb keze állandóan, mindig ugyanúgy bátorította a

kínlódások között felnövekvő Tengót. *Semmi baj, én itt vagyok neked* – mondta az a kéz.

NEM VAGY MAGÁNYOS.

A lány rejtőzködik, így mondta Fukaeri. Mint egy sebesült macska.

Furcsa játéka a sorsnak, ha meggondoljuk. Hiszen Fukaeri is rejtőzködik. A lábát se akarja kihúzni Tengo lakásából. Tokiónak ebben a szegletében két nő bujkál, egyik ugyanúgy, mint a másik. Menekülnek valami elől. Mindkét nő sok szállal kapcsolódik Tengóhoz. Lehet, hogy itt van valami közös ok? Vagy az egész nem több, mint véletlen egybeesés?

Válasz persze nincsen. Csak kérdések bukkannak elő cél nélkül. Túl sok kérdésre túl kevés válasz. Mind mindig.

Mikor Tengo végzett a sörrel, fiatal pincérfiú jelent meg, és megkérdezte, hogy hozhat-e még valamit. Tengo habozott egy kicsit, de aztán kért egy Bourbont jéggel és még egy adag vegyes rágcsálni való magot. Csak Four Roses van, az jó lesz? Jó lesz, mondta Tengo. Bármi megteszi. Aztán újra Aomaméra gondolt. Az üzlet végében levő konyhából pizza finom illata áradt kifelé.

Vajon ki elől bujkál Aomame? Lehet, hogy talán a törvény elől menekül, gondolta Tengo. Bár nem tudta elképzelni, hogy a lányból bűnöző vált volna. Ugyan miféle bűnt követne ő el? Nem, nem a rendőrség elől menekül. Akárki vagy akármi is legyen Aomame üldözője, a törvényhez semmi köze.

Tengo fején átsuhant, hogy Aomamét esetleg ugyanaz üldözi, mint Fukaerit. A *little people?* De ugyan miért, mi végre üldözné a *little people* Aomamét?

Ha azonban feltételezzük, hogy tényleg *ők* vannak a lány nyomában, akkor meglehet, hogy én vagyok itt a kulcsszereplő. Tengo természetesen nem értette, hogy miért lenne ő ezeknek az eseményeknek a kulcsa. Ha azonban azt feltételezzük, hogy létezik valamilyen tényező, ami összekapcsolja a két nőt, Fukaerit és Aomamét, akkor az semmi más nem lehet, mint maga Tengo. Úgy,

hogy magam se tudtam róla, de esetleg megmozgattam valamiféle erőt, és a közelembe vonzottam Aomamét.

Valamiféle erő?

Tengo megbámulta saját két kezét. Nem értem. Ugyan hol lakna bennem ekkora erő?

Meghozták a Four Rosest jéggel, meg az új tálka rágcsálnivalót. Tengo egy hajtásra leküldte az italt, aztán a tenyerébe zárt néhány szem magot, és könnyedén megrázta, mint a kockát.

A lényeg, hogy Aomame itt van valahol, ezen a környéken, innen begyalogolható távolságban. Fukaeri ezt mondja. Én pedig hiszek neki. Ha valaki megkérdené, hogy miért, akkor bajban lennék, de hiszek neki, és kész. De vajon hogy találhatnám meg a *valahol* rejtőzködő Aomamét? Még olyan valakit se egyszerű megtalálni, aki normálisan éli mindennapi életét. Ha valaki szándékosan elrejtőzik, akkor a történet még sokkal bonyolultabb. Vagy menjek körbe hangosbeszélővel, és szólongassam a nevét? Erre aztán nem bújna elő, az fix. Csak fölhívnám rá a figyelmet, és még nagyobb veszélynek tenném ki.

Kell itt lennie még valaminek, ami nem jutott eszembe, gondolkodott Tengo.

Mindenféle eszedbe jut majd róla, gondolkozol. Lehet, hogy azok között valami hasznos is lesz – mondta Fukaeri. De még mielőtt Fukaeri ezt mondta volna, Tengóban már jó ideje motoszkált az érzés, hogy Aomaméval kapcsolatban képtelen felidézni egy-két lényeges körülményt. Ez néha úgy idegesítette, mint a cipőjébe került apró kavics. Alattomosan, de kitartóan.

*

Tengo, mintha táblát törölne le, lecsupaszította tudatát, és még egyszer leásott az emlékeibe. Gondolkodott Aomaméról, saját magáról, kettejük környezetéről: mint mikor a halász húzza ki hálóját, belekotort az iszapos mederbe. Módszeresen, aprólékosan újragondolt minden egyes körülményt, csak hát ugye húsz évvel

ezelőtti történetről van szó. Bármilyen élénken él a kép a fejében, konkrét részletből bizony elég keveset tud felidézni.

Azonban akkor is meg kell találnia *valamit,* ami ott volt, *valamit,* ami fölött eddig átsiklott. Mégpedig itt és most, de azonnal. Mert ha nem, akkor esetleg nem találja meg Aomamét, aki ezen a környéken rejtőzik, ha minden igaz. És ha hiszünk Fukaerinek, akkor az idejük véges, és valami üldözi a lányt.

Aztán az jutott eszébe, hogy felidézi, melyikük merre figyelt akkor. Hova nézett Aomame, és hova nézett ő maga? Próbáljuk meg az idő múlása és a tekintetek mozgása alapján újragondolni a történteket!

Míg a kezét szorongatta, a kislány egyenesen Tengo arcába nézett, tekintetét egyetlen pillanatra sem véve le róla. Tengo először egyáltalán nem értette, hogy mi történik, és magyarázatot várva nézett a másik szemébe. Ez biztos valami félreértés lesz. Vagy valami tévedés. Tengo így gondolta. De nem volt se félreértés, se tévedés. Aztán Tengo meglátta, hogy milyen meglepően mély és átlátszóan tiszta a kislány tekintete. Még soha nem látott ilyen őszinte, kristálytiszta szempárt. Mint egy forrás, mely áttetsző ugyan, de annyira mély, hogy nem látni a fenekére. Úgy érezte, ha sokáig néz ezekbe a szemekbe, beszippantják, úgyhogy elfordította tekintetét, mintha menekülne a másik pillantásától.

Először a deszkapadlót bámulta a lábánál, aztán a kihalt osztályterem bejáratát, majd kissé megbillentett nyakkal kilesett az ablakon. Aomame tekintete ezalatt sem mozdult. Az ablakon kifelé figyelő Tengo szemét bámulta töretlenül. Tekintetének sugara a fiú bőrét bizsergette. Ujjai közben változatlan erővel szorították Tengo balját. Szorításában egy cseppnyi bizonytalanság vagy habozás sem volt. A kislány nem félt. Semmi sem volt, amitől félnie kellett volna. Ujjhegyei ezt akarták Tengónak elmondani.

Az osztálytermet kitakarították, az ablakokat szélesre tárták, hogy kicserélődjön a levegő, a szél lágyan libegtette a fehér függönyöket. Kint ott volt a tágas ég. Már benne jártak a decemberben, de még nem volt túl hideg. Magasan az égen felhők úsztak. Az ősz

hangulatát őrző, fehér felhőcsíkok. Mintha csak az imént húzták volna őket ecsettel az égre. De volt ott még valami. A felhőcsíkok alatt lebegett valami más is. A Nap? Nem. Nem a Nap volt az.

Tengo visszatartotta a lélegzetét, halántékára szorította az ujját, és megpróbált még mélyebbre nézni az emlékeibe. Követte tudata vékony, bármelyik pillanatban szakadni látszó fonalát.

IGEN, AZ OTT A HOLD VOLT.

Alkonyatig még volt idő, és mégis fent járt a hold. A háromnegyede látszott. Tengo csodálta is, hogy ebben a világosban ilyen nagyban, élesen ki lehet venni. Erre emlékszik. Az az élettelen szürke sziklatömeg, mintha láthatatlan fonalra lógatták volna, helyét nem találva libegett az ég alján. Valami fura mesterséges hangulat lengte körül. Kicsit jobban elnézve színjátékhoz összeeszkábált kellékholdnak tűnt. De persze az ott az igazi hold. Magától értetődik. Senki nem öl energiát abba, hogy a valóságos égre álholdat aggasson föl.

Amikor Tengo felocsúdott, Aomame már nem nézett a szemébe. Tekintete ugyanarra fordult, amerre az övé. Akárcsak Tengo, Aomame is a fényes nappal megjelent holdat bámulta, még mindig a fiú kezét szorongatva, arcán mély odafigyeléssel. Tengo még egyszer belenézett a lány szemébe. Az a szempár már nem volt olyan átlátszóan tiszta, mint az imént. Az a korábbi csak egyetlen pillanatra tartogatott, különleges fajtájú tisztaság volt. A helyét valami kristályos keménység vette át, ami egyszerre volt ragyogóan fénylő és deresen szigorú. Hogy ez a keménység mit jelent, azt Tengo nem tudta megítélni.

Aztán úgy látszott, a kislány egyértelmű döntést hozott. Hirtelen elengedte Tengo kezét, melyet eddig szorongatott, hátat fordított a fiúnak, és egyetlen szó nélkül kisietett a teremből. Egyszer se pillantott hátra, kongó ürességben hagyva a fiút.

Tengo kinyitotta a szemét, felhagyott a koncentrálással, mélyet sóhajtott, aztán belekortyolt a whiskey-be. Erezte, amint az ital átfolyik a torkán, és lefelé halad a nyelőcsövén. Megint beszívta és

kifújta a levegőt. Már nem látta Aomamét. A lány hátat fordított neki, és kiment a teremből, majd az életéből is eltűnt.

Azóta húsz év telt el.

A *hold volt az,* gondolta Tengo.

Én a holdat néztem akkor, és igen, Aomame is ugyanazt a holdat nézte. A délután fél négykor, a még világos égen megjelenő, hamuszínű sziklatömeget. Hallgatag, magányos műhold. Ők ketten egymás mellett álltak, és felnéztek rá. De vajon mit jelent mindez? Talán azt, hogy a hold elvezet engem Aomaméhoz?

Tengo fején átfutott, hogy Aomame akkor talán a holdra bízta az érzéseit. Lehet, hogy a hold és a lány között titkos egyezség köttetett. A lány hold felé fordított tekintetében valami ilyet sejtető, félelmetes elszántság rejlett.

Hogy akkor Aomame mit üzent a holdnak, azt Tengo persze nem tudta. Azt azonban nagyjából el tudta képzelni, hogy a hold mit adott a lánynak. Minden bizonnyal vegytiszta magányt és nyugalmat. Ez volt a legjobb, amit a hold az embereknek adhatott.

*

Tengo fizetett, és kilépett az *Árpafej*ből. Felpillantott az égre. Nem látta a holdat. Az ég derült volt, tehát valahol a holdnak is ott kell lennie, de az épületekkel övezett útról nem látszott. Tengo zsebre dugott kézzel utcáról utcára sétált a holdat kutatva. Olyan helyet keresett, ahonnan messzire el lehet látni, csak éppen Kóendzsiben nem könnyű ilyet találni. Ez a környék annyira sík terület, hogy még egy kis emelkedőt felkutatni is kész tortúra. Magaslatnak nevezhető helyek sincsenek. Föl kellene mászni valami olyan épület tetejére, ahonnan mind a négy égtáj felé el lehet látni, de Tengo a környéken nem látott a célnak megfelelő épületet.

Amint céltalanul lődörgött a környéken, Tengónak eszébe jutott, hogy volt itt a közelben egy park játszótérrel. Előfordult, hogy séta közben elhaladt előtte. Nem túl nagy park, de csúszda van benne, ha minden igaz. Ha arra fölmászik, talán belátja majd valamennyire

az eget. Nem valami szédítő magasság, de onnan biztos jobb a kilátás, mint az utcaszintről. Tengo a park felé vette az irányt. Karórája mutatója a nyolcas körül járt.

A parkban egy lélek se volt. Középen higanylámpa magasodott, fénye a park minden szegletét bevilágította. Óriási gyertyánfák is nőttek, leveleik egyelőre még csak úgy burjánzottak. Néhány alacsonyabb cserje is látszott, meg ivókút, padok, hinta és a csúszda. Nyilvános vécé is volt, de azt a kerület alkalmazottai napnyugtával kulcsra zárják, talán hogy távol tartsák a hajléktalanokat. Nappal fiatal anyukák gyülekeznek óvodásnál még kisebb gyerekeikkel, és míg a gyerkőcök játszanak, élénken tárgyalnak erről-arról. Tengo többször is látta ezt a jelenetet. Napnyugta után azonban szinte senki nem jár errefelé.

Tengo fölmászott a csúszdára, kiegyenesedett, és fölnézett az esti égre. A park északi oldalán hatszintes, új apartmanház magasodott. Korábban nem volt itt, biztos csak nem régen készült el. Az épület fal módjára takarta el az eget észak felé. A többi irányban azonban csak alacsony épületek voltak. Tengo körbenézett, és délnyugaton meg is találta a holdat: egy kétszintes, öreg családi ház tetején lebegett, háromnegyed részét mutatva. Pont, mint húsz éve, gondolta Tengo. Ugyanaz a méret, ugyanaz az alak. Véletlen egybeesés. Talán.

A kora őszi esti égbolton jól kivehetően, világosan látszott a hold, az évszakra jellemző, eltöprengő melegséget árasztva. Egész más benyomást tett, mint az a decemberi, délután fél négykor látott hold. Lágy, természetes fénye megnyugtatta és lecsendesítette az emberek lelkét. Ahogyan egy áttetsző vízfolyás vagy a fák lombjának lágy susogása is megnyugtatja és lecsendesíti.

Tengo, még mindig a csúszda tetején egyensúlyozva, hosszan fölbámult rá. A hetes körgyűrű felől tengermorajlásként hallatszott oda a mindenféle méretű autógumik suhogásából összekeveredő zaj. Erről a hangról Tengónak hirtelen eszébe jutott a Csiba megyei tengerparton álló intézet, ahol az apja él.

A túláradó nagyvárosi fények, mint mindig, elfedték a csillagok sugarát. Az ég derült volt, de csupán néhány különlegesen fényes csillag pislákolását lehetett kivenni itt-ott. A hold azonban így is jól látszott. A holdnak egyetlen panaszszava se volt a kivilágítás, a zaj vagy a szennyezett levegő ellen, és kötelességtudóan lebegett odafenn. Összehúzott szemmel ki lehetett venni az óriási kráterei és hegy-völgyei vetette fura árnyékokat. Ahogy önfeledten bámulta a Föld kísérőjét, Tengóban fölébredt valami ősidőkből örökölt emlék. A hold mindig is az emberek szövetségese volt, már azelőtt is, hogy az emberiség a tűz, mindenféle eszközök és a nyelv birtokába jutott volna. Akkoriban ég adta fényforrásként bevilágította a sötétségbe burkolózó világot, és enyhítette az emberek félelmét. Fogyása és növekedése az idő képzetével ajándékozta meg az embereket. Úgy tűnik, hogy a hála érzése a hold viszonzást nem követelő könyörületességéért erősen belevésődött az emberiség génállományába, és ott van most is, amikor a legtöbb helyről már száműzetett a sötétség. Ott van, mint kollektív, szívderítő emlékezet.

Ha jobban belegondolok, nagyon rég bámultam ilyen figyelmesen a holdat, futott át Tengo fején. Egyáltalán, legutóbb mikor is nézett fel rá? Egy nagyvárosban, állandó rohanásban töltve a napokat, úgy élünk, hogy csakis a lábunk elé figyelünk. Még arról is megfeledkezünk, hogy néha felpillantsunk az esti égre.

Aztán Tengo észrevette, hogy az égnek a holdtól kissé távolabb eső sarkában még egy hold lebeg. Először érzékcsalódásnak vélte, vagy valamiféle fénysugarak okozta illúziónak. De akárhányszor nézte meg, mindig ott volt a határozott körvonalakkal rendelkező második hold. Tengo szóhoz se jutott, csak tátott szájjal, mélán bámult fölfelé. Hogy mire bámul, azt nem is tudta pontosan megfogalmazni. A tárgy és a körvonalai nem estek egybe. Mintha a fogalom és a hozzá tartozó szó nem kapcsolódna össze.

Még egy hold?

Lehunyta a szemét, és két tenyerével alaposan megdörzsölte az arcát. Mi történt velem, gondolta magában Tengo. Annyit azért nem ivott. Csendesen beszívta a levegőt, majd csendesen kifújta.

Meggyőződött róla, hogy tiszta a tudata. A lehunyt szeme mögötti sötétségben végiggondolta, hogy ő kicsoda, hol van most és mit csinál. 1984. szeptember, Kavana Tengo, Szuginami kerület Kóendzsi negyede, játszótér, és felnéz az esti égen megjelent holdra. Ez biztos.

Aztán kinyitotta a szemét, és megint felnézett az égre. Hűvös szívvel, figyelmesen. De ott bizony két hold lebegett.

Nem érzékcsalódás. Két hold van. Tengo jó darabig erősen ökölbe szorította jobb kezét.

A hold még mindig hallgatag. De már nem magányos.

19 | **AOMAME**
Mikor a dóta felébred

A *Légből szőtt gubó* fantasztikus történetet mesélt el, de alapjában véve könnyen olvasható regény volt. Egy tízéves kislány beszédmódját imitáló stílusban íródott. Se nehéz szavak, se erőszakos logika, se szájbarágós magyarázatok, se körülményes kifejezések nem voltak benne. A történetet elejétől a végéig a kislány meséli. Nyelvezete könnyen követhető, letisztult, sok helyen kellemes a fülnek, de magyarázni szinte semmit nem magyaráz. Csupán szép sorban elmesél mindent, amit a saját szemével látott. Olyan nem fordul elő, hogy megállna egy pillanatra, és eltöprengene, hogy „Most vajon mi történik?” vagy „Ez meg vajon mit jelent?”. Lassan, de határozott léptekkel halad előre. Az olvasó az ő szemével látja az eseményeket, és követi az útján, teljesen természetesen. Aztán mire észreveszi, már egy másik világban jár. *Nem az itteni* világban. Hanem abban a világban, amelyikben a *little people* légből szőtt gubót készít.

Az első tíz oldal után Aomaméra a szöveg stílusa tette a legerősebb benyomást. Ha ezt a stílust Tengo hozta létre, akkor kétségtelen, hogy van tehetsége az íráshoz. Az a Tengo, akit Aomame ismert, elsősorban matekzseniként volt híres. Csodagyereknek nevezték. Gond nélkül oldotta meg a felnőtteket is próbára tevő, nehéz matematikai feladványok sorát. Nem olyan kiugróan, mint matematikából, de más tárgyakból is nagyon jók voltak az osztályzatai, és akármit csináltattak vele, a többi gyerek a közelébe se ért. Magas termetű volt, sportokban is tehetséges. Aomame arra azonban nem emlékezett, hogy az írásban is kiemelkedőt nyújtott volna. Ez a képessége akkoriban bizonyára nem tűnt föl a matematika árnyékában.

Bár persze lehet, hogy Tengo csak egy az egyben áttette szöveggé azt, amit a kislány elmesélt. Lehet, hogy az ő eredetisége nem volt túlságosan nagy hatással a stílusra. Aomame mégis úgy

érezte, hogy ez mégiscsak elképzelhetetlen. A szöveg ugyanis ránézésre egyszerű és törékeny, de alapos olvasás során kiderül, hogy aprólékosan kiszámított és felépített. Egyetlenegy ponton sincs túlírva, ugyanakkor minden szükséges benne van. Nincs telezsúfolva jelzőkkel, az ábrázolás mégis pontos és gazdag. De mindenekelőtt csodálatos ritmust lehet érezni benne. Nem is kell hangosan olvasni ahhoz, hogy az olvasó meghallja mélyről szóló zengését. Ezt a szöveget nem írhatta meg csak úgy egy tizenhét éves leányzó.

Miután Aomame ezt megállapította, figyelmesen olvasott tovább.

*

A főszereplő egy tízéves kislány. Egy Csoporthoz tartozik, mely a hegyekben él. Édesapja és édesanyja is a Csoporton belül éli a közösséggel megosztott életét. Testvérei nincsenek. A kislányt születése után nem sokkal idehozták, tehát a külvilágról szinte egyáltalán nincsenek ismeretei. Mindannyian zsúfolt napirend alapján élnek, ezért arra szinte alig akad alkalom, hogy a család három tagja nyugodtan elbeszélgessen egymással, de így is jóban vannak. Napközben a kislány a körzeti általános iskolában van, a szülei pedig főként mezőgazdasági munkával foglalkoznak. Amennyire idejük engedi, a gyerekek is besegítenek a gazdaságban.

A Csoportban élő emberek utálják a környező világot a jelenlegi állapotában. Azt hajtogatják, hogy az ő világuk a kapitalizmus tengerén lebegő szépséges, magányos sziget, egy bástya. A kislány nem tudja, hogy mi az a kapitalizmus (ami helyett olykor a materializmus kifejezést is használják körülötte). Azonban a megvető hangsúly alapján, amivel a felnőttek kiejtik a szót, a dolgok valami eltorzult, a természettel, a *helyessel* ellentétes állapota lehet. A kislányt arra tanítják, hogy saját teste és gondolatai egészségének megőrzése érdekében lehetőség szerint el kell kerülni az érintkezést a külvilággal. Mert ha nem, akkor beszennyeződik a lelke.

A Csoport körülbelül ötven, viszonylag fiatal férfiból és nőből állt, és két nagyobb irányzatra oszlott. Az egyik irányzat forradalmat

akart, a másik pedig békét. A kislány szülei inkább az utóbbi irányzathoz tartoztak. Édesapja volt a legidősebb tag az ott lakók között, és a Csoport születésétől kezdve központi szerepet játszott.

Egy tízéves kislány persze nem tudja elméleti megalapozottsággal elmagyarázni a két irányzat ellentétének hátterét. A forradalom és a béke közötti különbséget sem érti világosan. Mindössze annyi benyomást szerzett, hogy a forradalom valamennyire hegyes, a béke pedig valamennyire kerek formájú elgondolás. A gondolatoknak formájuk és szívük van, és akárcsak a hold, fogynak és növekednek. A kislány mindösszesen ennyit ért.

A kislány azt sem tudja pontosan, hogy a Csoport milyen úton jött létre. Csupán annyit mondtak el neki, hogy úgy tíz éve, nem sokkal az ő születése után valami nagy mozgás volt a világban, az emberek eldobták nagyvárosi életüket, és ideköltöztek, ebbe az elzárt hegyi közösségbe. A nagyvárosi életről sincs sok fogalma. Vonaton se ült, lifttel se közlekedett még. Háromszintesnél magasabb épületet nem látott. Túlságosan sok minden van, amit nem tud. Csak az olyan jelenségeket képes felfogni, melyeket saját szemével láthatott, saját kezével érinthetett.

Hétköznapi nézőpontja és sallangmentes beszédmódja azonban természetesen és elevenen festi le a Csoport nevű kis közösség szerkezetét, hangulatát, meg az ott élő emberek körülményeit és gondolkodásmódját.

Attól még, hogy felfogásbeli különbségek akadtak, az ott együtt élő emberekben erős volt az összetartozás érzése. Osztoztak a szemléletben, hogy a kapitalizmusból kiszakadva élni jó, és tisztában voltak vele, hogy ha gondolataik formájában és színében vannak is kisebb-nagyobb eltérések, muszáj vállvetve együtt dolgozniuk, mert másképp nem maradnak életben. Megélhetésük éppen hogy csak biztosított volt. Nap nap után, szünet nélkül dolgoztak, zöldséget termesztettek, árut cseréltek a környéken élőkkel, fölösleges terményeiket eladták, és lehetőség szerint kerülve a tömegtermelésben készült cikkeket, a természetben éltek. Az a néhány elektromos gép, melyet muszájból használtak,

valamilyen hulladékgyűjtő telepen összeszedett és megjavított darab volt, ruhájuk többsége pedig ajándékba kapott, levetett holmi. Olyanok is akadtak, akik nem tudtak alkalmazkodni ehhez a letisztult, ám megterhelő életmódhoz, és elhagyták a Csoportot, meg persze olyanok is, akik valahol hallottak erről a helyről, aztán eljöttek és beálltak. Többen jöttek, mint ahányan távoztak, és a Csoport létszáma szép lassan gyarapodott. A kihalt faluban, ahol megtelepedtek, sok elhagyatott ház volt, melyben kis átalakítás után még lehetett lakni, és rengeteg megművelésre váró föld is akadt. A Csoport számára örvendetes volt a dolgos kezek szaporodása.

A közösségben nyolc vagy tíz gyerek élt. Legtöbben már a Csoportban születtek, a regény főszereplője, a kislány volt közöttük a legidősebb. A gyerekek a helyi iskolába jártak. Mind együtt gyalogoltak el oda, aztán meg haza. Muszáj volt eljárniuk a körzeti iskolába, hiszen ezt írta elő a törvény. A Csoport alapítói továbbá úgy gondolták, hogy a környéken lakókkal ápolt baráti viszony fenntartása nélkülözhetetlen a közösség fennmaradásához. Csakhogy a helybeli gyerekek idegenkedtek a Csoportba tartozó gyerekektől, és kerülték vagy bántották őket, így aztán a Csoport gyerekei szinte mindig egy csapatban mozogtak. Egymáshoz bújtak, így védték magukat. A fizikai bántalmaktól, meg a lelkük beszennyeződésétől.

Emellett a Csoporton belül is létrehoztak egy saját iskolát, ahol a felnőtt tagok váltásban oktattak. Sokan közülük magasan képzettek voltak, nem kevesen tanári diplomával is rendelkeztek, ezt tehát nem volt nehéz megoldani. Saját, önálló tankönyvek születtek, az írás-olvasás meg a számtan alapjait tanították. A kémia, fizika, élettan és biológia alapjait is megtanították. Elmondták, hogy épül föl a világ: két nagy rendszer volt, a kapitalizmus és a kommunizmus, melyek kölcsönösen utálták egymást. Csakhogy mindkettő rengeteg problémát rejtett magában, és általában véve a világ rossz irányba haladt. A kommunizmus eredetileg magas ideálokkal bíró, nagyszerű eszme volt, ám önös érdekeiket szem előtt tartó politikusok által valahol út közben torz formát öltött. A kislányok megmutatták egy ilyen „önös érdekeit szem előtt tartó” politikus fényképét. Arról a

hatalmas orrú, dús fekete bajszú férfiról a kislánynak az ördögkirály jutott eszébe.

A Csoportban nem volt televízió, és a rádióhallgatást is csak különleges esetekben engedélyezték. Az újságok és folyóiratok olvasását is korlátozták. A szükségesnek ítélt híreket szóban mondták el a Gyülekezőhelyen, vacsora közben. Az összegyűlt emberek minden egyes hírre örömrivalgással vagy nemtetszésüket kifejező morgással válaszoltak. Morgás sokkal több esetben fordult elő, mint örömrivalgás. A kislánynak ez volt az egyetlen médiatapasztalata. Soha életében még egy filmet se látott. Mangát sem olvasott. Egyedül a klasszikus zene hallgatását engedélyezték. A Gyülekezőhelyen volt egy sztereó berendezés, meg rengeteg lemez, utóbbiakat bizonyára gyűjteményként hozta magával valaki. Szabad időben tehát Brahms szimfóniáit, Schumann zongoradarabjait, Bach billentyűsökre írt műveit, egyházi zenét lehetett hallgatni. A kislány számára ez pótolhatatlan és szinte egyes-egyedüli szórakozás volt.

*

Egy nap aztán a kislányt megbüntették. Azt a parancsot kapta, hogy azon a héten reggel és este vigyázzon néhány kecskére, ám annyira lefoglalták iskolai házi feladatai és egyéb teendői, hogy az egészről teljesen megfeledkezett. Következő reggel aztán kihűlve, élettelenül találtak rá a legöregebb, vak kecskére. Büntetésül a kislányt tíz napra elkülönítették a Csoporttól.

A felnőttek úgy vélték, hogy ez a kecske különleges jelentőséggel bír, azonban már öregnek is öreg volt, és valamilyen betegség – azt nem lehetett tudni, hogy miféle – vájta karmait sovány testébe. Ha vigyáz rá valaki, ha nem, a kecske úgyse épült volna már föl. Csak idő kérdése volt, hogy mikor pusztul el. A kislány büntetésén ettől még nem enyhítettek. Nem pusztán azt tekintették bajnak, hogy a kecske elpusztult, hanem azt is, hogy a kislány elmulasztotta a rá kirótt feladat elvégzését. Az elkülönítés pedig az egyik legsúlyosabb büntetés volt a Csoporton belül.

A kislányt a döglött vak kecskével együtt bezárták egy régi, szűk vályogkunyhóba. Ezt a kunyhót „az önvizsgálat termének” nevezték. Aki megsértette a Csoport rendelkezéseit, lehetőséget kapott arra, hogy ott elgondolkozzon elkövetett bűnén. Míg tartott az elkülönítés, senki, de senki egy szót sem szólt a kislányhoz. A gyereknek tíz napig ki kellett bírnia a tökéletes némaságot. Minimális mennyiségű vizet és ételt hoztak neki, de a kunyhó sötét, hideg és nedves volt. Hozzá pedig ott bűzlött a döglött kecske. Az ajtót kívülről kulcsra zárták, a kunyhó sarkába tettek egy vödröt éjjeliedénynek. A kunyhó falában, magasan volt egy kis ablak, azon bevilágított a nap meg a hold. Ha az égen nem voltak felhők, akkor néhány csillagot is látni lehetett. Más világosság nem volt. A kislány ledőlt a deszkapadlóra dobott kemény matracra, két öreg pokrócba burkolózott, és remegve töltötte az éjszakákat. Április volt, de a hegyi éjszakák még hidegek voltak. Amikor besötétedett, a döglött kecske szemei összegyűjtötték a csillagok sugarát és fényesen világítottak. A kislány nagyon félt ettől, aludni sem tudott.

A harmadik nap éjszakáján a kecske hatalmasra tátotta a száját. Pontosabban szólva belülről kinyitották a száját, és apró emberek sorjáztak elő belőle, összesen hatan. Amikor előbújtak, alig voltak tíz centiméternyiek, de amint földet ért a lábuk, olyan gyorsan kezdtek el növekedni, mint a gomba eső után, habár akkor is csak úgy hatvan centire nőttek meg. Azt mondták, hogy ők a *little people.*

Olyan, mint a *Hófehérke és a hét törpe*, gondolta a kislány. Kicsi korában édesapja fölolvasta neki azt a mesét. Csak ezek itt eggyel kevesebben vannak.

– Ha azt szeretnéd, hogy heten legyünk, heten is lehetünk! – mondta egy mély hangú apró ember. Úgy tűnt, belelátnak a kislány gondolataiba. Aztán mire újraszámolta őket, már nem hatan voltak, hanem heten. A kislány azonban különösebben nem csodálkozott ezen: a világ rendje már akkor felborult, amikor az apró emberek előbújtak a holt kecske szájából. Ezután már történhet bármi, semmin se lehet csodálkozni.

– Ti meg hogy bújtatok elő a halott kecske szájából? – kérdezte a kislány. Észrevette, hogy furán cseng a hangja, és máshogy beszél, mint egyébként. Biztos azért, mert három napja senkivel nem váltott egy szót se.

– A kecske szája volt az átjáró – magyarázta egy kar cos hangú apró ember. – Amíg ki nem értünk ide, mi se vettük észre, hogy az átjáró egy halott kecske.

Aztán egy vékony hangú apró ember szólalt meg:

– De nekünk nem számít! Lehet kecske, lehet bálna vagy zöldborsó, mindegy, csak átjáró legyen.

– Te átjárót készítettél nekünk, és mi kipróbáltuk! Kíváncsiak voltunk, hogy hova vezet – magyarázta megint a mély hangú.

– Hogy én átjárót készítettem… – hüledezett a kislány.

– Jót tettél velünk – mondta egy halk szavú apró ember.

Többen helyeslően dünnyögtek.

– Nem akarsz légből szőtt gubót készíteni? – kérdezte most egy tenor hangú apró lény.

– Ha már kijutottunk idáig – tette hozzá egy bariton.

– Légből szőtt gubó – kérdezte a kislány.

– A levegőből fonalszálakat húzunk, és *lakást* készítünk belőlük. Aztán azt egyre nagyobbra szőjük – magyarázta a mély hangú.

– És ki fog benne lakni? – kérdezte a kislány.

– Idővel majd megtudod – felelte a bariton.

– Megtudod, ha előjött – mondta a mély hangú.

– Úgy, úgy! – skandálta egy következő apró ember.

– És én is segíthetek? – kérdezte a kislány.

– Magától értetődik! – felelte a karcos hangú.

– Jót tettél velünk. Csináljuk együtt! – mondta a tenor.

Ha valaki egyszer ráérez, nem is olyan nehéz fonalszálakat húzni a levegőből. A kislánynak volt kézügyessége, hamar beletanult a műveletbe. Ha jobban megfigyelte, látta, hogy a levegőben mindenféle fonal kavargóit. Aki meg akarja látni, az meg is látja.

– Jól van, csak így tovább! Megy ez neked! – dicsérte a halk apró ember.

– Milyen okos kislány vagy! Gyorsan tanulsz! – tette hozzá a vékony hangú. Mindegyikükön hasonló ruha volt, és az arcuk is hasonlított, de a hangjukat jól meg lehetett különböztetni.

Ruhájuk átlagos, bárhol fellelhető göncökből állt. Ez furcsán hangzik, de ruházatuk leírására nincs más mód. Ha egyszer levesszük róluk a szemünket, többé egyáltalán nem tudjuk felidézni, hogy milyen holmikat viseltek. Ugyanezt az arcukról is el lehet mondani. Arcvonásaik se nem szépek, se nem csúnyák. Mindenfelé látható, átlagos arcberendezés. És ha egyszer levesszük róluk a szemünket, többé egyáltalán nem tudjuk felidézni, hogy vajon hogy néztek ki. Ugyanígy a hajuk: se nem hosszú, se nem rövid. Egyszerűen csak haj. És végül: szaguk, az egyáltalán nincsen.

Amint eljött a hajnal, kukorékoltak a kakasok, és keleten az ég kezdett kivilágosodni, a hét apró ember abbahagyta a munkát, és mindannyian kinyújtóztatták tagjaikat. Amennyi addigra elkészült a fehér színű léggubóból – nem volt nagyobb, mint egy kisnyúl –, azt eldugták a terem sarkába. Bizonyára azért, hogy ne vegye észre az ételhordó ember.

– Mindjárt itt a reggel – mondta a halkan beszélő.

– Az éjszakának vége – tette hozzá a mély hangú.

Olyan sokféle hang van itt, kórust kellene alapítaniuk, gondolta a kislány.

– Mi nem éneklünk – mondta a tenor.

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló.

Az apró emberek visszazsugorodtak tíz centiméteresre, olyanra, mint amilyenek eredetileg voltak, aztán sorba fejlődtek, és visszamasíroztak a döglött kecske szájába.

– Ma este megint eljövünk – szólt vissza a halk szavú apró ember a kislánynak, mielőtt bentről becsukta a kecske száját.

– Senkinek nem szabad rólunk beszélned.

– Ha beszélsz rólunk valakinek, csúnya vége lesz – nyomatékosította a karcos hangú a biztonság kedvéért.

– Úgy, úgy – szólalt meg a skandáló.

– Senkinek nem mondom el – ígérte a kislány.

De még ha el is mondaná, nyilván senki nem hinne neki. Gyakran előfordult, hogy a körülötte élő felnőttek kérdőre vonták, amikor kimondta, ami felbukkant a fejében. Azt mondták, hogy nem tud különbséget tenni képzelet és valóság között. A kislány gondolatainak formája és színe igencsak különbözött más emberekétől. Azt azonban nem sikerült megértenie, hogy mit ront el. A lényeg mindenesetre, hogy az apró emberekről jobb senkinek nem beszélni.

*

Miután az apró emberek eltűntek és a kecske szája újra bezárult, a kislány elég sokáig keresgélt azon a környéken, ahová látogatói a légből szőtt gubót rejtették, de sehogy se sikerült megtalálnia. Nagyon ügyesen eldugták. Pedig milyen szűk ez a hely, és akárhogy keresi, mégsem találja a gubót. Vajon hova tették?

Aztán a kislány beburkolózott a pokrócokba, és aludt egyet. Rég aludt ilyen nyugodtan. Nem álmodott, nem is riadt fel. Élvezte a mély alvást.

Napközben a kecske végig halott maradt. A teste megmerevedett, zavaros szemei olyanok voltak, mint egy üveggolyó. Amikor azonban lenyugodott a nap, és sötétség borult a kunyhóra, azok a szemek összegyűjtötték a csillagok sugarát és fényesen világítottak. Aztán,

mintha csak a fény vezetné őket, kipattant a kecske szája, és előbújtak az apró emberek. Most rögtön heten jöttek.

– Folytassuk a tegnapit! – mondta a karcos hangú.

A többi hat egyetértően morgott.

A hét apró ember meg a kislány körbeülték a gubót, és folytatták a munkát. Fehér szálakat szedtek a levegőből, ezekkel szőttek egyre tovább. Szinte egyáltalán nem beszéltek, csak némán tették a dolgukat. Ahogy önfeledten járt a kezük, az éjszakai hideget sem érezték. Észre se vették az idő múlását. Egyáltalán nem unatkoztak, és álmosnak se érezték magukat. A gubó apránként, de szemmel láthatóan nőtt egyre nagyobbra.

– Mekkorára csináljuk – kérdezte a kislány a hajnal közeledtén. Azt szerette volna tudni, hogy elkészülnek-e abban a tíz napban, amíg ő be van zárva a kunyhóba.

– Olyan nagyra szőjük, amilyen nagyra csak lehet – felelte a vékony hangú apró ember.

– Egy pont után magától kidurran – tette hozzá örvendezve a tenor.

– És előjön belőle valami – mondta zengő hangon a bariton.

– De micsoda – kérdezte a kislány.

– Hogy mi jön elő… – mondta a halk szavú.

– …azt majd meglátod, ha előjött – jelentette ki a mély hangú.

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló.

– Úgy, úgy – igazodott hozzá a többi hat.

*

A regényt valami fura, különös komorság lengte be. Aomaménak kissé összegyűrődött az arca, amikor ezt megérezte. Képzeletbeli, meséket idéző történet volt. Csakhogy lent a mélyben a szemnek láthatatlan, sötét áramlat hömpölygött. Aomame kihallotta baljós

moraját a sallangmentes, letisztult szóhasználatból. Valami nyomasztó súly volt ott, ami mintha egy betegség eljövetelét jelezné előre. Olyan halálos betegségét, amely a legközepétől kezdve szép csendesen fölzabálja az ember lelki erejét. És azt a betegséget nem más, mint a *little people* hétfős, holmi kórusra hasonlító csapata hozza el. Itt egészen biztosan rejtőzködik valami nem ép, gondolta Aomame. És mégis, ki tudja, miért, de a hangjukban meghallott valami önmagához sorsszerűen közelit.

Felnézett a könyvből, és felidézte, mit mondott halála előtt a Vezér a *little people*-ről.

„Ősidőktől fogva együtt élünk *velük.* Azoktól az időktől fogva, amikor igazából még jó és rossz sem létezett, és az emberek nem ébredtek tudatukra.”

Aztán Aomame folytatta az olvasást.

*

Az apró emberek és a kislány egyre csak dolgoztak, és néhány nappal később a légből szőtt gubó már akkora volt, mint egy nagy testű kutya.

– Holnap lejár a büntetésem, és kimehetek innen – mondta a kislány hajnalhasadtával az apró embereknek.

A hét apró ember csendben figyelt a kislány mondanivalójára.

– Szóval már nem tudom veletek együtt szőni a levegőgubót.

– Ez igencsak sajnálatos – mondta a tenor, sajnálkozó hangon.

– Nagyon nagy segítség voltál – tette hozzá a bariton.

Aztán a vékony hangú is beszállt:

– De a gubó nagyjából készen van! Már csak egy kicsit kell hozzátenni, és meg fog felelni a célnak.

Az apró emberek felsorakoztak egymás mellett, és olyan szemmel méregették a légből szőtt gubót, mint akik meg akarják becsülni a méretét.

– Már csak egy icipici kell – mondta a karcos hangú, mintha egy monoton matrózdalt akarna előénekelni.

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló.

– Úgy, úgy – igazodott hozzá a többi hat.

*

A tíznapos elkülönítés véget ért, és a kislány visszatért a Csoportba. Újra megkezdődött számára a rengeteg szabály követéséből álló közösségi élet, és már nem volt ideje egyedül maradni. Természetesen a légből szőtt gubón sem tudott együtt dolgozni az apró emberekkel. Minden este, elalvás előtt elképzelte a hét apró embert, amint körbeülik a gubót, és egyre nagyobbra szövik. Semmi másra nem tudott gondolni. Néha egyenesen az volt az érzése, mintha a légből szőtt gubó egy az egyben, valóságosan benne ülne a fejében.

Borzasztóan meg szerette volna tudni, hogy vajon mi van a légből szőtt gubó belsejében, és ha majd itt az idő, és a gubó kidurran, mi fog belőle előbújni. Nagyon sajnálta, hogy azt a pillanatot nem láthatja saját szemével. Hiszen olyan sokat segített a gubó elkészítésében, neki is joga van hozzá, hogy ott legyen! Komolyan gondolkodott azon, hogy ha megint elkövetne valami bűnt és elkülönítéssel büntetnék érte, talán visszakerülhetne a vályogkunyhóba. De lehet, hogy hiába is erőlködne ezzel, az apró emberek már nem jelennének meg. Hiszen a döglött kecskét elvitték, és elásták valahova. Szemei többé nem gyűjtik össze a csillagok sugarát, és nem világítanak fényesen.

Aztán jött a kislány kommunabeli életének leírása. Rendszeres időbeosztás szerint telő napok, ráosztott munka. A kislány, mint legidősebb gyerek, tanítgatja a kisebbeket és odafigyel rájuk. Szerény ételek. Lefekvés előtt mese, melyet a szülei olvasnak neki föl. Klasszikus zene, melyet kiszorított szabad idejében hallgat. Szennyeződéstől mentes élet.

Álmaiban felbukkannak az apró emberek. Amikor csak kedvük tartja, képesek megjelenni az emberek álmaiban. Hívogatják, hogy nem akar-e eljönni és megnézni a hamarosan kidurranó légből szőtt gubót. Azt mondják, hogy napnyugta után gyere a kunyhóba, gyertyával a kézben, senki meg ne lásson.

A kislány képtelen legyőzni a kíváncsiságát. Kicsusszan a paplan alól, fogja az előre előkészített gyertyát, és ügyelve, hogy léptei ne üssenek zajt, kimegy a kunyhóba. Ott senkit se talál. Csupán a légből szőtt gubó van finoman a padlóra helyezve. A legutóbb látotthoz képest egy mérettel nagyobb. Egy méter harminc vagy negyven centi lehet a teljes hossza, halványan derengő fény árad belőle. Alakja gyönyörű körvonalat ír le, középen szépen elvékonyodik. Amikor kisebb volt, ez a vékonyabb rész nem volt rajta. Úgy látszik, az apró emberek azután is rengeteget dolgoztak. A gubó lassan már kezd is kidurranni. Néhány függőleges irányú repedés látszik az oldalán. A kislány leguggol, és a gubó belsejébe kukucskál a réseken keresztül.

És felfedezi, hogy ő maga van a gubó belsejében. Megbámulja a gubóban meztelenül heverő önmagát. Alakmása hanyatt fekszik, lehunyt szemekkel. Úgy tűnik, eszméletlen. Nem is lélegzik. Tisztára, mint egy baba.

– Az ott a te dótád – szólal meg a karcos hangú apró ember, és köhint egyet.

A kislány megfordul, és látja, hogy a hét apró ember, ki tudja, mikor, legyező alakban fölsorakozott mögötte.

– Dóta – ismétli meg automatikusan a szót.

– Téged pedig úgy hívnak, hogy maza – teszi hozzá a mély hangú.

– Dóta és maza – ismétli el a kislány.

– A dóta a maza helyettese – mondta a magas hangú.

– Akkor én kettéválok – kérdezte a kislány.

– Nem – mondta a tenor hangú –, dehogy válsz ketté. Te tetőtől talpig ugyanaz maradsz, aki voltál. Egy cseppet se aggódj!

A dóta alak nem több, mint a maza lelkének árnyéka. Árnyék, ami testet öltött.

– És *ő* mikor ébred föl?

– Hamarosan. Ha itt az ideje – magyarázta a bariton.

– És ez a dóta, az én lelkem árnyéka mit fog csinálni – érdeklődött a kislány.

– Ő lesz majd az érzékelő – suttogta a halkan beszélő apró ember.

– Az érzékelő – ismételte el a kislány.

– Az, aki mindenfélét észlel – magyarázta a karcos hangú.

– És amit észlelt, azt átadja a befogadónak – tette hozzá a magas hangú.

– Vagyis a dóta lesz a mi átjárónk – összegezte a tenor.

– A kecske helyett – kérdezte a kislány.

– A döglött kecske csupán ideiglenes átjáró volt – felelte a mély hangú. – A mi lakhelyünk és az itteni világ összekapcsolásához élő dótára van szükség. Aki érzékelő is.

– És mit csinál a maza – akarta tudni a kislány.

– A maza a dóta közelében van – felelte a magas hangú.

– Mikor ébred föl a dóta?

– Két nap múlva, vagy pedig három nap múlva – mondta a tenor.

– A kettő közül valamelyik – pontosított a halk szavú.

– Aztán foglalkozz ám rendesen a dótával! – mondta a bariton. – Hiszen a te dótád.

– A maza gondoskodása nélkül a dóta nem teljes. Megnehezedik számára a hosszú túlélés – magyarázta a magas hangú.

– Ha a dóta elvész, az azt jelenti, hogy a maza elveszti a lelke árnyékát – tette hozzá a tenor.

– És mi történik a mazával, ha elveszti a lelke árnyékát – kérdezte a kislány.

Az apró emberek összenéztek. Erre a kérdésre egyikük sem válaszolt.

– Mikor a dóta felébred, az égen két hold jelenik meg – árulta el a karcos hangú.

– A két hold tükrözi a lelked árnyékát – mondta a bariton.

– Két hold jelenik meg – ismételte el automatikusan a kislány.

– Az lesz a jel. Figyelj majd nagyon az égre! – suttogta a halk szavú. – Figyelj az égre! – nyomatékosította még egyszer. – Számold, hogy hány hold van!

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló.

– Úgy, úgy – igazodott hozzá a többi hat.

*

A kislány menekülőre fogta.

Itt valami rossz van, valami helytelen. Valami nagyon eltorzult, ami ellentmond a természet rendjének. Ezt a kislány felfogta. Azt ugyan nem értette, hogy mit akarnak tőle az apró emberek, de saját maga látványa a légből szőtt gubó belsejében megrémítette. Arra ő képtelen, hogy együtt lakjon élő és mozgó alakmásával. Innen el kell menekülnie, méghozzá minél hamarabb. Addig, amíg a dóta nem ébredt föl. Addig, amíg az égen csak egy hold van.

A Csoport tiltotta, hogy egyének készpénzt birtokoljanak. Édesapja azonban titokban adott a kislánynak egy tízezer jenest és némi kis aprópénzt. „Jól rejtsd el, hogy meg ne találják” – figyelmeztette a lányát. Egy papírt is adott hozzá, rajta egy címmel, egy névvel és telefonszámmal. „Ha el kellene menekülnöd innen,

akkor a pénzen vegyél jegyet, ülj fel a vonatra, és keresd meg ezt a címet!”

Az édesapja talán számított rá, hogy a Csoportban előbb-utóbb felmerülhet valami kedvezőtlen fejlemény. A kislány habozás nélkül, nagyon gyorsan cselekedett. Arra sem volt ideje, hogy elbúcsúzzon a szüleitől.

Egy földbe elásott üvegből előszedte a tízezer jenest, az aprópénzt és a papírfecnit. Az iskolában óra közben jelentkezett, hogy rosszul érzi magát, és engedjék ki a betegszobába, így sikerült meglépnie a tanteremből, de ő az iskolát is rögtön maga mögött hagyta. Fölszállt az első buszra, ami jött, és elment a vonatpályaudvarig. A jegypénztárban előadta a tízezrest, vett egy jegyet Takao állomásig, és elvette a visszajárót. Életében először vett jegyet, először kapott visszajárót, először ült vonaton. De édesapja mindent aprólékosan elmagyarázott neki, így aztán a fejében volt, hogy mit kell csinálnia.

A papírfecnin talált utasításokat követve leszállt a Csúó-vonal Takao állomásán, és egy fülkéből fölhívta a számot, ami a papíron állt. Édesapja régi barátjának telefonált, egy japán festészettel foglalkozó festőnek, aki vagy tíz évvel idősebb, mint az apja, és a lányával kettesben lakik a hegyekben, a Takao-hegy közelében. A felesége még régebben meghalt, de van egy Kurumi nevű, a kislánynál egy évvel fiatalabb lánya. A férfi, amint befutott hozzá a hívás, azonnal eljött az állomásra, és melegen üdvözölte a kislányt, aki idemenekült a Csoportból.

Annak másnapján, hogy a festő befogadta őt otthonába, a kislány szobája ablakából fölnézett az égre, és felfedezte, hogy immár két hold van. A jól ismert hold közelében volt egy kisebb, második hold, úgy lebegett ott, mint valami fonnyadt babszem. Szóval felébredt a dóta, gondolta a kislány. A két hold tükrözi a lelkem árnyékát. A kislány szíve megremegett. A világ megváltozott. Valami készült.

*

A szülei nem léptek kapcsolatba vele. A Csoportban talán észre se vették, hogy elszökött, hiszen ottmaradt utána alakmása, a dóta. Ránézésre hajszálpontosan ugyanúgy néz ki, mint ő, hétköznapi emberek biztosan nem tudnak kettejük között különbséget tenni. A szüleinek azonban természetesen észre kell venniük, hogy a dóta nem maga a kislány, hanem csupán az alakmása. Ahogy azt is, hogy az alakmását hagyva hátra maga helyett, az igazi elmenekült a Csoport nevű közösségből. Az is biztos, hogy csak egyetlen helyre mehetett. A szülei azonban még így sem kerestek vele kapcsolatot, egyetlenegyszer sem. Talán azt üzenik ezzel szavak nélkül, hogy maradj, ahol vagy, menekülőben.

A kislány hol eljár iskolába, hol nem. Az új külvilág és a Csoport között, ahol a kislány felnőtt, túlságosan nagy a különbség. Mások a szabályok, mások a célok, más nyelvet beszélnek. A kislány emiatt nem is tud barátokat szerezni. Az iskolai életet nem tudja megszokni.

Később, a felső tagozatban azonban összebarátkozik egy fiúval. Tóru, ez a fiú neve. Tóru kicsi és sovány. Az arcát, akár egy majomét, néhány mély ránc barázdálja. Kisgyerekként súlyos betegségen esett át, megerőltető sportokban nem vehet részt. Enyhe gerincferdülése is van. Szünetekben elhúzódik a többiektől, és mindig egyedül olvas. Neki sincsenek barátai. Túl kicsi és túl csúnya. A kislány ebédszünetben leül mellé, és megszólítja. A könyvről kérdezgeti, amit olvas. A kisfiú hangosan felolvas neki a könyvéből. A kislány szereti a fiú hangját. Halvány, rekedt kis hang, de a kislány pontosan érti. Belefeledkezik a történetekbe, melyeket ez a hang mesél neki. Tóru olyan szépen olvassa föl a prózát, mintha verset mondana. És aztán a kislány már mindig Tóruval tölti az idejét. Figyelmesen, odaadással hallgatja a történeteket, melyeket a fiú felolvas.

Azonban nem telik bele sok idő, és elveszíti Tórut. A *little people* elrabolja tőle.

Egy éjjel Tóru szobájában megjelenik egy légből szőtt gubó. Míg a kisfiú alszik, az apró emberek nap nap után egyre nagyobbra szövik

a gubót, és a kislányt álmában minden éjjel szembesítik ezzel a látvánnyal. Ő azonban nem tudja megállítani őket. A gubó végül eléri a megfelelő nagyságot, és megjelennek rajta a függőleges irányú repedések, ahogy az a kislánynál is történt. Csakhogy a gubó belsejében most három óriási fekete kígyó van. A három kígyó szorosan egymásba tekeredik, senki – de talán ők maguk sem – tudnák szétbontani azt az összefonódást. Úgy néznek ki, mint valami háromfejű, síkos, örök *gubanc*. A kígyók őrjöngenek dühükben, hogy nem szabadulhatnak. Ahogy próbálnának egymástól elszakadni, kétségbeesetten fészkelődnek, de minél jobban fészkelődnek, annál rosszabb a helyzetük. Az apró emberek megmutatják a kislánynak ezeket az élőlényeket. A Tóru nevű kisfiú az egészről mit se tudva alszik mellettük. Ezt a képet csak a kislány láthatja.

Néhány nappal később a kisfiú hirtelen megbetegszik, és egy távoli kórházba szállítják. Hogy mi a baja, arról nem adnak tájékoztatást. De akárhogy is van, az iskolába valószínűleg nem jön már vissza. Elveszett.

A kislány világosan felfogja, hogy ez az apró emberektől érkezett üzenet. Úgy látszik, hozzá, a mazához közvetlenül nem nyúlhatnak, viszont a körülötte élőket bánthatják és elpusztíthatják. Azonban közülük se mindenkit. Erre az a bizonyíték, hogy gondviselőjét, a festőt, meg a lányát, Kurumit nem képesek kikezdeni. Amikor kiválasztják prédájukat, a gyengébb részeknél keresgélnek. A kisfiú tudatának mélyéről előráncigálták és felkeltették a három fekete kígyót. A kisfiú tönkretétele figyelmeztetés volt a kislány számára, hogy valahogy visszarángassák a dótája közelébe. *Ez bizony miattad történt*, üzenték neki.

A kislány ismét elmagányosodik. Már az iskolába se jár el. Ha összebarátkozik valakivel, azzal veszélyt hoz a másikra. Ezzel jár a két hold alatti élet – érti meg.

*

Aztán végül elhatározza magát, és elkezdi elkészíteni a saját légből szőtt gubóját. Képes erre. Az apró emberek azt mondták,

hogy egy átjárón keresztül jöttek ide a saját lakhelyükről. Ha ez igaz, akkor ő meg az átjárón ellentétes irányba indulva eljuthat az ő világukba. Ha pedig ott van, akkor biztosan meg tudja fejteni a titkot, hogy mit keresnek ők itt, és mi az a maza meg dóta. Lehet, hogy az elveszett Tórut is meg tudja menteni. A kislány tehát elkezdi készíteni az átjárót. Fonalakat kell húznia a levegőből, és szőnie kell egy gubót. Időbe fog telni. De csak az időt kell rászánni, és akkor működni fog.

Azonban néha így is előfordul, hogy már nem biztos magában, hogy összezavarodik. Vajon tényleg én vagyok a maza? Nem lehet, hogy valahol fölcserélődtem a dótával? Minél többet gondolkodik ezen, annál kevésbé biztos magában. Vajon hogy igazolhatnám, hogy ez az én itt én magam, a valóságos létező vagyok?

*

A regény szimbolikus ponton, ott ér véget, hogy a kislány megpróbálja kinyitni az átjáró kapuját. Az már nincs leírva, hogy mi történik a kapun túl. Talán mert mindaz még nem történt meg.

Dóta, gondolta Aomame. Halála előtt a Vezér is használta ezt a szót. Azt mondta, hogy a *little people* ellen ható működés beindítása érdekében a lánya elmenekült, maga mögött hagyva dóta alakját. Ez valószínűleg tényleg megtörtént. És nemcsak egyedül ő lát két holdat.

De mindezt félretéve, Aomame úgy érezte, érti, miért fogadták jól az emberek ezt a regényt, és miért olvassák olyan sokan. Egy bizonyos szinten nyilván az is hatott, hogy a szerző egy szép tizenhét éves kislány. De csak ebből még nem születik bestseller. A regénynek minden kétséget kizáróan az élénk, pontos leírásban rejlett a vonzereje. Az olvasók a kislány tekintetén keresztül, friss színekkel lefestve láthatták az őt körülvevő világot. Igaz, hogy a regény egy nem mindennapi környezetbe keveredett kislány valószerűtlen kalandjait írta le, de volt benne valami, ami fölébreszti az emberek természetes együttérzését. Talán megmozgat valamit a

tudattalanban, és beszippantja az olvasókat, akik aztán nem tudják letenni a könyvet.

Tengo hozzájárulása a regény irodalmi kvalitásaihoz minden bizonnyal óriási, de Aomaménak nem szabad örökké csak ezen lelkendeznie. Újra át kell rágnia magát a könyvön, úgy, hogy az apró emberek megjelenését leíró részekre koncentrál. Az ő számára ez emberek életéről és haláláról döntő, teljesen *valóságos* történet. Olyan, mint egy műveleti leírás. Ki kell nyernie belőle a szükséges ismereteket és gyakorlati tudnivalókat. Amennyire részletesen és konkrétan csak lehet, meg kell tudnia, hogy mégis miféle világba keveredett át.

A *Légből szőtt gubó*, ellentétben a közvélekedéssel, nem egy tizenhét éves kislány fejében megfogant, korlátokat nem ismerő fantasy. A benne leírt jelenségek többsége, akkor is, ha nemcsak egy nevük van, a kislány által személyesen átélt valóság, megingathatatlanul az – Aomame erről meg volt győződve. Fukaeri a tapasztalatait a lehető legpontosabban jegyezte föl és rögzítette írásban, hogy ezeket a rejtegetett titkokat széles körben a világ elé tárja. Hogy minél több emberrel tudassa a *little people* létét és tetteit.

A dótából, amit a kislány maga mögött hagyott, valószínűleg átjáró lett az apró emberek számára, és elvezette őket a Vezérhez, a kislány édesapjához, hogy aztán a férfiból befogadó váljon. A Hajnalpírt, melynek létezése fölöslegessé vált, véres önmegsemmisítő akcióba hajszolták, a megmaradt Előfutárt pedig okos, extrém és kirekesztő vallási közösséggé alakították. Az apró emberek számára bizonyára ez volt a legkellemesebb, legkényelmesebb környezet.

Fukaeri dótája gond nélkül, hosszú ideig életben maradt vajon a maza nélkül? Az apró emberek azt állították, hogy a maza hiányában a dóta számára nehéz a hosszú túlélés. És a dóta számára vajon mit jelent, hogy lelkének árnyéka nélkül kell élnie?

Az Előfutárban az apró emberek keze által, a korábbival azonos módszerrel bizonyára a kislány szökése után is létrejött néhány

további dóta. Valószínűleg azzal a céllal, hogy kiszélesítsék és stabillá tegyék az átjárót, melyen az apró emberek ide-oda mászkálnak. Mint amikor kibővítik a sávokat egy autóúton.

Így aztán több dóta állt érzékelőként a rendelkezésükre, és kezdett papnői feladatokat ellátni. Cubasza is egy volt közülük. Ha úgy gondolkodunk, hogy a Vezér nem a kislányokkal mint valóságos létezőkkel, hanem alakmásukkal létesített szexuális kapcsolatot, akkor értelmet nyernek a Vezér szavai is, miszerint „többféleképpen értelmezhető módon egyesült” velük. Ez azt is megmagyarázza, hogy Cubasza tekintete miért volt olyan kifejezéstelen és fakó, és hogy miért nem szólt szinte egy szót sem. Hogy Cubasza dótája hogyan és miért került ki a szektából, annak részletes körülményeit már nem lehet tudni. De akárhogy is történt, úgy látszik, bedugták egy léggubóba, és *visszahívták*, vissza a mazához. A kutya kegyetlen elpusztítása figyelmeztetés volt az apró emberektől. Pont, mint Tóru esetében.

Az alakmások arra törekedtek, hogy megfoganjanak a Vezér gyermekével, pedig ők nem valóságos létezőként nem menstruálnak. A Vezér azonban állította, hogy akkor is kitartóan akarták. Vajon miért?

Aomame megcsóválta a fejét. Még sok minden van, amit nem ért.

*

Aomame mindezt azonnal el szerette volna mondani az öreg hölgynek. Hogy akiket az a férfi megerőszakolt, esetleg nem voltak többek, mint a kislányok árnyékai. Hogy talán nem kellett volna megölniük azt az embert.

Persze ha mindezt elmagyarázná is, nem hinnének neki egykönnyen. Ezt Aomame természetesen megértette. Az öreg hölgy, de senki más épelméjű ember se venné be simán, ha holmi apró emberek, valami maza és dóta meg valami légből szőtt gubó történetét valóságként adnák elő neki. Egy épelméjű ember számára mindez csupán egy regényben leírt kitaláció. Az *Alice*

csodaországban Szív királynőjének vagy órával szaladgáló Nyuszijának létezésében sem hiszünk, itt is ugyanerről van szó.

Aomame azonban *valóban* látta az égbolton lebegő két régi-új holdat. Ő tényleg ott élt azoknak a holdaknak a sugara alatt. Bőrén érezte torz vonzóerejüket. És egy szálloda sötét szobájában saját kezével meggyilkolta a Vezér néven ismert egyént. Tenyerében még mindig világosan ott bizsereg az a baljós érzés, ahogy belöki a férfi nyakába a hegyesre fent tűt. Attól az érintéstől még most is iszonyatosan borsódzik a háta. Azelőtt kicsivel azt is látta, hogy a Vezér vagy öt centire a levegőbe emeli azt a nehéz órát. Az se érzékcsalódás nem volt, se bűvészmutatvány. Az pusztán hideg tény volt, melyet kénytelen egy az egyben elfogadni.

Tehát az apró emberek lényegében átvették az uralmat az Előfutár nevű közösség fölött. Aomaménak fogalma se volt, hogy a hatalomátvétellel végeredményben mit akartak elérni. Lehet, hogy olyasmit, ami meghaladja a jót és a rosszat. Csakhogy a *Légből szőtt gubó* szerzője, a kislány ösztönösen úgy ítélte meg, hogy itt valami *nem helyes*, és a maga módján megpróbált ellenállni. Saját dótája eldobása árán is elmenekült a közösségből, és hogy a Vezér szavait kölcsönözzük, a világ egyensúlyának megőrzése érdekében a *„little people* elleni erő” működésbe hozásán munkálkodik. Megpróbál eljutni oda, ahonnan ők jöttek, úgy, hogy elindul visszafelé az átjárójukon. Ehhez a regény lesz a járműve. Tengo pedig társául szegődik, és segít a regény létrehozásában. Amikor segített, valószínűleg még nem volt vele tisztában, hogy pontosan mi a jelentősége annak, amit művel. Lehet, hogy még most se tudja.

A lényeg azonban, hogy a regény, a *Légből szőtt gubó* óriási segítséget jelent a helyzet megfejtéséhez.

Minden ezzel a regénnyel kezdődik.

De én vajon hol passzolok bele?

Onnantól kezdve, hogy Janáček *Sinfoniettá*ját hallgatva leereszkedtem a teljesen bedugult gyorsforgalmi út vészlépcsőjén, engem berántottak ebbe a világba, ahol két hold, egy kicsi és nagy

lebeg az égen, ide, ebbe a rejtélyekkel teli 1Q84-be. És ez vajon mit jelent?

*

Aomame lehunyta a szemét, és gondolkodott.

Valószínűleg a Fukaeri és Tengo által összehozott, *„little people* elleni erő” járatába sodródtam bele. Az az erő hozott át *erre az oldalra.* Aomame így képzelte el. Hiszen máshogy nem lehet elképzelni, vagy talán igen? És egyáltalán nem jelentéktelen szerepet kaptam ebben a regényben. Sőt, talán még azt is mondhatjuk, hogy én vagyok az egyik főszereplő.

Aomame körülpillantott. Egyszóval én a Tengo által létrehozott regényben vagyok, gondolta magában. Bizonyos értelemben benne az ő testében. És a nő ráébred: úgy is mondhatjuk, hogy a teste templomában vagyok.

Valamikor látott a tévében egy régi sci-fit. A címét már elfelejtette. A film arról szólt, hogy tudósok már csak mikroszkóppal látható méretűre zsugorítják a saját testüket, majd tengeralattjáróra szállnak (az is ugyanúgy össze van zsugorítva), behatolnak a beteg ereibe, az erein keresztül az agyába, és olyan bonyolult sebészeti beavatkozásokat hajtanak végre, melyek normális esetben lehetetlenek lennének. Lehet, hogy ez is egy hasonló helyzet. Lehet, hogy én Tengo véráramában vagyok, és a testében keringek. Keményen megküzdök a behatoló idegen anyag (vagyis saját magam) likvidálására törekvő és támadásba lendülő fehérvérsejtekkel, és egyre csak célom, a betegség góca felé tartok. Azzal, hogy a Hotel Okura szobájában megöltem a Vezért, valószínűleg sikeresen kiirtottam a gócot.

Ahogy ezt végiggondolta, Aomamét végre valami kis melegség öntötte el. Elvégeztem a rám bízott feladatot. Kétség sem fér hozzá, hogy nehéz küldetés volt. Eléggé féltem is. De a háborgó mennydörgésben hideg fejjel, hiánytalanul elvégeztem a munkát. Úgy, hogy közben valószínűleg Tengo is figyelt. Aomame büszkeséget érzett.

Ha továbbvisszük a vérkeringés-analógiát, akkor én küldetését teljesített salakanyagként hamarosan bekerülök a vénákba, és nemsokára a testen kívülre lökődöm. Így működik a test, ezt a sorsot nem lehet elkerülni. De ez jól van így, gondolta Aomame. Én most benne vagyok Tengóban. Testének melege vesz körül, szívverése kalauzol. Logikája és szabályai is irányítanak. Meg minden bizonnyal szövegének stílusa is. De hisz ez csodálatos. Ez, hogy *benne lehetek.*

Aomame a földön ülve becsukja a szemét. Orrát a könyv lapjai közé dugja, és beszívja annak szagát. A papír szagát, a nyomdafesték szagát. Csendesen rábízza magát az ott hömpölygő áradatra. Hallgatja Tengo szívverését.

Ez itt az ő *királysága*, gondolja.

Én készen állok a halálra. Bármikor.

20 | **TENGO**
A Rozmár és a bolond Kalapos

Tévedés kizárva. Két hold van.

*

Az egyik az eredeti hold, ami mindig is ott volt, a másik meg egy sokkal kisebb, zöld színű hold. Ez az igazi holdhoz képest torz formájú volt, és a fénye is halványabb. Mint egy szegény, csúnya, távoli rokon gyerek, akit úgy erőszakoltak ránk valahol útközben, és akit senki se lát szívesen. De mégis ott volt, és eléggé kitörölhetetlennek látszott. Se nem illúzió, se nem a szem tévedése. Fizikai valóval és körvonalakkal rendelkező égitestként lebeg odafent. Nem repülő, nem zeppelin, nem műhold. Nem is *papírmasé*, amit viccből gyártott valaki. Hanem sziklatömb, minden kétséget kizáróan. Szótlanul, szilárdan foglalja el a maga helyét az esti égbolt egy pontján, mint egy hosszú gondolkodás után kitett írásjel, vagy egy sorsdöntő megbízatást kapott anya jegy.

Tengo hosszú ideig, kihívóan bámulta az új holdat. Nem fordította el a tekintetét, szinte egyáltalán nem is pislogott. De fixírozhatta akármilyen hosszan, a hold meg se rezzent. Végtelenül hallgatagon, makacsul, kőszívvel trónolt helyén az égbolton.

Tengo kilazította összeszorított jobb öklét, és szinte öntudatlanul megrázta a fejét. Hiszen ez olyan, mint a *Légből szőtt gubó,* gondolta magában. Mint az a világ, melyben két hold lebeg az égbolton. Ahol két hold jelenik meg, amikor megszületik a dóta.

„Az lesz a jel. Figyelj majd nagyon az égre!” – az apró emberek ezt mondták a kislánynak. Azt a szöveget Tengo írta meg. Komacu tanácsa nyomán a lehető legrészletesebb és legkonkrétabb ábrázolást adta az új holdról. Ebbe a részbe fektette a legtöbb energiát. És annak az új holdnak az alakja szinte teljes egészében olyan volt, mint amilyennek Tengo elgondolta.

Komacu ezt mondta: „Tengókám, így próbáld meg elképzelni: az olvasók már számtalanszor látták azt az eget, melyen csak egy hold van. De olyat elvileg még nem láttak, hogy két hold úszik az égbolton. Amikor olyan jelenséget emelsz be a regénybe, melyet az olvasók többsége eddig még *nem* látott, akkor a lehető legaprólékosabb, legpontosabb leírásra van szükség.”

A vélemény igazságát könnyű belátni.

Tengo egyre az égre bámulva röviden megint megrázta a fejét. Az újonnan feltűnt hold mérete és alakja tényleg teljesen olyan volt, amilyennek Tengo csak úgy találomra lefestette. Szinte teljesen azonos a költői kép kontextusa is.

Ilyesmi nem lehetséges, vélte a férfi. Ugyan miféle valóság másolna le költői képeket? „Ez nem lehetséges” – mondta ki fennhangon. Alig bírt megszólalni. A torka csontszáraz volt, mintha egy hosszútáv teljesítése után lenne. Akárhogy is csűri-csavarja, az ilyesmi lehetetlen. *Hiszen az fiktív világ.* A valóságban nem létező világ. Egy kitalált történet világa, melyről Fukaeri mesélt esténként Azaminak, és Tengo pofozta össze szöveggé.

Vagyis akkor – kérdezte Tengo saját magától – ez itt egy regény világa? Én valamiféle működésnek köszönhetően elszakadtam a valóságos világtól, és bekerültem a *Légből szőtt gubó* világába? Mint Alice, aki belepottyant a Nyuszi lyukába. Vagy pedig a valóságos világ alkalmazkodott a *Légből szőtt gubó* történetéhez, és alakult át pontos másává? Arról lenne szó, hogy az eredetileg létező világ – az a jól megszokott világ, melyben csak egyetlen hold van – már sehol sem létezik? Az egészhez vajon az apró nép erejének is köze van valamilyen formában?

Tengo választ keresve pillantott körül. De mindössze egy nagyváros teljesen szokványos lakóövezetére esett a pillantása. Semmit sem lehet észrevenni, ami ne lett volna átlagos. Se a Szív királynő, se a Rozmár, se a bolond Kalapos nincsenek sehol. Tengo körül egy kihalt homokozó és egy hinta, lélektelen fényt árasztó higanylámpák, ágaikat nyújtogató gyertyánok, egy kulcsra zárt

nyilvános vécé, egy hatszintes új apartmanház (csupán négy lakás ablakából látszik világosság), a kerület hirdetőtáblája, Coca-Cola-logós, piros színű italautomata, egy tilosban parkoló, régi típusú, zöld Volkswagen Golf, villanyoszlopok és vezetékek, a távolból iderémlő, alapszínű neonfények, csakis ilyesmi volt. A szokásos zajok, a szokásos fények. Tengo hét éve lakott Kóendzsiben. Nem azért telepedett meg itt, mert annyira tetszett volna neki a környék. Azért költözött ide, mert véletlenül talált egy alacsony bérleti díjú lakást, nem túl messze az állomástól. Innen a munkahelye is jól megközelíthető, elköltözni meg macerás lenne, csupán ezért ragadt itt. A környék látványát azonban nagyon is megszokta. Ha valami más lenne, mint egyébként, azonnal észrevenné.

Na de mégis mikor növelt létszámot a hold? Ezt Tengo nem tudta eldönteni. Lehet, hogy már évek óta kettő van belőle, csak ő nem vette észre egész idő alatt. Ehhez hasonlóan rengeteg más újdonság mellett is elment. Újságot se olvas rendesen, tévét se néz. Megszámlálhatatlanul sok minden van, amiről mások tudnak, ő meg nem. Bár az is lehetséges, hogy épp csak az imént történt valami, amitől megduplázódott a hold. Akár meg is kérdezhetett volna egy járókelőt: „Elnézést, tudom, hogy fura kérdés, de arra gondoltam, esetleg ön tudja, hogy mióta van kettő a holdból.” Csakhogy senki se volt körülötte. Szó szerint még egy macskát se látott.

Bár mégsem igaz, hogy senki se volt körülötte. Egészen közel valaki szögeket kalapált a falba. Kop-kop, kop-kop, hallatszott szünet nélkül. Ez egy igen kemény fal lehet, hozzá igen kemény szögekkel. De ugyan ki áll neki ilyenkor szögelni? Tengo csodálkozva nézett körül, de sehol se tudta beazonosítani a falat, és a szögelő embert se látta.

Kicsivel később rájött, hogy a saját szívverését hallja. Adrenalin-löketet kapott szíve fülsértő zajjal pumpálta szét testébe a hirtelen megszaporodott mennyiségű vért.

*

A megduplázódott hold látványára Tengót enyhe kóválygás fogta el, olyan, mint mikor megszédülünk egy hirtelen felállás után. Úgy látszik, felborult idegrendszerének egyensúlya. Leült a csúszda tetejére, a korlátnak támaszkodott, és lehunyt szemmel próbált úrrá lenni a szédülésen. Az volt az érzése, hogy a gravitációs viszonyok kissé átalakultak. Valahol éppen dagály van, valahol meg apály. Az emberek kifejezéstelen arccal mászkálnak ide-oda *insane* és *lunatic* között.

Miközben Tengo szédelgett, hirtelen beugrott neki, hogy elég hosszú ideje nem tört rá az a látomás az édesanyjáról. A képsort, ahogy csecsemőként alvó önmaga mellett fehér kombinés édesanyja egy fiatal férfinak adja a mellét szopogatni, régen látta utoljára. Szinte el is felejtette, hogy az a kép évek hosszú során át kínozta. Mikor is látta utoljára? Nem tudja pontosan felidézni, de talán akkor, amikor elkezdte írni új regényét. Sejtelme sincs, miért, de nagyon úgy tűnik, hogy édesanyja lelke akkortól fogva megszűnt körülötte járni-kelni.

Erre helyette meg tessék, Tengo itt ül Kóendzsiben, a csúszda tetején egy játszótéren, és az égen látható kettő darab holdat figyeli. Egy érthetetlen új világ keríti körbe hang nélkül, mint valami egyre közelebb hömpölygő sötét víztömeg. Egy új probléma kiűzött egy régit, mondjuk úgy. Egy régi, megszokott rejtély helyét átvette egy új, feltáratlan. Tengo így gondolta. Azonban ebben a gondolatban nem volt különösebb irónia. Tengo fellebbezéssel sem kívánt élni. Lehet akármilyen ennek az új világnak az elrendezése, neki valószínűleg nincs más választása, mint egy az egyben, csöndben elfogadni. Nem nagyon hinné, hogy lesz lehetősége kedvére válogatni. Az eddig létezett világban sem volt. Ugyanaz. Először is, tette föl magának a kérdést, ha fellebbezéssel kívánna élni, ugyan kinek nyújthatná be?

*

Szíve továbbra is száraz, kemény hangon dörömbölt. A szédülés azonban apránként kezdett elmúlni. Tengo szívverésére fülelve a csúszda korlátjának döntötte a fejét, és fölnézett a Kóendzsi egén

megjelent két holdra. Borzasztó furcsa látvány. Új hold csatlakozott az új világhoz. Minden bizonytalan és végtelenül többértelmű. Egyvalamit azonban kijelenthetünk, vélekedett Tengo. Azt, hogy történjen vele ezután bármi, valószínűleg nem fog előfordulni, hogy megszokott, magától értetődő látványként szemlélje ezt a tájat a két holddal. Vélhetőleg sohasem.

Aztán azon gondolkodott, hogy Aomame vajon miféle titkos szerződést kötött akkor a holddal. Eszébe jutott a kislány szeme, mely végtelen figyelemmel tekintett a fényes nappal megjelent holdra. Vajon mit tett le akkor a lány a hold elé?

És velem vajon mi lesz ezután?

Ezen már a tízéves Tengo is szünet nélkül törte a fejét, amint a tanítás utáni teremben Aomame a kezét szorongatta. Ijedt kisfiú egy hatalmas ajtó előtt. És még most is ugyanazon gondolkodik. Ugyanaz a bizonytalanság, ugyanaz a félelem, ugyanaz a remegés, de nagyobb, új ajtó. És igen, bizony itt van előtte a hold. Csak éppen megduplázódva.

Vajon merre jár Aomame?

Tengo újra körülnézett a csúszda tetejéről. De amit meg szeretett volna látni, azt sehol sem találta. Kitárta maga előtt a bal tenyerét, mint aki valami útmutatást próbál belőle kiolvasni. De a tenyerében, mint mindig, csupán mélyen bevésett barázdákat talált. A higanylámpák éles fényében úgy néztek ki, mint vízfolyások hagyta vájatok a Mars felszínén. Csakhogy azok a vízfolyások semmit sem árultak el neki. Az a nagy kéz csupán annyit súgott meg Tengónak, hogy tízéves kora óta elég hosszú utat járt be, míg idáig eljutott. Idáig, a Kóendzsi kicsike játszóterén álló csúszda tetejéig. Mely fölött az égen két hold lebeg egymás mellett.

Vajon merre jár Aomame, kérdezte magától még egyszer Tengo. Vajon hol bujkál?

„Lehet, hogy Aomame itt van egész közel” – állította Fukaeri. „Gyalog is elérhető helyen.”

Az egész közel tartózkodó Aomame számára is látszik vajon a két hold?

Egész biztosan látszik, gondolta Tengo, persze minden alap nélkül. Mégis, már-már csodálatra méltóan erősen meg volt erről győződve. Egész biztos, hogy Aomame is látja ugyanazt, amire most ő néz. Tengo erősen ökölbe szorította balját, és párszor rákoppintott a csúszda lemezére. Addig kopogtatott, míg belefájdult a kézfeje.

Éppen ezért kell nekünk találkoznunk, gondolta Tengo. Egy olyan közeli helyen, ahova gyalog is el lehet jutni. Aomamét bizonyára üldözi valaki, és ő úgy bujkál, mint egy sebesült macska. Megtalálására csak véges idő áll rendelkezésre. De Tengónak fogalma sincs, hogy hol van az a hely.

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló.

– Úgy, úgy – igazodott hozzá a többi hat.

21 | **AOMAME**
És most mit csináljak?

Aznap este Aomame, hogy megnézze a holdat, szürke melegítőben és papucsban megjelent a verandán. Kezében egy csésze kakaót szorongatott. Olyan is elég rég volt, hogy kakaóra támadt volna kedve, a szekrényben azonban talált egy doboz Van Houten kakaóport, és addig nézegette, míg egyszer csak megkívánta az italt. A felhőtlen, derült délnyugati égen jól kivehetően ott trónolt a két hold, egy nagy meg egy kicsi. Aomame sóhajtás helyett felmordult a torka mélyéből. A légből szőtt gubóból dóta született, és a holdból kettő lett. Az 1984-es év átváltott 1Q84-be. A régi világ eltűnt, oda visszamenni már nem lehet.

Leült a verandára készített kerti székre, apró kortyokban itta a forró kakaót, és amint hunyorogva leste a két holdat, próbálta felidézni, hogy milyen is volt az a régi világ. De abban a pillanatban csak egyvalami jutott eszébe: a régi lakásában hagyott cserepes fikusz. Hol lehet az most? Vajon tényleg vigyáz rá Tamaru, ahogy a telefonban megígérte? Persze, semmi gond. Aggodalomra semmi ok, nyugtatgatta magát Aomame. Tamaru mindig állja a szavát.

Ha szükséges, téged talán habozás nélkül megöl. De hátrahagyott fókuszodnak bizonyára akkor is gondját viseli.

De vajon mit izgat engem annyira az a fikusz?

Míg ott nem hagyta a lakásban, Aomame szinte egyáltalán nem törődött a növénnyel. Tényleg szerencsétlen egy kis faféle volt. Levelei kopottas fénye miatt már ránézésre is hervatagnak tűnt. Árcéduláján 1800 jenes, akciós ár állt, de mikor Aomame odavitte a pénztárhoz, szó nélkül leengedték 1500-ra. Némi alkudozás után talán még olcsóbban ideadták volna. Biztos hosszú ideje ott állt már a nyakukon. Míg a cserepet magához ölelve hazafelé cipelte, végig a hirtelen felindulásból történt vásárlást bánta. Ugyanis ránézésre is

erőtlen fikusz volt, ennek ellenére nagydarab és nehezen szállítható, és akárhogy is nézzük, élőlény.

Aomame életében először vette magára egy élőlény gondját. Sem háziállatot, sem cserepes növényt nem vásárolt, nem kapott és nem is fogadott be soha. A fikusz volt a nő életében az első élőlény, akivel együtt lakott.

Amikor az öreg hölgy nappalijában meglátta a kis piros aranyhalakat, melyeket a Madame Cubaszának vett egy búcsúban, Aomame arra gondolt, hogy ilyenek neki is kellenek. *Nagyon erősen* akarta őket. Annyira, hogy le se bírta venni a szemét róluk. Vajon miért tört rá hirtelen az az érzés? Lehet, hogy irigykedett Cubaszára. Olyan egyszer se fordult elő, hogy Aomaménak valaki vett volna valamit egy búcsúban. Soha el se vitték. Szülei, akik a Biblia tanításaihoz végtelenül ragaszkodó Tanúk Gyülekezetének fanatikus hívei voltak, megvetettek és utálkozva elkerültek mindenféle világias rendezvényt.

Ezért döntött úgy Aomame, hogy elmegy abba a diszkont-áruházba ott Dzsijúgaoka állomás közelében, és meglepi magát néhány aranyhallal. Ha senki nem vesz neki aranyhalakat meg akváriumot, akkor nincs más, mint hogy fogja magát, és saját maga vásárol. Rendben van ez így, gondolta. Már harmincéves nagylány vagyok, és egyedül élek. A bankom széfjében téglákként egymásra halmozva sorakoznak a pénzkötegek. Pár aranyhal megvásárlása miatt igazán senkitől nem kell elnézést kérnem.

Csakhogy mikor aztán ott állt a kisállat-kereskedésben, és elnézte az akváriumban uszonyukat lobogtatva, versengve úszkáló, valódi aranyhalakat, már nem volt képes megvenni őket. Az aranyhalak picikék voltak, öntudattal és az önmegfigyelés képességével nem rendelkező, gondtalan kis halacskák, de akkor is befejezett, élő testek. Aomaménak úgy rémlett, hogy lüktető életüket pénzen megvásárolni és a saját tulajdonává tenni nem lenne megfelelő cselekedet. Saját, gyerekkori önmaga jutott róluk az eszébe. Szűk akváriumba zárt, onnan elmenni sehova se képes, erejétől megfosztott létezés. Úgy tűnt, maguk az aranyhalak egyáltalán nem

törődnek ilyesmivel. Valószínűleg tényleg nem is. És bizonyára sehova se akarnának elmenni. De Aomamét akkor is zavarta mindez.

Mikor az öreg hölgy nappalijában látta a halakat, egyáltalán nem érzett ilyesmit. Azok az aranyhalak elegánsan, látható élvezettel úszkáltak üveggömbjükben. A vízben a nyár fényei vibráltak. Akkor csodálatos ötletnek tűnt aranyhalakkal megosztani az életét. Ha csak keveset is, de valami melegséget bizonyára hoztak volna a mindennapjaiba. Ám az állomás melletti diszkontáruház kisállat-kereskedésében talált aranyhalak látványa pusztán csak fojtogatta Aomamét. Egy darabig elnézte az apró kis halakat ott az akváriumban, aztán keményen összeszorította a száját. Nem megy. Én egyáltalán nem vagyok képes aranyhalakat tartani.

Akkor pillantotta meg az üzlet sarkába elbújtatott fikuszt. A legkevésbé feltűnő helyre tuszkolták be, úgy búslakodott ott, mint egy elhagyott árva gyerek. Aomame legalábbis így látta. Leveleinek nem volt fénye, formáján se látszott egyensúly. A nő azonban szinte gondolkodás nélkül megvásárolta. Nem azért vette meg, mert megtetszett neki, hanem csak mert úgy érezte, muszáj megvennie. Az igazat megvallva, azután, hogy hazavitte és elhelyezte a lakásában, szinte rá se nézett, azonkívül, hogy néha megöntözte.

De most, hogy otthagyta, és arra gondolt, hogy többé nem láthatja, valamiért nagyon izgatta a fikusz sorsa. Óriási grimaszba húzta az arcát, mint mindig, amikor összezavarodott és sikítani lett volna kedve. Arcizmait szinte a határig nyújtotta, arca szinte egy másik ember arcává vált. Akkora grimaszba torzította az arcát, amekkoránál nagyobba nem is lehet, mindenféle szögbe elhúzta, majd végül visszarendezte az eredetibe.

Vajon miért izgat ennyire az a fikusz?

*

Az biztos, hogy Tamaru vigyázni fog a növényre. Bizonyos, hogy nálam alaposabban, felelősséggel fog foglalkozni vele. Hozzászokott, hogy vigyázzon az élőlényekre és szeretettel bánjon

velük. Ő más, mint én. A kutyákkal úgy bánik, mintha belőle fakadt részek lennének. Na meg a fák az öreg hölgy kertjében: ha ideje engedte, körbejárt, és az apróságokra is odafigyelve gondoskodott róluk. Mikor az árvaházban volt, minden erejével védelmezte azt a fiatalabb, esetlen fiút. Én ilyesmire nem vagyok képes, gondolta Aomame. Nekem nincs rá kapacitásom, hogy mások életét is magamra vegyem. Épp elég nekem az, hogy elviseljem a saját életem súlyát és a saját magányomat.

A magány szóról eszébe jutott Ajumi.

Ajumit egy szexszállodában megbilincselte valami férfi, aztán brutálisan megerőszakolta, és megfojtotta egy fürdőköpeny övével. Amennyire Aomame tudja, a tettest még nem fogták el. Ajuminak családja is volt, meg kollégái is. Mégis magányos volt. Annyira magányos, hogy ilyen iszonyatos halált kellett halnia. Én pedig nem tudtam megadni neki, amit kért tőlem. Mert hozzám fordult, és kért tőlem valamit, ez egészen biztos. Nekem azonban ott volt a titkom, meg ott volt a magányom, melyeket meg kellett őriznem. Olyan természetű titok és olyan természetű magány, hogy ezeket sehogy se tudtam megosztani Ajumival. Vajon miért pont tőlem remélte, hogy létrejön közöttünk a párbeszéd? Mikor olyan sok más embertől is remélhette volna.

Lehunyta a szemét, mire az ürességtől kongó lakásában hagyott fikusz jelent meg előtte.

VAJON MIÉRT IZGAT ENNYIRE AZ A FIKUSZ?

*

Aztán Aomame jó darabig sírt. Mi a fene van velem, gondolta, kicsit megrázva a fejét: mostanában túl sokat bőgök. Nem akart sírni. Vajon miért potyognak a könnyeim, ha arra a nyamvadt kis fikuszra gondolok? Mégsem tudta elfojtani a feltörő áradatot. Válla belereszketett a zokogásba. Nekem már semmim sincs. Még egy ócska kis fikuszom se. Amiben csak egy kis érték is volt, az mind eltűnt mellőlem. Minden, de minden elhagyott. Minden, Tengo emlékének melegén kívül.

Most már ideje abbahagyni a bőgést, mondogatta magának. Hiszen én benne vagyok Tengóban. Ahogyan azok a tudósok a *Fantasztikus utazás*ban – megvan, a film címe *Fantasztikus utazás* volt! Arra, hogy eszébe jutott a film címe, Aomame kicsit össze tudta szedni magát. Abbahagyta a sírást. Attól még, hogy könnyeket hullat, semmi sem oldódik meg. Megint vissza kell mennie a hidegfejű, kemény Aomaméba.

És ezt ki akarja tőle?

Én akarom.

Azzal Aomame körülnézett. Az égbolton még mindig két hold volt.

„Az lesz a jel. Figyelj majd nagyon az égre!” – mondta egy apró ember. A halk szavú.

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló.

*

És akkor Aomame hirtelen észrevette, hogy nem ő az egyetlen, aki felbámul a holdra. Az út túloldalán, a játszótéren meglátott egy fiatal férfit. A csúszda tetején üldögélt, és ugyanabba az irányba bámult, mint Aomame. Akárcsak én, az a férfi is látja a két holdat: Aomame erre ösztönösen ráérzett. Egészen biztos. Ugyanazt nézi, amit én. *Ő is látja.* Ebben a világban kettő van a holdból. De nem mindenki látja a két holdat, aki itt él, ezt mondta a Vezér.

Ám kétség sem fér hozzá, hogy az a fiatal, nagydarab férfi látja az égen lebegő egy párnyi holdat. Akármibe le merném fogadni. Tudom. Ahogy ott üldögél, a nagy, sárga holdat meg a moszatzöld, kicsi, ványadt holdat nézi. És azon látszik töprengeni, hogy mit jelent a két hold egymás mellé felsorakozott létezése. Vajon a férfi is egy azok közül, akik szándékuk ellenére sodródtak át ebbe az új világba, 1Q84-be? Lehet, hogy meg van zavarodva, képtelen lévén megragadni ennek a világnak az értelmét. Biztos így van. Épp azért mászott föl a csúszdára itt az esti játszótéren, hogy magányosan a holdat vizslassa, a fejében felsorakoztasson minden lehetőséget és minden feltételezést, és mindet aprólékosan átgondolja. De várjunk

csak, lehet, hogy nem is. Lehet, hogy az a férfi az Előfutár egyik nyomkövetője, és engem keresve jutott el idáig. Aomame szíve abban a pillanatban vágtázni kezdett, a fülénél pedig élesen *sípoló* hang szólalt meg. Jobbja önkéntelenül is az övébe tűzött automata fegyverért nyúlt. Keze rászorult a pisztoly kemény markolatára. De akárhogy is vizsgálta, a férfin nem fedezte fel az idegesség nyomát. Agresszivitást sem érzett körülötte. Csak üldögél ott egyedül a csúszda tetején, fejét a korláthoz hajtja, egyenesen fölbámul a két holdra, és hosszas töprengésbe merül. Aomame fönt volt a második emeleti verandán, a férfi meg ott volt alatta. A nő a kerti széken ülve, a veranda átlátszatlan, minden illetéktelen pillantástól védő műanyag lapjai és a fémkorlát közötti réseken leste a férfit. Ha esetleg erre nézne, a férfi akkor sem láthatná Aomamét. Ráadásul lefoglalja az ég bámulása, és úgy látszik, meg se fordul a fejében, hogy akár figyelheti is valaki.

Aomame nyugalmat parancsolt magára, és csendesen kifújta a mellében rekedt levegőt. Lazított ujjai görcsös szorításán, levette kezét a pisztoly markolatáról, aztán az előbbi testhelyzetben tovább figyelte a pasast. Ahol Aomame volt, onnan csak a profilját lehetett kivenni. A kis park higanylámpái magasról világítják be az alakját. Jó magas hapsi. A válla is széles. Kemény szálúnak látszó haja tüsire van vágva. Hosszú ujjú pólót visel, könyökig fölhajtva. Nem éppen jóképű, de jó benyomást tevő, karakteres arca van. A fejformája se rossz. Akkor is biztos helyes lesz, ha öregszik még egy kicsit, és elkezd gyérülni a haja.

És akkor Aomaménak hirtelen leesett.

HISZEN EZ TENGO!

Ez lehetetlen, gondolta magában. Röviden, erőteljesen megrázta néhányszor a fejét. Ez valami óriási nagy tévedés lesz. Ilyen szerencsésen egyszerűen nem alakulhatnak a dolgok. Képtelen volt normálisan lélegezni. Testi funkciói összeomlóban voltak. Akaratát és cselekedeteit nem bírta összehangolni. Még egyszer, jobban meg kell néznie azt a férfit. Valamiért azonban nem tudja fókuszálni a

tekintetét. Valamilyen okból jobb és bal oldalon hirtelen egészen más élességgel lát. Aomame önkéntelenül grimaszra húzta az arcát.

És most mit csinálják?

Felállt a kerti székről, és teljesen fölöslegesen körülnézett. Aztán eszébe jutott, hogy a nappaliban álló szekrényben volt egy kisméretű Nikon távcső, és beszaladt érte. Amikor kezében a távcsővel sietve visszatért a verandára, megnézte a csúszda tetejét. A fiatal férfi még mindig ott volt, ugyanabban a pózban, mint az előbb. A profilját fordítja erre, fölbámul az égre. Aomame reszkető ujjakkal beállította a távcsövet, és ráközelített a profiljára. Visszafojtotta a lélegzetét, minden idegszálával koncentrált. Tévedés kizárva. *Ez Tengo.* Aomame akkor is biztos benne, ha húsz év telt el. Ez Tengo, és senki más.

Aomamét az lepte meg a legjobban, hogy Tengo kinézetre szinte egyáltalán nem változott tízéves kora óta. Olyan volt, mintha az a tízéves kisfiú, úgy, ahogy volt, átment volna harmincévesbe. Ezt nem úgy kell érteni, hogy gyerekes lenne. Természetesen termetre is megnőtt, a nyaka is vastagabb, az arcvonásai is felnőttesek. Arckifejezésében mélységet lehet felfedezni. Térdén nyugvó keze nagy és erős. Teljesen más, mint az a kéz, melyet Aomame húsz évvel ezelőtt abban a tanteremben szorongatott. De akkor is, a férfiból áradó hangulat ugyanaz, mint ami a tízéves Tengót is körüllengte. Erővel teli, vaskos teste természetes melegséget és megnyugvást sugárzott Aomame felé. A nő szerette volna arcát Tengo mellkasához érinteni. *Nagyon-nagyon szerette volna.* Aomamét ez örömmel töltötte el. A férfi pedig ott üldögélt a játszótéri csúszda tetején, fölnézett az égre, és ugyanazt bámulta figyelmesen, amit a nő. A két holdat. Igen, mi képesek vagyunk ugyanannak a látására.

És most mit csinálják?

Aomame nem tudta, hogy mit csináljon. Térdére fektette a távcsövet, és erősen összekulcsolta két kezét. Annyira, hogy körmei

belevájtak a kezébe, és nyomot hagytak. Összekulcsolt keze finoman reszketett.

És most mit csinálják?

Saját lihegését hallgatta. Olyan volt, mintha a teste észrevétlenül kettéhasadt volna. Egyik fele erősen törekedett annak a ténynek az elfogadására, hogy Tengo itt van a szemei előtt. Másik fele azonban megtagadta ennek a ténynek az elfogadását, és megpróbálta valami láthatatlan helyre űzni. Megpróbálta elhitetni, hogy ilyesmi egyáltalán nem is történt. A homlokegyenest eltérő irányba tartó két erő között heves összecsapásra került sor Aomamában. Mindkét erő óriási vehemenciával próbálta saját célja felé rángatni a nőt. Olyan volt, mintha Aomaméról mindenhol leszakadozna hús, mintha százfelé hasadnának az ízületei és szétmállanának a csontjai.

Szeretett volna azonnal kirohanni a parkba, fölmászni a csúszdára, és megszólítani Tengót. De vajon mit mondana neki? Azt se tudná, hogyan mozdítsa meg szájkörnyéki izmait. Valahogy azért így is kipréselné magából a szavakat. A nevem Aomame, húsz évvel ezelőtt az Icsikava Általános Iskola tantermében megszorítottam a kezed. Emlékszel rám?

Ezt kellene mondania?

Alkalmasabb szavaknak is kell lenniük.

A másik önmaga azt parancsolta, hogy „Maradj veszteg, a verandán rejtőzve, így, ahogy vagy! Már semmit sem tehetsz. Talán nem így van? Tegnap éjjel egyezséget kötöttél a Vezérrel. Lemondasz az életedről, ezzel megmented Tengót. Életben tartod őt ezen a világon. Erről szól az egyezség. A szerződés már meg van kötve. Beleegyeztél abba, hogy átküldőd a Vezért a túlvilágra, és fölajánlod a saját életedet. Ugyan hova vezetne, ha most találkoznál Tengóval, és a régi időkről csevegnétek? És ha Tengo nem is emlékszik rád, vagy csak úgy emlékszik, hogy te voltál »a cikis kiscsaj, aki azt a rémes imát hajtogatta«, akkor ugyan mit csinálsz? Ha esetleg így alakul, akkor mégis milyen érzésekkel fogsz meghalni?”

Amint ezt elgondolta, Aomame teste megdermedt, és finoman reszketni kezdett. A nő nem tudta leküzdeni a remegést. Olyan volt, mint egy súlyos megfázással járó hidegrázás. Úgy érezte, mindjárt csontjáig fagy. Maga elé fonta két karját, de egyre csak rázta a hideg. Ám a szemét ezalatt sem vette le a csúszda tetején üldögélő, az égre bámuló Tengóról. Úgy érezte, abban a pillanatban, hogy elfordítja tekintetét, a férfi eltűnik valahova.

Aomame azt szerette volna, ha Tengo a karjaiba öleli. Azt akarta, hogy a férfi nagy kezei becézgessék a testét. Egész testén érezni akarta a férfi testének melegét. Azt kívánta, hogy Tengo tetőtől talpig, mindenhol simogassa végig. Melegítsen föl. Űzze ki belőlem ezt a csontig ható hideget. Aztán hatoljon belém, és mozogjon hevesen. Ahogy a kanál köröz a kakaóban: lassan, a pohár legmélyéig. Ha ezt megtenné velem, én nem bánnám, ha itt, azonnal meghalnék. Komolyan.

*

Bár… Tényleg komolyan gondolom én ezt? – töprengett Aomame. Mert ha valóban így alakulna, talán már nem is akarnék meghalni. Lehet, hogy örökre vele akarnék maradni. Elhatározásom, hogy most már meghalhatok, úgy párologna el valahova, mint harmat a reggeli napsugárban. De az is lehet, hogy kedvem támadna megölni. Először lelőném őt a Heckler & Kochhal, aztán kiloccsantanám az agyvelőmet. Hogy ott mi történne, hogy én mit művelnék, az teljességgel megjósolhatatlan.

És most mit csinálják?

Nem tudta eldönteni, hogy mit csináljon. Egyre hevesebben lihegett. Ezerféle ötlet viharzott át a fején, képtelen volt összeszedni a gondolatait. Vajon mi a helyes, mi a helytelen? Csak egyetlenegyet tud: azt akarja, hogy itt és most, azonnal öleljék át Tengo erős karjai. Ami utána jön, azzal majd utána foglalkozik. Azt döntse el nyugodtan akár az Isten, akár az Ördög.

*

Aomame döntésre jutott. Kiment a mosdóba, arcáról letörölte a könnyek nyomát. A tükörbe nézve gyorsan rendbe szedte a haját. Az arca viharvert, leharcolt. Szemei vereresek. A ruha, ami rajta van, szintén borzasztó. Kifakult melegítő, az övébe dugott kilenc milliméteres automata pisztoly hátul fura dudort képez. A férfi előtt, aki után húsz éve sóvárog, mégse így kellene megjelenni. Hogy miért nem valami rendesebb ruhát vett fel? De most már mindegy. Átöltözni nincs ideje. Mezítláb beleugrott egy edzőcipőbe, az ajtót be se zárta, és leviharzott három szintet a vészlépcsőn. Átszaladt az úton, bement a kihalt parkba, egész a csúszdáig. De Tengo már nem volt ott. A higanylámpák mesterséges fénye alatti csúszdán már senki se volt. A hely sötétebb és hidegebb volt, mint a hold túloldala. Kihalt.

Vajon az iménti puszta érzékcsalódás lett volna?

Nem, nem az volt, gondolta a kifulladt Aomame. Egy kicsivel előbb Tengo még itt volt. Tévedés kizárva. A nő felmászott a csúszdára, fölegyenesedett, és körülnézett. Embert sehol se látni. De Tengo még biztos nem járhat messze. Néhány perccel ezelőtt még itt volt. Négy vagy öt perce, annál nem több. Futva még utolérné.

Aomame mégis meggondolta, és szinte erőnek erejével visszatartotta magát. Nem, nem szabad, ilyet nem lehet csinálni. Hiszen azt sem tudja, hogy a férfi merre indult el. Éjnek évadján cél nélkül futkározni Kóendzsiben, Tengót kutatva: nem, inkább hagyjuk. Nekem nem szabad ilyet csinálnom. Míg Aomame a verandán, a kerti széken ülve egyre azon habozott, hogy mit csináljon, Tengo lemászott a csúszdáról, és szépen eltűnt valamerre. Ha belegondolunk, ezt kaptam a sorstól. Egyre csak haboztam, egy időre elvesztettem az ítélőképességem, és azalatt Tengónak nyoma is veszett. Ez jutott nekem, na – gondolta Aomame.

Végeredményben jól van ez így, mondogatta magának. Valószínűleg így volt helyes. És legalább összetalálkozhattam Tengóval. Csak egy úttestnyi távolság volt közöttünk, láthattam őt, és beleremeghettem a lehetőségbe, hogy a karjában tart. Akkor is, ha csak pár percig tartott, megízlelhettem azt a féktelen örömet és

várakozást. Aomame lehunyta a szemét, szorosan a csúszda korlátjába kapaszkodott, és összeszorította a száját.

Aztán ugyanabban a testhelyzetben, mint Tengo, leült a csúszda tetején, és fölnézett a délnyugati égre. Ott sorakozott a két hold, a nagy meg a kicsi. Aztán odanézett az apartmanházra, a második emeleti verandájára. A lakásában világos van. Ő nem sokkal ezelőtt még annak a lakásnak a verandájáról figyelte az itt üldögélő Tengót. Mintha a verandán még mindig ott lengedezne saját óriási habozása.

1Q84: ez a világ ezt az elnevezést kapta. Én úgy fél éve beléptem ebbe a világba, és most próbálok kikeveredni belőle. Nem saját akaratomból jöttem be, de saját akaratomból akarok távozni. Tengo azután is itt marad, hogy én már eltűntem. Nekem persze fogalmam sincs, hogy Tengo számára hogyan alakul ez a világ. Arra sincs mód, hogy meggyőződjek róla. De az se baj. Arra készülök, hogy meghaljak érte. Saját magamért nem tudtam élni. Ettől a lehetőségtől én jó korán megfosztattam. Cserébe azonban meghalhatok érte. Ez így rendben is van. Mosolyogva tudok meghalni.

Ez nem hazugság!

*

Aomame megpróbált valamennyit, bármilyen keveset is elfogni a levegőből, amit Tengo hagyott maga után a csúszdánál. De onnan már minden melegség eltűnt. Az őszt idéző esti szél suhogott a gyertyának lombjai közt, és minden nyomot eltörölt, ami ott maradt. Aomame akkor is végtelenül sokáig ült ott, a két holdat bámulva. Fürdött érzelemmentes, fura sugarukban. A nagyváros zaja, mely sokféle hangból állt össze eggyé, megszakítatlan basszus szólamként ölelte körül Aomamét. Eszébe jutott a gyorsforgalmi út tűzlépcsőjén hálóját szövő pókocska. Vajon él még az a pók, és szövi még a hálóját?

Aomame elmosolyodott.

Készen állok, gondolta.

De előtte még el kell mennem egy helyre.

22 | **TENGO**
Ameddig két hold van az égen

Tengo lekászálódott a csúszdáról, elhagyta a játszóteret, majd céltalanul kószált a környéken. Utcáról utcára kóválygott. Szinte észre sem vette, hogy merre jár. Gyaloglás közben azon igyekezett, hogy amennyire lehet, világos körvonalakat adjon a fejében hömpölygő végtelen gondolatfolyamnak. De erőlködhetett akárhogy, már nem tudott összeszedetten gondolkodni. Azért nem, mert ott a csúszda tetején túlságosan sokféle ügyről gondolkodott egyszerre. A megduplázódott holdról, a vér kötelékéről, az új indulásokról az életben, a szédüléssel járó éber álmokról, Fukaeriről és a *Légből szőtt gubó*ról, és Aomaméról, aki elvileg a környéken rejtőzködik. Tengo fejében kavarogtak a gondolatok, koncentrálóképessége a határaihoz közeledett. Ha lehet, szeretett volna azonnal bedőlni egy ágyba, és aludni egy kiadósat. A többit ráérne holnap reggel, ébredés után végiggondolni. El nem tudta képzelni, hogy ennél több gondolkodás eljuttatná valami értelmes végkifejlethez.

Amikor Tengo hazaért, Fukaerit az íróasztalnál találta, amint egy kis zsebkéssel lelkesen ceruzákat farag. Tengo asztali írószertartójában mindig volt úgy tíz ceruza, ezek száma mostanra úgy húszra nőtt. A lány szinte csodálatra méltóan szépre faragta a ceruzákat. Tengo nem is látott még ilyen szépeket. Hegyük olyan éles volt, mint egy varrótűé.

– Volt egy telefonod – mondta a lány, közben ujjával próbálgatva, hogy eléggé élesre vannak-e hegyezve a ceruzák.

– Arról volt szó, hogy nem veszed föl a telefont.

– Ez fontos hívás volt.

Biztos a csengéséből tudta, hogy fontos.

– Mit akartak? – kérdezte a férfi.

– Azt nem mondták.

– A csikurai intézetből hívtak, ugye?

– Jó lenne, ha telefonálnál.

– Azt mondták, hogy hívjam fel őket?

– Nem baj, ha későn, de még ma.

Tengo felsóhajtott:

– Nem tudom a számukat.

– Én tudom.

A lány megjegyezte a számot, amit Tengo most felfirkantott egy jegyzetlapra. Az órára nézett. Fél kilenc volt.

– Mikor hívtak? – kérdezte a lányt.

– Nem régen.

Tengo kiment a konyhába, és ivott egy pohár vizet. Mindkét kezével a mosogató szélére támaszkodott, lehunyta a szemét, majd miután meggyőződött róla, hogy normális ember módjára működik a feje, átment a telefonhoz, és tárcsázta a számot. Lehet, hogy meghalt az apja. Az legalábbis biztos, hogy élet-halál kérdésről van szó. Ha nem valami fontos ügy lenne, nem hívnák fel ilyen késő este.

A telefont egy nő vette föl. Tengo bemondta a nevét, meg azt, hogy azért hívta vissza őket, mert az imént keresték.

– Ön Kavana úr fia, igaz? – kérdezték a vonal másik végén.

– Igen – válaszolt Tengo.

– Nemrégen találkoztunk – mondta a nő.

Tengo előtt felrémlett a fémkeretes szemüveget viselő középkorú nővér arca. A nevét nem tudta felidézni.

A férfi köszönt, majd így szólt:

– Úgy tudom, az imént kerestek.

– Igen, így van. Átkapcsolom a kezelőorvoshoz, kérem, vele beszéljen!

Tengo a kagylót füléhez szorítva várta, hogy kapcsoljon a telefon. Elég sokáig váratták. Szinte egy örökkévalóságig szólt *A legelő hősei* egyszerű dallama. Tengo lehunyt szemmel maga elé idézte a Bószó-tengerparton álló intézet hangulatát. Sűrűn sorakozó fákkal teli, terebélyesen burjánzó fenyőliget, a fák között suhanó tengeri szél. A Csendes-óceán szüntelenül partnak ütköző hullámai. A kihalt előtér, ahol nem lehet látogatókat látni. A gurulós ágyak gumikerekeinek hangja a folyosón. A napszívta függönyök. A nővérek pedánsan vasalt fehér egyenruhája. Az ebédlő rossz ízű, gyenge kávéja.

Az orvos végre fölvette a telefont:

– Elnézést kérek, hogy megvárattam. Csak az imént sürgősen meg kellett néznem egy másik beteget.

– Kérem, ez természetes – mondta Tengo, és megpróbálta felidézni a kezelőorvos arcát. De ha jobban utánagondolt, ő egyszer sem találkozott ezzel az orvossal. Még nem dolgozik rendesen a feje. – Mi történt apámmal?

Az orvos kis várakozás után mondta:

– Ma nem történt semmi különös, nem erről van szó, de egy ideje nem túl jó az állapota, és ez krónikussá vált. Nehezemre esik közölnöm, de az édesapja kómában van.

– Kómában – ismételte el Tengo.

– Egyfolytában, mélyen alszik.

– Vagyis nincs eszméletén?

– Pontosan erről van szó.

Tengo elgondolkodott. Valahogy munkára kell fognia a fejét.

– Apám talán valamilyen betegség miatt esett kómába?

– Nem, nem egészen ez a helyzet – felelte az orvos kissé vonakodva.

Tengo várt.

– Elég nehéz ezt telefonon elmagyarázni, de az édesapjának nincs különösebb baja. Nem küzd például rákkal, tüdőgyulladással vagy hasonló, egyértelmű néven nevezhető betegséggel. Orvosi szempontból nem lehet semmiféle, jól beazonosítható tünetet megállapítani. Azonban, és nem tudni, hogy mitől, de édesapjánál szemmel látható módon esik az életműködések fönntartását biztosító energia szintje. Mivel azonban ennek okát nem ismerjük, kezelési módot sem találunk. Infúziót állandóan kap, a tápanyagokat tehát pótoljuk, de ez csak tüneti kezelés. Nem szünteti meg az okot.

– Föltehetnék egy egyenes kérdést? – mondta Tengo.

– Természetesen – felelte az orvos.

– Arról van szó, hogy apám már nem él sokáig?

– Ha nem következik be változás, akkor nagy rá az esély, hogy nem.

– Ez talán végelgyengülés, vagy valami hasonló?

Az orvos a vonal másik végén sokféleképpen érthető hangot hallatott.

– Édesapja még csak a hatvanas éveiben jár. Ebben az életkorban még nem jellemző a végelgyengülés, ráadásul egy alapvetően egészséges emberről van szó. A demencián kívül semmi néven nevezhető betegsége nincsen. A rendszeres fizikaierőnlét-felméréseken meglehetősen jó eredményei vannak. Semmiféle különösebb problémát nem vettünk észre.

Az orvos itt elhallgatott egy kicsit, aztán folytatta:

– Bár… az utóbbi néhány napban talán mégis voltak a végelgyengüléshez hasonló tünetei, ahogy ön is mondta. Életfunkciói minden területen hanyatlást mutattak, mintha szűnne benne az élni akarás. Ez az állapot azonban inkább a nyolcvanas

éveik második felében járó embereknél szokott bekövetkezni. Abban az életkorban látni arra példát, hogy valaki belefárad, nem akar tovább élni, és többé nem hajlandó megtenni az életben maradáshoz szükséges erőfeszítéseket. Jelen pillanatban azonban számomra érthetetlen, hogy miért következik be valami hasonló a hatvanas éveiben járó Kavana úrnál.

Tengo az ajkába harapva töprengett egy darabig.

– Nagyjából mikor kezdődött a kóma? – kérdezte.

– Három napja – felelte az orvos.

– És a három nap alatt nem tért magához?

– Egyszer sem.

– És életfunkciói egyre gyengülnek.

Az orvos erre így felelt:

– Nem rohamosan, de mint az imént mondtam, apránként és szemmel láthatóan mégis csökken az életereje. Mint amikor egy vonat lassít, és a megálláshoz készülődik.

– Mennyi időnk van még körülbelül?

– Nem tudom pontosan megmondani. De ha nem áll be változás, akkor lehetséges, hogy a legrosszabb esetben csak egy hét – felelte az orvos.

Tengo fogást váltott a telefonkagylón, és ismét az ajkába harapott.

– Holnap odamegyek. A közeljövőben úgyis el akartam menni, akkor is, ha nem telefonáltak volna. De nagyon jó, hogy megkerestek. Hálás vagyok érte.

Úgy tűnt, az orvos megnyugodott:

– Mindenképpen jöjjön el! A legjobb, ha minél hamarabb meglátogatja. Lehet, hogy beszélni nem tud vele, de azt hiszem, az édesapja örülni fog, ha ön eljön hozzá.

– De nincs eszméletén, igaz?

– Nincs.

– Fájdalmai vannak?

– Jelen pillanatban nincsenek. Feltehetőleg nincsenek. Ez szerencse a szerencsétlenségben. Csupán mélyen alszik.

– Nagyon szépen köszönöm – mondta Tengo.

– Kavana úr – szólalt meg az orvos –, az ön édesapjával, hogy is mondjam csak, alig kellett foglalkoznunk. Olyan ember volt, aki senkinek nincs terhére.

– Mindig ilyen volt – felelte Tengo, majd még egyszer köszönetét mondott az orvosnak, és letette a telefont.

*

Kávét melegített, aztán eliszogatta, Fukaeri mellé telepedve az asztalhoz.

– Holnap elmész – érdeklődött Fukaeri.

Tengo bólintott:

– Reggel vonatra ülök, mert megint el kell mennem a macskák városába.

– Elmész a Macskavárosba – mondta Fukaeri kifejezéstelen arccal.

– Te pedig itt vársz – kérdezte Tengo a lánytól. Fukaeri mellett élve rászokott, hogy kérdő hangsúly nélkül kérdezzen.

– Én itt várok.

– Én meg egymagamban megyek a macskák városába – mondta Tengo, és kortyolt egyet a kávéból. Aztán hirtelen eszébe jutott, és megkérdezte a lányt: – Te nem kérsz valamit inni?

– Fehérbort, ha van.

Tengo kinyitotta a hűtőt, és hideg fehérbor után kutatott. Valahol a hűtő mélyén talált is egy chardonnay-t, amit nemrég valami

leértékelésen vett. Az üveg címkéjén egy vaddisznó képe volt. Kihúzta a dugót, töltött egy borospohárba, és odatette Fukaeri elé. Habozott egy kicsit, de aztán magának is töltött. Valóban, jobban esik a bor, mint a kávé. A bor túl hideg volt, meg elég édes is, de az alkohol egy kicsit megnyugtatta Tengót.

– Holnap elmész a macskák városába – ismételte meg Fukaeri.

– A kora reggeli vonattal – hagyta jóvá Tengo.

Amint megdöntötte a poharát, Tengónak eszébe jutott, hogy belelövellte ondóját az asztal másik végén vele szemben ülő, szépséges tizenhét éves kislány testébe. Ez csak most, az elmúlt éjjel történt, mégis olyan, mintha a távoli múlthoz tartozna. Annyira, hogy Tengo szinte történelmi eseményként gondolt rá. De amit akkor érzett, az mégis tapinthatóan ott van még a testében.

– Nem csak egy hold van – Tengo úgy mondta, mint aki bevall valamit, lassan forgatva poharát a kezében. – Az előbb fölnéztem az égre, és kettő volt a holdból. Egy nagy sárga meg egy kis zöld. Lehet, hogy korábban is így volt, de én nem vettem észre. Csak az előbb láttam meg.

Fukaeri semmilyen kommentet nem fűzött ahhoz, hogy növekedett a holdak száma. Nem olyan benyomást tett, mint akit meglepett ez a bejelentés. Az arcán semmilyen változás nem látszott. Még csak a vállát se húzta föl, kicsit se. Úgy tűnt, hogy ez számára nem különösebben friss hír.

– Csak úgy mondom, hogy a *Légből szőtt gubó* világában is két hold van az égen – mondta Tengo. – És az új hold pontosan olyan volt, amilyennek én leírtam. Méretre is, színre is ugyanolyan.

Fukaeri egyre csak hallgatott. Választ nem igénylő kérdésekre ő nem válaszol.

– Hogy történhetett ez? Hogyan lehetséges ilyesmi?

Választ persze nem kapott.

Tengo elszánta magát, és világosan megkérdezte:

– Ez azt jelenti, hogy belekerültünk a *Légből szőtt gubó*ban leírt világba?

Fukaeri egy darabig figyelmesen vizsgálgatta körmei formáját mindkét kezén. Aztán megszólalt:

– Mert mi ketten írtuk a könyvet.

Tengo letette poharát az asztalra, aztán Fukaerihez fordult:

– Mi ketten megírtuk a *Légből szőtt gubó*t, aztán kiadtuk. Együtt végeztük el a munkát. A könyvből bestseller lett, a világba kiáramlott az információ az apró emberekről, meg a mazáról, meg a dótáról. Az egész folyományaként mindketten beléptünk ebbe az új, módosult világba. Erről van szó?

– Te játszod a befogadó szerepét.

– Én játszom a befogadó szerepét – ismételte el Tengo. – Valóban, a *Légből szőtt gubó*ban írtam a befogadóról. De hogy az mégis micsoda, azt már nem nagyon értettem. Konkrétan mégis mi egy befogadó szerepe?

Fukaeri megrázta a fejét. Vagyis nem tudja megmagyarázni.

Ha valamit magyarázni kell, azt magyarázhatják már akárhogy, úgyse fogod megérteni – mondta valamikor Tengo apja.

– Jobb, ha mi együtt vagyunk – mondta Fukaeri. – Amíg ő elő nem kerül.

Tengo egy ideig némán figyelte Fukaeri arcát. Próbálta megfejteni, hogy mit mond az az arc. Csakhogy semmiféle kifejezést nem látott rajta. Ahogy máskor se. A férfi önkéntelenül félrebillentette a fejét, és kinézett az ablakon. A holdak azonban nem látszottak. Csupán villanyoszlopokat és összetekeredett, rém ronda vezetékeket lehetett látni.

Tengo megszólalt:

– Ahhoz, hogy valaki magára vállalhassa a befogadó szerepét, szüksége van valamilyen különleges adottságra?

Fukaeri kicsit oldalra húzta az állát. Szóval igen.

– De a *Légből szőtt gubó* eredetileg a te regényed. Te hoztad létre. Belőled jött elő. Engem véletlenül kértek föl, és pusztán csak rendbe szedtem a szöveget. Egyszerű iparos vagyok, semmit több.

– Mert mi ketten írtuk a könyvet – ismételte el Fukaeri korábbi szavait.

Tengo önkéntelenül a halántékához szorította ujjhegyeit:

– Vagyis én azóta tudtomon kívül ellátom a befogadó feladatát?

– Már azelőtt is elláttad – felelte Fukaeri, aztán jobb mutatóujjával előbb magára, majd Tengóra mutatott: – Én az érzékelő, te a befogadó.

– *Perceiver* és *receiver.* Vagyis te érzékelsz, én pedig befogadom, amit érzékeltél. Így van? – fordította le Tengo.

Fukaeri biccentett.

Tengo arca kicsit összegyűrődött:

– Te pedig tudtad, hogy én vagyok a befogadó, vagy azt tudtad, hogy megvannak hozzá az adottságaim, pontosan ezért bíztad rám a *Légből szőtt gubó* átdolgozását. Amit te érzékeltél, az általam könyvvé formálódott. Így volt?

Válasz nem jött.

Tengo rendbe szedte arcvonásait, és Fukaeri szemébe nézve mondta:

– A konkrét pillanatot még nem tudom meghatározni, de akkortájt én átléptem ebbe a kétholdas világba. Eddig egyszerűen csak átsiklottam a tény fölött. Esténként egyszer se néztem föl az égre, azért nem vettem észre, hogy több van a holdból, így történt, igaz?

Fukaeri nem törte meg hallgatását. Némasága apró szemű por módjára, csendesen kavargóit a levegőben. Ezt a port egy különleges térből előbukkanó molypilleraj épp csak az imént szórta szét a levegőbe. Tengo egy darabig elbámulta a formákat, melyeket

a por rajzolt a levegőbe. Úgy érezte magát, mint egy tegnapelőtti újság. Az információk nap mint nap frissülnek. Csak éppen vele egyet sem oszt meg senki.

– Menthetetlenül összekeveredett az ok és az okozat – szedte össze magát a férfi. – Nem tudni, hogyan jöttek sorba, hogy melyik volt előbb, melyik később. A lényeg azonban, hogy mi beléptünk ebbe az új világba.

Fukaeri felemelte a fejét, és Tengo szemébe nézett. Lehet, hogy csak képzelődött, de Tengo mintha valami kedves fényt látott volna megcsillanni a pupilláiban.

– A lényeg, hogy már nincs meg az eredeti világ – mondta a férfi.

Fukaeri kicsit felhúzta a vállát:

– Mi itt fogunk élni.

– A két hold világában?

Fukaeri erre nem válaszolt. A szépséges tizenhét éves leányzó egyenes vonallá keskenyítette a száját, és egyenesen Tengo szemébe nézett, ahogy Aomame nézett a tízéves Tengo szemébe a tanítás utáni osztályteremben. Erős és mély koncentráció volt a tekintetében. Tengo úgy érezte, hogy Fukaeri pillantására rögvest kővé válik. Hogy megkövül, és átváltozik egy újabb holddá. Torz formájú, kicsike holddá. Valamivel később Fukaeri végre levette róla a tekintetét. Aztán fölemelte jobb kezét, ujjait lágyan saját halántékához érintette. Mintha egy önmagában rejlő titkos gondolatot akarna kiolvasni.

– Te kerested őt – kérdezte a kislány. – Igen.

– De nem találtad meg.

– Nem találtam meg – hagyta helyben Tengo.

Nem találta meg Aomamét. Viszont fölfedezte, hogy kettő van a holdból, mert Fukaeri sejtető szavainak engedelmeskedve feltúrta az emlékeit, és ennek eredményeképpen kíváncsi lett a holdra.

A kislány épp csak egy kicsit elfordította tekintetét, és kezébe vette a borospoharat. Egy darabig a szájában tartogatta a bort, aztán olyan vigyázva nyelte le, mint egy bogár a harmatot, amit szipákolt.

Tengo megszólalt:

– Te azt mondod, hogy rejtőzködik valahol. Akkor meg nem lesz olyan egyszerű megtalálni.

– Nem kell aggódnod – felelte a kislány.

– Nem kell aggódnom – Tengo pusztán csak elismételte a másik szavait.

Fukaeri óriásit bólintott.

– Vagyis akkor meg fogom őt találni?

– Ő talál meg téged – mondta halkan a kislány. Hangja olyan volt, mint a lágy mezőkön futkározó szél.

– Itt, Kóendzsiben?

Fukaeri kicsit félrehajtotta a fejét. Vagyis ezt nem tudja. – Valahol – tette hozzá.

– Valahol *ebben a világban* – mondta Tengo.

Fukaeri rábólintott:

– Amíg két hold van az égen.

– Úgy látszik, nincs más, hinnem kell neked – adta föl Tengo némi gondolkodás után.

– Én érzékelek, te befogadsz – mondta mélyen elgondolkodva a kislány.

– Te érzékelsz, én befogadok – mondta utána Tengo.

Fukaeri bólintott.

És ezért *voltunk mi együtt,* akarta volna Tengo megkérdezni Fukaeritől. Abban a tomboló viharban, tegnap éjjel. Mégis mit jelentett az? De nem kérdezte meg. Valószínűleg nem lenne

megfelelő kérdés. És úgyse kapna rá választ. Tengo tisztában volt ezzel.

Ha valamit magyarázni kell, azt magyarázhatják már akárhogy, úgyse fogod megérteni – mondta valamikor Tengo apja.

– Te érzékelsz, én befogadok – ismételte el megint Tengo.

– Ugyanúgy, mint mikor átdolgoztam a *Légből szőtt gubó*t.

Fukaeri megrázta a fejét, aztán hátradobta a haját, és fölfedte egyik helyes kis fülét. Mint aki fölállítja egy vevőkészülék antennáját.

– Ez nem ugyanolyan – jelentette ki –, mert te megváltoztál.

– Megváltoztam – ismételte el Tengo.

Fukaeri bólintott.

– Hogyan változtam meg?

Fukaeri jó sokáig belebámult a kezében tartott borospohárba, mintha valami fontosat látna ott.

– Ha elmentél a macskák városába, megérted – mondta végül a szépséges kislány. Aztán kortyolt egyet a fehérborból, még mindig fölfedett füllel.

23 | **AOMAME**
Tegyen tigrist a motorjába!

Aomame reggel hat után ébredt. Szép, napos reggel volt. Készített magának egy kávét, kenyeret pirított, és megette. Tojást is főzött. Megnézte a tévében a híreket, és megbizonyosodott afelől, hogy az Előfutár vezetőjének haláláról még mindig nem esik szó. Vagyis nem értesítették a rendőrséget, nem adták az emberek tudtára, hanem bizonyára titokban megszabadultak a holttesttől. Ha így történt, az se baj. Nem túl jelentős kérdés. Egy halott emberrel bánhatunk akárhogy, az úgyis mindenképpen halott ember. A tény, hogy halott, nem változik.

Nyolckor lezuhanyozott, majd a fürdőszobatükör előtt alaposan kifésülte a haját, és fölkent egy kis rúzst, halványan, épp csak annyira, hogy szinte nem is látszott. Harisnyát húzott, fölvette fehér selyemblúzát, melyet a beépített szekrénybe akasztott, és egy divatos Junko Shimada kosztümöt öltött magára. Kicsit megmozgatta és ide-oda forgatta tagjait, helyére igazgatva a merevítős, szivacsos melltartót, azon gondolkodva, hogy bárcsak nagyobb lenne egy kicsit a melle. Ezt úgy hetvenkétezerszer biztos gondolta már a tükör előtt. De nem baj. Hogy mire és hányszor gondolok, az az én dolgom. És ha ez a hetvenkét-ezer-egyedik alkalom, akkor mi van? Legalábbis amíg élek, azon gondolkodom, amin akarok, amikor, ahogy és ahányszor csak akarom. Nekem senki ne reklamáljon! Azzal Aomame belebújt Charles Jourdan márkájú magassarkújába.

Odaállt az előszoba egész alakos tükre elé, és ellenőrizte, hogy ruhája tökéletesen áll-e rajta. A tükörbe nézve kicsit felvonta egyik vállát, és az jutott eszébe, vajon nem hasonlít-e egy kicsit Faye Dunawayre *A Thomas Crown-ügy*ből. A színésznő a filmben egy biztosító hideg penge módjára éleseszű nyomozóját játssza. Hidegfejű, szexis, nagyon jól áll neki a kosztüm. Nos, Aomame persze nem úgy nézett ki, mint Faye Dunaway, de némiképp hasonló

benyomást tett. Azt legalábbis nem lehet mondani, hogy *kicsit se hasonlót.* Azt a semmihez se hasonlítható benyomást tette, ami csakis az elsőrangú profikból árad. Válltáskájában ráadásul ott lapult a kemény és hideg pisztoly.

*

Föltette kisebb méretű Ray-Ban napszemüvegét, és útnak indult. Bement a parkba a lakás túloldalán, megállt a csúszda előtt, melyen előző este Tengo üldögélt, és újra felidézte a látványt. Úgy tizenkét órával ezelőtt itt volt a *valóságos* Tengo, egy úttestnyi távolságra onnan, ahol a nő lakott. Egymagában, csöndesen üldögélt, hosszasan bámulta a holdakat. Ugyanazt a két holdat, amit Aomame is nézett.

Úgy érezte, tulajdonképpen csoda, hogy Tengóra bukkant. Ez egyfajta kinyilatkoztatás is volt. Valami odahozta Tengót elébe. És ez az esemény nagyon megváltoztatta Aomame testének elrendezését. Reggeli ébredése óta egész testében érezte ennek csikorgását. Megjelent előttem, majd eltűnt. Beszélni se tudtunk, egymást megérinteni se. De abban a rövid időben rengeteg mindent fölfordított bennem. Szó szerint, mint mikor kanállal megkeverik a kakaót: testemet-lelkemet fölkavarta. A belemig, a méhemig.

Aomame vagy öt percig álldogált ott, egyik kezét a csúszda lépcsőjén nyugtatva, arcát pici grimaszba húzva, cipője tűsarkával rugdosva a földet. Megbizonyosodott róla, hogy teste-lelke föl van kavarva, és megízlelte az érzést. Aztán elhatározta magát, maga mögött hagyta a parkot, kiment egy nagyobb útig, és fogott egy taxit.

*

– Először menjen el Jógáig, onnan pedig az ikedzsiri kijárathoz a hármas számú gyorsforgalmin – mondta Aomame a sofőrnek.

A sofőr természetesen összezavarodott:

– De hölgyem, mégis mi lesz a végállomás? – kérdezte, tulajdonképpen idegeskedés nélkül.

– Az ikedzsiri kijárat. Egyelőre.

– Az ezerszer közelebb van, ha innen közvetlenül Ikedzsiribe megyünk. Jóga felé menni óriási kerülő, és reggel, ebben az időpontban végig áll a hármas gyorsforgalmi befelé vezető szakasza. Szinte egyáltalán nem halad. Ez olyan biztos, mint az, hogy ma szerda van.

– Mindegy, ha dugó van. Az is teljesen mindegy, hogy ma csütörtök van-e, péntek vagy a császár születésnapja. A lényeg, hogy Jógánál menjen föl a gyorsforgalmira! Időm, az bármenynyi van.

A sofőr harmincas évei elején első felében járhatott, sovány, fehér, vékony arca volt. Úgy nézett ki, mint egy óvatos növényevő állat. Álla kidugva, mint a Húsvét-szigetek kőszobraié. A tükörből szemügyre vette Aomame arcát. Próbálta róla leolvasni, hogy a kedves utas szimplán bolond-e, vagy valami nem átlagos szerzet, aki balhés ügybe keveredett. De hát az ilyesmit nem könnyű leolvasni, főleg nem abban a kis tükörben.

Aomame kivette válltáskájából a pénztárcáját, előhúzott egy tízezrest, ami úgy nézett ki, mintha most nyomták volna, és odadugta a sofőr orra elé.

– A visszajáró a magáé! Számlát se kérek – mondta röviden. – Úgyhogy jó lenne, ha nem magyarázna fölöslegesen, hanem csinálná, amit mondok. Először irány Jóga, ott fölmegyünk a gyorsforgalmira, és elmegyünk Ikedzsiriig. Ennyi pénzből kijön a viteldíj, akkor is, ha dugó van, nem?

– Persze, hogy kijön – mondta még mindig gyanakodva a sofőr. – De hölgyem, talán valami különleges programja van a gyorsforgalmin?

Aomame zászló módjára meglengette a tízezrest:

– Ha nem indul el, akkor kiszállok és fogok egy másik taxit, úgyhogy lehetőleg gyorsan döntse el, hogy megyünk-e vagy se.

A sofőr vagy tíz másodpercre összeráncolta a szemöldökét, és elnézte a tízezrest. Aztán döntött, és érte nyúlt. Miután a fény felé

fordítva megbizonyosodott róla, hogy valódi, bedugta a tárcájába.

– Rendben van. Indulhatunk, irány a hármas gyorsforgalmi. De tényleg elege lesz, annyira be van dugulva. Jóga és Ikedzsiri között pedig nincs kijárat. Nyilvános vécé sincs, szóval, ha úgy érzi, hogy el kellene mennie, akkor most intézze el!

– Nem kell, már indulhat is!

A sofőr kikormányozott a lakóövezetből, felment a nyolcas körgyűrűre, és a zsúfolt úton Jóga felé vette az irányt. Ezalatt egyikük sem szólt egyetlen szót sem. A sofőr végig a híreket hallgatta a rádióban. Aomamét lefoglalták saját gondolatai. Mikor a gyorsforgalmi felhajtójának közelében jártak, a sofőr lehalkította a rádiót, és így szólt Aomaméhoz:

– Ne vegye tolakodásnak, hölgyem, de ön valami speciális foglalkozást űz?

– Egy biztosító nyomozója vagyok – vágta rá Aomame egyből.

– Egy biztosító nyomozója – ismételte el a sofőr óvatosan a szót, mintha olyan ételt ízlelgetne, amilyet eddig nem kóstolt.

– Biztosítási csalásokat derítek föl – magyarázta Aomame.

– Óóó – mondta a sofőr, mint akire ez nagy benyomást tett.

– És a hármas gyorsforgalminak valami köze van egy ilyen biztosítási csaláshoz vagy mihez.

– Bizony!

– Tisztára, mint abban a filmben.

– Melyik filmben?

– Nagyon régi film. Steve McQueen játszik benne. Na… Elfelejtettem a címét.

– *A Thomas Crown-ügy* – árulta el Aomame.

– Az, az! Arra gondoltam. Faye Dunaway egy biztosító nyomozója benne. Rablásra kötött biztosítások szakértője. McQueen meg

milliomos, aki szórakozásból követ el rablásokat. Jó film volt, még középiskolás koromban láttam. Bírtam a zenéjét. Vagány volt.

– Michel Legrand.

A sofőr halkan eldúdolta az első négy taktust. Aztán a tükörbe pillantott, és még egyszer alaposan szemügyre vette Aomame ott tükröződő arcát.

– Most, hogy így mondja, ön valahogy hasonló benyomást tesz, mint az akkori Faye Dunaway.

– Köszönöm szépen – mondta Aomame. Némi erőfeszítésébe került elrejteni a szája szögletében bujkáló mosolyt.

*

A hármas gyorsforgalmi gyönyörűen be volt dugulva, ahogy a sofőr előre megjósolta. Száz métert se tettek meg a feljáró után, és már kezdődött is a torlódás. Olyan szép példája volt a dugóknak, hogy a dugók nagykönyvébe kívánkozott. Aomame azonban éppen ezt akarta. Ugyanaz a ruha, ugyanaz az út, ugyanaz a torlódás. Azt is sajnálta, hogy a rádióból nem Janáček *Sinfoniettá*ja szól, meg azt is, hogy ez a rádió nem olyan jól szól, mint az a másik, ami abba a Toyota Crown Royal Saloonba volt szerelve, de ez túl magas elvárás lett volna.

Az autó kamionok közé szorulva araszolt előre. Hosszú ideig egy helyben állt, aztán mintha hirtelen eszébe jutott volna, megint ment előre egy kicsit. A szomszéd sávban haladó áruszállító hűtőkocsi fiatal vezetője képregényekbe merült, míg állt a sor. Egy krémszínű Toyota Corona Mark II-ben ülő középkorú házaspár gondterhelt arccal figyelt előre, egyetlen szó nélkül. Valószínűleg nincs miről beszélniük. Vagy lehet, hogy amiatt hallgattak el, amiről beszélgettek. Aomame mélyen belesüppedt az ülésbe, és elborították a gondolatai, a sofőr meg a rádióműsorra fülelt.

Nagy nehezen eljutottak a Komazava feliratig, onnan pedig csigalassúsággal haladtak Szangendzsaja felé. Aomame néha fölemelte a fejét, és kibámult az ablakon. Ezt a várost is most látom

utoljára. Valahova nagyon messzire megyek innen. De Tokióra akkor sem tudott szeretettel gondolni. A gyorsforgalmi mellett csupa ronda épület sorakozott, szürkére piszkolódva az autók kipufogógázától, mindenhol teleaggatva rikítóan hivalkodó hirdetőtáblákkal. Rossz kedve lett, ahogy ezt a látképet elnézte. Vajon miért kell az embereknek direkt ilyen nyomasztó tereket kialakítaniuk? Nem kell, hogy a világ az utolsó sarkáig szép legyen. De ilyen rondának se kell lennie, nem?

Aztán Aomame végre meglátott egy ismerős helyet. Azt a helyet, ahol kiszállt abból a másik taxiból. Az a titokzatoskodó középkorú sofőr árulta el Aomaménak, hogy ott van egy vészlépcső. Távolabb az út mentén feltűnt az ESSO olajcég óriási hirdetőtáblája: egy szélesen mosolygó tigris, mancsában töltőpisztollyal. Ugyanaz a hirdetés, mint akkor volt.

Tegyen tigrist a motorjába!

Aomame hirtelen szomjasnak érezte magát. Köhintett egyet, aztán beletúrt a táskájába, és citromízű köhögés elleni cukorkát vett elő. Egyet a szájába tett, a dobozt visszadugta a táskájába. Ha már úgyis a táskájában nyúlkált, megszorította a Heckler &. Koch markolatát. Kezében érezte a fegyver keménységét és súlyát. Igen, rendben van, gondolta. Az autó megint haladt egy keveset előre.

– Menjen át a bal sávba! – mondta Aomame a sofőrnek.

– A jobb sáv még mindig jobban halad valamivel – ellenkezett puhán a sofőr. – A kijárat Ikedzsirinél a jobb oldalon van, ha most átsorolunk balra, megnehezítjük a saját dolgunkat.

Aomame nem fogadott el ellenvetést:

– Az mindegy, soroljon át balra!

– Ha úgy kívánja – törődött bele a sofőr.

Kidugta az ablakon a kezét, jelzett a mögöttük jövő hűtőkocsi vezetőjének, és miután meggyőződött róla, hogy jelzését tényleg észrevették, befurakodott a bal sávba. Ötven métert haladhattak előre, amikor az autók megint mind megálltak.

– Itt kiszállok, nyissa ki az ajtót!

– Kiszáll? – képedt el a sofőr. – Úgy érti, hogy itt?

– Igen, itt. Itt van dolgom.

– De hölgyem, ez a gyorsforgalmi kellős közepe! Veszélyes is, és innen sehova se jut, ha kiszáll!

– Itt rögtön lesz egy vészkijárat, úgyhogy nem gond.

– Vészkijárat – csóválta fejét a sofőr. – Én nem tudom, hogy errefelé van-e olyan. De ha megtudják, hogy itt tettem ki egy utast, nem is tudom, mit csinálnak velem a cégnél.

A gyorsforgalmi fenntartójától is kapunk majd. Ilyet ne is kérjen tőlem, jó?

– Nekem bizonyos okokból muszáj itt kiszállnom – mondta Aomame, majd a pénztárcájából előhúzott egy újabb tízezrest, ujjai közé csíptette, és odatolta a sofőr elé. – Sajnálom, hogy ilyen nehezet kérek, ezt a fáradságáért adom. Úgyhogy ne mondjon semmit, csak tegyen ki! Kérem!

A sofőr nem vette el a tízezrest. Beletörődve meghúzta a kezéhez fölszerelt kart, és kinyitotta a bal hátsó ülés automata ajtaját.

– A pénz nem kell. Elég az, amit először adott. De tényleg nagyon vigyázzon magára! A gyorsforgalmin nincs padka, és itt akkor is nagyon veszélyes sétálgatni, ha dugó van.

– Köszönöm – felelte Aomame. Miután kiszállt, bekopogott a vezető melletti ülésnél, hogy a sofőr húzza le az ablakot. Aztán behajolt a kocsiba, és a férfi kezébe nyomta a tízezrest:

– Kérem, fogadja el! Ne törődjön vele! Annyi pénzem van, hogy már túl sok is.

A sofőr hol Aomame arcára, hol a bankjegyre nézett.

– Ha a rendőrség vagy a munkahelye felelősségre vonná miattam, mondja azt, hogy pisztollyal fenyegettem, és nem volt választása. Akkor nem köthetnek bele magába, nem igaz?

Úgy tűnt, a sofőr nem bírja megemészteni, amit Aomame mondott. Túl sok pénze van? Pisztollyal fenyegette? A tízezer jenest azért elvette. Bizonyára félt, hogy ha megtagadja az elfogadását, akkor még valami baj éri.

*

Ahogy akkor is, Aomame most is átvágott az oldalfal és a bal sávban álló autók között, és Sibuja felé indult. Úgy ötvenméternyi távolságot kellett megtennie. Az emberek az autókból hitetlenkedve figyelték. Aomame azonban nem törődött ilyesmivel, olyan egyenes tartással és hatalmas léptekkel, magabiztosan haladt, mint egy modell egy párizsi divatbemutatón. Hajába belekapott a szél. Az út remegett az üres szemközti sávban nagy sebességgel elrobogó teherautók alatt. Az ESSO-hirdetés egyre nagyobb lett, és Aomame végül megérkezett a vészlépcső ismerős környékére.

*

Aomame körül minden ugyanúgy nézett ki, mint mikor legutóbb itt járt. Ott volt a fémkerítés, mellette a sárga doboz, benne a segélyhívó telefonnal.

Itt kezdődött 1Q84, gondolta Aomame.

Azóta, hogy ezen a vészlépcsőn lemásztam az alul futó 246-os útra, számomra kicserélődött a világ. Úgyhogy én még egyszer lemászom ezen a lépcsőn. Legutóbb, mikor lemásztam, április eleje volt, és egy bézs kabátot viseltem. Most még csak szeptember elején járunk, kabáthoz még túl nagy a meleg. A kabáttól eltekintve azonban pontosan ugyanaz van rajtam, mint akkor. Ugyanazok a ruhák, mint amikor egy sibujai szállodában megöltem a hitvány fazont, akinek az olajiparban voltak érdekeltségei. Junko Shimada kosztümhöz Charles Jourdan magassarkú. Fehér blúz. Harisnya, merevítős fehér melltartó. Felcsúszott miniszoknyával másztam át a kerítésen, és innen indultam el lefelé a lépcsőn.

Próbáljuk meg még egyszer ugyanúgy, pusztán tiszta kíváncsiságból. Mindössze csak azt szeretném tudni, hogy mi jön ki

abból, ha ugyanabban a ruhában elmegyek ugyanarra a helyre, és ugyanazt csinálom. Nem az a célom, hogy megmentsem magam. A haláltól különösebben nem félek. Ha eljön az idő, nem fogok habozni. Mosollyal az arcomon leszek képes meghalni.

Csakhogy nem akarok tudatlanul, a körülményekkel szemben értetlenül állva pusztulni. Amit meg tudok tenni, azt meg akarom tenni. Ha nem megy, hát akkor majd föladom. De amit lehet, azt megteszem, a legutolsó pillanatig. Ez az én utam.

Aomame áthajolt a kerítésen, úgy kereste a vészlépcső helyét. *Csakhogy a vészlépcső nem volt ott.* Megnézhette akárhányszor, ugyanaz. A lépcső eltűnt.

Aomame az ajkába harapott, arcát grimaszba húzta.

Biztos, hogy jó helyen van. Ez volt az a hely, a vészleállónak kialakított rész. A környezet is ugyanaz, az ESSO hirdetését is látja maga előtt. Az 1984-es év világában létezett itt egy vészlépcső. Aomame könnyen meg is találta, annak alapján, ahogy az a furcsa taxisofőr elmondta. Aztán átmászott a kerítésen, és le tudott ereszkedni a lépcsőn. De az 1Q84-es év világában már nincs itt a lépcső.

ELTORLASZOLTÁK A KIJÁRATOT.

Aomame visszarendezte grimaszba torzult arcvonásait, figyelmesen körülnézett, és megint fölpillantott az ESSO reklámra. A tigris vidáman mosolygott, kezében a töltőpisztollyal, farkát kunkorítva pajkos pillantást küldött a néző felé. Mint aki azt mondja, hogy nagyon boldog, és ennél elégedettebb már abszolút, de biztos nem is lehetne.

Hát persze, jutott Aomame eszébe.

Hiszen ezt az elejétől fogva tudta. A Hotel Okura lakosztályában, mielőtt Aomame keze által meghalt volna, a Vezér világosan megmondta. Hogy 1Q84-ből 1984-be nem vezet vissza út. Hogy az idevezető ajtó csak egyfelé nyílik.

Aomaménak azonban muszáj volt erről a tényről a saját két szemével meggyőződnie. Ilyen az ő természete. És meg is győződött a tényről. Vége. A bizonyítási eljárás befejeződött. Q. E. D. A fémkerítésre támaszkodott. Fölpillantott az égre: igazán kifogástalan az idő. Mélykék háttér előtt néhány egyenes, hosszúkás felhő lebegett. Az égen egészen messzire el lehetett látni. Mintha nem is egy nagyváros fölötti ég lenne. A hold azonban sehol sem látszott. Vajon hova lett? Na, mindegy. A hold az a hold. Én meg én vagyok. Mindenkinek megvan a maga élete, meg a maga elfoglaltságai.

Faye Dunaway bizonyára előhúzna egy vékony cigarettát, és öngyújtójával lazán rágyújtana, hozzá elegánsan összehúzva a szemét. De Aomame dohányozni se dohányzott, és öngyújtót se hordott magánál. Az ő táskájában csak citromízű, köhögés elleni cukorka lapult. Hozzá még pluszba egy acél, kilenc milliméteres automata pisztoly, meg egy speciálisan kiképzett jégaprító tű, ami már több férfi nyakát megjárta.

Lehet, hogy mindkettő némileg halálosabb szerszám, mint a cigaretta.

Aomame a dugóban araszoló kocsisorra pillantott. Az autókban ülő emberek kitartóan bámulták. Természetes is. Nem túl gyakran látni a gyorsforgalmin sétafikáló egyszerű állampolgárt. Fiatal nőt meg még kevésbé. Ráadásul a nő miniszoknyát visel, hozzá tűsarkút, zöld lencsés napszemüveget, és az ajkán mosoly játszik. Az lenne a nem normális, ha nem bámulnák.

Az úton veszteglő járművek legnagyobb része áruszállító teherautó volt. Rengeteg árut hoztak be rajtuk Tokióba, a legkülönbözőbb helyekről. Az autók sofőrjei valószínűleg egész éjszaka vezettek. Most pedig itt vannak, belekeveredve ebbe az előre elrendelt forgalmi dugóba. Unatkoznak, elegük van, fáradtak. Fürödni akarnak, borotválkozni, lefeküdni és aludni. Mindössze ennyi a kívánságuk. Csak bágyadtan nézték Aomamét, mintha egy szokatlan, különleges állatot látnának. Túlságosan fáradtak voltak ahhoz, hogy bármiféle kapcsolatot keressenek vele.

A rengeteg teherautó között, mint ormótlan orrszarvúk csordájába keveredett kecses antilop, egy ezüstszínű Mercedes Benz Coupe tűnt föl. Frissen használatba vett, vadonatúj autónak látszott, a gyönyörű karosszéria csillogva verte vissza az épp csak felkelt reggeli nap sugarát. A dísztárcsák színe is megegyezett a karosszériáéval. A vezető oldalán le volt engedve az ablak, az autóból jól öltözött középkorú nő figyelte mereven Aomamét. Givenchy napszemüveg. A nő kormányon nyugvó kezét is látni, idevillognak a gyűrűi.

Nagyon kedves nőnek látszott, és úgy tűnt, aggódik Aomame miatt. Azon tanakodott magában, hogy vajon mit csinál egy jól öltözött fiatal nő egymagában a gyorsforgalmi úton, ugyan mi történhetett vele. Mintha meg akarná szólítani Aomamét, talán el is vinné valameddig, ha megkérnék rá.

Aomame levette a napszemüvegét, és kosztümkabátja felső zsebébe dugta. Hunyorgott a friss reggeli napfényben, és egy darabig a nyomokat dörzsölte, melyeket a szemüveg hagyott orra két oldalán. Megnyalta kiszáradt ajkát, halványan érezte a rúzsa ízét. Fölnézett a napfényes égre, majd a biztonság kedvéért lepillantott a lába elé.

Kinyitotta táskáját, és szép lassan előhúzta a Heckler &. Kochot. A táskát ledobta maga mellé, hogy mindkét kezét szabaddá tegye. Bal kezével kibiztosította a fegyvert, hátrahúzta a szánt és lőszert küldött a töltényűrbe. Gyorsan és pontosan hajtotta végre a mozdulatsort. A környéken visszhangzott a határozott kattanás. Aomame könnyedén megmozgatta kezében a pisztolyt, súlyát méricskélve. Maga a fegyver 480 grammot nyom, ehhez hozzáadódik a hét darab lőszer súlya. Rendben, ez egészen biztosan be van tárazva. Aomame világosan meg tudta ítélni a súlykülönbségből.

A nő szájának egyenes vonala körül még mindig mosoly játszott. Az emberek egyre csak figyelték, mit művel. Akkor se lepődött meg senki, amikor előhúzta táskájából a pisztolyt. Vagy legalábbis nem mutatták. Lehet, hogy azt gondolják, ez nem is valódi fegyver. Pedig az, gondolta magában Aomame.

Aztán felfelé fordított markolattal a szájába dugta a pisztolyt, melynek csöve most egyenesen a nagyagyra irányult. A szürke labirintusra, melyben a tudat lakozik.

Az imán gondolkodnia se kellett, jött magától. Aomame gyorsan elhadarta, szájában a pisztoly csövével. Bizonyára senki se hallja, hogy mit beszél. De nem baj. Elég, ha Istenhez eljut. Aomame kicsi korában szinte egyáltalán nem fogta föl ennek a szövegnek az értelmét. A szavak sorozata azonban mégis teste legmélyére hatolt. Az iskolában, evés előtt is mindig el kellett imádkoznia. Egyes-egyedül, de fennhangon. A körülötted lévők furcsálkodó pillantásával és gúnyos nevetésével nem kell törődnöd. Az a fontos, hogy Isten figyel téged. És az ő figyelő szeme elől senki sem menekülhet.

Nagy Testvér szemmel tart.

> *Tiszteletreméltó Személy a mennyekben! Tisztán fényeskedjék a te szent neved, hozd el nekünk a te királyságodat! Bocsásd meg a mi sok vétkünket, áldd meg csekélyke előrehaladásunkat. Ámen.*

A vadonatúj Mercedes kormányát markoló, kellemes arcú középkorú nő még mindig mereven bámulta Aomamét. Ahogyan a körülötte lévők sem, úgy ő sem fogta föl az Aomame kezében tartott pisztoly jelentését. Ha fölfogná, akkor biztos elfordítaná rólam a tekintetét – vélte Aomame. Mert ha végignézi, amint szerteszét loccsan itt az agyvelő, akkor ma bizonyára se ebédre, se vacsorára nem eszik egy falatot se. Úgyhogy nem azért mondom, de fordítsd el szépen a tekinteted, üzente szótlanul a nőnek Aomame. Én nem a fogamat sikálom, hanem egy Heckler & Koch márkájú, Németországban készült, automata pisztolyt nyomok a számba. Már az imával is végeztem. Csak tetszik érteni, hogy ez mit jelent.

Itt van tőlem egy figyelmeztetés. Fontos figyelmeztetés. Vedd le rólam a szemed, semmire se nézz, hanem menj egyenesen haza abban a vadiúj ezüstszínű Merciben! Menj haza abba a szép lakásba, amiben a kedves férjed meg a gyerekeid várnak, és folytasd tovább nyugalmas életedet! Ez itt nem olyasmi, amit a

hozzád hasonlóknak látniuk szabad. Ez egy valódi, csúnya pisztoly. Meg van töltve hét darab csúnya kilenc milliméteres lőszerrel. És ahogy Anton Pavlovics Csehov megmondta: ha egy történetben egyszer feltűnik egy pisztoly, annak valamikor el is kell sülnie. Ez a történetek lényege.

Az a középkorú nő azonban nem fordította el a tekintetét. Aomame lemondóan megrázta a fejét. Bocs, de tovább nem tudok várni. *Time up.* Lassan kezdődik a műsor.

Tegyen tigrist a motorjába!

– Úgy, úgy – szállt be a skandáló apró ember.

– Úgy, úgy – igazodott hozzá a többi hat.

– Tengo – mondta Aomame. És megbillentette a ravaszon nyugvó ujját.

24 | **TENGO**
Amíg megvan az a melegség

Tengo egy délelőtti expresszel indult Tatejamába Tokió állomásról. Tatejamában átszállt egy személyvonatra, azzal ment Csikuráig. Nem fújt a szél, a tengeren szinte alig látszódtak hullámok. A nyár már messzire járt, Tengo a rövid ujjú ing fölé vett vékony vászonzakóban pont jól érezte magát. A tengerparti város, melyből eltűntek a fürdőzők, meglepően kihalt volt, nem érződött rajta emberek jelenléte. Mintha tényleg a macskák városává vált volna, gondolta Tengo.

Az állomásnál gyorsan evett valamit, aztán taxiba ült. Valamivel egy után érkezett meg az intézetbe. A recepción ugyanaz a középkorú ápolónő üdvözölte, aki múltkor is. A telefont is ő vette föl tegnap este. Tamura nővér. Emlékezett Tengóra, és egy árnyalatnyival kedvesebben üdvözölte, mint legutóbb. Egy kicsit még el is mosolyodott. Valamit talán az is számított, hogy Tengo most szebben volt felöltözve.

Először is bevezette Tengót az ebédlőbe, és kávét hozott neki. „Kérem, itt várjon egy kicsit! Azonnal jön a doktor úr” – mondta. Úgy tíz perc múlva meg is jelent a kezelőorvos, kezét egy törölközővel szárogatva. Kemény szálú hajába ősz szálak is vegyültek, úgy ötvenéves lehet. Valamin éppen dolgozhatott, nem volt rajta fehér köpeny. Szürke melegítőfelsőt viselt, a hozzá illő szürke alsóval, meg kitaposott edzőcipővel. Kisportolt volt, nem annyira egy gondozóintézet orvosának nézett ki, mint inkább a másodosztályból följebb lépni sehogy se képes egyetemi sportcsapat edzőjének.

Nagyjából ugyanazt mondta el, amit tegnap este a telefonban. Jelen pillanatban sajnos semmi nincs, amit orvosilag tenni lehetne, mondta sajnálkozva. Arckifejezéséből és szóhasználatából ítélve az érzései valódiak voltak.

– Más módszer már nincsen, csak az, hogy ön, a fia szóljon hozzá, biztassa, felkeltse benne az élni akarást.

– És apám hallani fogja, amit mondok neki? – kérdezte Tengo.

Az orvos belekortyolt langyos zöld teájába, és gondterhelt arcot vágott:

– Az igazat megvallva, ezt én sem tudom. Az édesapja kómában van. Fizikai reakciót akkor sem mutat, ha beszélnek hozzá. Azonban egyes esetekben előfordul, hogy valaki mély kómában is hallja, hogy körülötte beszélnek, és az is, hogy valamennyire megérti, ami elhangzott.

– De ránézésre nem lehet megállapítani a különbséget.

– Nem.

– Ma este hatig itt tudok maradni – mondta Tengo. – Ezalatt ott leszek apám mellett, és amennyit csak lehet, beszélek hozzá.

– Ha lát valamilyen reakciót, kérem, értesítsen! – felelte az orvos. – Itt leszek a közelben.

*

Egy fiatal nővér megmutatta Tengónak, hogy melyik szobában helyezték el az apját. A nő kitűzőjén az „Adacsi” név állt. Tengo apját áthelyezték az új épületbe, egy egyágyas szobába. Ez a legsúlyosabb állapotú betegeknek fönntartott épület. A fogaskerék elmozdult egyet előre. Innen nincs hova továbbmenni. Szűk, keskeny, kedvetlen szoba volt, az ágy majdnem a felét elfoglalta. Az ablak előtt a szélfogó fenyősáv terült el. A dúsan burjánzó fenyőliget úgy nézett ki, mint az intézetet a pezsgő valóságos élettől elválasztó, óriási fal. Amint a nővér távozott, Tengo kettesben maradt hanyatt fekvő, mélyen alvó apjával. Letelepedett az ágy mellett talált, kicsi, támla nélküli faszékre, és apja arcára nézett.

Az ágy fejénél infúziós állvány állt, a műanyag zacskóban lötyögő folyadék egy csövön keresztül áramlott a kar egyik erébe. Húgycső-katéter is volt, a vizelet elvezetésére. A vizelet mennyisége azonban

meglepően kevés volt, ránézésre. Apja az elmúlt havihoz képest még egy mérettel összement. Teljesen beesett arcát és állát vagy kétnapos fehér borosta fedte. Mindig is mélyen ülő szeme volt, de szemgödrei most még a korábbinál is mélyebbnek tűntek. A néző számára szinte úgy tűnt, hogy a szemgolyóit valami célszerszámmal előrébb kellene húzni azoknak a gödröknek a fenekéről. Szemhéjai lehúzott roló módjára, szorosan csukódtak rá a mély gödrökre, szája kissé elnyílt. Lélegzetvételét nem lehetett hallani, de ha az ember egészen közel dugta hozzá a fülét, akkor érzett valami halvány légmozgást, egy minimális életfunkció csendes működését.

Tengo iszonyatosan valóságosnak érezte az orvos tegnap esti, a telefonban elhangzott szavait: „mint amikor egy vonat lassít, és a megálláshoz készülődik”. Ez a vonat itt, az apja, egyre csökkenti a sebességét, várja, hogy megszűnjön a tehetetlenségi erő, és csendesen megálljon egy üres, kihalt síkság közepén. Egyetlen szerencséje, hogy már nem szállít utasokat. A vonat megállhat, mégse fog senki reklamálni.

Valamit mondanom kellene neki, gondolta Tengo. Azt azonban nem tudta, hogy mégis mit, hogyan, milyen hangon mondjon. Hiába próbált volna beszélni, semmi értelmes nem jutott eszébe.

– Apa – szólalt meg azért halkan, szinte suttogva. Utána azonban nem jöttek a szavak.

Tengo felemelkedett a székről, odament az ablakhoz, és elnézte a szépen gondozott gyepet és kertet, meg a fenyőliget fölött terjeszkedő magas eget. Egy hatalmas antenna tetején varjú üldögélt, és a napsugarakban fürödve, nagy odafigyeléssel kémlelt körül a környéken. Az ágy fejénél volt egy ébresztőórával is felszerelt tranzisztoros rádió, de hát Tengo apjának a kettő közül egyik funkcióra sem volt szüksége.

– Tengo vagyok. Az előbb érkeztem Tokióból. Hallod a hangomat? – Tengo még mindig az ablak mellől, apjára lepillantva mondta. Egyáltalán nem jött válasz. Szavai egy időre megrezeg-tették a

levegőt, majd nyom nélkül felszívódtak az ürességbe, mely kényelmesen rátelepedett a szobára.

Ez az ember halni készül, gondolta Tengo. Mélyen beesett szemei rögtön elárulták. Eldöntötte, hogy befejezi életét. Lehunyta a szemét, és mély álomba merült. Mondhat neki akármit, biztathatja akárhogy, elhatározását megfordítani valószínűleg lehetetlen. Orvosi szempontból nézve még él. Azonban számára már befejeződött az élet. Hogy erőfeszítéseket tegyen a meghosszabbítására, arra már sem ok, sem akarat nincs benne. Tengo annyit tehet, hogy tiszteletben tartja apja döntését, és hagyja csendben, békében meghalni. Ennek az embernek nagyon békés az arca. Úgy látszik, ebben a pillanatban nem szenved. Ez az egyetlen szerencse, ahogy tegnap az orvos mondta a telefonban.

Tengo úgy érezte, akkor is mondania kell valamit az apjának. Egyrészt azért, mert megígérte az orvosnak, aki nagyon nagy odafigyeléssel viselte Tengo apjának gondját. Másrészt – és nem jutott eszébe igazán ideillő, megfelelő kifejezés – így kívánja a tisztesség. Tengo jó ideje nem beszélt hosszabban az apjával. Hétköznapi társalgást sem igazán folytatott vele. Utoljára talán középiskolás korában volt köztük valami beszélgetésnek nevezhető beszélgetés. Azután Tengo szinte teljesen eltávolodott otthonról, és ha valamilyen ügyben haza is ment, lehetőség szerint elkerülte a találkozást az apjával.

Csakhogy az az ember most kómába esve, csendben meghalni készült Tengo szeme láttára. Lényegileg közölte Tengóval, hogy ő nem az igazi apja, ezzel végre le tudta tenni magával cipelt terhét, és úgy tűnt, mintha megnyugodott volna. Mindketten letettük a magunkkal cipelt terhet. Az utolsó pillanatban.

Akkor is, ha valószínűleg nem volt közöttük vérrokonság, ez a férfi volt az, aki saját fiaként ismerte el és a nevére vette Tengót, és addig gondoskodott róla, míg meg nem tudott állni a saját lábán. Tengo ezért bizony tartozik neki. Bizonyára kötelessége beszámolni arról, hogy eddig hogy élt és mi minden foglalkoztatta. Tengo így gondolta. Vagy nem is kötelesség ez. Ez pusztán csak *illem kérdése.*

Függetlenül attól, hogy amit mond, az eljut-e a másik füléig, és hogy van-e bármi haszna.

*

Tengo visszaült az ágy melletti székre, és elkezdte úgy nagyjából elmesélni eddigi élete történetét. Az azután történteket, hogy bekerült a középiskolába, eljött otthonról, és a dzsúdótagozat kollégiumában kezdett el lakni. Az ő élete meg az apjáé onnantól fogva szinte minden érintkezési pontot elveszített, és egyikük se tudott arról egyáltalán semmit, hogy mit csinál a másik. Lehet, hogy amennyire lehet, ezt az óriási ürességet be kellene tömni.

Tengo középiskolás éveiről azonban szinte semmit nincs mesélni. Egy olyan, Csiba megyei magán-középiskolába járt, mely erős dzsúdótagozatáról volt ismert. Tengo magasabb színvonalú iskolába is gond nélkül bejuthatott volna, de ez az iskola kínálta a legjobb feltételeket. Elengedték a tandíjat, hozzá napi háromszori étkezést biztosító kollégiumi elhelyezést is adtak. Tengo ebben a középiskolában a dzsúdótagozat erőssége lett, az edzések között tanult (ebben az iskolában különösebben lelkes tanulás nélkül is könnyedén meg tudta tartani élvonalbeli osztályzatait), a szünetekben meg tagozatos társaival együtt fizikai munkákat vállalt el diákmunka gyanánt, így keresett egy kis zsebpénzt. Rengeteg elfoglaltsága volt, reggeltől estig betáblázva teltek a napjai. Azonkívül, hogy mindig sok dolga volt, semmi különös mesélnivalója nem akadt a középiskola három évéről. Semmi kifejezetten vidám nem történt vele, közeli barátokat se talált. Az iskolában rengeteg volt a szabály, nem is tudta megkedvelni. Dzsúdós társaihoz próbált valamennyire alkalmazkodni, de alapvetően nem volt közös témájuk. Az igazat megvallva, Tengo a dzsúdó nevű küzdősportba egyszer sem tudott szívből belefeledkezni. Ahhoz, hogy önállóan megéljen, muszáj volt jó eredményeket felmutatnia a tagozatos foglalkozásokon, és hogy megfeleljen a környezete elvárásainak, elszántan belevetette magát a gyakorlásba, pusztán erről volt szó. Ez számára nem annyira sport volt, hanem reális eszköz az életben maradáshoz. Nevezhetjük munkának is. A középiskola három évét

azon agyalva töltötte, hogy a lehető leghamarabb végezni akar itt, és elviselhetőbb életet élni.

De aztán az egyetemen is folytatta a dzsúdót. Lényegileg ugyanúgy élt, mint a középiskolában. Annak fejében, hogy továbbra is dzsúdózott, bekerülhetett a kollégiumba, és a szállásra meg az étkezésre nem volt gondja. Ösztöndíjat kapott ugyan, de csak abból egyáltalán nem tudott megélni. Ezért volt szüksége a dzsúdóra. Természetesen matematika szakos volt. Viszonylag sokat tanult, úgyhogy az egyetemen is jók voltak az osztályzatai, vezetőtanára ajánlotta is neki, hogy menjen tovább mesterképzésre. Csakhogy ahogy harmad-, majd negyedéves lett, a matematika mint tudomány iránti szenvedély rohamosan apadni kezdett benne. Magát a matematikát változatlanul szerette. De ahhoz sehogy se jött meg a kedve, hogy matematikai tárgyú kutatásokból éljen meg. Ugyanaz volt a helyzet, mint a dzsúdóval. Amatőrként foglalkozni vele egyáltalán nem rossz, de ahhoz, hogy az egész életét rátegye, sem az indíttatás, sem a kedv nincs meg benne. Ezt saját maga is nagyon jól tudta.

Ahogy a matematika iránti érdeklődés megcsappant benne, ahogy egyre jobban közeledett a diplomához, és ahogy okafogyottá vált, hogy tovább dzsúdózzon, Tengónak ötlete se volt, hogy ezután mihez kellene kezdenie, és milyen úton kellene elindulnia. Mintha élete elvesztette volna a középpontját. Illetve életének eredetileg sem volt középpontja, de eddig mások elvárásokkal és kérésekkel rendelkeztek vele szemben. Hogy ezeknek megfeleljen, az éppen elég elfoglaltságot adott neki. Amikor azonban egyszerre eltűntek ezek a kérések és elvárások, semmi említésre méltó nem maradt utánuk. Életének célja sem volt. Egyetlen jó barátja sem akadt. Alkonyatkor egy kis időre megáll a tenger felől fújó szél, és a tenger fölött tökéletes szélcsend áll be: ehhez hasonló némaságban találta magát, és semmire se tudott rendesen odafigyelni.

Az egyetemen volt néhány barátnője, és szexuális téren is szerzett tapasztalatokat. Tengo nem az a típus volt, akit általában jóképűnek szoktak nevezni, társasági ember se volt, és

különösebben kellemes társalgó sem. A pénznek is mindig szűkében volt, elegáns ruhákat se hordott. De ahogy bizonyos növények illata vonzza a molyokat, úgy Tengo is bevonzott bizonyos típusú nőket. Méghozzá igen erősen.

Ezt a tényt húszéves kora környékén fedezte föl (szinte egyszerre azzal, hogy kezdte elveszíteni a matematika mint tudomány iránti szenvedélyes érdeklődését). Mindig voltak körülötte olyan nők, akik érdeklődtek iránta, és közeledtek hozzá, akkor is, ha ő a kisujját se mozdította. Ezek a nők Tengo erős karjaiba vágyakoztak. De legalábbis nem utasították vissza az ölelését. Tengo eleinte nem értette, hogy ez az egész hogyan működik, és eléggé tanácstalan volt, de aztán ráérzett, és elkezdte ügyesen kihasználni az adottságait. Azóta szinte soha nem szenvedett hiányt nőben. Csakhogy benne magában soha nem volt felfokozott szerelmi érzés ezek iránt a nők iránt. Csupán randizott és lefeküdt velük. Mindössze csak betömték az egymásban tátongó ürességet. Furcsának éppen furcsa, de egyetlenegyszer sem érzett vonzalmat olyan nő iránt, aki vonzalmat érzett iránta.

Tengo ezeket mind elmesélte eszméletlen apjának. Először lassan, a szavakat keresgélve, de aztán egyre simábban, a végére némileg bele is melegedve. Amennyire lehet, a szexuális vonatkozásokról is őszintén beszélt. Úgy gondolta, most már ugyan minek kellene szégyenlősködnie. Apja nem mozdult, egyre csak fölfelé nézve, mélyen aludt. Lélegzetvételében sem volt változás.

*

Három óra előtt megjelent egy nővér, új adag infúziót kötött be, újra cserélte a vizeletgyűjtő tasakot, lázat mért. Vaskos termetű, a harmincas évei közepén járó ápolónő volt, jó nagy mellekkel. Az ő kitűzőjén az „Ómura” név állt. Haját szorosan összefogta, és golyóstollat tűzött bele.

– Semmi szokatlant nem tapasztalt? – kérdezte, amint a golyóstollal számokat jegyzett egy írótáblára tűzött táblázatba.

– Semmi nem volt. Egyfolytában csak alszik – felelte Tengo.

– Ha bármi lenne, nyomja meg azt a gombot! – mutatott a nő az ágy fejénél lógó nővérhívóra, és visszatűzte hajába a tollat.

– Értem.

Nem sokkal azután, hogy a nővér kiment, rövid kopogtatás hallatszott, és most a szemüveges Tamura nővér dugta be fejét az ajtón.

– Nem enne valamit? Az ebédlőben ehet, ha akar.

– Köszönöm, de még nem vagyok éhes – mondta Tengo.

– Hogy van az édesapja?

Tengo bólintott:

– Egyfolytában beszéltem hozzá. Bár azt nem tudom, hogy hallja-e vagy se.

– Az jó, ha beszél hozzá – mondta a nővér, és biztatóan elmosolyodott: – Jól van ez így, az édesapja biztosan hallja.

Aztán csendesen behúzta az ajtót. Tengo és az apja megint kettesben maradtak a szűk betegszobában.

*

Tengo folytatta elbeszélését.

Lediplomázott, elhelyezkedett egy előkészítő iskolában Tokióban, és matematikát kezdett tanítani. Se szépreményű matematikai gyerekzseni, se tehetséges dzsúdós nem volt már. Egyszerű előkészítői iskolai tanár volt. Tengo azonban örült ennek. Itt végre egy kis levegőhöz jutott. Életében először senkire se kellett tekintettel lennie, és a saját, szabad életét élhette.

Aztán végül elkezdett regényeket írni. Megírt néhányat, és könyvkiadók fiatal tehetségeknek járó díjaira pályázgatott. Majd megismerkedett a Komacu nevű, sajátos természetű szerkesztővel, aki Fukaeri (Fukada Eriko), egy tizenhét éves kislány *Légből szőtt gubó* című regényének átírásával bízta meg. Fukaeri a történetet létre tudta hozni, de az íráshoz nem volt tehetsége, ez a szerepet

Tengo vállalta magára. Ügyesen megoldotta a feladatot, a mű el is nyerte egy irodalmi folyóirat új felfedezetteknek járó díját, könyv lett belőle, és óriási bestseller. A *Légből szőtt gubó*t túlságosan is felkapták, és bár az Akutagava-díjat nem nyerte el a díjat odaítélő bizottság idegenkedése miatt, amint Komacu igen világosan kifejezte magát, „ki a fenének kell az” – ennyire fogyott a könyv.

Tengo nem volt biztos benne, hogy amit elmond, az eljut-e apja füléig. Arról sem állt módjában meggyőződni, hogy ha eljut is, vajon az apja felfogja-e. Se visszajelzés, se válasz. És ha az apja megérti is, amit hall, még mindig nem tudni, hogy érdekli-e az elbeszélés. Lehet, hogy úgy van vele, mások élete neki aztán mindegy, csak hagyják csendben aludni. Tengo azonban nem tehetett mást, tovább mesélte azt, ami felbukkant a fejében. Semmi más nem jutott eszébe, amit ebben a szűk kórházszobában csinálhatna, olyan közel az apjához, hogy arcuk majdnem összeér.

Az apja továbbra se moccant. Szemei szorosan el voltak zárva egy sötét, mély üreg fenekére. Úgy nézett ki, mint aki türelmesen várja, hogy leessen a hó, és fehéren befedje azokat az üregeket.

*

– Egyelőre nem mondhatnám, hogy már beindult, de ha lehet, én írásból akarok majd megélni. Nem mások művének átírásából, hanem abból, hogy azt írom, amit szeretnék, úgy, ahogy szeretném. Azt hiszem, az írás, különösen a regényírás, illik hozzám. Jó, ha van valami, amivel az ember foglalkozni szeretne. Bennem úgy homályosan megszületett valami ilyen. Nyomtatásban, saját nevem alatt még soha nem jelent meg írásom, de előbb-utóbb csak lesz valahogy. Szerénytelenül hangzik, de azt hiszem, íróként nem rosszak a képességeim. Vannak szerkesztők, akik egy kicsit el is ismernek. Efelől nem aggódom különösebben.

Meg talán hozzá kellene tenni, hogy ráadásul úgy néz ki, egy befogadó adottságaival is rendelkezem. Annyira, hogy ugyebár valóságosan belekeveredtem abba a fiktív világba, melyet magam írtam meg. De egy ilyen bonyolult történetbe itt nem lehet

belekezdeni. Az egy másik sztori. Tengónak muszáj volt témát váltania.

– Azt hiszem, számomra sokkal égetőbb probléma, hogy eddig senkit nem tudtam igazi odaadással szeretni. Születésemtől mostanáig senkit nem szerettem feltétel nélkül. Soha senkinél nem éreztem, hogy mindent odaadnék érte. Egyetlenegyszer sem.

Míg Tengo erről beszélt, azon töprengett, hogy ez az elnyűtt öregember itt a szeme előtt szeretett-e vajon valakit teljes szívéből élete során. Lehet, hogy Tengo anyját igazi odaadással szerette. Lehet, hogy ezért nevelte sajátjaként a kis Tengót, noha tudta, hogy a vér nem köti össze őket. Ha ez így van, akkor lelki értelemben sokkal teljesebb életet élt, mint Tengo.

– De van egy kivétel, mert egy kislányra jól emlékszem. Az icsikavai általánosban egy osztályba jártunk harmadikban és negyedikben. Igen, ennek már húsz éve. Az a kislány nagyon erősen megfogott. Végig az eszemben járt, most is gyakran gondolok rá. Pedig valójában alig beszélgettem vele. Aztán elment egy másik iskolába, azóta nem láttam. De nem régen történt valami, ami miatt úgy éreztem, fel kell őt kutatnom. Végre megértettem, hogy szükségem van rá. Találkozni akartam vele, és mindenfélét megbeszélni. De nem tudtam megtalálni. Biztos korábban el kellett volna kezdenem keresni. Akkor talán könnyebben ment volna.

Tengo itt elhallgatott egy időre. Várt, hogy leülepedjen apja fejében, amit eddig elmondott. Vagy inkább azt várta, hogy a saját fejében leülepedjen. Aztán megint belekezdett:

– Hát igen, ezen a téren nagyon gyáva voltam. Ugyanezért nem nyomoztam például a saját magamra vonatkozó anyakönyvi bejegyzések után sem. Ha akartam volna, könnyen utánanézhettem volna, hogy anyám tényleg meghalt-e. Az ilyesmit rögtön meg lehet tudni, csak be kell menni a polgármesteri hivatalba, és belenézni a papírokba. Valójában többször is ki akartam nyomozni. Olyan is volt, hogy elballagtam egész a hivatalig. Csakhogy sehogy se voltam képes az iratokat kikérni. Féltem, hogy elém teszik az igazságot.

Féltem a saját kezemmel kiásni. Úgyhogy vártam, hogy majd valamikor, valahogy saját magától derüljön rá fény.

Tengo felsóhajtott.

– Ettől függetlenül, azt a lányt hamarabb el kellett volna kezdenem keresni. Elég nagy kerülőt tettem. Csak hát nem nagyon bírtam összekapni magam. Én, hogy is mondjam csak, a szív ügyeiben nagyon gyáva vagyok. Ez végzetes probléma.

Tengo fölállt a székről, az ablakhoz lépett, és a fenyőligetet bámulta. Elállt a szél. Tengerzúgás sem hallatszott. A kertben egy óriási macska sétált. Hasa lógásából ítélve kölykei lesznek. A macska leheveredett egy fa tövébe, széttárta a lábát, és a hasát kezdte nyalogatni.

Tengo az ablakpárkányra támaszkodva, apja felé fordulva mondta:

– De ezektől eltekintve, mostanában végre mintha valami változás mutatkozna az életemben. Ez az érzésem. Őszintén szólva, én elég sokáig gyűlölettel gondoltam rád, apa. Kicsi koromtól fogva úgy éreztem, hogy én nem erre a nyomorult, fullasztó helyre illenék, hanem valami szerencsésebb környezetbe. Úgy éreztem, túlságosan igazságtalan, hogy velem így bánjanak. Nekem úgy tűnt, hogy az osztálytársaim mind boldog, elégedett életet élnek. Nálam szerényebb képességekkel és adottságokkal rendelkező népség, de olyan összehasonlíthatatlanul vidámabban éltek, mint én. Akkor komolyan azt kívántam, hogy bárcsak ne te lennél az apám. Mindig elképzeltem, hogy valami tévedés történt, és nem is te vagy az igazi apám. Hogy köztünk nem lehet vérrokonság.

Tengo még egyszer kinézett az ablakon, és a macskát figyelte. Az nem sejtette, hogy nézik, és teljes odafigyeléssel nyalogatta óriási hasát. Tengo egyre csak a macskát bámulva tovább beszélt:

– Most már nem gondolok ilyesmit, és nem így fogom fel. Hanem azt gondolom, hogy a nekem megfelelő környezetben voltam, és a nekem megfelelő apám volt. Nem hazudok. Minden mellébeszélés nélkül: rémes alak voltam. Értéktelen fajankó. Bizonyos értelemben

saját magam rontottam le saját magamat. Most már világosan látom. Kis koromban valóban matekos csodagyerek voltam. Természetesen magam is úgy gondolom, hogy ez óriási adottság volt! Mindenki odafigyelt rám, körülrajongtak. De annak a képességnek végeredményben sehova nem volt kifutása. Egyszerűen csak *ott volt.* Én gyerekkoromtól fogva nagydarab voltam, a dzsúdóban erős. A megyei versenyeken mindig jó helyezéseket értem el. De ha kicsit kimentem a nagyvilágba, hát ott megszámlálhatatlanul sok, nálam erősebb dzsúdós volt. Az egyetemen az országos bajnokságon induló csapatba se válogattak be. Ez sokkolt, és egy darabig azt se tudtam, hogy ki is vagyok valójában. De ez természetes is. Mert az az igazság, hogy semmi se voltam.

Tengo lecsavarta a magával hozott ásványvíz kupakját, és ivott egy kortyot. Aztán visszaült a székre.

– Múltkor is elmondtam, hogy hálás vagyok neked. Úgy gondolom, valójában nem vagyok a gyereked. Ebben szinte teljesen biztos vagyok. És hálás vagyok, amiért fölneveltél engem, mikor nem is vagyunk vérrokonok. Egy egyedülálló férfinak biztos nem volt egyszerű egy kisgyerekkel. Arról meg, hogy mindig elráncigáltál az NHK-pénzbeszedő körutakra, annyit mondhatok, hogy ha eszembe jut, most is megtelek undorral és fájdalommal. Csak rossz emlékeim vannak róla. De bizonyára nem jutott eszedbe más módszer arra, hogy velem kommunikálj. Hogy is mondjam csak, ez volt az, amiben te *a legjobb voltál.* Az egyetlen kapcsolódási pontod a társadalommal. Biztos meg akartad nekem mutatni, amint csinálod. Most már én is értem. Persze az is benne volt a számításodban, hogy egy kisgyerekkel érkező díjbeszedőnek könnyebben fizetnek. De biztos, hogy nemcsak erről volt szó.

Tengo ismét tartott egy rövid kis szünetet, és leülepítette apja agyába, amit elmondott. És azalatt összeszedte a gondolatait.

– De gyerekkoromban természetesen nem értettem ezt. Csak szégyelltem magam és szenvedtem. Attól, hogy vasárnap, amikor az osztálytársaim vidáman játszanak, nekem díjbeszedő körutakra kell mennem. Nagyon utáltam, amint közeledett a vasárnap. De most

már megértem valamennyire. Azt azért nem mondom, hogy jól tetted, amit tettél. Én bizony sérültem. Egy gyerek számára ez nagyon megterhelő volt. De már megtörtént. Nem kell törődni vele. Meg aztán úgy érzem, ennek köszönhetően eléggé megkeményedtem. Ebben a világban élni nem egy könnyű művelet. Ezt a saját bőrömön tanultam meg.

Tengo széttárta kezét, és egy darabig a tenyerét vizslatta.

– Én ezután is megélek majd valahogy. Azt hiszem, ügyesebben, mint eddig, és kevesebb kerülő úttal. Nem tudom, hogy te, apa, mit akarsz csinálni. Lehet, hogy csendesen tovább akarsz itt aludni, és többé nem fölébredni. Ha ezt akarod tenni, akkor tedd ezt. Ha ez a kívánságod, nem tudok beleavatkozni. Akkor nincs más, hagylak mélyen aludni. De mindezt azért akkor is el akartam mondani neked. Azt, hogy mi mindent csináltam eddig. Meg azt, hogy most mi jár a fejemben. Lehet, hogy nem akartad hallani. Ha így van, akkor sajnálom, hogy a terhedre voltam. De már nincs több mondanivalóm. Azt hiszem, nagyjából mindent elmondtam, amit el kellett. Többet nem zavarlak. Most már nyugodtan alhatsz, amennyit csak akarsz.

*

Öt után bejött Ómura nővér, hajában a golyóstollal, és ellenőrizte az infúzió mennyiségét. Lázat ezúttal nem mért.

– Semmi változás nem volt?

– Különösebben semmi. Csak alszik egyfolytában.

A nővér bólintott:

– Mindjárt jön a doktor úr. Kavana úr, ma meddig tud maradni?

Tengo az órájára pillantott:

– A hét előtt induló vonattal megyek, úgyhogy fél hétig ráérek.

Amikor a nővér befejezte a táblázat töltögetését, visszatűzte hajába a tollat.

– Dél óta egyfolytában beszélek hozzá. De úgy látszik, semmit sem hall – jelentette Tengo.

– Amikor nővérnek tanultam, megtanítottak valamire: a derűs szavak kellemes remegéseket okoznak a dobhártyán. A kellemes szavaknak kellemes a rezgésük. Akár felfogja a másik a szavak tartalmát, akár nem, a dobhártya mechanikailag mindenképpen kellemesen rezeg. Bennünket tehát arra tanítanak, hogy ha hallja a beteg, ha nem, beszéljünk csak hozzá hangosan, derűs szavakkal. Mindegy, hogy mi emögött a logika, biztosan használ. Saját tapasztalatom alapján is ezt mondhatom.

Tengo ezen elgondolkodott egy kicsit.

– Köszönöm – mondta végül. Ómura nővér biccentett, és sietős léptekkel elhagyta a szobát. Tengo és az apja ezután jó darabig csöndben voltak. Tengónak már nem volt mit mondania. A csend azonban nem volt kényelmetlen. A délutáni fények egyre halványodtak, kezdett megtelepedni az alkonyat. Az utolsó napsugár hangtalanul, gyorsan vágott át a szobán.

Említettem apámnak, hogy két hold van? – futott át Tengo fején. Mintha még nem mondta volna. Tengo jelenleg olyan világban él, melynek egén két hold lebeg. „Nagyon fura látvány, akárhányszor látom!” – szerette volna elmondani. Közben viszont úgy érezte, hogy nincs értelme itt ezzel előhozakodni. Apjának már teljesen mindegy, hogy hány darab hold van az égen. Ez olyan probléma, mellyel Tengónak ezután majd egyedül kell megbirkóznia.

Aztán meg, legyen bár ebben a világban (vagy *abban* a világban) csak egy hold, de akár kettő vagy három, Tengóból végeredményben csak egyetlenegy van. Ugyan mi a különbség? Lehet akárhol, Tengo az Tengo, semmi más. Nem más, mint ugyanaz az egyetlen ember, sajátos problémákkal, sajátos adottságokkal. Igen, nem a hold a lényeg. Hanem ő maga.

*

Vagy harminc perc múlva megint megjelent Ómura nővér. A hajában már nem volt ott a golyóstoll. Vajon hova lett a toll? – a kérdés valamiért borzasztóan izgatta Tengót. Két férfi jött a nővérrel, gurulós ágyat tolva. Mindketten zömök testalkatúak voltak, arcbőrük barnás színű. Egyetlen szó se hagyta el a szájukat. Valahogy külföldinek látszottak.

– Kavana úr, édesapját át kell vinnünk a vizsgálóba. Megtenné, hogy addig itt vár? – kérdezte a nővér.

Tengo az órájára pillantott.

– Talán valami baja van?

A nővér a fejét rázta:

– Nem, nem erről van szó. Csak át kell szállítanunk, mert ez a szoba nincs a vizsgálathoz szükséges gépekkel felszerelve. Semmi különös. Utána a doktor úr elmagyarázza.

– Értem. Itt várok.

– Az ebédlőben van meleg tea. Pihenjen egy kicsit!

– Köszönöm – mondta Tengo.

A két férfi finoman fölemelte Tengo apjának lesoványodott testét, benne az infúziós csővel, és áttették a kerekes ágyra. Az ágyat az infúziós állvánnyal együtt kitolták a folyosóra. Gyakorlott mozdulatokkal dolgoztak. És végig csendben voltak.

– Nem tart sokáig – mondta a nővér.

Apja mégis hosszú ideig volt távol. Az ablakon beáramló fény egyre gyengült. Tengo akkor sem kapcsolta fel a lámpát. Úgy érezte, hogy ha villanyt gyújtana, elveszne valami fontos, ami ott van.

Az ágyon az apja testét formázó mélyedés maradt. Apja biztos nem nyom valami sokat, de így is jól kivehető formájú mélyedést hagyott maga után. Míg azt a nyomot nézegette, Tengo elkezdte úgy érezni, hogy egymaga maradt ezen a világon. Még olyan érzése is

támadt, hogy ha egyszer lenyugszik a nap, többé nem jön el a pirkadat.

A széken üldögélve, az alkonyatot előlegező színekre színeződve, Tengo végig ugyanabban a pózban, hosszasan gondolkodott. Aztán hirtelen rájött, hogy tulajdonképpen nem is gondolkodik semmin. Csak belemerült valami céltalan ürességbe. Lassan felemelkedett a székről, kiment a mosdóba, elintézte a dolgát. Hideg vízzel arcot mosott. Kéztörlő zsebkendőjével megtörölte az arcát, és a tükörben szemügyre vette magát. Eszébe jutott, amit a nővér mondott, lement az ebédlőbe, és ivott egy kis meleg teát.

*

Ott töltött vagy húsz percet, és visszament a betegszobába, de apját még mindig nem hozták vissza. Helyette azonban a mélyedésben, melyet apja hagyott az ágyon, valami fehér, sosem látott tárgyat talált. A teljes hossza egy méter negyven vagy ötven centiméter lehetett, gyönyörű lágy görbületet írt le. Alakja első pillantásra földimogyoró héjára hasonlított, felületét lágy, rövid pihék borították, melyekből halvány, de egyenletes, lágy ragyogás áradt. Az idő múlásával egyre sötétebb szobában halvány, kékes fény ölelte lágyan azt a valamit. Mintha csak a Tengo apja után maradt privát, ideiglenes teret töltené ki, a tárgy szerényen hevert az ágyon. Tengo lecövekelt az ajtóban, és kezét a kilincsen felejtve egyre csak bámulta azt a furcsa valamit. Ajkai mintha megmozdultak volna, de nem jöttek ki rajtuk szavak.

Ez meg mégis micsoda? Tengo összehúzott szemmel kérdezgette magát, dermedten álldogálva. Hogy került ide apám helyére? Az egyetlen pillantással fel tudta mérni, hogy nem az orvos vagy az ápolónők hozták ide. A valóság tartományából kieső, különleges levegő vette körül.

Aztán Tengo hirtelen rájött. Ez egy *légből szőtt gubó.*

Először látott ilyen léggubót. A *Légből szőtt gubó* című regényben részletes ábrázolást adott róla, de igazit természetesen sosem látott, és nem is tartotta valóságos létezőnek. De az a tárgy ott egy légből

szőtt gubó volt, pont olyan, amilyennek Tengo elképzelte és leírta. Úgy érezte, mintha fém alkatrészekkel szorítanák össze a gyomrát, olyan hevesen tört rá a *déjà vu.* Mindenesetre azért belépett a szobába, és becsukta az ajtót. Jobb, ha ezt senki nem látja meg. Aztán lenyelte a szájába gyűlt nyálat. Torka mélyén szokatlan hang hallatszott.

Lassan megközelítette az ágyat, és jó méteres távolságot tartva, óvatosan szemügyre vette a léggubót. Pontosan úgy nézett ki, mint amilyennek a regény írásakor megrajzolta a képét. Mielőtt ugyanis a szövegben leírta volna a légből szőtt gubó alakját, készített róla egy egyszerű ceruzaskiccet. Látható alakot adott a fejében élő elképzelésnek, ezt tette át aztán szöveggé. Míg a *Légből szőtt gubó* átdolgozásával foglalkozott, az a kép az asztala melletti falra volt gombostűzve. Alakra inkább egy selyemgubóra hasonlított, de Fukaeri (és bizony Tengo is) csakis légből szőtt gubónak tudta hívni.

A léggubó külalakjának számos sajátossága Tengo saját ötlete és kiegészítése volt. Például az, hogy a gubó középen elegánsan elvékonyodik, vagy az, hogy két végén kidagadó, díszítésül szolgáló, kerek gömb van. Ezek mind pusztán Tengo elgondolásai voltak. Fukaeri eredeti „elbeszélésében” ilyesmiről nem esett szó. A kislány számára a léggubó csakis és kizárólag a léggubó volt, valahol a kézzel fogható, alakkal bíró és a fogalmi létezés között, és úgy tűnt, szinte egyáltalán nem érezte szükségét, hogy a nyelv jelzőivel is ellássa. A gubó megjelenésének aprólékos részleteit így aztán Tengónak kellett kitalálnia. És a légből szőtt gubó, amire Tengo most nézett, középen rendesen el is vékonyodott, és mindkét végén ott volt a szép gömb.

Ez pontosan ugyanaz a légből szőtt gubó, amit én felskicceltem, és aztán szövegbe foglaltam – gondolta Tengo. Akárcsak az égen megjelenő két hold esetében. A szövegben leírt alak valamiért a legapróbb részletekig, egy az egyben valósággá vált. Össze van keveredve az ok és az okozat.

Végtagjaiban olyan fura érzés kelt, mintha megtekeredtek volna az idegszálai, teste csupa libabőr lett. Már nem tudta eldönteni, hogy ez

a világ itt meddig valóságos, és honnan kezdődik a fikció. Vajon meddig tart Fukaeri része, és honnan kezdődik Tengóé? És honnantól kezdődik az, ami a „miénk”?

A gubón legfelül függőleges irányú, egyenes hasadék húzódott. A légből szőtt gubó készülődött a kettéhasadáshoz. Már vagy kétcentis rés is volt rajta. Ha lehajolna és belekukucskálna, Tengo megláthatná, hogy mi van a belsejében. Csakhogy a férfinak nem volt ehhez bátorsága. Leült az ágy melletti székre, válla emelkedett és süllyedt, míg egyenletesre kényszerítette a lélegzetét, és kitartóan figyelte a gubót. Halvány fény áradt belőle, de nyugalomban feküdt. Mint valami matematikai feladvány, csendesen várta, hogy Tengo közelítsen hozzá.

De vajon mi van a gubó belsejében?

Vajon mit akar feltárni Tengo számára?

A regényben, a *Légből szőtt gubó*ban a főszereplő kislány saját alakmását látja meg a gubóban. A dótát. Aztán otthagyja a dótát, és egymagában elszökik a közösségből. Csakhogy vajon mi van Tengo légből szőtt gubójában? (Tengo ösztönösen úgy ítélte meg, hogy ez valószínűleg a *saját maga* gubója.) Vajon valami jó, vagy talán valami rossz? Olyasmi, ami elvezeti valahova, vagy olyasmi, ami kárt okoz neki és akadályozza? Na és vajon ki juttatta el ide ezt a gubót?

Tengo is tisztában volt vele, hogy valamit cselekednie kellene. De egyszerűen képtelen volt összeszedni a bátorságát ahhoz, hogy fölálljon és belenézzen a gubóba. Félt. Lehet, hogy az a valami ott a gubó belsejében megsebzi őt. Lehet, hogy gyökeresen átformálja az életét. Ha erre gondolt, Tengo úgy megdermedt azon a kis széken, mint valaki, akinek nincs hova menekülnie. Ugyanazt a fajta rémületet érezte, ami visszatartotta attól, hogy belenézzen apja és anyja anyakönyvi adataiba, vagy hogy kutasson Aomame után. *Nem akarta tudni,* hogy mi rejtőzik a számára előkészített gubó belsejében. Ha el lehetne intézni úgy, hogy ne tudja meg, akkor úgy akarta elintézni. Ha lehet, azonnal le akart lépni innen, rögtön

vonatra ülni és visszamenni Tokióba. Szemét becsukva, fülét befogva el akart menekülni saját szerény kis világába.

De ő is tudta, hogy ez nem lehetséges. Egész életemben bánni fogom, ha úgy megyek el innen, hogy nem láttam, mi van a gubóban. Biztos soha nem bocsátanám meg magamnak, ha elfordítanám tekintetem arról a *valamiről* – gondolta.

*

Sokáig üldögélt a széken úgy, hogy nem tudta, mit csináljon. Előremozdulni se tudott, de meghátrálni se. Kezét összekulcsolta a térdén, a gubót bámulta az ágyon, néha meg, a helyzetet hárítandó, kinézett az ablakon. A nap már lenyugodott, lassan szürke alkonyat kezdte beburkolni a fenyőligetet. Szél még mindig nem fújt. A hullámok moraja se hallatszott. Szinte furán nagy volt a csönd. Ahogy a szobában sűrűsödött a sötétség, úgy lett egyre mélyebb és ragyogóbb a fehér testből áradó fény. Tengo számára úgy rémlett, hogy a test maga is élőlény. Erezni lehetett rajta az élet friss ragyogását. Sajátos melegét, titokzatos hangját.

Tengo végre elhatározta magát, fölállt a székről, és az ágy fölé hajolt. Nem menekülhet el csak úgy. Nem élhet mindig rémült gyerek módjára, aki elfordítja tekintetét arról, ami az útjába kerül. Csakis az igazság megismerése ruházza föl az embert a megfelelő erővel. Legyen az bármiféle igazság.

A gubón változatlanul ott volt a repedés. A rés nem lett se kisebb, se nagyobb. Tengo összeszűkítette a szemét, és belesett rajta, de nem tudta kivenni, mi van odabenn. Úgy tűnik, van még ott egy vékony hártya. Tengo lecsillapította zihálását, és meggyőződött róla, hogy nem remeg a keze. Aztán ujjait bedugta abba a kétcentis résbe, és mintha dupla ajtószárnyat nyitna ki, lassan széthúzta a széleit jobb és bal felé. A rés különösebb ellenállás nélkül, hang nélkül, egyszerűen nyílt szét. Mintha arra várt volna, hogy Tengo keze megnyissa.

A légből szőtt gubó sugározta fény puhán világított belülről, mint a hó. Ha ez elégséges fénymennyiségnek nem is volt mondható, a

gubó belsejében rejlő valamit azért ki lehetett venni benne.

Tengo egy szép tízéves kislányt pillantott meg.

A kislány aludt. Hálóingnek látszó, dísztelen, egyszerű fehér egyrészes ruha volt rajta, két kis kezét egymásra téve, lapos mellén nyugtatta. Tengo első pillantásra tudta, hogy ki ez. Arca vékony, szája olyan egyenes vonalat ír le, mintha vonalzóval húzták volna meg. Szépen formált, sima homlokába belóg egyenesre nyírt frufruja. Kicsike orra csendesen, valamit kérlelően néz a levegőbe. Arccsontja egy kicsit oldalra áll. A kislány szemhéjai le voltak eresztve, de Tengo tudta, hogy milyen szempár bukkanna elő, ha felnyílnának. Hogy is ne tudná. Hiszen az utóbbi húsz évben úgy élt, hogy a szívében hordta ennek a kislánynak a képét.

Aomame – mondta ki Tengo.

A kislány mélyen aludt. Végtelenül mély, természetes álomnak tűnt. Lélegezni is épp csak lélegzett. Szíve olyan gyengén vert, hogy azt emberi fül alig tudta kivenni. Nem volt hozzá ereje, hogy fölnyissa a szemét. Még nem jött el *az idő.* A tudata nem itt van, hanem valami távoli helyen. De a szó, melyet Tengo kimondott, akkor is meg tudta kissé rezegtetni a dobhártyáját. Az a szó: a kislány neve.

Aomame valami távoli helyen meghallja, hogy megszólították. Tengo – gondolja. Világosan ki is mondja. De ez a szó nem képes mozgásra bírni a légből szőtt gubóban fekvő kislány ajkát. És Tengo füléhez sem jut el.

Tengo, mint akinek elrabolták a lelkét, felületesen zihálva, soha bele nem unva bámulta a kislány arcát. Az az arc nagyon békésnek tűnt. Egyáltalán nem látszott rajta szomorúságnak, szenvedésnek vagy nyugtalanságnak futó árnyéka sem. Mintha kicsike, vékony ajkai mindjárt lágyan megmozdulnának, hogy értelmes szavakat formázzanak. Mintha szemhéjai mindjárt felpattannának. Tengo szívéből fohászkodott azért, hogy ez így legyen. Pontos szavai nem voltak imádkozni, de a szívében egyre csak szövődött az az

alaktalan imasor. Azonban nem volt jele, hogy a kislány föl akarna ébredni álmából.

Aomame – szólította meg még egyszer Tengo.

Mindenféle mondanivalója lenne Aomame számára. Azt is meg kellene osztania vele, hogy hogyan érez iránta. Ezt hosszú évek óta dédelgeti magában. De itt és most nem tehet mást, mint hogy a nevét ismételgeti.

Aomame – szólította meg.

Aztán bátorságát összeszedve kinyújtotta a kezét, és megérintette a légből szőtt gubóban fekvő kislány kezét. Lágyan rátette a maga nagy felnőttkezét. Az a kicsike kéz valamikor régen erősen szorította a tízéves Tengo kezét. Az a kéz teljes nyíltsággal követelte Tengo kezét, és biztatást nyújtott neki. A derengő fényben alvó kislány kezén félreérthetetlenül érződött az élet melege. Aomame eljött ide, hogy ezt a meleget átadja. Tengo így gondolta. Ez volt annak a csomagnak a jelentése, melyet húsz évvel ezelőtt Tengo kezébe adott az osztályteremben. A férfi végre kinyithatta a csomagot, és megnézhette, mi van benne.

Aomame, mondta Tengo. *Mindenáron megtalállak.*

*

Azután is, hogy a gubó szép lassan elvesztette fényét, és eltűnt, mintha felszívta volna az alkonyat, azután is, hogy a kislány Aomame alakja hasonlóképpen eltűnt szem elől, és azután is, hogy már nem tudta eldönteni, tényleg megtörtént-e az egész, Tengo még mindig érezte kezén a kislány kezének érintését, és annak barátságos melegét.

Bizonyára mindig érezni is fogja. Tengo ezt gondolta a Tokió felé tartó expresszvonaton. Az elmúlt húsz évben együtt élt a kislány keze hagyta érintés emlékével. Ezután is biztos ugyanúgy együtt tud majd élni ezzel az új melegséggel.

Mikor a vonat nagy kanyart írt le a hegyek alatt húzódó tengerpart mentén, látszott az égen sorakozó két hold. Jól kivehetően lebegtek

a csendes tenger fölött. A nagy sárga és a kicsi zöld. Körvonalaik világosak, de távolságukat nehéz megbecsülni. A tenger apró hullámai törött, szétszóródott üveg módjára, misztikusan ragyogtak a fényükben. A két hold aztán a kanyarral együtt lassan elmozdult – csak azokat az apró darabkákat hagyva szótlan jelzésként –, végül eltűnt a látótérből.

Mikor a holdak már nem látszottak, Tengo szívébe megint visszatért a melegség. Olyan volt, mint az apró fény, mely felé a vándor tart: halvány, de ígérettel teli, biztos melegség.

Ezután ebben a világban fogok élni, gondolta Tengo szemét lehunyva. Még ő sem tudta, hogy ez a világ hogyan épül föl és miféle elvek alapján működik. Megjósolni se lehet, hogy mi minden van itt készülőben. De úgy is jó. Ijedtségre nincs ok. Akármi is várja, bizonyára túlél majd ebben a kétholdas világban, és rá fog találni az útra, melyen járnia kell. Amennyiben nem felejti el ezt a melegséget, amennyiben nem veszíti el ezt az érzést.

Sokáig maradt úgy, lehunyt szemmel. Amikor végül kinyitotta a szemét, elnézte az ablakból elébe táruló kora őszi este sötétjét. A tengert már nem lehetett látni.

Meg kell találnom Aomamét, határozta el ismét Tengo. Történjen bármi, legyen az ő világa bármilyen világ, és legyen ő benne akárki.

*

(Ebben a műben olyan kifejezések is szerepelnek, melyek 1984-ben még nem léteztek.)

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Table of Contents

Title page
Tartalom
Második könyv (júliustól szeptemberig)
1 | AOMAME Az volt a világ legunalmasabb városa
2 | TENGO A lelkemen kívül egyebem sincsen
3 | AOMAME A születésünkről nem dönthetünk, de a halálunk neméről igen
4 | TENGO Talán jobb, ha nem is vágyakozom rá
5 | AOMAME Egy egér vegetáriánus macskával találkozik
6 | TENGO A mi kezünk nagyon messzire elér
7 | AOMAME Ahova ön most belépni készül…
8 | TENGO Lassan megérkeznek a macskák
9 | AOMAME A kegyelem ára
10 | TENGO Az ajánlatunk elutasítva
11 | AOMAME Maga az egyensúly a jó
12 | TENGO Nem olyasmi, amit megszámolhatsz az ujjiadon
13 | AOMAME Ha nem lenne a te szereteted
14 | TENGO A kézbe kapott csomag
15 | AOMAME Lassan itt a kísértetek ideje
16 | TENGO Mint valami kísértethajó
17 | AOMAME Kiszabadítom az egeret
18 | TENGO Hallgatag, magányos műhold
19 | AOMAME Mikor a dóta felébred
20 | TENGO A Rozmár és a bolond Kalapos
21 | AOMAME És most mit csináljak?
22 | TENGO Ameddig két hold van az égen
23 | AOMAME Tegyen tigrist a motorjába!
24 | TENGO Amíg megvan az a melegség

Minden más, mint aminek látszik

Murakami Haruki

1Q84

Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

harmadik könyv

GEOPEN

Murakami Haruki
1Q84
Ezer**különcszáz**nyolcvannégy

Harmadik könyv

Geopen Könyvkiadó
2012

A mű eredeti címe:
1Q84
Book 3 by Haruki Murakami
Copyright © 2010 by Haruki Murakami

Hungarian translation © Nagy Anita, 2012
Fordította: Nagy Anita

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2012
Felelős kiadó: Babucs Éva
Felelős szerkesztő: Rácz I. Péter
Borítóterv: Váradi Gábor
Nyomdai előkészítés: Geografika
ISBN 978-963-9973-62-6

www.geopen.hu
Geopen a Facebookon

Ez a világ látszatvilág,
mindenestül csak kitalált,
bízzál bennem, nem csallak meg,
s minden valóra vált…

Ez csak egy papírhold
(E. Y. Harburg, Harold Arlen)

Tartalom

TARTALOM 4

HARMADIK KÖNYV (OKTÓBERTŐL DECEMBERIG) 5

1 | USIKAVA AMI TUDATÁNAK TÁVOLI PEREMÉT RUGDOSSA 6
2 | AOMAME EGYEDÜL VAGYOK UGYAN, DE NEM VAGYOK MAGÁNYOS 31
3 | TENGO MINDEN VADÁLLAT RUHÁT VISELT 49
4 | USIKAVA OCCAM BOROTVÁJA 68
5 | AOMAME LÉLEGEZHET AKÁRMILYEN CSENDESEN 85
6 | TENGO BAL HÜVELYKEM BIZSEREG 97
7 | USIKAVA ÖN FELÉ TARTOK 122
8 | AOMAME EZ AZ AJTÓ EGYÁLTALÁN NEM ROSSZ! 143
9 | TENGO MÍG EL NEM TORLASZOLJÁK A KIJÁRATOT 161
10 | USIKAVA KIKEZDHETETLEN BIZONYÍTÉKOKAT GYŰJTÖK 182
11 | AOMAME ÉRTHETETLEN IS, BARÁTSÁGTALAN IS 205
12 | TENGO LAZULÓBAN A VILÁG RENDJE 223
13 | USIKAVA EZ LENNE A VISSZATÉRÉS A KEZDETEKHEZ? 241
14 | AOMAME AZ ÉN KICSIKÉM 260
15 | TENGO ERRŐL BESZÉLNI NEM MEGENGEDETT 273
16 | USIKAVA ÜGYES, KITARTÓ, ÉRZÉKETLEN GÉP 296
17 | AOMAME CSAK KÉT SZEMEM VAN 318
18 | TENGO AHOL PIROS VÉR FOLYIK, HA TŰVEL SZURKÁLNAK 333
19 | USIKAVA AMIRE Ő KÉPES, MÁSOK MEG NEM 363
20 | AOMAME ÁTVÁLTOZÁSOM EGY RÉSZEKÉNT 387
21 | TENGO VALAHOL A FEJÉBEN 409
22 | USIKAVA AZ A SZEMPÁR INKÁBB SAJNÁLATTAL VOLT TELE 440
23 | AOMAME KÉTSÉGET KIZÁRÓAN OTT VOLT A FÉNY 456
24 | TENGO ELHAGYOM MACSKAVÁROST 464
25 | USIKAVA HA HIDEG, HA NEM HIDEG, ITT VAN AZ ISTEN 474
26 | AOMAME NAGYON ROMANTIKUS! 498
27 | TENGO LEHET, HOGY CSAK EZ A VILÁG NEM IS LESZ ELÉG 516
28 | USIKAVA ÉS LELKÉNEK EGY DARABJA 533
29 | AOMAME TÖBBÉ NEM ENGEDJÜK EL EGYMÁS KEZÉT 548
30 | TENGO HA NEM TÉVEDEK 552
31 | TENGO ÉS AOMAME MINT BAB A HÜVELYÉBE 560

Harmadik könyv
(októbertől decemberig)

1 | **USIKAVA**
Ami tudatának távoli peremét rugdossa

– Megkérhetem, hogy ne gyújtson rá, Usikava úr? – szólalt meg az alacsonyabb pasas.

Usikava egy pillanatra az asztal túloldalán helyet foglaló férfi arcára nézett, aztán a tulajdon ujjai között forgatott Seven Starsra pillantott. A cigaretta nem volt meggyújtva.

– Elnézését kérem – tette hozzá a pasas, bár csakis a forma kedvéért.

Usikava arcán tanácstalan kifejezés jelent meg, hogy nahát, ez a valami meg mit keres a kezemben.

– Áá, ezer bocsánat. Valóban nem lenne helyes. Nem, természetesen nem fogok rágyújtani. Észre se veszem, hogy mikor, és csak úgy magától kinyúlik érte a kezem.

A pasas egy centiméternyit mozdított az állán, de a tekintete meg se rezzent. Pillantása mindegyre Usikava szemébe mélyedt. Usikava visszatette a cigarettát a dobozába, a dobozt egy fiókba süllyesztette.

A magasabb pasas, aki lófarokba kötve viselte a haját, a bejáratnál állt és az ajtófélfának támaszkodott, de olyan könnyedén, hogy nem lehetett tudni, hozzáér-e vajon vagy sem, majd úgy vizslatta Usikavát, mint aki egy falra tapadt *foltot* vesz szemügyre. Rémes egy banda, gondolta magában Usikava. Most találkozott és beszélt harmadszor ezzel a párossal, de találkozhat velük akárhányszor, mindig ugyanúgy nyugtalanítják.

Usikava nem túlságosan tágas irodájában volt egy asztal, az alacsony, kopasz fejű pasas annak a túloldalán foglalt helyet. A beszéd ennek az alaknak a dolga. Lófarok sosem töri meg a hallgatást. Teljesen mozdulatlan, akár a sintó szentélyek bejáratánál

elhelyezett, oroszlánra hasonlító kőkutyák. Egyre csak Usikava arcát figyeli.

– Eltelt három hét – mondta Kopasz.

Usikava kezébe vette asztali naptárát, ellenőrzött benne egy feljegyzést, aztán bólintott:

– Való igaz. Ma van pontosan három hete annak, hogy utoljára találkoztunk.

– És ezalatt egyszer sem kaptunk öntől jelentést. Azt hiszem, legutóbb is elmondtam, hogy versenyt futunk az idővel. Mi nem érünk rá, Usikava úr!

– Tisztában vagyok vele – felelte Usikava, a cigaretta helyett egy aranyszínű öngyújtót forgatva ujjai közt. – Nincs időnk szöszmötölni. Érzékelem a helyzet súlyát.

Kopasz várta, hogy mit mond még Usikava.

Az folytatta:

– Csakhogy, kérem, a magam részéről nem nagyon szeretném elaprózni a történetet. Nem kedvelem az olyasmit, hogy ebből is egy kicsit, meg abból is egy kicsit. El akarok jutni odáig, hogy nagyjából kibontakozott a teljes kép, összeértek a szálak, és feltárult az igazság. Ha a történet nincs kiforrva, az fölösleges kellemetlenségeket okozhat. Úgy hangzik, mintha csak hajtogatnám itt a magamét, de ez az én módszerem, Onda úr.

Az Ondának hívott kopasz fejű férfi hidegen méregette Usikavát. Hogy nem szimpatikus ennek a pasasnak, azzal Usikava tisztában volt. Ez azonban nem zavarta különösebben. Amennyire vissza tud emlékezni, születése óta soha senkinek nem volt szimpatikus. Mondhatni, számára ez a normális állapot. A szülei és a testvérei se szerették, meg a tanárai és az osztálytársai se. A felesége és a gyerekei se. Ha esetleg jó benyomást tenne valakire, az kissé talán zavarná. De ellenkező esetben semmi probléma.

– Usikava úr, hacsak lehet, mi tiszteletben kívánjuk tartani az ön módszerét. Illetve, azt hiszem, tiszteletben is tartottuk. Eddig. De most más a helyzet. Sajnos nem áll módunkban kivárni, míg az összes tényre fény derül.

– Mondja ön, Onda úr, de azért bizonyára nem várták szép nyugodtan, ölbe tett kézzel a jelentkezésemet! – riposztozott Usikava. – Biztos vagyok benne, hogy az általam tett lépésekkel párhuzamosan azért önök is megpróbálkoztak mindenfélével. Vagy talán nem?

Onda erre nem válaszolt. Ajka továbbra is vízszintes vonalba záródott. Arcvonásai se rezdültek. Usikava mégis bizonyosan tudta, hogy megjegyzése célba talált. Az elmúlt három hétben ezek az emberek szervezetük teljes mozgósítása mellett, az övétől eltérő utakon egy bizonyos nő nyomát kutatták. Csakhogy nem jutottak semmi kézzelfogható eredményre. Éppen ezért fáradt el ide megint ez a rémes kettős.

– Azt mondják, a kígyó útját a másik kígyó ismeri – mondta Usikava két tenyerét kitárva, mint aki valami mulatságos titkot árul el. – Minek is takargatnám: én vagyok az a másik kígyó. Mint látják, a külsőm nem éppen előnyös, de az orrom az nagyon jó. Egy halvány kis szagot is képes vagyok követni, egyre mélyebbre és mélyebbre. Csakhogy mivel eredetileg kígyó vagyok, csakis a saját módszerem, a saját ritmusom szerint tudok dolgozni. Tisztában vagyok vele, hogy az idő fontos, mégis várjanak még egy kicsit! Ha nincsenek türelemmel, előfordulhat, hogy nemcsak kamatot nem kapnak, de a befektetés is elvész.

Onda kitartóan figyelte, amint Usikava ujjai között egyre forog az öngyújtó. Aztán felnézett:

– Elmondaná, ha csak részleteiben is, amit eddig megtudott? Az ön helyzetét is megértem, csakhogy ha nem viszünk haza valami kis konkrét eredményt, azt a vezetőség nem fogja elfogadni. És mi se tudnánk hogy védekezni. Meg aztán, Usikava úr, azt hiszem, éppenséggel az ön helyzete se megnyugtató.

Usikava arra gondolt, hogy szóval ezeket a pofákat is szorongatják. Elismerték kettejük kiemelkedő jártasságát a harcművészetekben, és megtették őket a Vezér testőreinek. Ennek ellenére a Vezért az orruk előtt gyilkolták meg. Illetve, arra nincs közvetlen bizonyíték, hogy meggyilkolták. A szektához tartozó néhány orvos megvizsgálta a holttestet, de sehol sem találtak rajta külsérelmi nyomot. Ám a szekta egészségügyi létesítményeiben csupán egyszerű műszerek vannak. Meg az időnek se voltak bővében. Lehet, hogy ha egy szakorvos végzi el a vizsgálatot teljes alapossággal, igazságügyi boncolás keretében, mégis talált volna valamit. De most már késő. A holttestet már eltüntették a szektán belül, teljes titokban.

Akárhogy is, azért, mert nem tudták a Vezért megvédeni, ennek a két fickónak a helyzete nagyon kényessé vált. Most az a feladat jutott nekik, hogy jussanak az eltűnt nő nyomára. Parancsba kapták, hogy kerítsék elő, akkor is, ha minden fűszál mögé be kell nézniük. Csakhogy valódi fogódzót még nem sikerült találniuk. Őrző-védő meg testőri feladatok terén meglehetősen jól képzettek, de olyan módszereknek nincsenek birtokában, melyek segítségével fel tudnának kutatni valakit, aki megpróbált eltűnni.

– Rendben van – szólalt meg Usikava. – Megosztok önökkel néhány tényt azok közül, melyekre eddig fény derült. Mindent nem, de részleteket el tudok árulni.

Onda kicsit összehúzta a szemét. Aztán bólintott:

– Jó lesz. A mi birtokunkban is van néhány információ. Lehet, hogy ezeket már ön is ismeri, lehet, hogy még nem. Osszuk meg egymással az ismereteinket!

Usikava letette az öngyújtót, és összekulcsolta kezét az asztalon:

– Önök az Aomame nevű fiatal nőt berendelték a Hotel Okura egy lakosztályába, ő pedig izomlazító kezelést végzett a Vezéren. Ez szeptember elején történt, aznap este, amikor Tokió központi részén az a nagy felhőszakadás volt. A nő távozott, miután egy különszobában nagyjából egy órán át kezelte a Vezért, aki a kezelés

végeztével elaludt. Jó két órán át hagyják aludni, ugyanabban a testhelyzetben, ezt mondta a nő. Önök úgy tettek, ahogy meghagyta. Csakhogy a Vezér nem aludt. Akkor már halott volt. Külsérelmi nyomot nem találtak rajta, talán szív-infarktus lehetett. Ám közvetlenül ezután a nő eltűnt. A lakását már korábban fölszámolta, ott minden kong az ürességtől. A sportklubba előző nap megérkezett a felmondása. Az egész előre el volt tervezve. Ebben az esetben viszont ez már nem egyszerű baleset. Muszáj azt gondolnunk, hogy ez az Aomame előre eltervelten meggyilkolta a Vezért.

Onda bólintott. Az eddigiekkel kapcsolatban nincs ellenvetése.

– Az önök célja, hogy kiderítsék, mi az igazság. Ennek érdekéhen pedig mindenképpen el kell kapni ezt a nőt.

– Meg kell tudnunk, hogy valóban az Aomame nevű nő okozta-e az Ő halálát, és ha igen, akkor milyen okok húzódtak meg a háttérben.

Usikava lepillantott az asztal fölött összekulcsolt tulajdon tíz ujjára, úgy, mintha valami szokatlant venne szemügyre. Aztán fölemelte tekintetét, és a másik férfira nézett.

– Önök már leellenőrizték Aomame kisasszony családi viszonyait. Így van, igaz? Az egész család a Tanúk Gyülekezetének buzgó híve. A szülei még mindig aktívan folytatják a térítő tevékenységet. A harmincnégy éves báty az odavarai szektaközpontban dolgozik, nős, két gyereke van. Természetesen a felesége is buzgó hívő. A családból csak ez az Aomame kisasszony hagyta el a Gyülekezetei, „hitehagyott lett”, ahogy ők mondanák, így aztán a családja megszakította vele a kapcsolatot. Már közel húsz évre visszamenően nem találni nyomát, hogy a család kapcsolatot keresett volna vele. Szinte kizárható a lehetőség, hogy ők bújtatnák. Ez a nő tizenegy éves korában saját elhatározásából elvágta a családi kötelékeket, és azóta lényegileg a maga erejéből él. Egy ideig a nagybátyja gondoskodott róla, de mire középiskolába ment, tulajdonképpen önálló volt. Elismerésre méltó. Erős lelkű nő.

Kopasz semmit se szólt. Ez olyan információ lehet, amivel már ő is rendelkezik.

– Lényegileg elképzelhetetlen, hogy a jelenlegi ügyhöz a Tanúk Gyülekezetének valami köze lenne. Totális pacifizmusukról és erőszak-ellenességükről ismertek. Lehetetlen, hogy ők gyülekezetüket mozgósítva a Vezér életére törtek volna. Ezzel egyet tud érteni, nem igaz?

Onda bólintott:

– Az ügyhöz a Tanúk Gyülekezetének nincs köze. Ezzel tisztában vagyunk. A biztonság kedvéért beszéltünk a nő bátyjával. Úgy értem, hogy *a lehető legnagyobb biztonság kedvéért.* De a férfi semmit nem tudott.

– A lehető legnagyobb biztonság kedvéért tépték le a körmeit? – érdeklődött Usikava.

Onda figyelmen kívül hagyta ezt a kérdést.

– Természetesen csak tréfálok. Ízetlen tréfa. Ne vágjon már ilyen félelmetes arcot, na! A lényeg, hogy a báty Aomame kisasszony működéséről se, hollétéről se tudott egyáltalán semmit – mondta Usikava. – Én ízig-vérig pacifista vagyok, nem szoktam durva módszerekhez folyamodni, de ennyit azért én is kiderítettem. Tehát Aomame kisasszonynak se a családjával, se a Tanúk Gyülekezetével nincs semmi kapcsolata. De ettől még, akárhogy is nézzük, ezt nem egymagában követte el. Egyedül ilyen bonyolult manővereket nem lehet kivitelezni. Mindent alaposan kiterveltek, ő pedig meghatározott lépéseket követve, higgadtan cselekedett. Az eltűnése is mesteri. Itt rengeteg segítő kéz és pénz működött közre. Egy Aomame kisasszony mögött rejtőző személy vagy szervezet valamilyen okból kifolyólag erősen kívánta a Vezér halálát. És ennek érdekében minden lehetséges előkészületet megtettek. Ebben a tekintetben is egyezik a véleményünk, ugye?

Onda bólintott:

– Nagyjából.

– Azt azonban el se tudom képzelni, hogy miféle szervezetről lehet szó – mondta Usikava. – Nyilván a nő baráti kapcsolatainak is utánanéztek, igaz?

Onda némán bólintott.

– Csakhogy ugyebár, a nőnek nincsenek említésre érdemes baráti kapcsolatai – fejtegette Usikava. – Barátai sincsenek, és nagyon úgy néz ki, hogy szerelme sincsen. A munkahelyén azért persze találkozott emberekkel, de azonkívül senkivel nem tartott fönn magánjellegű kapcsolatot. Én legalábbis nem bukkantam annak nyomára, hogy Aomame kisasszony valakivel közeli kapcsolatot ápolt volna. Vajon miért? Hiszen fiatal, egészséges, nem is csúnya nő.

Miután Usikava ezt elmondta, az ajtónál álldogáló, lófarkas férfira nézett. Az egy ideje egyáltalán nem változtatott se a testtartásán, se az arckifejezésén. Mondjuk eleve nincs arckifejezése. Szóval megváltoztatni se tudja. Vajon van ennek a pasasnak neve? – tűnődött Usikava. Ha nem lenne neki, az se lenne különösebben meglepő.

– Önök ketten az egyedüliek, akik ténylegesen látták ennek az Aomame kisasszonynak az arcát – mondta Usikava. – Mi a véleményük? Észrevettek rajta valami különlegeset?

Onda kicsit megrázta a fejét:

– Ahogy mondja, *viszonylag* vonzó fiatal nő. De nem olyan szépség, aki magára vonzza a tekintetet. Csendes és nyugodt. Úgy vettük észre, hogy a saját szakmai tudásával kapcsolatban meglehetős önbizalommal bír. Ezenkívül azonban semmi olyan nem volt, amire felfigyeltünk. A külseje igen felszínes benyomást tesz. Arcvonásainak részleteit felidézni nehéz. Szinte furcsa, hogy mennyire.

Usikava megint az ajtónál álló Lófarokra nézett. Hátha mondani akarna valamit. De nem úgy nézett ki, mint aki szólásra kívánná nyitni a száját.

Usikava Kopaszra nézett:

– Önök természetesen Aomame kisasszony utóbbi néhány hónapban bonyolított telefonhívásainak listáját is megnézték, igaz?

Onda a fejét rázta:

– Nem, ennyire nem mentünk bele.

– Én ajánlanám. Ezzel feltétlenül meg kell próbálkozni – mondta Usikava, az arcán átsuhanó mosollyal. – Az emberek mindenfelé telefonálnak, és mindenfelől hívják őket. A telefon híváslistájának átellenőrzése magától kirajzolja az ember életmódját. Aomame kisasszony esete se kivétel. Magánszemélyek híváslistáját megszerezni nem épp egyszerű, de azért nem lehetetlen. Na látják: a kígyó útját bizony a másik kígyó ismeri.

Onda csendben várta a folytatást.

– Nos, Aomame kisasszony híváslistájának átböngészése után fény derült néhány tényre. Egy nőnél ez igen különleges eset, de úgy tűnik, Aomame kisasszony nincs túlságosan oda a telefonos csevegésért. Keveset telefonál, a hívások ideje se túlságosan hosszú. Néha van egy-egy hosszabb beszélgetés, de ezek kivételesek. Szinte mindig a munkahelyével beszélt. Mivel félig szabadúszó volt, magánmunkákat is vállalt. Vagyis a sportklub megkerülésével, privát ügyfelekkel folytatott közvetlen tárgyalás alapján is egyeztetett órákat. Ilyen telefonból is sok van. Ránézésre egyik sem gyanús.

Usikava itt tartott egy kis szünetet, mindenféle szögből megszemlélte az ujjára rakódott nikotin színét, és a cigarettára gondolt. Gondolatban rágyújt, letüdőzi. Aztán kifújja.

– Azonban akadt mindösszesen két kivétel. Az egyik, hogy két alkalommal a rendőrséget hívta. Ám nem a 110-es segélyhívó számot, hanem a Tokiói Rendőr-főkapitányság Sindzsukui Kirendeltségének Közlekedési Osztályát. Onnan is keresték őt néhányszor. Aomame nem vezetett autót, rendőrök meg nem veszik igénybe luxus-sportklubok magánóráit. Vagyis valószínűleg

magánjellegű ismeretsége volt azon az osztályon. Azt nem tudom, hogy kicsoda. A másik pedig, ami izgat, hogy ettől függetlenül néhányszor hosszú beszélgetést folytatott egy beazonosíthatatlan számmal. Őt keresték erről a számról. Egyszer sem fordult elő, hogy Aomame hívta volna. Ezt a számot sehogy se tudtam lenyomozni. Olyan telefonszámok, melyeket megtrükköznek, hogy az előfizető nevét ne kelljen nyilvánosságra hozni, természetesen léteznek. Az ilyeneket azonban némi erőfeszítés árán le lehet nyomozni. Ennél a számnál viszont, akármennyit foglalkoztam vele, nem tudtam kideríteni a nevet. *Keményen* el van zárva. Átlagos esetben ilyet képtelenség megcsinálni.

– Vagyis akivel dolgunk van, az nem átlagos dolgokra képes.

– Így van. Egészen biztos, hogy itt profi is közreműködött.

– Egy újabb kígyó – mondta Onda.

Usikava tenyerével végigsimított kopasz, torz fején, és elvigyorodott:

– Igen. Egy újabb kígyó. Ráadásul erős ellenfél.

– De legalább szép apránként kiderült, hogy a nő mögött valószínűleg egy profi működik – felelte Onda.

– Erről van szó. Aomame kisasszonyt valamiféle szervezet támogatja. És ezt a szervezetet nem amatőrök dobták össze a ráérő idejükben.

Onda félig leeresztette a szemhéját, egy darabig a mögül vizslatta Usikavát. Aztán hátrafordult, és összenézett az ajtónál álldogáló Lófarokkal. Az bólintott egy aprót, hogy kifejezze, megértette az elhangzottakat. Onda megint Usikava felé pillantott.

– És akkor? – kérdezte.

– És akkor – mondta Usikava –, most én kérdezek. Önök nem gyanakszanak esetleg valakire? Egy csoportra vagy szervezetre, amelyikről feltételezhető, hogy ki akarta irtani az önök Vezérét?

Onda egyetlen vonallá húzta össze hosszú szemöldökét. Orra fölött megjelent három ránc:

– Na figyeljen ide, Usikava úr, gondolja át alaposan! Hiszen mi egy vallási közösség vagyunk. A lélek nyugalmát keressük, valamint spirituális értékeket. Együtt élünk a természettel, napjainkat földműveléssel és lelki gyakorlatok végzésével töltjük. Mégis kicsoda tekintene bennünket ellenségének? És ha azt tenné, abból ugyan mi haszna lenne?

Usikava szája szélén kétértelmű mosoly jelent meg:

– Mindenütt a világon vannak elmeháborodott emberek. Azt pedig senki nem tudhatja, hogy mi jut egy elmeháborodott eszébe. Vagy nem így van?

– Mi a magunk részéről egyáltalán senkire sem gyanakszunk – válaszolt Onda kifejezéstelen arccal, figyelmen kívül hagyva az előbbi mondatban rejlő iróniát.

– És mi a helyzet a Hajnalpírral? Nem lehet, hogy az ő utolsó embereik még lézengenek erre-arra?

Onda még egyszer, ezúttal határozottan megrázta a fejét. Vagyis ez lehetetlen. Tehát a Hajnalpírhoz tartozókat nyilván elintézték, úgy, hogy többet ne legyen velük gond. Valószínűleg nyomuk se maradt.

– Nos, akkor jó. És önök se gyanakszanak senkire. De az tény, hogy valamiféle szervezet a Vezér életére tört, majd el is vette az életét. Rendkívül jól szervezetten és ügyesen. Aztán, mint a l üst, huss, felszívódott a levegőbe. Ez a tagadhatatlan igazság.

– Nekünk pedig ki kell derítenünk, hogy mi van a háttérben.

– A rendőrség nélkül.

Onda bólintott:

– Ez a mi problémánk, nem az igazságszolgáltatásé.

– Rendben van. Ez az önök problémája, nem az igazságszolgáltatásé. A történet világos. Könnyen felfogható – felelte

Usikava. – Van itt még valami, amit meg szeretnék kérdezni.

– Tessék – mondta Onda.

– A gyülekezeten belül nagyjából hányan tudják, hogy a Vezér meghalt?

– Tudjuk mi ketten – felelte Onda. – Aztán még ketten, akik segédkeztek a holttest elszállításában. Ők a beosztottaim. Tudják még öten, a gyülekezet legfelsőbb vezetői. Csak ez kilenc ember. A három papnőnek még nem árultuk el, de előbb-utóbb megtudják. Mivel Őmellette szolgáló nők, sokáig nem tudjuk előlük eltitkolni. Meg aztán Usikava úr, természetesen ön is tudja.

– Összesen tizenhárom ember.

Onda semmit se szólt.

Usikava mélyet sóhajtott:

– Elárulhatom az őszinte véleményemet?

– Tessék – mondta Onda.

Usikava így szólt:

– Most már valószínűleg semmi értelme ezen lamentálni, de abban a pillanatban, hogy kiderült a Vezér halála, önöknek rögvest értesíteniük kellett volna a rendőrséget. Akárhogy is van, a halál tényét nyilvánosságra kellett volna hozni. Egy ilyen súlyos igazságot nem lehet a végtelenségig rejtegetni. Az olyan titok meg, amit már tíznél is többen tudnak, egyáltalán nem titok többé. Előfordulhat, hogy önök a végén menthetetlen helyzetbe kerülnek.

Kopasz arckifejezése nem változott:

– Ebben dönteni nem az én feladatom. Pusztán csak követem a kapott parancsokat.

– És mégis ki hozza a döntéseket?

Válasz nem jött.

– Az a személy, aki átveszi a Vezér helyét?

Onda, mint várható volt, továbbra is hallgatott.

– Rendben van – mondta Usikava. – A lényeg, hogy önök utasítást kaptak a feletteseiktől, és nagy titokban eltakarították a Vezér holttestét. Az önök szervezetében a felettestől jövő parancs abszolút. Ha azonban az igazságszolgáltatás oldaláról nézzük, ez egyértelműen a holttest meggyalázásának minősül. Ami meglehetősen súlyos bűncselekmény. Ezzel természetesen tisztában vannak, ugye?

Onda bólintott.

Usikava megint sóhajtott egy mélyet:

– Már korábban is említettem, de abban az esetben, ha belekeveredünk valamibe a rendőrséggel, lesznek szívesek ahhoz tartani magukat, hogy nekem semmit nem mondtak a Vezér haláláról! Mert nem szeretném, ha megvádolnának valami bűncselekménnyel.

Onda így válaszolt:

– Usikava úrnak semmit nem mondtunk a Vezér haláláról. Külsős nyomozóként elfogadta felkérésünket, és pusztán csak az Aomame nevű nő nyomát kutatta. Semmi törvénybe ütközőt nem követett el.

– Ez így rendben van. Én semmiről sem tudok – foglalta össze Usikava.

– Ha lehetséges lett volna, mi sem akartuk volna elárulni önnek, egy kívülállónak, hogy a Vezért meggyilkolták. Csakhogy Usikava úr, ön volt az, aki zöld jelzést adott nekünk, miután annak idején lenyomozta Aomamét, *most már* bele van keveredve ebbe az ügybe. A nő előkerítéséhez feltétlenül szükséges a segítsége. Továbbá úgy hisszük, ön tudja tartani a száját.

– A titoktartás az én munkámban az alapvetőnél is alapvetőbb. Aggodalomra semmi okuk. Olyan biztosan nincs, hogy tőlem kijutna valami információ.

– Ha esetleg kijut, és megtudjuk, hogy az információnak ön a forrása, kellemetlenségek fogják érni.

Usikava lepillantott az asztalra, még egyszer megszemlélte az asztalon nyugvó két kezének tíz darab tömpe ujját. Olyan arccal, mintha véletlenül fedezte volna fel őket, és meg lenne lepve azon, hogy ezek itt saját kezének ujjai.

– Kellemetlenségek – ismételte meg a másik szavait, felemelve a fejét.

Onda icipicit összehúzta a szemöldökét:

– Azt, hogy meghalt a Vezér, muszáj eltitkolnunk, történjék bármi. Olyan is előfordul, hogy ennek érdekében nem válogathatunk az eszközökben.

– A titkot megőrzőm. Efelől nyugodtak lehetnek – felelte Usikava. – Mi ez idáig együttműködtünk, és rendben mentek a dolgok. Néhány olyan ügyet, melyet önöknek nehéz lett volna a nyílt színen elintézniük, én elintéztem a háttérben. Némelyikük nehéz feladat volt, de bőségesen megfizettek. A szám erősen, duplán be van cipzárazva. Vallásos hit vagy ahhoz hasonló egyáltalán nincs bennem, de az elhalálozott Vezérnek személy szerint nagyon sokkal tartozom. Egyszóval minden erőmmel kutatom, hogy merre lehet Aomame kisasszony. A háttér feltárásán fáradozom. És kezdek *jó* helyen járni. Úgyhogy bírják ki még egy kicsit, várjanak! Ha minden igaz, nem is olyan sokára jó hírrel szolgálhatok.

Onda épp csak egy kicsit változtatott testhelyzetén a székben ülve. Lófarok az ajtónál, mintha ehhez igazodna, áthelyezte testsúlyát egyik lábáról a másikra.

– Pillanatnyilag csupán ennyi információt tud velünk megosztani? – kérdezte Onda.

Usikava kicsit elgondolkodott. Aztán megszólalt:

– Mint az imént is elmondtam, Aomame kisasszony két ízben is telefonált a Tokiói Rendőr-főkapitányság Sindzsukui Kirendeltségének Közlekedési Osztályára. Őt is hívták onnan

néhányszor. Azt még nem tudom, hogy ki. Mivel ez egy rendőrőrs, nyilván nem fogják elárulni, ha csak úgy szépen megkérdezem. Ám akkor az én csúf fejembe egyszer csak fényesen belevillant valami. Hogy valahonnan rémlik nekem a Tokiói Rendőr-főkapitányság Sindzsukui Kirendeltségének Közlekedési Osztálya. Óh, sokat gondolkodtam ám! Hogy ugyan mire emlékszem én a Tokiói Rendőr-főkapitányság Sindzsukui Kirendeltségének Közlekedési Osztályával kapcsolatban. Hogy ugyan mi van az én szerencsétlen emlékezetem szélébe akaszkodva. Elég sok időbe telt, míg rájöttem. Rossz megöregedni, na. Ha megöregszünk, rosszabbul csúsznak emlékezetünk fiókjai. Pedig régen minden, de minden rögtön előjött. Na de, úgy egy hete lehetett, és végre eszembe jutott.

Usikava itt elhallgatott, színpadiasan elmosolyodott, és egy darabig Kopasz arcát figyelte. Az türelmesen várta a történet folytatását.

– Idén augusztusban történt, hogy Sibuja kerületben, egy Marujamacsó környéki szexszállodában megfojtottak egy fiatal rendőrnőt, aki a Tokiói Rendőr-főkapitányság Sindzsukui Kirendeltségének Közlekedési Osztályán dolgozott. Teljesen pucér volt, kezén a rendőrségnél használatos bilincs. Ebből persze kisebbfajta botrány lett. Na most, Aomame kisasszony néhány telefonbeszélgetése valakivel a sindzsukui rendőrőrsről az eset előtti néhány hónapra csoportosul. Az eset után meg egyetlen beszélgetés sincs. Na, mit szólnak, nem túl tökéletes ahhoz, hogy véletlen egybeesés legyen?

Onda egy darabig hallgatott. Aztán megszólalt:

– Vagyis azt mondja, hogy akivel Aomame beszélt, az valószínűleg a meggyilkolt rendőrnő volt?

– Nakano Ajumi a neve a rendőrnőnek. Huszonhat éves volt. Igencsak megnyerő arccal! Az apja és a bátyja is a rendőrségnél dolgozik, szóval igazi rendőrcsalád. Úgy tűnik, elég szép eredményeket is elért. A rendőrség persze buzgón nyomoz, de a

tettes továbbra is ismeretlen. Talán sértő ilyesmit kérdezni, de nem tudnak esetleg valamit erről az ügyről?

Onda olyan kemény és hideg szemmel méregette Usikavát, mintha azt a szemet egy gleccserből vágta volna ki épp az imént.

– Nem nagyon értem, miről beszél – mondta. – Azt képzeli, Usikava úr, hogy nekünk esetleg közünk van ehhez az esethez? Hogy tán valaki tőlünk elvitte azt a rendőrnőt egy rosszfajta szállodába, megbilincselte és megfojtotta?

Usikava összehúzta a száját és a fejét rázta:

– Ó, nem, nem, Isten megőrizzen! Dehogy! A legkevésbé sem gondolok ilyesmit! Én kérem csak azt kérdezem, hogy ezzel az üggyel kapcsolatban vajon nem gyanakszanak-e esetleg valakire. Csakis erről van szó. És bármi megteszi. Mert a legkisebb nyom is értékes számomra. Ugyanis hiába próbálok kipasszírozni valamit a nem létező ismereteimből, a rendőrnő sibujai szexszállodában történt meggyilkolása és a Vezér megölése között én nem vagyok képes kapcsolatot találni.

Onda egy darabig úgy nézte Usikavát, mintha méricskélne valamit. Aztán lassan kifújta bent tartogatott levegőjét:

– Értem. Ezt az információt átadjuk a vezetőségnek – szólalt meg. Azzal elővette noteszét, és jegyzetelt: „Nakano Ajumi. Huszonhat éves. Sindzsukui Rendőrőrs. Lehet, hogy kapcsolatban állt Aomaméval.”

– Így van.

– Egyéb?

– Van még egyvalami, amit feltétlenül meg szeretnék kérdezni. Bizonyára volt valaki a gyülekezeten belül, aki először bedobta Aomame kisasszony nevét. Hogy Tokióban van egy edző, aki rendkívül tehetséges izomnyújtó gyakorlatokban. Ezután, mint az előbb ön is utalt rá, nekem jutott a feladat, hogy lenyomozzam a hölgyet. Nem mentegetőzni akarok, de ezt a szokásos hévvel, lelkesedéssel és alapossággal végeztem el. Ám furcsaságot, gyanús

pontot egyetlenegyet sem találtam. Az utolsó porcikájáig tiszta volt. Önök pedig elhívták a nőt a Hotel Okura luxuslakosztályába. A többit tudják. Mégis kicsoda-micsoda ajánlotta ezt a nőt?

– Nem tudjuk.

– Nem tudják? – kérdezte Usikava. Aztán olyan arcot vágott, mint egy gyerek, aki valami érthetetlen szót hallott. – Vagyis annak ellenére, hogy az önök gyülekezetén belül valakinek csak be kellett dobnia Aomame nevét, senki nem emlékszik rá, hogy ki volt az. Erről van szó?

Onda nem változtatott arckifejezésén, ahogy válaszolt:

– Igen, így van.

– Ez aztán furcsa történet – mondta Usikava, igencsak kétkedőén.

Onda csukva tartotta a száját.

– Érthetetlen história. Különösebben sehonnan, különösebben semmikor, de egyszer csak előkerült a nő neve, aztán különösebben senki sem gördítette előre a történetet, de az magától előregördült. Erről van szó?

– Az igazat megvallva, leglelkesebben maga a Vezér gördítette előre ezt az ügyet – felelte Onda, alaposan megválogatva a szavait. – A vezetőségben olyan vélemények is voltak, hogy veszélyes rábízni a testét valakire, akiről nem tudjuk, pontosan kicsoda. Természetesen mi, a testőrség is azonos véleményen voltunk. Maga a Vezér azonban nem aggódott. Sőt, saját magától, határozottan ragaszkodott ahhoz, hogy az ügy előrehaladjon.

Usikava ismét kezébe vette az öngyújtót, felpattintotta a fedelét, és mintha ellenőrizné, hogy jól működik-e, meggyújtotta. Aztán rögtön visszacsukta a fedelet.

– Én úgy tudtam, a Vezér meglehetősen körültekintő ember volt – szólalt meg.

– Így is van. Rendkívül óvatos, körültekintő ember volt – ezután mély csend következett.

– Még egyet szeretnék megkérdezni – mondta Usikava. – Kavana Tengo úrral kapcsolatos. Kavana úrnak viszonya volt egy Jaszuda Kjóko nevű, nála idősebb, férjes asszonnyal. A nő hetente egyszer fölkereste őt a lakásán. Aztán meghitt pillanatokat töltöttek együtt. Hát, ugyebár, fiataloknál megesik az ilyesmi. Csakhogy egy nap Kavana urat váratlanul felhívta a nő férje, és közölte vele, hogy a nő többé nem tudja őt felkeresni. És onnantól kezdve nem jött több üzenet.

Onda összehúzta a szemöldökét:

– Nem nagyon értem az összefüggést. Azt mondja, Kavana Tengónak köze van a jelenlegi ügyhöz?

– Ó nem, azt én sem tudom. Csak éppenséggel ez az eset egy ideje sehogy se hagy nyugodni. Mert azért ugyebár, merüljenek föl akármilyen körülmények, egy telefonhívást csak meg tudna oldani a nő. Hiszen voltak olyan szoros kapcsolatban. Mégis, az asszony egyetlen szó nélkül, egyszerűen csak huss, eltűnt. Nyom nélkül. Magam nem szeretem, ha van valami tisztázatlanság, úgyhogy csupán a biztonság kedvéért kérdezem. Önök nem gyanakszanak esetleg valamire ebben az ügyben?

– Legalábbis ami engem illet, egyáltalán semmiféle ismeretem nincs erről a nőről – mondta Onda színtelen hangon. – Jaszuda Kjóko. Viszonya volt Kavana Tengóval.

– Nála tíz évvel idősebb, férjes asszony volt.

Onda ezt a nevet is följegyezte noteszébe:

– Akkor azért ezt is közöljük a vezetőséggel.

– Rendben van – mondta Usikava. – Apropó, és merre jár Fukada Eriko kisasszony?

Onda fölemelte a fejét, és olyan pillantást vetett Usikavára, mintha egy elgörbült képkeretet nézne:

– Miért kellene nekünk tudnunk, hogy hol van Fukada Eriko?

– Nem kíváncsiak rá, hogy merre jár?

Onda megrázta a fejét:

– Mehet akárhova, lehet akárhol, nekünk ahhoz semmi közünk. Szabadságában áll.

– Már Kavana Tengo sem érdekli önöket?

– Nekünk semmi dolgunk azzal az emberrel.

– Egy időben mintha nagyon is érdekelte volna önöket ez a két személy – mondta Usikava.

Onda egy időre összehúzta a szemét. Aztán szólalt meg:

– A *mi* érdeklődésünk jelenleg egyetlen pontra, Aomaméra koncentrálódik.

– Naponta változik az érdeklődésük?

Onda épp csak egy kicsit más szögbe húzta a száját. Válasz nem érkezett.

– Onda úr, ön olvasta Fukada Eriko könyvét, a *Légből szőtt gubó*t?

– Nem. Gyülekezetünkben tilos mást olvasni, mint a tanításról szóló írásokat. Mást kézbe venni se lehet.

– Azt a nevet, hogy *little people,* hallotta már?

– Nem én – vágta rá azonnal Onda.

– Rendben van – felelte Usikava.

Ezzel véget ért a beszélgetés. Onda lassan felemelkedett a székről, megigazította felöltője gallérját. Lófarok is eltávolodott a faltól, és tett egy lépést előre.

– Usikava úr, mint az előbb is elmondtam, a jelenlegi ügyben rendkívül fontos tényező az idő – nézett le egyenesen Onda a még mindig üldögélő Usikavára. – A lehető leggyorsabban fel kell kutatnunk Aomamét. Mi természetesen minden erőnkkel ezen vagyunk, önnek pedig más irányból kell lépéseket tennie. Ha Aomame nem kerül elő, ön is és mi is bajba kerülhetünk. Mert akárhogy is, ön egy súlyos titok tudói közé tartozik.

– A súlyos tudás súlyos felelősséggel társul.

– Úgy van – felelte Onda érzelemmentes hangon. Azzal megfordult, és eltűnt, úgy, hogy vissza se nézett. Kopasz után Lófarok is elhagyta a szobát, és nesztelenül becsukta az ajtót.

*

Miután azok ketten távoztak, Usikava kihúzta az asztalfiókot, és kinyomta a magnó felvétel gombját. Kinyitotta a gép fedelét, kivette a kazettát, címkéjére golyóstollal ráírta a dátumot és az időt. Olyan szépen és világosan írt, hogy az nem illett a külsejéhez. Aztán kivette a fiókból a Seven Starst, kihúzott egy szál cigarettát, a szájába dugta, majd meggyújtotta az öngyújtóval. Mélyen beszívta a füstöt, majd hosszan kifújta. Egy darabig lehunyta a szemét, arcát a mennyezet felé fordította. Aztán újra kinyitotta a szemét, és a faliórára pillantott. A mutató fél háromnál állt. Tényleg rémes egy banda, gondolta magában ismét.

Ha Aomame nem kerül elő, ön is és mi is bajba kerülhetünk – mondta Kopasz.

Usikava kétszer járt az Előfutár Jamanasi hegyei mélyén található központjában, és látta a hátulsó bozótos részre épített, óriási égetőberendezést. Szemét és hulladék égetésére szolgál, de mivel igen magas hőmérsékleten éget, ha beledobják egy ember testét, abból egy csont se marad. Usikava tudta, hogy néhány ember holttestét ténylegesen bele is dobták. Valószínűleg a Vezér teste is egy volt ezek közül. Usikava természetesen nem akart erre a sorsra jutni. Lehetőség szerint akkor is egy kicsivel békésebb halálnem lenne kívánatos, ha valamikor mindenképp szembe kell nézni a halállal.

Magától értetődő, hogy volt néhány tény, amit Usikava nem árult el. Az összes kártyát kijátszani: ez nem az ő módszere. Az alacsony számú kártyákat fel lehet villantani. A magas számúak azonban alaposan elrejtendők. És mindenhez, de mindenhez biztosítékra van szükség. Olyanra, mint például a magnószalagra fölvett titkos

társalgás. Usikava nagyon jól ismerte az ilyesfajta játékok lépéseit. Kicsivel több terepet megjárt, mint ezek a fiatal kis testőröcskék.

Megszerezte azoknak a személyeknek a nevét, akiknek Aomame magánórákat adott. Ha nem sajnáljuk a vesződséget, és birtokunkban van néhány módszer, a legtöbb információt meg lehet szerezni. Usikava nagyjából tisztázta, hogy mit lehet tudni Aomame tizenkét privát ügyfeléről. Nyolc nő, négy férfi, a maguk társadalmi pozíciója is megvan, anyagi helyzetük is jó. Ránézésre egy sincs köztük, aki segédkezet nyújtana egy gyilkossághoz. Ám van közöttük egy, a hetvenes éveiben járó, lehetős nő, aki menedéket biztosít családon belüli erőszakot elszenvedő és otthonról kénytelenségből elmenekült nők számára. A kétszintes apartmanházba, melyet a lakásához tartozó tágas telek közvetlen szomszédságába építettek, szerencsétlen sorsú nőket fogad be és szállásol el.

Ez önmagában tiszteletre méltó. Semmi gyanús nincs benne. De valami mégis rugdosta Usikava tudatának távoli peremét. És amikor valami tudatának távoli peremét rugdossa, akkor Usikavának szokása mindig a végére járni, hogy mi az a valami. Állatok szimatával is rendelkezett, de legfőképpen mindig megbízott a megérzéseiben. Ez eddig többször is megmentette az életét. Meglehet, a mostani ügyben az „erőszak” lesz a kulcsszó. Ez az öreg hölgy tudatosan odafigyel arra, *amiben erőszak van,* épp ezért védelmezi tevékenyen azokat, akik erőszak áldozatául estek.

Usikava ténylegesen fel is kerekedett, elment megnézni azt a menedékházat. A fából készült apartmanház egy azabui domboldal luxuskategóriájú földterületén állt. Réginek régi, de sajátos hangulatú épület. A kapu rácsai közt bekukucskálva látszott, hogy a ház előterében szép virágágyás és gyepes kert terül el. Óriási tölgyfa vet árnyékot. A bejárati ajtó apró ólomüveggel kirakott. Ilyen épületből manapság már nagyon kevés akad.

Éles ellentétben azonban a ház békés hangulatával, borzasztó szigorúak a biztonsági intézkedések. A fal magas, szögesdróttal is védett. A tömör vaskapu szorosan bezárva, a kapun túl egy német

juhász, és nagyon ugat, ha ember közelít felé. Több biztonsági kamera is üzemel. Az apartmanház előtti utcán szinte alig jár valaki, úgyhogy Usikava nem álldogálhatott ott hosszasan. Csendes lakóövezet, a környéken több nagykövetséggel. Ha egy Usikava-féle, mindenképp gyanút keltő külsejű alak ilyen helyen lézeng, azonnal felfigyel rá valaki.

De azok a biztonsági intézkedések túlságosan is alaposak. Ilyen szigorú védelemre akkor sincs szükség, ha ez az erőszak elől menekülők háza. Erről a menedékházról mindent meg kell tudni, amit csak lehet. Usikava így gondolta. Legyen bármily áthatolhatatlan a védelem, valahogy fel kell törni. Illetve nem is: minél áthatolhatatlanabb, annál inkább fel kell törni. Erre ki kell találnia valami ügyes módszert. Ki kell passzírozni valamit nem létező ismereteiből.

Aztán felidézte a *little people*-re vonatkozó beszélgetését Ondával:

– Azt a nevet, hogy *little people,* hallotta már?

– Nem én.

Kissé gyorsan jött a válasz. Ha valaki még soha nem hallotta ezt a szót, biztos, hogy legalább egy pillanatnyi fáziskéséssel felel. *Little people?* Fejben méricskéli a szó hangzását. Utána válaszol. Ez lenne egy átlagos ember reakciója.

Az a pasas már hallotta a *little people* elnevezést. Azt nem lehet tudni, hogy a jelentését és a tényleges létezőt is ismeri-e. De az biztos, hogy nem először hallotta a szót.

Usikava eloltotta rövidre szívott cigarettáját, egy ideig töprengett, aztán rágyújtott a következő cigire. Elég régen eldöntötte, hogy nem gyötri magát a tüdőrák kockázatának gondolatával. Ahhoz, hogy össze tudja szedni a gondolatait, szüksége volt a nikotin segítségére. Még azt sem lehet tudni, hogy két-három nap múlva mi történik az emberrel. Szükséges-e vajon azon aggódni, hogy tizenöt év múlva milyen egészségi állapotban leszünk?

Mikor a harmadik Seven Starst szívta, eszébe jutott egy apróság. Na, lehet, hogy ez beválik, gondolta magában.

2 | **AOMAME**
Egyedül vagyok ugyan, de nem vagyok magányos

Mikor besötétedik, kiül egy székre a verandán, és az utca túloldalán elterülő kis parkot figyeli. Ez lett legfontosabb napi elfoglaltsága, életének központja. Akár derült az ég, akár felhős, de akkor is, ha esik az eső, a megfigyelést lankadatlanul folytatja. Beköszönt az október, egyre csípősebb a levegő. A hideg estékre rétegesen öltözködik, előkészít egy takarót a lábára, meleg kakaót iszik. Úgy fél tizenegyig elnézi a csúszdát, aztán szép kényelmesen forró fürdőt vesz, majd lefekszik aludni.

Persze azt az eshetőséget se lehet elvetni, hogy Tengo még világosban jár erre. De azért ez mégsem valószínű. Ha Tengo megjelenik ebben a parkban, az azokban az órákban lesz, amikor már besötétedett és égnek a higanylámpák, az égen pedig jól kivehetőek a holdak. Aomame gyorsan elintézi a vacsorát, úgy készül össze, hogy szükség esetén azonnal ki tudjon rohanni az ti Icára, rendbe teszi a haját, leül a kerti székre, és az esti parkban álló csúszdára függeszti tekintetét. Az automata pisztoly és a kisméretű Nikon távcső mindig a keze ügyében van. Fél, hogy Tengo akkor bukkan föl, amikor ő éppen kiment a vécére, úgyhogy a kakaón kívül semmi mást nem iszik.

Aomame egyetlen nap kihagyás nélkül folytatta a megfigyelési. Nem olvasott, nem hallgatott zenét, csak a parkot figyelte, a kinti zajokra fülelve. Szinte a testhelyzetén se változtatott soha. Csak a fejét emelte föl néha – már ha derült volt az este –, felnézett az égboltra, és meggyőződött róla, hogy még mindig ott lebeg egymás mellett a két hold. Aztán rögtön visszafordította tekintetét a parkra. Aomame a parkot figyelte, a holdak meg Aomamét.

Tengo azonban nem bukkant föl.

*

Az esti parkot kevesen keresik föl. Néha fiatal szerelmesek jelennek meg. Leülnek a padra, megfogják egymás kezét, és ideges, rövid csókokat váltanak, mint szerelmetes kismadarak. A park azonban túl kicsi, és a világítás túl erős. Miután tehát egy darabig nyugtalanul ott időztek, feladják, és átmennek máshova. Olyan látogatók is akadnak, akik azért jönnek, hogy a nyilvános vécét használják, és aztán csalódottan (avagy dühösen) továbbállnak, amikor rájönnek, hogy a vécé be van zárva. Vannak a munkából hazatartó céges alkalmazottak is, akik valószínűleg kijózanodás céljából, egymagukban telepednek a padra, és fejüket előrelógatva ülnek mozdulatlanul. Bár lehet, hogy csak nem akarnak egyenesen hazamenni. Vannak magányos öregek is, akik este kutyát sétáltatnak. A kutyák meg az öregek is ugyanolyan csendesek és reményvesztettek.

A legtöbbször azonban nincsenek emberek az esti parkban. Még egy macska se téved erre. Csak a személytelen higanylámpafény világítja meg a hintát, a csúszdát és a homokozót, meg a kulcsra zárt nyilvános vécét. Ha Aomame sokáig nézi ezt a képet, néha elkezdi úgy érezni, hogy magára maradt egy lakatlan bolygón. Tisztára mint az a film, ami az atomháború utáni világot mutatja be. Mi is volt a címe? *A parton* – ez az.

Aomame azonban akkor is koncentrál, és folytatja a park megfigyelését. Mint őrködésre kijelölt matróz, aki egymagában fölmászik a magas árbocra, és a hatalmas tengerfelszínen halrajok meg periszkópok baljós árnyéka után kutat. Aomame figyelő tekintete egyetlenegyet keresett: Kavana Tengót.

Lehet, hogy Tengo valami más környéken lakik, és akkor este csak véletlenül járt erre. Ha így van, akkor nullához közeli az esély, hogy megint felkeresi ezt a parkot. De Aomame úgy gondolja, valószínűleg mégsem ez a helyzet. A csúszda tetején üldögélő Tengo ruhájának és viselkedésének volt valami laza hangulata, ami azt sugallta, hogy egy kis esti sétára indult a környéken. Séta közben betért a parkba, és fölmászott a csúszdára. Minden

bizonnyal azért, hogy a holdat nézze. Akkor viszont innen begyalogolható távolságban kell laknia.

Kóendzsiben nem könnyű olyan helyet találni, ahonnét föl lehet pillantani a holdra. Nagyrészt sík terület, és olyan magasabb épület is alig van, ahova föl lehetne mászni. A csúszda az esti parkban viszont egyáltalán nem rossz hely holdnézésre. Csendes is, és senki se zavar. Egész biztos, hogy ha Tengo megint föl akar nézni a holdra, ismét eljön ide. Aomame ezt feltételezi. De a következő pillanatban így gondolja: nem, lehet, hogy a dolgok mégse alakulnak ilyen kedvezően. Lehet, hogy valami épület tetején már talált egy helyet, ahonnan jobban látszik a hold.

Aomame röviden, határozottan megrázza a fejét. Nem, nem szabad túl sokat gondolkodni. Nekem nincs más választásom, mint hogy higgyem, Tengo valamikor visszatér ebbe a parkba, és továbbra is itt várjam türelmesen. Mert én úgyse mehetek el innen, és jelenleg ez a park az egyetlen pont, ami engem és őt összeköt.

*

Aomame nem húzta meg a pisztoly ravaszát.

Szeptember elején történt. A bedugult hármas számú gyorsforgalmi vészleállónak kialakított helyén állt, fürdött a vakító reggeli napsütésben, szájába bedugta a Heckler & Koch fekete csövét. Junko Shimada kosztümöt viselt, Charles Jourdan magassarkúval.

A körülötte levők úgy bámulták őt a kocsikból, hogy fogalmuk se volt róla, mégis mi történik. Egy ezüstszínű Mercedes Coupéban ülő középkorú nő. Teherautók magas vezetőüléséről lebámuló, napbarnított férfiak. Aomame a szemük láttára ki akarta loccsantani saját agyvelejét a kilencmilliméteressel. Arra, hogy eltűnjön 1Q84-ből, nincs más módszer, mint véget vetni saját életének. Ezért cserébe meg tudja menteni Tengo életét. Legalábbis a Vezér ezt ígérte neki. Megesküdött rá, és halált kért magára.

Hogy saját magának meg kell halnia, azt Aomame nem különösebben bánta. Bizonyára minden el volt döntve már akkor, amikor engem berántottak 1Q84 világába. Pusztán csak megyek végig a vázlatpontokon. Vajon mennyi értelme van egyedül tovább élni egy olyan érthetetlen logikán alapuló világban, ahol két hold, egy kicsi meg egy nagy lebeg az égen, és az apró nép uralkodik az emberek sorsa fölött?

Végül azonban Aomame mégsem húzta meg a ravaszt. Az utolsó pillanatban megállította billenésnek indult jobb mutatóujját, és kihúzta szájából a fegyver csövét. Aztán vett egy mély levegőt, majd kifújta, mint a tenger mélyéről végre felbukkanó ember. Mint aki az összes, testében felgyűlt levegőt kicseréli.

Aomame azért szakította félbe a meghalást, mert egy távoli hang ütötte meg a fülét. Azokban a pillanatokban nem voltak körülötte hangok. Attól fogva, hogy a ravaszon nyugvó ujját megfeszítette, tökéletesen megszűntek a környezet zajai. Egy medence mélyét idéző, mély csendességben volt. Abban a halál nem tűnt se sötétnek, se rettegnivalónak. Olyan természetes és magától értetődő volt, mint magzat számára a magzatvíz. Nem rossz, gondolta Aomame. Szinte el is mosolyodott. És akkor meghallotta a hangot.

Úgy tűnt, az a hang valami távoli helyről, valami távoli időből érkezik. Aomamének nem volt ismerős. Eredeti zengését és jellegét elvesztette, mivel számos fordulatot meg kellett tennie. Ami megmaradt belőle, az nem több, mint az üres visszhang, melyről lehántották a jelentést. Aomame azonban még így is kihallott valami ismerős melegséget a hangzásából. Nagyon úgy tűnt, hogy a hang az ő nevét szólítja.

Ellazította a ravaszon nyugvó ujját, összehúzta a szemét, és hegyezte a fülét. Igyekezett, hogy ki tudja venni a szót, amit az a hang mond. Amit azonban nagy nehezen elkapott, vagy amiről azt hitte, hogy el tudta kapni, mindössze a saját neve volt. A többi csak egy barlangon átvágó szél zúgása. A hang végül eltávolodott, még inkább elvesztette jelentését, és felszívódott a hangtalanságba. Az Aomamét körülölelő semmi eltűnt, és egy csapásra visszatértek a

környezet zajai, mintha kihúztak volna egy dugót. Aomame arra ocsúdott, hogy már nem akar meghalni.

Lehet, hogy én abban a kis parkban megint találkozhatnék Tengóval. Erre gondolt. Meghalni azután is ráér. Csak még egyszer adjuk meg ezt az esélyt! Élni – vagyis nem meghalni – egyben lehetőség is, hogy esetleg találkozzon Tengóval. Egyértelműen azt gondolta: *élni szeretnék.* Furcsa érzés volt. Érzett-e vajon így eddig, akár egyetlenegyszer is?

Helyére billentette a kakast, bebiztosította a fegyvert, és elrakta válltáskájába. Aztán kihúzta magát, feltette napszemüvegét, és a forgalommal szembe indulva visszatért a taxihoz, amivel jött. Az emberek némán figyelték, amint magassarkúban, nagy léptekkel halad a gyorsforgalmin. Nem kellett sokat gyalogolnia. A taxi, ami elhozta idáig, a szörnyű dugóban is előre tudott araszolni, és egészen közel járt már.

Mikor Aomame bekopogott a sofőrhöz, az lehúzta az ablakot.

– Elvinne megint?

A sofőr habozott:

– Hát… Amit az előbb a szájába dugott, az egy pisztolynak tűnt.

– Bizony.

– Igazi?

– Ugyan – húzta el a száját Aomame.

A sofőr kinyitotta az ajtót, Aomame beült. Táskáját levette a válláról, az ülésre tette, majd zsebkendővel megtörölgette a szája szélét. A szájában megmaradt a fém és a gépolaj szaga.

– Na és, megtalálta a vészkijáratot? – érdeklődött a sofőr.

Aomame a fejét ingatta.

– Ugye, hogy nem! Soha nem hallottam róla, hogy itt vészkijárat lenne – mondta a sofőr. – Akkor lemehetek Ikedzsirinél, az eredeti terv szerint?

– Igen, úgy jó lesz – felelte Aomame.

A sofőr lehúzta az ablakot, kidugta a kezét, és átsorolt a jobb sávba egy nagy busz elé. A taxióra ugyanott állt, mint mikor Aomame kiszállt.

Aomame hátradőlt, és csendesen lélegezve ránézett a már tökéletesen ismerős ESSO-hirdetőtáblára. A tigris erre fordítja profilját, mosolyogva fogja a töltőpisztolyt. „Tegyen tigrist a motorjába!” – mondta a felirat.

– Tegyen tigrist a motorjába! – suttogta el halkan Aomame.

– Parancsol? – kérdezte a sofőr, a tükörben látszó Aomaméra nézve.

– Semmi. Hangosan gondolkodom.

Egy kicsit eléldegélek még itt, meglátom, mi történik. Meghalni azután se késő. Valószínűleg.

*

Arra következő nap, hogy lemondott az öngyilkosságról, és Tamaru felhívta, Aomame megmondta neki. Hogy változott a terv. Hogy úgy döntöttem, én nem mozdulok innen. Nevet se változtatok, plasztikai műtétre se megyek.

Tamaru elnémult a vonal túlsó végén. Fejében több forgató-könyv merült föl egymás után, míg hallgatott.

– Vagyis nem akarsz másik helyre menni?

– Úgy van – válaszolta tömören Aomame. – Egy ideig itt akarok maradni.

– Az a hely nem arra van kitalálva, hogy valaki hosszú ideig rejtőzködjön ott.

– Ha itthon ülök, és nem megyek ki a lakásból, biztos nem találnak meg.

– Azt a bandát jobb nem lebecsülni. Alaposan lenyomoznak és üldözőbe vesznek. Lehet, hogy nem csak te kerülsz veszélybe, hanem a környezeted is. És akkor az én helyzetem elég kényessé válik.

– Ezt nagyon sajnálom. De szeretnék még egy kis időt.

– A *még egy kis* némileg homályos kifejezés – felelte Tamaru.

– Sajnálom, de csak így tudom mondani.

Tamaru egy darabig némán gondolkodott. Úgy tűnt, Aomame hangjának csengéséből megérezte az elhatározás szilárdságát.

Megszólalt:

– Én a fontossági sorrend betartását mindennél lényegesebbnek tartom. *Szinte* mindennél. Ezzel tisztában vagy, ugye?

– Azt hiszem, igen.

Tamaru ismét elnémult. Utána szólalt meg:

– Nos, jó. Csak azt akartam, hogy ne legyen félreértés. De ha ennyire ragaszkodsz hozzá, annak bizonyára megvan a maga oka.

– Megvan az oka – felelte Aomame.

Tamaru röviden megköszörülte a torkát a vonal túlsó végén:

– Mint korábban is elmondtam, mi kidolgoztunk egy tervet, megtettük az előkészületeket. Téged áttelepítünk egy biztonságos, távoli helyre, eltüntetjük a nyomodat, megváltoztatjuk az arcodat és a nevedet is. Nem mondanám, hogy teljesen, de majdnem teljesen más embert csinálunk belőled. Azt hittem, ebben megegyeztünk.

– Ezzel természetesen tisztában vagyok. Nem magával a tervvel szemben támasztok kifogásokat. Csak éppen történt velem valami, amit nem láttam előre. És emiatt egy kicsivel tovább itt kell maradnom.

– A magam hatáskörében se igent, se nemet nem tudok mondani – felelte Tamaru. Aztán apró hang tört fel a torka mélyéből: – Egy kis

időbe telik majd, míg válaszolunk.

– Én itt leszek – mondta Aomame.

– Az jó – mondta rá Tamaru. Aztán bontotta a vonalat.

*

Másnap reggel kilenc előtt hármat csörgött a telefon, abbahagyta, majd megint megszólalt. Ez csak Tamaru lehet, senki más. Tamaru nem is köszönt, csak belekezdett:

– A Madame-ot aggodalommal töltené el, ha sokáig ott maradnál. Az a hely nem biztonságos. Pusztán csak átmeneti állomás. Közös álláspontunk, hogy szeretnénk, ha a lehető leghamarabb átmennél egy biztonságosabb, távoli helyre. Eddig megértetted?

– Jól megértettem.

– Te azonban higgadt és körültekintő ember vagy. Ostoba hibákat se vétesz, és van benned bátorság. Alapjában nagyon megbízunk benned.

– Köszönöm.

– Ha erősködsz, hogy mindenképpen abban a lakásban akarsz maradni *még egy kis* ideig, annak bizonyára megvan a megfelelő oka. Nem tudom, hogy ez miféle ok, de biztos nem valami hóbort. Így aztán a Madame azt mondja, hogy lehetőség szerint szeretne eleget tenni a kívánságodnak.

Aomame semmit se szólt, csak a fülét hegyezte.

Tamaru folytatta:

– Év végéig ott maradhatsz. De ez a maximum.

– Vagyis ha eljött az új év, akkor tűnés?

– Így is mindent megteszünk, hogy tiszteletben tartsuk az akaratodat.

– Értem – mondta Aomame. – Év végéig itt leszek, utána átmegyek máshova.

Ezt nem őszintén mondta. Amíg nem találkozik össze Tengóval, egy lépést sem kíván ebből a lakásból elmozdulni. De ha ezt most kifejtené itt, az bonyolítaná a helyzetet. Év végéig van még egy kis haladéka. Hogy azután mi lesz, azt később kell majd végiggondolnia.

– Rendben van – felelte Tamaru. – A továbbiakban hetente egyszer kapsz ellátmányt élelmiszerből és használati cikkekből. Minden kedden, délután egykor felkeresnek majd az ellátók. Kulcsuk van, úgyhogy csak úgy bemennek a lakásba. A konyhán kívül máshova azonban nem teszik a lábukat. Amíg ott vannak, te menj be a hátsó hálószobába, és zárd magadra az ajtót! Ne nézz ki! Ne szólalj meg! Mikor távoznak, egyszer becsöngetnek, amint kiléptek a folyosóra. Akkor előjöhetsz a hálószobából. Ha bármi különlegesre van szükséged vagy szeretnél valamit, most mondd! Beleteszem a következő ellátmányba.

– Megköszönnék valami szobai használatra való izomerősítő gépet – mondta Aomame. – Mert a segédeszközök nélküli tornának és izomnyújtásnak csak úgy önmagában megvannak a korlátai.

– Olyan profi gépeket, mint amilyenek a fitnesztermekben vannak, nem tudok küldeni, de ha nem sok helyet foglaló, otthoni használatra alkalmas gépek is megfelelnek, olyanokat tudok szerezni.

– Egyszerű gépek is jók lesznek – hagyta jóvá Aomame.

– Akkor egy szobabicikli meg néhány izomerősítő eszköz. Így megfelel?

– Megfelel. És ha lehet, egy softballhoz való fémütőt is kérek.

Tamaru pár másodpercre elnémult.

– Az ütőt mindenfélére lehet használni – magyarázta Aomame. – Pusztán attól, hogy a kezem ügyében van, megnyugszom. Olyan, mintha ütővel a kezemben nőttem volna föl.

– Értem. Meglesz – felelte Tamaru. – Ha eszedbe jut még valami, amire szükséged van, írd föl egy papírra, a papírt meg hagyd a konyhapulton! A következő szállításig beszerzem.

– Köszönöm. De szerintem most különösebben semmi sincs, ami hiányozna.

– Könyv vagy videó vagy ilyesmi?

– Semmi nem jut eszembe.

– Mit szólnál Az *eltűnt idő nyomában*hoz Prousttól? – kérdezte Tamaru. – Ha esetleg még nem olvastad, lehet, hogy itt az alkalom.

– Érdekes?

– Nem olvastam. Börtönben nem voltam, és olyan se fordult elő, hogy hosszú ideig rejtőzködnöm kellett volna valahol.

Márpedig azt mondják, ha nincs rá valami hasonló alkalom, akkor *Az eltűnt idő nyomában*t nehéz végigolvasni.

– És valaki ismerős, aki olvasta?

– Nem mondom, hogy a környezetemben senki sincs, aki nem töltött hosszabb időt büntetés-végrehajtási intézetben, de ők nem érdeklődtek Proust iránt.

Aomame megszólalt:

– Megpróbálom. Ha megvan a könyv, az ellátók elhozhatják legközelebb.

– Az igazat megvallva, már beszereztük – mondta rá Tamaru.

*

Kedden délután pontban egykor megérkeznek az „ellátók”. Aomame, ahogy meghagyták neki, beveszi magát a hátsó hálószobába, bezárkózik, és visszafojtja a lélegzetét. Hallja, amint fordul a kulcs a zárban, és több ember lép be a nyíló ajtón. Aomame nem tudja, hogy az „ellátók”, akikről Tamaru beszélt, kicsodák-mifélék. A zajok és a velük megjelenő hangulat alapján azt nagyjából sejti, hogy ketten vannak, de a hangjukat egyáltalán nem hallja. Behoznak a lakásba néhány csomagot, majd mindent szótlanul elrendeznek. Hallani, ahogy a csap alatt megmossák a magukkal hozott élelmiszereket, és beteszik őket a hűtőbe. Hogy melyikük

melyik műveletet végzi, azt biztos előre megbeszélték. Hallani, ahogy kinyitják valaminek a csomagolását, és összeszedik a csomagoláshoz használt dobozt meg papírt. Úgy tűnik, összegyűjtik a konyhai szemetet is. Aomame nem viheti le a szemetet a földszinti szeméttárolóig. Úgyhogy nincs más, mint hogy valaki más levigye helyette.

Az ellátók működése sebes és minden fölöslegestől mentes. A szükségesnél több zajt sem csapnak, a lépteik is csendesek. Körülbelül húsz perc alatt végeznek a dolgukkal, nyitják a bejárati ajtót, kimennek. Hallani, ahogy kívülről fordul a zárban a kulcs. A csengő egyszer megszólal, a megbeszélt jelként. Aomame a biztonság kedvéért tizenöt percet vár még. Aztán előjön a hálószobából, meggyőződik róla, hogy senki nincs ott, és a bejárati ajtóra ráakasztja belülről a láncot.

A hatalmas hűtő megtelt az egyheti élelmiszeradaggal, aminek ezúttal nem mikrózás után könnyen fogyasztható gyorsételek, hanem normál, friss élelmiszerek teszik ki a nagy részét. Mindenféle zöldség és gyümölcs. Hal és hús. Tofu és tengeri hínár, valamint nattó, erjesztett szójabab. Tej, sajt és narancslé. Egy tucat tojás. Minden kicsomagolva és ügyesen befóliázva, hogy minél kevesebb legyen a szemét, amivel bajlódni kell. Meglehetősen pontosan felmérték, hogy Aomaménak milyen élelmiszerekre van szüksége napi rendszerességgel. Vajon honnan tudják?

Az ablakhoz be volt állítva a szobabicikli. Kisméretű, de kiváló minőségű. Kijelzőjén látható a sebesség, a megtett távolság és az elégetett energia. Az egy percre eső fordulatszámot és a pulzusszámot is meg lehet jeleníteni. Aztán volt egy pad is a hasizom, a hátizom és a deltaizom erősítésére. A hozzá járó eszközök segítségével könnyen összerakható és szétszedhető. Aomame jól tudta, hogy kell használni ezt a gépet. A legújabb típus: a felépítése egyszerű ugyan, de az általa elérhető hatás megfelelő. Ezzel a két géppel biztosítani tudja a szükséges edzésmennyiséget.

A puha tokba bújtatott fémütő is ott volt. Aomame kivette a tokjából, suhintott vele párat. Az ezüstösen csillogó, vadonatúj ütő

hangosan, élesen hasította a levegőt. Ismerős súlya megnyugtatja Aomamét. Tapintása pedig ismét eszébe juttatja Ócuka Tamakival együtt töltött tizenéves napjaikat.

Az ebédlőasztalra halmozva ott vannak *Az eltűnt idő nyomában* kötetei. Nem új példányok, de annak sincs nyoma rajtuk, hogy valaki olvasta volna őket. Összesen öt kötet, Aomame kezébe vesz egyet, és belelapoz. A könyveken kívül néhány magazin is oda van készítve. Hetilapok és havilapok. Van még öt darab bontatlan csomagolású videokazetta is. Nem tudni, hogy ki válogatta össze őket, de csupa új film, amit Aomame még nem látott. Bár éppenséggel nem volt szokása moziba járni, úgyhogy bőven akad olyan film, amit még nem látott.

Egy áruház óriási papírzacskójában három új pulóvert talált. Vastag is meg vékony is volt. Két vastag flaneling, négy hosszú ujjú póló. Mindegyik dísztelen, egyszínű és egyszerű fazonú. A méret is stimmel. Vastag zoknik és harisnyák is érkeztek. Ha úgy alakul, hogy decemberig itt lesz, ilyen holmikra is szüksége lesz. Nagyon gondosak az előkészületek.

Aomame átvitte a ruhákat a hálószobába, fiókba tette, a beépített szekrény vállfáira akasztotta őket. Visszament a konyhába és épp kávézott, amikor megszólalt a telefon. Hármat csörgött, elhallgatott, majd megint megszólalt.

– Megérkezett a csomag? – kérdezte Tamaru.

– Köszönöm. Szerintem minden szükséges megvan. Sportberendezésből is elég ennyi. Már csak Proustot kell végigolvasnom.

– Ha van valami, amiről megfeledkeztünk, nyugodtan szólj!

– Úgy lesz – felelte Aomame. – Bár nem lesz könnyű olyasmit találni, ami kimaradt volna.

Tamaru megköszörülte a torkát:

– Lehet, hogy fölöslegesen avatkozom bele, de nem baj, ha figyelmeztetlek valamire?

– Akármire, tessék!

– Senkivel se találkozni, senkivel se beszélni, egy szűkös helyre, egyedül és hosszú ideig bezárva lenni nem valami könnyű, ha az ember egyszer tényleg megpróbálja. Még a legkeményebb emberek is panaszkodnak egy idő után. Különösen abban az esetben, ha valaki üldözi őket.

– Én mondjuk eddig sem túl tágas helyen éltem.

– Lehet, hogy ez egyik erősségednek bizonyul majd – mondta Tamaru. – De akkor is jobb, ha nagyon vigyázol. Ha a feszültség szünet nélkül fennáll, akkor az ember saját maga észre se veszi, de az idegei olyanok lesznek, mint egy kinyúlt gumi. És ha egyszer kinyúlnak, nagyon nehéz eredeti formájukba hozni őket.

– Vigyázni fogok – értett egyet Aomame.

– Szerintem már korábban is mondtam, hogy te egy óvatos természetű ember vagy. Józan és türelmes is. Nincs benned elbizakodottság. De ha egyszer megszakad a koncentrálóképessége, a legóvatosabb ember is mindenképpen elkövet egy-két hibát. A magány kikezdi az embert, mint a sav.

– Szerintem én nem vagyok magányos – jelentette ki Aomame. Ezt részben Tamaruval, részben saját magával közölte. – Egyedül vagyok ugyan, de nem vagyok magányos.

A vonal másik végén egy időre csend lett. Mi a különbség az egyedüllét és a magány között: talán ez esett megfontolás alá.

– A lényeg, hogy a mostaninál is óvatosabb leszek. Köszönöm a figyelmeztetést – mondta Aomame.

– Szeretném, ha valami megértenél – szólalt meg Tamaru. – Amennyire tőlünk telik, mi támogatunk. Ha azonban felmerül valami váratlan helyzet, bár nem tudom, hogy az miféle helyzet lenne, előfordulhat, hogy neked magadnak kell vele megbirkóznod. Lehet, hogy nem érek oda időben, bármennyire is igyekszem. Vagy az is lehet, hogy a körülményektől függően egyáltalán oda se tudok

menni. Például olyan esetben, ha nem-kívánatosnak ítéltetik az, hogy kapcsolatba lépjünk veled.

– Nagyon jól tudom. Én saját szeszélyemből vagyok itt, igyekezni fogok, hogy megvédjem saját magamat. A fémütővel, meg azzal, amit *korábban kaptam.*

– Ez egy kemény világ.

– Mert ahol remény van, ott mindenképpen van megpróbáltatás is – felelte Aomame.

Tamaru megint elnémult egy kicsit. Utána mondta:

– Hallottál már róla, hogy mi volt az utolsó teszt, amin a sztálini idők titkosrendőrségének vallatótisztjei átestek?

– Szerintem nem.

– A pasast beteszik egy négyzet alakú szobába. A szobában csak egy teljesen átlagos, kicsi faszék van. Aztán a felettes ezt parancsolja: „Csikarj ki ebből a székből beismerő vallomást, és írd meg a jelentést! Amíg nem vagy kész, nem teheted ki a lábad ebből a szobából.”

– Elég szürrealista történet.

– Nem, szó sincs róla, ez egyáltalán nem szürrealista történet. Az utolsó részletéig valós történet. Sztálin a valóságban épített föl egy monomániás rendszert, melynek fönnállása alatt úgy tízmillió embert üldözött a halálba. Legnagyobb többségüket a saját népéből. És mi *valóságosan* egy ilyen világban élünk. Jobb, ha ezt az eszedbe vésed.

– Újabb szívmelengető történet a sokból, melyet Tamaru ismer.

– Nem annyira sok az. Csak fölhalmoztam párat szükség esetére. Mivel nem kaptam módszeres oktatást, a gyakorlatban használhatónak tűnő ismereteket muszáj volt egyesével, alkalomadtán megjegyeznem. *Ahol remény van, ott mindenképpen van megpróbáltatás is.* Ahogy mondod. Ez biztos. Csakhogy reményből darabra kevés van, és az is jórészt elvont,

megpróbáltatásból meg több van, mint kéne, és az meg jórészt konkrét. Ez egy abból, amit a saját káromon tanultam meg.

– És a vallatótisztnek jelentkezők végül milyen vallomást csikartak ki vajon a székből?

– Ezen a kérdésen megéri elgondolkodni – felelte Tamaru. – Olyan, mint egy zen kóan.

– Sztálin zen – mondta Aomame.

Tamaru várt egy kicsit, majd letette a telefont.

*

Aznap délután Aomame edzett a szobabiciklin és a pádon is. A hosszú kihagyás után élvezte az általuk biztosított éppen megfelelő terhelést. Aztán lezuhanyozott, lemosta magáról az izzadságot. Rádióhallgatás közben egyszerű ételt készített. Ellenőrizte az esti híreket a tévében (egyetlen hír sem volt, ami felkeltette volna érdeklődését). Amikor lenyugodott a nap, kitelepedett a verandára, és a parkot figyelte. Vékony takaró a lábára, messzelátó, pisztoly. Szépen csillogó, vadonatúj fémütő.

Én ilyen egyhangú életet fogok élni Kóendzsi egy szögletében, amíg be nem köszönt a rejtélyekkel teli 1Q84-es év vége – már persze abban az esetben, ha addig Tengo nem jelenik meg a parkban. Főzök, edzek, ellenőrzőm a híreket, Proustot lapozgatom, és közben várom, hogy Tengo felbukkanjon a parkban. Életem központi kérdése az ő várása lesz. Jelenleg ez a vékony, egyetlen szál tart engem nagy nehezen életben. Olyan vagyok, mint az a pók, amit a gyorsforgalmi vészlépcsőjén lefelé ereszkedtemben vettem észre. Az elpiszkolódott fémszerkezet sarkába nyomorúságos hálót szövő, ott megbúvó, apró kis fekete pók. A háló remegett a tartópillérek között átsüvítő szélben, teli volt szeméttel, és összevissza volt szakadva. Mikor megláttam, megteltem sajnálattal. De mostanra én magam vagyok majdnem ugyanolyan helyzetben, mint az a pók.

Aomame arra gondolt, hogy szereznie kell egy magnókazettát Janáček *Sinfoniettá*jával. Szüksége van rá, mikor edz. Az a zene engem odaköt *valahova,* egy helyre, melyet nem tudok behatárolni. Mintha eligazítást nyújtana. Az ellátmánylistára, amit legközelebb Tamarunak juttatok, ezt is föl kell írnom.

*

Most október van, a haladéka már kevesebb mint három hónap. Az óra szünet nélkül méri az időt. Aomame belesüpped a kerti székbe, és a veranda bepillantásvédő műanyag lapjai közül egyfolytában a parkot és a csúszdát kémleli. A higanylámpák fénye kékesfehérre színezi a kis park képét. Erről a képről Aomaménak egy esti akvárium néptelen folyosója jut eszébe. Láthatatlan, képzeletbeli halak úszkálnak hangtalanul a fák között. Sohasem szakítják meg néma keringésüket. Az égen két hold lebeg egymás mellett, azt akarják, hogy Aomame tudomást vegyen róluk.

Tengo, suttogja Aomame. Hol vagy?

3 | **TENGO**
Minden vadállat ruhát viselt

Mikor eljön a délután, Tengo fölkeresi apja kórtermét, leül az ágy mellé, kinyitja a magával hozott könyvet, és felolvas. Úgy öt oldal után tart egy kis szünetet, aztán felolvas még öt oldalt. Egyszerűen csak hangosan olvassa azt a könyvet, amit saját maga éppen olvasott. Ez néha regény, néha életrajz, néha természettudományos témájú könyv. A lényeg a szöveg hangos olvasása, nem a tartalma.

Tengo nem tudja, hogy apja hallja-e a hangját vagy se. Ahogy az arcát elnézi, egyáltalán nem vesz észre rajta reakciót. A sovány, összeesett öregember behunyja a szemét, és csak alszik. Nem mozdul, még a lélegzetvételét se lehet kivenni. Persze lélegzik, de ha Tengo nem viszi hozzá egész közel a fülét, vagy nem vizsgálja meg, hogy a tükörpróbánál van-e párásodás, akkor ebben sem lehet biztos. Az infúzió bejut a testbe, a katéter kihozza azt a kevéske szennyet. Azt, hogy az apja még él, csak ezek a vontatott, csendes ki- és bemenetek jelzik. A nővérek néha megborotválják elektromos borotvával, és kerek hegyű kisollóval levágják a füléből és orrából kilógó ősz szőrszálakat. A szemöldökét is egyenletesre igazítják. Apja nincs az eszméletén, de a szőrzete így is nő. Ahogy elnézi őt, Tengo egyre kevésbé tudja, mekkora különbség van aközött, hogy egy ember élő-e vagy holt. Hogy van-e egyáltalán valami, amit különbségnek nevezhetünk. Hogy nem pusztán csak áltatjuk-e magunkat azzal, hogy van különbség.

Három körül bejön az orvos, és elmagyarázza Tengónak, mit kell tudni a beteg állapotáról. A magyarázat mindig rövid, és nagyjából a tartalma is azonos. A beteg állapotában nincsen javulás. Az idős ember csak alszik. Életereje fokozatosan csökken. Más szóval: lassan, de biztosan közeledik a halálhoz. Orvosilag bevethető módszer jelen pillanatban semmi sincs. Csak azt lehet tenni, hogy békében hagyjuk itt aludni. Az orvos mindössze ennyit tud mondani.

Esténként megjelenik két férfi ápoló, átviszik a beteget a vizsgálóba. Naptól függően más arcok jelennek meg érte, de mind szótlanok. Részben talán azért, mert óriási maszkot viselnek, de mindenesetre egy szót se szólnak. Egy közülük külföldinek látszik. Apró termetű, kreol bőrű, a maszkon keresztül mindig rámosolyog Tengóra. A szemébe nézve látni, hogy mosolyog. Tengo is mosolyog, biccent hozzá.

Úgy fél óra-óra múltán visszahozzák Tengo apját. Hogy milyen vizsgálatokon esett át, azt Tengo nem tudja. Mikor az apját elviszik, ő lemegy az ebédlőbe, meleg teát iszik, elüt tizenöt percnyi időt, majd visszatér a kórterembe. Közben reménykedik, hogy a kiürült ágyban talán ismét megjelent a légből szőtt gubó, és a belsejében talán ott fekszik a kislány Aomame. Ilyesmi azonban nem történik. A félhomályos teremben csak a beteg ember szaga meg a kifeküdt, megüresedett ágy van.

Tengo az ablak mellé áll, és elnézi a kinti látképet. A gyeppel borított kert túloldalán feketén terjeng a szélfogó fenyőliget, mögüle a tenger moraja hallatszik. A Csendes-óceán vad hullámai. Vaskos és sötét hang, mintha rengeteg lélek gyűlt volna össze, és mind elsuttogná a maga történetét. Úgy tűnik, gyülekezetük még több lélek részvételét kívánja. Még több elmondandó történetet akarnak.

Tengo korábban, október folyamán kétszer járt a csikurai intézetben. Szabadnapjain, egy nap alatt tette meg az utat oda-vissza. A kora reggeli expresszel ment, odaült apja ágya mellé, néha beszélt hozzá. Csakhogy semmi, reakciónak nevezhető reakciót nem tapasztalt. Az apja hanyatt feküdt, és mélyen aludt. Tengo az idő jó részét az ablakon túli táj bámulásával töltötte. Aztán alkonyaikor várta, hogy történjen valami De semmi sem történt. Csak csendesen lenyugodott a nap, és borongós sötétbe burkolódzott a szoba. Tengo végül aztán föladta, fölállt, és az utolsó expresszel visszament Tokióba.

Egyszer azonban az jutott eszébe, hogy teljes elszánással kellene látogatnia az apját. Lehet, hogy az egynapos látogatások nem

elegendőek. Lehet, hogy ide mélyebb elköteleződés szükségeltetik. Mindennek különösebb konkrét alapja nem volt, de így érezte.

November közepe után úgy döntött, hogy egyben kiveszi a szabadságát. Az előkészítő iskolát tájékoztatta, hogy édesapja válságos állapotban van, és gondoskodnia kell róla. Ez így önmagában nem is hazugság. Megkérte egy régi egyetemi évfolyamtársát, hogy helyettesítse. Ő egyike volt azon keveseknek, akikkel Tengo megtartotta a kapcsolat vékony fonalát. Igaz, hogy évente csak egyszer vagy kétszer, de diplomázás után is keresték egymást. A még a fura szerzetektől hemzsegő matematika szakon belül is extra furának számító fickó fantasztikusan okos volt. Csakhogy egyetem után dolgozni se ment el, kutatócsoporthoz se csatlakozott, hanem ha kedve tartotta, akkor matematikát tanított egy ismerőse által működtetett, középiskolásokkal foglalkozó előkészítőben, ezenkívül meg mindenféle könyvet olvasgatott, folyóvizeknél pecázgatott, úgy töltötte a napjait, ahogy neki tetszett. Tengo véletlenül tudta, hogy a fickó nagyon tehetséges tanár. Egyszerűen csak ráunt a saját maga tehetséges voltára. A családja ráadásul tehetős, tehát a munkába állást se kell erőltetnie. Korábban is helyettesítette egyszer Tengót, és akkor kedvelték a diákok. Mikor Tengo fölhívta és vázolta neki a helyzetet, simán igent mondott.

Aztán ott volt még az a probléma is, hogy mihez kezdjen a nála lakó Fukaerivel. Tengo nem tudta eldönteni, hogy helyes-e hosszú időre egyedül hagyni a lakásban azt a valóságos világtól távol élő kislányt. Ráadásul a lány ugyebár „rejtőzködik” nála, kerülve az embereket. Így aztán Tengo megkérdezte magát Fukaerit: az a jobb neki, ha itt marad egyedül, vagy pedig akár csak egy időre is, de átmenne-e valahova.

– Te hova mész – kérdezte Fukaeri komoly tekintettel.

– A Macskavárosba – felelte Tengo. – Apám még mindig eszméletlen. Egy ideje mélyen alszik. Azt mondták, lehet, hogy már nem él sokáig.

Arról hallgatott, hogy egy nap, alkonyatkor megjelent a kórtermi ágyon a légből szőtt gubó. Meg arról is, hogy belsejében ott aludt a kislány Aomame. És arról is, hogy a léggubó a legapróbb részletekig olyan volt, amilyennek Fukaeri leírta a regényben. Továbbá arról is, hogy titokban azt reméli, újra megjelenik.

Fukaeri összehúzta a szemét, egyenesre zárta a száját, és sokáig bámulta merőn Tengo arcát. Mint aki egy apró betűkkel odaírt üzenetet akar leolvasni. Tengo szinte öntudatlanul saját arcához vitte a kezét, de nem érezte, hogy valami oda lenne írva.

– Az jó – mondta kicsivel később Fukaeri, és néhányszor bólintott. – Miattam nem kell aggódni. Itt várok – majd kis gondolkodás után hozzátette: – Most nincs veszély.

– Most nincs veszély – ismételte el Tengo.

– Miattam nem kell aggódni – mondta el megint a lány.

– Mindennap felhívlak.

– Aztán ott ne ragadj a Macskavárosban.

– Vigyázni fogok – ígérte Tengo.

Tengo átment a szupermarketbe, és vett egy halom élelmiszert, hogy Fukaerinek egy darabig ne kelljen kimennie vásárolni. Csupa egyszerűen elkészíthető étel. Tengo nagyon jól tudta, hogy Fukaerinek főzni szinte egyáltalán nincs se tehetsége, se kedve. El szerette volna kerülni azt a helyzetet, hogy két hét múlva, amikor hazaér, cseppfolyós állagúba átment nyers élelmiszerek várják a hűtőben.

Váltás ruhát és tisztálkodószereket tett egy nejlonszatyorba. Meg néhány könyvet, írószereket és előrevonalazott papírt. Mint mindig, Tokió állomáson felült az expresszre, Tatejamában átszállt a személyvonatra, és leszállt a második megállónál, Csikurában. Betért az állomás melletti Turisztikai Információs Irodába, és keresett egy japán stílusú szállót, ahol viszonylag olcsó pénzért lehet megszállni. Nem volt szezon, könnyen talált üres szobát. Egyszerű szálló, főleg pecázni idelátogató vendégek számára. Szűkös, de

tiszta szoba, új tatami illatát érezni benne. Az első emeleti ablakokból látszott a horgászkikötő. A szoba ára reggelivel együtt is olcsóbb volt, mint amire számított.

Még nem tudja, hogy meddig marad, de mindenesetre előre kifizet három napot, mondta Tengo. A szálló főnökasszonyának nem volt kifogása. Este tizenegykor kapuzárás van, nőt ne tessék felhozni, kérte (tekervényesen). Tengónak nem volt kifogása. Miután bevackolódott a szobájába, felhívta az intézetet. Az ápolónőtől, aki felvette a telefont (a középkorú ápolónő volt, aki mindig lenni szokott), megkérdezte, gondot jelent-e, ha délután három körül meglátogatná az édesapját. A nő azt mondta, nem jelent gondot.

„Kavana úr egyfolytában alszik”, tette hozzá.

*

Így kezdődtek el Tengo napjai a tengerparti „Macskavárosban”. Reggel korán kelt, sétált a tengerparton, a horgászkikötőben elnézte a halászhajók indulását és érkezését, aztán visszament a szállóba és megreggelizett. Mintha pecséttel hagyták volna jóvá a menüt, mindennap ugyanazt adták: szárított makréla és tojástekercs, négybe vágott paradicsom, ízesített algalevél, miszoleves apró kagylóval és rizs – de valamiért mindig nagyon finom volt. Reggeli után egy kicsi asztalhoz ült, és írta a szövegét. Élvezte, hogy hosszú idő óta először megint töltőtollal ír. A munka egy ismeretlen helyen, a hétköznapi életétől távol a hangulatába is változást hozott, és egyáltalán nem volt rossz. A kikötőből odahallatszott a visszatérő halászhajók motorjának monoton berregése. Tengo szerette ezt a hangot.

Az általa írt történet olyan világban bontakozik ki, amelyben két hold van az égen. Az apró nép és a légből szőtt gubó világában. Ezt a világot Fukaeri *Légből szőtt gubó*jából vette át, de mostanra már teljesen az övé volt. Míg előrevonalazott papírjai előtt ült, abban a világban élt. Előfordult, hogy bár már letette a töltőtollat és felállt az asztaltól, a tudata még ott járt. Ilyenkor az a különös érzése támadt, hogy teste és tudata kezdenek elválni egymástól, és már nem tudta

eldönteni, hogy meddig tart a valóságos világ, és honnan kezdődik a fiktív. Bizonyára a Macskavárosba belépett hős is valami ehhez hasonlót érzett. Hogy mikor, azt nem vette észre, de a világ súlypontja egy másik helyre vándorolt. Így aztán a hős (valószínűleg) sohasem tud majd fölszállni a városból kifelé induló vonatra.

Tizenegy órakor el kellett hagynia a szobát, mert takarítottak. Akkor abbahagyta az írást, kiment, elsétált az állomáshoz, betért egy cukrászdába, kért egy kávét. Előfordult, hogy bekapott egy szendvicset is, de általában semmit sem evett. Kezébe vette az odakészített reggeli lapot, és figyelmesen végignézte, nincs-e benne olyan cikk, amihez neki is köze van. De nem bukkant ilyenre. A *Légből szőtt gubó* már igen régen eltűnt a bestseller-listákról. Első helyen az *Egyél bármit, bármennyit, és fogyj!* című fogyókúrakönyv állt. Nagyszerű cím. Lehet, hogy akkor is vinnék a könyvet, ha csak hófehér lapok lennének benne.

Mikor megitta a kávét és nagyjából végigolvasta az újságot, elbuszozott az intézetbe. Nagyjából fél kettő és kettő között szokott odaérni. A recepciónál mindig elbeszélgetett egy kicsit az ápolónővel. Mióta Tengo ott lakott a városban és mindennap meglátogatta az apját, az ápolónők kicsit kedvesebben, barátságosabban viselkedtek vele, mint korábban. Valósággal mint egy család, mely szelíden jóváhagyja a tékozló fiú hazatérését.

Az egyik fiatal ápolónő mindig szégyenlősen mosolygott, amikor meglátta. Úgy tűnt, eléggé érdeklődik Tengo iránt. Apró termetű, a haját lófarokba fogva viseli, a szeme nagy, az orcája piros. A húszas évei elején járhat. Ámde azóta, hogy megpillantotta a légből szőtt gubóban alvó kislányt, Tengo csak Aomaméra tudott gondolni. Az összes többi nő csupán véletlenül továbbhaladó halvány árnyék volt számára. Fejének egy szegletében mindig ott volt Aomame képe. Ebben a világban ő is itt van valahol – ez volt az érzése. És valószínűleg Aomame is keresi őt. Azon az alkonyon éppen ezért jött el találkozni vele, egy különleges folyosón át. Ő sem felejtette el Tengót.

Akkor, ha nem érzékcsalódás volt, amit láttam.

Néha valamiről csak úgy eszébe jutott nálánál idősebb barátnője. Mi lehet vajon vele? A férje azt mondta a telefonban, hogy a nő *elveszett.* És hogy ezért nem tud többször Tengóval találkozni. Elveszett. Ez a kifejezés még most is nyugtalanító, bizonytalan érzéssel tölti el Tengót. Vitán felül áll, hogy a szónak van valami baljós csengése.

Csakhogy végül a nő létezése is kezdett szép lassan távolivá válni. A vele töltött délutánokra Tengo már csak úgy tudott visszaemlékezni, mint küldetésüket teljesen betöltött múltbéli eseményekre. Bűntudattal gondolt erre. Ám észrevétlenül változás állt be a gravitációban, a pontok átrendeződése befejeződött. A dolgok többé nem térnek vissza korábbi állapotukba.

*

Apja kórtermébe lépve Tengo leül az ágy melletti székre, és gyorsan köszön. Aztán mindenre kiterjedően, szép sorrendben elmondja, hogy mi mindent csinált előző alkonyattól mostanáig. Természetesen semmi különöset. Visszabuszozott a városba, betért egy étkezdébe és bekapott valami egyszerű vacsorát, megivott egy sört, hazament a szállóra és olvasott. Tíz órakor már aludt. Reggel, mikor felkelt, sétált a városban, evett, jó két órán keresztül a regényét írta. Minden egyes nap ennek ismétlődése. És mégis, Tengo meglehetős részletességgel, nap nap után jelenti az eszméletlen embernek, hogy mi mindent csinált. A másiktól természetesen semmiféle válasz nem jön. Olyan, mintha Tengo a falnak mesélne. Az egész csak szokássá lett szertartás. De néha előfordul, hogy a puszta ismétlés nem is kevés értelmet rejt magában.

Aztán Tengo felolvas a magával hozott könyvből. Nincs erre egy meghatározott könyve. Csak hangosan olvassa azt a részletet, aminél éppen tart, abból a könyvből, amit éppen olvas. Ha egy elektromos fűnyíró használati utasítása lenne véletlenül a keze ügyében, akkor abból olvasna föl. Tengo a lehető legtisztább hangon, a másik számára érthetően, lassan olvasta a szöveget. Ez volt az egyetlen, amihez ragaszkodott.

Odakint a villámlás egyre erősödött, és egy időre kékes színű fénnyel világította be az utcát, de mennydörgést nem lehetett hallani. Lehet, hogy dörög, de mert saját maga képtelen odafigyelni, mégsem hallja: ez is elképzelhető. Az úton apró patakokban folyik az esővíz. Azon átgázolva egyre csak áradnak a vendégek az üzletbe.

A barátja, akivel együtt jött, az emberek arcát figyeli. Ki tudja, mi történt vele, de egy ideje meg se szólal. Körülöttük nyüzsgés, a szomszédos helyekről meg a szemközti helyekről is feléjük nyomakodnak, alig kapni levegőt.

Valaki a torkát köszörüli, vagy félrenyelt és fuldoklik: fura hang, akár egy kutya nyüszítése.

Hirtelen borzasztót villámlik, a házba is beszúr a kékes fény, és megvilágítja az üzlet földpadlóján ülőket. Abban a pillanatban olyan dörgés hallik, hogy szinte belehasad a tető. Ahogy riadtan fölemelkedett, a földpadlóra zsúfolódott vendégek arca mintha egytől egyig feléje nézett volna: az mind vadállatok arca volt, bár nem tudta, kutyáké-e vagy rókáké, és minden vadállat ruhát viselt, olyan is akadt köztük, amelyik hosszú nyelvével a szája szélét nyalogatta.{*}

Miután ennyit felolvasott, Tengo az apja arcára nézett. „Vége”, mondta. A mű itt befejeződött.

Válasz nincs.

– Van valami benyomásod?

Az apja persze nem felelt.

Olyan is előfordult, hogy felolvasta apjának azt, amit aznap reggel írt a regényéhez. Mikor végzett a felolvasással, golyós-tollal átdolgozta a részeket, melyekkel elégedetlen volt, aztán megint felolvasta az átírt részletet. Ha még mindig nem tetszett neki a szöveg hangzása, újfent átírta. És megint felolvasta.

– Jobb így átírva – mondta apjának, mintha az egyetértését várná. Ám apja természetesen nem nyilvánított véleményt. Azt se mondta,

hogy tényleg jobb lett, azt se, hogy nem-nem, az előző változat jobb volt, és azt se, hogy nincs valami nagy különbség a kettő között. Csupán rázárta szemhéját beesett szemére. Mint valami boldogtalan ház, súlyosra zárt ablaktáblákkal.

Tengo néha fölállt, nagyot nyújtózkodott, odalépett az ablakhoz, elnézte a kinti tájat. Néhány felhős nap után esős idő jött. A megállás nélkül záporozó délutáni eső sötétre és nyomottra áztatta a szélfogó fenyőligetet. Aznap egyáltalán nem hallatszottak oda a hullámok. Szél se fújt, csak az eső hullott egyenes vonalban az égből. A záporban fekete madarak raja repült tova. Ezeknek a madaraknak a szíve is sötétre volt ázva. A kórterem is párás volt. A párnák, a könyvek, az asztal, minden, amit ott volt, átnedvesedett kissé. Ám időjárástól meg párától, széltől meg hullámoktól függetlenül az apja véget nem érő kómában volt. A bénultság, mint valami gyengéd lepel, beburkolta egész testét. Tengo kis szünet után folytatta a felolvasást. Más, amit tehetett abban a szűk és párás szobában, semmi nem volt.

Amikor megunta a felolvasást, Tengo csak csendben ült ott, és elnézte egyfolytában alvó apját. Elképzelte, vajon miféle folyamatok zajlanak az agyában. Ott, azon a koponyán belül, mely makacs, mint egy öreg fémüllő, vajon miféle alakban bujkál a tudat? Vagy talán már egyáltalán semmi sincs ott? Vajon kihordták az összes bútort és berendezést, és a korábbi lakók nyom nélkül eltűntek, mint valami elhagyott öreg házból? De ha így is van, a falakra és a mennyezetre biztosan rá van égve a pillanatok emlékezete és képe. Amit hosszú idő nevelt, az nem olvad bele egykönnyen a semmibe. Lehet, hogy miközben az apja ezen a szerény ágyon fekszik ebben a tengerparti intézetben, egy mélyen belül rejtőző lakatlan ház csendes sötétjében mások szemének láthatatlan képek és emlékek veszik körül.

*

Aztán végül bejött a pirospozsgás arcú, fiatal nővér, rámosolygott Tengóra, majd megmérte apjának lázát, ellenőrizte a maradék infúziót, és megnézte, mennyi vizelet gyűlt föl. Golyóstollal beírt néhány számot egy táblához tűzött papírlapra. Mindez bizonyára

előírt művelet, a nővér mozdulatai automatikusak és határozottak voltak. Miközben mozdulatainak sorát követte szemével, Tengo arra gondolt, vajon a nővérnek milyen érzés lehet úgy élni, hogy a gyógyulás esélyével nem rendelkező, demenciás idős embereket ápol egy tengerparti kisváros intézetében. Fiatal és egészségesnek látszó lány. Melle és csípője a keményített fehér egyenruha alatt inkább kisebb, de azért megvan a szükséges kiterjedése. Lágynak tűnő tarkóján aranyszínben ragyognak a pihék. A mellére tűzött műanyag névtáblán az „Adacsi” név áll.

Vajon mégis mi hozta őt erre a felejtés és lassú halál által uralt, félreeső helyre? Tengo tudta, hogy a lány rátermett és keményen dolgozó nővér. Még fiatal is, ügyes is. Ha akarná, a gyógyítás másfajta terepére is átmehetne. Egy mozgalmasabb, érdekesebb helyre. Miért választotta munkahelyének éppen ezt a szomorú helyet? Tengo tudni szerette volna ennek okát és történetét. Ha megkérdezné, a lány bizonyára őszintén elmondaná. Ezt érezni lehetett rajta. Tengo azonban úgy gondolta, hacsak lehet, az ilyesmibe jobb nem belekeveredni. Akárhogy is nézzük, ez itt bizony a macskák városa. Neki egyszer majd föl kell szállnia a vonatra, és vissza kell térnie eredeti világába.

Mikor végzett az előírt műveletekkel, a nővér visszatette helyére a kórlapot, és esetlenül Tengóra mosolygott:

– Nincs különösebb változás. Ugyanúgy van, mint mindig.

– Stabil az állapota – mondta Tengo, amennyire lehet, derűs hangon. – Ha szépen akarjuk kifejezni.

A nővér arcán félig bocsánatkérő mosoly jelent meg, és kissé elfordította a fejét. Aztán a Tengo térdén nyugvó, becsukott könyvre pillantott:

– Fölolvasott neki belőle?

Tengo bólintott:

– Bár kétséges, hogy hallja-e.

– Szerintem ez akkor is nagyon jó – felelte a nővér.

– Akár jó, akár rossz, nem jut az eszembe semmi más, amit tehetnék.

– Nem mindenki teszi meg, amit tud.

– Mert az emberek többségének sok elfoglaltságot ad a mindennapi élet, nem úgy, mint nekem – válaszolta Tengo.

A nővér mondani akart valamit, de habozott. Ránézett az alvó apára, aztán meg Tengóra.

– Vigyázzanak magukra – mondta végül.

– Köszönjük – felelte Tengo.

Miután Adacsi nővér kiment, Tengo várt egy darabig, aztán folytatta a felolvasást.

*

Mikor késő délután apját egy kerekes ágyon elszállították a vizsgálóba, Tengo átment az ebédlőbe, teázott, és fölhívta Fukaerit az ott található nyilvános telefonról.

– Van valami változás? – kérdezte a lánytól.

– Semmi különös nincs – felelte Fukaeri. – Az van, mint mindig.

– Nálam sincs semmi különös. Mindennap ugyanazt csinálom.

– De az idő halad előre.

– Így van – hagyta rá Tengo. – Az idő minden nappal előrehalad egy napnyit.

És ami előrehaladt, azt nem lehet eredeti állapotába visszaállítani.

– Az előbb megint itt volt egy varjú – jelentette Fukaeri. – Egy nagy varjú.

– Az a varjú késő délután mindig megjelenik az ablakomnál.

– Mindennap ugyanazt csinálja.

– Úgy van – mondta Tengo. – Pont, mint mi.

– De az idővel nem gondol.

– A varjú bizonyára nem gondol az idővel. Mert az idő képzetével valószínűleg csak az ember rendelkezik.

– Miért.

– Az ember egyenes vonalként képzeli el az időt. Mintha rovátkákat vésne egy hosszú, egyenes botra. Ezek a rovátkák a jövő előttünk, ezek itt a múlt mögöttünk, és most ezen a ponton vagyunk, valahogy így. Ezt érted?

– Talán.

– Valójában azonban az idő nem egyenes vonal. Semmilyen alakja nincs. Semmiféle értelemben sem rendelkezik alakkal. Mivel azonban nem tudunk elképzelni olyasmit, aminek nincs alakja, praktikus módon egyenes vonalként érzékeljük. A képzetek ilyesfajta behelyettesítésére jelen pillanatban csak az ember képes.

– De lehet, hogy mi tévedünk.

Tengo elgondolkodott ezen:

– Úgy érted, lehet, hogy az időt egyenes vonalként elképzelni tévedés?

Nincs válasz.

– Ez természetesen előfordulhat. Lehet, hogy mi tévedünk, és a varjúnak van igaza. Lehet, hogy az idő egyáltalán nem olyan, mint egy egyenes vonal. Lehet, hogy olyan alakja van, mint egy fánktekercsnek – mondta Tengo. – Csakhogy az ember valószínűleg több tízezer éve így él. Mármint úgy, hogy az időt egy végtelenül folytatódó egyenes vonalnak képzeli el, és erre alapozza a cselekvéseit. És ebben egész eddig sem kényelmetlenséget, sem ellentmondást nem fedezett fel. Empirikus alapon tehát igaznak kell elfogadnunk.

– Empirikus alapon – ismételte el Fukaeri.

– Azt jelenti, hogy rengeteg minta alapján ténylegesen igaznak fogadhatunk el egy feltételezést.

Fukaeri egy darabig hallgatott. Tengo nem tudta, hogy megértette-e az előbbieket vagy se.

– Halló – próbált megbizonyosodni Tengo a másik jelenlétéről.

– Meddig leszel ott – kérdezte Fukaeri kérdő hangsúly nélkül.

– Hogy meddig leszek Csikurában?

– Igen.

– Nem tudom – felelte őszintén Tengo. – Most csak azt tudom mondani, hogy addig leszek itt, amíg nincs bennem elfogadás. Van pár körülmény, amit nem tudok elfogadni. Egy kicsit figyelni szeretném a helyzet alakulását.

Fukaeri megint elhallgatott a telefonban. Ha elhallgat, maga a jelenléte is érzékelhetetlenné válik.

– Halló – szólította meg ismét Tengo.

– Le ne késd a vonatot – mondta Fukaeri.

– Vigyázni fogok – felelte Tengo. – Úgy fogom csinálni, hogy ne késsem le a vonatot. Ott minden rendben?

– Nemrég volt itt egy ember.

– Milyen ember?

– Az En-Há-Ká embere.

– Az NHK díjbeszedője?

– Díjbeszedő – kérdezte a lány kérdő hangsúly nélkül.

– Beszéltél azzal az emberrel? – kérdezte Tengo.

– Nem értettem, mit beszél.

Eleve azt sem tudja, mi az az NHK. Van néhány alapvető társadalmi ismeret, aminek a lány híján van.

Tengo így felelt:

– Hosszú lenne, úgyhogy telefonon nem tudom részletesen elmagyarázni, de a lényeg, hogy ez egy nagy szervezet, amelynél nagyon sok ember dolgozik. Egész Japánban körbejárják a házakat, és beszedik a havi előfizetési díjukat. De nekem vagy neked nem szükséges fizetnünk. Mert mi semmit nem kapunk. Nem nyitottál ajtót, ugye?

– Nem nyitottam ajtót. Ahogy megmondtad.

– Akkor jó.

– De tolvajnak nevezett.

– Ne törődj vele! – mondta rá Tengo.

– Mi semmit nem loptunk.

– Persze hogy nem. Te se, én se, egyikünk se tett semmi rosszat.

Fukaeri megint elhallgatott a telefonban.

– Halló – mondta Tengo.

Fukaeri nem válaszolt. Lehet, hogy már letette a telefont. Bár erre utaló kattanás nem hallatszott.

– Halló – mondta megint Tengo, ezúttal valamivel hangosabban.

Fukaeri köhintett egy kicsit:

– Az az ember jól ismert téged.

– A díjbeszedő?

– Igen. Az En-Há-Ká embere.

– És tolvajnak nevezett téged.

– Nem rólam beszélt.

– Hanem rólam?

Fukaeri nem válaszolt.

Tengo megszólalt:

– A lényeg, hogy nekem nincs tévém, szó sincs róla, hogy loptam volna valamit az NHK-tól.

– De dühös volt, hogy nem nyitok ajtót.

– Az nem baj. Hadd dühöngjön! De akármit mond, semmiképp se nyisd ki az ajtót!

– Nem nyitok ajtót.

Ahogy ezt kimondta, Fukaeri hirtelen letette a telefont. Bár lehet, hogy nem hirtelen. Lehet, hogy számára abban a pillanatban letenni a telefont természetes és logikus cselekedet volt. Akkor is, ha Tengo füle inkább a telefon hirtelen lecsapásának érzékelte. Azonban azzal, hogy kár annak megjóslásával vesződni, mit gondol vagy érez Fukaeri, természetesen Tengo is teljesen tisztában volt. Empirikus alapon.

Letette a kagylót, visszament a kórterembe.

*

Az apját még nem hozták vissza a szobába. A lepedőn megmaradt a teste hagyta mélyedés. A légből szőtt gubó azonban persze nem jelent meg. Az elmosódó, hideg alkonyi sötétbe burkolózó szobában csupán a kicsivel előbb még ott jelen levő ember szerény nyoma volt jelen.

Tengo felsóhajtott, és leereszkedett a székre. Aztán térdére tette mindkét kezét, és hosszasan bámulta a lepedőn látszó mélyedést. Felállt, az ablakhoz lépett, kinézett. A szélfogó liget fölött egyenes vonalban nyújtóztak a késő őszi felhők. Hosszú idő óta először szép alkony ígérkezett.

Tengo nem tudta, hogy az NHK díjbeszedője őt mégis honnan „ismeri jól”. Legutóbb úgy egy éve járt nála díjbeszedő. Akkor az ajtóban rendesen elmagyarázta neki, hogy a lakásban nincsen televízió. Hogy ő tévét, azt egyáltalán nem néz. A díjbeszedő nem fogadta el ezt a magyarázatot, csak tette a ronda kis megjegyzéseit, majd elment.

Vajon ma is ugyanaz a díjbeszedő járt nála? Úgy emlékezett, mintha az is „tolvajnak” nevezte volna. Azonban némileg furcsa, hogy ugyanaz a díjbeszedő megjelenik egy év után, és azt mondja, „jól ismeri” Tengót. Hiszen mindössze csak az ajtóban beszélgettek úgy öt percet.

Na mindegy, gondolta Tengo. A lényeg, hogy Fukaeri nem nyitott ajtót. A díjbeszedő nem fog újra megjelenni. Szorongatja őket a norma, bele vannak fáradva a fizetést megtagadókkal folytatott örömtelen küzdelembe. Így aztán, hogy megússzák a haszontalan fáradságot, a problémás helyeket kihagyják, és a könnyen fizető helyekről gyűjtik be a díjat.

Tengo ismét az ágy apja után maradt mélyedésére pillantott. Eszébe jutott a rengeteg cipő, amit apja széttaposott. A mindennapos díjbeszedő útvonalak végigjárása során, hosszú évek alatt az apja megszámlálhatatlanul sok cipőt nyúzott tönkre. Mindegyik cipő ugyanúgy nézett ki. Fekete, vastag talpú, rendkívül praktikus, olcsó bőrcipők voltak. Kegyetlenül kihasználták mindet, míg szét nem nyíltak a varrásnál, el nem koptak, talpuk el nem deformálódott. Valahányszor meglátott egy ilyen szörnyen tönkrement cipőt, a gyerek Tengo szíve belefájdult. De nem az apja iránt érzett sajnálatot, hanem éppen hogy a cipő iránt. Azok a cipők a végletekig kihasznált, most pedig a halállal szembenéző, szerencsétlen igásállatokat idéztek.

Ha azonban jól meggondoljuk, jelen állapotában az apja maga nem olyan vajon, mint egy halódó igásállat?

Nem olyan vajon, mint egy elkopott bőrcipő?

Tengo megint kipillantott az ablakon, elnézte, ahogy a nyugati égen egyre sötétebb színeit mutatja az alkonyat. Aztán a halvány kékesfehér fényt kibocsátó léggubóra gondolt, meg a belsejében heverő, álomba merült Aomaméra.

Vajon megjelenik itt ismét az a légből szőtt gubó?

Vajon valóban egyenes vonalat formáz az idő?

– Úgy tűnik, elakadtam – mondta Tengo a falaknak. – Túl sok a változó. Még egy volt gyerekzseni számára is lehetetlen a feladat megoldása.

A falak persze nem adnak választ. Véleményt sem nyilvánítanak. Csak szótlanul visszatükrözik az alkonyat színeit.

4 | **USIKAVA**
Occam borotvája

Usikava sehogy se tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy annak az azabui rezidencián élő öreg hölgynek valamilyen formában esetleg köze van az Előfutár Vezérének meggyilkolásához. Nagyjából lenyomozta a hölgy környezetét. Közismert nevű, társadalmi pozícióval is bíró személyről lévén szó, a nyomozás nem telt sok fáradságba. A hölgy férje a háború utáni üzleti világ nagymenőinek egyike volt, befolyással bírt a politikai életre is. Üzleti vállalkozásai központjában a befektetés és az ingatlan állt, de az ezek környékén kibontakozó ágazatokban, így jelentősebb kiskereskedelmi boltokban és a szállítmányozási üzletágban is elmélyítette érdekeltségeit. Miután a férj az 1950-es évek közepén meghalt, a hölgy vette át az üzletet. Tehetsége volt a cégvezetéshez, különös képességgel látta meg előre a kritikus helyzeteket. A hatvanas évek második felében úgy érezte, a vállalat túlságosan sok területre furakodott be, és néhány részleg részvényeit, amíg sokat értek, előre eltervezetten eladta, apránként karcsúsítást hajtva végre a szervezeten. Erőfeszítéseket tett a megmaradt részlegek erejének növelésére is. Ennek köszönhetően a lehető legkevésbé súlyos sérülésekkel jutottak túl a hamarosan beköszöntő olajválságon, és meglehetős mennyiségű tőkét is sikerült fölhalmozniuk. A hölgy tisztában volt vele, hogyan fordítsa a maga javára azt, ami mások számára krízis.

Mostanra visszavonult az üzleti élettől, és hetvenes évei közepén jár. Bőséges forrásokkal rendelkezik, senkitől sem zavarva, gondtalanul éldegél a tágas rezidencián. Tehetős családba született, gazdag férfival kötött házasságot, férje halála után még gazdagabb lett. Ugyan miért tervelne ki egy ilyen asszony előre megfontolt emberölést?

Usikava azonban úgy döntött, még részletesebb vizsgálatot folytat le ezzel az öreg hölggyel kapcsolatban. Egyfelől azért, mert más

fogódzó nem akadt, másfelől azért, mert volt néhány momentum, ami nem hagyta nyugodni az asszony által fönntartott menedékházzal kapcsolatban. Családon belüli erőszakot elszenvedő nők számára térítésmentesen búvóhelyet nyújtani, ebben önmagában különösebben semmi fura nincs. Értelmes, hasznos társadalmi hozzájárulás. Az öreg hölgynek az anyagi háttere is megvan, és a nehéz helyzetbe került nők nyilván mélységesen hálásak a gondoskodásért. De annál a háznál túlságosan alaposak a biztonsági intézkedések. Erős bejárati ajtó és zár, német juhász, számos kamera. Usikava kénytelen volt valami túlzást érezni ebben.

Először is leellenőrizte, kinek a nevén van a telek és a rezidencia, az öreg hölgy lakhelye. Ez nyilvános információ, csak el kell menni a polgármesteri hivatalba, és azonnal meg lehet tudni. A telek és a rezidencia is, minden a hölgy nevén volt, kizárólagos magántulajdonként. Jelzálog sincs semmin. Egyszerű és világos. Mivel magántulajdon, az egy évre eső ingatlanadó szép összegre rúghat, de éves szinten annyi pénzt kifizetni bizonyára meg se kottyan. A majd valamikor aktuálissá váló örökösödési adó is biztosan óriási summa lesz, de úgy látszik, a hölgy azzal se törődik. Gazdagoknál ez ritka. Mert amennyire Usikava tudja, olyan mértékben egyetlen emberfajta se utál adót fizetni, mint a gazdagok.

Férje halála óta a hölgy egyedül él abban a tágas rezidenciában. Persze, ha úgy is mondjuk, hogy egyedül, azért kell még ott laknia néhány fős személyzetnek. Két gyereke van, a fia vette át az üzletet. A fiának három gyereke született. Férjezett leánya tizenöt évvel ezelőtt meghalt betegségben. Ott nem voltak gyerekek.

Ennyi információhoz könnyen hozzájutott. Ám innen egy lépéssel beljebb, amikor az öreg hölgy magánéletének körülményeiről akart többet megtudni, hirtelen kemény falba ütközött. Az előrehaladás minden útja el volt torlaszolva. A fal magas, a kapujára többször is ráfordították a kulcsot. Usikava számára az derült ki, hogy ez az asszony magánjellegű részleteket a legparányibb mértékben sem kíván a világ szeme elé tárni. Továbbá, hogy ezen elgondolás érvényesítésének érdekében igencsak nagy erőfeszítés és pénz

került bedobásra. Az öreg hölgy semmiféle kérdésre nem válaszol, semmiféle kijelentést nem tesz. Kutakodhatott Usikava akármennyit mindenféle iratok között, fényképet nem látott róla.

A hölgy neve szerepelt Minato kerület telefonkönyvében. Usikava felhívta a számot. Minden ügynél ténylegesen, egyenesen bepróbálkozni: ez volt az ő módszere. Kettőt se csengett, és fölvette egy férfi. Usikava álnéven, egy találomra kiválasztott brókercég nevében mutatkozott be, és azzal kezdte, hogy „a tulajdonos hölgyhöz lenne kérdésem annak a befektetési alapnak az ügyében, mellyel jelenleg rendelkezik”. A férfi azt válaszolta, hogy „a tulajdonos hölgy nem tud a telefonhoz jönni, minden ügyben én járok el”. Hivatalos hang volt, mintha géppel alkották volna meg. Usikava azt felelte, hogy a céges előírások értelmében az érintetten kívül senkit nem tájékoztathat, tehát ha így áll a helyzet, akkor – noha néhány napba beletelik – postán fogják elküldeni az iratokat. Legyen így, mondta a férfi. Aztán letette a telefont.

Attól még, hogy nem sikerült az öreg hölggyel beszélnie, Usikava nem érzett különösebb csalódást. Ilyesmit eleve nem remélt. Amit meg akart tudni, az az volt, hogy milyen mértékben érzékeny magánélete védelmével kapcsolatban az asszony. Nos, eléggé érzékeny. A hölgyet a rezidencián többen is szigorúan óvják, úgy látszik. Ez érződött a telefonra válaszoló férfi – valószínűleg titkár – modorából is. A telefonkönyvbe a hölgy nevét nyomtatták. Azoknak köre azonban, akik közvetlenül beszélhetnek vele, korlátozott, és a rajtuk kívüli személyeket olyan simán kidobják, mint a cukrosbödönbe befurakodni próbáló hangyákat.

*

Usikava úgy tett, mintha kiadó ingatlant keresne a közelben, körbejárta a környék ingatlanközvetítőit, és úgy mellékesen megpróbált kérdezősködni a menedékháznak használt apartmanról. A legtöbb ügynök nem tudott róla, hogy azon a címen létezik ilyen épület. Ez a környék Tokión belül is a legkiemelkedőbb luxus-lakóövezetek egyike. Itt alapvetően csakis magas árfekvésű ingatlanokkal foglalkoznak, fából készült, kétszintes kiadó

apartmanházak aztán annyira se érdeklik őket, mint egy szőrszál. Miután egyetlen pillantást vetettek Usikava arcára és ruházatára, nem nagyon törődtek vele. Annyira nem, hogy úgy érezte, ha egy esőtől csapzott, rühös, csonka farkú kutya bújna be az ajtó résén, egy kicsit talán még azzal is kedvesebben bánnának.

Már szinte föladta, amikor egy elég régen működő helyi ingatlanügynökségen akadt meg a szeme. Az üzletben üldögélő, sárgás arcú öregember „Ááá, hogy az!” stílusban, készségesen megosztotta vele a háttérinformációkat. A pasas arca olyan kiszáradt volt, mint egy másodosztályú múmiáé, ám a környékről mindent, de mindent tudott, és nagyon vágyott egy beszélgetőpartnerre, legyen az bárki.

– Jaa, az az épület Ogata úr nejéé, régen kiadó apartmanház volt. Hogy Ogata úrnak mire kellett ilyesmi, na, azt nem tudom. Mert ugye nem olyan állású ember volt, akinek apartmanok bérbeadásával kell foglalkoznia. Jórészt biztos az alkalmazottaik szállásának használták. Hogy most mi a helyzet, azt nem tudom, de állítólag családon belüli erőszakot elszenvedő nőknek van, olyan, mint régen a templomok, melyek befogadták a férjük elől menekülő asszonyokat. A lényeg, hogy ingatlanos cégek olyan helyből pénzt keresni, azt aztán nem tudnak – mondta az öreg, és csukott szájjal, kakukkszerű hangon nevetett.

– Nahát, szóval menedéktemplom? – szólalt meg Usikava, és egy szál Seven Starst kínált az öregnek. Az elvette a cigarettát, majd miután Usikava tüzet adott neki az öngyújtójáról, borzasztó jóízűen szívta. Usikava arra gondolt, a Seven Starsnak is az lehet a leghőbb kívánsága, hogy ilyen élvezettel szívják.

– Elrejtik a nőket, ja, akik feldagadt arccal elmenekültek otthonról, miután az uruk csúnyán összeverte őket. Lakbért azt meg nem szednek tőlük.

– Társadalmi hozzájárulás talán, ugye? – kérdezte Usikava.

– Jaa, olyasmi. Hogy itt egy fölösleges apartmanház, aztán segítsünk vele a bajba jutottakon. Mert hát a hölgy elképzelhetetlen

gazdag, ugye, azt csinálhat, amit akar, a haszon vagy a veszteség nem szempont. Hát, más, mint mi, a köznép.

– De vajon mégis miért kezdett ilyesmibe Ogata úr neje? Vajon volt erre valami indíttatása vagy hasonló?

– Háát ugye, mivel gazdag, kell neki valami kis szórakozás, nem?

– Na de ha szórakozás is, hát nem dicséretes, ha valaki tevékenyen segít a bajba jutottaknak? – kérdezte Usikava mosolyogva. – Mert nem mindenki segít, akinek fölösleges pénze van.

– Hát, dicséretesnek persze dicséretes. Bár régen én is sokszor odavágtam az asszonynak, úgyhogy nem nagyon tudok véleményt nyilvánítani – mondta az öreg, és foghíjas száját nagyra nyitva hahotázott. Mintha az, hogy gyakran megütötte a feleségét, az élete feljegyzésre méltó örömhíre lenne.

– És most vajon hányan lakhatnak ott? – érdeklődött Usikava.

– Minden reggel elsétálok az épület előtt, de kívülről semmi se látszik. Azért úgy tűnik, mindig laknak ott néhányan. A világon nyilván elég sok férfi van, aki veri a feleségét.

– Mert azoknál, akik a világ javára válót cselekszenek, sokkal többen vannak azok, akik a világ javára nem válót cselekszenek.

Az öreg megint tágra nyitott szájjal hahotázott:

– Ahogy maga mondja. A világon sokkal több az olyan ember, aki haszontalanságokat művel, mint az olyan, aki jót tesz.

Nagyon úgy tűnt, az öregnek tetszik Usikava. Az valahogy nyugtalanná vált.

– Apropó, milyen ember Ogata úr neje? – kérdezte meg csak úgy mellékesen.

– Ogata úr nejéről, ja, nem nagyon tudok – mondta az öreg, szigorúan összehúzva szemöldökét, mint egy kiszáradt fa szelleme. – Mert visszavonultan él. Nagyon régen viszem itt az üzletet, de

csak néha látom egy pillanatra, távolról. Mikor elmegy valahova, sofőrös autó viszi, és az összes bevásárlást a házvezetőnő intézi. Van egy titkára vagy valami hasonló, szinte mindent az a pasas lát el. Mert ugye a hölgy jó családból való, és ráadásul mindig gazdag volt, a magunkfajta pórnéppel nem fog közvetlenül érintkezni – ráncolta össze nagyon arcát az öreg, a ráncok közül Usikavára kacsintva.

Nagyon úgy tűnt, a „magunkfajta pórnép” nevű csapatnak a sárgás arcú öreg és Usikava a kulcsemberei.

Usikava ezt kérdezte:

– És Ogata úr neje mióta tart fenn menedékházat családon belüli erőszakot elszenvedő nők számára?

– Hmm, biztosat nem tudok. Mert ezt a menedéktemplom bla-bla dolgot úgy hallottam valakitől. Vajon mióta? De az apartmanházban a forgalom úgy négy éve nőtt meg – azzal az öreg apró csészét vett a kezébe, és hideg teát ivott. – Akkoriban lett új kapu, és szigorodtak meg hirtelen a biztonsági intézkedések. Mert ugye ez egy menedékház. Ha bárki egyszerűen be tudna jutni, a bent lakók se tudnának nyugodtan élni, na.

Aztán az öreg, mintha hirtelen visszatért volna a valóságba, fürkésző szemmel pillantott Usikavára:

– Szóval akkor maga megfizethető árú lakást keres, nem igaz?

– Úgy van.

– Akkor menjen máshova! Ezek itt elképesztő paloták, és ha van is kiadó lakás, az mind nagykövetségi alkalmazott külföldieknek való, drága ingatlan. Régen nem gazdag, átlagos emberek is elég sokan laktak errefelé. Mi is nekik való ingatlanokkal foglalkoztunk, és ment az üzlet. Most már sehol sincsenek ilyen lakások. Úgyhogy azt hiszem, lassan ideje is felszámolni a boltot. A telekárak Tokió központjában őrült módon emelkednek, és azokkal az ilyen semmi kis cégek, mint mi, már egyáltalán nem bírnak. Maga is, ha nincs fölösleges pénze, jobban teszi, ha máshol keresgél.

– Ezt fogom tenni – felelte Usikava. – Nem dicsekvésnek szánom, de egyáltalán nincs fölösleges pénzem. Körülnézek másutt.

Az öreg félig sóhajtva, hosszan kifújta a füstöt:

– De ha Ogata asszony meghal, az a rezidencia is gyorsan eltűnik majd. Mert akárhogy nézzük, a fiú is nagymenő, egy ilyen első osztályú környéken fekvő, óriási területet nem fog kihasználatlanul hagyni. Egy pillanat alatt ledózeroltatja, és valami szuperluxus lakóházat építtet ide. Meglehet, hogy előre gondolkodik, és már meg is vannak a rajzok.

– Ha így lesz, akkor biztosan nagyot változik majd ez a nyugalmas hangulat.

– Ja, az tényleg nagyot fog változni.

– A fiú milyen üzletben érdekelt?

– Alapvetően ingatlanban. Ja-ja, egy szakmában vagyunk. Bár amit csinálunk, az annyira más, mint a hold meg egy teknősbéka, mint egy Rolls-Royce meg egy *bicikli.* Ő tőkéket mozgat, és marha nagy épületeket húz föl egymás után, saját erőből. Az egy ügyesen megcsinált rendszer, a finom levest az utolsó cseppig ő maga szippantja föl. Ide egyetlen mellément csepp se jut. Ócska egy világ lett ez, na.

– Az előbb körbesétáltam a házat, nagyjából megnéztem, hát, elámul az ember! Tényleg mesés palota!

– Ja, még ezen a környéken is a legelső! Ha eszembe jut, hogy azokat a csodálatos fűzfákat tán csak úgy, puff, kivágják, a gondolattól is elszorul a szívem – mondta az öreg, és valóban fájdalmasan megcsóválta a fejét. – Jó lenne, ha Ogata asszony élne még egy kicsit.

– Pontosan így van – értett egyet Usikava.

*

Usikava felhívta a *Segélyszoba családon belüli erőszakot elszenvedő nők számára* nevű helyet: meglepetésére a

telefonkönyvben pontosan ezen a néven szerepelt a szám. Nonprofit egyesület, melyet néhány ügyvéd működtet önkéntes alapon. Az öreg hölgy menedékháza ezzel az egyesülettel fogott össze, és fogadta be az otthonról menekülő nőket, akiknek nem volt hova menniük. Usikava találkozót kért tőlük irodája, a jól ismert Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság nevében. Meglengette előttük, hogy lehetőség lenne támogatás folyósítására. Aztán kitűzték a találkozó időpontját.

Átnyújtotta nekik a névjegyét (ugyanolyan névjegyet, amilyet Tengónak is adott), és elő vezette, hogy társaságuk egyik célja minden évben kiválasztani egy hasznos társadalmi tevékenységet folytató, kiváló nonprofit egyesületet, és támogatást folyósítani neki. Jelöltjeik között ott van a *Segélyszoba családon belüli erőszakot elszenvedő nők számára.* Azt nem árulhatja el, hogy ki a szponzor, de a támogatási pénz felhasználása teljesen szabad, és nem jár kötelezettségekkel azonkívül, hogy év végén egy alkalommal le kell adni egy egyszerű jelentést.

A másik fél, egy fiatal ügyvéd nagyjából felmérte Usikava megjelenését, és úgy tűnt, az nem tett rá túl jó benyomást. Usikava kinézete nem is úgy van megalkotva, hogy szimpátiát és bizalmat ébresszen valakiben, aki először látja. Csakhogy az egyesület krónikus hiányt szenvedett a működtetéshez szükséges forrásokban, és mindenféle támogatást kénytelenek voltak örömmel fogadni. Így aztán, ha fenn is tartva egy kicsit a gyanakvás jogát, Usikava ajánlata első körben elfogadásra került.

Usikava azt mondta, szeretné kicsit részletesebben megtudni, milyen tevékenységet folytat az egyesület. Az ügyvéd elmagyarázta, hogyan jött létre a *Segélyszoba,* milyen úton jutottak el a megalapításáig. Usikava szimplán unta ezt a történetet, de érdeklődést tettetve fülelt a másik mondanivalójára. Megfelelő helyeken odafigyelését jelezve hümmögött, nagyokat bólintott, érdeklődő képet vágott. Beszélgetőpartnere szép lassan meg is szokta őt. Úgy tűnt, kezdi úgy gondolni, talán nem is olyan gyanús alak ez, amilyennek a külseje alapján látszik. Usikava gyakorlott

hallgató volt, és borzasztó őszintének látszó odafigyelése a legtöbb esetben megnyugtatta a másik felet.

Amint alkalom adódott, észrevétlenül a menedékház felé terelte a beszélgetés témáját. Rákérdezett, hogy a családon belüli erőszaktól elmenekülő szerencsétlen nők, ha nincs hova menniük, mégis hol húzzák meg magukat. Arcán olyan kifejezés jelent meg, mintha szívből jövő aggodalmat érezne a nők irreálisan erős szél tépázta falevélhez hasonló sorsa iránt.

– Ilyen esetekre számítva előkészítettünk néhány menedékházat – árulta el a fiatal ügyvéd.

– Mit értenek menedékházon?

– Ideiglenes szállásokat. Nincs belőlük sok, de jóindulatú támogatók biztosítanak néhány ilyen helyet. Olyan személy is van köztük, aki egy apartmanházat teljes egészében rendelkezésre bocsátott.

– Egy apartmanházat teljes egészében – ismételte Usikava, mint aki egész odavan. – Ilyen emberek is vannak a világon!

– Igen. Ha a tevékenységünket bemutatja egy újság vagy egy folyóirat, megkeresnek bennünket olyan személyek, akik valamilyen formában szeretnének segíteni. Az ő felajánlásaik nélkül lehetetlen lenne ezt a szervezetet működtetni. Mert az a helyzet, hogy szinte saját zsebből végezzük ezt a munkát.

– Nagyon értékes munkát végeznek – mondta erre Usikava.

Az ügyvéd arcán védtelen, őszinte mosoly terült szét. Usikava sokadszor gondolta, hogy senkit sem olyan könnyű becsapni, mint az olyan embereket, akik meg vannak győződve saját működésük helyességéről.

– Most körülbelül hány nő lakik abban az apartmanházban?

– A számuk helyzettől függően változik, de mondjuk négy vagy öt – felelte az ügyvéd.

– És az a jóindulatú támogató, aki rendelkezésre bocsátotta az apartmanházat… ő milyen módon került kapcsolatba ezzel a tevékenységgel? – tudakolta Usikava. – Gondolom, kellett ott lennie valamilyen indíttatásnak.

Az ügyvéd tanácstalanul elhúzta a fejét:

– Ezzel én sem vagyok tisztában. Azonban állítólag már korábban, privát keretek között is végzett hasonló tevékenységet. Mi a magunk részéről azonban csupán köszönettel elfogadjuk a szívességet. Ha a másik fél nem ad magyarázatot, az okairól nem kérdezősködünk.

– Természetesen – értett egyet Usikava. – Apropó: ezeknek a menedékházaknak a helyét nyilván titokban tartják, ugye?

– Igen, a nőknek is biztonságos körülményekre, védelemre van szükségük, és sok támogatónk is azt kívánja, hogy álnév mögött maradhasson. Mert akárhogy is, itt bizony erőszakos cselekményekkel van dolgunk.

Ezután is beszélgettek még egy darabig, de az ügyvédből ennél több konkrét információt nem sikerült kihúzni. Usikava a következő tényekkel jött tisztába: a *Segélyszoba* négy évvel ezelőtt kezdte meg ténylegesen a tevékenységét, és röviddel ezután jelentkezett náluk egy „jóakaratú támogató”, hogy menedékházként a rendelkezésükre bocsátana egy apartmanházat, melyet jelenleg nem használ. Az egyesületet bemutatták egy újságban, ez a személy olvasta a cikket, így jutott el hozzájuk. Azzal a feltétellel nyújtott segítséget, hogy a nevét semmilyen körülmények között sem hozzák nyilvánosságra. A kibontakozó kép alapján azonban kétség sem fér hozzá, hogy ez a „jóindulatú támogató” az azabui öreg hölgy, a menedékház pedig az ő tulajdonában álló, fából készült apartmanház.

– Nagyon köszönöm, hogy időt szakított rám – mondott hálás köszönetét Usikava ennek az idealista fajtából való fiatal ügyvédnek. – Tartalmas, hasznos tevékenységet folytatnak. A hallottakat hazaviszem magammal, és a következő igazgatótanácsi ülésen döntést hozunk. Azt hiszem, hamarosan tájékoztatást tudunk

önöknek nyújtani. Szívemből remélem, hogy a tevékenységük még szélesebb körben kibontakozhat majd.

*

Usikava következőre azt vizsgálta meg, milyen körülmények között halálozott el az öreg hölgy lánya. A lány a Közlekedési Minisztérium egy elit bürokratájához ment hozzá, és mindössze harminchat éves volt, amikor meghalt. Halálának okát Usikava nem ismeri. A férj a felesége halála után nem sokkal otthagyta a Közlekedési Minisztériumot. Azt se tudni, hogy ezt miért tette, és az se világos, hogy utána milyen utakon járt. Az is lehet, hogy távozásának a minisztériumi állásból köze van a felesége halálához, de az is lehet, hogy nincs. A Közlekedési Minisztérium nem az a közintézmény, amelyik előzékenyen, serényen hozzáférhetővé teszi egyszerű polgárok számára a minisztérium belső információit. Csakhogy Usikavának éles szimata volt. Itt van valami *természetellenes.* Sehogy se bírta azt gondolni, hogy az a hapsi a felesége elvesztése miatt érzett bánatában eldobta a karrierjét, otthagyta a munkahelyét, és elvonult a világtól.

Amennyire Usikava tudja, nem túl sok nő hal meg betegségben harminchat évesen. Természetesen arról sincs szó, hogy egyáltalán ne lennének ilyen nők. Lehet az ember akárhány éves, lehetnek akármilyen kedvezőek a körülményei, attól még előfordulhat, hogy egy hirtelen jött betegségben életét veszti. Ott a rák, ott az agydaganat, ott a hashártyagyulladás, ott az akut tüdő-gyulladás. Az emberi test törékeny és gyenge. De ha egy tehetős környezetben élő nő halálozik el harminchat évesen, az nagyobb eséllyel volt baleset vagy öngyilkosság, mint természetes halál.

Gondoljuk csak végig, morfondírozott Usikava. Ennél az esetnél kövessük Occam borotvájának hírneves elvét, és állítsuk föl a lehető legegyszerűbb hipotézist! Először is iktassuk ki a fölösleges elemeket, korlátozzuk csak egyetlenegyre a logikai láncot.

Miért ne tételezhetnénk föl, hogy az öreg hölgy lánya nem betegségben halt meg, hanem öngyilkos lett? Usikava kezét

összedörzsölve gondolkodott ezen. A látszat fenntartása érdekében az öngyilkosságot betegség miatt bekövetkezett halálnak hazudni nem túlságosan nehéz. Különösen nem az egy tőkeerővel és befolyással rendelkező ember számára. Menjünk még eggyel tovább: miért ne tételezhetnénk föl, hogy a lány családon belüli erőszaknak volt kitéve, minden reményét elvesztette, és önkezével vetett véget az életének? Ez se lehetetlen. Széles körben ismert igazság, hogy az elitnek nevezett emberek egyáltalán nem kis része kibírhatatlan természetű, vagy komor, fura tulajdonságokkal bír – mintha az ilyesmiből aktívan többet akarna vállalni, mint amennyi neki jutott.

Nos, ha ez a helyzet, vajon mit csinál az anya, az öreg hölgy? Belenyugszik abba, ami van, mondván, hogy ezt adta a sors, nincs mit tenni? Nem, az nem létezik. Bizonyára megfelelő mértékű elégtételt vesz azon, aki a lányát a halálba üldözte. Usikava mostanra nagyjából tisztába jött vele, hogy az öreg hölgy milyen fajta ember. Állhatatos, eszes nő, világos elvei vannak, és amit eldöntött magában, azt haladéktalanul végre is hajtja. Ennek érdekében nem sajnálja bevetni a rendelkezésére álló tőkeerőt és befolyást. Olyan nincs, hogy csak úgy útjára engedje azt az embert, aki megsebezte, bántotta, végeredményben pedig megölte azt, akit ő szeretett.

Usikavának nem állt módjában megtudni, hogy a férjen ténylegesen milyen elégtételt vettek. Annak az embernek a nyoma szó szerint a ködbe veszett. Azt azért nehéz lenne elképzelni, hogy az öreg hölgy a pasas életére tört. Körültekintő, higgadt nő. Megfontolt. Ilyen nyíltan biztos nem cselekszik. Azonban az is egész biztos, hogy valamiféle kegyetlen intézkedésre azért sort kerített. Csak nyilván nem hagyott hátra magára nézve terhelő bizonyítékokat, akármi is volt az az intézkedés.

A lányát elvesztő anya haragja és kétségbeesése nem csillapodott pusztán a személyes elégtétel vételétől. Az öreg hölgy egy nap az újságból tudomást szerzett a *Segélyszoba* tevékenységéről, és jelentkezett, hogy segítene. Birtokában van egy Tokió területén álló, kiadó apartmanház, amely jelenleg szinte egyáltalán nincs

használatban. Ezt térítésmentesen föl tudja ajánlani olyan nők számára, akiknek nincs hova menniük. Mivel a helyet eddig is használta hasonló célokra, a legtöbb feltétellel tisztában van. Azonban szeretné, ha a nevét nem tennék közzé. Az egyesületet fenntartó ügyvédek persze hálásak ezért a felajánlásért. Azáltal, hogy a menedékház ügyében összefog egy hivatalosan működő egyesülettel, az öreg hölgy bosszúvágya pozitívabb, hasznosabb, előremutató anyaggá szublimálódik, amiben hajtóerő és motiváció van.

Usikavának úgy tűnt, ezek a feltételezések első körben megállják a helyüket. Konkrét alapjuk nincsen. Az egész nem több, mint egymásra épülő találgatások sora. Viszont számos kérdés megoldást nyer, ha elfogadjuk ezt a teóriát. Usikava csücsörített, és jól összedörzsölte két kezét. Innentől azonban némileg homályossá válik a történet.

A sportklubban, ahova jár, az öreg hölgy megismerkedik egy Aomame nevű, fiatal edzőnővel, és bár nem tudni, milyen apropóból, de titkos egyezséget köt vele. Aztán mindenre kiterjedő előkészületek megtétele után beküldi a lányt a Hotel Okura egyik szobájába, és kivégezteti vele az Előfutár Vezérét. Hogy milyen módszert használtak a gyilkossághoz, az nem világos. Még az is meglehet, Aomame mestere egy különleges emberölési technikának. És ennek eredményeképpen a Vezér, annak ellenére, hogy hűséges és tehetséges testőrök vigyázták, életét vesztette.

Eddig a pontig nagy nehezen, de azért el lehet gombolyítani a feltevés fonalát. Ha azonban elérünk oda, hogy milyen kapcsolat van az Előfutár Vezére és a *Segélyszoba* között, Usikava tanácstalanul toporog. Gondolatainak útját akadályok torlaszolják el, a feltételezés eddig gombolyított fonalát hirtelen elvágja egy éles borotva.

*

A szekta két kérdésre akar választ Usikavától. Az egyik: Ki tervelte ki a Vezér megölését? A másik: Hol van most Aomame?

Usikava volt az, aki előzetesen lenyomozta Aomamét. Előtte is többször végzett már hasonló vizsgálatot. Mondhatni, gyakorlata van az ilyesmiben. És Usikava arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy Aomame tiszta. Akármilyen szögből nézzük, nem találni gyanús pontot. Ezt jelentette a szektának is. És Aomamét odahívták a Hotel Okura luxuslakosztályába, ő meg izomlazító gyakorlatokat tartott. Mikor távozott, a Vezér holtan hevert. Aomame pedig huss, eltűnt valahova. Tisztára, mint a füst, amit szétfújt a szél. A szekta ebben az ügyben, ha nagyon finoman akarjuk kifejezni, nyilván mérges Usikavára. Úgy gondolják, nem volt alapos a felmérése.

Valójában azonban ugyanolyan hézagmentes felmérést végzett, mint mindig. Ahogy Kopasznak is megmondta, soha nem végez hanyag munkát. Hogy a telefon híváslistáját nem ellenőrizte le előre, az valóban hiányosság, de hacsak nem valami egészen gyanús esetről van szó, normál esetben nem szokott idáig elmenni. És amennyire utánanyomozott, Aomaméval kapcsolatban semmi gyanúsat nem talált.

Akárhogy is, Usikava szempontjából megengedhetetlen, hogy a szektás fiúk túl sokáig nemtetszést érezzenek vele szemben. A díjazásra egy szava sincs, de rizikós egy banda. Usikava már pusztán attól veszélyes számukra, hogy tudja, a Vezér holttesttét titokban takarították el. Muszáj kézzelfogható formában bizonyítania, hogy ő hasznos ember, és van értelme életben hagyni.

Hogy az azabui öreg hölgynek köze lenne a Vezér meggyilkolásához, arra nincs konkrét bizonyíték. Jelenleg mindez nem mozdul ki a feltevések, találgatások tartományából. De a csodálatos fűzfákkal díszlő tágas palota mélyén valami súlyos titok lappang. Usikava szimata ezt súgta. Az igazságot ezután kell előtúrnia. Nem lesz egyszerű. Az ellenfél védelmi vonalai kemények, ott egész biztosan profi kéz dolgozik.

Talán a jakuza?

Lehet, hogy igen. Az üzleti életben, különösen ingatlan esetén gyakran előfordul, hogy ahova a világ szeme nem lát el, ott

jakuzákkal köttetnek az egyezségek. Rájuk bízzák a piszkos munkát. Nem elképzelhetetlen, hogy az öreg hölgy is fölhasználja őket. Ám Usikava erre vonatkozóan tagadó álláspontón volt. Az öreg hölgy túl jó családból jön ahhoz, hogy kapcsolatba keveredjen azzal a népséggel. Különösen azt volt nehéz elképzelni, hogy családon belüli erőszakot elszenvedő nők védelme érdekében a jakuzák erejét használná fel. Valószínűleg inkább saját finanszírozású védelmi rendszert alakított ki. Egy kifinomult privát rendszert. Biztos pénzbe kerül, de az öreg hölgy annak nincs szűkében. És meglehet, hogy a rendszer szükség esetére támadó vonásokat ölt.

Ha Usikava feltételezése helyes, akkor Aomame az öreg hölgy támogatásával most valami távoli, eldugott házban húzza meg magát. Nyomait gondosan eltüntették, új személyazonosságot kapott, nyilván a nevét is megváltoztatta. Lehet, hogy a kinézete is más. Mely esetben azzal az aprólékos, privát szintű nyomozással, melyet most Usikava folytat, nyilvánvalóan lehetetlen őt felkutatni.

Egyelőre nem látszott más mód, mint az azabui öreg hölgynek a vonalára ráakaszkodni. Valami rést kell keresni, és abból kitalálni, merre járhat Aomame. Lehet, hogy sikerül, lehet, hogy nem. Ám Usikava erőssége az éles szimat, meg a kitartás, hogy amire ráakaszkodott, azt nem engedi el. És ezeken kívül ugyan milyen, említésre érdemes tulajdonságom van nekem, kérdezte magától. Vajon van-e még olyan képességem, amivel büszkélkedhetnék?

Egyetlenegy sincs, válaszolt magának teljes meggyőződéssel.

5 | **AOMAME**
Lélegezhet akármilyen csendesen

Bezárt, monoton és magányos életet élni Aomame számára nem volt túlságosan megterhelő. Reggel fél hétkor kel, bekap valami egyszerű reggelit. Nagyjából egy órát szán a mosásra, vasalásra, takarításra. Délelőtt másfél órán keresztül hatékonyan, koncentráltan edzi magát a Tamaru küldte berendezésekkel. Profi edzőként tökéletesen tisztában van vele, hogy melyik izomnak mekkora napi terhelést kell kapnia. Azt is tudja, hogy mennyi terhelés hasznos, és honnan megy át túlzásba.

Ebédje főleg salátákból és gyümölcsből áll. Délután leginkább könyvet olvas a kanapén üldögélve, és alszik egy keveset. Később rászán egy órát, hogy főzzön valamit, hat előttre befejezi a vacsorát. Mikor lenyugszik a nap, kimegy a verandára, leül a kerti székre, és figyeli a parkot. Fél tizenegykor ágyba bújik. Egyre csak ezt ismétli. De soha nem érzi különösebben unalmasnak ezt az életet.

Egyébként sem társasági ember. Nem találja kényelmetlennek, ha hosszabb ideig senkivel se találkozik vagy senkivel se beszél. Általános iskolában még csak nem is igen elegyedett szóba az osztálytársaival. Illetve hogy pontosan fogalmazzunk: ha nem volt muszáj, senki nem szólt hozzá. Aomame abban az osztályban a „nagyon fura” idegen elem volt, akit ki kell rekeszteni, figyelmen kívül kell hagyni. Aomame ezt igazságtalannak tartotta. Ha ő maga lenne tele hibákkal vagy problémákkal, talán bele kellene törődni a kirekesztésbe. De nem erről volt szó. Hogy egy kisgyerek életben maradjon, muszáj szó nélkül engedelmeskednie a szülei parancsainak. Ezért aztán mindig fennhangon imádkozott étkezések előtt, vasárnaponként térítő körutakon járta a várost az anyjával, vallási okokra hivatkozva bojkottálta a kirándulásokat buddhista templomokba és sintó szentélyekbe, megtagadta a karácsonyi partin való részvételt, és egyetlen panaszszava sem volt, amiért idegenek levetett ruháit adták rá. Csakhogy a többi gyerek nem tudott ezekről

a körülményekről, és nem is akart tudni. Csak undorodtak tőle. Még a tanárok is egyértelműen zavarónak tartották a létezését.

Aomame persze hazudhatott volna a szüleinek. Mondhatta volna, hogy az iskolában is mindennap imádkozik étkezés előtt, miközben nem is. De nem akart ilyet csinálni. Egyrészt mert Istennek – akár létezik igazából, akár nem – nem akart hazudni, másrészt mert a maga módján dühös volt az osztálytársaira. Ha undorodni akartok tőlem, undorodjatok csak! Aomame ezt gondolta. Az imádkozás éppen hogy kihívás volt velük szemben. Az igazság az én oldalamon van.

Reggel felébredni, iskolába menéshez öltözni kibírhatatlanul nehéz volt. Az idegességtől gyakran volt hasmenése, néha hányt. Az is előfordult, hogy belázasodott, fájt a feje és elzsibbadt keze-lába. De akkor sem hiányzott az iskolából egyetlen napot sem. Ha hiányzik egy napot, akkor biztos kedve támadna zsinórban még több napot hiányozni. Ha ez sokáig tartana, akkor a végén biztos el se járna az iskolába. Ami azt jelentené, hogy vesztett az osztálytársaival és tanáraival szemben. Ha eltűnne a tanteremből, mind megkönnyebbülnének. És Aomame nem akarta, hogy azok megkönnyebbüljenek. Így aztán akármilyen nehéz volt, elmászott az iskoláig. És összeszorított foggal, csendben tűrt.

Azokhoz a kegyetlen időkhöz képest Aomame számára semmiség, hogy be van zárkózva egy csinos ház lakásába és senkivel se beszél. Annak *kegyetlenségéhez* képest, hogy körülötte mindenki vidáman beszélget, ő meg csendben marad, sokkal könnyebb és természetesebb egy olyan helyen lenni csendben, ahol csak ő van egyedül. Kötelező olvasmányai is vannak. Belekezdett a Tamaru beszerezte Proustba. Vigyázott azonban, hogy egy nap ne olvasson húsz oldalnál többet. Az időt nem sajnálva, túlzás nélkül minden egyes szót követve, figyelmesen elolvas húsz oldalt. Mikor ennyivel végzett, másik könyvet vesz a kezébe. Elalvás előtt pedig feltétlenül olvas pár oldalt a *Légből szőtt gubó*ból. Mert ezt a szöveget Tengo írta, és mert bizonyos értelemben műveleti leírás Aomame 1Q84-ben élt életéhez.

Zenét is hallgatott. Az öreg hölgy küldött neki klasszikus zenei kazettákat egy kartondobozba csomagolva. Mahler szimfóniái, Haydn kamarazenéje, Bach billentyűsökre írt művei, mindenféle fajtájú és műfajú zene akadt. Janáček *Sinfoniettá*ja, amit kért, szintén ott volt. Naponta egyszer meghallgatta a *Sinfoniettá*t, keményen, hang nélkül edzett rá.

Az ősz csendesen egyre mélyült. Úgy érezte, teste szép lassan átlátszóvá válik az egymásra következő napok során. Lehetőség szerint igyekezett nem gondolkodni. De semmin se gondolkodni persze lehetetlen. Ha vákuum keletkezik, azt be kell töltenie valaminek. Mindenesetre egyszerre csak arra jutott, hogy többé senkit se szükséges gyűlölnie. Nincs rá szükség, hogy az osztálytársait és tanárait gyűlölje. Már nem erőtlen gyerek, és hitet se kényszerítenek rá erőszakkal. Arra sincs szükség, hogy a nőket bántalmazó, megsebző férfiakat gyűlölje. A harag, mely addig tetőző dagály módjára felcsapott időnként benne – az érzelem heves áradása, amitől kedve támadt csak úgy megütni a falat maga előtt eltűnt valahova, észre se vette, hogy mikor. Hogy miért, azt nem tudta, de többé nem tért vissza. Aomame hálás volt ezért. A maga részéről, ha lehet, most már senkit se akart bántani. Ahogy saját magát se.

*

Álmatlan éjszakáin Ócuka Tamakiról és Nakano Ajumiról gondolkodott. Ha lehunyta a szemét, élénken visszatért annak emléke, amint átöleli őket. Mindketten puhák voltak és üdék, meleg testtel. Gyengéd, kedves testek. Friss vér kering bennük egyenletes ütemben, áldott hangon ver a szív. Apró sóhajtás hallik, aztán kuncogás. Finom ujjhegyek, megkeményedett mellbimbók, sima combok… De ők már nincsenek ezen a világon.

Aomamét fekete, csendes víz módjára, hang nélkül tölti el hirtelen a szomorúság. Ilyenkor az emlékek másik útjára vált, és minden erejével Tengóra gondol. Koncentrálja tudatát, és felidézi, hogy milyen volt a tízéves fiúkéz érintése. Azé a fiúkézé, melyet a tanítás utáni tanteremben épp csak egy kicsit megszorított. Aztán

visszahívja agyába a nemrégiben egy csúszdán üldögélő harmincéves Tengo képét. Elképzeli, ahogy átöleli az a két erős, felnőtt férfikar.

Olyan közel volt, hogy majdnem elértem.

És lehet, hogy kinyújtott kezem legközelebb tényleg el is éri őt. Aomame lehunyja szemét a sötétben, és belemerül ennek a lehetőségnek az elképzelésébe. Átadja szívét a vágyakozásnak.

De *mégis mit csináljak,* ha többé nem találkozunk? Aomame szíve megremeg. Amikor Tengo és őközötte nem létezett reális érintkezési pont, sokkal egyszerűbb volt a történet. A találkozás a felnőtt Tengóval puszta álom volt Aomame számára, csupán absztrakt feltételezés. De most, hogy már látta a *valóságos* Tengót, a gondolat, hogy létezik, összehasonlíthatatlanul fájdalmasabb és erősebb, mint korábban. Aomame, történjék bármi, újra találkozni akar vele. Azt akarja, hogy Tengo ölelje, és az utolsó porcikájáig végigbecézgesse. Ha csak rágondol, hogy ez esetleg nem válik valóra, mintha a közepétől ketté akarna hasadni teste és lelke.

Lehet, hogy ott az ESSO-tigris hirdetőtáblája előtt mégis a fejembe kellett volna röpítenem a kilencmilliméterest. Akkor nem kellene ezt a fájdalmat éreznem, arra föl, hogy életben maradtam. De sehogy se volt képes meghúzni a ravaszt. Meghallotta azt a hangot. Valaki messziről a nevén szólongatta. *Lehet, hogy még találkozhatunk Tengóval:* amint ez a gondolat felbukkant a fejében, muszáj volt tovább élnie. Akkor sem volt már előtte más út, ha – mint a Vezér mondta – ennek következtében Tengo veszélybe kerül. Az élet erőteljes áramát érezte feltörni, melyen nem fog a logika. Ennek köszönhetően engem eléget a Tengo iránti tomboló vágyakozás. Végtelen szárazság és kétség-beesés előérzete lepte meg.

Ez az értelme annak, hogy tovább éljek, világosodik meg Aomame. Az ember reményt kap, az lesz számára az üzemanyag, és onnantól kezdve a felé törekszik. Remény nélkül nem lehet élni. Csakhogy ez olyan, mint feldobni egy pénzt. Míg a pénz le nem esik, nem tudni, hogy fej lesz-e vagy írás. Ha Aomame erre gondol,

összeszorul a szíve. Olyan erősen, hogy ami csont a testében van, csikorogva panaszkodik.

Az ebédlőasztalhoz ül, és kezébe veszi a pisztolyt. Elhúzza a szánt, golyót küld a töltényűrbe, hüvelykujjával felhúzza a kakast, a szájába dugja a csövet. Ha jobb mutatóujját csak egy kicsivel jobban megfeszítené, azonnal eltűnne ez a fájdalom. Csak egy kicsivel jobban. Ha még egy centivel, nem is, ha még öt milliméterrel beljebb húzom ezt az ujjat, átlépek a csend világába, ahol nincs gyötrelem. A fájdalom csak rövid pillanatnyi. Utána eljön a mélyen könyörületes semmi. Aomame lehunyja a szemét. Az ESSO-hirdetésről derűsen mosolyog rá a tigris, kezében a töltőpisztollyal. *Tegyen tigrist a motorjába!*

Kihúzza szájából a rideg pisztolycsövet, lassan megrázza a fejét.

Nem tudok meghalni. Amíg a veranda előtt ott a park, a parkban ott a csúszda, és megvan a remény, hogy Tengo talán visszatér ide, én nem tudom meghúzni a ravaszt. Ez az esély az utolsó pillanatban megállítja Aomamét. Mintha szívében bezárult volna egy ajtó, és kitárult volna egy másik. Csendesen, hang nélkül. Aomame elhúzza a szánt, kiveszi a töltényűrből a golyót, bebiztosítja a pisztolyt és visszateszi az asztalra. Ha lehunyja a szemét, egy halvány fényt kibocsátó apró kis valamit lát beleenyészni a sötétbe. Mintha egészen kicsi fénytörmelék lenne. Aomaménak fogalma sincs, hogy mégis mi lehet az.

Leül a kanapéra, és a *Swann* oldalaira koncentrál. Elképzeli a történet környezetét, és igyekszik, hogy más gondolatok ne férkőzhessenek a fejébe. Kint hideg eső kezd szemerkélni. Az időjárás-jelentés a rádióban közli, hogy a csendes eső másnap reggelig fog tartani. Az őszi esős front megtelepedett a Csendes-óceán felett, és nem mozdul. Mint az időről megfeledkezett, magányos gondolatokba merülő ember.

Tengo ma biztos nem jön. Az eget az utolsó szögletig vastag felhők borítják, a holdak se látszanak. Aomame azért biztos így is kimegy majd a verandára, hogy kakaót szürcsölve figyelje a parkot.

A messzelátót és a pisztolyt könnyen elérhető helyre teszi le, úgy öltözik, hogy azonnal ki tudjon rohanni, és egyre lesi majd az esőben ázó csúszdát. Mert számára ez az egyetlenegy, értelemmel bíró cselekedet.

Délután háromkor megszólal a ház bejáratánál levő csengő. Valaki be akar jutni az épületbe. Ezt Aomame természetesen figyelmen kívül hagyja. Az ki van zárva, hogy valaki őt keresné. Éppen teavizet akart forralni, de az óvatosság kedvéért elzárja a gázt, és fülel egy kicsit. A csengő hármat vagy négyet szól, aztán elhallgat.

Úgy öt perccel később megint megszólal. De most a lakás bejáratánál levő csengő az. Az a *valaki* már bent van az épületben. Ott áll Aomame lakása előtt. Lehet, hogy egy lakó nyomában jött be. Vagy lehet, hogy felcsöngetett egy másik lakásba, bemondott valami ügyes ürügyet, és kinyitották neki a lépcsőház bejáratát. Aomame természetesen csendben marad. Ha jön is valaki, ne válaszolj, belülről legyen ráakasztva a lánc, fojtsd vissza a lélegzeted – ezeket adta utasításba Tamaru.

A csengő vagy tízet csöngött. Ügynöknek túlságosan konok. Ők legföljebb háromszor csöngetnek be. Mivel Aomame csendben marad, a látogató elkezd kopogtatni. A kopogtatás nem túl hangos. Azonban elszánt idegesség és düh érződik benne.

– Takai kisasszony! – középkorú férfi mély hangja. Kissé karcos. – Takai kisasszony, jó napot kívánok! Nem nyitna ajtót, kérem?

A „Takai” a lakáshoz tartozó postaládára kiírt álnév.

– Takai kisasszony, lehet, hogy zavarom, de kérem, nyisson ajtót! Kérem!

A férfi vár egy kicsit, figyeli a reakciót. Mikor felfogja, hogy nincs válasz, megint elkezd kopogni. Most kicsivel erősebben.

– Takai kisasszony, tudom, hogy bent van! Úgyhogy hagyjuk a cirkuszt, és nyisson ajtót! Maga ott van és hall engem.

Aomame megfogja az asztalon heverő pisztolyt, és kibiztosítja. Egy kéztörlőbe csavarja, a markolatára kulcsolja kezét.

Fogalma sincs, hogy ki lehet ez az ember és mit akar. Ám valamilyen okból ellenséges, és el van rá szánva, hogy kinyittatja az ajtót. Mondani sem kell, hogy ez nem olyan helyzet, amit Aomame jelen pillanatban örömmel üdvözölne.

Végre abbamaradt a kopogtatás, és a férfi hangja újra felvisszhangzott a folyosón:

– Takai kisasszony, azért jöttem, hogy beszedjem az NHK előfizetési díját. Igen. Az önök En-Há-Ká-ja. Tudom, hogy maga ott bent van. Tudom, lélegezhet akármilyen csendesen. Régen vagyok ezen a pályán, már meg tudom mondani, hogy tényleg nincsenek otthon, vagy úgy tesznek, mintha nem lennének otthon. Hiába erőlködik, hogy ne adjon hangot, az ember jelenléte megérződik. Az ember levegőt is vesz, a szíve is ver, a gyomra is emészt. Takai kisasszony, maga bent van a lakásban. És várja, hogy én föladjam és elmenjek. Ajtót nyitni se akar, válaszolni se akar. Mert nem akarja megfizetni az előfizetési díjat!

A férfi hangosabban beszél, mint szükséges lenne. Hangja bezengi a folyosót. Szándékosan csinálja. Hangosan nevén szólítja a másikat, nevetségessé teszi, megszégyeníti. Példát statuál a szomszédoknak. Aomame természetesen továbbra is csendben van. Ezzel az emberrel nem kell foglalkozni. Visszateszi a pisztolyt az asztalra. A biztonság kedvéért azonban kibiztosítva hagyja. Nem zárható ki a lehetőség, hogy valaki az NHK díjbeszedőjének adja ki magát. Aomame az ebédlőben ül, és egyre csak a bejárati ajtót bámulja.

Kedve lenne léptei zaját elfojtva az ajtóhoz settenkedni, és kilesni a kukucskálón. Meg szeretne győződni arról, miféle pofa van ott kinn. De nem mozdul a székről. Jobb semmi fölöslegesbe nem bonyolódni. Ez az alak előbb-utóbb biztos föladja és hazamegy.

Azonban a pofa úgy döntött, hogy beszédet tart Aomame lakása előtt.

– Takai kisasszony, hagyjuk már a bújócskát! Én se jókedvemből csinálom ám ezt! Nekem is elég sok dolgom van! Takai kisasszony,

maga is néz televíziót, nem? Mert mindenkinek, aki tévét néz, be kell fizetnie az NHK előfizetési díját! Lehet, hogy nem tetszik magának, de erről törvény van! A díj nem fizetése ugyanolyan, mintha lopna, rabolna! Takai kisasszony, maga se akarja, hogy ilyen apróság miatt tolvajként kezeljék! Maga egy ilyen szép, új építésű házban lakik, nem létezik, hogy ne tudná megfizetni a televízió díját! Nem így van? Hogy ezt mindenki előtt kiabálják el magának, az biztos nem esik jól, vagy igen?

Hogy az NHK díjbeszedője mit kiabál el neki, azzal normál esetben Aomame nem törődne. Csakhogy jelenleg rejtőzködik, és bizony kerülni szeretné a feltűnést. Nemkívánatos, hogy ez a lakás akármilyen formában is, de fölkeltse a környezet érdeklődését. Azonban semmit sem tehet. Csak várhatja lélegzetvisszafojtva, hogy a pofa távozzon.

– Takai kisasszony, unalomig ismétlem magam, de én tudom ám! Hogy maga ott van a lakásban, és csendben hegyezi a fülét. És ezt gondolja: miért kell ennek ilyen sokáig pont az én lakásom előtt csinálnia a balhét? Na, vajon miért, Takai kisasszony? Talán azért, mert én nem nagyon szeretem, ha valaki otthon van, de úgy tesz, mintha nem lenne. Ez csak átmeneti megoldás, nem? Hát nem úgy kellene, hogy kinyitja az ajtót, és szemtől szembe megmondja, hogy nem akarom befizetni az NHK előfizetési díját? Megkönnyebbülne! Még én is inkább attól könnyebbülnék meg! Akkor legalább alkalmunk lenne megbeszélni! De úgy tenni, hogy nincs itthon, ez nem szép. Bebújik hátra a sötétbe, mint valami zsugori egér. Ha elment az ember, előjön. Értelmetlen így élni!

Ez a pofa hazudik, gondolta Aomame. Az, hogy érzi az ember jelenlétét a lakásban, nyilvánvalóan összevissza beszéd. Hiszen én semmilyen zajt nem csaptam, és csendesen veszem a levegőt. Nem számít, hogy hol, csak óriási balhét csapni valahol, egy tetszőleges lakás előtt, és ráijeszteni a környéken lakókra: ennek a pofának ez az igazi célja. Azt a gondolatot akarja elültetni az emberekben, hogy jobb befizetni a díjat, mint hogy a saját lakásuk előtt ilyesmit

műveljen valaki. Ez a pofa biztos sokfelé eljátszotta ezt, és nyilván el is érte a megfelelő eredményt.

– Takai kisasszony, biztos utálatosnak tart engem! O, jól tudom én, hogy mit gondol! Igen, valóban utálatos vagyok! Ezt én magam is tudom. Csakhogy, Takai kisasszony, a kellemes emberek díjat beszedni, azt nem tudnak. Hogy miért? Azért, mert a világ tele van olyanokkal, akik elhatározták, hogy az NHK díját ők be nem fizetik! Ha tőlük akarunk pénzt beszedni, nem nagyon tudunk mindig csak kellemesek lenni! Magam is úgy vagyok vele, bárcsak jókedvűen továbbállhatnék azzal, hogy „Igazán? Hogy akkor az NHK díját nem tetszenek befizetni. Megértettem. Elnézést kérek, hogy alkalmatlankodtam!” De azt nem lehet. Az előfizetési díj beszedése a munkám, és személy szerint nem bírom megkedvelni azokat, akik eljátsszák, hogy nincsenek otthon.

A pofa itt elhallgatott, szünetet tartott. Aztán tíz kopogtatás hallatszott egymás után.

– Takai kisasszony, hát nem utálja már? Nem érzi már magát igazi tolvajnak? Gondolja meg alaposan! Amiről beszélünk, az nem különösebben nagy összeg! Annyi, mint egy családi étteremláncnál elfogyasztott, egyetlen szerény vacsora ára! Ha ezt megfizeti, nem kezelik tolvajként. Nagy hangon kioktatni sem fogják, és az ajtaján kopogtatni sem fognak végtelenül. Takai kisasszony, tudom, hogy maga ott rejtőzik a lakás mélyén. Azt hiszi, akármeddig el tud oda bújni, és megúszhatja. Jól van, rejtőzködjön csak! De akármilyen visszafojtva, csendesen lélegzik is, valaki mindenképp megtalálja előbb-utóbb. A piszkosságokat nem lehet a végtelenségig játszani. Gondolja csak meg! Magánál jóval szegényebb emberek, mindenfelé Japánban, minden hónapban becsületesen befizetik a díjat. Ez nem igazságos.

Tizenötöt kopogtak az ajtón. Aomame megszámolta.

– Megértettem, Takai kisasszony. Úgy látszik, maga is elég makacs ember. Rendben van. Ma hazamegyek. Én se tudok örökké csak magával foglalkozni. De visszajövök! Olyan a természetem,

hogy amit egyszer eldöntöttem, nem egykönnyen adom fel. És azt se szeretem, ha valaki eljátssza, hogy nincs itthon. Visszajövök. És megint kopogtatni fogok ezen az ajtón. Addig fogok kopogtatni, míg az egész világ meg nem hallja. Megígérem. Ez a mi egyezségünk. Rendben van, ugye? Nos, akkor hamarosan találkozunk!

Nem hangzottak fel léptek. Talán gumitalpú cipőt viselhet. Aomame úgy maradt, ahogy volt, és várt öt percet. Lélegzetét visszafojtva bámulta az ajtót. A folyosó elcsendesedett, semmiféle hangot nem lehetett hallani. Aomame léptei zaját elfojtva az ajtóhoz ment, és bátran kinézett a kukucskálón. Kint senkit sem látott.

Bebiztosította a pisztolyt. Lélegzett néhány mélyet, megvárta, míg csillapodik a szívdobogása. Begyújtotta a gázt, vizet forralt, zöld teát készített és ivott belőle. Csak egy NHK-díjbeszedő, mondogatta magának. De annak a pofának a hangjában volt valami gonosz, valami beteg. Nem tudta eldönteni, hogy az személyesen neki szólt-e, vagy a véletlenül éppen Takainak elnevezett, nem létező személynek. De az a karcos hang és konok kopogtatás kellemetlen benyomást hagyott hátra. Úgy érezte, mintha szabadon hagyott bőrfelületére valami ragadós telepedett volna.

Aomame levetkőzött, és elment zuhanyozni. Forró vizet engedett magára, alaposan végigszappanozta a testét. Mikor előjött a zuhanyból és tiszta ruhát vett, valamennyire megkönnyebbült. A kellemetlen érzés is eltűnt a bőréről. Letelepedett a kanapéra, megitta a maradék teát. Megpróbálta továbbolvasni a könyvet, de nem volt képes koncentrálni. Fülében szaggatottan újra felhangzik a pofa hangja:

„Azt hiszi, akármeddig el tud oda bújni, és megúszhatja. Jól van, rejtőzködjön csak! De akármilyen visszafojtva, csendesen lélegzik is, valaki mindenképp megtalálja előbb-utóbb.”

Aomame megrázza a fejét. Nem, az a pofa csak beszélt összevissza. Csak kiabált mindenfélét, mintha tényleg tudná, és kellemetlenkedni akart. Semmit nem tud rólam. Hogy mit tettem,

hogy miért vagyok itt. Aomame szívdobogása azonban így sem csillapodik.

De akármilyen visszafojtva, csendesen lélegzik is, valaki mindenképp megtalálja előbb-utóbb.

A díjbeszedő szavai úgy csengtek, mintha egy szavakon túli jelentés súlyát is magukban hordoznák. Lehet, hogy egyszerű véletlen. De az a pofa tisztára mintha tudta volna, hogy engem milyen szavakkal lehet fölkavarni. Aomame föladta, hogy olvasson, és lehunyta szemét a kanapén ültében.

Tengo, hol vagy? Találj meg gyorsan! Mielőtt valaki más rám talál.

6 | **TENGO**
Bal hüvelykem bizsereg

Tengo abban a tengerparti kisvárosban rendszeres életet élt. Miután egyszer megszabta mindennapjainak ritmusát, lehetőség szerint próbálta betartani, és nem felborítani. Maga se tudta igazán, hogy miért, de mindennél fontosabbnak érezte, hogy így tegyen. Reggel sétál, írja a regényét, elmegy az intézetbe, valami kéznél levő könyvből felolvas kómában fekvő apjának, aztán hazamegy a szállására és alszik. Ezek a napok úgy ismétlődtek, mint rizspalántázáshoz énekelt monoton dal.

Pár napig meleg esték jöttek egymás után, aztán meglepően hűvösek következtek. Ám az időjárás változásától függetlenül Tengo úgy élt, hogy egy az egyben végigismételte saját előző napi tevékenységeit. Amennyire lehet, megpróbált színtelen és áttetsző megfigyelővé válni. Csendesen lélegzett, arra törekedett, hogy ne érződjön az ottléte, és halkan várta *azt a pillanatot.* Minden nappal egyre halványodtak egy napja és a rákövetkező napja közötti különbségek. Eltelt egy hét, aztán tíz nap. A légből szőtt gubó azonban nem jelent meg. Az ágyban, mikor késő délutánonként elvitték apját a vizsgálóba, csak egy emberi alak szinte szánalomra méltóan kicsiny lenyomata maradt.

Vajon *az* akkor egy egyetlenegyszeri jelenség volt? Tengo ajkába harapva gondolkodott a lassan sötétedő, szűk betegszobában. Talán különleges jelenés volt, mely többször nem ismétlődik meg? Vagy pedig egyszerűen csak hallucináltam? A kérdéseire senki se válaszolt. Mindössze a távoli tengerzúgás és a szélfogó ligeten időnként átsüvítő szél hangja jutott el a füléhez.

Tengo nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy helyesen cselekszik. Lehet, hogy csak fölöslegesen fecsérli az idejét ebben a Tokiótól távol eső tengerparti kisvárosban, az időből szinte kiesett intézet betegszobájában. De ha így is van, Tengo egyáltalán nem

volt képes maga mögött hagyni ezt a helyet. Korábban abban a szobában látta a légből szőtt gubót és a halvány fényben alvó kis Aomamét. Még a kezét is megérinthette. Akkor is, ha ez csak egyetlen alkalomra szólt, sőt, akkor is, ha hallucináció volt, a lehető leghosszabban maradni akart, és szívének ujjaival végestelen-végig simogatni a képet, melyet akkor látott.

*

Mikor megtudták, hogy Tengo nem megy vissza Tokióba, hanem egy darabig a tengerparti városban marad, a nővérek kezdtek megbarátkozni vele. Míg megpihentek egy kicsit munka közben, elbeszélgettek vele erről-arról. Ha ráértek, az is előfordult, hogy direkt felkeresték a szobában egy kis trécselésre. Néha teát meg édességet is hoztak. Tengo apját a feltekert és összekötött hajába golyóstollat tűző, harmincas évei közepét taposó Ómura nővér meg a pirospozsgás, lófarokba kötött hajú Adacsi nővér látták el felváltva. A fémkeretes szemüveget hordó, középkorú Tamura nővér legtöbbször a bejárati recepcióban ült, de ha nem voltak elegen, akkor ő állt be váltásnak, és gondoskodott az apáról. Ők hárman, úgy tűnt, magánjelleggel is érdeklődnek Tengo iránt.

Tengo is benne volt a beszélgetésben, mivel a késő alkonyati különleges időszakot leszámítva rengeteg fölösleges ideje volt. Illetve, amiről kérdezték, arra lehetőség szerint őszintén válaszolt. Hogy előkészítő iskolában matematikát tanít, és mellékállásként megrendelésre apróbb szövegeket ír. Hogy apja hosszú éveken keresztül az NHK díjbeszedője volt. Hogy kicsi korától fogva dzsúdózott, és középiskolásként bejutott a megyei verseny döntőjébe. Az apjával való, sokéves szembenállásról azonban egyáltalán nem tett említést. Arról sem beszélt, hogy az anyja elvileg meghalt, azonban lehetséges, hogy férjét és kisfiát eldobva megszökött egy férfival. Ha előhozza ezeket, akkor túlbonyolódik a történet. Természetesen arról sem beszélhetett, hogy a bestsellert, a *Légből szőtt gubó*t ő írta meg a szerző helyett. Azt se ejtette ki a száján, hogy az égen két hold látszik.

A nők is mind meséltek magukról. Mindhárman a környéken születtek, középiskola után szakiskolába mentek, és nővér lett belőlük. Az intézeti munka nagyrészt monoton és unalmas, a munkaidő hosszú és rendszertelen, de hálásak azért, hogy ott van munkájuk, ahol születtek és felnőttek, és a stressz is kevesebb, mint ha egy nagy kórházba járnának be, ahol nap mint nap szembesülnének az élet és a halál közötti határvonallal. Az idős emberek itt lassan, ráérősen elvesztik emlékezetüket, és úgy, hogy nem tudják, mi történik, csendesen utolsót lélegeznek. Ezen a helyen ritkán látni vérzést, a fájdalmat is a lehető legkisebb mértékűre csillapítják. Olyan beteg egyáltalán nincs, akit éjjel, mentővel hoznak be, és körülöttük zokogó családok sincsenek. A városban olcsó a megélhetés, és a nem túl magas fizetésből is ki lehet jönni úgy, hogy az ember semmiben nem szenved hiányt. A szemüveges Tamura nővér öt évvel ezelőtt balesetben elvesztette a férjét, és egy közeli városban lakik az édesanyjával. A hajába golyóstollat tűző, megtermett Ómura nővérnek van két kisfia, a férje taxisofőr. A fiatal Adacsi nővér fodrászként dolgozó, három évvel idősebb nővérével kettesben egy városszéli lakást bérel.

– Tengo, milyen rendes maga – mondta Ómura nővér, míg az infúziós tasakot cserélte. – Olyan hozzátartozó aztán nincs, aki mindennap eljön, és könyvet olvas fel egy eszméletlen embernek.

Erre Tengo elkezdte kellemetlenül érezni magát.

– Mert véletlenül épp kaptam szabadságot. De szerintem olyan sokáig nem tudok maradni.

– Ha akad is ráérő ideje, senki se jön ide szívesen – mondta a nő. – Nem szép ilyet mondani, de itt bizony nincs kilátás a javulásra. És az idő múlásával ettől mindenkinek elborul a kedve.

– Apám azt kérte, olvassak neki föl egy könyvből, mindegy, miből. Régebben, amikor valamennyire még tudott magáról. Meg aztán amúgy sincs más dolgom.

– Mit olvas neki?

– Mindenfélét. Egyszerűen csak hangosan olvasom azt a részletet, aminél éppen tartok a könyvben, amit olvasok.

– Most mit olvas?

– A *Volt egy farmom Afrikábant*, Isak Dinesentől{*}.

A nővér a fejét rázta:

– Nem hallottam róla.

– A könyvet 1937-ben írták, Dinesen egy dán nő. Hozzáment egy svéd nemeshez, az első világháború kitörése előtt átköltözött Afrikába, ott egy farm igazgatásába fogott. Később elvált, és egyedül vitte tovább a farmot. Az akkor szerzett tapasztalatairól szól ez a könyv.

A nővér megmérte Tengo apjának lázát, és miután feljegyezte a számot a kórlapra, megint a hajába tűzte a golyóstollat. Aztán félretolta homlokából a frufruját.

– Én is hallgathatnám egy kicsit a felolvasást?

– Nem tudom, fog-e tetszeni – felelte Tengo.

A nővér leült egy székre, keresztbe vetette a lábát. Erős csontozattá, szép formájú lába volt. Egy kicsit kezdett vastagodni.

– Azért csak olvassa!

Tengo lassan olvasta a folytatást. Olyan fajta szöveg volt, ami lassú olvasást kíván. Akár az Afrika földjén pergő idő.

> *Amikor Afrikában négyhavi forró és száraz időszak után márciusban elkezdődnek a hosszú esőzések, a mindenütt látható burjánzás, a mindenütt érezhető frissesség és illat szinte kábító.*
>
> *De a farmer visszafojtja lélegzetét, nem mer bízni a természet nagylelkűségében: hallgatózik, retteg, hogy a zuhogó eső dübörgése nem lankad-e. Annak a víznek, amit a fold most magába szív, négy esőtlen hónapon kell átsegítenie a farmot, s rajta minden növényi, állati és emberi életet.*

Szívmelengető látvány, amikor a farm útjai rohanó esőpatakokká válnak, és a farmer daloló léptekkel gázol a sárban, ki a virágzó és csöpögő kávéföldekre. De megesik, hogy az esős évszak közepén egyik este a csillagok átvilágítanak a megritkuló felhőkön; ilyenkor kiáll a háza elé és felnéz, szinte belekapaszkodik az égbe, hogy még több esőt fejjen belőle. Felkiált az égre: – Adj eleget és többet, mint eleget. Kitárom előtted a szívem, és nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. Fulladjak meg inkább, ha ezt akarod, de ne szeszélyekkel ölj meg. Ne legyen coitus interruptus, *ó, ég, ég!*

– Coitus interruptus? – ráncolta homlokát a nővér.

– Hogy is mondjam, az írónő nem egy finomkodó típus.

– De akkor is, elég nyílt szóhasználat ahhoz képest, hogy Istenhez szól, nem?

– Valóban – értett egyet Tengo.

Néha egy hűvös, színtelen nap az esős évszak utáni hónapokban eszébe juttatja az embernek a marka mbajá-*t, a rossz esztendőt, az aszály idejét. Akkoriban a kikujuk a házam mögött legeltették marháikat, és volt közöttük egy fiú, aki időről időre egy kurta dallamot furulyázott. Amikor újra hallottam ezt a dallamot, egyetlen pillanat alatt felidézte egész akkori keservünket, kínlódásunkat. A könnyek sós íze van benne. Ugyanakkor meglepetésemre most életerőt, különös édességet – dalt is kiéreztem belőle. Lett volna ilyesmi is azokban a zord és nehéz időkben? Akkor a fiatalság élt bennünk, a vad remény. Azokban a hosszú hónapokban olvadtunk egységbe, úgyhogy egy más bolygón majd felismerjük egymást, és a dolgok odakiáltanak egymásnak, a kakukkos óra és a könyveim a beesett horpaszú teheneknek a gyepen és a bánatos öreg kikujuknak: »Ti is ott voltatok. Ti is része voltatok a ngongi farmnak.« Az a rossz idő megáldott bennünket és elvonult.”*{*}

– Milyen élettel teli szöveg – mondta a nővér. – Látom magam előtt a tájat. *Volt egy farmom Afrikában,* Isak Dinesen.

– Igen.

– A maga hangja is jó. Mélység van benne, érzelmek. Pont felolvasásra termett.

– Köszönöm.

A nővér még mindig a széken ülve lehunyta kis időre a szemét, puhán lélegzett. Mintha csak a szöveg hagyta benyomásba akarna belemerülni. Látszott, ahogy melle emelkedik és süllyed a fehér egyenruha alatt. Amint elnézte, Tengónak eszébe jutott nálánál idősebb barátnője. Eszébe jutott, ahogy péntek délutánonként levetkőztette, és megkeményedett mellbimbójához érintette kezét. Meg a belőle előtörő mély sóhajok és nedves nemi szerve. A befüggönyözött ablakon túl csendesen szemerkél az eső. A nő tenyere Tengo heréinek súlyát méricskéli. De attól még, hogy Tengónak ez eszébe jut, nem különösebben támad föl benne a vágy. Az összes kép és érintés bizonytalan, mintha vékony hártya borítaná, és valahol messze van.

A nővér kicsit később kinyitotta a szemét, és Tengóra nézett. Tekintete olyan volt, mintha mindent látna, amit Tengo gondol. De szó sincs róla, hogy vádolná. Halványan mosolyogva felállt, lepillantott Tengóra.

– Most már mennem kell – hajához vitte a kezét, meggyőződött arról, hogy ott van a golyóstoll, majd sarkon fordult, és kiment a szobából.

*

Tengo késő délutánonként általában fölhívta Fukaerit. Egész nap nem történt különösebben semmi, mondta minden alkalommal a lány. A telefon csörgött párszor, de ahogy Tengo meghagyta, ő nem vette fel. Úgy van jól, felelte Tengo. Hagyja csak csörögni a telefont.

Amikor Tengo hívta a lányt, az volt a módszere, hogy három csörgés után letette a kagylót, majd újra tárcsázott, de ezt a szabályt

nem nagyon sikerült betartani. Gyakoribb volt az olyan eset, amikor Fukaeri az első csörgésre fölvette.

– Be kell tartanod a megbeszélteket – figyelmeztette Tengo minden alkalommal.

– Nem baj, mert felismerem – mondta Fukaeri.

– Vagyis felismered, hogy én hívlak?

– Más telefont nem veszek fel.

Tengo úgy volt vele, biztos létezik ilyesmi is. Ő maga Komacu telefonjáról ismeri fel, *ki tudja, miről,* hogy ő az. Sürgető, ideges csörgés. Tisztára mintha valaki feszülten dobogna ujjaival az asztalon. De ez semmiképp se több a *ki tudja, miről* szintnél. Tengo soha nem volt teljesen biztos a dolgában, amikor fölvette a telefont.

Fukaeri mindennapjai nem maradtak el monotonitásban Tengo napjai mögött. A lakásból egy lépésre se teszi ki a lábát, csak elvan csendben egyedül. Tévé sincs, és könyvet sem olvas. Enni se eszik rendesen. Tehát pillanatnyilag vásárolnia se kell kimenni.

– Nem mozgok, úgyhogy nem kell enni – mondta Fukaeri.

– Mit csinálsz mindennap egymagadban?

– Gondolkodom.

– Min gondolkodsz?

A lány erre a kérdésre nem felelt.

– Varjú jön.

– Igen, az a varjú naponta egyszer megjelenik.

– Nem egyszer, hanem sokszor megjelenik – mondta a kislány.

– Ugyanaz a varjú?

– Igen.

– Más senki nem jön?

– Megint itt volt az En-Há-Ká embere.

– Ugyanaz, aki a múltkor volt?

– Azt kiabálta, hogy KAVANA ÚR TOLVAJ!

– A lakásom előtt kiabálta ezt?

– Hogy mindenki más is hallja.

Tengo elgondolkodott egy kicsit.

– Ne törődj vele! Ezzel neked semmi dolgod, és különösebb kárt se okoz.

– Azt mondta, tudja, hogy itt bujkálsz.

– Nem kell vele törődnöd – felelte Tengo. – Ezt ő nem tudja. Csak összevissza beszél, hogy rád ijesszen. Az En-Há-Ká emberei néha ilyen módszerrel élnek.

Tengo párszor tanúja volt, amint az apja ugyanezt a módszert veti be. A lakótelepi ház folyosóját vasárnap délután bezengő, rosszindulattal teli hang. Megfélemlítés és gúny. Tengo kicsit a halántékához nyomta az ujjait. Feltörtek az emlékek, mindenféle nehéz járulékos anyagot cipelve magukkal.

Fukaeri, mintha megérzett volna valamit a hallgatásból, megkérdezte:

– Minden rendben.

– Minden rendben, igen. Az En-Há-Ká emberével meg ne foglalkozz!

– A varjú is ezt mondta.

– Akkor jó – válaszolta Tengo.

Mióta két hold lebeg az égen, és apja kórtermében látta megjelenni a légből szőtt gubót, Tengo a legtöbb dolgon nem lepődött meg. És akkor ugyan mi van, ha Fukaeri az ablaknál napi szinten véleményt cserél egy varjúval?

– Én még egy kicsit maradni akarok. Még nem tudok hazamenni Tokióba. Nem baj?

– Az a legjobb, ha addig maradsz, ameddig akarsz.

Azzal Fukaeri minden átmenet nélkül letette a telefont. A társalgás egyetlen pillanat alatt megszűnt. Mintha valaki lecsapott volna egy élesre fent bárddal, és elvágta volna a vezetéket.

*

Ezután Tengo Komacu kiadójának számát tárcsázta. Komacu azonban nem volt bent. Azt mondták, délután egy körül benézett ugyan, de rögtön eltűnt, és azt se tudják, most hol van, meg azt se, hogy visszajön-e még. Ez nem különösebben szokatlan, Tengo megadta az intézet telefonszámát, és azt üzente, napközben általában itt van, ha lehet, Komacu keresse meg. Ha a szálló számát adná meg, aztán éjnek évadján csörgetné föl a telefon, annak nem örülne.

*

Utoljára szeptember vége felé beszélt Komacuval. Rövid telefonbeszélgetés volt. Azóta Komacu egyáltalán nem kereste, és Tengo se kereste őt. Augusztus végén úgy három hétre Komacu eltűnt valahova. A munkahelye csak egy semmitmondó telefonhívást kapott, hogy „nem vagyok jól, egy darabig szeretnék otthon maradni”, aztán semmi hír. Szinte olyan volt, mintha eltűnt személy lenne. Tengo persze furcsállotta, de igazán komolyan azért nem aggódott. Komacu mindig a saját feje után megy, és alapvetően csakis a maga kedve szerint cselekszik. Előbb-utóbb biztos felbukkan megint a munkahelyén, olyan arccal, mintha mi sem történt volna.

Egy céges szervezetben természetesen megengedhetetlen az ilyen önkényes viselkedés. Komacu esetében azonban valamelyik kollégája mindig rendezte a helyzetet, és megakadályozta, hogy balhés felállás köszöntsön be. Arról szó sincs, hogy népszerű lenne, de valamiért mindig akadt egy rendes ember, aki eltakarította a piszkát. Ha nem túl nagy ügy, a kiadó is úgy tesz, mintha nem látná, amit lát. Öntörvényű, együttműködésre képtelen, megy a saját feje után, de a munkájában tehetséges, és ő az az ember, aki

egymagában végigvitte a *Légből szőtt gubó* című bestsellert. Nem lehet csak úgy kirúgni.

Komacu, ahogy Tengo előre látta, egy nap bejelentés nélkül megjelent a munkahelyén, különösebben a körülményekről se magyarázkodott, elnézést se kért senkitől, hanem csak úgy egyszerűen fölvette a munkát. Az ismerős szerkesztő, aki fölhívta valamivel, egy füst alatt erről is tájékoztatta Tengót.

– Na és, most már jól van Komacu úr? – kérdezte Tengo a szerkesztőtől.

– Ja, úgy tűnik, jól van – felelte az. – Bár az az érzésem, hallgatagabb, mint korábban.

– Hallgatagabb? – kérdezte Tengo kicsit meglepetten.

– Hát, hogy is mondjam, *még kevésbé* társasági.

– Tényleg rosszul volt?

– Azt én nem tudom – mondta közönyös hangon a szerkesztő.

– Ha ő maga ezt mondja, akkor nincs más, el kell hinni. Most, hogy épségben visszajött, sorrendben oldódnak meg a felgyűlt ügyek. Amíg nem volt, mindenféle történt a *Légből szőtt gubó* körül, amivel eléggé meggyűlt a bajom.

– Apropó *Légből szőtt gubó:* történt valami Fukaeri eltűnésének ügyében?

– Semmi. Minden úgy van, ahogy volt. Az ügyben nem történt előrehaladás, a szerző hollétéről egyáltalán semmit se tudni. Az összes érintett nyakig ül abban a bizonyosban.

– Olvasom az újságokat, de mostanában egyáltalán nem látni cikkeket az ügyről.

– A média erről a kérdésről vagy szinte teljesen levette a kezét, vagy óvatos távolságot tart. A rendőrségnél se látni semmi feltűnő akciót. A részletekről kérdezd Komacu urat! Bár ugye, ahogy az előbb mondtam, mostanában valamivel kevesebbet beszél. Illetve,

úgy összességében nem önmaga. Az a nagy önbizalma is megfakult, befelé forduló lett vagy hogy is mondjam, sokszor merül egymagában a gondolataiba. Nehezebben összeférhető is lett. Néha úgy néz ki, mintha elfelejtette volna, hogy emberek vannak körülötte. Mintha egyedül lenne egy barlangban.

– Befelé forduló – mondta Tengo.

– Szerintem érteni fogod, ha beszélsz vele.

Tengo megköszönte, és letette a telefont.

Néhány napra rá, egy késő délután Tengo fölhívta Komacut. Az bent volt a munkahelyén. Pontosan, ahogy az ismerős szerkesztő megmondta, Komacu máshogy beszélt, mint egyébként. Normál esetben egyfolytában, simán, akadozás nélkül jött belőle a szó, de most valahogy széteső volt, olyan benyomást tett, mint aki végig valami máson járatja az agyát, míg beszél. Tengo úgy vélte, talán gondjai vannak. A lényeg, hogy nem olyan volt, mint a megszokott, hidegfejű Komacu. Ha gondja volt is, ha problémás ügyekkel küzdött is, az ilyesmit nem mutatni, saját stílusát és ritmusát semmiképp fel nem adni: ez volt az ő normál eljárása.

– Rendbe jöttél, szerkesztő úr? – kérdezte Tengo.

– Rendbe jöttem?

– Elég sokáig szabadságon voltál, mert nem érezted jól magad, vagy nem?

– Ja, igen – mondta Komacu, mint akinek most ugrott be. Kis csend következett. – Az már mindegy. Majd beszéljünk róla, valamikor ne túl sokára! Most még nem tudnám jól összefoglalni.

Valamikor ne túl sokára, gondolta Tengo. Komacu hangja furán csengett. Hiányzott belőle a távolság megfelelő érzékelése. Szavai megfoghatatlan módon egyhangúak, nincs mélységük.

Tengo akkor véget vetett a beszélgetésnek, és ő tette le először a telefont. A *Légből szőtt gubó*t meg Fukaerit direkt nem hozta szóba. Ugyanis Komacu modorából kiérezte, hogy kerülni akarja a témát.

És egyáltalán: ugyan mikor volt olyan, hogy Komacu *nem tudott valamit jól összefoglalni?*

*

A lényeg, hogy Komacuval akkor beszélt utoljára. Szeptember végén. Azóta több mint két hónap eltelt. Komacu az a típus, aki szeret telefonálgatni és hosszan eltársalogni. A partnereit nyilván megválogatja, de jellemzően úgy szedi össze a gondolatait, hogy sorban kimondja, ami épp eszébe jut. Tengo pedig olyan szerepet játszott számára, ha nevet akarunk neki adni, mint teniszben a fal, amihez ütögetni lehet. Ha olyan kedve volt, akkor is hívogatta Tengót, ha nem volt vele konkrét dolga. És általában lehetetlen időpontokban. Az is előfordult, hogy nagyon sokáig nem telefonált, mert nem volt hozzá kedve. De az mindenképp szokatlan, hogy több mint két hónapja egyáltalán nem jelentkezik.

Tengo úgy vélte, talán olyan periódusban van, amikor senkivel se nagyon akar beszélni. Mindenkinél előfordul ilyen. Meg aztán neki se volt vele semmi sürgős megbeszélnivalója. A *Légből szőtt gubó* se fogyott már annyira, szinte egyáltalán nem is beszéltek róla, és Tengo azt is tudja, hol van valójában az eltűnt Fukaeri. Ha Komacu akar valamit, majd fölhívja. Ha nem telefonál, az azt jelenti, hogy semmit nem akar.

Tengo mégis úgy gondolta, lassan csak föl kellene hívnia a szerkesztőt. Mert Komacu szavai, hogy „Majd beszéljünk róla, valamikor ne túl sokára!”, furcsa mód beleakaszkodtak agyának egy szögletébe.

*

Felhívta barátját, aki az előkészítőben helyettesítette, és megtudakolta tőle, mi a helyzet. Különösebb gond nélkül elvagyok, mondta a másik. Na és apád hogy van?

– Egyfolytában alszik, ahogy szokta – felelte Tengo. – Lélegzik is, a testhőmérséklete meg a vérnyomása is alacsony, úgyhogy tulajdonképpen stabil az állapota. De nincs eszméletén.

Valószínűleg nem is szenved. Úgy tűnik, átment álomvilágba, és ott maradt.

– Lehet, hogy nem rossz módja a meghalásnak – mondta a fickó, különösebb érzelmek nélkül. Vagyis azt akarja mondani, „lehet, hogy érzéketlenség így mondani, de felfogástól függően, egy bizonyos értelemben talán nem rossz módja a meghalásnak”. Elmaradt a bevezető rész. Aki lehúzott pár évet egy matematika tanszéken, az megszokja az ilyen lerövidített párbeszédeket. És már nem tartja őket szokatlannak.

– Láttad mostanában a holdat? – kérdezte Tengo, hirtelen ötlettől vezérelve. Nagy valószínűséggel ez a barátja az egyetlen, aki nem találja gyanúsnak, ha minden átmenet nélkül arról kérdik, mi a helyzet mostanában a holddal.

A barátja eltöprengett egy kicsit:

– Most, hogy mondod, nem rémlik, hogy mostanában láttam volna a holdat. Mi történt?

– Ha ráérsz, nem néznéd meg? Kíváncsi lennék a benyomásodra.

– Benyomás. Benyomás, de milyen szempontból?

– Akármilyen szempont megfelel. Azt szeretném hallani, hogy mit gondoltál, amikor a holdra néztél.

Kis szünet következett.

– Azt, hogy mit gondolok, talán nehezen tudom szavakba önteni.

– Nem, ne törődj a szavakkal! Az egyértelmű megkülönböztető jegyekre vagyok kíváncsi.

– Hogy a holdra nézve mit gondolok *egyértelmű megkülönböztető jegyeinek?*

– Úgy van – mondta Tengo. – Ha semmi nem jut eszedbe, az se baj.

– Ma felhős idő van, úgyhogy szerintem nem látszik a hold, de legközelebb, derült időben megnézem. Persze ha nem felejtem el.

Tengo megköszönte, és letette a telefont. Ha nem felejti el. Ez az egyik problémás pont a matematika szakot végzetteknél.

Az őket különösebben nem érdeklő jelenségekre vonatkozóan meglepően rövid az emlékezetük.

*

Mikor lejárt a látogatási idő és Tengo hazaindult az intézetből, odaköszönt a recepciós pultban ülő Tamura nővérnek:

– Jó éjszakát kívánok! És jó pihenést – mondta.

– Tengo, maga nagyjából hány napot tud még itt tölteni? kérdezte a nő, a lencséket összekötő kis hídra szorítva ujját szemüvegkeretén. Úgy tűnt, lejárt a munkaideje, nem a nővérruha, hanem pliszírozott mélybordó szoknya, fehér blúz és szürke kardigán volt rajta.

Tengo megállt és elgondolkodott:

– Még nem döntöttem el. Attól függ, hogy alakul.

– A munkájából kimaradhat még egy ideig?

– Megkértem, hogy helyettesítsenek, még egy kicsi belefér.

– Hol szokott maga enni? – kérdezte a nővér.

– Étkezdékben, a városban – mondta Tengo. – A szállóban csak reggeli van, úgyhogy betérek egy tűrhetőnek látszó helyre, és vagy a menüt szoktam enni, vagy valami rizses ételt, ilyesmiket.

– És finomak?

– Nem különösebben. De erre nem nagyon figyelek oda.

– Az nem jó – mondta a nővér gondterhelt arccal. – Táplálóbb ételeket kell ennie. Mostanában olyan az arca, mint egy álltában alvó lóé.

– Egy álltában alvó lóé? – kérdezte meglepetten Tengo.

– A lovak állva alszanak, látta már?

Tengo a fejét rázta:

– Nem.

– Pont olyan arccal, mint amilyen most a magáé – mondta a középkorú nővér. – Menjen be a mosdóba, nézze csak meg szépen az arcát a tükörben! Első pillantásra nem jönni rá, hogy alszik, de ha jobban megnézzük, bizony alszik. Nyitva a szeme, de sehova se néz.

– A lovak nyitott szemmel alszanak?

A nővér nagyot bólintott:

– Pont, mint maga.

Tengo egy pillanatig úgy érezte, be kellene mennie a mosdóba és belenéznie a tükörbe, de aztán meggondolta magát:

– Értettem. Táplálóbb ételeket fogok enni.

– Na, ha van kedve, nem jön el barbecue-t enni?

– Barbecue-t?

Tengo nem nagyon eszik húst. Utálni nem utálja, de normál esetben szinte sose fordul elő, hogy kedve támadna rá. Most azonban, hogy Tamura nővér mondta, úgy érezte, ehetne végre egy kis húst. Tényleg lehet, hogy a szervezete tápláló ételt kíván.

– Megbeszéltük, hogy ma este mindannyian elmegyünk barbecue-t enni. Nem jön velünk?

– Mindannyian?

– Megvárom a fél hétkor végző lányokat, és hármasban megyünk. Mit szól?

A másik két fő a hajába golyóstollat tűző, kisgyerekes Ómura nővér meg az apró termetű, fiatal Adacsi nővér. Úgy néz ki, ők hárman a munkahelyen kívül is jóban vannak. Tengo eltöprengett a közös barbecue ötletén. Lehetőség szerint nem akarná megtörni mindennapjainak egyszerű ritmusát, de olyan ürügy se jutott eszébe,

amivel kibújhatna. A városban mindenki tudta, hogy Tengo nagyon ráér.

– Ha nem zavarok – mondta.

– Ugyan, dehogy zavar! – felelte a nővér. – Nem hívnám, ha zavarna. Úgyhogy ne habozzon, jöjjön csak el! Az nem rossz, ha néha betársul egy egészséges fiatal férfi!

– Hát, az való igaz, hogy egészséges vagyok – felelte Tengo bizonytalan hangon.

– Az a legfontosabb – állapította meg a nővér szakmai szempontból.

*

Ugyanazon a munkahelyen dolgozó három ápolónőnek egyszerre *végezni* nem egyszerű. A három nő azonban havonta egyszer csak összehozott egy ilyen alkalmat. Hármasban bementek a városba, ettek valami „táplálót”, iszogattak, karaokéztak, kirúgtak egy kicsit a hámból, levezették fölösleges energiáikat (nevezzük ezeket így). És valóban szükségük is volt erre a felüdülésre. A vidéki városkában az élet monoton, a munkahelyükön pedig, ha nem számoljuk az orvosokat és az ápolónő kollégákat, csak életerejüket és emlékezetüket vesztett öregekkel találkoznak.

A három ápolónő sokat evett és sokat ivott, Tengo képtelen volt felvenni a tempójukat. Így aztán csendesen meghúzódott a jókedvűen mulató nők mellett, eszegette a húst, és iszogattak csapolt sört, odafigyelve, hogy ne rúgjon be nagyon. A barbecue-étteremből átmentek egy közeli bárba, rendeltek egy üveg whiskey-t, és karaokéztak. A három nő sorban egymás után elénekelte saját kedves nótáját, aztán közösen előadtak egy Candies-számot, koreográfiával kísérve. Biztos sokat gyakorolták, elég ügyesek voltak. Tengónak nem volt erőssége a karaoke, de elénekelt egy Inoue Jószui-számot, ami halványan rémlett neki.

Még Adacsi nővér is, aki általában nagyon keveset beszélt, elénk és felszabadult lett az alkohol hatására. Ahogy kicsit becsípett,

arcának pirossága kellemesen napbarnítottnak ható, egészséges árnyalatot öltött. Kuncogott a buta kis tréfákon, és spontán a mellette ülő Tengo vállának dőlt. A hajába mindig golyóstollat tűző, magas Ómura nővér egyrészes középkék ruhába öltözött át, és kibontotta a haját. Kibontott hajjal három-négy évvel fiatalabbnak látszott, hangjának tónusa pedig egy szinttel elmélyült. Határozott, professzionális mozdulatai eltűntek, mozgása valamivel lustább lett, olyan volt, mintha egy másik személyiséget öltött volna magára. A fémkeretes szemüveget viselő Tamura nővérnek se a külseje, se a személyisége nem változott meg.

– A gyerekekre ma este egy közelben lakó ismerős vigyáz – mondta Tengónak Ómura nővér. – A férjem éjszakás, nincs otthon. Néha muszáj rendesen, önfeledten mulatni, na. Fontos egy kis kikapcsolódás. Ugye egyetért, Tengo?

Tengót már nem is Kavana úrnak szólították, hanem Tengónak. A körülötte élők többsége valamiért spontán „letengózza”. Még előkészítő iskolás diákjai is így hívják titokban.

– Igen. Valóban – helyeselt Tengo.

– Ilyen is kell néha – magyarázta Tamura nővér, vízzel kevert Suntory Old whiskey-t iszogatva. – Mi is csak emberek vagyunk.

– Ha levesszük az egyenruhát, egyszerűen csak nők – tette hozzá Adacsi nővér. Aztán úgy kuncogott egymagában, mint aki valami jelentőségteljeset mondott.

– Figyeljen, Tengo – mondta Ómura nővér –, ha kérdezhetek ilyet…

– Milyet?

– Van barátnője?

– Ühüm, erre én is kíváncsi vagyok – mondta Adacsi nővér, pattogatott kukoricát ropogtatva nagy fehér fogaival.

– Hát, elég bonyolult történet – felelte Tengo.

– Elég bonyolult történet: ez jól hangzik – mondta Tamura nővér, aki látott már egyet-mást a világból. – Mi igazán ráérünk, és az ilyesmit szívből élvezzük. Nos, vajon mitől bonyolult az a történet?

– Halljuk, halljuk! – mondta Adacsi nővér, tapsolt egy kicsit és kuncogott.

– Nem különösebben érdekes történet – felelte Tengo. – Közhelyes is, széteső is.

– Akkor elég csak a konklúzió, de hadd halljuk – mondta Ómura nővér. – Van barátnője vagy nincs?

Tengo feladta:

– A konklúzió az, hogy úgy tűnik, most nincs barátnőm.

– Ohó – mondta Tamura nővér. Ujjával megkeverte a poharában úszó jégdarabokat, hogy azok hangosan összeverődtek, majd lenyalta az ujját. – Az nem jó. Nem jó, nem bizony. De hiszen ez kár: hogy egy fiatal, ép férfinak, mint Tengo, ne legyen komoly kapcsolata!

– A szervezetének sem jó – tette hozzá a megtermett Ómura nővér. – Ha sokáig visszatartja, az szép lassan az ember fejének is megárt!

A fiatal Adacsi nővér megint kuncogott. – Az ember fejének is megárt – mondta. És ujjhegyével megkocogtatta a halántékát.

– Nem sokkal ezelőttig azért volt egy kapcsolatom – mondta Tengo magyarázkodva.

– De *nem sokkal ezelőtt* vége lett, nem? – kérdezte Tamura nővér, a lencséket összekötő kis hídra szorítva ujját szemüvegkeretén.

Tengo bólintott.

– Akkor talán elhagyták? – érdeklődött Ómura nővér.

– Nem is tudom – húzta el a fejét Tengo. – De lehet, hogy igen. Iiigen, valószínűleg elhagytak.

– Na és ez a nő véletlenül nem volt jóval idősebb, mint maga, Tengo? – kérdezte Tamura nővér összehúzott szemmel.

– De igen – válaszolt Tengo. Vajon honnan tudja?

– Na, nem megmondtam? – fordult a másik kettőhöz Tamura nővér önelégülten. Azok bólintottak.

– Én megmondtam ezeknek a lányoknak! – magyarázta Tamura nővér. – Hogy Tengo biztos egy idősebb nővel jár. Az ilyesmit a nők szagról megérzik.

– Szimat, szimat – tette hozzá Adacsi nővér.

– Ráadásul férjes asszony volt – mutatott rá Ómura nővér lusta hangon. – Vagy talán nem?

Tengo kis habozás után bólintott. Itt aztán már nincs értelme hazudni.

– Rossz fiú – bökdöste meg a fiatal Adacsi nővér Tengo combját

– Hány évvel volt idősebb?

– Tízzel – felelte Tengo.

– Ohohó – mondta erre Tamura nővér.

– Aha. Szóval magát alaposan elkényeztette egy tapasztalt, idősebb férjes asszony – mondta a kisgyerekes Ómura nővér.

– De jó! Talán én is belehúzzak? Megvigasztaljam a magányos, kedves Tengo fiút? A látszat ellenére még egyáltalán nem rossz a testem!

A nő megragadta Tengo kezét, és a melléhez akarta húzni. A másik kettő valahogy megakadályozta ebben. Úgy tűnt, azt gondolják, hogy ha becsípnek is és valamennyire kirúgnak a hámból, egy bizonyos határt a nővérek és a betegek hozzátartozói között nem lehet átlépni. Vagy talán attól féltek, hogy valaki meglátja a jelenetet. Ez bizony egy kisváros, az ilyesfajta pletykák egy pillanat alatt elterjednek. Az is lehet, hogy Ómura nővér férje rendkívül

féltékeny természet. A maga részéről Tengo is el akarta kerülni, hogy a jelenleginél nagyobb macerába kerüljön.

– De azért milyen rendes maga, Tengo – mondta Tamura nővér, hogy témát váltsanak. – Eljön ilyen messzire, mindennap órákon át ül az apja ágyánál, és felolvas neki… nem akármi.

A fiatal Adacsi nővér fejét ingatva mondta:

– Igen, nagyon rendes. Tisztelem ezért.

– Mi mindig dicsérjük ám magát, Tengo! – mondta Tamura nővér.

Tengo önkéntelenül is elpirult. Ő nem azért van ebben a városban, hogy az apját ápolja. Hanem mert megint látni akarja a halvány fényt kibocsátó légből szőtt gubót, meg a benne alvó Aomamét. Ez szinte az egyetlen oka annak, hogy a városban marad. Eszméletlen apjának ápolása nem több, mint puszta álca. Ezt persze nem árulhatja el. Mert ha elárulná, akkor onnan kellene kezdenie, hogy „mi az a légből szőtt gubó”.

– Mert eddig semmit se tudtam tenni érte – mondta feszengve, az apró faszéken esetlenül összehúzva óriási testét. Ezt a reakcióját azonban a nővérek a szerénység megnyilvánulásának látták.

Tengo legszívesebben fölállt volna, hogy elálmosodott, és visszament volna a szállására, de nem tudta jól elkapni a pillanatot. Hát igen, nem egy erőszakos természet.

– Na de – kezdett bele Ómura nővér, és megköszörülte a torkát. – Megint az előbbi történet, de miért szakítottak azzal a tíz évvel idősebb férjes asszonnyal? Hiszen elég ügyesen csinálták, nem? Rájött a férj, vagy valami ilyesmi?

– Azt nem tudom, hogy miért – felelte Tengo. – Egyszer csak egyáltalán nem keresett többet, és azóta vége.

– Nahát – mondta a fiatal Adacsi nővér. – Talán ráunt magára, Tengo?

A magas, kisgyerekes Ómura nővér megrázta a fejét. Aztán egyik mutatóujját a levegőbe szegezte, és így szólt fiatal kolléganőjéhez:

– Te még semmit nem tudsz a világról! Egyáltalán semmit. Olyan egyszerűen nem létezik, hogy egy negyvenéves férjes asszony megfog egy ilyen fiatal, egészséges, finom fiút, jó alaposan megvan neki, majd azt mondja, hogy „Köszi! Ez finom volt! Na, viszlát!” Akkor se létezik, ha a fordítottja viszont igen.

– Tényleg így működne? – kérdezte fejét kicsit félrehúzva Adacsi nővér. – Ezt nem nagyon tudom.

– Így működik! – jelentette ki a kisgyerekes Ómura nővér. Egy darabig olyan tekintettel vizslatta Tengót, mintha egy kőoszlopba vésett feliratot vizsgálna néhány lépés távolságból, aztán bólintott magának. – Majd rájössz te is, ha megöregszel.

– Áááhh, én meg már szinte el is felejtettem – mondta Tamura nővér mélyen a székébe süppedve. Aztán a három ápolónő kis ideig egy Tengo számára ismeretlen valaki (valószínűleg egy kolléganő) szexuális kalandozásait taglaló pletykálkodásba merült. Tengónak, amint vízzel kevert whiskey-vel a kezében elnézte a három nőt, eszébe jutott a három boszorkány a *Macbeth*ből A boszorkányok, akik azt a bizonyos „Szép a rút és rút a szép” igét kántálva elültetik Macbethben a gonosz elhatározást. Szó sincs róla persze, hogy Tengo gonosznak tartotta volna a három ápolónőt. Kedves és őszinte nők. Odaadással végzik a munkájukat, lelkiismeretesen gondoskodnak az apjáról is. A munkahelyükön túlságosan kemény munkát kényszerítenek rájuk, a kisvárosban, ahol a halászat a fő ipar, stimulálónak nehezen nevezhető életet élnek, és ők havonta egyszer levezetik mindennek stresszét. Amint azonban Tengo elnézte, ahogy a három különböző generációhoz tartozó nő energiája egyetleneggyé áll össze, fejében önkéntelenül felbukkant a vad skót mező képe. Az ég nehéz felhőkkel terhes, esővel keveredő hideg szél süvít végig a pusztaságon.

Még egyetemi angolórán olvasta a *Macbeth*et, de volt egy rész, ami furcsán megmaradt benne:

By the pricking of my thumbs,
Something wicked this way comes,

Open, locks,
Whoever knocks.

Bal hüvelykem bizsereg,
Gonosz lélek közeleg.
Lakat, hullj le,
Te meg bújj be!{*}

Vajon miért emlékszik most is pontosan erre az egy részre? Pedig még csak az se jut eszébe, hogy a drámában kinek a szövege ez. Ám Tengónak ez a részlet a kóendzsi lakása ajtaján konokul kopogtató NHK-díjbeszedőt juttatta eszébe. Elnézte saját hüvelykjét. Nem bizsereg. Shakespeare mesteri rímjei mégis bál-jósán csengtek.

Something wicked this way comes

Csak nehogy Fukaeri kinyissa az ajtót, gondolta Tengo.

7 | **USIKAVA**
Ön felé tartok

Usikavának egy időre föl kellett adnia az azabui öreg hölgyre vonatkozó információgyűjtést. Azért, mert rájött, hogy a köréje vont védelmi vonal túlságosan erős, és bármilyen irányból próbálkozik, mindenképpen magas falba ütközik valahol. Még egy kicsit jobban fel akarta volna deríteni a menedékházat, de veszélyes lett volna ennél többet mászkálni a környéken. Biztonsági kamerák is vannak, és Usikava külseje eleve vonzza a tekintetet. Ha egyszer ráijesztünk a másik félre, utána megnehezedik a dolgunk. Tartsuk magunkat távol a Fűzfa-rezidenciától egy ideig, és próbáljunk más utak után nézni.

Elképzelhető „más útként” csak Aomame környezetének újbóli lenyomozása merült fel. Legutóbb egy ismerős nyomozócéget kért meg az anyagok összegyűjtésére, de mellette saját maga is felkerekedett kérdezősködni. Miután részletes dossziét állított össze Aomaméról, és mindenféle szempontból megvizsgálta, arra a következtetésre jutott, hogy nincs veszély. Egy sportklub edzőjeként nyújtott teljesítménye kiváló, nagyra is értékelik, kislány korában a Tanúk Gyülekezetéhez tartozott, de tizenévesként kilépett, és teljesen megszakította velük a kapcsolatot. A legjobbhoz közeli eredménnyel végzett a Testnevelési Egyetemen, majd egy sportitalaival nyomuló közepes erejű élelmiszer-gyártónál helyezkedett el, és a softballcsapat kulcsembereként mutatott fel eredményeket. Kollégái azt mesélték, hogy mind a sportban, mind a munkában nagyon tehetséges volt. Ambiciózus is volt, az esze is gyorsan vágott. A környezete nagyra értékelte. Ám csendes volt, nem rendelkezett túl kiterjedt baráti körrel.

Néhány évvel ezelőtt hirtelen kilépett a softballcsapatból, fölmondott a munkahelyén, és egy hiroói luxus-sportklubban helyezkedett el edzőként. Ettől úgy harminc százalékkal megnőtt a jövedelme. Hajadon, egyedül él. Nagyon úgy tűnik, hogy jelenleg

nincs barátja. Akárhogy is, gyanús körülmények vagy átláthatatlan tényezők egyáltalán nem mutatkoztak. Usikava grimaszolt, mélyet sóhajtott, majd az asztalra dobta a dossziét, melyet épp újraolvasott. Átsiklottam valamin. Egy rendkívül fontos tényezőn, ami fölött nem lett volna szabad átsiklani.

*

Usikava a fiókból elővette noteszét, és föltárcsázott egy bizonyos telefonszámot. Ha valamilyen információt törvénytelen eszközökkel szükségeltetik megszereznie, mindig ezt a számot hívja. A másik fél egy Usikaváénál is sötétebb világot lakhelyének tudó példány. Pénzért szinte minden információt megszerez. Természetesen minél keményebbek a célpont védelmi vonalai, annál magasabb a díj.

Usikavának két információ kellett. Az egyik Aomame szüleinek – akik most is a Tanúk Gyülekezetének elkötelezett hívői – személyi adatai. Usikava meg volt róla győződve, hogy a Tanúk Gyülekezete központilag tárolja összes hívőjének adatát. Egész Japánban rengeteg a hívőjük, a központ és az egyes területi egységek közötti jövés-menés és áruforgalom is pezsgő. Ha nincs központilag felhalmozott információ, a rendszer nem működik olajozottan. A Tanúk Gyülekezetének központja Odavara város közelében volt. A tágas területen csodás épületek álltak, saját gyáruk volt a szórólapjaik nyomtatására, az egész országból érkező hívők számára nagy csarnok és szálláshely is rendelkezésre állt. Egész biztos, hogy minden információt odagyűjtöttek és szigorúan felügyelnek.

A másik Aomame munkahelyének, a sportklubnak a forgalommal kapcsolatos nyilvántartása. Hogy Aomame milyen munkarend szerint járt be oda dolgozni, mikor és kinek adott magánórákat. Ezt az információt biztos nem őrzik olyan szigorúan, mint a Tanúk Gyülekezetére vonatkozókat. De persze nem mutatnák meg készségesen, ha bejelentkezne azzal, hogy „Elnézést, az Aomame kisasszony munkarendjére vonatkozó feljegyzéseket szeretném látni!”

Usikava meghagyta nevét és telefonszámát annak a bizonyos számnak az üzenetrögzítőjén. Félóra múlva visszahívták.

– Usikava úr – szólt bele egy rekedt hang.

Usikava részletesen elmagyarázta, hogy milyen információra van szüksége. Ezzel a pasassal még sose találkoztak. Mindig telefonon intézik az ügyeiket. Az összegyűjtött anyagok expressz küldeményként szoktak érkezni. A pasas hangja rekedtes, időnként kis köhögés vegyül bele. Lehet, hogy baj van a torkával. A vonal túlsó végén mindig teljes a csend. Mintha tökéletesen hangszigetelt szobából érkezne a hívás. Csak a másik fél hangja hallatszik, meg a fülnek kellemetlen légzése. Semmi mást nem hallani. És az összes hang, ami hallatszik, kicsit felnagyítódik. Usikava mindig is úgy vélte, hogy ez egy rémes alak. Úgy látszik, a világ tele van rémes alakokkal (bár lehet, hogy kívülről nézve én is egy vagyok közülük). Usikava ezt a pacákot titokban Denevérnek nevezte.

– Mindkét esetben az Aomame névre vonatkozó információkat kell megszereznem, igaz? – kérdezte rekedten Denevér.

Aztán köhintett.

– Igen. Nem túl gyakori név.

– Teljes körű információra van szükség, ugyebár.

– Ha benne van az Aomame név, akkor bármi jöhet. Ha lehet, szeretnék egy olyan fényképhez is hozzájutni, amin felismerhető a nő arca.

– A sportklub biztos egyszerű lesz. Valószínűleg meg se fordul a fejükben, hogy valaki információt lopna tőlük. A Tanúk Gyülekezete, na, az picikét nehezebb. A szervezetük is nagy, pénzük is bőven van, bizonyára jól kiépítették a védelmi vonalaikat. A vallási közösségek a legnehezebben megközelíthető célpontok közé tartoznak. Szigorúan védik a személyes adatokat, hiszen ott az adó kérdése is bekerül a képbe.

– Azért meg tudja csinálni?

– Megpróbálni meg lehet. Az ajtókat ki lehet nyitni a megfelelő eszközökkel. Ami ennél is nehezebb: újra becsukni az ajtót, ha egyszer kinyitottuk. Mert ha nem csukjuk be, esetleg ránk ragad egy rakéta.

– Mint valami háborúban.

– Ez maga a háború. És lehet, hogy félelmetes dolgok kerülnek elő – mondta a pacák rekedten.

Hangja tónusából érezni lehetett, hogy élvezi ezt a harcot.

– Nos, akkor elvállalja?

Kis köhintés hallatszott:

– Próbálkozzunk meg! De ennek elég szép ára lesz ám.

– Úgy nagyjából mennyire szép?

A pacák megmondta a hozzávetőleges összeget. Usikava kicsit kapkodta a levegőt, aztán belement. Ez első körben annyi, amennyit saját maga össze tud szedni, és ha eredményt mutat föl, akkor később majd kiszámlázhatja.

– Időbe fog telni vajon?

– Sürgős, mi?

– Sürgős.

– Pontosan nem tudom előre kiszámítani, de szerintem egy héttől tíznapnyi időre szükség lesz.

– Rendben van – felelte Usikava. Ebben muszáj a másikhoz alkalmazkodnia.

– Ha együtt vannak az anyagok, majd én hívom. Tíz napon belül mindenképpen keresem.

– Ha nem irányítják ránk a rakétát – mondta Usikava.

– Ahogy mondja – felelte közönyösen Denevér.

*

Usikava letette a telefont, mellkasát előretolva kinyújtóztatta a hátát, és egy darabig gondolkodott. Nem tudta, hogy Denevér hogy fogja „hátsó bejáratokon” közelítve összegyűjteni az információt. Ha meg is kérdezné, nem kapna választ, az biztos. Akárhogy is, csúnya módszerek kerülnek majd bevetésre. Mindenekelőtt belső emberek megvásárlása képzelhető el. Ha úgy alakul, illegális behatolásra is sor kerülhet. Ha számítógépek is szerepelnek az ügyben, a történet még bonyolultabbá válik.

Az információkat még csak korlátozott számú hivatal és cég tartja nyilván számítógépen. Túl sok pénzbe és vesződségbe kerül. De egy országos szinten működő vallási közösség biztos meg tudja ezt engedni magának. Usikava maga szinte semmit nem tudott a számítógépről. Azzal azonban tisztában volt, hogy az Kezd nélkülözhetetlen eszközzé válni az információk összegyűjtésében. Végül bizonyára a múlté lesz a kor, amelyikben az Országgyűlési Könyvtárban, újságok asztalra halmozott kompakt Kiadásaiból és évkönyvekből, egész napokat rászánva keresték az információt. A világ pedig talán a számítógépeket felügyelők és a hackerek vértől bűzlő hadszínterévé válik. Illetve, mégse *vértől bűzlővé.* Mivelhogy csata, valamennyi vér biztosan folyik majd. Szaga azonban nem lesz. Fura egy világ. Usikava azt a világot szerette, amelyikben létezik rendes szag meg fájdalom. Még akkor is, ha a szag és a fájdalom időnként elviselhetetlenné válik. Ám Usikava típusa biztosan és igen gyorsan idejétmúlt maradványba megy majd át.

Ettől nem vált különösebben pesszimistává. Tudta, hogy ő az ösztönös ráérzés képességével van megáldva. Speciális szaglószerve segítségével ki tudja szimatolni környezetének különféle illatait. A bőrén érzett fájdalomból képes fölmérni a szélirány változását. Ez mind olyan művelet, amire a számítógép nem képes. Ezek olyan fajta képességek, melyeket nem lehet számszerűsíteni meg rendszerbe foglalni. A hacker dolga, hogy ügyesen behatoljon egy alaposan levédett számítógépbe, és kiszedje az adatokat. Azonban annak eldöntésére, hogy milyen adatokat kell kiszedni, és aztán a hasznos adatok kiválogatására kizárólag a hús-vér ember képes.

Meglehet, hogy én a divatból kiment, jelentéktelen középkorú pasas vagyok, gondolta Usikava. Illetve, szó nincs róla, hogy *meglehet.* Minden kétséget kizáróan divatból kiment, jelentéktelen középkorú pasas vagyok. Csakhogy van pár képességem, amivel mások nem rendelkeznek. Velem született szimat, meg a *kitartás,* hogy ha egyszer ráakaszkodtam valamire, azt nem engedem el. Idáig ezekkel kerestem meg a betevőre valót. És amíg ezek a képességeim megvannak, addig válhat akármilyen furává a világ, én biztosan megélek benne valahol.

Én a nyomára lelek, Aomame kisasszony! Magácskának jól vág az esze. Ügyes is, és körültekintő. De én bizony akkor is a nyomára akadok! Tessék csak várni! Éppen ön felé tartok. Hallja a lépteimet? Illetve, nem hallhatja őket. Mert én olyan csendesen járok, mint egy teknős. Ám egy lépéssel, majd még egy lépéssel közeledem magácskához.

Csakhogy Usikavát is üldözte valami. Az idő. Usikava számára Aomamét üldözni egyben azt is jelentette, hogy nem hagyja magát lekörözni az idő által. Gyorsan meg kell találnia Aomamét, fel kell tárnia a tisztázatlan körülményeket, és azokat tálcán, „Tessék parancsolni!” formában át kell nyújtania a szektának. A rendelkezésére álló idő korlátozott. Ha három hónap múlva mondja, hogy mindenre rájött, az valószínűleg már késő. Eddig Usikava számukra hasznos személy volt. Tehetséges, rugalmas, rendelkezik a törvény ismeretével, tartja a száját. Képes a rendszerfüggetlen, önálló cselekvésre. Azonban nem több, mint fizetett mindenes. Nem is rokonuk, nem is tartozik közéjük, hit meg aztán egy cseppnyi sincs benne. Ha a szekta számára veszélyessé válik, akkor lehet, hogy fogják, és egyszerűen eltakarítják.

*

Addig is, míg Denevér hívását várta, Usikava elment a könyvtárba, és alaposan utánanézett a Tanúk Gyülekezete történetének és jelen tevékenységeinek. Jegyzeteket készített, a szükséges részeket kifénymásolta. Könyvtárba járni és keresgélni nem esett nehezére.

Szerette az érzést, ahogy az agyában felgyűlik a tudás. A könyvtárazás szokása még gyerekkorában ragadt rá.

Mikor a könyvtárban végzett a kutatással, elment a dzsijúgaokai bérlakáshoz, ahol Aomame lakott, és még egyszer meggyőződött róla, hogy a lakás üresen áll. A postaládán még Aomame neve volt, de annak nem volt nyoma, hogy a lakásban élne valaki. Usikava felkereste az ingatlanügynökséget is, amelyik a lakás bérbeadásával foglalkozott. Úgy hallotta, hogy abban a házban van üres lakás, lehetséges lenne-e vajon szerződést kötni, érdeklődött.

– Üres lakás vanni van, de jövő február elejéig nem lehet beköltözni – mondta az ingatlanos. – Ugyanis a jelenlegi szerződés jövő január végén jár le, és addig minden hónapban kifizetésre kerül a lakbér, ahogy korábban is. A lakó az összes holmiját elszállította, a villany, a gáz és a víz átírása is el van intézve. A bérleti szerződés azonban így is érvényben van.

– Szóval január végéig fizet az üres lakásért.

– Így van – felelte az ingatlanos. – Azt mondta, hogy megfizeti a szerződésben foglalt teljes összeget, csak hagyjuk meg a lakást úgy, ahogy van. Nekünk meg, ha fizeti a lakbért, nincs okunk reklamálni.

– Furcsa történet. Hiába fizetni a pénzt, mikor senki nem lakik ott.

– Én is aggódtam egy kicsit, és megkértem a lakót, hogy mutassa meg a lakást a háztulajdonos jelenlétében. Mert akkor aztán bajban lennénk, ha kiderülne, hogy a beépített szekrényben egy mumifikálódott holttest hempereg. De szó se volt semmi ilyesmiről. Nagyon szépen ki volt takarítva. Csak áll ott a lakás üresen. Arról, mondjuk, fogalmam sincs, hogy miért.

Aomame természetesen már nem lakik ott. De valamiért úgy akarják intézni, hogy névleg még azt a helyet bérelje. Ezért kifizetnek négyhavi lakbért az üres lakásért. Körültekintő banda, és anyagi forrásokban sem szenved hiányt.

*

Pontosan a tizedik napon, valamivel dél után Usikava kódzsimacsi irodájába befutott Denevér hívása.

– Usikava úr – szólt bele a rekedtes hang. A háttérben, mint szokásos, teljes csend.

– Usikava vagyok.

– Tudunk most beszélni?

Tudunk, mondta Usikava.

– A Tanúk Gyülekezetének védelmi vonalai kőkemények voltak. De erre számítottam. Sikerült megszereznem az Aomaméra vonatkozó információkat.

– Ránk irányított rakéták?

– Jelenleg egyet se látni.

– Az jó.

– Usikava úr – mondta a pacák. Aztán köhögött párat. – Megbocsásson, de eloltaná a cigarettáját?

– A cigarettámat? – Usikava az ujjai közt tartott Seven Starsra pillantott. Annak füstje csendesen kúszott a plafon felé. – Jaa, valóban dohányzom, de hát ez telefonbeszélgetés! Honnan tudta?

– A szaga természetesen nem érzik ide. De ha pusztán csak meghallom a telefonban a dohányos légzést, fulladni kezdek. Mert rendkívül súlyos allergiám van.

– Vagy úgy. Nem gondoltam. Elnézést kérek.

A pacák krákogott párat:

– Ó kérem, ez nem Usikava úr hibája. Természetes, hogy nem gondolta.

Usikava elnyomta a cigarettát a hamutartóban, és öntött rá a teából, amiből korábban iszogatott. Felállt, és még az ablakot is kitárta.

– A cigarettát is rendesen eloltottam, ablakot nyitottam és a szobát is alaposan kiszellőztettem. Bár mondjuk a kinti levegő se nevezhető túl tisztának.

– Elnézését kérem.

Vagy tíz másodpercre csend lett. Tökéletes csendesség állt be.

– Tehát akkor a Tanúk Gyülekezetével kapcsolatos információkat sikerült megszerezni, igaz? – kérdezte Usikava.

– Igen. De elég nagy mennyiség. Ugyebár az egész Aomame család hosszú évek óta elkötelezett hívő, szóval vonatkozó dokumentum is van egy halommal. Hogy ebből mi szükséges, és mi nem, azt válogassa ki ön, kérem.

Usikava beleegyezett. Éppen így akarta.

– A sportklubnál nem volt különösebb probléma. Csupán kinyitottam az ajtókat, besétáltam, elintéztem a dolgom, kijöttem, és becsuktam az ajtókat. Mivel azonban korlátozott volt az idő, nem válogattunk az információban, tehát itt is nagy mennyiség jött össze. Lényeg, hogy ezt a két információcsoportot egyben, úgy, ahogy van, átadjuk önnek. Mint mindig, a díj ellenében.

Usikava feljegyezte az összeget, amit Denevér mondott. Nagyjából húsz százalékkal magasabb ár, mint az előzetesen becsült. De nincs más választás, mint elfogadni.

– Ezúttal nem akarom a postát használni, a küldöncöm holnap ugyanebben az időpontban, személyesen keresi fel önt. Kérem, készpénzt készítsen. És ahogy máskor se, most se tudok számlát adni.

Usikava mondta, hogy tudja.

– Bár az előbb is elmondtam, a biztonság kedvéért megismétlem. Az ön által kívánt témákban minden megszerezhető információt megszereztem. Tehát ha netán Usikava úr elégedetlen is lesz ezek tartalmával, a magam részéről nem tudok felelősséget vállalni. Mert technikailag is minden lehetségest elkövettem. A honorárium a

munkáért jár, nem az eredményekért. Nem szeretném, ha azzal jönne, hogy nem találta meg a keresett információt, ezért vissza a pénzt. Kérem, ezt tartsa észben!

Usikava mondta, hogy észben tartja.

– Továbbá, Aomame kisasszonyról sehogy se tudtam fényképet szerezni – mondta Denevér. – Az összes vonatkozó anyagból nagyon gondosan el van távolítva a fénykép.

– Értem. Nem gond – felelte Usikava.

– Meg aztán ugyebár lehet, hogy már megváltoztatta az arcát tette hozzá Denevér.

– Lehet – felelte Usikava.

Denevér köhintett néhányat.

– Hát akkor – mondta, és letette a telefont.

Usikava helyére tette a kagylót, sóhajtott, és új cigarettát vett a szájába. Öngyújtóval meggyújtotta, és komótosan a telefonra fújta a füstöt.

*

Másnap délután fiatal nő jelent meg Usikava irodájában. Lehet, hogy húszéves sincs. Alakját szépen megmutató, rövid, fehér egyrészes ruhát viselt, hozzá illő fehér, fényes magassarkúval és gyöngy fülbevalóval. Apró termetéhez képest nagyok a fülcimpái. Testmagassága talán egy kicsivel százötven centi fölött lehet. Haja egyenes és hosszú, nagy, fényes szemei vannak. Olyan, mint egy tündértanonc. Nyíltan Usikava arcára nézett, és mint aki valami felejthetetlenre és fontosra néz, derűsen és hatalmasan elmosolyodott. Kicsike ajkai közül jókedvűen villantotta elő szépen sorakozó fehér fogait. Persze lehet, hogy ez az ügyfelek számára tartogatott mosoly. Na de akkor is, ritka az olyan ember, akit az első találkozás alkalmával nem hökkent vissza Usikava arca.

– Elhoztam az anyagokat, melyeket parancsolt – mondta a lány, és a vállán lógó vászontáskából elővett két vaskos, nagyméretű

borítékot. És akár egy régi litográfiát hordozó papnő, két kézzel fölemelte, majd letette őket Usikava asztalára.

Usikava az asztalfiókból elővette az odakészített borítékot, és odaadta a lánynak. Az fölvágta a borítékot, kivette a köteg tízezer jenest, és ott álltó helyében megszámolta a pénzt. Gyakorlott mozdulatokkal számolt. Szaporán jártak szép, vékony ujjai. Amint végzett a számolással, visszatette a pénzköteget a borítékba, a borítékot a táskájába süllyesztette. Aztán még az előbbinél is szélesebb, barátságosabb mosolyt küldött Usikava felé. Mintha azt mondaná, borzasztóan örülök, hogy találkoztunk.

Vajon mégis miféle kapcsolatban áll ez a lány Denevérrel, töprengett el Usikava. Bár ez természetesen egyáltalán nem tartozik rá. A leányzó nem több, mint küldönc. Átadja az „anyagokat", átveszi a díjat. Valószínűleg ez az egyetlen szerep, amit ráosztottak.

Miután az apró termetű lány kiment a szobából, Usikava jó ideig értetlenül bámulta az ajtót. Az ajtót, amit a lány betett maga mögött. A szobában még erősen érezhető volt jelenlétének nyoma. Meglehet, hogy jelenlétének otthagyott nyomáért cserébe magával vitte Usikava lelkének egy darabját. Usikava mellkasa mélyén megérezte az ennek nyomán keletkezett ürességet. Vajon hogy lehetséges ilyesmi, furcsálkodott. És vajon mit jelent?

Beletelt vagy tíz perc, mire Usikava végre összeszedte magát, és kinyitotta az iratokat tartalmazó borítékokat. Ragasztószalaggal, több rétegben le voltak ragasztva. Kinyomtatott oldalak, fénymásolt iratok és eredeti dokumentumok voltak összevissza beléjük zsúfolva. Nem tudni, hogy csinálta, de elismerésre méltó, hogy rövid idő alatt ilyen sok iratot megszerzett a pacák. Usikavának, mint mindig, muszáj volt elismeréssel adóznia. Ugyanakkor azonban mélységes erőtlenség lett rajta úrrá, amint szembenézett az irathalommal. Nem lehet, hogy akármennyit turkálok majd ezek közt, végül sehova se jutok? Nem lehet, hogy óriási pénzért cserébe csupán haszontalan papírfecnik halmára tettem szert? Olyan erőtlenség volt ez, hogy akárhogy meresztette a szemét, nem látott ki belőle. Minden, amit nagy nehezen ki tudott venni, halált sejtető, átláthatatlan homályba

burkolódzott. Usikava úgy gondolta, talán ez is attól a *valamitől* van, amit az a lány itthagyott. Vagy talán attól a *valamitől,* amit magával vitt.

Nagy nehezen összeszedte magát. Késő délutánra óriási kitartással átnézte az anyagokat, és a szükségesnek látszó adatokat témák szerint elkülönítve, egyenként átmásolta egy füzetbe. Azáltal, hogy tudatát erre a műveletre koncentrálta, végre el tudta valahova űzni azt a megfejthetetlen erőtlenséget. És mire a besötétedett szobában felkapcsolta az asztali világítást, Usikava már úgy gondolta, megérte kifizetni azt a tömérdek pénzt.

*

A sportklub „anyagával” kezdte az olvasást. Aomame négy éve kezdett el ebben a klubban dolgozni, főleg az izomerősítés és harcművészet programokkal foglalkozott. Több foglalkozást is indított és vezetett. Az anyagokból jól ki lehetett olvasni, hogy kiváló képességű, a klubtagok körében is népszerű edző volt. Amellett, hogy mindenki számára nyitott edzéseket tartott, magánórákat is vállalt. Ezeknek díja természetesen magasabb, de kedvező rendszer olyan ügyfelek számára, akik a megadott időpontokban nem tudnak edzésre járni, vagy akik privátabb körülményeket kívánnak. Aomaménak ilyen magántanítványa Is elég sok volt.

Egy fénymásolt beosztási napló alapján le lehetett követni, hogy Aomame mikor, hol, milyen körülmények között tartott foglalkozást magántanítványainak. Olyan is előfordult, hogy a klubban tartotta meg számukra a különórát, de olyan is, hogy felkereste őket a lakásukon. Tanítványai között volt hírneves celeb, de politikus is. A Fűzfa-rezidencia úrnője, Ogata Sizue volt a legidősebb ügyfele.

Az Ogata Sizuéval való kapcsolat nem sokkal az után jött létre, hogy Aomame dolgozni kezdett a klubnál, és közvetlenül az eltűnése előttig fennállt. Kapcsolatuk kezdete egybeesett azzal az időszakkal, amelyben a Fűzfa-rezidencia melletti kétszintes apartmanházat teljes körűen a *Segélyszoba* menedékházaként kezdték használni. Lehet, hogy véletlen egybeesés, és lehet, hogy nem. Akárhogy is, a

feljegyzések alapján úgy tűnik, hogy kettejük kapcsolata az idő múlásával egyre szorosabbá vált.

Lehet, hogy az öreg hölgy és Aomame között személyes jellegű kötődés alakult ki. Usikava megérzései erre utaló jeleket fogtak. Eredetileg egy sportklub edzője és egy ügyfél közötti kapcsolatként indult. De valahol, egy ponton megváltozott a kapcsolat természete. Dátum szerinti sorrendben fürkészve a hivatalos bejegyzéseket, Usikava ennek a „pontnak” a beazonosításán fáradozott. Annál a pontnál történt valami, avagy kiderült valami, és onnantól kezdve ez nem pusztán edző és ügyfél közötti kapcsolat volt. Életkor és társadalmi állás különbségein túllépve magánember és magánember kapcsolatává vált. Lehetséges, hogy még valami titkos lelki egyezség is létrejött. És végül az a titkos egyezség, megjárva a megfelelő állomásokat, a Vezér Hotel Okura-beli meggyilkolásához vezetett. Usikava szimata ezt állította.

Vajon miféle állomások voltak ezek? És vajon miféle egyezség?

Usikava feltételezései erre nem terjedtek ki.

Valószínű azonban, hogy itt közrejátszik a „családi belüli erőszak” tényezője. Úgy tűnik, hogy az öreg hölgy számára ez lényeges privát jellegű kérdés. A feljegyzések alapján Ogata Sizue először akkor került kapcsolatba Aomaméval, amikor részt vett az általa tartott önvédelmi kurzuson. Azt mégse nevezhetjük átlagosnak, hogy egy hetvennél idősebb nő önvédelmi tanfolyamra jár. *Amiben erőszak van:* lehetséges, hogy valami ezzel kapcsolatos körülmény hozta össze az öreg hölgyet és Aomamét.

Vagy az is lehet, hogy maga Aomame is családon belüli erőszak áldozata volt. És lehet, hogy a Vezér meg elkövetője volt családon belüli erőszaknak. És az is lehet, hogy a két nő tudomást szerzett erről, és büntetést kívánt kiszabni. Ám ezek egyike sem több a puszta „lehet”-nél. Továbbá ezek a feltételezések nem estek egybe azzal a képpel, ami Usikavában a Vezérről mint emberről élt. Persze az embert, legyen az bármilyen ember, nem lehet a szíve legmélyéig kiismerni, és a Vezér mindenképpen igen bonyolult személyiség volt.

Először is, egy vallási közösséget vezetett. Bölcs és intellektuális, de valami kiismerhetetlen is van benne. Na de, akkor is, ha a Vezér esetleg valóban szörnyű családon belüli erőszak elkövetője volt, ez a tény olyan súlyos jelentőséggel bírt volna, hogy a két nő aprólékos tervet dolgoz ki, és személyazonosságának feladása, illetve társadalmi pozíciójának veszélyeztetése árán is végrehajtja?

Akárhogy is, a Vezér meggyilkolása nem hirtelen felindulásból, érzelmi alapon történt. Szilárd elhatározás, felhők által el nem homályosított, világos motiváció és kidolgozott rendszer volt mögötte. És azt a rendszert hosszú idő és hatalmas pénzek ráfordításával, nagy óvatossággal építették ki.

Csakhogy ezen feltételezések alátámasztására egyetlen konkrét bizonyíték sincsen. Ami Usikava kezében van, az nem több, mint csakis feltételezéseken alapuló, közvetett bizonyítékok. Pótlékok, melyeket Occam borotvája bizonyára könnyen elkaszálna. A jelenlegi fázisban még nem lehet róluk jelentést tenni az Előfutárnak. De Usikava *tudja.* Bűzlik is, meg össze is áll. Minden elem egyetlen irányba mutat. Az öreg hölgy a családon belüli erőszakkal kapcsolatos valamiféle okból utasította Aomamét a Vezér megölésére, majd biztonságos helyre menekítette a lányt. A Denevér által összegyűjtött anyag *közvetetten* alátámasztotta Usikava minden ilyen irányú feltételezését.

*

A Tanúk Gyülekezetének anyagát rendszerezni időbe telt. Ugyanis amellett, hogy félelmetesen sok volt, az anyag nagy része haszontalannak bizonyult Usikava számára. Legnagyobbrészt számszerűsített jelentések voltak arról, hogy Aomame családja milyen mértékben járult hozzá a Tanúk Gyülekezetének tevékenységéhez. Az iratok olvasása alapján az derült ki, hogy az Aomame család tagjai valóban buzgó és odaadó hívek voltak. Életüket jórészt a Tanúk Gyülekezete hitének terjesztésére áldozták. Aomame szüleinek jelenlegi címe Csiba megye Icsikava városában volt. Harmincöt év alatt kétszer költöztek, de mindannyiszor Icsikava városon belül. Az apa, Aomame Takajuki (58 éves) egy mérnöki

irodánál dolgozik, az anya, Aomame Keiko (56 éves) állás nélküli. Fiuk, Aomame Keiicsi (34 éves), miután elvégezte az Icsikava városban található megyei fenntartású középiskolát, egy Tokió területén levő kis nyomdánál helyezkedett el, de három év múlva fölmondott, és a Gyülekezet odavarai központjában kezdett dolgozni. Ott a Gyülekezet szórólapjainak nyomtatásával foglalkozott, most már vezető beosztásban van. Öt évvel ezelőtt feleségül vett egy nőt a hívők közül, két gyerekük született, és egy Odavara városban bérelt lakásban élnek.

Lánygyermekük, Aomame Maszami életrajza tizenegy éves korában megszakad. Ő akkor eldobta a hitet. És úgy tűnt, egy hitét eldobó személyre vonatkozóan a Tanúk Gyülekezete mindenfajta érdeklődést elveszít. Számukra olyan, mintha Aomame Maszami tizenegy éves korában meghalt volna. Arról, hogy azután milyen életpályát futott be, él-e vagy hal-e, egyetlen sornyi feljegyzés sincs.

Ha így állunk, akkor nem látszik más mód, mint felkeresni a szülőket meg a bátyát, és beszélni velük, gondolta Usikava. Lehet, hogy ott rátalálna valami nyomra. Az iratok átböngészése alapján azonban nem lehetett remélni, hogy készségesen válaszolni fognak Usikava kérdéseire. Az Aomame család tagjai természetesen csakis Usikava szemszögéből – zárt gondolkodású, zárt életet élő emberek, akik csak úgy, kétely nélkül elhiszik, hogy minél nagyobb a zártság, annál közelebb jutnak a mennyhez. Számukra a hitüket eldobó ember, még akkor is, ha hozzátartozójuk, téves és bepiszkolódott úton járó ember. Illetve, lehet, hogy már nem is tartják hozzátartozójuknak.

Vajon Aomame kislánykorában elszenvedett családon belüli erőszakot?

Lehet, hogy elszenvedett, és lehet, hogy nem. De ha elszenvedett is, a szülei azt bizonyára nem tekintik családon belüli erőszaknak. Usikava tudta, hogy a Tanúk Gyülekezete szigorúan fogja a gyerekeket. És ez sok esetben testi fenyítéssel is jár.

Na de akkor is: ha az ilyesfajta gyerekkori élmények lelki sérülést okoznak és mélyen megőrződnek, elvezetnek-e vajon valakinek a meggyilkolásához felnőttkorban? Persze nem leheletlen, de Usikava számára igencsak szélsőséges feltételezésnek tűnt. Egy embert előre megfontoltan meggyilkolni nehéz művelet. Veszélyes is, a lelki teher is óriási. Ha elkapnak, súlyos büntetés is jár érte. Biztos, hogy erősebb motiváció kell hozzá.

Usikava ismét kézbe vette az iratokat, és figyelmesen újraolvasta Aomame Maszami tizenegy éves korig tartó életrajzát.

*

Rögtön az után, hogy megtanult járni, hittérítő tevékenységben vett részt az anyja mellett. Házakba kopogtatnak be, átadják szórólapjukat, azt hirdetik az embereknek, hogy a világ elkerülhetetlenül közeledik a vég felé, és a csoportjukhoz való csatlakozásra buzdítanak. Ha valaki belép a gyülekezetbe, túlélheti a világvégét. Utána meg eljön a boldogságos királyság. Usikavának is volt néhányszor része ilyen térítésben. A térítők általában középkorú nők, kezükben kalap vagy napernyő. Sokan közülük szemüvegesek, és állhatatosan bámulják a másik felet, olyan szemekkel, mint egy okos hal. Sokszor gyerek van velük. Usikava elképzelte, amint a kis Aomame egyik házról a másikra jár az anyja nyomában.

A kislány óvodába nem járt, és a közeli, városi fenntartású általános iskolába került. Aztán ötödikes korában elhagyta a Tanúk Gyülekezetét. A hit elhagyásának oka nem világos. A Tanúk Gyülekezete a kilépések okáról nem vezet aprólékos feljegyzéseket. Az ördög kezére jutott embert az ördög kezére kell bízni. Nekik elég elfoglaltságot ad a Paradicsomról beszélni meg a Paradicsomba vezető útról beszélni. A jó embereknek megvan a jó emberek dolga, az ördögnek meg az ördög dolga. Munkamegosztás van.

Usikava fejében valaki egy furnérlemezekből készült viskó kerítésén dörömbölt:

– Usikava úr, Usikava úr! – szólongatta.

Usikava lehunyta a szemét, és erre a szólongatásra fülelt. A hang halk volt, de konok. Átsiklottam valami fölött, gondolta Usikava. Valahol ezekben az iratokban egy fontos körülmény van följegyezve. És én nem tudtam azt kiolvasni. Erre figyelmeztet a dörömbölés.

Ismét átnézte azt a vastag iratköteget. Nemcsak szemével követte a szöveget, hanem konkrétan elképzelte a különféle jeleneteket. A hároméves Aomame követi anyját a térítő körutakon. Sok esetben már az ajtóból kíméletlenül elhessegetik őket. Aztán a kislány általános iskolába megy. Továbbra is folyik a hittérítő tevékenység. Hétvégenként Aomame összes ideje szórólap-osztogatással telik. Bizonyára a barátaival játszani se volt ideje. Bár lehet, hogy nem is voltak barátai. A Tanúk Gyülekezetéhez tartozó gyerekeket sokszor bántják és kirekesztik az iskolában. Usikava ezt is jól tudta, mert olvasott egy könyvet a Tanúk Gyülekezetéről. Aztán a kislány tizenegy évesen elhagyja a hitet. Ehhez bizonyára óriási elhatározásra volt szüksége. Aomamába születésétől fogva beleverték azt a hitet. Azzal együtt nőtt föl. A hit a csontjáig átitatta. Nem lehet olyan könnyen levetni, mint egy ruhát. Meg hát ez a családon belüli elszigetelődést is jelenti. Rendkívül mélyen hívő család. Olyan nincs, hogy ők csak úgy elfogadják lányuktól, hogy elhagyja a hitet. A hit elhagyása egyet jelent a család elhagyásával.

Vajon mi történt Aomaméval tizenegy éves korában? Mi vitte rá erre a döntésre?

Csiba megye, Icsikava Városi *** Általános Iskola, gondolta Usikava. Ténylegesen ki is ejtette ezt a nevet. Ott történt valami. Tévedés kizárva, ott valami… És Usikava levegőért kapkodott. Én korábban már hallottam valahol ennek az általános iskolának a nevét!

De vajon hol hallotta? Usikavának Csiba megyével egyáltalán semmi kapcsolata. Szaitama megyében, Urava városban született, és mióta egyetemre került és beköltözött Tokióba, a Csúórinkan környékén töltött időszakot leszámítva mindig valahol a huszonhárom tokiói kerületben lakott. Csiba megyébe szinte a lábát

se tette be. Csak egyszer, amikor fürödni volt a fucucúi parton. De akkor honnan emlékszik az icsikavai általános iskola nevére?

Időbe telt, míg eszébe jutott. Torz fejét tenyerével dörzsölve koncentrált. Úgy kutakodott az emlékei mélyén, mintha mély sárba dugná a kezét. Nem olyan régen hallotta ezt a nevet. Épp csak mostanában volt. Csiba megye… Icsikava város… általános iskola. Aztán a keze végre elkapta egy vékony kötél végét.

Kavana Tengo, gondolta. Igen, az a bizonyos Kavana Tengo Icsikavából való. Ha minden igaz, ő is egy városi, közfenntartású iskolába járt.

Usikava az irodai irattartó polcról levette Kavana Tengo dossziéját. Azokat az anyagokat, melyeket néhány hónappal ezelőtt az Előfutár kérésére gyűjtött össze. Lapozgatott az oldalak között, és leellenőrizte, milyen iskolákba járt Tengo. Tömzsi ujja rátalált a névre. Pontosan, ahogy gondolta. Aomame Maszami ugyanabba a városi fenntartású általánosba járt, mint Kavana Tengo. Születési ideje alapján feltehetően ugyanarra az évfolyamra is. Hogy ugyanabba az osztályba-e, azt utánanézés nélkül nem tudni. Annak valószínűsége azonban, hogy ők ketten ismerték egymást, nagyon nagy.

Usikava egy Seven Starst dugott a szájába, és meggyújtotta az öngyújtójával. Érezte, hogy a dolgok kezdenek összekapcsolódni. A pontok között egyesével kihúzódnak a szálak. Hogy eztán milyen formát adnak ki, az Usikava számára még nem világos. De előbb-utóbb, apránként elő kell bukkannia a teljes képnek.

Aomame kisasszony, hallja a lépteimet? Valószínűleg nem. Mert amennyire lehet, csendesen járok. De én egy lépéssel, majd még egy lépéssel közeledem. A lassú teknős azért csak halad szépen előre. Előbb-utóbb meglátja a nyúl hátát. Tessék csak izgatottan várni!

Usikava a széken mellkasát előretolva kinyújtóztatta a hátát, fölnézett a plafonra, és komótosan kifújta felé a füstöt.

8 | **AOMAME**
Ez az ajtó egyáltalán nem rossz!

Azután két héten át senki nem jelent meg Aomame lakásánál, leszámítva a kedd délutánonként érkező, szótlan ellátókat. A magát az NHK díjbeszedőjének nevező személy távoztakor azt mondta, hogy „feltétlenül eljövök megint”. A hangjából is ki lehetett hallani a szilárd elhatározást. Legalábbis Aomame tűiének úgy hangzott. De azóta nem kopogtatott. Lehet, hogy mostanában más útvonalak bejárása foglalja le.

A felszínen csendes, nyugalmas napok voltak. Semmi se történik, senki se jön, a telefon se csörren meg. Tamaru a biztonság fenntartása érdekében a lehető legkisebbre korlátozta telefon-hívásai számát. Aomame mindig behúzva tartotta a függönyöket a lakásban, próbált észrevétlen maradni, és csendesen élt, hogy ne hívja föl magára mások figyelmét. Napnyugta után is csak minimális világítást kapcsolt föl.

Vigyázva, hogy ne csapjon zajt, megterhelő edzéseket végzett, mindennap felsikálta egy ronggyal a padlót, és az időt nem sajnálva rá elkészítette a napi ennivalóját. Egy spanyolnyelv-kazettával (megkérte Tamarut, hogy tegye be az ellátmányba) hangosan gyakorolta a társalgást. Ha sokáig nem beszél, szájkörnyéki izmai sorvadni kezdenek. Tudatosan odafigyelve tornáztatnia kell a száját. Ehhez pont hasznosak egy idegen nyelv társalgási gyakorlatai. Meg aztán Aomaménak régtől fogva kissé romantikus ábrándjai voltak Dél-Amerikáról. Ha szabadon megválaszthatná, hogy hova megy, Dél-Amerika egy békés és kicsi országában szeretne élni. Például Costa Ricában. Kibérelne egy kis villát a tengerparton, úszkálna és olvasgatna, így éldegélne. A táskáját megtöltő készpénzből, ha nem költene luxusra, úgy tíz évig biztos ellenne. Costa Ricáig meg tán azok se követnék.

Aomame, miközben spanyol nyelvű társalgást gyakorol, elképzeli csendes, békés életét a Costa Rica-i tengerparton. Ebben az életben vajon Tengo is benne van? Lehunyja a szemét, és maga elé idézi a képet, amint Tengóval kettesben napoznak a Karib-tenger partján. Rajta fekete, apró bikini van, napszemüveget visel, és a mellette fekvő Tengo kezét fogja. Ám a képből hiányzott a valóságszerűség érzése, amibe belereszketne a szív. Nem látszott másnak, csak valami turisztikai reklámfotónak.

Ha semmi tennivaló nem jut eszébe, akkor a pisztolyt tisztogatja. A kézikönyv utasításainak megfelelően több darabra szedi szét a Heckler & Kochot, törlőkendővel és kefével megtisztogatja, megolajozza, újra összerakja. Ellenőrzi, hogy minden része simán működik-e. Alaposan begyakorolta ezt a műveletsort. Mostanra már úgy érzi néha, mintha a pisztoly testének egy része lenne.

Úgy tíz körül ágyban van, olvas pár oldalt egy könyvből, aztán alszik. Aomaménak, mióta él, soha nem volt gondja az el-alvással. Míg szemével követi a nyomtatott szöveget, magától meglepi az álmosság. Lekapcsolja a lámpát a fejénél, arcát a párnára hajtja, lehunyja a szemét, és hacsak nincs valami nagyon különleges, akkor legközelebb másnap reggel nyitja ki.

Álmodni eleve nem nagyon szokott. Ha álmodik is, szinte semmire sem emlékszik, amikor fölébredt. Olyan előfordul, hogy az álom bizonytalan, töredékszerű darabjaiból néhány fennakad a tudata falán. Az álom történetének fonalát azonban nem tudja felfejteni. Csupán elszigetelt, apró szilánkok maradnak meg. Aomame nagyon mélyen szokott aludni, és az álmai is mélyen voltak. Ezek az álmok, pont, mint a mélytengeri halak, valószínűleg nem képesek feljönni a vízfelszín közelébe. Ha esetleg fel is jönnek, a víznyomás eltérése miatt elveszítik eredeti formájukat.

Ám mióta ezen a rejtekhelyen él, szinte minden éjjel álmodik. Méghozzá világos, valóságosnak ható álmokat. Álmodik, és közben felébred. Egy darabig nem tudja eldönteni, hogy ahol van, az a valóságos világ-e, vagy az álom világa. Aomame számára ez ismeretlen élmény. Ránéz a digitális kijelzőjű órára az ágy fejénél.

Az hol 1 óra 15 percet, hol 2 óra 37 percet, hol 4 óra 07 percet mutat. Becsukja a szemét, próbál visszaaludni. Azonban nem egykönnyen jön álom a szemére. A két külön világ hangtalanul harcol a tudatáért. Mint hatalmas folyótorkolat, ahol küzd egymással az örvénylő tengervíz és a beömlő édesvíz.

Ez van, gondolja Aomame. Olyan világban él, melyben két hold lebeg az égen, ami már eleve megkérdőjelezi, hogy ez a *tényleges* valóság-e. Ugyan mi furcsa van abban, ha elalszik ebben a világban, álmodik, és nem tudja eldönteni, hogy az álom-e vagy valóság? Ráadásul én saját kezemmel megöltem egynéhány férfit, fanatikus emberek űzik könyörtelenül a nyomomat, és egy titkos szálláson húzom meg magam. Ez természetesen izgalommal, rettegéssel jár. Kezemben még ott van annak az érzése, ahogy embert ölök. Meglehet, hogy én már soha többé nem alszom nyugodtan éjszaka. Ez talán olyan felelősség, amit vállalnom kell, olyan ár, amit meg kell fizetnem.

*

Nagyjából háromféle álmot lát. Legalábbis ebbe a három mintázatba tartozik az összes álom, amit fel tud idézni.

Az egyik álomban dörög az ég. Egy sötétségbe burkolódzó szoba, a mennydörgés nem és nem áll el. De villámfény nincsen. Ugyanígy volt aznap éjjel, amikor megölte a Vezért. A szobában van valami. Aomame meztelenül hever az ágyon, a valami a körül köröz. Komótosan, óvatosan mozog. A szőnyeg vastag, a levegő nehéz és mozdulatlan. Az ablaküvegek aprókat remegnek a szörnyű mennydörgésben. Aomame retteg. Nem tudja, hogy mi van ott. Lehet, hogy ember. Lehet, hogy állat. Lehet, hogy se nem ember, se nem állat. Ám az a valami végül kimegy a szobából. Nem az ajtón megy ki. Nem is az ablakon. De jelenlétének érzése akkor is távolodik lassan, és végül teljesen megszűnik. A szobában már senki sincs Aomamén kívül.

Kitapogatja és felkapcsolja a lámpát a fejénél. Meztelenül felkel az ágyból, átvizsgálja a szobát. Az ággyal szemközti falon van egy luk.

Akkora, hogy egy ember valahogy épp kifér rajta. De nem mozdulatlan luk. Alakját változtató, mozgolódó luk. Reszket, elmozdul, megnő és összemegy. Úgy néz ki, mintha élne. Szóval a *valami* ezen a lukon ment ki. Aomame belebámul a lukba. Úgy tűnik, az folytatódik valamerre. De a mélyén csak a sötétség látszik. Olyan sűrű sötétség, hogy szinte kivághatónak és kézbe vehetőnek tűnik. Aomamében kíváncsiság van. Ugyanakkor azonban retteg is. Szíve száraz, idegen hangon ver. Az álomnak itt vége szakad.

*

A másik álomban a gyorsforgalmi út szélén áll. És hát igen, itt is meztelen. A dugóban veszteglő autókból az emberek tapintatlanul bámulják pucér testét. Szinte mind férfiak. De van néhány nő is. Az emberek elégtelen méretű mellét, furán növő szőrzetét nézik, úgy tűnik, aprólékosan felmérik. Összehúzzák szemöldököket, gúnyosan nevetnek, vagy pedig ásítoznak. Vagy csak kifejezés nélküli tekintettel merednek rá. Aomame el akarja takarni valamivel a testét. Ha csak a mellét és a nemi szerve környékét is, de el akarja rejteni. Rongydarab is megtenné, újságpapír is megtenné. De a környéken egyáltalán semmit se lát, amit a kezébe kaphatna. És valamilyen körülmény miatt (nem tudja, mi az a körülmény) képtelen szabadon mozgatni két kezét. Időnként váratlanul feltámad a szél, bántja a mellbimbóját, borzolja a szőrzetét.

Ráadásul – szerencsétlenségére – mintha bármelyik pillanatban el akarna kezdődni a menstruációja. A csípője erőtlen és nehéz, alul a hasában forróságot érez. Mégis mit csinál, ha a rengeteg bámuló ember szeme láttára elkezdődik a vérzése?

Akkor kinyílik egy ezüstszínű Mercedes Coupe vezetőoldali ajtaja, és kiszáll egy elegáns, középkorú nő. Világos színű magassarkú van rajta, napszemüveg, ezüst fülbevaló. Sovány, magasságra olyasmi, mint Aomame. Átférkőzik a dugóban veszteglő autók között, leveszi a kabátját, és Aomame vállára borítja. Térdig érő, tojásszín tavaszi kabát. Pehelykönnyű. Szabása egyszerű, de bizony drágának tűnik. Méretre olyan tökéletesen illik Aomaméra, mintha rá szabták volna. A nő állig végiggombolja Aomamén a kabátot.

– Fogalmam sincs, mikor tudom visszaadni, és azt hiszem, be fogom piszkítani a kabátját menstruációs vérrel – mondja Aomame.

A nő semmit se szól, csak kicsit megrázza a fejét, aztán átvág a feltorlódott autók között, és visszamegy az ezüstszínű Mercedes Coupéhoz. Úgy látszik, mintha a vezetőülésről kicsit intene Aomame felé. De lehet, hogy csak optikai csalódás volt. Aomamét könnyedén és lágyan öleli a tavaszi kabát, és azt gondolja, védelmet nyert. Teste már senki szemének nincs kitéve. És akkor, mintha csak erre várt volna, combján egy vonalban végigfolyik a vér. Meleg, sűrű, nehéz vér. Ám ahogy Aomame jobban megnézi, mégse vér. Nincs színe.

*

A harmadik álmot szavakkal nem lehet jól elmondani. Olyan álom, aminek se vége, se története, se képei. Csak a helyváltoztatás érzete van benne. Aomame vég nélkül járkál ide-oda az idők között, a helyek között. Nem lényeges kérdés, hogy ezek mikor és hol vannak. Az a fontos, hogy mozog közöttük. Minden képlékeny, és a képlékenységből jelentés születik. Csakhogy amint erre a képlékenységre bízza magát, teste fokozatosan átlátszóvá válik. Tenyere áttetszőbe megy át, átlátni rajta a túloldalra. Testében kivehetővé válnak a csontjai, a szervei, a méhe. Ha így megy tovább, talán ő maga is megszűnik. De vajon mi lesz az után, hogy teljesen láthatatlanná váltam, töpreng Aomame. Válasz nincs.

Délután kettőkor megszólal a telefon, és felugrasztja a kanapén bóbiskoló Aomamét.

– Semmi változás? – kérdi Tamaru.

– Különösebben semmi – feleli Aomame.

– És az NHK-díjbeszedő?

– Azóta nem volt. Talán csak ijesztgetett azzal, hogy majd megint jön.

– Meglehet – mondja Tamaru. – Az NHK előfizetési díjára rendszeres átutalási megbízást adtam a banknak, erről a matrica is

ki van ragasztva az ajtó mellé. Azt meg egy díjbeszedőnek feltétlenül észre kell vennie. Megkérdeztem az NHK-t, ők is ezt mondták. Hogy biztos valami tévedés.

– Elég, ha nem törődöm vele.

– Nem tudom. Semmilyen formában se lenne jó a szomszédság figyelmét felkelteni. És én meg az a természet vagyok, akit nem hagynak nyugodni a „valami tévedések”.

– A világ tele van apró tévedéssel.

– A világ az a világ, én meg én vagyok – feleli Tamaru. – Legyen az bármilyen apróság, ha valami aggaszt, akkor szeretném, ha szólnál.

– Az Előfutárnál nincs mozgás?

– Nagyon csendben vannak. Mintha mi sem történt volna. A felszín alatt biztos van mozgás, de hogy miféle, azt kívülről nem lehet megtudni.

– Úgy tudtam, a szektán belül van informátorunk.

– Kapunk ugyan információt, de csak apró és mellékes adatokat. Úgy tűnik, elképzelhetetlenül nagy a belső kontroll. Alaposan, keményen elzárták a csapot.

– De az biztos, hogy kutatnak utánam.

– A Vezérét vesztett szektában óriási üresség keletkezett. Úgy tűnik, még arról sem döntöttek, kit tesznek meg utódjává és milyen stratégia alapján működtetik majd a gyülekezetet. De abban a kérdésben, hogy utánad kutassanak, vita nélkül megegyeznek az álláspontok. Ennyi tényt sikerült összeszednünk.

– Nem valami szívmelengető tények.

– A tények esetében azok súlya és pontossága a fő kérdés. A hőfok csak ezek után következik.

– Mindenesetre – kezdte Aomame –, ha engem elkapnak és kiderül az igazság, az gondot okoz majd.

– Ezért akarunk minél hamarabb olyan helyre juttatni, ahova annak a bandának nem ér el a keze.

– Ezt nagyon jól tudom. De még egy kis türelmet kérek!

– *A hölgy* azt mondja, év végéig várunk. Úgyhogy én természetesen várok.

– Köszönöm.

– Nekem aztán nincs mit.

– Azért mégis – mondta Aomame. – Ja, és lenne valami, amit szeretnék a következő ellátmánnyal kérni. Bár olyasmi, amit egy férfinak kicsit nehéz elmondani.

– Én kemény vagyok, mint egy kőfal – felelte Tamaru. – Ráadásul olyan meleg, hogy a pokol hozzám képest hűtőház.

– Terhességi tesztet szeretnék.

Csend áll be. Aztán Tamaru megszólal:

– Úgy gondolod, szükséges elvégezned egy ilyen tesztet.

Nem kérdés volt. Tehát Aomame nem válaszol.

– Vagyis úgy gondolod, teherbe eshettél? – kérdezi meg Tamaru.

– Éppenséggel nem.

Tamaru fejében valami sebesen kattog. Jól odafülelve ki lehet venni a hangját.

– Tehát nem gondolod, hogy teherbe eshettél, de a tesztre szükség van.

– Igen.

– Ez nekem úgy hangzik, mint valami fejtörő kérdés.

– Sajnálom, de ennél többet pillanatnyilag nem mondhatok. Megteszi valami sima, egyszerű fajta, amit a drogériákban árulnak. És örülnék egy kézikönyvnek a női testről és működéséről.

Tamaru újra elcsendesedik. Kemény, tömör csend.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha visszahívunk – mondja. – Nem gond?

– Persze hogy nem.

Tamaru mordul egy halkat a torka mélyéből. Aztán leteszi a telefont.

*

A hívás tizenöt perccel később fut be. Aomame rég hallotta az azabui öreg hölgy hangját. Valósággal az az érzése támad, hogy visszatért a melegházba. Abba a langyos térbe, ahol különleges lepkék szállnak és lassan pereg az idő.

– Nos, jól van?

Aomame azt válaszolja, hogy szabályos időbeosztás szerint él. Mivel az öreg hölgy kíváncsi volt rá, Aomame nagy vonalakban vázolta napirendjét, az edzéseit és az étkezését.

Az öreg hölgy ezt felelte:

– Nehéz lehet, hogy nem mehet ki a lakásból, de mivel ön erős akaratú ember, nem aggódom túlságosan. Biztos ügyesen át fogja vészelni a helyzetet. Örülnék, ha a lehető leghamarabb eljönne onnan, és egy még biztonságosabb helyre menne át. Ha azonban mindenképp maradni akar, akkor – bár az okokat nem ismerem – a magam részéről lehetőség szerint tiszteletben kívánom tartani az ön kívánságát.

– Hálás vagyok érte.

– Nem, hálával én tartozom. Hiszen ön nagyszerű munkát végzett.

Kis csend következett, majd az öreg hölgy folytatta:

– No, és akkor arról, hogy terhességi tesztre van szüksége.

– Már három hete késik a menstruációm.

– Ön olyan típus, akinek pontosan meg szokott jönni?

– Tízéves koromban kezdtem menstruálni, és azóta huszonkilenc napra, szinte egyetlen nap eltérés nélkül megjön. Olyan kínosan

pontos, mint a hold fogyása és növekedése. Egyszer sem maradt ki.

– Ön jelenleg nem a megszokott életét éli. Ilyen helyzetben a lélek egyensúlya is, a test ritmusa is felborul. Nem tartom elképzelhetetlennek, hogy szüneteljen vagy összevissza jöjjön meg a vérzése.

– Tudom, hogy ez is lehetséges, de ilyesmi eddig egyszer sem fordult elő.

– Tamarutól úgy hallom, ön egyáltalán nem hiszi, hogy teherbe eshetett.

– Utoljára június közepén voltam férfival. Azóta semmi.

– Mégis úgy hiszi, hogy terhes lehet. Ennek bizonyára van valami alapja. Azon kívül is, hogy nem jön meg a menstruációja.

– Én pusztán csak *érzem.*

– Pusztán csak érzi?

– Ilyen érzésem van.

– Vagyis olyan érzése, hogy megfogant?

Aomame így válaszolt:

– Egyszer ön a petesejtekről beszélt nekem. Azon a délutánon, amikor meglátogattuk Cubaszát. Azt mondta, hogy a nők meghatározott számú petesejttel születnek.

– Emlékszem. Egy nőnek nagyjából négyszáz petesejt jut, ami havonta, egyesével távozik a testéből. Erről beszéltünk, ha minden igaz.

– Bennem pedig az a kétségtelen *benyomás* van, hogy ezek közül megtermékenyült egy. Hogy a benyomás szó a megfelelő-e, abban nem vagyok biztos.

Az öreg hölgy ezen eltöprengett egy kicsit:

– Én két gyereket szültem. Nagyjából értem, mi az a *benyomás,* amiről beszél. Ön azonban azt mondja, az időzítést tekintve úgy

esett teherbe, hogy nem volt szexuális kapcsolata férfival. Kissé nehezen hihető történet.

– Számomra is az.

– Udvariatlan lesz a kérdésem, de arra, hogy eszméletlen állapotban volt szexuális együttléte, van esély?

– Erre sincs. A tudatom mindig tiszta.

Az öreg hölgy gondosan válogatta a szavait:

– Én mindig is higgadt, logikusan gondolkodó embernek tartottam önt.

– Legalábbis szeretnék az lenni – felelte Aomame.

– Ennek ellenére úgy gondolja, hogy szexuális együttlét nélkül megfogant.

– Úgy gondolom, hogy *megvan erre az esély.* Ha pontosak akarunk lenni – mondta Aomame. – Persze lehet, hogy ilyesminek az esélyéről töprengeni is irracionális.

– Megértettem – hagyta rá az öreg hölgy. – Mindenesetre várjak meg az eredményt! A terhességi tesztet holnap eljuttatjuk önnek. Az ellátmány átvételének szokásos rendje szerint, a szokásos időben kapja meg. Intézkedem, hogy a biztonság kedvéért többfélét készítsenek.

– Köszönöm szépen – mondta Aomame.

– Ha mégis feltételezzük, hogy megfogant, az mikor történhetett?

– Valószínűleg azon az estén, amelyiken a Hotel Okurában voltam. Amikor az a nagy vihar volt.

Az öreg hölgy sóhajtott egy aprót:

– Ilyen pontosan be tudja határolni?

– Igen. Utánaszámoltam, és bár teljesen véletlenül, de az a nap éppen a legfogamzóképesebb napomra esett.

– Mely esetben körülbelül két hónapos terhességről van szó.

– Így van – mondta Aomame.

– Reggeli rosszullétei nincsenek? Azt hiszem, éppen most kellene a legnehezebb időszakot élnie.

– Egyáltalán nincsenek. Azt nem tudom, hogy miért.

Az öreg hölgy sokáig, gondosan méricskélte a szavait:

– Ha elvégzi a tesztet, és az derül ki, hogy valóban terhes, vajon hogy fog érezni?

– Először is elgondolkodom azon, hogy ki lehet a gyerek biológiai apja. Ez természetesen óriási jelentőségű kérdés számomra.

– De elképzelni sem tudja, hogy ki lehet az.

– Jelenleg nem.

– Értem – mondta higgadtan az öreg hölgy. – Történjen bármi, én még mindig ön mellett állok. Minden erőmmel azon leszek, hogy megvédjem. Ezt ne felejtse el!

– Nagyon sajnálom, hogy pont most van velem ennyi gond – mondta rá Aomame.

– Ez nem gond! Ez egy nőnek mindennél fontosabb kérdés. Várjuk meg a teszt eredményét, aztán majd együtt meggondoljuk, mi a teendő – felelte az öreg hölgy.

Azzal csendesen letette a telefont.

*

Valaki kopogtat az ajtón. Aomame épp jógázott a hálószoba padlóján, de abbahagyja és nagyon fülel. A kopogtatás kemény és konok. Ismerős a hangja. Aomame elővette a pisztolyt a szekrény fiókjából, és kibiztosította. Hátrahúzta a szánt, gyorsan golyót küldött a töltényűrbe. A pisztolyt melegítőnadrágja hátuljába tűzte, hangtalanul átsettenkedett az ebédlőbe. Két kézre markolta a fém softballütőt, és egyenesen az ajtóra bámult.

– Takai kisasszony – szólal meg a mély, karcos hang. – Takai kisasszony, ott van? Ez itt az önök En-Há-Ká-ja. Az előfizetési díjért jöttem.

Az ütő markolatára csúszásgátló műanyag szalag volt tekerve.

– Na most kérem, Takai kisasszony, mintha ismételném magam, de én bizony tudom, hogy ott bent van. Szóval hagyjuk már ezt a haszontalan bújócskát vagy mit! Takai kisasszony, maga ott van, és hallja a hangomat.

Ez a pofa szinte ugyanazt ismételgeti, amit a múltkor. Mintha egy szalagot játszana le.

– Biztos azt gondolja, csak ijesztgetésből mondtam a múltkor, hogy visszajövök. Nem-nem, amit én egyszer kiejtettem a számon, azt betartom! És a beszedendő díjat mindenképp beszedem! Takai kisasszony, maga ott van és fülel. És ezt gondolja magában: maradjunk csak csendben. Akkor ez a díjbeszedő végül föladja és elmegy.

Egy darabig megint erős kopogtatás hallik az ajtón. Hússzor vagy huszonötször. Aomame elgondolkodik, hogy miből lehet ennek az embernek a keze. És hogy vajon miért nem csenget be inkább.

– Meg ezt is gondolja – mondja a díjbeszedő, mintha olvasna Aomame gondolataiban jó erős keze van ennek az embernek! Vajon nem fájdul bele a keze abba, hogy ilyen erősen és sokszor kopogtat? És aztán még ezt is gondolja: egyáltalán minek kopogtat? Hiszen ott a csengő, azt is megnyomhatná.

Aomame arca önkéntelenül is grimaszba torzul.

A díjbeszedő folytatja:

– Nem-nem, a magam részéről a csengőt, azt nem kívánóm megnyomni! Ha megnyomnám is, csak a csilingelés hallatszana. Akárki nyomja, ugyanaz a nóta, teljesen hatástalan zörej. Ám a kopogtatásnak megvan a maga egyedi természete. Egy ember a saját testét bevetve kopogtat valamin, ez olyan hús-vér érzés. A kéz persze belefájdul valamicskét. Mert ugye én nem vagyok képregény-

szuperhős! De mit lehet tenni? Ez a munkám. És a munkát, a fajtájától függetlenül, becsülni kell. Nem így van, Takai kisasszony?

Ismét fölhangzik a kopogtatás. Összesen huszonhétszer, szabályos időközöket tartva, határozottan kopognak az ajtón. Aomame fémütőt markoló kezén izzadság ütközik ki.

– Takai kisasszony, aki rádió- és tévéhullámokat kap, annak meg kell fizetnie az En-Há-Ká előfizetési díját, erről törvény van. Ezzel nem lehet mit kezdeni. Így működik a világ. Na, nem fizetné meg szépen a díjat? Én sem jókedvemből kopogtatok ezen az ajtón, és Takai kisasszony, maga se akarja sokáig ennek a kellemetlenségnek kitenni magát! Hogy miért pont én, biztos erre is gondol. Úgyhogy fizesse meg szépen azt a díjat! Akkor megint beköszönt eredeti, csendes élete!

A pofa hangja zeng a folyosón. Aomame arra gondol, hogy hiszen ez élvezi a saját szónoklatát. Élvezi, hogy nevetségessé teszi, kigúnyolja és szidalmazza azokat, akik nem fizetik az előfizetési díjat. Valami elferdült élvezetet lehetett kihallani a hangjából.

– Takai kisasszony, maga aztán egy erős ember! El vagyok ámulva! Olyan elszántan tart ki a hallgatás mellett, mint mély tenger fenekén a kagyló! De én tudom, hogy maga ott van! Ott van, és az ajtó másik oldalán egyre csak errefelé bámul. Idegességében izzad a hónalja. Talán nem így van?

Tizenhárom kopogtatás következik. Aztán csend. Aomame észreveszi, hogy valóban átizzadt a hónalja.

– Rendben van. Mára ennyiben maradunk. De hamarosan megint eljövök! Azt hiszem, én szép apránként megkedveltem ezt az ajtót! Ajtóból is mindenféle van ám! Ez az ajtó egyáltalán nem rossz! Kellemes rajta kopogtatni. És mivel így állunk, én nem fogok nyugodni, ha rendszeresen el nem jöhetek ide, hogy kopogtassak! Hát akkor, Takai kisasszony hamarosan találkozunk!

Aztán csend áll be. Úgy látszik, elment a díjbeszedő. A lépteit azonban nem hallani. Lehet, hogy úgy tesz, mintha elment volna, és

az ajtó előtt áll. Aomame még erősebben markolja az ütőt. Így vár két percet.

– Még itt vagyok! – szólal meg a díjbeszedő. – Ha-ha-ha, azt hitte, már elmentem, mi? De még itt vagyok! Hazudtam. Meg ne haragudjon, Takai kisasszony! Én egy ilyen alak vagyok.

Köhögés hallik. Erőltetett, a fülnek kellemetlen köhögés.

– Én régen vagyok ezen a pályán. És egy idő után megtanultam megérezni az ajtó túloldalán álló embert. Nem hazudok, nem ám! Nem kevesen az ajtó mögé rejtőznek, mert meg akarják úszni az NHK díjának befizetését. Évtizedek óta foglalkozom ilyen népekkel. Na most, Takai kisasszony!

A pofa háromszor, eddig nem hallott óriási lendülettel kopogtatott.

– Na most, Takai kisasszony! Maga olyan ügyesen rejtőzködik, mint a homokba bújó tengermélyi lepényhal. Ezt úgy hívják, hogy mimikri. De ilyesmivel nem tudja megúszni. Feltétlenül eljön majd valaki, aki kinyitja ezt az ajtót. Bizony ám. Én, az önök En-Há-Kájának veterán díjbeszedője, garantálom. Rejtőzködhet akármilyen ügyesen, a mimikri nem több, mint vacak kis trükközés. Egyáltalán semmit se old meg. Ez a helyzet, Takai kisasszony. Én lassan elindulok. Nyugalom, ezúttal nem csapom be. Valóban eltűnök. De hamarosan megint eljövök! Ha kopogtatnak, az én vagyok. Hát akkor, Takai kisasszony, minden jót!

Lépteket persze nem hallani. Aomame vár öt percet. Aztán az ajtóhoz megy hallgatózni. Kinéz a kukucskálón. A folyosón nem látni embert. Úgy látszik, a díjbeszedő valóban elment.

Aomame a konyhapulthoz támasztja az ütőt. A töltényűrből eltávolítja a golyókat, bebiztosítja a fegyvert, és vastag harisnyába csavarva visszateszi a fiókba. Aztán elnyúlik a kanapén, és lehunyja a szemét. Fülében még visszhangzik a pofa hangja.

DE ILYESMIVEL NEM TUDJA MEGÚSZNI. FELTÉTLENÜL ELJÖN MAJD VALAKI, AKI KINYITJA EZT AZ AJTÓT. BIZONY ÁM.

Az mindenesetre biztos, hogy a pofa nem az Előfutár embere. Ők halkabban, a lehető legkisebb távolságból dolgoznak. Egy bérház folyosóján kiabálni, célozgatni, a másik fél gyanakvását felkelteni: ilyesmit ők nem művelnek. Nem az ő stílusuk. Aomame felidézte Kopasz és Lófarok alakját.

Ők hang nélkül, lopakodva közelítenének. Mire felocsúdna, a háta mögött állnának.

Aomame megrázza a fejét. Halk levegőt vesz.

Lehet, hogy tényleg az NHK díjbeszedője. Az azonban fura, hogy nem veszi észre a matricát, ami jelzi, hogy a díj automatikusan, rendszeres átutalással megfizetésre kerül. Aomame korábban meggyőződött róla, hogy a matrica ki van ragasztva az ajtó mellé. Lehet, hogy a fazon pszichés betegséggel küzd. De a szavaiban akkor is volt valami furcsa valószerűség. Hihetőnek tűnt, hogy érzékeli a jelenlétemet az ajtón túl. Olyan, mintha jó érzékkel kiszagolta volna a titkaimat vagy egy részüket. Saját erejéből azonban nem képes kinyitni az ajtót és behatolni a lakásba. Az ajtó csak belülről nyílik. És történjék bármi, nekem nem áll szándékomban kinyitni.

Illetve, ez nem állítható biztosan. Úgy is alakulhat, hogy én mégis kitárom egyszer. Ha Tengo újra megjelenik a parkban, én habozás nélkül fel fogom tépni az ajtót, és rohanok a park felé. Várhat ott rám akármi.

*

Aomame a kerti székbe süpped a verandán, és mint mindig, a bepillantás ellen védő lapok közül figyeli a parkot. A padon egy gyertyán alatt iskolai egyenruhát viselő középiskolás pár üldögél, borzasztó komoly arccal beszélgetnek valamiről. Két fiatal anyuka óvodásnál még kisebb gyerekei játszanak a homokozóban. A két anyuka szinte egyáltalán nem veszi le szemét a gyerekekről, de így is elmélyülten beszélget. Délutáni park bárhol előforduló látképe. Aomame tekintete hosszasan időz az elhagyatott csúszda tetejénél.

Aztán Aomame a hasára teszi a kezét. Lehunyja a szemét, hallgatózik, próbál meghallani egy hangot. Egészen bizonyos, hogy itt benn van valami. Egy élő kis valami. Aomame tudja.

Dóta, mondja ki halkan.

Maza, felel rá valami.

9 | **TENGO**
Míg el nem torlaszolják a kijáratot

Miután négyesben elfogyasztották a barbecue-t, átmentek egy másik helyre, ahol karaokéztak, és bedöntöttek egy újabb üveg whiskey-t. A szűk körű, de azért megfelelően feldobott hangulatú összejövetel tíz óra előtt ért véget. Elindultak a bárból, Tengo hazakísérte a fiatal Adacsi nővért. Egyrészt a vonatállomás felé közlekedő busz megállója is azon a környéken volt, másrészt meg a másik két nő is ebbe az irányba terelte az eseményeket. Tengo és Adacsi nővér vagy tizenöt percet gyalogoltak egymás mellett a néptelen utcákon.

– Tengo, Tengo, Tengo – énekelte a lány. – Milyen jó név az, hogy Tengo! Valahogy olyan könnyű kimondani.

Adacsi nővér elvileg elég sokat ivott, de mert az arca alapból is piros, pusztán az arcszínéből nem lehet megítélni, hogy menynyire van berúgva. A beszéde is tiszta, a léptei is biztosak. Nem tűnik részegnek. Meg hát részegnek lenni is sokféleképp lehet.

– Pedig én mindig úgy gondoltam, hogy fura név – felelte Tengo.

– Egyáltalán nem fura. Tengo. A csengése is jó, és könnyű megjegyezni. Nagyon szép név, tényleg!

– Ha már itt tartunk, én nem is tudom a te utónevedet! Bár a többiek Kúnak szólítottak.

– A Kú a becenevem. A teljes nevem Adacsi Kumi. Olyan semmilyen név, nem?

– A-da-csi Ku-mi – mondta ki Tengo. – Nem rossz ez! Kompakt, semmi fölösleges csicsa.

– Köszönöm – mondta Adacsi Kumi. – Ettől most úgy érzem magam, mint egy Honda Civic.

– Dicséretnek szántam!

– Tudom én! Különben a fogyasztásom is jó – felelte a lány, és megragadta Tengo kezét. – Megfoghatom a kezed? Mert így együtt gyalogolni is kellemesebb, és olyan megnyugtató.

– Persze – felelte Tengo. Ahogy Adacsi Kumi megfogta a kezét, eszébe jutott az általános iskolai osztályterem és Aomame. Az érintés más. Mégis van benne valami azonos.

– Azt hiszem, berúgtam – mondta Adacsi Kumi.

– Tényleg?

– Tényleg.

Tengo még egyszer megnézte az ápolónő profilját:

– Pedig nem látszol részegnek.

– Nem látszik meg rajtam. Ilyen típus vagyok. De szerintem eléggé be vagyok csípve.

– Hát igen, épp eleget ittál.

– Ühüm, tényleg épp eleget. Hú, de rég ittam ennyit!

– Ilyen is kell néha – ismételte el Tengo Tamura nővér szavait.

– Persze – mondta Adacsi Kumi, és nagyot bólintott. – Néha ilyen is kell az embernek. Hogy teleegye magát valami finommal, alkoholizáljon, kornyikáljon egy jót, és semmiségekről fecsegjen. De, Tengo, veled is van ilyen? Van, hogy kiengeded a fejedből a gőzt? Mert mindig olyan higgadtnak és nyugodtnak látszol.

Tengo elgondolkodott. Csinált-e mostanában olyat, ami ki-kapcsolódásnak nevezhető? Nem jutott eszébe. Viszont ha nem jut eszébe, akkor valószínűleg nem csinált ilyet. Talán eleve nem is tudja, hogy kell *kiengedni a fejéből a gőzt.*

– Lehet, hogy nem nagyon – ismerte be.

– Hát, nem vagyunk egyformák.

– Igen, sokféleképp lehet gondolkodni meg érezni.

– Jaa, ahogy sokféleképp lehet részegnek lenni – mondta a nővér, és kuncogott. – Kell ám az ilyesmi, neked is, Tengo!

– Az lehet – mondta Tengo.

Egy darabig szótlanul, kézen fogva gyalogoltak kettesben az esti utcán. Tengót kicsit zavarta a változás a lány beszédmódjában. Amikor nővérruha van rajta, nagyon udvariasan beszél. Ám civilben, bár nyilván besegít az alkohol is, hirtelen szabadossá vált. Ez a laza stílus emlékeztette valakire Tengót. Valakire, aki ugyanilyen modorban beszélt. Valakire, akivel nem is olyan rég találkozott.

– Figyelj, Tengo, szívtál már hasist?

– Hasist?

– Kendergyantát.

Tengo tüdejébe szívta az esti levegőt, majd kiengedte:

– Nem, még nem próbáltam.

– És nem akarod kipróbálni? – kérdezte Adacsi Kumi. – Szívhatnánk együtt! Mert van otthon.

– Nálad van otthon hasis?

– Ühüm! Nem néznéd ki belőlem, mi?

– Valóban nem – felelte Tengo széteső hangon. A bószói tengerpart kisvárosában élő, pirospozsgás, igazán egészségesnek látszó fiatal ápolónő hasist rejteget a lakásán. És invitálja Tengót, hogy szívjanak belőle együtt.

– Hol jutottál hozzá? – kérdezte Tengo.

– Egy középiskolai barátnőmtől kaptam születésnapi ajándékba a múlt hónapban. Volt Indiában, azt mondta, onnan hozta ajándékba – felelte Adacsi Kumi, és széles mozdulattal meglendítette Tengo kezét szorító kezét, mint valami hintát.

– A kendercsempészést súlyos bűncselekményként kezelik, ha lefülelik. A japán rendőrség nagyon szigorúan veszi ám az ilyesmit.

A repülőtereken egyfolytában szimatolnak a kimondottan kenderkeresésre kiképzett kutyák.

– Ez olyan csaj, aki nem nagyon akad fenn apróságokon – felelte Adacsi Kumi. – És valahogy áthozta a vámon. Figyu, próbáljuk ki együtt! Nagyon tiszta, és hat is! Kicsit utánanéztem, és orvosi szempontból sincs szinte semmi veszélye. Azt nem állítom, hogy nem lehet rászokni, de jóval kevésbé, mint a cigire meg az alkoholra meg a kokainra. Akik a törvényeket hozzák, erősködnek, hogy veszélyes, mert függőséget okoz, de az szinte mind csak bemagyarázás. Ugyan, akkor a pacsinko játékautomata már sokkal veszélyesebb! Másnapossságérzet sincs utána, szerintem te is tuti ki tudnád vele engedni a gőzt, Tengo!

– Szóval te már kipróbáltad.

– Még szép. Nagyon kellemes érzés!

– Kellemes érzés – ismételte el Tengo.

– Ha kipróbálod, meglátod – mondta Adacsi Kumi, és kuncogott. – Figyu, tudtad, az angol Viktória királynő erős menstruációs görcsökre marihuánát szívott fájdalomcsillapítónak?! A saját orvosa írta neki elő.

– Tényleg?

– Nem hazudok. Ezt írták egy könyvben.

Milyen könyvben, akarta kérdezni Tengo, de hirtelen az egészet terhesnek érezte, és inkább hagyta. A menstruációs görcsökkel küzdő Viktória királynő képét is el akarta hessegetni.

– Hányadik születésnapod volt a múlt hónapban? – kérdezte, témát váltva.

– A huszonharmadik. Már felnőtt vagyok, bizony!

– Persze – mondta Tengo. Ő harmincéves volt, de soha nem tudatosította magában, hogy „felnőtt vagyok”. Csak annyi az egész, hogy több mint harminc éve él ezen a világon.

– A nővérem ma a barátjánál alszik, úgyhogy nincs itthon. Nem kell zavarban érezned magad. Gyere föl, na! Én se melózok holnap, lustálkodhatunk!

Tengónak semmi jó válasz nem jutott eszébe. Kedvelte a fiatal nővért. Úgy tűnik, a lány is kedveli őt. És most a lakására invitálja. Tengo fölnézett az égre. Azt azonban mindenhol vastag szürke felhők borították, nem látszottak a holdak.

– Múltkor azzal a barátnőmmel nyomtuk a hasist – kezdte Adacsi Kumi –, én mondjuk akkor próbáltam először, de úgy éreztem, hogy a testem fölemelkedett, és lebeg. Nem túl magasan, hanem mondjuk öt vagy hat centinyire. Hát, ott lebegni, az nagyon klassz! Valahogy olyan pont jó.

– És ha onnan leesel, meg se ütöd magad.

– Ühüm, szóval pont jó, és megnyugtató. Úgy éreztem, biztonságban vagyok. Tisztára olyan volt, mintha egy légből szőtt gubóba lennék csomagolva. Én a dóta vagyok, tökéletesen becsomagolva a gubóba, kívül pedig halványan dereng a maza alakja.

– Dóta? – kérdezte Tengo. Hangja meglepően kemény és halk volt. – Maza?

A fiatal nővér valami dalt dúdolva, Tengo kezét szorító kezét széles mozdulatokkal lóbálva ment a kihalt úton. Testmagasságukban elég nagy volt a különbség, de úgy tűnt, Adacsi Kumit ez egyáltalán nem zavarja. Néha elhúzott mellettük egy autó.

– Maza és dóta. A *Légből szőtt gubó* című könyvben vannak. Nem hallottál róluk? – kérdezte a lány.

– De hallottam.

– Olvastad a könyvet?

Tengo némán bólintott.

– Jaj de jó! Akkor nem kell sokat magyarázni. Én, én *borzasztóan* szeretem azt a könyvet. Nyáron vettem meg, és háromszor is

elolvastam. Na, olyan könyv is tök kevés van ám, amit én háromszor elolvasok. Amikor életemben először hasist szívtam, azt gondoltam, hogy jaj, ez olyan, mintha egy légből szőtt gubóban lennék. Körbefog valami, és várom, hogy megszülessek. És a maza figyel rám.

– És te látod a mazát? – kérdezte Tengo.

– Ühüm. Én látom a mazát. A léggubó belsejéből valamennyire látni a külső világot. Kívülről viszont nem lehet belátni, így van megcsinálva. A maza arcvonásait nem tudom kivenni. Csak az alakját látom homályosan. De tudom, hogy az ott az én mazám. Világosan érzem, igen. Hogy az ott az én mazám.

– Akkor a légből szőtt gubó talán az anyaméhhez hasonlít?

– Lehet! Arra persze én se emlékszem, hogy milyen volt az anyaméhben, úgyhogy pontosan nem tudom megmondani – mondta Adacsi Kumi, és megint kuncogott.

*

A vidéki városok külterületein gyakran látható, kétszintes, gyorsan felhúzott bérház volt. Nem olyan régen épülhetett, de már több helyen is kezdett romlásnak indulni. A külső lépcső panaszosan nyikorgott, az ajtók rosszul voltak beállítva. Ha egy nehezebb teherautó ment el a ház előtti úton, beleremegtek az ablaküvegek. A falak már ránézésre is vékonyak voltak, ha valamelyik lakásban basszusgitározna valaki, a ház kész zenedoboz lenne.

Tengót a hasisszívás nem nagyon hozta lázba. Ép elmével él egy világban, ahol két hold van az égen. Ugyan minek kellene még tovább deformálni a környezetét? Továbbá szexuális vágyat se érzett Adacsi Kumi iránt. Az biztos, hogy kedveli ezt a huszonhárom éves nővérkét. De a szimpátia meg a szexuális vágy két külön dolog. Legalábbis Tengo számára az volt. Ha tehát a maza és a dóta szó nem hangzott volna el a lány szájából, akkor biztos visszautasítja valamilyen ürüggyel a meghívást, és nem jön föl a lány lakására. Útközben felszállt volna a buszra, vagy ha már nincs busz, hívott volna egy taxit, és egyenesen hazament volna a szállására.

Akárhogy nézzük, ez itt bizony a Macskaváros. Ha lehet, jobb kerülni a veszélyes helyeket. Onnantól azonban, hogy meghallotta a maza és a dóta szavakat, Tengo nem volt többé képes a lány meghívását visszautasítani. Adacsi Kumi valahogy talán rávezeti, miért jelent meg abban a kórteremben, egy légből szőtt gubó belsejében a kislány Aomame.

A lakás pontosan olyan volt, amilyen huszonéves, együtt lakó lánytestvérek lakása lenni szokott. Volt két kicsi hálószoba, meg egy ebédlővel egybekötött konyha, ami egy kis nappaliba nyílt. A bútorok innen-onnan összeválogatott daraboknak tűntek, egységes ízlést vagy egyéniséget nem lehetett rajtuk felfedezni. Az ebédlő laminált lemezes asztalán egy oda nem illően díszes, Tiffany-lámpa-utánzat állt. Ha az apróvirág-mintás függöny szét volt húzva, az ablakból szántóföld, mögötte pedig egy feketéllő, bozótos rész látszott. Messzire el lehetett látni, semmi se volt a tekintet útjában. Ám a feltáruló látvány nem volt különösebben szívmelengető.

Adacsi Kumi a nappali kétszemélyes kanapéjára ültette Tengót. Csicsás formájú, piros színű kanapé, vele szemben áll a tévé. Aztán a lány dobozos Sapporo sört vett elő a hűtőből, és egy pohárral együtt Tengo elé tette.

– Átveszek valami kényelmesebb ruhát, addig várj egy kicsit! Rögtön kész leszek.

De a lány csak nem jött vissza. A keskeny folyosóra nyíló ajtó túloldaláról időnként valami motozást hallani. Mintha kihúzogatnának és visszatologatnának egy akadós fiókot. És mintha feldőlne és nagyot puffanna valami. Tengo minden egyes alkalommal önkéntelenül is hátrafordult. Lehet, hogy a lány tényleg részegebb, mint amilyennek látszik. A vékony falon túlról, a szomszéd lakásból áthallatszott egy tévéműsor hangja. Minden egyes szót nem lehetett kivenni, de humoros-nevetős műsor lehet, mert tíz-tizenöt másodpercenként felhangzik a közönség hahotája. Tengo megbánta, hogy nem utasította vissza kereken a lány invitálását. Ugyanakkor szíve egy szögletében azt is érezte, hogy ő kivédhetetlenül végezte itt.

A kanapé, melyre ültették, nagyon olcsó darab volt, viszketett a bőre, ha a huzat hozzáért. Valami a kanapé formájával se volt rendben: akármennyit mozgolódott rajta, Tengo nem tudott kényelmes pozíciót találni, amitől még kellemetlenebbül érezte magát. Ivott egy korty sört, és kezébe vette a tévé távirányítóját, ami ott hevert az asztalon. Egy darabig úgy bámulta a távirányítót, mintha valami különlegeset látna, aztán végül bekapcsolta a tévét. Ide-oda kapcsolgatott, végül az NHK egy útifilmjénél állapodott meg, mely az ausztrál vasutat mutatta be. Pusztán azért választotta ezt a műsort, mert halkabb volt, mint a többi. Egy női bemondó lágy hangon magyarázott a kontinenst átszelő vasút elegáns alvókocsijairól, a háttérben oboamuzsika szólt.

Tengo a kényelmetlen kanapén ülve, érdeklődés nélkül figyelte a filmet, és közben a légből szőtt gubóról gondolkodott. Adacsi Kumi nem tudja, hogy azt a szöveget ő írta. De ez teljesen mindegy. A probléma abban áll, hogy miközben Tengo konkrét, aprólékos leírást adott a léggubóról, szinte semmit nem tudott róla. Hogy mi az a légből szőtt gubó, vagy hogy mi a maza meg a dóta jelentése, azt akkor sem tudta, amikor a könyvet írta, és most sem tudja. Ennek ellenére Adacsi Ruminak tetszett a könyv, és háromszor is elolvasta. Hogy lehetséges az ilyesmi?

Mikor a vonat étkezőkocsijának reggeli menüjét mutatták be, Adacsi Kumi visszatért, és leült Tengo mellé a kétszemélyes kanapéra. Mivel a kanapé kicsi volt, egymás mellé préselődve ültek. A lány bő, hosszú ujjú pólóba és halvány színű vászon-nadrágba öltözött át. A pólóra óriási smiley-figura volt nyomtatva. Tengo utoljára az 1970-es évek elején látott ilyet. Akkoriban, amikor a Grand Funk Railroad borzasztó lármás számaitól remegtek a zenegépek. A póló azonban nem látszott túl réginek. Talán valaki még most is gyárt valahol smiley-figurás pólókat?

Adacsi Kumi egy másik sört vett elő a hűtőből, zajosan kinyitotta, áttöltötte a poharába, és egy hajtásra kiitta úgy a harmadát. Szemét összeszűkítette, mint egy elégedett macska. Utána a tévé

képernyője felé bökött. Hatalmas vörös sziklák között, a végtelenségbe nyúló, egyenes síneken haladt a vonat.

– Ez hol van?

– Ausztráliában – felelte Tengo.

– Ausztráliában – mondta Adacsi Kumi olyan hangon, mintha az emlékei mélyén keresgélne. – Ausztráliában, ami a déli féltekén van?

– Igen. Ausztráliában, ahol a kenguruk élnek.

– Van egy barátom, aki volt Ausztráliában – mondta Adacsi Kumi, egy ujjával vakargatva a szeme sarkát. – Pont a kenguruk párzási időszakában volt ott, és azt mondja, egyszer egy városban, ahol járt, mindenfelé *csinálták* a kenguruk. A parkban is, az utcákon is, ahol rájuk jött.

Erre mondani kellene valamit, gondolta Tengo, de semmi nem jutott eszébe. Így aztán egyelőre kikapcsolta a tévét a távirányítóval. A szobára hirtelen csend borult. Ki tudja, mikor hallgatott el, de a szomszéd lakásból se hallatszott már a tévé hangja. Időnként, mintha épp most támadt volna rá kedve, elhaladt egy autó a ház előtti úton, de egyébként csendes este volt. Ám jól odafülelve duruzsoló, halk hangot lehetett kivenni a távolban. Tengo nem tudta elképzelni, hogy miféle hang lehet, de szabályos ritmusa van. Néha elhallgat, kis idő múlva újrakezdi.

– Egy bagoly az. A közeli bozótosban él, esténként huhog – mondta az ápolónő.

– Bagoly – ismételte meg Tengo réveteg hangon.

Adacsi Kumi elfordította és Tengo vállára fektette a fejét, majd egyetlen szó nélkül megfogta a kezét. Haja birizgálta Tengo nyakát. A kanapé továbbra is kényelmetlen volt. A bagoly jelentőségteljesen huhogott a bozótban. Hangja bátorításnak is meg figyelmeztetésnek is csengett Tengo fülében. Bátorítást tartalmazó figyelmeztetésnek is hangzott. Nagyon többértelműen.

– Figyelj, talán túl kezdeményező vagyok? – kérdezte Adacsi Kumi.

Tengo ezt válasz nélkül hagyta.

– Nincs barátod?

– Ez egy problémás kérdés! – felelte Adacsi Kumi problémás arcot vágva. – A helyes fiúk, azok szinte mind elmennek Tokióba középiskola után. Ezen a környéken jó iskola sincs, meg túl sok jó munkahely sincs. Ez a helyzet.

– Te mégis itt vagy.

– Ühüm. A fizetésem nem nagy szám, ahhoz képest a munka meg nagyon kemény, de szeretek itt élni. Bár az problémás pont, ugye, hogy nehéz barátot találni. Ha alkalom adódik, szoktam randizgatni, de az igazit nehéz kifogni.

A falióra mutatója tizenegy óra előtti időponton állt. A tizenegy órás kapuzárás után nem engedik be a szállóba. Ám Tengo mégis képtelen volt csak úgy fölállni arról a kényelmetlen kanapéról. Teste nem mozdul úgy, ahogy szeretné. Lehet, hogy a kanapé formája teszi. Vagy lehet, hogy részegebb, mint hitte. Elhallgatta a bagolyhuhogást, és bámulta a Tiffany-lámpa-utánzat fényét, közben Adacsi Kumi haja csiklandozta a tarkóját.

*

Adacsi Kumi, közben valami vidám dalt dúdolva, előkészítette a hasist. A kendergyanta fekete tömbjéből biztonsági borotvával olyan vékonyakat reszelt, mint a *kacuobusi,* a pillekönnyű, szárított tonhal, majd a darabkákat egy lapos, erre a célra szolgáló kis pipába tömte, és nagy odafigyeléssel meggyújtott egy gyufát. A szobában lágyan szétterjedt a jellegzetesen édes illatú füst. Először Adacsi Kumi szívott a pipából. Mélyen leszívta a füstöt, sokáig a tüdejében tartotta, majd lassan kifújta. Aztán gesztikulálva utasította Tengót, hogy ő is tegyen ugyanúgy. Tengo átvette a pipát, és ugyanúgy tett. A lehető leghosszabb ideig bent tartani a füstöt a tüdőben. Aztán lassan kifújni.

Jó ideig járatták a pipát kézről kézre. Ezalatt egyikük se szólt. A szomszéd megint bekapcsolta a tévét, a fal túloldaláról áthallatszott a nevetős műsor. Kicsit hangosabban, mint korábban. Fölhangzott a stúdióban ülő közönség vidám nevetése, és csak a reklám alatt hallgatott el.

Vagy öt perce szívták a hasist, de semmi nem történt. A világ Tengo körül egyáltalán nem mutatott változást. A színek is, a formák is, a szagok is olyanok voltak, mint korábban. A bagoly továbbra is huhogott a bozótban, Adacsi Kumi haja változatlanul irritálta a tarkóját. A kétszemélyes kanapén ülni is ugyanúgy esett, mint addig. Órája másodpercmutatója továbbra is ugyanolyan sebességgel haladt, az emberek a tévében továbbra is hangosan nevettek valakinek a viccein. Azzal a típusú nevetéssel, amellyel nevethetünk akármennyit, nem tesz boldoggá.

– Semmi se történik – állapította meg Tengo. – Lehet, hogy rajtam nem fog.

Adacsi Kumi kétszer lazán megpaskolta Tengo térdét:

– Nyugi, csak egy kis időbe telik.

Úgy lett, ahogy Adacsi Kumi megmondta. Végül megtörtént. Tengo olyan *kattanást* hallott a fülében, mintha benyomtak volna egy titkos kapcsolót, majd valami *folyósán* megremegett a fejében. Mint amikor megdöntenek egy puha rizskásával teli tálkát. Remeg az agyvelőm, gondolta Tengo. Először élt át ilyet – mármint olyat, hogy anyagként érzékeli az agyvelejét. Hogy érzékeli a sűrűségét. A bagoly mély hangja behatolt a fülébe, belekeveredett a rizskásába, és maradéktalanul felolvadt benne.

– Bennem van a bagoly – közölte Tengo. A bagoly most már Tengo tudatának része volt. Nehezen elkülöníthető, lényeges része.

– A bagoly az erdő védelmező istensége, sokat tud, és megosztja velünk az éjszaka bölcsességét – mondta Adacsi Kumi.

De vajon honnan és hogyan kell kérni a tudást? A bagoly mindenütt ott volt, és sehol sem.

– Nem jut eszembe a kérdés – mondta Tengo.

Adacsi Kumi megfogta Tengo kezét:

– Kérdés nem kell. Csak magadtól be kell menned az erdőbe. Úgy sokkal egyszerűbb.

A fal túloldaláról megint hallani lehetett a nevetést a tévéműsorban. Taps is dübörgött. Lehet, hogy olyan helyről, ahol nem látják a kamerák, a tévécsatorna munkatársai „Nevetés” meg „Taps” feliratú táblákat mutogatnak a közönség felé. Tengo lehunyta a szemét, és az erdőre gondolt. Magától bemegy az erdőbe. Az erdő sötét mélye az apró nép területe. De ott van a bagoly is. A bagoly sokat tud, és megosztja velünk az éjszaka bölcsességét.

Akkor hirtelen minden hang eltűnt. Mintha valaki a háta mögé kerülve titokban bedugaszolta volna Tengo mindkét fülét. Valaki valahol lezárt egy fedelet, valaki más egy másik helyen kinyitott egyet. Felcserélődött a kijárat és a bejárat.

Tengo egyszer csak azt vette észre, hogy az általános iskolai osztályteremben van.

Az ablakokat szélesre tárták, az iskolaudvarról behallatszik a gyerekzsivaj. A szél úgy fúj, minta épp most támadt volna rá kedve, a fehér függöny hozzá igazodva libeg. Tengo mellett ott van Aomame, szorosan fogja a kezét. A szokásos kép – de valami más, mint lenni szokott. Minden, amit lát, szinte megtévesztően valóságos, szinte nyersen aprólékos. A tárgyak alakját és formáját a legapróbb részletekig tisztán ki tudja venni. Ha kicsit kinyújtaná a kezét, ténylegesen meg tudná érinteni őket. A kora téli délután szaga hévvel árad az orrlyukába. Mintha határozott mozdulattal eltávolítottak volna egy tetőt, ami eddig elfedte a szagokat. Valódi szagok. Egy évszak világosan felismerhető szaga, melyben kibogozhatatlanul keveredik a táblatörlő szivacs, a takarítószerek meg az avar szaga, melyet az iskolaudvar sarkában álló szemétégetőben tüzeltek el. Ahogy Tengo tüdeje mélyéig szívja ezt a füstöt, az az érzése, hogy a lelke szélesre és mélyre tágul. Hogy a

teste hangtalanul átépül. Hogy a szívdobogása már nem csak egyszerű szívdobogás.

Egyetlen pillanatra, befelé mozdulva kitárul az idő kapuja. Egyetlenné olvad össze a régi fény és az új fény. Egyetlenné olvad össze a régi levegő és az új levegő. *Ez* az a fény és *ez* az a levegő, gondolja Tengo. Így már minden érthető. *Szinte* minden. Vajon miért nem tudtam eddig fölidézni ezt a szagot? Mikor ennyire egyszerű. Mikor ennyire valós a világ.

– Találkozni akartam veled – mondja Tengo Aomaménak. Hangja távoli és bizonytalan. De egészen biztosan az ő hangja.

– Én is találkozni akartam veled – mondja a kislány. Adacsi Kumiéhoz hasonlít a hangja. Nem látszik már a határvonal valóság és képzelet között. Ahogy Tengo ki akarná venni a határvonalat, megdől a tálka, és folyósán remeg az agyveleje.

Tengo megszólal:

– Korábban el kellett volna kezdenem a keresésed. De nem tudtam.

– Még most sincs késő. Te meg tudsz találni engem – mondja a kislány.

– Hogy találhatlak meg?

Nincs válasz. A feleletet nem öntik szavakba.

– De én meg tudlak találni téged – mondja Tengo.

A kislány megszólal:

– Hiszen én megtaláltalak téged.

– Megtaláltál engem?

– Találj meg! – mondja a kislány. – Amíg még van idő.

A fehér függöny hang nélkül, szélesen, puhán meglibben, mint egy kísértet, aki nem tudott idejében eltűnni. Ez volt az utolsó, amit Tengo látott.

*

Mikor magához tért, egy keskeny ágyban feküdt. A villanyt eloltották, a szobát az utcai lámpák függönyrések közt behatoló fénye világította meg kissé. Tengon póló és bokszeralsó volt. Adacsi Kumi csak a smiley-figurás pólót viselte. A hosszú póló alatt nem volt rajta alsónemű. Puha melle Tengo karjához ért.

Tengo fejében még mindig szólt a bagoly. De mostanra már az egész esti bozót benn terjeszkedett Tengóban. Egy az egyben magába fogadta az egészet.

Tengo úgy sem érzett szexuális vágyat, hogy kettesben feküdtek az ágyban a fiatal ápolónővel. Adacsi Kumi se úgy nézett ki, mint akiben különösebb szexuális vágyakozás lenne. Átölelte Tengót, és csak kuncogott. Tengo nem tudta, hogy mi ilyen vicces. Lehet, hogy valaki valahol fölmutatta a „Nevetés” feliratú táblát.

Vajon hány óra lehet? Tengo fölemelte a fejét, és próbált az órájára pillantani, de az óra sehol se volt. Adacsi Kumi hirtelen abbahagyta a nevetést, és mindkét karjával átfogta Tengo nyakát:

– Én új életre keltem, bizony! – ért meleg lehelete Tengo füléhez.

– Új életre keltél – mondta Tengo.

– Mert egyszer meghaltam.

– Egyszer meghaltál – ismételte el Tengo.

– Azon a hideg esős estén – mondta a lány.

– És miért haltál meg?

– Hogy így újra életre kelhessek.

– Új életre kelsz – mondta Tengo.

– Többé-kevésbé – súgta nagyon halkan a lány –, mindenféle formában.

Tengo eltöprengett ezen a kijelentésen. *Többé-kevésbé, mindenféle formában új életre kelni:* ez meg ugyan mit jelent?

Agyveleje folyósan nehéz volt, és mint az őstengert, megtöltötték az élet csírái. Ezek azonban sehova sem vezették Tengót.

– Vajon honnan jön el a légből szőtt gubó?

– Téves kérdés – mondta Adacsi Kumi. – Úgy, úgy!

A lány fészkelődött Tengo testén. Tengo combján érezte a lány szeméremszőrzetét. Gazdag, dús szőrzet. Olyan volt, mintha szőrzete egy része lenne annak, ahogy a lány gondolkodik.

– És vajon mi kell ahhoz, hogy új életre kelj? – kérdezte Tengo.

– Az új életre keléssel kapcsolatban az a legnagyobb probléma… – mondta az apró termetű ápolónő, mintha egy titkot fedne föl –… hogy az ember saját magáért nem képes új életre kelni. Ez csakis valaki másért lehetséges.

– Ez a *többé-kevésbé, mindenféle formában* jelentése!

– Ha felvirrad, te szépen elmész innen, Tengo! Míg el nem torlaszolják a kijáratot.

– Ha felvirrad, én szépen elmegyek innen – ismételte meg Tengo az ápolónő szavait.

Az még egyszer Tengo combjához dörzsölte gazdag szeméremszőrzetét. Mintha valami *jelet* akarna otthagyni.

– A légből szőtt gubó nem eljön valahonnan. Várhatsz rá bármennyit, nem jön el.

– És te tisztában vagy ezzel.

– Mert én egyszer meghaltam – felelte a lány. – Meghalni gyötrelmes. Sokkal gyötrelmesebb, mint képzeled, Tengo. És végtelenül magányos. Annyira magányos, hogy szinte csodálattal adózunk: nahát, hogy az ember ennyire magányos lehet. Ezt jól jegyezd meg! Csakhogy, Tengo, végül is, ha egyszer nem halunk meg, akkor új életre se kelhetünk.

– Ha egyszer nem halunk meg, akkor új életre se kelhetünk – ismételte el Tengo.

– De előfordul, hogy az ember élve néz szembe a halállal.

– Élve néz szembe a halállal – ismételte el Tengo úgy, hogy nem értette, ez meg mit jelent.

A fehér függöny továbbra is libegett a szélben. Az osztályterem levegőjében a táblatörlő szivacs és a tisztítószerek szaga keveredik. Érzik az avarégetés füstjének szaga. Valaki furulyán gyakorol. A kislány erősen szorítja Tengo kezét. Tengo altestében enyhe bizsergést érez. Erekciója azonban nincs. Az majd csak jóval később jön el. A *jóval később* szó az örökkévalóságot ígérte neki. Az örökkévalóság egy végtelenül folytatódó hosszú bot. A tálka megint megdőlt, agyveleje *folyósan* remegett.

*

Mikor felébredt, Tengo egy darabig nem tudta felidézni, hogy hol van. Időbe telt, míg a fejében végigment az előző este történésein. A virágmintás függöny hagyta réseken vakítóan beragyogtak a reggeli napsugarak, élénken csiviteltek a reggeli madarak. A szűkös ágyban nagyon kicsavarodott pózban aludt. Csoda, hogy át tudta így aludni az éjszakát. Mellette egy nő volt: arcát a párnához szorítva, mélyen aludt. Haja úgy lógott az arcába, mint reggeli harmattól nedves, egészséges nyári füvek. Adacsi Kumi, gondolta Tengo. A fiatal ápolónő, akinek nemrégen volt a huszonharmadik születésnapja. Tengo karórája az ágy mellé, a padlóra volt esve. Hét óra húsz percet mutatott. Reggel hét óra húsz percet.

Tengo, hogy föl ne ébressze az ápolónőt, csendesen kimászott az ágyból, és a függöny résein át kinézett az ablakon. Kint káposztaföld látszott. A fekete földön keményre gömbölyödve sorakoztak a káposztá k. Távolabb látszott a bozótos rész. Tengónak eszébe jutott a bagoly hangja. Tegnap este ott huhogott a bagoly. Az éjszaka bölcsessége. Tengo és az ápolónő arra a hangra fülelve hasist szívtak. Tengo combján még ott van a lány szeméremszőrzetének kemény érintése.

Tengo kiment a konyhába, csapvizet ivott a markából. Olyan szomjas volt, hogy ihatott akármennyit, nem érezte elégnek. Más

furcsát azonban ezenkívül nem érzett. A feje se fájt, kifacsartnak se érezte magát. A tudata tiszta. Csak éppen az volt a benyomása, hogy a teste túl jól szelei. Mintha csőrendszer lenne, melyet egy szakértő gyakorlott keze megtisztított. A pólós-bokszeralsós szerelésben kiment a mosdóba, hosszan vizelt. A tükörben látszó ismeretlen arc nem látszott a sajátjának. Néhány helyen felállt és összegabalyodott a haja. Borotválkoznia is kell.

Visszament a hálószobába, és begyűjtötte a ruháját. Levetett ruhái összekeveredtek Adacsi Kumi levetett ruháival, mindenfelé szét voltak szóródva. Arra se tud visszaemlékezni, hogy mikor és hogyan vetkőzött le. Megtalálta jobb és bal zokniját, belebújt a farmerjába, fölvette az ingét. Közben rálépett egy óriási, olcsó gyűrűre. Fölemelte, odatette az ágy fejénél álló asztalkára. Fölvette kerek nyakú pulóverét, kezébe kapta széldzsekijét. Meggyőződött róla, hogy zsebében ott van a pénztárcája és a kulcsa. Az ápolónő egész a füléig felhúzott takaróval, mélyen aludt. Még a lélegzete se hallatszott. Föl kellene ébreszteni vajon? Mert ugye, bár valószínűleg semmi nem történt, azért egy éjszakára mégiscsak osztoztak az ágyon. Úgy gondolta, köszönés nélkül eltűnni ellentmond az illemnek. De a lány annyira mélyen alszik, és azt mondta, hogy ma nem dolgozik. Különben is, ugyan mit csinálnának kettesben azután, hogy fölkeltette?

A telefon mellett talált egy jegyzettömböt meg egy golyóstollat. „Köszönöm a tegnap estét. Jól éreztem magam. Visszamentem a szállásomra. Tengo” – Írta. Odaírta az időpontot is. Az üzenetet az ágy fejénél álló asztalkán hagyta, nehezéknek rátette az előbb talált gyűrűt. Aztán belebújt kitaposott edzőcipőjébe, és elindult.

Egy darabig gyalogolt, akkor ráakadt egy buszmegállóra, úgy öt perc várakozás után jött is egy busz, ami az állomáshoz közlekedett. Zajos középiskolás fiúkkal-lányokkal együtt elment a busszal a végállomásig. A szálló személyzete semmit se szólt arra, hogy Tengo reggel nyolc után, borostától sötétlő arccal jön haza. Úgy tűnt, számukra ez nem különösebben szokatlan. Egy szó nélkül, gyorsan elkészítették a reggelijét.

Tengo, míg a meleg reggelit ette és teáját itta, felidézte az előző este történteket. A három ápolónő invitálására elment egy barbecue-étterembe. Aztán betértek egy közeli bárba, karaokéztak. Felment Adacsi Kumi lakására, és egy bagoly huhogását hallgatva Indiában termett hasist szívott. Agyvelejét meleg, folyós rizskásának érezte. Egyszer csak azt vette észre, hogy az általános iskola osztálytermében van, méghozzá télen, a terem szagát szagolja, és Aomaméval beszélget. Aztán Adacsi Kumi a halálról és az új életre kelésről beszélt neki az ágyban. Volt egy téves kérdés, volt egy többértelmű válasz. A bozótban egyre huhogott a bagoly, az emberek nevettek egy tévéműsorban.

Az emlékei itt-ott hiányosak voltak. Kiesett néhány *összekötő* rész. A megmaradt részeket mégis meglepően élénken fel tudta idézni. Minden egyes kiejtett szóra vissza tudott emlékezni. Tengo emlékezett rá, hogy mit mondott Adacsi Kumi a vége felé. Az jó tanács volt, és figyelmeztetés volt.

– Ha felvirrad, te szépen elmész innen, Tengo! Míg el nem torlaszolják a kijáratot.

Tényleg lehet, hogy itt az ideje távozni. Azért kért szabadságot a munkahelyén és jött el ebbe a városba, hogy megint láthassa a tízéves Aomamét a légből szőtt gubó belsejében. Aztán majdnem két hétig mindennap elment az intézetbe, és felolvasott az apjának. Ám a légből szőtt gubó nem jelent meg. Cserébe, mikor szinte már feladta, Adacsi Kumi egy más típusú víziót készített elő a számára. Tengo abban megint találkozhatott a kislány Aomaméval és beszélhetett vele. Találj meg engem, amíg még van idő, mondta Aomame. Illetve, lehetséges, hogy valójában Adacsi Kumi mondta. Képtelenség elkülöníteni. De mindegy is, hogy melyikük. Adacsi Kumi egyszer meghalt, majd új életre kelt. Nem saját magáért, hanem valaki másért. Tengo úgy döntött, hogy első körben egy az egyben elhiszi, amit hallott. Mert fontos, hogy elhiggye. Valószínűleg.

Ez itt a macskák városa. Van, amit csak itt találhat meg. Ezért szállt vonatra, és jött ide. Csakhogy mindenben, amit itt talál, rizikó rejlik. És ha hisz Adacsi Kumi útmutatásának, akkor az a rizikó a

halálos fajtából való. Bal hüvelyke bizsergése mondja, hogy valami gonosz közeleg.

Lassan vissza kell mennie Tokióba. Míg el nem torlaszolják a kijáratot, míg a vonat megáll az állomáson. De előtte be kell mennie az intézetbe. Muszáj az apjával találkoznia, és elköszönnie tőle. És van valami, amiről meg kell bizonyosodnia.

10 | **USIKAVA**
Kikezdhetetlen bizonyítékokat gyűjtök

Usikava kiment Icsikavába. Úgy érezte, nagyon messzire fog utazni, valójában azonban Icsikava város ott van rögtön a folyón túl, ahogy beléptünk Csiba megyébe, és nem is olyan sok idő Tokió központjából. Az állomásnál taxiba ült, és bemondta az általános iskola nevét. Valamivel egy után ért oda. Az ebédszünetnek vége volt, már tartottak a délutáni órák. A zeneteremből kórus hallatszott ki, az udvaron focimeccs zajlott a testnevelésóra keretén belül. A gyerekek kiabálva rúgták a labdát.

Usikavának nem voltak jó emlékei az általános iskoláról. A testnevelés nem volt az erőssége, különösen a labdajátékokban volt ügyetlen. Kicsi volt, lassú, a szeme meg kancsal. Meg aztán eleve nincs érzéke a sporthoz. A testnevelésóra igazi rémálom volt. A többi tantárgy nagyon jól ment neki. A feje se volt rossz, és rendesen tanult is (éppen ezért tudta letenni jogi szakvizsgáját huszonöt évesen). Ám a környezetében senki sem szerette, és nem is tisztelték. Ennek egyik oka valószínűleg az volt, hogy ügyetlen volt a sportban. Persze az arcberendezésével is baj volt. Gyerekkorától fogva hatalmas felületű volt az arca, sanda a tekintete, torz a fejformája. Húsos ajkának mindkét széle lelógott, és úgy nézett ki, mintha bármely pillanatban el akarna csöppenni a nyála (csak így nézett ki, valójában soha nem csöppent el). Haja összevissza göndörödött. Nem olyan külső, ami szimpátiát ébresztene az emberekben.

Általános iskolás korában alig beszélt. Pedig tudta, hogy ha kell, jó a beszélőkéje. Csak hát senki nem volt körülötte, akivel baráti beszélgetést folytathatott volna, és arra se kapott lehetőséget, hogy szónoki képességeit csillogtassa mások előtt. Így aztán mindig csukva tartotta a száját. Továbbá arra szoktatta magát, hogy figyelmesen hallgassa mások mondanivalóját — legyen az bármi. Arra törekedett, hogy abból kinyerjen valamit. Ez a szokás végül

hasznos eszköznek bizonyult. Alkalmazása által számos értékes igazságot felfedezett. A világot benépesítő emberek többsége nem képes arra, hogy a saját fejével gondolkodjon – ez egyike volt az Usikava felfedezte „értékes igazságoknak”. És azok hallgatják meg legkevésbé, hogy mit mondanak mások, akik nem gondolkodnak a saját fejükkel.

A lényeg, hogy Usikava nem szívesen emlékezett az általános iskolai napokra. Ha csak arra gondolt, hogy most épp egy általános iskolába igyekszik, elborult a kedve. Lehet, hogy Szaitama megye és Csiba megye más, de az általános iskolák, azok az egész országban mindenütt ugyanolyanok. Ugyanúgy néznek ki, ugyanolyan elvek alapján működnek. Ám Usikava ennek ellenére direkt eljött ebbe az icsikavai általánosba. Ez nagyon fontos volt, másra nem tudta volna rábízni. Fölhívta az iskola titkárságát, és megbeszélték, hogy fél kettőkor találkozik az iskolában az illetékessel.

*

Az igazgatóhelyettes apró termetű nő volt, ránézésre a negyvenes évei közepén járt. Vékony, kellemes arcú, szépen öltözött. Igazgatóhelyettes? – csóválta a fejét Usikava. Ezt a szót még sose hallotta. Persze ő már nagyon régen járt általános iskolába. Azóta nyilván sok minden megváltozott. A nőnek, úgy látszik, sokféle emberrel kellett életében foglalkoznia, mert Usikava átlagosnak nehezen nevezhető külseje láttán sem mutatott különösebb meglepetést. De lehet, hogy egyszerűen csak udvarias. Egy szép tiszta tárgyalószobába vezette, hellyel kínálta a vendéget. Ő maga is leült a szemben levő székre, és elmosolyodott. Mintha azt kérdezné, hogy akkor micsoda vidám dolgokról beszélgethetnénk most mi ketten.

Usikavának a nőről eszébe jutott egy általános iskolai osztálytársnője. Szép volt, jó osztályzatai voltak, kedves volt, felelősségteljes. Jó nevelést kapott, ügyesen zongorázott. A tanárok is kedvelték. Usikava órák alatt sokszor elnézte azt a kislányt. Főleg a hátát. De egyszer sem beszélt vele.

– Jól hallom, hogy iskolánk egyik végzett tanulójával kapcsolatban végez adatgyűjtést? – kérdezte az igazgatóhelyettes asszony.

– Ezzel kellett volna kezdenem – felelte Usikava, és átnyújtotta névjegyét. Ugyanolyat, mint amilyet Tengónak is adott. „Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság”. „Az igazgatótanács főállású tagja” – ez van beosztásként rányomtatva. Usikava a nőnek előadta szinte ugyanazt a kitalált történetet, amit régebben Tengónak. Hogy Kavana Tengo, aki ebben az általános iskolában végzett, esélyes jelölt a társaság ösztöndíjára. Hogy teljesen általános irányú adatgyűjtést végez vele kapcsolatban.

– Ez nagyszerű hír – mondta mosolyogva az igazgatóhelyettes asszony. – Iskolánk számára is megtiszteltetés. Ha van valami, amiben segíthetünk, örömmel együttműködünk.

– Jó lenne, ha személyesen beszélhetnék Kavana úrról azzal a tanárral, akihez járt – mondta Usikava.

– Utánanézek. Mivel ez húsz évvel ezelőtt volt, lehet, hogy ez a tanár már nem dolgozik.

– Köszönöm szépen – felelte Usikava. – Továbbá, ha esetleg lehetséges, megnézne, kérem, még valamit?

– Miről lenne szó?

– Valószínűleg a Kavana úrral azonos évfolyamra járnia kellett egy Aomame Maszami nevű lánynak. Utánanézne, kérem, annak, hogy Kavana úr és Aomame kisasszony jártak-e valaha egy osztályba?

Az igazgatóhelyettes asszony kissé gyanakvó arcot vágott:

– És Aomaménak valami köze van Kavana Tengo jelen ösztöndíjához?

– Nem, nem erről van szó. Csak arról, hogy Kavana úr egyik művében szerepel egy feltehetően Aomame kisasszonyról mintázott személy, és a magunk részéről úgy érezzük, erre vonatkozóan tisztáznunk szükséges néhány kérdést. Nem túlságosan bonyolult ügy. Csakis formai kérdés.

– Vagy úgy – húzta föl egész kicsit szépen formázott szája mindkét szélét az igazgatóhelyettes asszony. – Ám, és gondolom, tisztában van ezzel, a magánéletre vonatkozó adatokat bizonyos témákban nem tudjuk rendelkezésre bocsátani. Ilyen témák az érdemjegyek vagy a családi körülmények.

– Ezzel tökéletesen tisztában vagyok. Mi a magunk részéről azt szeretnénk tudni, hogy a kislány ténylegesen egy osztályba járt-e Kavana úrral vagy sem. És ha igen, nagyon megköszönnénk, ha meg tudnák adni az osztályfőnökük nevét és elérhetőségét.

– Értem. Ha csak erről van szó, az feltehetően nem probléma. Aomamét mondott, ugye?

– Igen. A zöld és a bab írásjegyével. Elég ritka név.

Usikava a noteszéből származó jegyzetlapra golyóstollal leírta az Aomame Maszami nevet, és odaadta az igazgatóhelyettes asszonynak. A nő átvette a papírfecnit, és miután pár másodpercig nézegette, az asztalon heverő dosszié zsebébe dugta.

– Megtenné, hogy vár egy kicsit? Megnézem a dokumentumainkban. A nyilvánosságra hozható információkat lefénymásoltatom a személyzettel.

– Igazán sajnálom, hogy gondot okozok, pedig nyilván rengeteg dolguk van – köszönte meg Usikava.

Az igazgatóhelyettes asszony kiment a szobából, szépen hullámzott utána a lapszoknyája széle. A tartása is jó volt, a járása is szép. A frizurája is elegáns. Szépen múlnak felette az évek. Usikava visszaült a székre, és a magával hozott zsebkiadású könyv olvasásával múlatta az időt.

*

Tizenöt perccel később visszajött az igazgatóhelyettes asszony. Barna színű irodai borítékot fogott a melléhez.

– Úgy tűnik, Kavana Tengo nagyon tehetséges gyerek volt! Osztályzatai mindig a legjobbak között voltak, de sportolóként is

kiváló eredményeket ért el. Különösen a számtan, vagyis a matematika volt az erőssége, már általános iskolásként közép-iskolás szintű feladatokat oldott meg. Versenyeket is nyert, és még újságokban is cikkeztek róla mint gyerekzseniről.

– Elismerésre méltó! – mondta Usikava.

Az igazgatóhelyettes asszony így szólt:

– De milyen furcsa, nem? Mármint az, hogy annak idején matematikai csodagyerekként ismerték, felnőttként pedig az irodalom terén mutatkozik tehetségesnek.

– A gazdag képesség, akár a gazdag vízfolyás, nyilván sokféle irányban talál magának utat. Jelenleg matematikatanárként dolgozik, és közben regényeket ír.

– Nahát – mondta az igazgatóhelyettes asszony, tetszetős ívbe görbítve szemöldökét. – Ehhez képest Aomame Maszamiról nagyon keveset sikerült kiderítenem. Ötödikes korában átment egy másik iskolába. Mivel egy Tokió Adacsi kerületében élő rokona fogadta be, egy ottani általános iskolába került át. Kavana Tengóval harmadikos és negyedikes korukban egy osztályba jártak.

Ahogy sejtettem, gondolta Usikava. Kettejük között tényleg volt kapcsolat.

– Osztályfőnökük egy Óta nevű tanárnő volt. Óta Tosie. Jelenleg Narasino város egy általános iskolájában dolgozik.

– Ha felveszem a kapcsolatot azzal az iskolával, talán tudunk is találkozni.

– Már szóltam a tanárnőnek – mondta kicsit elmosolyodva az igazgatóhelyettes asszony. – Azt mondta, ha ilyesmiről van szó, nagy örömmel találkozik Usikava úrral.

– Igazán nagyon köszönöm – hálálkodott Usikava. A hölgy nemcsak szép, hanem a munkájában is gyors.

Az igazgatóhelyettes asszony saját névjegyének hátuljára fölírta a tanárnő nevét, valamint munkahelyének, a Cudanuma Általános

Iskolának a telefonszámát, és átnyújtotta Usikavának. Az gondosan eltette a névjegyet a tárcájába.

– Úgy tudom, Aomame kisasszonynál a vallással kapcsolatos körülmények is fölmerültek – mondta. – Ez bennünket aggaszt egy egészen kicsit.

Az igazgatóhelyettes asszony összehúzta szemöldökét, ettől szeme sarkában apró ránc jelent meg. Csakis a körültekintő önfegyelmet gyakorló középkorú nők képesek ilyen, árnyalatnyi jelentéseket hordozó, intelligens és vonzó ráncokat szerezni.

– Elnézését kérem, de ez egy azon kérdések közül, melyeket nem áll módunkban itt megvitatni.

– Ó, hogy ez a magánéletre vonatkozó kérdés? – kérdezősködött Usikava.

– Pontosan. És hát azon belül is a vallásra vonatkozó.

– De ha találkozom Óta tanárnővel, talán megtudhatok valamit ezekről a körülményekről, ugye.

Az igazgatóhelyettes asszony épp csak egy kicsit balra húzta az állát, és jelentőségteljes mosoly jelent meg a szája szélén:

– Abba, amit Óta tanárnő *magánemberként* mond el önnek, nekünk nincs beleszólásunk.

Usikava fölállt, udvarias köszönetét mondott az igazgatóhelyettes asszonynak. Az átnyújtotta neki az iratokat tartalmazó irodai borítékot:

– Itt találja a másolatokat azokról az iratokról, melyeket át tudunk adni. Az iratok Kavana Tengóra vonatkoznak. Aomaméról is van egy kevés. Remélem, hasznosnak találja majd őket.

– Sokat segített. Nagyon hálás vagyok a kedvességéért.

– Ha az ösztöndíj ügyében megtudja az eredményt, kérem, értesítsen! Mert ez iskolánk számára is megtiszteltetés.

– Magam meg vagyok győződve arról, hogy kedvező eredmény születik – mondta Usikava. – Néhányszor találkoztam Kavana úrral, valódi tehetséggel bíró, nagy jövő előtt álló fiatalember.

*

Icsikava állomásnál Usikava beugrott egy kifőzdébe, gyorsan megebédelt, és azalatt átfutotta a borítékban található iratokat. Köztük volt Tengo és Aomame kivonatos iskolalátogatási igazolása. A boríték tartalmazta még Tengo tanulmányi téren és a sportot illetően szerzett elismeréseinek listáját. Úgy tűnik, valóban kiemelkedően tehetséges diák volt. Számára valószínűleg egyszer sem volt rémálom az iskola. Egy matematikaversenyen elért győzelméről szóló újságcikk fénymásolatát is betették. A régi cikkben nem túl jól kivehetően, de a kisfiú Tengo arca is látszott.

Miután végzett az ebéddel, Usikava fölhívta a Cudanuma Általános Iskolát. Beszélt Óta Tosie tanárnővel, megállapodtak, hogy négykor találkoznak az iskolában. Abban az időpontban szerintem nyugodtan tudunk beszélgetni, mondta a nő.

Akkor is, ha munka, egy nap alatt két általános iskolát felkeresni, hát ez mégiscsak… sóhajtott Usikava. Már a gondolattól is elromlik a kedve. De már megvan a gyümölcse annak, hogy direkt eljött idáig. Kiderült, hogy Tengo meg Aomame általános iskolás korukban két évig ugyanabba az osztályba jártak. Ez óriási előrelépés.

Tengo segített Fukada Erikón, irodalmi alkotássá formálta a *Légből szőtt gubót,* és bestsellert csinált belőle. Aomame a Hotel Okura egy szobájában észrevétlenül megölte Fukada Tamocut, Fukada Eriko apját. Úgy tűnik, kettejük cselekvéseinek közös célja az Előfutár vallási közösség támadása. Lehet, hogy együttműködés is volt köztük. Józan ésszel elgondolva: kellett lennie.

De annak a párosnak az Előfutárból ezt egyelőre jobb nem elmesélni. Usikava nem szereti apránként adagolni az információt. Azzal szeret előrukkolni, hogy „Kérem szépen, a helyzet a következő…”, persze miután minden adatot összeszedett, precízen ellenőrizte a tényállást, és kikezdhetetlen bizonyítékokat gyűjtött

össze. Gyakorló ügyvéd kora óta megvan benne ez a színpadias vonás. Megalázkodik, elaltatja a másik fél gyanakvását, és amikor a dolgok a végkifejlethez közelednek, előrukkol a *kemény* igazsággal, és fordít a meneten.

Míg a vonattal Cudanuma felé tartott, Usikava fejben felállított néhány hipotézist.

Tengo és Aomame között talán férfi-nő kapcsolat van. Nem valószínű, hogy tízéves koruk óta szerelmespár lennének, de annak lehetősége fennáll, hogy az általános iskola elvégzése után találkoztak valahol, és közel kerültek egymáshoz. És ők ketten valamilyen körülmény miatt – az nem világos, hogy mi ez a körülmény – egyesítették erőiket az Előfutár vallási közösség összezúzására. Ez volt az egyik hipotézise.

Ám Usikava nem találta nyomát, hogy Tengo szerelmi viszonyt folytatna Aomaméval. Tengo rendszeres szexuális kapcsolatot tartott fenn egy tíz évvel idősebb férjes asszonnyal. Márpedig a fickó az a típus, aki biztosan nem feküdne le rendszeresen más nőkkel, ha intim viszonyban lenne Aomaméval. Nem az az ember, aki ilyen ügyességekre képes. Usikava korábban két hétig vizsgálta Tengo mozgásának mintáit. Hetente három napon matematikát tanít az előkészítőben, a többi napon általában a lakásába húzódik. Biztos a regényét írja. Az alkalmankénti bevásárlások és séták kivételével szinte egyáltalán nem mozdul ki. Egyszerű, puritán életmód. Átlátható, és nincsenek benne értelmezhetetlen pontok. Usikava sehogy se tudta elképzelni, hogy Tengónak köze lenne egy gyilkossággal is járó összeesküvéshez.

Sőt, inkább magánjellegű szimpátiát érzett Tengo iránt, aki sallangmentes, egyenes természetű fiatalember. Erős benne az önállóságra való hajlam, nem támaszkodik másokra. Mint az gyakran megesik a nagydarab emberekkel, néha lassan kapcsol, de sunnyogó, rafinált vonásai nincsenek. Az a típus, aki egyenesen halad előre a döntései mentén. Ügyvédként vagy brókerként biztosan nem lenne túl sikeres. Azonnal elgáncsolná valaki, és egy sorsdöntő ponton biztosan orra esne. Matematikatanárként vagy

regényíróként azonban biztos egész jól elboldogul. Nem társasági ember, és a beszélőkéje se jó, de egy bizonyos nőtípus kedveli. Hogy rövidre zárjuk: Usikavával pont ellentétes alkatú ember.

Ehhez képest Aomaméról Usikava tulajdonképpen semmit nem tud. Csak annyival van tisztában, hogy a Tanúk Gyülekezete buzgó hívőinek családjába született, és attól fogva, hogy az eszét tudta, bevonták a térítésbe. Amikor az általános iskola ötödik osztályába járt, eldobta a hitet, és Adacsi kerületben élő rokonok vették magukhoz. Valószínűleg nem bírta tovább. Szerencsére kiválóak a fizikai képességei, úgyhogy középiskolában végig a softballcsapat erőssége volt. Felfigyeltek rá. Ennek köszönhetően ösztöndíjat kapott, és bekerülhetett a testnevelési egyetemre. Usikava ezekhez az adatokhoz hozzájutott. Arról azonban fogalma sincs, hogy Aomame milyen természet, hogy gondolkodik, milyen erősségei és hiányosságai vannak, vagy milyen a magánélete. Ami Usikava kezében van, az nem több, mint egy adag önéletrajzszagú tény.

Ám ahogy fejben egymás mellé rakta Aomame és Tengo életútját, rájött, hogy van ott néhány közös pont. Először is, nem lehetett valami boldog a gyerekkoruk. Aomaménak hittérítő utakon kellett járnia a várost az anyja mellett. Házról házra mennek és becsöngetnek. Ezt a Tanúk Gyülekezetéhez tartozó minden gyerekkel csináltatják. Tengo apja meg az NHK díjbeszedője volt. Ez megint csak olyan munka, melynek során lakásról lakásra kell járni. Vajon az apa is maga után húzta a gyerekét, hasonlóan a Tanúk Gyülekezete-tag anyához? Lehet, hogy igen. Én Tengo apja helyében biztos így tettem volna. Aki gyerekkel jelenik meg, az eredményesebben tudja beszedni a pénzt, és gyermekfelvigyázóra se kell költenie. Dupla haszon! De Tengónak ez biztos nem volt kellemes élmény. Még az is meglehet, hogy a két gyerek elment egymás mellett az icsikavai utcákon.

Továbbá, mind Tengo, mind Aomame, amint kezdtek kicsit fölnőni, erőfeszítéseket tettek, sportösztöndíjat szereztek, és megpróbáltak minél messzebb távolodni a szüleiktől. Mindketten valóban kiemelkedő sportolók voltak. Bizonyára eleve jó adottságokkal

rendelkeztek. Ám a körülmények miatt *muszáj volt kiemelkedőnek lenniük.* Sportolóként az emberek elismerésére szert tenni és jó eredményeket elérni: ez számukra jószerivel az egyetlen eszköz volt az önállósághoz. Értékes útlevél az önfenntartáshoz. Máshogy gondolkodtak, mint az átlagos tizenéves fiúk-lányok, és máshogy álltak a világhoz.

Ha jól meggondoljuk, Usikava is hasonló helyzetben volt. Az ő családja tehetős volt, tehát ösztöndíjra se volt szüksége, és zsebpénzben se szenvedett hiányt. Ám azért, hogy elit egyetemre kerüljön, aztán átmenjen a jogi szakvizsgán, halálra kellett tanulnia magát. Ugyanúgy volt, mint Tengo és Aomame. Nem ért rá összevissza bulizni, mint az osztálytársai. Minden evilági örömet eldobott – ámbár ezek nem tűntek könnyen megszerezhetőnek, ha törekedni akart is volna rájuk –, és csak a tanulásnak szentelte magát. Lelke szinte szétszakadt az alsóbbrendűség és a felsőbbrendűség érzése között. Sokszor gondolta, hogy lényegében olyan, mint Raszkolnyikov, aki nem találkozott össze Szonyával.

Na de az mindegy, hogy vele mi van. Most már kár is ilyesmiken rágódni. Térjünk vissza Tengóhoz és Aomaméhoz!

Ha esetleg Tengo és Aomame valahol véletlenül összetalálkoztak és beszéltek húszéves koruk után, biztos meglepődtek, hogy milyen sok közös van bennük. Nyilván bőven volt miről beszélniük. És lehet, hogy akkor férfiként és nőként erős vonzalmat éreztek egymás iránt. Usikava élénken el tudta képzelni ezt a képet. Sorsszerű találkozás. A legcsodálatosabb románc.

Létrejött-e vajon ez a találkozás? Megszületett-e a románc? Usikava ezt persze már nem tudta. De jobban összeáll a kép, ha úgy képzeljük, hogy találkoztak. Akkor létrejöhetett köztük az összefogás, és belefoghattak az Előfutár elleni támadásba. Tengo tollal, Aomame valószínűleg egy speciális technika alkalmazásával, más-más módon. Usikava azonban sehogy se tudott megbarátkozni ezzel a hipotézissel. A kép ugyan összeáll, de nincs meggyőző ereje.

Ha Tengo és Aomame között ilyen szoros kapcsolat jött volna létre, lehetetlen, hogy az ne derüljön ki. A sorsszerű találkozásokból megfelelő sorsszerű következmények szoktak születni, és olyan nincs, hogy az ilyesmin ne akadjon meg Usikava figyelmes szeme. Meglehet, hogy Aomame el tudná ezeket rejteni. De Tengo aztán nem.

Usikava alapvetően elméletek fölállításából él. Amíg ezek nem nyertek bizonyítást, nem mozdul el előre. Ugyanakkor azonban saját természetes megérzéseiben is bízik. És arra a forgatókönyvre vonatkozóan, hogy Tengo és Aomame egy összeesküvés alapján cselekszenek, megérzései a fejüket ingatták. Kicsit, de konokul. Talán egyáltalán nem is tudnak egymásról. Kettejük azonos időben létrejött kötődése az Előfutárhoz talán csak a *véletlen* műve.

Még úgy is, hogy ez szinte elképzelhetetlen véletlen, Usikava megérzéseivel inkább ez a hipotézis állt összhangban, és nem az összeesküvés-elmélet. Ők ketten más-más indíttatásból és más cél érdekében, más oldalról, de *véletlenül* azonos időben mértek súlyos csapást az Előfutárra. Itt két, különböző úton kiformálódott cselekménynszál fut egymás mellett.

Ám elfogad-e vajon szó nélkül az Előfutár csapata egy ilyen kényelmes kis hipotézist? Biztos, hogy nem, vélekedett Usikava. Egykettőre lecsapnának az összeesküvés elméletére. Az ugyebár egy olyan banda, amelyik nagyon is szereti az összeesküvéseket. Mielőtt átadja nekik az elsődleges információkat, még sokkal több kikezdhetetlen bizonyítékot kell gyűjtenie. Mert azok nélkül esetleg éppen hogy félrevezeti őket, és abból még neki magának is kára származna.

Az Icsikavából Cudanumába tartó vonaton végig ilyesmiken gondolkodott. Úgy tűnik, észre se vette, de közben fintorgott meg sóhajtozott, meg a levegőbe bámult. A szemközti ülésről egy általános iskolás lány furcsálkodó tekintettel nézett rá. Hogy zavarát elrejtse, Usikava más arcot vágott, és tenyerével végigsimított kopaszodó fején. Úgy tűnt azonban, hogy ez a mozdulat éppen hogy

elijesztette a kislányt, mert Nisifunabasi állomás előtt hirtelen fölpattant az ülésről, és fürge léptekkel eltűnt valamerre.

*

Óta Tosie tanárnővel egy osztályteremben beszélt. A tanárnő úgy az ötvenes évei közepén járhatott. Megjelenése már-már csodálatos kontrasztot alkotott az icsikavai általános iskola elegáns igazgatóhelyettes asszonyáéval. Alacsony volt és tömzsi, hátulról elnézve olyan furán járt, mint valami rákféle. Fémkeretes, kicsi szemüveget hordott, a két szemöldöke közötti rész széles volt és lapos, és apró, pihés szőr fedte. Gyapjúkosztümjéből – nem lehetett megállapítani, hogy mikor gyárthatták, ami mindegy is, mert talán már akkor kiment a divatból, amikor varrták – halványan molyirtó szaga áradt. A kosztüm rózsaszín volt, de fura rózsaszín, melybe mintha hibás szín keveredett volna. Bizonyára elegáns, nyugodt árnyalatot akartak létrehozni, de a szándék nem teljesült, ez egy feszengő, rejtőzködő, önfeladó rózsaszín lett. Ennek köszönhetően a kosztüm nyakánál kikandikáló vadonatúj fehér blúz is úgy nézett ki, mint halottvirrasztásra betévedt részvétlen látogató. A tanárnő ősz szálakkal vegyes, száraz haja műanyag csattal volt összefogva, láthatóan csak sebtében. Keze-lába húsos volt, rövid ujjain egyetlen gyűrűt sem hordott. Nyakán három vékony ránc húzódott jól láthatóan, mint az élet bevéste árkok. Bár az is lehet, hogy azok három beteljesült kívánság nyomai. Usikava azonban inkább azt feltételezte, hogy mégsem.

A tanárnő az általános harmadik osztályától az iskola befejezéséig volt Tengo osztályfőnöke. Kétévenként átalakítják az osztályokat, de Tengo véletlenül négy évig az övé volt. Aomame harmadikos és negyedikes korában, csak két évig járt hozzá.

– Jól emlékszem Kavana Tengóra – mondta a tanárnő.

Szelíd megjelenéséhez képest a hangja meglepően tiszta és fiatalos volt. Olyan hang, amely bizonyosan eljut a zajos osztályterem sarkába is. Foglalkozása: emberek nevelése, ámult el Usikava. Minden bizonnyal nagyszerű tanár.

– Kavana Tengo minden tekintetben kiemelkedő tanuló volt. Huszonöt év alatt sok iskolában, számtalan gyereket tanítottam, de sohasem találkoztam olyan csodálatos képességű tanulóval. Akármit bíztak rá, kiemelkedő volt benne. Jó természete is volt, és megvoltak benne egy vezető képességei. Olyan embernek látszott, aki bármilyen területre megy tovább, elismerést fog szerezni magának. Általános iskolás korában mindenképpen a számtan, a matematika terén tűnt ki, de egyáltalán nem lep meg az sem, ha az irodalmat választotta.

– Édesapja, ha igaz, az NHK díjbeszedőjeként dolgozott.

– Így van – felelt a tanárnő.

– Az érintettől úgy hallottam, hogy meglehetősen szigorú apa volt – mondta Usikava. Ez persze puszta találgatás volt.

– Így igaz – vágta rá bizonytalankodás nélkül a tanárnő. – Némely tekintetben nagyon szigorú édesapa volt. Büszke volt a munkájára, ami természetesen nagyszerű, de időnként megterhelte ezzel Tengót.

Usikava ügyesen fűzte a szót, és kiszedte a tanárnőből a történet részleteit. Ő ebben volt a legjobb. Hagyni, hogy a másik fél a lehető legoldottabban beszéljen. A tanárnő elmesélte, hogy Tengo ötödikes korában megszökött otthonról, mert utálta, hogy hétvégenként követnie kell apját a díjbeszedő körutakra. „Nem is annyira megszökött otthonról, valójában olyan, mintha elkergették volna”, tette hozzá. Szóval Tengónak tényleg el kellett járnia apjával a díjakat beszedni, gondolta magában Usikava. És ez nem kis lelki teher volt a kisfiú Tengo számára. Pont, ahogy gondolta.

A tanárnő egy éjszakára befogadta Tengót, akinek nem volt hova mennie. Takarót vett elő a kisfiúnak, reggelit csinált neki. Másnap késő délután felkereste az apát, és hosszas magyarázkodás árán meggyőzte. Erről úgy mesélt, mintha saját életének legtündöklőbb epizódjáról beszélne. Azt is elmondta, hogy amikor Tengo középiskolás volt, véletlenül összefutottak egy koncerten. És hogy Tengo milyen remekül játszott ott az üstdobon.

– Janáček *Sinfoniettá*ja. Nem könnyű darab. És Tengo néhány héttel azelőttig soha nem is nyúlt ehhez a hangszerhez! De beugró timpanistaként színpadra állt, és csodálatosan jól megoldotta a feladatot. Csak csodának tudom tartani.

Usikava elámult: hiszen ez a nő szíve legmélyéből szereti Tengót! Szinte feltétel nélkül. Vajon milyen érzés lehet, ha valaki ilyen mélyen szeret bennünket?

– Aomame Maszami kisasszonyra emlékszik? – kérdezte meg.

– Aomaméra is jól emlékszem – felelte a tanárnő. Hangjában azonban, nem úgy, mint mikor Tengóról beszélt, nem érződött öröm. Hangjának tónusa vagy kétegységnyit visszaesett a skálán.

– Ritka név, nem igaz? – mondta Usikava.

– Igen, meglehetősen ritka név. De nemcsak a neve miatt emlékszem rá jól.

Rövid csend állt be.

– A család a Tanúk Gyülekezetének buzgó hívője volt – tapogatózott Usikava.

– Köztünk marad, amit most mondok? – kérdezte a tanárnő.

– Hogyne. Természetesen nem adom ki senkinek.

A nő bólintott:

– Icsikava városban a Tanúk Gyülekezete nagy területi központtal rendelkezik. Az én osztályaimban is volt néhány gyerek, aki hozzájuk tartozott. Egy tanár szempontjából nézve itt megvoltak a kényes kérdések, és ezekre minden esetben oda kellett figyelni. Ám olyan buzgó hívőket, mint Aomame szülei, sehol nem lehetett találni.

– Vagyis nem voltak kompromisszumképesek.

A tanárnő, mint akiben föltörnek az emlékek, kicsit az ajkába harapott:

– Így van. Rendkívül szigorúan betartották a szabályokat, és a gyerekeiktől is ugyanezt a szigort követelték. Emiatt Aomame szükségszerűen elszigetelődött az osztályban.

– Tehát bizonyos értelemben különleges eset volt.

– Különleges eset volt – ismerte el a tanárnő. – A gyereket természetesen nem terheli felelősség. Ha felelőst akarunk keresni, akkor az az emberek lelkén eluralkodó intolerancia.

A tanárnő mesélt Aomaméról. A többi gyerek nagyrészt tudomást se vett róla. Amennyire lehetett, úgy kezelték, mint aki *ott sincs.* Idegen elem volt, fura szabályokkal előhozakodó, mindenkit zavaró elem. Ez volt az osztály egységes véleménye. Ez ellen Aomame úgy védte magát, hogy a lehető legnagyobb mértékben észrevétlenné próbált válni.

– A magam részéről minden lehetségest elkövettem. Ám a gyerekek meglepően erősen összezártak, és hát Aomame is megtette a magáét, szinte olyanná vált, mint egy kísértet. Mostanában már szakértő pszichológusra lehet bízni az ilyen eseteket. Akkoriban azonban nem létezett hasonló rendszer. Én még fiatal voltam, és minden erőm elment arra, hogy összefogjam az osztályt. Bár ez nyilván úgy hangzik, mintha kifogásokat keresnék.

Usikava értette, amit a tanárnő mond. Az általános iskolai tanárok munkája nagyon kemény. És ami a gyerekek között történik, azt részben kénytelenek ráhagyni a gyerekekre.

– Az elmélyült hit és az intolerancia ugyanannak a dolognak a színe és a visszája. Ezzel nemigen lehet mit kezdeni – mondta Usikava.

– Pontosan, ahogy mondja – felelte a tanárnő. – De egy másik szinten biztos tehettem volna valamit. Néhányszor megpróbáltam beszélni Aomaméval. Ő azonban szinte nem is válaszolt. Erős akarattal bírt, ha egyszer eldöntött valamit, abból nem engedett. Jó feje is volt. Kiváló felfogóképességgel rendelkezett, és tudásvággyal is. De szigorúan fegyelmezte és visszafogta magát, hogy mindez ne

derüljön ki. *Nem feltűnni* – valószínűleg ez volt az egyetlen eszköze önmaga védelmezésére. Ha átlagos környezetben élt volna, bizonyára belőle is kiváló tanuló válik. Mindez még most visszagondolva is rendkívül sajnálatos.

– A szülőkkel beszélt?

A tanárnő bólintott:

– Többször is. Néhányszor megjelentek tiltakozni az iskolában, azzal, hogy a hitük üldözése folyik. Én olyankor kértem őket, segítsenek, hogy Aomame egy kicsit jobban be tudjon illeszkedni az osztályba. Hogy csak egy kicsit, de lazítsanak a szabályokon. Hiábavaló volt. A szülők mindennél fontosabbnak tartották hitük előírásainak szigorú betartását. Számukra a boldogság a Paradicsomba jutás, az evilági élet puszta átmenet. Csakhogy ez a felnőttek világának logikája. Azt sajnos nem értették meg, hogy egy felnövekvőben lévő gyerek számára menynyire fájdalmas és mennyi végzetes sérülést hagy maga után, ha az osztályban mindenki átnéz rajta és kiközösíti.

Usikava elmondta a tanárnőnek, hogy Aomame az egyetemen és a munkahelyén a softballcsapat erősségeként tűnt ki, jelenleg pedig egy elit sportklub tehetséges edzője. Ha egész pontosak akarunk lenni, akkor éppenséggel csak *volt* nem sokkal ezelőttig, de ennyire nem kell ebbe belemenni.

– Jaj de jó – mondta a tanárnő. Arcán megjelent egy kis pirosság. – Szépen felnőtt, saját lábára állt, és jól megvan. Megnyugodtam, hogy ezt hallom.

– Nos, lenne egy teljesen más kérdésem – mondta Usikava ártatlan mosollyal. – Lehetséges az, hogy általános iskolás korukban Kavana Tengo úr és Aomame kisasszony barátok voltak?

A tanárnő összekulcsolta két kezét, és egy darabig gondolkodott:

– Még az is lehetséges, hogy így volt. Én azonban nem láttam ilyen pillanatot, és nem is hallottam róla. Egy biztos: azt elég nehéz elképzelni, hogy abból az osztályból akárki is baráti viszonyban lett

volna Aomaméval a gyerekek közül. Az lehet, hogy Tengo segítő kezet nyújtott Aomaménak. Mert jószívű, felelősségtudattal teli gyerek volt. De ha esetleg előfordult is ilyen, Aomame biztos nem tárta ki olyan könnyen a szívét. Ahogy a sziklára tapadt osztriga héja se nyílik ki egykönnyen.

A tanárnő itt elhallgatott, aztán hozzátette:

– Nagyon sajnálom, hogy csak így tudom mondani, de én akkor semmit se tudtam tenni. Mint az imént elmondtam, tapasztalatom is alig volt, és nem voltam elég kompetens.

– Az előbbieket értsem úgy, hogy ha esetleg Kavana úr és Aomame kisasszony baráti kapcsolatba kerülnek, annak nagy lett volna a visszhangja az osztályban, és elképzelhetetlen, hogy nem jut a tanárnő fülébe?

A tanárnő bólintott:

– A toleranciahiány mindkét oldalon megvolt.

Usikava köszönetét mondott:

– Nagyon sokat segített ezzel a beszélgetéssel.

– Remélem, hogy Aomame története nem jelent majd akadályt az ösztöndíj ügyében – aggódott a tanárnő. – Hogy az osztályban ilyen probléma jelentkezett, az feltétlenül csak az osztályfőnök, vagyis az én felelősségem. Nem Tengo, és nem is Aomame hibája.

Usikava a fejét rázta:

– Fölösleges az aggodalma. Én pusztán csak felmérem a mű keletkezésének hátterét. Mint tudja, az olyan kérdések, melyekhez a vallásnak is köze van, bizony összetettek. Kavana úrnak kiemelkedő, hatalmas tehetsége van, hamarosan bizonyára nevet szerez magának.

Erre a tanárnő elégedetten elmosolyodott. Apró szeme visszatükrözte a napfényt, és olyan fényesen ragyogott, mint gleccser egy távoli hegyoldalon. A gyerek Tengóra emlékszik vissza,

gondolta Usikava. Már húszéves történet, számára mégis biztos olyan, mintha tegnap történt volna.

Míg az iskola bejáratának közelében a Cudanuma állomás felé közlekedő buszra várt, Usikava saját általános iskolai tanárairól gondolkodott. Vajon emlékeznek-e rá? Ha emlékeznek is, a rá visszaemlékező szemükben egész biztosan nem jelenik meg kedves fény.

A körülmények, melyekre fény derült, egybevágtak Usikava hipotézisével. Tengo volt az osztályban a legjobb tanuló. Népszerű is volt. Aomame elszigetelődött, és az osztályból senki nem vett róla tudomást. Szinte esély se volt rá, hogy Tengo és Aomame összebarátkozzanak. Túlságosan különbözött a helyzetük. Aztán Aomame ötödikes korában átment egy másik általános iskolába. Kettejük kapcsolata itt megszakad.

Ha általános iskolás korukból valami közöset akarunk keresni kettejük közt, akkor csak az adódik, hogy szándékuk ellenére kénytelenek voltak szüleik szavának engedelmeskedni. Lehet, hogy a térítés meg a díjbeszedés teljesen más, de szüleik attól még mindkét gyereket kényszerrel keresztülhúzták a városon. Helyzetük az osztályban tökéletesen eltért. Azonban valószínűleg mindketten ugyanúgy magányosak voltak, és bizonyára ugyanolyan erősen kerestek *valamit.* Olyan *valamit,* ami feltétel nélkül elfogadja és magához öleli őket. Usikava el tudta képzelni azt a lelkiállapotot. Azért, mert bizonyos értelemben ez az ő lelkiállapota is volt.

*

Nos tehát, gondolta Usikava. Letelepedett a Cudanumából Tokió felé tartó gyorsvonat ülésére, és összefonta a karját. Nos tehát, akkor most mihez kezdjek? Sikerült kideríteni, hogy Tengo meg Aomame között van néhány kapcsolódási pont. Érdekes kapcsolódási pontok! Sajnos azonban jelen pillanatban nem úgy áll a helyzet, hogy ezek konkrétan bármit is bizonyítanának.

Magas kőfal mered előttem. Három ajtó van rajta. Ki kell választanom az egyiket. Mindegyik ajtón áll egy felirat. Az egyiken

„Tengo”, a másikon „Aomame”, a harmadikon „az azabui öreg hölgy”. Aomame szó szerint úgy felszívódott, mint a füst. Egyetlen nyom se maradt utána. Az azabui Fűzfa-rezidenciát olyan szigorúan őrzik, mint egy banki széfet. Ott sincs mit keresgélni. Mely esetben csak egy ajtó maradt.

Nos, úgy tűnik, ezután egy ideig Tengónkra leszek tapadva, gondolta Usikava. Más választás nincs. Ez remek példa a „kizárásos alapon” logikájára. Szinte osztogatni szeretné az ember a járókelőknek, takaros pamflet formájában. Látják, kérem, hölgyeim és uraim? – ezt nevezzük „kizárásos alapnak”.

A kellemes fiatalembernek született Tengo. Matematikus, továbbá regényíró. Dzsúdóbajnok, továbbá általános iskolai tanár néni kedvence. Egyelőre nincs más, mint az ő szálán elindulva kibogozni a gubancot. És ez bizony egy csúnya gubanc. Usikava minél többet gondolkodik róla, annál bonyolultabbnak látja. Már kezdi úgy érezni, hogy az agyveleje lejárt szavatosságú tofuból van.

Vajon mi a helyzet Tengóval? Ő átlátja vajon a helyzetet? Ó nem, valószínűleg nem. Usikava megítélése szerint Tengo csak próbálkozik, és kerülőket tesz erre-arra. Biztos ő is össze van zavarodva, és mindenféle hipotéziseket állít fel. Ámbár Tengo született matematikus. Kiválóan tudja, hogy kell összeszedni a darabokat, és kirakni belőlük a teljes képet. És neki mint érintettnek valószínűleg több darab van a kezében, mint nekem.

Egy ideig megfigyeljük, mit csinál Kavana Tengo! Bizonyos, hogy ő elvezet majd engem *valahova.* Ha jól megy, akkor Aomame rejtekhelyére. Szorosan rátapadni valamire, mint egy parazita bojtorjánhal, és el nem engedni: ez is egy volt Usikava legügyesebben kivitelezett manőverei közül. Ha egyszer elhatározta magát, senki nem képes őt lerázni.

Mikor ezt eldöntötte, Usikava lehunyta a szemét, és kinyomta a gondolkodásgombot. Aludjunk egyet! Ma két szörnyű, Csiba megyei általános iskolában is jártam, két középkorú tanárnővel is beszéltem.

A szép igazgatóhelyettes asszonnyal, meg a rák módjára araszoló tanárnővel. Pihentetnem kell az idegeimet.

Kicsivel később hatalmas, torz feje elkezdett lassan föl-le járni a vonat zötyögésének ütemére. Mint egy vásári látványosság, embernagyságú bábué, melynek szájából bajt jósló szerencsemondó cédulák potyognak.

A vonaton elég sokan voltak, de egyetlen utas se akadt, aki Usikava mellé ült volna.

11 | **AOMAME**
Érthetetlen is, barátságtalan is

Kedd reggel Aomame sietve üzenetet ír Tamarunak. Hogy megint itt volt a pofa, aki az NHK díjbeszedőjének nevezi magát. Hogy ez a díjbeszedő kitartóan kopogtat az ajtón, és hangosan szidalmazza, nevetségessé teszi Aomamét (avagy a Takai néven ott lakó személyt). Itt egyértelműen érezhető valami eltúlzott és természetellenes. Lehet, hogy komolyan oda kellene figyelni.

Aomame a papírdarabot betette egy borítékba, a borítékot leragasztotta, és a konyhaasztalra tette. Ráírta a T kezdőbetűt. Az ellátók majd eljuttatják Tamarunak.

Valamivel déli egy előtt bement a hálószobába, bezárta az ajtót. Bebújt az ágyba, és folytatta Proustot. Pontban egykor megszólalt az ajtócsengő, csak egyetlenegyszer. Kisvártatva elfordult a zárban a kulcs, bejöttek az ellátók. Mint mindig, fürgén feltöltik a hűtőt, összeszedik a szemetet, ellenőrzik a vegyes cikkeket a polcon. Úgy tizenöt perc alatt végeznek a megszabott műveletekkel, kimennek a lakásból, becsukják az ajtót, kívülről ráfordítják a kulcsot. Utána jelzésnek még egyszer megnyomják a csengőt. Ugyanaz a menet, mint mindig.

Aomame, miután a biztonság kedvéért megvárta, hogy az óra mutatója fél kettőt mutasson, előjött a hálószobából, és bement a konyhába. A Tamarunak szánt boríték nem volt ott, az asztalon egy drogéria papírzacskóját hagyták. Aztán ott volt még a Tamaru beszerezte, *A női test enciklopédiája* című, vaskos könyv. A zacskóban háromféle, kereskedelmi forgalomban kapható terhességi teszt volt. Aomame kibontotta a dobozokat, elolvasta és összehasonlította a használati utasításokat. Mindhárom azonos volt. Azt írják, hogy amennyiben egy hétnél többet késik a menstruáció, el lehet végezni a tesztet. A megbízhatóság kilencvenöt százalékos, és ha az eredmény pozitív, vagyis terhességet jelez, akkor a lehető

legsürgősebben forduljunk szakorvoshoz. Csak a jelen teszt alapján ne vonjunk le azonnal következtetéseket. Az eredmény pusztán azt jelzi, hogy „fennáll a terhesség lehetősége”.

A tesztet egyszerű elvégezni. Egy tiszta edénybe fogjuk föl a vizeletet, merítsük bele a tesztlapot. Avagy irányítsuk a vizeletsugarat közvetlenül a tesztpálcára. Utána várjunk néhány percet. Ha kékre változik a szín, akkor terhesek vagyunk. Ha nincs színváltozás, akkor nem vagyunk terhesek. Avagy, ha a kerek ablakban két függőleges csík jelenik meg, akkor terhesek vagyunk. Ha egy csík jelenik meg, akkor nem vagyunk terhesek. Ha a részletekben eltérnek is a módszerek, az elv mindegyik tesztnél ugyanaz. Annak alapján mutatják ki a terhességet, hogy a vizelet tartalmaz-e human chorionic gonadotropin hormont.

Human chorionic gonadotropin hormon? – grimaszol nagyon Aomame. Több mint harminc éve él nőként, de eddig egyszer sem hallotta ezt a nevet. Szóval én eddig úgy éltem, hogy egy ilyen érthetetlen valami szabályozta az ivarmirigyeimet?

Belelapozott *A női test enciklopédiájá*ba.

„A humán chorionic gonadotropin hormon (hCG) a terhesség elején termelődik, segítve a sárgatest megmaradását”, állt a könyvben. „A sárgatest progeszteront és ösztrogént választ ki, védi a méhnyálkahártyát, és megakadályozza a menstruáció megindulását. A méhen belül ily módon lassan kialakul a méhlepény.

Miután héttől kilenc hét alatt létrejött a méhlepény, a sárgatest funkciója, tehát a hCG hormon funkciója is megszűnik.”

Vagyis a beágyazódástól kezdve héttől kilenc héten át termelődik. Határeset, de talán még nem túl késő tesztelni. Az kijelenthető, hogy ha pozitív lesz az eredmény, akkor Aomame biztosan terhes. Ha negatív, akkor kicsit nehezebb lesz a végkövetkeztetést levonni. Az is előfordulhat, hogy már vége van a hCG-termelődés időszakának.

Nem volt vizelési ingere. Kivett a hűtőből egy üveg ásványvizet, megivott belőle két pohárral. Így se jött meg az inger. Hát, sietségre

végül is nincs ok. Aomame törölte fejéből a terhességi teszt gondolatát, és Proust olvasására koncentrált a kanapén.

*

Három óra utánra járt, amikor vizelési ingert érzett. Egy alkalmas tégelybe fölfogta a vizeletet, belemártotta a tesztpapírt. A papír, ahogy figyelte, lassan megváltoztatta a színét, a végére élénk kékbe ment át. Autó színének se lenne rossz ez az elegáns árnyalat. Egy kis kék, nyitható tetős kocsi, hozzá illő rozsdabarna ponyvával: biztos kellemes lenne száguldani vele a kora nyári szél borzolta tengerparton. Ám amit ez a kék a Tokió közepén álló bérlakás mosdójában, a mélyülő ősz délutánján közöl, az Aomame terhességének ténye – illetve annak kilencvenöt százalékos megbízhatóságú jelzése. Aomame a mosdótükör elé áll, mereven bámulja a hosszú papírcsíkot. De bámulhatja akármennyit, a színe nem fog megváltozni.

A biztonság kedvéért kipróbálja egy másik gyártó tesztjét. Ennek a használati útmutatójában az áll, hogy „közvetlenül a pálca elejét érje a vizeletsugár”. De mivel egy darabig biztos nem lesz vizelési ingere, úgy dönt, belemártja a pálcát a tégelybe fölfogott vizeletbe. Most gyűjtötte, friss. Akár lepisili a pálcát, akár a vizeletbe mártja, nem lehet lényeges eltérés. Az eredmény ugyanaz. A műanyag pálca kerek ablakán világosan megjelenik két függőleges csík. Ez is azt mondja Aomaménak, hogy „fennáll a terhesség lehetősége”.

Kiönti a tégelyben található vizeletet a vécébe, és lehúzza. A megváltozott színű tesztcsíkot papír zsebkendőbe csomagolja és a szemetesbe dobja, a tégelyt elmossa a fürdőszobában. Aztán átmegy a konyhába, és megiszik még két pohár vizet. Holnap, egy új napon kipróbálom majd a harmadik tesztet! A három az egy jó szám. Első ütés, második ütés, lélegzetvisszafojtva várom a harmadik labdát.

Vizet forralt, forró teát készített, leült a kanapéra, tovább olvasta Proustot. Egy tányérra kirakott öt sajtos kekszet, és elrágcsálta a teához. Csendes délután. Olvasáshoz tökéletes. De hiába követte

szeme a betűket, nem ment be a fejébe, ami a papíron állt. Többször újra kellett olvasnia ugyanazt a részt. Feladta, és ahogy lehunyta a szemét, a lehúzott ponyvájú kék autót vezette, és egy tengerparti úton száguldott. Hajába belekap a tengerszagú szellő. A tengerparti úton egy közlekedési táblára két függőleges vonal van festve. Azt jelzik, hogy „Vigyázat! Fennáll a terhesség lehetősége!”

Aomame felsóhajt, és a kanapéra hajítja a könyvet.

Ő is tökéletesen tisztában volt vele, hogy a harmadik tesztet szükségtelen elvégezni. Százszor is megismételheti, ugyanaz lesz az eredmény. Időpocsékolás. A hCG továbbra is ugyanúgy fog viselkedni a méhemmel szemben. Segíti a sárgatestet, megakadályozza a menstruáció bekövetkeztét, kezdi kialakítani a méhlepényt. Én terhes vagyok. A hCG hormonom tudja. Én is tudom. Hasamban pontosan érzem valaminek a létezését. Most még kicsike. Nem több, mint egy jelzés. De végül kialakul a méhlepény, és ő nagyra nő. Tápanyagot kap tőlem, és a sötét, nehéz vízben fokozatosan, de megpihenés nélkül, egészen bizonyosan megnő.

Ez az első terhessége. Aomame körültekintő természet volt, és csak abban hitt, amit látott. Ha szexelt, feltétlenül megbizonyosodott róla, hogy a partnere óvszert húzott. Ennek az egynek az ellenőrzését még részegen se mulasztotta el. Ahogy az azabui öreg hölgynek is elmondta, mióta tízéves korában menstruálni kezdett, még egyszer sem maradt ki a vérzése. Olyan se volt, hogy akár csak két nap eltéréssel jött volna meg. Menstruációs görcsei enyhék voltak. Csak vérzik néhány napig, és kész. A sportolásban se zavarta soha.

Első menstruációja néhány hónappal az után jött meg, hogy megfogta Tengo kezét az általános iskolai tanteremben. A két esemény között világos összefüggés érezhető. Lehet, hogy Tengo kezének érintése fölrázta Aomame testét. Mikor szólt, hogy megjött az első vérzése, az anyja utálkozó arcot vágott. Mintha még egy fölösleges terhet raktak volna rá. Kicsit korán kezdődött, mondta. Aomame azonban nem törődött vele, hogy ilyet mondtak neki. Ez az

ő dolga, nem pedig az anyjáé vagy akárki másé. Ő egyes-egyedül belépett egy új világba.

És most terhes.

A petesejtjeire gondolt. A számomra előkészített négyszáz petesejt egyike (sorszám szerint pont úgy a mezőny közepéből) *szépen* megtermékenyült. Valószínűleg pont a szeptemberi, tomboló vihar estéjén. Azon az estén én egy sötét szobában megöltem egy férfit. A tarkóján keresztül beküldtem egy élesre fent tűt az agya alsó része felé. De ez a férfi teljesen más volt, mint az a néhány, akit korábban meggyilkoltam. Tisztában volt vele, hogy meg akarom ölni, és kívánta is. Én végül megadtam neki, amit kívánt. Nem büntetésből, hanem éppen hogy könyörületből. Cserébe ő megadta azt, amit én kívántam. Mély és sötét helyen köttetett alku. Azon az estén történt meg titokban a fogamzás. *Én tudom, hogy így van.*

Ezzel a kézzel elvettem egy ember életét, és szinte azzal egy időben megfogant bennem egy új élet. Talán ez is része volt az egyezségnek?

Aomame lehunyja a szemét, és abbahagyja a gondolkodást. Mikor kiürült a feje, hangtalanul beúszik oda valami. És ő észre se veszi, de egyszer csak imádkozik.

> *Tiszteletreméltó Személy a mennyekben! Tisztán fényeskedjék a te szent neved, hozd el nekünk a te királyságodat! Bocsásd meg a mi sok vétkünket, áldd meg csekélyke előrehaladásunkat. Ámen.*

Vajon miért jön a számra ilyen helyzetekben ez az ima? Mikor se a királyságban, se a Paradicsomban, se a Tiszteletreméltó Személyben, se semmi ilyesmiben nem hiszek egy fikarcnyit se. Ez a szöveg mégis a fejembe vésődött. Három- vagy négyévesen, amikor még nem is értettem rendesen, szóról szóra meg kellett jegyeznem. Ha csak egy szót is eltévesztettem, vonalzóval nagyot csaptak a kezemre. Normál esetben eltűnik szem elől, de amint történik valami, megjelenik a felszínen. Mint egy titkos tetoválás.

*

Vajon mit szólna anyám, ha megmondanám neki, hogy én szex nélkül teherbe estem? Lehet, hogy a hit súlyos meggyalázásának tartaná. Hiszen ez mégiscsak egyfajta szeplőtlen fogantatás – Aomame persze már nem szeplőtlen, de akkor is. Vagy lehet, hogy egyáltalán nem is figyelne oda. Lehet, hogy meg se hallgatná. Merthogy én rosszul sikerült ember vagyok, aki valamikor a távoli múltban kibukott az ő világából.

Próbáljunk máshogy közelíteni, gondolta Aomame. Ne akarjuk mindenképp megmagyarázni a megmagyarázhatatlant, hanem vizsgáljuk meg a helyzetet más szempontból, a rejtélyt rejtélyként elfogadva.

VAJON JÓNAK, ÖRVENDETESNEK TARTOM ÉN EZT A TERHESSÉGET? VAGY PEDIG NEM KÍVÁNTNAK, NEM HELYÉNVALÓNAK TARTOM?

Bármennyit gondolkodom, nincs eredmény. Egyelőre még a döbbenet fázisában vagyok. Tanácstalan is vagyok, meg zavarodott is. Bizonyos értelemben még kettéhasadt is. És természetesen nem tudom lazán benyelni az új helyzetet, amibe kerültem. Ugyanakkor azonban észre kellett vennie, hogy előretekintve, érdeklődéssel figyel arra a kis hőforrásra. Látni szeretné, mi történik mindazzal, ami születőben van benne. Persze bizonytalanságot és rettegést is érez. Lehet, hogy *az* valami olyasmi, ami meghaladja a képzeletét. Lehet, hogy ellenséges idegen anyag, amely fölzabálja belülről a testét. Több pesszimista eshetőség rémlett föl benne. Ám alapvetően akkor is elragadta az egészséges kíváncsiság. És akkor egyszerre csak felbukkant a fejében egy gondolat. Mint mikor hirtelen fénysugár hatol a sötétségbe.

LEHET, HOGY A GYEREK A MÉHEMBEN TENGÓÉ.

Aomame kis grimaszt vágott, és eltöprengett egy darabig ezen az eshetőségen. Na de hogy foganhattam meg én Tengo gyerekével?

Mi lenne, ha a következőképpen gondolnánk el? Azon a zavaros éjszakán, amikor annyi minden történt sorban egymás után, beindult valami működés, és Tengo valahogy képes volt a méhembe juttatni az ondóját. Villámlás és zuhatag, sötétség és gyilkosság hézagait összeöltve, nem tudni, mi módon, de létrejött egy különleges folyosó. Minden bizonnyal csak ideiglenesen. És mi jól kihasználtuk azt a folyosót. Testem megragadta ezt a lehetőséget, mohón magába fogadta Tengót, és megtermékenyült. Az én 201-es vagy 202-es számú petesejtem megszerzett egyet az ő milliónyi spermiuma közül. Egy ugyanolyan egészségeset és okosat és őszintét, mint amilyen a gazdája.

Borzasztóan vad elgondolás. Teljességgel érthetetlen. Magyarázhatná akármennyit, valószínűleg a világon senkit nem tudna meggyőzni. *Bár eleve az érthetetlen, hogy terhes vagyok.* Csakhogy ez itt az 1Q84-es év. Ebben a világban bármi megeshet.

MI VAN, HA TÉNYLEG TENGO GYEREKE? – gondolta.

A hármas számú gyorsforgalmi vészleállónak kialakított helyén azon a reggelen nem húztam meg a pisztoly ravaszát. Amikor odamentem, tényleg meg akartam halni, és a számba dugtam a pisztoly csövét. Kicsit sem féltem a haláltól. Hiszen azért halok meg, hogy megmentsem Tengót. De működésbe lépett egy erő, és letettem a meghalásról. Nagyon távolról egy hang szólongatta a nevemet. Nem azért esetleg, mert akkor már terhes voltam? Nem lehet, hogy valami szólni akart nekem a létrejött életről?

Aztán Aomaménak eszébe jutott az álombéli elegáns középkorú nő, aki kabátot terített meztelen testére. A nő kiszállt a Mercedes Coupéból, és nekem adta a könnyű, puha, tojásszín kabátot. Ő tudta! Tudta, hogy terhes vagyok. És gyengéden megvédett engem az emberek tapintatlan pillantásaitól, a hideg széltől meg mindenféle egyéb rossztól.

Ez jó jel volt.

Aomame ellazította arcizmait, újra fölvette eredeti arckifejezését. Valaki figyel rám és oltalmaz. Így gondolta. Én az 1Q84-es év

világában sem vagyok teljesen magányos. Talán.

*

A kihűlt teával a kezében odasétált az ablakhoz. Kiment a verandára, belesüllyedt a kerti székbe, úgy, hogy kívülről meg ne lássák, és a bepillantásvédő műanyag lapok közül a parkot figyelte. És próbált Tengóra gondolni. Azonban ma kivételesen nem volt képes rendesen rá gondolni. Nakano Ajumi arca jelent meg a fejében. Ajumi vidáman mosolyog. Nagyon természetes, őszinte mosoly. Az étterem asztalánál ülnek kettesben, borospohárral a kezükben. Kellemesen be vannak csípve. A kiváló burgundi elkeveredik a vérükkel, puhán körbejár a testükben, és halványbordóra festi a környező világot.

– Szerintem, Aomame – mondja Ajumi, ujjával a borospoháron körözve –, ez a világ teljesen érthetetlen is, és barátságtalan is.

– Az lehet. De ezzel nem érdemes törődni. Ennek a világnak egy pillanat alatt vége lesz – válaszolja Aomame. – És jön a királyság.

– Alig várom – mondja Ajumi.

*

Vajon miért beszéltem én akkor a királyságról, furcsálkodik Aomame. Miért hozakodtam elő hirtelen olyasmivel, amiben nem is hiszek? Azután nem sokkal később Ajumi meghalt.

Biztosan más királyság rajzolódott ki a fejemben, mint amiben a Tanúk Gyülekezete hisz. Valószínűleg egy privátabb királyság. Éppen ezért jött a szó a számra magától értetődően. De vajon milyen az a királyság, amiben én hiszek? Vajon milyen királyság eljövetelét képzelem a világ pusztulása utánra?

Puhán a hasára tette a kezét. Aztán hallgatózott. Persze akármilyen odafigyeléssel hallgatózott, semmit se hallott.

Akárhogy is, Nakano Ajumit kilökték ebből a világból. Egy sibujai szállodában mindkét csuklójára kemény és hideg bilincset zártak, egy zsinórral megfojtották (Aomame úgy tudja, a tettest még nem

találták meg). Igazságügyi boncolásra került, majd összevarrták, elvitték a hamvasztóba és elégették. Ezen a világon már nem létezik a Nakano Ajumi nevű ember. Húsa és vére is elveszett. Ő már csak a hivatalos iratok és az emlékek világában létezik.

Illetve, lehet, hogy ez mégse igaz. Lehet, hogy az 1984-es év világában még ott éldegél. Talán egyre zsörtölődve, hogy nem adnak fegyvert a kezébe, továbbra is bírságcédulákat tűzdel a tilosban parkoló autók ablaktörlője mögé. Talán a fogamzásgátlásról tart előadásokat a tokiói középiskolás lányoknak. Hogy hölgyeim, óvszer nélkül nincs behatolás!

Aomame nagyon szerette volna látni Ajumit. Ha visszamászna a gyorsforgalmi út vészlépcsőjén, és visszajutna az 1984-es év eredetileg létező világába, akkor talán megint találkozhatnának. Ott még épségben megvan Ajumi, és engem sem üldöz az Előfutár. Elmennénk abba a kis nogizakai étterembe, és burgundit iszogatnánk. Vagy ha…

VISSZAMÁSZNI A GYORSFORGALMI ÚT VÉSZLÉPCSŐJÉN?

Aomame, mintha kazettát tekerne vissza, visszamegy a gondolatmenetében. Hogy ez eddig hogy nem jutott eszembe? Amikor még egyszer le akartam mászni fentről a gyorsforgalmi út vészlépcsőjén, nem találtam meg a bejáratát. A lépcső, melynek ott kellett volna lennie az ESSO-hirdetésnél, eltűnt. De lehet, hogy a másik irányból működött volna! Nem le-, hanem felmászni kellene a lépcsőn! Újra beosonok abba az építőanyag-lerakatba ott a gyorsforgalmi út alatt, és utána az ellentétes irányba, fölfelé mászom a hármas útig. Vagyis visszamegyek a folyosón. Lehet, hogy ez a megoldás.

Ahogy ezt elgondolja, Aomame rögvest ki akarna onnan rohanni, elmenni Szangendzsajáig, és adni az ötletnek egy esélyt. Lehet, hogy működne, lehet, hogy nem. De megpróbálni mindenképp érdemes lenne. Ugyanabban a kosztümben, ugyanabban a magassarkúban föl kellene másznia azon a csupa pókháló lépcsőn.

Aomame mégis visszafojtja ezt a felindulást.

Ó nem, nem szabad, nem tehetek ilyet. Hiszen nem pontosan azért találtam rá Tengóra, mert átjöttem az 1Q84-es évbe? És most valószínűleg az ő gyerekét várom. Történjék bármi, nekem újra találkoznom kell Tengóval ebben az új világban. Szemtói szembe látnom kell őt. Legalább addig nem tűnhetek el innen. Történjék tényleg bármi.

*

Másnap délután felhívta Tamaru.

– Először is az NHK-díjbeszedőről – kezdte. – Fölhívtam az NHK kirendeltségét, és megkérdeztem. A Kóendzsi kérdéses körzetéért felelős díjbeszedőjük azt mondja, nem emlékszik olyasmire, hogy a 303-as lakás ajtaján kopogott volna. Korábban meggyőződött róla, hogy a díj banki átutalással történő, automatikus befizetését igazoló matrica ki van ragasztva az ajtóra. És azt mondja, kezdjük ott, hogy ha van csengő, akkor nem szokott direkt bekopogtatni. Attól csak megfájdulna a keze. Továbbá, ő egy másik területet járt be azon a napon, amikor az a díjbeszedő megjelent nálad. A hallottak alapján nem tudom elképzelni, hogy hazudna. Tizenöt éve dolgozó veterán, kitartásáról és nyugalmáról ismert.

– Vagyis – mondta Aomame.

– Vagyis megnő annak az esélye, hogy aki nálad járt, az nem valódi díjbeszedő. Úgy tűnik, valaki úgy kopogtat az ajtódon, hogy az NHK díjbeszedőjének adja ki magát. Akivel telefonon beszéltem, az is erre gyanakodott. Ha áldíjbeszedők jelennek meg, az az NHK számára is kellemetlen. Ez a felelős azt mondta, ha lehet, találkozni szeretne veled, és közvetlenül hallani a részletekről. Természetesen visszautasítottam. Azzal, hogy tényleges kár nem keletkezett, és nem akarjuk a dolgot felfújni.

– Akkor a pofa talán pszichiátriai eset, vagy engem üldöz?

– Nem hinném, hogy azok, akik téged üldöznek, ilyen módszerrel élnének. Semmi haszna sincs, sőt éppen ellenkezőleg, csak fölkelti a gyanakvásodat.

– De ha esetleg lelki betegsége van, vajon miért választotta pont ezt az ajtót? Hiszen olyan sok más ajtó van! Arra is vigyázok, hogy ne szűrődjön ki fény, és zajt se csapok. Mindig behúzom a függönyt, kintre nem teregetek. Ennek ellenére a pofa pont ezt a lakást választotta arra, hogy kopogtasson. Tudja, hogy itt rejtőzöm. Mindenesetre állítja, hogy tudja. És valamiképp ki akarja nyittatni velem az ajtót.

– Szerinted megint visszajön?

– Nem tudom. De ha el van szánva, hogy kinyittatja velem az ajtót, akkor addig fog idejárni, míg ki nem nyílik, vagy nem?

– És ez nyugtalanít téged.

– Nem nyugtalanít – felelte Aomame. – Egyszerűen csak nem tetszik.

– Természetesen nekem se tetszik. Egyáltalán nem tetszik. De ettől még nem hívhatjuk ki se az NHK-t, se a rendőrséget, ha a pasas megint megjelenne. Én meg hiába indulnék el azonnal a hívásodra, mire odaérnék, valószínűleg már hűlt helye lenne.

– Szerintem egyedül is tudom kezelni – mondta Aomame. – Annyi az egész, hogy akárhogy ingerel, nem nyitok ajtót.

– Valószínűleg minden lehetséges eszköz bevetésével ingerelni fog.

– Valószínűleg – értett egyet Aomame.

Tamaru röviden megköszörülte a torkát, majd témát váltott:

– Megérkeztek a tesztek?

– Pozitív – mondta tömören Aomame.

– Szóval talált, süllyedt.

– Így van. Kétféle teszttel kipróbáltam, az eredmény ugyanaz.

Csend áll be. Olyan csend, mint litográfiához használt lapé, melybe még nem karcoltak betűket.

– Egészen biztos? – kérdezte Tamaru.

– Én ezt az elejétől fogva tudtam. A teszt pusztán csak megerősítette.

Tamaru egy darabig ujjbegyével simogatta azt a néma litográfiás lapot.

– Most pedig fel kell tennem egy őszinte kérdést – szólalt meg. – Meg akarod szülni? Vagy elintézed valahogy?

– Nem *intézem el.*

– Vagyis megszülöd.

– Ha minden simán megy, akkor jövő júniusban vagy júliusban fogok szülni.

Tamaru fejben egyszerű számolást végez:

– Ebben az esetben nekünk is változtatnunk kell néhány tervünkön.

– Elnézést kérek.

– Nincs miért bocsánatot kérned – felelte Tamaru. – Bármilyenek is a körülményei, minden nőnek joga van gyereket szülni, és ezt a jogát minden erővel meg kell védelmezni.

– Mint egy emberi jogi nyilatkozat – mondta Aomame.

– A nyomaték kedvéért még egyszer megkérdem: akkor fogalmad sincs, ki az apa?

– Június óta senkivel sem volt szexuális kapcsolatom.

– Szóval mint valami szeplőtlen fogantatás?

– Ha ezt mondanám, feldühíteném a vallás terén érdekelteket.

– Ha valami nem átlagosat csinálsz, feltétlenül feldühítesz valakit, ez minden téren érvényes – mondta Tamaru. – Viszont, ha terhes vagy, akkor a lehető leghamarabb szakorvoshoz kell fordulnod. És nem töltheted a terhességed teljes idejét abba a lakásba zárva.

Aomame felsóhajtott:

– Hadd maradjak év végéig! Nem lesz velem gond.

Tamaru egy időre elcsendesedett. Aztán megszólalt:

– Év végéig maradhatsz. Ahogy a múltkor megígértem. De jövő év elején azonnal át kell költöznöd egy kevésbé veszélyes helyre, ahol orvosi ellátáshoz is könnyen hozzájuthatsz. Ezt felfogtad, ugye?

– Megértettem – feleli Aomame. Azonban nem érzi magában a meggyőződést. Hogy leszek képes továbbállni innen, ha esetleg nem találkozom Tengóval?

– Egyszer teherbe ejtettem egy nőt – mondta Tamaru.

Aomame egy darabig szóhoz se jutott:

– Hogyan? De hát…

– Úgy van. Meleg vagyok. Olyan, akinél ez nem vita tárgya. Régen is az voltam, most is az vagyok. Minden bizonnyal ezután is az leszek.

– Mégis teherbe esett egy nő.

– Mindenki követ el hibákat – felelte Tamaru. A szavaiban azonban nem érződött humor. – A részleteket engedelmeddel kihagynám, de fiatalkoromban történt. A lényeg, hogy csak egyetlenegyszer, puff, szépen beletaláltam.

– És a nővel mi lett?

– Nem tudom – felelte Tamaru.

– Nem?

– A terhesség hatodik hónapjáig tudom. Azután nem.

– A hatodik hónapban már lehetetlen az abortusz.

– Én is így tudom.

– Vagyis a gyerek jó eséllyel megszületett – mondta erre Aomame.

– Minden bizonnyal.

– És ha megszületett, nem lett volna jó látni?

– Nem érdekel különösebben – mondta rá Tamaru habozás nélkül. – Máshogy alakult az életem. Na és te? Várod, hogy megláthasd a gyereked?

Aomame ezen elgondolkodott:

– Mivel engem is eldobtak a szüleim kicsi koromban, elképzelni se tudom, hogy milyen az, ha valakinek saját gyereke van. Nincs meg a helyes modell.

– Mégis világra akarod hozni azt a gyereket. Egy ellentmondásokkal teli, erőszakos világra.

– Mert én a szeretetet keresem – felelte Aomame. – De nem a gyerekem és saját magam közötti szeretetet. Arra a szintre még nem jutottam el.

– De ahhoz a szeretethez a gyereknek is köze van.

– Minden bizonnyal. Valamilyen módon mindenképp.

– De ha esetleg tévedsz ebben, ha a gyereknek még sincs köze ahhoz a szeretethez, melyet keresel, akkor az a gyerek sérülni fog. Ugyanúgy, mint mi.

– Ez előfordulhat. De úgy érzem, hogy nem így lesz. Megérzés.

– Minden tiszteletem a megérzéseké – felelte Tamaru. – Ám ha az én egyszer megszületett erre a világra, csakis az erkölcs letéteményeseként tud élni. Ezt jól vésd az eszedbe!

– Ki mondta ezt?

– Wittgenstein.

– Eszembe vésem – felelte Aomame. – Ha az a gyerek megszületett, most hány éves?

Tamaru fejszámolást végzett:

– Tizenhét.

– Tizenhét – képzelte el Aomame a tizenhét éves fiút vagy pedig lányt mint az erkölcs letéteményesét.

– Az előbbieket átadom a főnökasszonynak – mondta Tamaru.

– Nagyon szeretne közvetlenül beszélni veled. Csakhogy, mint már többször elmondtam, én nem nagyon örülök ennek, biztonsági szempontokból. A technikailag lehetséges intézkedéseket megtettük, de a telefon akkor is meglehetősen veszélyes eszköze a kommunikációnak.

– Tudom.

– Ám a hölgyet nagyon erősen foglalkoztatja, hogy mi sül ki ebből a történetből, és aggódik miattad.

– Ezt is tudom. És hálás vagyok érte.

– Valószínűleg okosabb lenne megbíznod benne, és hallgatni a tanácsára. Nagyon bölcs ember.

– Igaz – ismerte el Aomame.

Ám emellett neki ki kell élesítenie az érzékeit, és meg kell védenie saját magát. Az azabui öreg hölgy valóban nagyon bölcs ember. Óriási, valódi ereje is van. De ő se tudhat mindent. Hogy 1Q84 milyen elvek alapján működik, arról valószínűleg neki sincs fogalma. És bizonyára azt se vette észre, hogy az égen két hold lebeg.

*

Miután letette a telefont, Aomame végighevert a kanapén, és aludt vagy fél órát. Rövid és mély álma volt. Álmodni álmodott, de álma olyan volt, mint egy üres tér. Ő ebben a térben gondolkodik. Annak hófehér lapjára láthatatlan tintával szöveget ír. Mikor felébredt, homályos, de mégis furcsán egyértelmű elképzelés volt a fejében. Én megszülöm ezt a gyereket. A kicsi gond nélkül megérkezik erre a világra. Tamaru definíciója alapján megkerülhetetlenül az erkölcs letéteményeseként.

Aomame hasára tette a tenyerét, és hallgatózott. Még semmit nem hall. Egyelőre.

12 | **TENGO**
Lazulóban a világ rendje

Miután befejezte a reggelit, Tengo lezuhanyozott. Hajat mosott, a mosdónál megborotválkozott. Átöltözött kimosott, száradni kitett ruháiba. Aztán elindult, az állomás kis üzletében vett egy reggeli lapot, beugrott egy környékbeli cukrászdába, és ivott egy forró feketét.

Az újságban nem talált semmi különöset, ami felkeltette volna az érdeklődését. A világ meglehetősen unalmas és sótlan hely volt, legalábbis az aznapi újság alapján. Úgy érezte, tisztára mintha az egy héttel azelőtti híreket olvasná újra, pedig ez itt a mai újság. Összehajtogatta, aztán a karórájára nézett. Fél tíz van, az intézetben tízkor kezdődik a látogatás.

Az előkészületek a hazautazáshoz könnyen mentek. Eleve nem volt sok csomagja. Néhány váltás ruha, tisztálkodószerek, pár könyv, egy kötegnyi előrevonalazott papír, nagyjából ennyi. Befért egyetlen zsákvászon hátizsákba. Tengo a vállára kapta a zsákot, kifizette a szállót, az állomás előtt fölszállt egy buszra, és elment az intézetbe. Már tél eleje volt. Szinte alig akad valaki, aki kora reggel kimenne a tengerpartra. Az intézet előtti buszmegállóban is csak ő szállt le.

Az intézet előterében, mint mindig, beírta érkezésének időpontját meg a nevét a látogatók könyvébe. A recepción egy fiatal nővér ült, akit látott már néha. Keze-lába borzasztó vékony és hosszú, szája szélén mosoly játszik, úgy néz ki, mint az erdő turistaösvényeiről tájékoztatást nyújtó, jóindulatú pók. Ezen a helyen általában a szemüveges, középkorú Tamura nővér ül, de ma reggel nem látni. Tengo ettől egy kicsit megnyugodott. Rettegett, hogy esetleg kap valami jelentőségteljes megjegyzést azzal kapcsolatban, hogy tegnap este hazakísérte Adacsi Kumit. A hajába golyóstollat tűző Ómura nővért se lehetett látni. Lehet, hogy nyom nélkül

beszippantotta őket a föld, és eltűntek. Mint a három boszorkány a *Macbeth*ben.

Ilyesmi persze lehetetlen. Adacsi Kumi ma nem dolgozik, de a másik két nő azt mondta, hogy jön munkába, mint egyébként. Most véletlenül biztos másutt akadt dolguk.

Tengo fellépcsőzött apja első emeleti szobájába. Két könnyedet kopogott, és kinyitotta az ajtót. Az apja az ágyban feküdt és aludt, a megszokott pózban. Karjába infúziós cső, húgycsövébe katéter van vezetve. Tegnaphoz képest semmi változás. Az ablak csukva, a függöny behúzva. A szoba levegője nyomott, nehéz és mozdulatlan. Gyógyszereknek, meg a vázában álló virágnak, meg a beteg leheletének, meg ürüléknek, meg az élet egyéb jelenségeinek mindenféle szaga keveredik össze kibogozhatatlanul. Akkor is, ha hanyatló erejű életről van szó, és akkor is, ha hosszú ideje tart az eszméletlenség, az anyagcsere alapműködéseiben nincs változás. Az apja még a vízválasztó innenső oldalán van, és az, hogy él, más szóval azt jelenti, hogy mindenféle szagot bocsát ki magából.

Mikor a kórterembe lépett, Tengo első dolga volt egyenesen átvágni a túlsó végére, széthúzni a függönyt, és szélesre tárni az ablakot. Kellemes reggel van. Muszáj kiszellőztetni. Ha csípős is egy kicsit a kinti levegő, azért hideg még nincs. A szobába besütött a nap, a tengerről érkező szél lebegtette a függönyt. Egy sirály magát a szélre bízva, lábait szépen behúzva siklott a fenyőliget fölött. A villanydrótokra egy csapat veréb telepedett, folyton helyet változtatva, mintha egy kottát írna át újra meg újra. Egy higanylámpa tetejére óriási csőrű varjú ült, és figyelmesen körültekintve azon gondolkodott, hogy na, akkor most mihez kezdjek. A messzi magasban néhány felhőcsík lebegett. Olyan nagyon messze és olyan nagyon magasan, hogy az emberi működéshez nem tartozó, rendkívül absztrakt elgondolásnak látszottak.

Tengo a betegnek háttal elbámulta egy darabig ezt a képet. Élő és élettelen. Mozgó és mozdulatlan. Az ablakból ugyanaz a látvány tárul fel, mint mindig. Semmi nincs, ami újnak tűnne. A világnak muszáj előrehaladnia, szóval mindenesetre halad előre. Csupán

megbízhatóan ellátja a ráosztott szerepet, mint egy olcsó ébresztőóra. Tengo pedig, hogy csak egy kicsit is, de kitolja az egyenes szembenézést apjával, céltalanul bámulta ezt a látványt. De persze nem bámulhatja örökké.

Végül elhatározta magát, és leereszkedett az ágy melletti székre. Apja hanyatt feküdt, arca a mennyezet felé fordítva, szeme lehunyva. A nyakáig fölhúzott paplan tökéletesen sima rajta. Szeme mélyen beesve. Mintha kihullott volna onnan egy alkatrész, a szemüreg többé nem bírná megtartani a szemgolyót, és teljesen beomlott volna. Ha apja esetleg kinyitná is a szemét, egész biztosan olyan kép tárulna elé, mintha egy gödör mélyéből nézne föl a világra.

– Apa – szólította meg Tengo.

Az apja nem válaszolt. Hirtelen elállt a szobába befújó szél, a függöny bágyadtan lógott le. Olyan emberre emlékeztetett, akinek műveletvégzés közben hirtelen eszébe jutott valami más fontos teendő. Kicsivel később, mintha összeszedte volna magát, ismét feltámadt a gyenge szél.

– Mindjárt indulok vissza Tokióba – mondta Tengo. – Mert nem lehetek örökké itt. A munkahelyemen se tudok ennél több szabadságot kivenni. És bár a mindennapi életem nem valami nagy szám, azért megvan a magam mindennapi élete.

Apja arca kicsit borostás volt. Két- vagy háromnapos borosta lehet. A nővérek elektromos borotvával meg szokták borotválni, de nem mindennap. Fele-fele arányban keveredik az ősz és a fekete szőrzet. Apja még csak hatvannégy éves, de sokkal többnek látszik. Mintha valaki figyelmetlenségből összekeverte és előreküldte volna életének dossziéját.

– Míg itt voltam, te végül nem ébredtél föl. De az orvos azt mondja, a fizikai erőd még nem fogyott el teljesen. Hogy bámulatos mértékben megtartottad szinte az eredeti egészségi állapotod.

Tengo elhallgatott egy kicsit, várta, hogy szavai leülepedjenek a másikban.

– Nem tudom, hogy a hangom eljut-e a füledhez. Akkor is, ha rezgéseket okoz a dobhártyádon, a mögötte lévő utak talán el vannak vágva. Vagy lehet, hogy a szavaim eljutnak a tudatodhoz, de nem tudsz rájuk válaszolni. Ezt én nem tudom. De amikor beszéltem hozzád meg olvastam neked, abból indultam ki, hogy a hangom eljut hozzád. Mert ha ezt nem feltételezem az elején, akkor nincs értelme hozzád beszélnem, és ha semmit nem tudok mondani neked, akkor nincs értelme itt lennem. Ezenkívül, bár nem tudom jól elmagyarázni, de mintha az lenne az érzésem, hogy amit mondok, abból, ha nem is az egész, de legalábbis a lényeg eljut hozzád.

Válasz nincs.

– Amit most fogok mondani, az talán őrülten hangzik. De én most visszamegyek Tokióba, és nem tudom, mikor tudok legközelebb eljönni. Úgyhogy mindenesetre kimondom, ami a fejemben jár, úgy, ahogy van. Nyugodtan nevess ki, ha azt gondolod, hogy ez hülyeség. Természetesen csak ha képes vagy nevetni.

Tengo lélegzetnyi szünetet tartott, és az apja arcát tanulmányozta. Válasz persze nincs.

– A tested itt hever kómában. Elvesztetted a tudatod és az érzékeid, gépek segítségével tartanak életben. Élő halott, az orvos valami ilyet mondott. Persze finomabban fejezte ki magát. Orvosi szempontból valószínűleg erről van szó. De nem lehet, hogy ez pusztán csak egy *álca?* Nem lehet, hogy te *valójában* nem vesztetted el a tudatod? Nem lehet, hogy a tested itt hagytad kómában, a tudatodat meg átköltöztetted valahova, és ott szépen eléldegélsz? Nekem végig ez volt a benyomásom. Ez persze csak egy *érzés.*

Csend.

– Tisztában vagyok vele, hogy ez vad elképzelés. Ha elmondanám valakinek, nyilván azt gondolná, hogy hallucinálok. De nekem muszáj ezt gondolnom. Biztos elvesztetted érdeklődésedet ez iránt a világ iránt. Reményvesztett lettél, kiábrándult, és minden érdeklődés kipusztult belőled. Ezért kihajítottad a valóságos tested, és úgy

döntöttél, átköltözöl egy másik helyre, és ott egy másik életet fogsz élni, nem? Valószínűleg egy saját magadon belül létező világban.

Megint csend.

– Szabadságot vettem ki, eljöttem ebbe a városba, szobát béreltem egy szállóban, mindennap eljöttem ide látogatóba, és beszéltem hozzád. Ez lassan két hete megy. De nekem ezzel nemcsak az volt a célom, hogy téged látogassalak vagy ápoljalak. Azt is meg akartam tudni, hogy én honnan jöttem, hova tartozik a bennem folyó vér. De ez most már teljesen mindegy. Mindegy, hogy a vérem hova tartozik és hova nem, én én vagyok. Te pedig az én *apám vagy.* Arra jutottam, jól van ez így. Nem tudom, hogy ezt nevezhetjük-e kiegyezésnek. Lehet, hogy én saját magammal egyeztem ki. Lehet, hogy erről van szó.

Tengo mélyet lélegzett. Halkabban folytatta:

– Nyáron még tudatodnál voltál. Elég zavarosan, de a tudatod még tudatként funkcionált. Akkor én ebben a szobában újra találkoztam egy lánnyal. Miután téged elvittek a vizsgálóba, ő eljött *ide.* Illetve valószínűleg az alakmása jött el. Én pedig azért tértem vissza ebbe a városba és maradtam sokáig, mert azt gondoltam, hogy ismét találkozhatom vele. Ez az ittlétem igazi oka.

Tengo felsóhajtott, összetette két tenyerét a térdén.

– De nem jelent meg. Ami őt idehozta, az egy légből szőtt gubó volt, egy kapszulaféle, amiben feküdt. Ha mindent elmagyaráznék, az hosszúra nyúlna, de a légből szőtt gubó a fantázia terméke, egy képzeletbeli tárgy. Csakhogy többé már nem képzeletbeli. Bizonytalanná vált a határ a valóságos világ és a képzelet között. Az égen két hold lebeg. És az is a fikció világából került át ide.

Tengo az apja arcára pillantott. Követi vajon a beszélgetés iramát?

– Ha ilyen összefüggésben gondoljuk meg, akkor abban sincs semmi csodálatos, ha te leválasztottad a tudatodat a testedről, átköltöztetted egy másik világba, és ott szabadon jársz-kelsz. És amint az imént is mondtam, én érzek itt valami furcsát. Azt, hogy te

esetleg *valóban ezt műveled.* Például elmész az én lakásomhoz Kóendzsibe, és bekopogtatsz az ajtón. Érted, mire gondolok, ugye? Azt mondod, hogy az NHK díjbeszedője vagy, kitartóan kopogtatsz, telekiabálod a folyosót ijesztgetésekkel. Ahogy régen az icsikavai beszedő körutakon tetted elég sokszor.

Mintha a szoba légnyomása megváltozott volna egy parányit. Az ablak tárva-nyitva volt, hang alig hallatszott be rajta, csak a verebek csiripeltek néha, mintha hirtelen kedvük támadt volna rá.

– A lakásomban, Tokióban ott van most egy kislány. Nem a barátnőm vagy ilyesmi. Csak annyi, hogy összejött neki mindenféle, és egy darabig nálam húzza meg magát. Ez a lány telefonon mondta nekem, hogy pár napja megjelent egy NHK-díjbeszedő. Elmesélte, miket kiabált és mit művelt az a férfi kint a folyosón, egyre az ajtón kopogtatva. És mindaz szinte csodálatosan pontosan megegyezett a te régi módszereiddel. A lány pontosan ugyanazokat a mondatokat hallotta, melyekre én is emlékszem. Melyeket, ha lehetne, úgy szeretnék elfelejteni, ahogy vannak. És én azon gondolkodom, hogy az a díjbeszedő nem te vagy-e valójában. Tévedek vajon?

Tengo úgy harminc másodpercre elhallgatott. Apjának azonban egy szempillája se moccant.

– Én csak egyetlenegyet szeretnék: azt, hogy többet ne kopogtass az ajtón. Nekem nincs tévém. Azok a napok pedig, melyeken együtt jártunk díjat beszedni, réges-rég véget értek. Azt hiszem, ebben már megegyeztünk. A tanárnőm jelenlétében. A neve nem jut eszembe, de ő volt az osztályfőnököm, az a szemüveges, picike tanárnő. Emlékszel, ugye? Úgyhogy szeretném, ha többet nem kopogtatnál az ajtómon. Nemcsak az enyémen nem. Azt szeretném, ha semmilyen más ajtón sem kopogtatnál. Te már nem vagy az NHK díjbeszedője, és nincs jogod ilyesmivel rettegésben tartani az embereket.

Tengo felállt a székről, az ablakhoz ment, kinézett. Vastag pulóvert viselő, mankós öreg haladt a szélfogó liget előtt. Biztosan sétál. Ősz hajú, magas, jó tartású. Járása azonban esetlen. Olyan volt, mintha

elfelejtette volna, hogy kell járni, és most nagy nehezen eszébe idézve haladna egy-egy lépést előre. Tengo elnézte egy darabig. Az öreg lassan átvágott a kerten, befordult az épület sarkánál és eltűnt. Úgy látszott, nem tudta jól felidézni, hogyan kell járni. Tengo visszafordult az apjához.

– Egyáltalán nem hibáztatlak. Jogod van oda vinni a tudatodat, ahova akarod. Ez a te életed, a te tudatod. Megvan, mit tartasz helyesnek, biztosan azt ülteted át a gyakorlatba. Lehet, hogy nekem nincs jogom ebbe beleszólni. De te már *nem vagy az NHK díjbeszedője!* Ezért többé nem adhatod ki magad annak! Nem segít rajtad, ha ilyesmit művelsz.

Tengo az ablakpárkányhoz támaszkodott, és a szavakat kereste a szűkös szoba terében.

– Hogy milyen volt az életed, milyen örömök és szomorúságok voltak benne, azt én nem tudom. De ha maradt is a végére valami beteljesületlen, azt nem keresheted mások lakásának ajtaja előtt. Akkor sem, ha számodra az a leginkább ismerős hely, és a legprofibban űzött foglalkozás.

Tengo elhallgatott, az apja arcát figyelte.

– Azt szeretném, ha többet senki ajtaján nem kopogtatnál. Én csak ezt kérem tőled, apa. Most már mennem kell. Mindennap eljöttem ide, beszéltem hozzád és könyvet olvastam neked, míg eszméletlenül feküdtél. És legalábbis részben kiegyeztünk. Méghozzá ebben a valóságos világban, ténylegesen. Lehet, hogy nem tetszik, de jobb, ha ismét visszatérsz *ide.* Mert te ehhez a helyhez tartozol.

Tengo fölemelte a táskáját, a vállára vette:

– Én most már megyek.

Az apja szó nélkül, egyetlen moccanás nélkül, csendben csukva tartotta a szemét. Ugyanúgy, mint mindig. De olyan volt, mintha megfontolna valamit. Tengo visszafojtotta lélegzetét, és nagyon

figyelt erre a benyomásra. Azt várta, hogy apja talán hirtelen kinyitja a szemét és felül. Ilyesmi azonban nem történt.

A pókszerűen hosszú kezű-lábú nővér még mindig ott ült a recepción. Mellére „Tamaki” feliratú műanyag névtábla volt tűzve.

– Indulok vissza Tokióba – jelentette Tengo Tamaki nővérnek.

– Nagyon sajnálom, hogy édesapja nem tért eszméletére, amíg ön itt volt – mondta vigasztalóan a nővér. – De bizonyára örömmel töltötte volna el, ha tudja, hogy ilyen sokáig itt volt nála.

Tengónak erre semmi jó válasz nem jutott eszébe.

– Kérem, adja át üdvözletemet a többi nővérnek! Mindent nagyon köszönök.

Tengo végül a szemüveges Tamura nővérrel se találkozott. A hajába golyóstollat tűző, nagy mellű Ómura nővérrel se találkozott. Emiatt egy kis szomorúságot is érzett. Kiváló ápolónők voltak, és kedvesen viselkedtek Tengóval. Bár talán jobb is volt, hogy nem találkoztak. Mert akárhogy nézzük, Tengo egyes-egymagában meglépni készül a macskák városából.

*

Mikor a vonat elindult Csikura állomásról, eszébe jutott az Adacsi Kumi lakásán töltött éjszaka. Ha belegondolunk, csak tegnap történt. A díszes Tiffany-lámpa, a kényelmetlen kanapé, a szomszéd lakásból áthallatszó nevetős tévéműsor. A bagoly hangja a bozótból, a hasis füstje, a smiley-figurás póló, a lábához nyomódó dús szeméremszőrzet. Még egy teljes nap sem telt el azóta, hogy az egész történt, mégis meglehetősen távolinak tűnik. Tudata nem érzékelte megfelelően a távolságokat. Akár egy billegő mérleg: azoknak az eseményeknek a középpontja nem lel nyugvópontjára.

Tengo hirtelen elbizonytalanodva körülnézett. Ez vajon a valódi világ? Nem lehet, hogy én megint egy téves valóságba szálltam be? Megkérdezett egy közelben ülő utast, és meggyőződött róla, hogy ez valóban a Tatejama felé tartó vonat. Rendben van, nincs tévedés.

Tatejamában át tud szállni a Tokió felé tartó expresszre. Szóval kezdi maga mögött hagyni a tengerparti Macskavárost.

Mikor átszállt és elfoglalta a helyét, úgy lepte meg az álom, mintha már lesett volna rá. Olyan mélyen aludt, mint aki megbotlott és aláhullott egy teljesen sötét, feneketlen lukba. Szemhéja magától lecsukódott, a következő pillanatban megszűnt a tudata. Mikor felébredt, a vonat már Makuharinál járt. A vonaton nem volt különösebben meleg, de hóna alatt és a hátán megizzadt. A szájának kellemetlen szaga volt. Olyan szaga, mint az apja kórtermében szagolt, zavaros levegőnek. Zsebéből rágót halászott elő, és a szájába tette.

Többet nem teszem a lábam abba a városba, gondolta Tengo. Legalábbis addig nem, míg apám él. Ezen a világon persze semmi nincs, amit százszázalékos biztonsággal ki lehetne jelenteni. De neki valószínűleg már semmi dolga abban a tengerparti városban.

*

Mikor hazaért, Fukaeri nem volt ott. Tengo hármat kopogott az ajtón, majd várt egy kicsit, és még kettőt. Utána benyitott. A lakás *csendes* volt, és meglepően tiszta. Az összes edényt elrakták a konyhaszekrénybe, a dohányzóasztalon és az étkező-asztalon is szép rend volt, a szemetes kiürítve. Az is látszott, hogy porszívóztak. Be volt ágyazva, könyvek meg lemezek se voltak széthagyva. A megszáradt ruhák az ágyon vártak, akkurátusán összehajtogatva.

Fukaeri tulajdona, a nagy válltáska nem volt a lakásban. Nem úgy tűnt, hogy a lány hirtelen ötletből vagy valami váratlanul felmerült körülmény miatt sietve hagyta volna el a lakást. Továbbá nem is ideiglenesen távozott valahova. Eldöntötte, hogy elmegy innen, időt szánt rá, hogy kitakarítsa a lakást, és utána indult el. Tengo elképzelte, amint Fukaeri egymagában porszívózik, és mindent letörölget egy ronggyal. Ez egyáltalán nem illett a róla alkotott képébe.

Mikor Tengo kinyitotta az előszobái postaládát, megtalálta benne a lakás pótkulcsát. A felgyűlt posta mennyiségéből ítélve a lány tegnap

vagy tegnapelőtt mehetett el. Utoljára tegnapelőtt reggel beszéltek telefonon, akkor még itt volt a lakásban. Tegnap este Tengo a nővérekkel vacsorázott, majd mivel hívták, fölment Adacsi Kumi lakására. Ilyen-olyan okokból elmulasztotta a telefonálást.

Ilyen esetekben Fukaeri szinte mindig hagy valami üzenetet, jellegzetes, ékírásra emlékeztető betűivel. De most sehol semmi. A lány egyszerűen csak továbbállt, egyetlen szó nélkül. Arról azonban szó sincs, hogy Tengo emiatt meglepetést vagy csalódást érzett volna. Hogy Fukaeri mit gondol vagy mit fog művelni, az senki számára sem jósolható meg. Amikor jönni akar, akkor eljön valahonnan, ha el akar menni, akkor elmegy valahova. Ahogy egy szeszélyes, nagyon önálló macska. Éppenséggel az csodálatos, hogy ilyen sokáig maradt egy helyben.

A hűtőben több élelmiszer volt, mint Tengo várta. Úgy tűnik, Fukaeri pár napja kiment egyszer bevásárolni. Tengo egy csomó főtt karfiolt is talált. Ránézésre nem olyan rég főzték meg őket. A lány talán tudta, hogy Tengo egy vagy két napon belül visszajön Tokióba? Tengo éhes volt, úgyhogy tükörtojást sütött, és megette a karfiollal. Pirítóst is csinált, meg kávét is főzött, és ivott két bögrével.

Aztán fölhívta a barátját, aki helyettesítette a szabadsága alatt, és szólt neki, hogy hét elejétől újra fel tudja venni a munkát. A barátja megmondta neki, meddig jutottak el a tankönyvben.

– Megmentettél. Nagyon hálás vagyok – mondott köszönetét Tengo.

– Nekem semmi bajom a tanítással. Van, hogy még érdekesnek is találom. De ha sokáig tanítasz valamire másokat, szép lassan idegennek kezded érezni saját magadat.

Ilyesmit Tengo maga is sokszor érzett.

– Történt valami érdekes, amíg nem voltam?

– Semmi különös. Áá, illetve van nálam egy levél a részedre. Az asztalfiókba tettem.

– Levél? – kérdezte Tengo. – Kitől?

– Egy vékony lánytól, a haja egyenes, a válláig ér. Bejött hozzám, és megkért, hogy adjam át neked a levelet. Furán beszélt. Lehet, hogy külföldi.

– Nem volt nála egy nagy válltáska?

– De volt. Egy zöld táska. Eléggé meg volt pakolva.

Fukaeri bizonyára félt a lakásban hagyni a levelet. Lehet, hogy valaki elolvassa. Lehet, hogy elviszik. Ezért elment az előkészítő iskolába, és közvetlenül Tengo barátjára bízta.

Tengo még egyszer köszönetét mondott, aztán letette a telefont. Már késő délutánra járt az idő, és sehogy se volt kedve vonatra szállni és Jojogiig menni a levélért. Majd holnap.

Aztán eszébe jutott, hogy elfelejtett a holdról érdeklődni a barátjánál. Már vissza akarta hívni, de aztán meggondolta magát, és inkább hagyta. A barátja valószínűleg nem is emlékszik az egészre. Végeredményben pedig ez bizony olyan probléma, amit neki magának, egyedül kell elintéznie.

*

Tengo elindult otthonról, és céltalanul sétálgatott az alkonyodó városban. Fukaeri hiányában a lakás furán kihalt volt, és Tengo nem érezte benne jól magát. Míg együtt lakott Fukaerivel, nem különösebben érezte a lány jelenlétét. Tengo a szokott minták szerint élte mindennapjait, és hasonlóképpen, Fukaeri is élte a saját életét. Hogy azonban a lány eltűnt, Tengo azt vette észre, hogy ember alakú üresség keletkezett utána.

Nem arról van szó, hogy vonzódna Fukaerihez. Szép és vonzó lány ugyan, de soha nem érzett iránta semmi nemi vágyhoz hasonlót. A szíve attól se mozdult meg különösképpen, hogy ilyen hosszú ideig kettesben töltötték a napokat egy lakásban. Vajon miért? Van-e vajon valami ok, amiért nekem nem szabad nemi vágyat éreznem Fukaeri iránt? Való igaz, azon az éjszakán, a tomboló viharban Fukaeri egyetlenegyszer közösült Tengóval. De azt nem Tengo akarta. Hanem Fukaeri.

Az olyan akció volt, amire tényleg ráillik a „közösülés” kifejezés. Fukaeri rátelepedett az elzsibbadt testű, szabad cselekvési képességét vesztett Tengóra, és behelyezte magába megmerevedett péniszét. Úgy tűnt, Fukaeri akkor átszellemült állapotban volt. Úgy nézett ki, mint egy révült álmot látó tündér.

Aztán pedig, mintha mi sem történt volna, ők ketten eléldegéltek ebben a kis lakásban. Mire abbamaradt a mennydörgés és felvirradt a reggel, Fukaeri mintha teljesen elfelejtette volna, hogy mi történt. Különösebben Tengo sem hozta szóba. Mert úgy érezte, ha Fukaeri elfelejtette, akkor jobb hagyni, hogy elfelejtse. Meglehet, jobb, ha maga Tengo is elfelejti. Bár természetesen megmaradtak benne a kérdések. Vajon miért csinált hirtelen ilyesmit Fukaeri? Vajon mi volt vele a célja? Vagy lehet, hogy pusztán csak valami átmeneti megszállottság volt?

Tengo csak egyet tud, azt, hogy *az nem szerelemből történt.* Fukaeri magától értetődő módon kedveli Tengót – ez feltehetőim így van. Az azonban teljességgel elképzelhetetlen, hogy szerelmet, nemi vágyat vagy ezekhez hasonló érzelmeket táplálna iránta. *Ő senkivel szemben sem érez nemi vágyat.* Tengo nem tartja magát különösebben jó emberismerőnek. De azt sehogy se tudja elképzelni, amint Fukaeriből forró sóhajok törnek elő, és szenvedélyesen szeretkezik egy férfival. Illetve, azt sem tudja maga elé idézni, amint *tessék-lássék* szeretkezik. Körülötte eleve nincs ilyen levegő.

Tengo ezen gondolkodott, ahogy Kóendzsiben sétálgatott. Lenyugodott a nap, hideg szél támadt fel, de nem törődött vele különösebben. 0 gyaloglás közben gondolkodik. Aztán az asztalhoz ülve formát ad a gondolatainak. Ez a szokása. Úgyhogy sokat gyalogolt. Ha esett, ha fújt, mindentől függetlenül. Addig gyalogolt, míg eljutott az *Árpafej*hez. Mivel nem jutott eszébe más, amit csinálnia kellene, Tengo betért a helyre, és kért egy csapolt Carlsberget. Épp csak akkor nyitottak, egyetlen vendég se volt. Tengo abbahagyta a gondolkodást, kiürítette a fejét, és szép lassan iszogatta a sörét.

Olyan luxus azonban, hogy hosszú időre kiüríthesse a fejét, nem adatott meg neki – ahogy a természeti világban sem létezik vákuum. Muszáj volt Fukaerin gondolkodnia. A lány, mint rövid és sovány álom, beférkőzött a tudatába.

LEHET, HOGY ITT VAN EGÉSZ KÖZEL. GYALOG IS ELÉRHETŐ HELYEN.

Ezt mondta Fukaeri. Ezért én kijöttem a városba, hogy megkeressem őt. És betértem ebbe a kiskocsmába. Mit is mondott még Fukaeri?

NEM KELL AGGÓDNOD. HA TE NEM TALÁLOD MEG ŐT, Ő TALÁL MEG TÉGED.

Ahogy Tengo kutatja Aomamét, úgy Aomame is kutatja Tengót. Tengo ezt nem tudta elfogadni. Teljesen bele volt merülve abba, hogy *ő saját maga* keresi Aomamét. Így aztán eszébe se jutott, hogy Aomame talán ugyanúgy keresi őt.

ÉN ÉRZÉKELEK, TE BEFOGADSZ.

Fukaeri ilyet is mondott akkor. Ő érzékel, Tengo befogad. Ám Fukaeri csak akkor teszi világossá, hogy mit érzékelt, ha kedve tartja. Tengo nem tudja eldönteni, hogy ebben a lány meghatározott alapelveket és tételeket követ, vagy pedig egyszerűen csak szeszélyes.

*

Még egyszer felidézte a közösülést Fukaerivel. A tizenhét éves, szépséges kislány ráül, és mélyen magába fogadja péniszét. Nagy mellei, mint egy pár érett gyümölcs, lágyan reszketnek a térben. Gyönyörtől eltelve lehunyja a szemét, orrlyukai kitágulnak az izgalomtól. Ajkai olyan szavakat formáznak, melyekből nem lesz szó. Látszanak fehér fogai, néha kibukkan közülük rózsaszín nyelve.

Tengo élénken emlékezett a képre. A teste el volt zsibbadva, de a tudata teljesen éber volt. Az erekciója pedig tökéletes.

Ám felbukkanhat fejében ez a kép mégoly élénken, szexuális izgalmat nem érez a nyomán. Nem gondolja, hogy megint szeretne együtt lenni Fukaerivel. Azóta, vagyis lassan három hónapja nem szexelt. Sőt, egyszer sem ejakulált. Ez Tengo számára rendkívül szokatlan. Egészséges, harmincéves, egyedülálló férfiként nagyon is normális szexuális vágyakkal rendelkezett, melyeket így vagy úgy kezelni kellett.

Ám Adacsi Kumi lakásán, sem akkor, amikor egy ágyban feküdtek a lánnyal, sem akkor, amikor lábához dörgölődött a szeméremszőrzet, Tengo egyáltalán nem érzett vágyat. Pénisze végig petyhüdt volt. Lehet, hogy a hasis miatt. Mégis úgy érezte, hogy nem erről van szó. Fukaeri, azáltal, hogy együtt voltak azon a viharos éjszakán, elvitt Tengo szívéből *valami* fontosat. Mintha kivitt volna egy bútort a szobából. Tengónak ez volt az érzése.

PÉLDÁUL MIT?

Tengo megrázta a fejét.

Mikor végzett a sörrel, rendelt egy Four Rosest jéggel, meg vegyes rágcsálni való magokat. Pont úgy, mint múltkor.

Erekciója azon a viharos éjszakán túl tökéletes volt. Sokkal keményebb, sokkal nagyobb, mint egyébként. Úgy érezte, az nem is az ő jól ismert nemi szerve. Sima volt és ragyogó, nem annyira valóságos pénisznek, hanem már-már valami idea megvalósulásának látszott. Az ejakuláció, mely elkövetkezett, erős volt, viharos, az ondó pedig végtelenül sűrű. Annak biztosan a méh legmélyére kellett jutnia. Vagy még annál is mélyebbre. Igazán kifogástalan ejakuláció volt.

Csakhogy ha a dolgok túlságosan tökéletesek, utánuk egészen biztosan elkövetkezik az ellenreakció. Ez a világ rendje. Azóta ugyan milyen erekciókat éltem én át? Nem jut eszembe. Lehet, hogy azóta egyszer se volt. És mivel nem tudom felidézni, ha volt is, bizonyára másodosztályú volt. Mint filmeknél a kísérőfilm, amit az idő kitöltésére adnak. Az ilyen erekcióknak nincs különösebb értelmük. Talán.

Lehetséges, hogy én így, másodosztályú erekciókkal, avagy még másodosztályú erekciókra is képtelenül fogom végiggörgetni maradék életem? – kérdezte saját magától. Az egész biztosan olyan lehangoló élet lenne, mint egy hosszúra nyúlt alkonyat.

De lehet, hogy mégis elkerülhetetlen, ez felfogás kérdése. Mert ugye egyszer legalább átélte a tökéletes erekciót, aztán jött a tökéletes ejakuláció. Úgy járt, mint az *Elfújta a szél* szerzője. Valószínűleg *be kell érnie* azzal, hogy egyetlenegyszer véghezvitt valami nagyot.

*

Megitta a whiskey-jét, fizetett, és folytatta a céltalan kódorgást az utcákon. Erős volt a szél, és még jobban lehűlt a levegő. Mielőtt teljesen föllazul a világ rendje, és kipusztul a józan ész, nekem mindenképpen meg kell találnom Aomamét. Tengo szinte egyetlen kívánsága az volt most, hogy csak találkozzanak össze Aomaméval. Ha nem találom meg, ugyan mennyit fog érni az életem? Korábban itt volt, valahol Kóendzsiben. Szeptemberben. Legjobb esetben talán még most is ugyanazon a helyen van. Amire persze nincs bizonyíték. De Tengónak most nincs más választása, mint ezt a lehetőséget üldözni. Aomame itt van *valahol* ezen a környéken. És ő is ugyanúgy keresi Tengót. Mintha egy kettétört érme mindkét fele keresné a másikat.

Tengo fölnézett az égre. A holdak azonban nem látszottak. Tengo arra gondolt, hogy keresnie kell egy helyet, ahonnan látja őket.

13 | **USIKAVA**
Ez lenne a visszatérés a kezdetekhez?

Usikava külseje bizony vonzza az emberek tekintetét. Őrködésre és titkos nyomkövetésre ő nem lenne alkalmas. Ha el is akarna vegyülni a tömegben, olyan feltűnő lenne, mint joghurtban a százlábú.

A családja nem ilyen. Usikavának ott vannak a szülei, meg két fiútestvér és egy húg. Édesapja magánkórházat üzemeltet, édesanyja felel a kórház könyveléséért. Bátyja és öccse is kiváló eredménnyel bejutott egy orvosi egyetemre, mindkettejükből orvos lett. Bátyja egy tokiói kórházban dolgozik, öccse kutatóorvos egy egyetemen. Mikor apjuk majd visszavonul, Usikava bátyja fogja átvenni az Urava városban működő családi kórházat. Mindkét fiútestvére házas, van egy-egy gyerekük. Húga egy amerikai egyetemen tanult, de már visszajött Japánba, és szinkrontolmácsként dolgozik. Harmincas évei közepén jár, de még hajadon. Mindannyian vékonyak, magasak, ovális, harmonikus arcuk van.

Ebben a családban Usikava szinte minden tekintetben, de különösen a külső tekintetében kivételt jelentett. Alacsony, a leje nagy és torz, haja összevissza és ritka. Rövid lábai olyan görbék, mint az uborka. Szemgolyói dülledtek, mintha meglepődtek volna valamin, nyakán rendellenesen dagadt húspárna fut körbe. Bozontos és nagy szemöldöke olyan, mintha mindjárt össze akarna nőni. Mint két, egymás felé törekvő hernyó. Az iskolában általában jók voltak az osztályzatai, de tantárgytól függően *kiegyensúlyozatlanok,* a sport pedig különösen nehezen ment neki.

A jómódú, önkiteljesítő, elit családban ő mindig „idegen anyag” volt. Téves hangjegy, mely megzavarja a harmóniát, és disszonáns hangzást hoz létre. A családi fényképeken látszott, hogy

nyilvánvalóan egyedül ő lóg ki a sorból. Egy tévedésből odatolakodó, véletlenül a fotóra került, tapintatlan idegennek látszott.

Családtagjai sem tudták megérteni, hogy miként bukkanhatott fel köztük valaki, aki külsőre ennyire nem hasonlít hozzájuk. De Usikava kétséget kizáróan az anyja saját gyereke volt (az anya emlékezett rá, hogy elképzelhetetlenül erős fájdalmak között szülte). Nem az történt, hogy valaki letette az ajtó elé egy kosárban. Valakinek aztán eszébe jutott, hogy apai ágon volt egy torz, óriási fejű rokon, mégpedig Usikava nagyapjának unoka-testvére. Ez a rokon a háború alatt egy Tokió Kótó kerületében működő fémipari vállalatnál dolgozott, de meghalt a város 1945 tavaszi bombázásában. Usikava apja sose találkozott vele, ám egy régi albumban maradt róla fénykép. A képre pillantva az egész család megértette: „vagy úgy”. Apja nagybátyjának külseje ugyanis a megszólalásig hasonlított Usikaváéhoz. Mint két tojás: az ember szinte azt gondolta, reinkarnáció ment végbe. A körülmények valamiféle összejátszása folytán váratlanul ismét jelentkezhetett ugyanaz az ok, ami megszülte azt a nagybácsit.

Ha Usikava nem létezett volna, Szaitama megye Urava városában élő családja mind megjelenés, mind iskolázottság és karrier szempontjából kifogástalan család lett volna. Mindenki által irigyelten tehetséges, a fényképeken kiválóan mutató emberek. Ha azonban megjelent mellettük Usikava, az emberek kicsit összehúzták szemöldököket, és csóváltak egyet a fejükön. Ebbe a családba valahol bekeveredett egy szélhámos a szépség istennőjének kijátszására, gondolták magukban. Vagyis, *biztosan ezt gondolják,* gondolták a szülők. Így aztán odafigyeltek, hogy hacsak lehet, Usikavát ne engedjék emberek szeme elé. Ha kénytelenségből engedték is, lehetőség szerint a feltűnést kerülve tették (bár ez persze hiábavaló erőlködés volt).

A helyzet miatt azonban, amiben találta magát, Usikava különösebben elégedetlen se volt, és szomorúságot vagy elhagyatottságot sem érzett. Önszántából jómaga sem akart emberek előtt szerepelni, az meg, hogy kerülték vele a feltűnést,

éppenséggel egybeesett a saját kívánságával. Bátyja, öccse és húga úgy bántak vele, mintha tulajdonképpen nem létezne, de ez se zavarta. Testvéreit ugyanis nem különösebben szerette. Előnyös külsejük volt, kiváló iskolai eredményeik, ráadásul tehetségük a sporthoz, és rengeteg barátjuk. Usikava azonban úgy látta, hogy emberileg menthetetlenül sekélyesek. Egysíkúan gondolkodtak, szűk látókörük volt és szegényes képzelőerejük, csak azzal törődtek, hogy mások mit gondolnak róluk. Legfőképpen pedig hiányzott belőlük az egészséges kételkedés, mely a gazdag tudás szárba szökkenéséhez szükséges.

Usikava apja a környéken magánpraxist nyitó belgyógyászok között viszonylag tehetségesebbnek számított, de szinte fájdalmasan unalmas ember volt. Hasonlóan a legenda királyához, akinek a kezében minden arannyá változott, minden szó, amit kiejtett a száján, érdektelen homokszemmé lett. Ám azzal, hogy nem sokat szólt, valószínűleg nem tudatosan, de ügyesen elrejtette a világ elől unalmasságát és értetlenségét. Usikava anyja épp ellenkezőleg, rengeteget beszélt, és végtelenül felszínes volt. Pénzügyekben nem ismert tréfát, önző volt és önimádó, szerette a nagyzolást, és magas hangján egyfolytában rosszindulatú pletykákat rikácsolt. Usikava bátyja az apjukra ütött, öccse meg az anyjukra. Húga nagyon önálló volt, de felelőtlen, hiányzott belőle a mások iránti odafigyelés, csak az érdekelte, hogy neki mi haszna vagy kára származhat valamiből. Legkisebb gyerek lévén szüleik végletesen elkényeztették és elrontották.

Így aztán Usikava nagyrészt egymagában töltötte kisfiúkorát. Amint hazaért az iskolából, bevette magát a szobájába, és belemerült az olvasásba. Kutyáján kívül nem volt más barátja, ezért aztán arra se volt alkalma, hogy megszerzett tudását megbeszélje vagy megvitassa valakivel, de így is teljesen tisztában volt azzal, hogy ő logikusan és világosan gondolkodó, ügyesen érvelő ember. Egyedül, kitartóan fejlesztette ezt a képességét. Például föladott egy tételt, és arra vonatkozóan önmagával vitatkozott. Egyik önmaga támogatta a tételt, és hevesen érvelt mellette. Másik önmaga kritizálta a tételt, és szintén hevesen érvelt ellene. Usikava képes

volt mindkét, tökéletesen ellentétes pozícióval ugyanolyan erősen – bizonyos értelemben őszintén – azonosulni és elköteleződni mellette. Így, észre se vette, hogy mikor, de képessé vált megkérdőjelezni önmagát. Átérezte továbbá, hogy a széles körben igazságként elfogadott tételek sok esetben nem többek relatív jelenségnél. És megtanult valamit. Hogy a szubjektív és az objektív nem választhatóak szét olyan világosan, mint azt a legtöbben gondolják, és ha a határvonal közöttük eleve nem világos, akkor azt a vonalat előre megfontoltan elmozdítani nem is olyan nehéz művelet.

Hogy logikáját és retorikáját még világosabbá és hatékonyabbá tegye, a fejébe gyömöszölt minden tudást, amihez csak hozzáfért. Hasznavehetőt is, meg olyat is, ami nem látszott túl hasznavehetőnek. Olyat is, amivel egyetértett, meg olyat is, amivel az adott pillanatban nem nagyon tudott egyetérteni. Amit megszerezni kívánt, az nem az általános értelemben vett műveltség volt, hanem konkrét információk, melyeket közvetlenül kézbe lehet fogni, és meg lehet győződni alakjukról és súlyukról.

Az a torz formájú, óriási fej az információk mindennél értékesebb tárháza lett. Látványnak nem szép, de jól használható. Mindennek köszönhetően Usikava szélesebb körű ismeretekre tett szert, mint bármelyik hasonló korú társa. Ha arra támadt volna kedve, a környezetéből bárkit könnyedén legyőzött volna egy vitában. Nemcsak bátyját és öccsét vagy az osztálytársait, de tanárait vagy szüleit is. Azonban ügyelt rá, hogy ezt a képességét lehetőség szerint ne tárja föl az emberek előtt. Semmilyen formában sem szerette fölhívni magára a figyelmet. A tudás meg a képességek mindenképpen csak eszközök, nem azért vannak, hogy őket magukat mutogassuk.

Usikava saját magát az erdő sötétjébe rejtőző, a préda felbukkanását váró éjszakai állathoz hasonlónak képzelte el. Türelmesen várja a kedvező alkalmat, és ha eljött a pillanat, határozottan lecsap rá. Azonban nem szabad túl korán felfednie magát a préda előtt. Fontos, hogy az ne vegye észre, és elaludjon a

gyanakvása. Még csak általános iskolás volt, amikor már így gondolkodott. Nem fordult elő, hogy törleszkedett volna valakihez, és az érzelmeit se mutatta ki egykönnyen.

Néha elképzelte, mi lenne, ha kicsit tűrhetőbb külsővel jött volna a világra. Nem akarna olyan nagyon jóképű lenni. Arra semmi szükség, hogy az emberek elaléljanak tőle. Megfelelne a teljesen átlagos. Elég lenne csak annyira tűrhetően kinéznie, hogy azok, akik elmennek mellette, ne forduljanak hátra önkéntelenül. Milyen életem lett volna vajon, ha ilyennek születtem volna? Ez a *ha* azonban meghaladta a képzeletét. Usikava *túlságosan is* Usikava volt, egyéb lehetőség beférkőzésének nem maradt hely. Usikava épp akkor tudott létezni, ha torz, óriási feje, kidülledő szeme és rövid, görbe lába volt. Épp akkor tudott létezni az a kételkedő, tudásvággyal teli, hallgatag, ám ügyesen érvelő kisfiú.

*

A csúnya kisfiú idővel megnőtt, és csúnya fiatalember lett belőle, majd egyszer csak csúnya középkorú férfi. Élete minden szakaszában gyakran előfordult, hogy az utcán mellette elhaladók hátrafordultak és megbámulták. A gyerekek szégyenlősködés nélkül, nyíltan, szemtől szembe belebámultak az arcába. Usikava néha arra gondol, hogy ha egyszer majd csúnya öregember lesz, talán nem fogja annyira vonzani az emberek tekintetét. Hogy mivel az öregek általában csúnyák, eredeti, saját csúnyasága nem lesz annyira feltűnő, mint fiatal korában. De ezt nem tudhatja, míg valóban meg nem öregszik. Meglehet, olyan ronda öregember lesz belőle, amilyet még nem látott a világ.

A lényeg, hogy olyan ügyességekre, mint beolvadni a környezetébe, ő nem képes. Ráadásul Tengo ismeri az arcát. Ha lebukik, amint Tengo lakása közelében kódorog, minden kipukkan, mint egy buborék.

Ilyen esetekben általában erre szakosodott ügynököket szokott alkalmazni. Ügyvédkorából megvoltak a kapcsolatai a megfelelő szervezetekkel, szükség esetére. Főleg leszerelt rendőrökről volt

szó, akik tökéletesen tisztában vannak a kikérdezés, a nyomkövetés és a megfigyelés technikáival. A jelen esetben azonban, ha lehet, nem akart külső személyeket bevonni. A probléma is túlságosan kényes, meg aztán olyan súlyos bűn-cselekmény is belejátszik a képbe, mint egy gyilkosság. És ha még tovább megyünk: Usikava maga se tudta pontosan felmérni, hogy mi értelme van Tengót megfigyelni.

Természetesen a Tengo és Aomame közötti „kapcsolatot” akarta tisztázni, de még csak azt sem tudja pontosan, hogy Aomame hogy néz ki. Nagyon utánajárt, de sehogy se sikerült egy normális fényképet szereznie róla. Erre még Denevér se volt képes. Az érettségi osztályképét ugyan látta, de a lány arca kicsi volt és valahogy nem természetes, maszkszerű. A vállalati softballcsapat fényképein széles ellenzőjű sapka volt rajta, ami beárnyékolta az arcát. Tehát ha Aomame elsétálna Usikava előtt, neki jelenleg nem lenne eszköze arra, hogy meggyőződjön róla, Aomame az. Azt tudja, hogy majdnem százhetven centi magas, jó tartású nőről van szó. Jellegzetes a szeme és az arccsontja, a haja úgy a válláig ér. Teste kisportolt. De ilyen nő rengeteg mászkál a világon.

Akárhogy is, úgy látszik, nincs más, mint hogy maga Usikava vállalja be a megfigyelő szerepét. Majd kitartóan mereszti a szemét, várja, hogy történjen valami, és ha történik, akkor egy pillanat eldönti, hogy ahhoz mérten mit cselekszik. Ilyen kényes műveletet idegenre bízni képtelenség.

*

Tengo egy vasbeton, háromszintes öreg ház legfelső szintjén lakott. A ház bejáratánál ott sorakoztak az egyes lakásokhoz tartozó postaládák, az egyiken a „Kavana” felirat állt. A postaládák itt-ott rozsdásodnak, kezd lepattogni róluk a festék. Az ajtajukon van ugyan kulcs, de a legtöbb lakó nem használja. A bejárati ajtón nincs kulcs, bárki szabadon ki-be járkálhat.

A sötét folyosón a nagyon régen épült házak jellegzetes szagát érezni. Ki nem javított beázás, olcsó mosóporral mosott öreg ingek,

állott sütőolaj, hervadt mikulásvirág, a gazos előkertből odaérződő macskahúgy szaga és egyéb, kinyomozhatatlan eredetű szagok keverednek, sajátos levegőt hozva létre. Lehet, hogy ha hosszú ideje lakik itt, az ember megszokja ezt a búkét. De akármennyire is megszokja, az a tény nem változik, hogy ez nem szívderítő illat.

Tengo lakása az utcára nézett, egy zajosnak nem nevezhető, de azért viszonylag forgalmas útra. A közelben van egy általános iskola, időponttól függően sok gyerek jár erre. A házzal szemben néhány kicsi lakóház sorakozik szorosan egymás mellett. Mindegyik kert nélküli, kétszintes ház. Az út végén italkereskedés, meg papír-írószer üzlet az általános iskolásoknak. Két tömbbel odébb egy kis rendőrőrs. A környéken sehova se lehet elrejtőzni, és ha Usikava kiállna az út szélére, hogy onnan bámuljon föl Tengo lakására, akkor – ha olyan szerencséje van is, hogy Tengo nem veszi észre – a környéken lakóknak biztos gyanús lenne. És ráadásul egy olyan, „nem átlagos” külsejű egyén esetén, mint Usikava, a lakók gyanakvása egész biztosan ugrik vagy két szintet. Esetleg az iskolából hazafelé tartó gyerekekre vadászó, perverz alaknak nézik, és kihívják a rendőröket az őrsről.

Ha megfigyelés alá kívánunk vonni valakit, először is találnunk kell egy alkalmas helyet. Olyan elhelyezkedés szükségeltetik, ahonnan feltűnés nélkül megfigyelhető az alany mozgása, és ahova meg lehet szervezni a víz és az élelmiszer utánpótlásának útvonalait. Az igazán ideális egy olyan szoba lenne, ahonnan rá lehet látni Tengo lakására. Oda be lehetne állítani egy teleobjektíves fényképezőgépet, és megfigyelni, milyen mozgás van Tengo lakásában, kik jönnek-mennek nála. Mivel Usikava egyedül fog dolgozni, a huszonnégy órás megfigyelés lehetetlen, de napi tíz órát le tud fedni. Mondani sem kell azonban, hogy minden szempontból tökéletes helyet nem könnyű találni.

Usikava azért egyre mászkált a környéken, és kutatta a megfelelő helyet. Az a típus, aki nehezen mond le arról, amit kitalált. Nem sajnálja a lábát, gyalogol, amennyit bír, és a végsőkig elmegy a legapróbb lehetőség után is. Ez a kitartás az ő védjegye. Ám miután

fél nap alatt az utolsó sarokig bejárta a környéket, feladta. Kóendzsi sűrűn beépített lakónegyed, sík terület, itt magas épületek nincsenek. Rendkívüli mértékben behatárolt az a terület, ahonnan rálátni Tengo lakására. És ezen a területen egyetlen hely sem akadt, ahol Usikava megbújhatott volna.

*

Amikor nem volt semmi jó ötlete, Usikava mindig vett egy langyos, hosszú fürdőt. Tehát mikor hazaért, először is vizet engedett. Míg a mély műanyag kádba merült, Sibelius hegedűversenyét hallgatta a rádióban. Nem arról volt szó, hogy kimondottan Sibeliust akart volna hallgatni. Továbbá Sibelius hegedűversenyét nem tartotta alkalmasnak arra, hogy a nap befejezéseként a fürdőben hallgassuk. Meglehet, hogy a finnek szeretik őt hallgatni egy hosszú nap végén a szaunában. Ám egy Tokió Bunkjó kerület Kohinata negyedében álló kétszintes bérházba, annak előregyártott elemekből készült, szűk fürdőszobájába Sibelius zenéje némileg túl érzelmes volt, túl felfokozott hangzással. Ám Usikava nem zavartatta magát. A maga részéről megelégedett azzal, hogy szól valami zene a háttérben. Ha Rameau egy concertóját adták volna, valószínűleg azt is panasz nélkül hallgatja, de ha Schumann *Karneválj*a ment volna, biztos arra se szól egy szót se. Ez a rádióadó akkor éppen Sibelius hegedűversenyét adta. Ennyi az egész.

Usikava, ahogy mindig szokta, tudata egyik felét kiürítette és pihentette, és a másik felével gondolkodott. Sibelius zenéje David Ojsztrah előadásában nagyrészt az üres részen haladt át. Lágy szellő módjára behatolt a szélesre tárt bejáraton, és távozott a szélesre tárt kijáraton. Lehet, hogy nem túl tiszteletteljes módja a zenehallgatásnak. Ha megtudná, hogy így hallgatják a zenéjét, Sibelius talán összehúzná sűrű szemöldökét, és vaskos tarkóján megjelenne néhány ránc. De Sibelius nagyon régen meghalt, és Ojsztrah sincs már az élők között. Így aztán Usikava senki által sem feszélyezve, egyik fülén be-, másikon kieresztve hallgatta a zenét, és közben fejének nem üres felében összevissza kergették egymást a gondolatok.

Ilyenkor nem szerette korlátozni a témákat. Mintha kutyákat engedne el egy tágas mezőn, szabadon futtatta a tudatát. A kutyáknak megmondta, hogy mehetnek, amerre látnak, és csinálhatnak, amit csak akarnak. Azzal elengedte őket. Ő maga nyakig a forró fürdőbe merült, hunyorgott, és csak bambult, hallgatva is a zenére meg nem is. A kutyák cél nélkül futkároztak, lejtőkön csúszkáltak, soha nem unták meg egymást kergetni, mókust találtak és hasztalanul üldözték, csupa sár lettek és csupa fű, majd amikor elfáradtak a hancúrozásban és visszatértek, Usikava megsimogatta fejüket, és visszatette rájuk a nyakörvet. Addigra a zene is elhallgatott. Sibelius hegedűversenye úgy harminc percig tartott. Épp megfelelő a hossza. A bemondó közölte, hogy Janáček *Sinfoniettá*ja következik. Usikavának rémlett, hogy valahol már hallott erről a műről. Az azonban nem jutott eszébe, hogy hol. Ahogy próbálta felidézni, valamiért elhomályosult a látótere. Szeme elé sárgásfehér köd ereszkedett. Biztos túl sokáig áztatta magát a fürdőben. Felhagyott a próbálkozással, aztán kikapcsolta a rádiót, és kivett egy sört a hűtőből, miután ruhának egy szál törölközőt tekert a dereka köré.

Usikava egyedül lakik ebben a lakásban. Régebben volt egy felesége meg két kislánya. Kanagava megye Jamato városának Csúórinkan negyedében vettek egy családi házat, és ott éltek. Gyeppel borított kertjük is volt, ha kicsi is, és egy kutyát is tartottak. Usikava felesége teljesen átlagosan nézett ki, gyerekei arcát pedig akár szépnek is nevezhetnénk. Két lánya közül egyikben sem volt semmi Usikava külsejéből. Ez őt természetesen nagyon megnyugtatta.

Csakhogy bekövetkezett valami, olyan, mint a színpad elsötétítése, és most egyedül van. Már maga az furcsálkodással tölti el, hogy régebben családja volt, és egy külvárosi családi házban lakott. Időnként még az is eszébe jut, hogy az csak képzelgés, és ő öntudatlanul úgy találta ki múltbeli emlékeit. Pedig mindaz valóban megtörtént. Volt egy felesége, akivel együtt hált, és két gyereke, vér a véréből. Asztalának fiókjában van egy családi fénykép, rajta mind

a négyükkel. Mindannyian boldogan nevetnek. Úgy tűnik, mintha még a kutya is mosolyogna.

Nincs esély rá, hogy a család ismét egyesüljön. Felesége és lányai Nagojában élnek. A lányainak új apjuk van. Átlagos külsejű apa, aki miatt a lányoknak nem kell szégyenkezniük, ha megjelenik az általános iskolai nyílt napon. Gyerekei már majdnem négy éve nem találkoztak Usikavával, de nem úgy tűnik, mintha ezt sajnálnák. Még csak levelet se küldenek. Mintha ő maga se bánná túlságosan, hogy nem találkozhat velük. Ez azonban természetesen nem jelenti azt, hogy nem fontosak neki a lányai. Csak éppen Usikavának mindenekelőtt fenn kellett tartania saját magát, és ennek érdekében muszáj volt lezárnia szívének pillanatnyilag nem szükséges áramköreit.

Meg persze tisztában volt vele, hogy lehetnek bármilyen messze, a lányokban az ő vére folyik. Ha a lányai elfelejtik is őt, az a vér nem tér le a maga útjáról. Félelmetesen hosszú emlékezete van. És az óriási fej *jele* bizonyára ismét felbukkan valamikor, valahol a jövőben. Nem várt időben, nem várt helyen. És akkor az emberek egy sóhajtás kíséretében bizonyára felidézik majd Usikavát.

Lehet, hogy még meglát életében egy ilyen kitörést. Lehet, hogy nem. Mindegy, hogy melyik. Pusztán a tudattól, hogy *megtörténhet,* Usikava elégedettséget érzett.

Ez nem bosszúvágy. Hanem egyfajta beteljesedettség-érzés, mely abból a felismerésből fakad, hogy ő megkerülhetetlenül benne van a világ rendjében.

Letelepedett a kanapéra, kinyújtotta és az asztalra tette rövid lábait, és a dobozos sör kortyolgatása közben hirtelen eszébe jutott valami. Lehet, hogy nem fog olyan nagyon jól beválni. De megpróbálni érdemes. Hogyhogy eddig nem jutott eszembe ez az egyszerű ötlet, csodálkozott Usikava. Valószínűleg úgy van az, hogy éppen az egyszerű ötletek nem jutnak eszünkbe. Hiszen mondják is, hogy a világítótorony aljában van a legsötétebb, nem?

*

Másnap reggel megint elzarándokolt Kóendzsibe, bement az első ingatlanközvetítő irodába, amit meglátott, és megkérdezte, van-e üres lakás abban a házban, amelyikben Tengo lakott. A cég nem foglalkozott azzal a házzal. Azt mondták, hogy teljes egészében az állomásnál levő ingatlanos felügyeli.

– Csak hát ott nem lesz üres lakás. Megfizethető a bérleti díj, és nagyon jó helyen van, onnan nem költözik el, aki ott lakik.

– Azért a biztonság kedvéért megpróbálom – felelte Usikava.

Felkereste az állomásnál található ingatlanközvetítőt. Egy húszas évei elején járó fiatal fickó foglalkozott vele. Koromfekete, vastag szálú haja volt, olyan szilárdra rögzítve zselével, mint egy különleges madárfészek. Hófehér inghez vadonatúj nyakkendő. Valószínűleg nem túl régen dolgozik itt. Arcán még *pattanások* nyoma látszik. Kissé megdermedt a belépő Usikava láttán, de azonnal összeszedte magát, és hivatalos mosolyt öltött.

– Uram, szerencséje van! – mondta ez a fiatalember. – A földszinten lakó házaspár családi okok miatt hirtelen kiköltözött, épp csak egy hete, hogy megürült egy lakás. Tegnap fejeződött be a takarítása, még a hirdetések közé sem tettük be. Földszinti lakás, kissé zavaró lehet a kinti zaj, és naposnak se túl napos, de az biztos, hogy a ház kiváló helyen van. Viszont a tulajdonos azon gondolkodik, hogy öt vagy hat éven belül átépíti, és a szerződéskötés feltétele annak vállalása, hogy az átépítés előtt fél évvel kézbesítendő értesítés nyomán ön akadályok támasztása nélkül kiköltözik. Ezenkívül garázs sincsen.

Nem gond, jelentette ki Usikava. Nem tervezi túl hosszúra az ottlakást, és nem autóval jár.

– Rendben van. Ha pusztán az előbbi feltételt elfogadja, akár holnaptól beköltözhet. Bár előtte nyilván meg szeretné nézni a lakást, igaz?

Mindenképpen, mondta Usikava. A fiatalember kulcsot vett elő az asztalfiókból, és átnyújtotta Usikavának.

– Nekem sajnos van egy másik ügyem, úgyhogy elnézését kérem, de nem tudná kérem egyedül megnézni? A lakás úgyis teljesen üres, csak majd adja be visszafelé a kulcsot.

– Nem gond – felelte Usikava. – De mit csinál, ha én esetleg gazember vagyok, és nem adom vissza a kulcsot, vagy lemásoltatom, és később kirabolom a lakást, mikor nincs otthon a lakó?

A fiatalember erre meglepetten nézte egy darabig Usikava arcát:

– Áá, igaz. Valóban. Akkor a biztonság kedvéért hagyna egy névjegyet vagy valamit?

Usikava pénztárcájából előhúzta azt a bizonyos névjegyet, az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaságét, és átnyújtotta.

– Usikava úr – olvasta föl gondterhelt arccal a fiatalember a nevet. Aztán ellágyította arcvonásait:

– Nem tűnt olyan embernek, aki valami rosszat akarna csinálni.

– Ó, nagyon kedves – mondta Usikava. Aztán ugyanolyan üres mosoly jelent meg a szája szélén, mint amilyen üres a névjegyen szereplő titulus volt.

Most először mondtak neki ilyet. Úgy vette, ez bizonyára annyit jelent, a külseje túlságosan feltűnő ahhoz, hogy valami rosszat csináljon. Ismertetőjegyeit nagyon könnyen le lehet írni. Fantomképet is egykettőre rajzolnának róla. Ha egyszer körözni kezdenék, biztos, hogy három napon belül elfognák.

A lakás nem is volt olyan rossz, mint gondolta. Mivel Tengo második emeleti lakása pont fölötte van, annak belsejét közvetlen megfigyelés alá vonni természetesen lehetetlen. Az ablakból azonban rálátott a ház bejáratára. Azt is ellenőrizni tudja, hogy Tengo mikor jön-megy, és arról is lesz fogalma, hogy kik jönnek hozzá. Ha álcázza a fényképezőgépet, akkor teleobjektívvel bizonyára az arcokról is tud fotókat készíteni.

Hogy megszerezze a lakást, le kellett tennie kéthavi lakbérnek megfelelő kauciót, egyhavi lakbért előre, és kéthavi lakbérnek megfelelő „köszönetpénzt” a tulaj számára. Akkor is, ha a lakbér nem túl magas, és a kauciót visszakapja szerződésbontáskor, azért elég szép összeg. Mivel kifizette Denevért is, megcsappant az egyenlege. Ha azonban belegondolt a helyzetébe, még erőfeszítések árán is muszáj volt kibérelnie ezt a lakást. Visszament az ingatlanoshoz, elővette a borítékból az e célra már előre összerakott készpénzt, és megkötötte a bérleti szerződést, az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság nevében. Azt mondta, a cégbejegyzési iratok másolatát elküldi majd később postán. Az ügyével foglalkozó fiatalember nem nagyon aggódott emiatt. Mikor végeztek a szerződéskötéssel, ismét átnyújtotta Usikavának a lakáskulcsot.

– Usikava úr, mától be is költözhet a lakásba. Villany és víz van, de a gázfőcsap megnyitásánál a lakónak személyesen meg kell jelennie, tehát kérem, vegye föl a kapcsolatot a Tokiói Gázművekkel! A telefont hogy intézzük el?

– A telefonnal kapcsolatban majd én intézkedem – felelte Usikava. A telefontársasággal leszerződni elég körülményes is, a szerelőknek meg be kell jönniük a lakásba. Sokkal kényelmesebb lesz egy közeli nyilvános telefont használni.

Usikava visszatért a lakásba, és összeírta a szükséges holmik listáját. Az előző lakók szerencsére otthagyták a függönyt az ablakon. Virágmintás, elhasználódott függöny volt, de mindegy, milyen, már az kész haszon, hogy van, és nélkülözhetetlen a megfigyeléshez.

A lista nem lett túlságosan hosszú. Elég, ha van ennivalója és ivóvize. Állvány a teleobjektíves fényképezőgépnek. Aztán még WC-papír, hálózsák, hordozható ételmelegítő, táborozáshoz használt edények, gyümölcskés, konzervnyitó, szemeteszsák, alapvető tisztálkodószerek és elektromos borotva, néhány törölköző, elemlámpa, tranzisztoros rádió. A lehető legkevesebb váltóruha, egy karton cigaretta. Nagyjából ennyi. Se hűtőre, se ebédlőasztalra, se

matracra nincs szükség. Már az szerencse, hogy talált egy helyet, ahova behúzódhat az eső és a szél elől. Usikava hazament a saját lakására, betette a fotótáskába a tükörreflexes fényképezőgépet meg a teleobjektívet, és rengeteg filmet készített össze. Aztán egy utazótáskába gyömöszölte a listára összeírt holmikat. Ami hiányzott, azt megvette a bevásárlóutcában Kóendzsi állomásnál.

A bérelt lakásban a hat tatami alapterületű szoba ablakához állította a fotóállványt, feltette rá a Minolta legújabb típusú automata fényképezőgépét, arra fölszerelte a teleobjektívet, és kézi üzemmódban beállította a fókuszt, a ház bejáratánál jövőmenő emberek arcának pozíciójára. A távirányításos exponálást is beállította, meg a sorozatfényképezést is. Az objektív végét körbetekerte vastag papírral, hogy a lencse ne verje vissza a fényt. A függöny alja kissé megemelkedett, kívülről látni lehetett, ahogy kikandikál egy papírhengerszerű tárgy. De ilyesmivel senki se törődik. Ugyan kinek jutna eszébe olyasmi, hogy titkos felvételek készülnek egy lepukkant bérház bejáratáról?

Usikava a fényképezőgéppel próbafelvételeket készített néhány emberről, aki ki-be közlekedett a bejáraton. Hála a sorozatfényképezésnek, egy embernél háromszor is tudott exponálni. A gépet betekerte törölközővel, hogy tompítsa az exponálás zaját. Mikor végigfényképezett egy tekercs filmet, elvitte az állomáshoz, egy filmelőhívásra szakosodott üzletbe. Csak oda kell adni a filmet az eladónak, és utána automatikusan előhívja a gép. Mivel nagy mennyiségű fényképet kezelnek rendkívül nagy sebességgel, senki sem törődik vele, hogy mi van a képeken.

A fényképek minőségében semmi kivetnivaló nem volt. Művészi értéket nehéz lenne bennük fölfedezni, de a célnak mindenesetre megfelelnek. A bejáratot használó emberek annyira tisztán látszottak, hogy jól ki lehetett venni az arcukat. Usikava a fotóüzletből hazafelé bevásárolt ásványvízből és konzervekből. Egy trafikban vett egy karton Seven Starst. Maga elé ölelte a csomagokat, arcát mögéjük rejtve visszatért a bérházba, és újra odaült a fényképezőgép mellé. A bejárat megfigyelése közben vizet

ivott, konzerv őszibarackot evett, és elszívott néhány cigarettát. Áram volt, de víz valamiért nem. A csapból semmi nem jött, csak bugyborékoló hang hallatszott valahonnan a cső belsejéből. Biztos kell neki egy kis idő. Gondolta, szól az ingatlanosnak, de nem akart túl gyakran ki-be járkálni, és úgy döntött, vár még egy kicsit. A vízöblítéses vécét nem használhatta, ezért egy kicsi, régi vödörbe vizelt, amit bizonyára a takarítócég hagyott itt.

Azután sem gyújtott villanyt, hogy beköszöntött a tél eleji, türelmetlen alkonyat, és a lakás teljesen besötétedett. Éppen hogy örömmel üdvözölte a sötétség beköszöntét. Felgyulladt a bejárat világítása, a sárga fényben Usikava tovább folytatta az átjáró emberek megfigyelését.

Az alkonyattal kicsit megnőtt a bejárat forgalma, de egyáltalán nem sokan jártak át rajta. Ez eleve egy kicsi bérház. Tengo nem tűnt föl. Aomaméra emlékeztető nő se jelent meg. Aznap Tengo pont tanított az előkészítőben. Alkonyatra hazajön. Munka után nem nagyon megy el sehova. Jobban szeret saját maga főzni, és aztán egyedül, közben könyvet olvasva eszegetni, mint enni valahol. Usikava ezt már tudta. Ám Tengo aznap csak nem akart hazajönni. Lehet, hogy találkozott valakivel munka után.

A bérházban mindenféle ember élt. Fiatal, egyedülálló, dolgozó emberektől, egyetemistáktól, kisgyerekes házaspároktól elkezdve egymagukban élő idős emberekig minden típusú lakó akadt. Védtelenül vágtak át a teleobjektív látóterén. Ha életkorukban és körülményeikben volt is több-kevesebb különbség, úgy tűnt, mindannyian bele vannak fáradva a mindennapokba és unják az életet. Reményeik megfakultak, ambícióikat elfelejtették, érzékenységük megkopott, az utána maradó ürességbe betelepedett a feladás és a fásultság. Arcuk komor volt, járásuk nehéz, mint olyan emberé, aki két órája foghúzáson esett át.

Persze lehet, hogy ez téves elképzelés volt Usikava részéről. Lehet, hogy egyikük valójában teljesen kiélvezi az életet. Mikor kinyitja az ajtót, annak túloldalán lélegzetelállító privát Paradicsom van számára előkészítve. Lehet, hogy másikuk az adóhatóság

vizsgálatát akarja elkerülni, azért tesz úgy, mintha nagyon egyszerűen élne. Természetesen ez sem lehetetlen. Ám a fényképezőgép teleobjektívjében nem látszottak másnak, mint kitörésre képtelen városlakóknak, akik egy lebontásra váró, olcsó bérházban próbálnak kapaszkodni.

Végül Tengo sem jelent meg, és olyan embert sem sikerült kiszúrni, akiről úgy látszott, köze lehet hozzá. Mikor az óra fél tizenegyet mutatott, Usikava feladta. Ez az első nap, a módszere sincs még rendesen kidolgozva. Idő bőven van még. Mára elég ennyi! Mindenféle szögben kinyújtóztatta lassan a tagjait, kilazította a begörcsösödött részeket. Evett egy édes szójababbal töltött kenyeret, a termosz kupakjába öntött a magával hozott kávéból, és megitta. Kinyitotta a mosdó csapját, kiderült, hogy a víz is megjött. Szappannal arcot mosott, megsikálta a fogát, hosszan vizelt. A falnak támaszkodva dohányzott. Egy korty whiskey is lecsúszott volna, de az volt az elhatározása, hogy amíg itt van, alkoholt egyáltalán nem vesz a szájába.

Aztán alsóneműre vetkőzött, és bebújt a hálózsákba. Egy ideig vacogott a hidegtől. Estére meglepően lehűlt az ürességtől kongó lakás. Lehet, hogy szüksége lesz egy kis elektromos hősugárzóra.

Amint egyes-egyedül reszketett a hálózsákban, eszébe jutott a családja körében töltött idő. Nem nosztalgiából. A jelen körülményeivel szélsőségesen ellentétes helyzet gyanánt, csakis illusztrációként merült föl a fejében. Usikava természetesen akkor is magányos volt, amikor a családjával élt. Az érzéseit senki előtt sem tárta föl, és úgy gondolta, ez az átlagos, mindennapi élet úgyse tart sokáig. Szíve mélyén úgy hitte, az egész egyszer csak biztosan széttörik és eltűnik. Ügyvédként telő elfoglalt élete, magas fizetése, a családi ház Csúórinkan negyedben, a nem is rosszul kinéző feleség, a magán általános iskolába járó két aranyos kislány, a pedigrés kutya. Így aztán, amikor egyik esemény a másikat követte, az élete csak úgy összedőlt és ő ottmaradt egyedül, szinte megnyugvást érzett. Ez az, ez az, így most már semmin se kell aggódnia. Ismét visszatért a kezdetekhez.

Ez lenne a kezdet?

Összegömbölyödött a hálózsákban, mint egy kabóca lárvája, és fölnézett a sötét mennyezetre. Fájnak az ízületei, mert hosszú időt töltött ugyanabban a testhelyzetben. Reszket a hidegtől, vacsora helyett hideg szójababos kenyeret rágcsál, egy lebontásra váró bérház bejáratát figyeli, nem túl kellemes külsejű embereket fotóz titokban, egy vödörbe vizel. Ez lenne a „visszatérés a kezdetekhez”? Erről eszébe jutott valami, amit elfelejtett. Lomhán kimászott a hálózsákból, kiöntötte a vécébe a vödörben felgyűlt vizeletet, elfordította a lötyögő kart és lehúzta a vécét. A már bemelegedett hálózsákból kimászni se volt kedve, és nagyon szerette volna hagyni a vödröt, ahogy van, de ha a sötétben véletlenül megbotlik, akkor aztán kész a baj. Visszabújt a hálózsákba, és megint reszketett egy darabig a hidegtől.

Ez lenne a visszatérés a kezdetekhez?

Minden bizonnyal ez. Több vesztenivalója nincs. Csak az élete. Nagyon egyszerű. Usikava arcán pengeéles mosoly jelent meg a sötétben.

14 | **AOMAME**
Az én kicsikém

Aomame mindennapjait nagyrészt zűrzavaros érzések és tapogatózó keresgélés határozta meg. Megjósolni sem tudja, hogy mi lóg történni vele az 1Q84-es évben, melynek világában szinte egyáltalán nem érvényesülnek a széles körben ismert logika és tudás szabályai. Azonban úgy gondolta, hogy legalább a következő pár hónapot túléli, és megszüli a gyerekét. Ez nem több, mint előérzet. De mégis olyan előérzet, ami már közel van a bizonyossághoz. Ugyanis Aomame úgy érzi, minden annak az előfeltételezésnek alapján halad előre, hogy ő megszüli a gyerekét. Erezte, hogy így van.

Visszaemlékezett az Előfutár Vezérének utolsó szavaira. A Vezér ezt mondta: „Önnek kivételesen nehéz próbát kell kiállnia. Amikor kiállta, a dolgok olyannak tárulnak majd föl a szeme előtt, amilyennek lenniük kell.”

A Vezér tudott *valamit.* Valami nagyon fontosat. És azt homályos kifejezésekkel, többféleképpen értelmezhetően megpróbálta átadni nekem. A nehéz próba talán az volt, hogy én ténylegesen eljutottam a halál előszobájáig. Kezemben a pisztollyal úgy mentem az ESSO-hirdetéshez, hogy elhatároztam magam a halálra. De nem haltam meg, visszatértem ide. Aztán kiderült, hogy terhes vagyok. Lehet, hogy ez is előre el volt döntve.

December elején volt néhány nagyon szeles este. A lehullott gyertyánlevelek a veranda bepillantás ellen védő műanyag lapjaihoz verődtek, kegyetlen, száraz hangot adtak. A hideg szél figyelmeztetően süvített át a meztelen faágak között. A varjak egymásba vágó károgása is szigorúbb, élesebb lett. Megérkezett a tél.

*

A gondolat, hogy a méhében talán Tengo gyereke növekszik, egyre erősebb lesz a napok múlásával, és végül az igazsággá növi ki magát. Ebben nincs logika, amivel meg lehetne győzni egy kívülállót. Saját magának azonban világosan meg tudja magyarázni. Tökéletesen érti a történetet.

HA ÉN SZEX NÉLKÜL ESTEM TEHERBE, UGYAN KI MÁS LEHETNE AZ APA, MINT TENGÓ?

November óta növekszik a testsúlya. A lakásból persze nem ment ki, de továbbra is mindennap elégséges mennyiségű edzést végzett, és az étkezését is szigorúan korlátozta. Húszéves kora óta a testsúlya egyszer sem ment ötvenkét kiló fölé. Egy nap azonban ötvennégy kilót mutatott a mérleg, és azóta nem is ment az alá. Mintha az arca is kikerekedett volna egy kicsit. Biztos *ez a kicsike* követeli az anyai testtől, hogy kezdjen el gyarapodni.

Aomame *a kicsikével* együtt folytatja tovább az esti park megfigyelését. Egyre kutatja a magányosan a csúszdára mászó fiatal férfi nagy sziluettjét. Miközben az égen sorakozó két kora téli holdat nézi, Aomame a hasát simogatja óvatosan a takarón keresztül. Néha minden ok nélkül eleredtek a könnyei. Egyszer csak azt veszi észre, hogy könnyek áztatják az arcát, és a dereka köré tekert takaróra hullanak. Lehet, hogy a magány teszi, de lehet, hogy a bizonytalanság. És lehet, hogy terhessége miatt érzékenyebb. Vagy pedig egyszerűen csak a hideg szél irritálja a könnymirigyeit. Akármelyikről is van szó, Aomame nem törli le a könnyeit, hagyja őket szabadon folyni.

Ha sír egy darabig, elfogynak a könnyei. Utána folytatja a magányos őrködést. Illetve, *már nem is annyira magányos,* gondolja magában. Itt van nekem *ez a kicsike.* Hiszen mi ketten vagyunk. Ketten nézünk fel a két holdra, és várjuk, hogy Tengo megjelenjen. Aomame néha kezébe vette a távcsövet, és az ember nem látogatta csúszdára irányította a fókuszát. Néha kezébe fogta a pisztolyt, meggyőződött súlyáról és tapintásáról. Megvédem magam, megkeresem Tengót, táplálom *ezt a kicsikét.* Ez most az én feladatom.

*

Egyszer, amint a hideg szélben a parkot figyelte, Aomame rádöbbent, hogy ő hisz Istenben. Hirtelen *felfedezte* ezt a tényt. Mint mikor a láb kemény talajt talál a puha iszap mélyén. Érthetetlen érzés volt, váratlan felismerés. Mióta csak az eszét tudta, mindig utálta azt, amit Istennek neveznek. Hogy pontosabban fejezzük ki, elutasította az Isten és őközötte álló embereket és rendszert. Ezek az emberek és ez a rendszer számára hosszú időn át nagyjából egyet jelentett Istennel. Az, hogy *őket* utálta, egy az egyben Isten utálatát is jelentette.

Mióta a világra pottyant, *ők* ott voltak Aomame körül. Isten nevében uralkodtak rajta, parancsoltak neki, sarokba szorították. Isten nevében minden idejétől és szabadságától megfosztották, súlyos bilincseket vertek a szívére. Isten szelídségéről prédikáltak, de kétszer annyit prédikáltak Isten dühéről és engesztelhetetlenségéről. Aomame tizenegy éves korában elhatározta magát, és végre ki tudott szabadulni abból a világból. De ezért sok mindent fel kellett áldoznia.

Ha Isten nem létezne ezen a világon, az én életem biztosan fényesebb, természetesebb és gazdagabb lenne. Aomame gyakran gondolt erre. A szívemet nem kínozta volna szüntelen düh és rettegés, teljesen normális gyerekként biztos rengeteg szép emléket gyűjtöttem volna. És a mostani életem is bizonyára sokkal pozitívabb és nyugodtabb, kiteljesedett élet lenne.

És akkor is: Aomaménak, amint hasára teszi a kezét és a néptelen parkot bámulja a műanyag lapok közül, muszáj rájönnie, hogy szíve legmélyén ő hisz Istenben. Amikor gépiesen elmondta azt az imát, amikor összekulcsolta két kezét, akkor tudatosságának határain túl hitt Istenben. Csontjainak velőjébe ivódott egy érzés, amit nem lehet logikával vagy érzelmekkel elhessegetni. Valami, amit gyűlölettel vagy dühvel nem lehet kitörölni.

De ez nem az *ő* Istenük. Az *én* Istenem. Olyasmi, amit én úgy szereztem meg, hogy feláldoztam a saját életemet, lefaragták a

húsomat, lenyúzták a bőrömet, kiszívták a véremet, letépték a körmeimet, megfosztottak az időmtől, a reményeimtől, az emlékeimtől. Nem olyan Isten, aki alakkal rendelkezne. Fehér ruhát se hord, hosszú szakálla sincsen. Ennek az Istennek nincsenek se tanításai, se szent szövegei, se előírásai. Jutalom sincsen, és büntetés sincsen. Semmit nem ad, semmit nem vesz el. Paradicsom sincsen, ahova föl lehet jutni, meg Pokol se, ahova le lehet hullani. Isten egyszerűen csak *ott van,* ha esik, ha fúj.

Aomaménak időnként eszébe jut, mit mondott közvetlenül halála előtt az Előfutár Vezére. Nem tudja elfelejteni azt a mély bariton hangot. Ahogy azt az érzést sem tudja elfelejteni, hogy belöki a tűt a férfi tarkójába.

> *Ahol fény van, ott árnyéknak is lennie kell, ahol meg árnyék van, ott fénynek kell lennie. Árnyék nincs fény nélkül, fény meg árnyék nélkül. Hogy a little people jó-e vagy rossz, azt nem tudom. Ez bizonyos értelemben túl van a felfogóképességünkön és a fogalmainkon. Ősidőktől fogva együtt élünk velük. Azon időktől fogva, amikor igazából még jó és rossz sem létezett, és az emberek nem ébredtek tudatukra.*

Isten és a *little people* vajon egymással szemben álló létezés? Vagy pedig ugyanannak a dolognak két oldala?

Aomame ezt nem tudja. Azt tudja, hogy a benne növekvő *kicsikét* mindenképpen meg kell védeni, és ennek érdekében valahogy hinnie kell Istenben. Vagy be kell ismernie, hogy hisz Istenben.

Aomame eltöpreng Istenről. Istennek nincs alakja, ugyanakkor azonban bármilyen alakot képes felölteni. Aomame fejében egy Streamline Mercedes Coupe képe jár. Új autó, most jött a kereskedőtől. Középkorú, elegáns nő száll ki belőle. A tokiói gyorsforgalmi úton odanyújtja a meztelen Aomaménak a szép tavaszi kabátot, amit viselt. Megvédi a hideg széltől és az emberek tapintatlan tekintetétől. Aztán egy szó nélkül visszamegy az ezüstszín Coupéhoz. Tudja. Azt, hogy Aomame gyereket vár. Hogy meg kell védeni őt.

*

Aomame új álmot kezd látni. Almában fogva tartják egy fehér szobában. Kocka alakú, kicsi szoba. Ablaka nincsen, csak egy ajtaja. Van egy sima, egyszerű ágy, hanyatt fektették rá. Az ágy fölött lógó lámpa megvilágítja hegy méretűre dagadt hasát. Mintha nem is a saját testéhez tartozna. De mégis egész biztosan testének része. Közel a szülés ideje.

A szobát Kopasz és Lófarok őrzi. Párosuk eldöntötte, hogy még egyszer nem hibáznak. Mert egyszer hibáztak. Azt a vereséget jóvá kell tenniük. Azt kapták feladatul, hogy Aomamét ne engedjék ki a szobából, és egy lelket se engedjenek be. Arra várnak, hogy világra jöjjön *a kicsike.* Amint megszületik, el akarják venni Aomamétól.

Aomame kiáltani akarna. Kétségbeesetten próbálna segítséget hívni. A szoba azonban speciális anyagból készült. A falak, a padló, a mennyezet azonnal elnyelnek minden hangot. Kiáltása még a saját füléhez se jut el. Azt kéri, hogy a hölgy, aki a Mercedes Coupéban ült, jöjjön el és segítsen rajta. Rajta és *a kicsikén.* Hangját azonban menthetetlenül elnyelik a fehér szoba falai.

A *kicsike* táplálékot kap a köldökzsinóron át, pillanatról pillanatra egyre növekszik. Ki akarván szabadulni a langyos sötétségből, Aomame méhfalát rugdalja. Fényt és szabadságot akar.

Az ajtó mellett a magas Lófarok ül. Mindkét kezét a térdén nyugtatja, a tér egyetlen pontjára bámul. Lehet, hogy azon a ponton egy kicsi, tömör felhő lebeg. Az ágy mellett ott áll Kopasz. Ugyanolyan sötét öltönyben vannak, mint legutóbb. Kopasz néha fölemeli a kezét és az órájára pillant. Mint valaki, aki az állomáson várja egy fontos vonat érkezését.

Aomame nem tudja mozdítani a kezét és a lábát. Nem úgy néz ki, mintha meg lenne kötözve, mégsem tudja mozgatni se kezét, se lábát. Az ujjhegyeit nem érzi. Mintha mindjárt kezdődni akarnának a fájások. Akár egy sorsszerűén eljövő vonat: a tervezett időponttól semmiképp se eltérve közelednek az állomáshoz. Aomame hallja a sínek apró reszketését.

És itt fölébred.

Lezuhanyozik, lemossa magáról a kellemetlen verítéket, átöltözik. Átizzadt ruháit bedobja a mosógépbe. Természetesen nem szereti ezt az álmot. Az azonban kívánsága megkérdezése nélkül fölkeresi. Részletei apránként el szoktak térni. De a hely és a végkifejlet mindig ugyanaz. Kocka alakú fehér szoba. Közeledő fájások. Az unalmas sötét öltönyt viselő kettős.

Tudják, hogy Aomame magában hordja *a kicsikét.* Vagy előbb-utóbb megtudják. Aomame fel van készülve. Ha arra lesz szükség, habozás nélkül bele fogja repíteni az összes kilencmilliméteresét Lófarokba és Kopaszba. Az Isten, aki védelmezi őt, időnként bizony véres Isten.

Kopogtatnak az ajtón. Aomame leereszkedik egy székre a konyhában, jobb kezében a kibiztosított pisztolyt szorongatja. Kint reggel óta hideg eső esik. A világot beburkolja a téli eső szaga.

– Takai kisasszony, jó napot kívánok! – mondja az ajtó előtt álló pofa, abbahagyva a kopogtatást. – Régi ismerőse vagyok, az NHK-tól! Bizonyára terhére vagyok, de megint eljöttem, hogy beszedjem a díjat. Takai kisasszony, ott van, ugye?

Aomame hang nélkül magyaráz az ajtónak. Mi megkérdeztük ám telefonon az NHK-t! Maga nem több, mint *valaki,* aki az NHK díjbeszedőjének adja ki magát! Mégis ki maga? És mit akar itt?

– Az embernek fizetnie kell azért, amit kapott! Ez a társadalom rendje. Maga rádió- és tévéhullámokat kapott. Ezért megfizeti az árukat. Az nem tisztességes, hogy szépen elfogadja, és cserébe nem ad semmit. Az olyan, mintha tolvaj lenne.

A pofa hangja bezengi a folyosót. Karcos, de messzire elhalló hang.

– Nekem semmiféle személyes indítékom nincsen! Arról szó sincs, hogy utálnám magát, vagy meg akarnám leckéztetni! Csak éppen úgy születtem, hogy nem bírom elviselni azt, ami nem tisztességes. Az embernek fizetnie kell azért, amit kapott! Takai kisasszony, én

akárhányszor is eljövök és bekopogtatok, amíg maga ki nem nyitja az ajtót! Ezt nyilván maga se akarja. És én se vagyok egy érteden *vénember.* Ha megbeszélnénk, biztos meg tudnánk egyezni. Takai kisasszony, nem nyitná ki szépen ezt az ajtót?

Egy darabig megint kopogtatás hallik.

Aomame két kézzel szorítja a pisztolyt. Ez a pofa valószínűleg tudja, hogy terhes vagyok. Aomame hónalja és orra hegye kicsit megizzad. Történjen bármi, nem nyitok ajtót. Ha ez az ember pótkulccsal vagy más eszközzel, más módszerrel megpróbálna erőszakkal bejönni, akkor a tárban levő összes golyót a hasába repítem, akár az NHK díjbeszedője, akár nem.

De nem, ilyesmi nem fog előfordulni. Aomame tisztában van vele. A pofa nem tudja kinyitni az ajtót. Annak olyan a szerkezete, hogy ha Aomame nem nyitja ki belülről, akkor nem nyílik. Épp ezért mérges a pofa, és beszél rengeteget összevissza. A szövegével próbálja kikészíteni az idegeimet.

A pofa tíz perc múlva eltűnt. Miután a folyosót bezengő hangon ijesztgette, nevetségessé tette, gonoszul manipulálta, újfent hevesen szidalmazta Aomamét, és bejelentette, hogy megint eljön ehhez az ajtóhoz.

– Nincs menekülés, Takai kisasszony! Míg maga kapja a rádió- és tévéhullámokat, én mindenképp visszatérek. Nem vagyok az a könnyen föladós típus. Ilyen a természetem. Nos, akkor hamarosan újra találkozunk!

A pofa lépteit nem hallani. Azonban már nincs az ajtó előtt. Aomame erről meggyőződött az ajtó kukucskálóján. Bebiztosítja a fegyvert, és kimegy a mosdóba arcot mosni. Pólójának hónalja tocsog az izzadságtól. Mikor új pólót vesz, meztelenre vetkőzik, és a tükör elé áll. A hasa még nincs akkorára megnőve, hogy az emberek észrevennék. Mélyén azonban fontos titok rejtőzik.

*

Telefonon beszélnek az öreg hölggyel. Aznap, miután megbeszélt néhány ügyet Aomaméval, Tamaru szótlanul átadta a kagylót az öreg hölgynek. A társalgás lehetőség szerint a közvetlen utalások kerülésével, homályos kifejezések felhasználásával folyik. Legalábbis eleinte.

– Már szereztünk az ön számára egy új helyet – közli az öreg hölgy. – Ott fogja végrehajtani *a kiírt műveletet.* Biztonságos hely, és szakértővel is rendszeresen tud konzultálni. Ha az ön részéről rendben van, akár azonnal átköltözhet oda.

Vajon említenie kellene az öreg hölgynek azokat az embereket, akik az ő *kicsikéjét* akarják? Azt, hogy az Előfutár tagjai álmában meg akarják szerezni a gyerekét? És azt, hogy valószínűleg az áldíjbeszedő is ugyanebből a célból próbálja mindenáron kinyittatni vele az ajtót? Aomame habozik. Megbízik az öreg hölgyben. Tiszteli és ragaszkodik hozzá. De nem ez a lényeg. A fő kérdés az, *hogy melyik világban él.*

– Hogy érzi magát mostanában? – kérdi a hölgy.

Aomame azt feleli, hogy pillanatnyilag minden rendben halad.

– Az a lényeg – mondja rá az öreg hölgy. – Csak mintha más lenne a hangja, mint általában. Talán csak képzelődöm, de kicsit szigorúnak és óvatosnak hangzik. Ha valami bántja, akármilyen apróság is az, mondja el nyugodtan! Lehet, hogy tudunk segíteni.

Aomame hangszínére ügyelve válaszol:

– Biztosan elfáradtak az idegeim, bár magam se vettem észre, mikor, attól, hogy régóta egy helyen vagyok. A testem karbantartására odafigyelek. Végtére is ez a szakmám.

– Természetesen – felelte az öreg hölgy. Aztán megint hallgatott egy kicsit. – Nemrégen egy gyanús egyén keringett néhány napig a házam környékén. Úgy tűnik, főleg a menedékház érdekelte. A három nőt, aki ott lakik, megkértük, hogy nézze meg a biztonsági kamera felvételeit, de egyikük sem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna azt az embert. Lehet, hogy az ön nyomában van.

Aomame kicsit összehúzta az arcát:

– Vagyis fény derült a kapcsolatunkra?

– Ezt nem tudom. De talán ez a lehetőség *sem kizárható.* Az illetőnek meglehetősen fura a külseje. A feje nagyon nagy, torz alakú. Feje teteje nyomott, szinte teljesen kopasz. Alacsony, a kezelába rövid, tömzsi. Emlékszik esetleg ilyen emberre?

Torz, kopasz fej?

– A lakás verandájáról gyakran figyelem az utcán járó-kelő embereket. De ilyen embert nem láttam. Jól értem, hogy feltűnő a külseje, igaz?

– Meglehetősen. Pont annyira, mint egy csicsás cirkuszi bohócé. Ha ezt az embert esetleg *ők* választották ki és küldték ide, hogy megfigyelje a házat, akkor azt kell mondanom, igen furcsán választottak.

Aomame egyetértett. Arra, hogy körülszaglászni küldje, az Előfutár biztos nem választ direkt egy ilyen feltűnő külsejű személyt. Ennyire nem lehetnek híján bevethető embernek. Ami a másik oldalról azt jelenti, hogy az illetőnek valószínűleg semmi köze a szektához, és a szekta még nem tud Aomame és az öreg hölgy kapcsolatáról. Akkor viszont vajon ki ez az ember, és milyen céllal szaglászik a menedékház körül? Nem lehet, hogy azonos azzal a pofával, aki az NHK díjbeszedőjének adja ki magát és konokul visszajár a lakáshoz? Persze semmi alap arra, hogy a két személyt összekössük. Csak arról van szó, hogy az áldíjbeszedő különc modora rímel a leírt férfi szokatlan külsejére.

– Ha lát ilyen egyént, értesítsen, kérem! Lehet, hogy intézkednünk kell.

Aomame azt feleli, hogy természetesen azonnal jelentkezik.

Az öreg hölgy megint elhallgat. Ez tulajdonképpen szokatlan. A telefonban mindig a praktikus ügyekre szorítkozik, és már-már szigorúan ügyel rá, hogy ne vesztegesse az időt.

– És ön jól van? – kérdezi Aomame lazán.

– Úgy, mint mindig, semmi kirívóan nagy gond nincsen – feleli az öreg hölgy. Hangjából azonban kis habozást lehet kihallani. És ez is szokatlan.

Aomame várja a folytatást.

Az öreg hölgy végül lemondóan megszólal:

– Csak éppen mostanában gyakran érzem úgy, hogy megöregedtem. Különösen, mióta ön elment.

Aomame derűs hangon felel:

– Nem mentem el. Itt vagyok.

– Persze, ez így van. Ön ott van, és néha beszélni is tudunk. De lehet, hogy én energiát kaptam öntől azáltal, hogy rendszeresen találkoztunk és kettesben tornáztunk.

– Ön eleve rendelkezik természetes energiával. Én csak besegítettem, hogy az az energia megfelelően előtörjön. Bizonyos, hogy saját erejéből is elboldogul nélkülem is.

– Megmondom őszintén, nem sokkal ezelőtt még magam is ezt gondoltam – nevetett kicsit az öreg hölgy. Nevetése fakó volt. – Elbíztam magam, hogy különleges vagyok. Ám az idő mindenkitől elrabolja szép lassan az életet. Az ember nem akkor hal meg, amikor elérkezett az ideje. Belülről hal meg lassanként, hogy végül majd beköszöntsön a végelszámolás napja. Ez elől senki sem menekülhet. Az embernek fizetnie kell azért, amit kapott. Én csak megtanulom most ennek az igazságát.

Az embernek fizetnie kell azért, amit kapott. Aomame arca grimaszba torzul. Az NHK-díjbeszedő szavai.

– Abban a szeptemberi esti felhőszakadásban, amikor egyfolytában dörgött az ég, hirtelen rájöttem – folytatta az öreg hölgy. – Egyedül voltam ennek a háznak a nappalijában, és miközben önért aggódtam, bámultam, ahogy cikázik a villámfény. És akkor megpillantottam a villámfényben egyértelműen felvilágló

igazságot. Azon az estén én elvesztettem magát, és ugyanakkor magamból is elvesztettem valamit. Vagy pedig több valamit. Ami addig a létezésem középpontjában volt, és engem mint embert szilárdan támogatott.

Aomame határozottan belekérdezett:

– Lehetséges, hogy a düh is ott volt ezek között?

Árapály utáni szárazföldre emlékeztető csend következett. Aztán az öreg hölgy megszólalt:

– Hogy mindazok között, amit akkor elvesztettem, a düh is ott volt-e? Ezt jelenti a kérdése?

– Igen.

Az öreg hölgy lassan kifújta a levegőt:

– A kérdésre „úgy van” a válasz. Úgy van. Abban a félelmetes mennydörgésben kiveszett belőlem a tomboló düh is. De legalábbis nagyon messzire vonult vissza. Már nem a korábbi lángoló düh van bennem: átváltozott halványan derengő szomorúsággá. Pedig azt hittem, hogy egy olyan erejű düh soha nem veszít a hevéből… De ön vajon honnan tudja ezt?

Aomame így felelt:

– Onnan, hogy velem is ugyanez történt. Azon az estén, amikor olyan sokat villámlott.

– A saját dühéről beszél, ugye?

– Igen. Már nem látom a tiszta, tomboló dühöt, ami bennem volt. Nem tűnt el teljesen, de ahogy ön mondja, egész messzire visszavonult. Pedig az a düh hosszú éveken át óriási helyet foglalt el a szívemből, és hajtott engem.

– Mint egy soha nem nyugvó, könyörtelen kocsis – mondta az öreg hölgy. – De mostanra erejét vesztette, ön pedig gyereket vár. Vajon mondhatjuk úgy, hogy *cserébe?*

Aomame egyenletesre csitította légzését:

– Igen. Cserébe itt van bennem egy *kicsike.* Neki a dühhöz semmi köze. És napról napra növekszik bennem…

– Mondani is igazán fölösleges, de nagyon vigyáznia kell rá mondta az öreg hölgy. – Ezért is szükséges, hogy minél hamarabb biztonságos helyre költözzön.

– Úgy van, ahogy mondja. De van valami, aminek előtte feltétlenül a végére kell járnom.

*

Ahogy letette a telefont, Aomame kiment a verandára, a műanyag lapok közül lenézett a délutáni utcára meg a parkra. Közeledik az alkonyat. Mielőtt véget ér az 1Q84-es év, mielőtt megtalálnak, nekem mindenképpen meg kell találnom Tengót.

15 | **TENGO**
Erről beszélni nem megengedett

Miután eljött az *Árpafej*ből, Tengo egy darabig céltalanul bóklászott a városban, mindenfélén gondolkodva. Aztán elhatározta magát, és a kis park felé vette az irányt. Az az a hely, ahol először vette észre, hogy két hold sorakozik az égen. Gondolta, pont úgy, mint múltkor, fölmászik a csúszdára, és megint fölnéz az égre. Lehet, hogy onnan most is látszani fognak a holdak. És lehet, hogy mondani fognak neki valamit.

Mikor is volt az, hogy abban a parkban jártam, gondolkodik Tengo gyaloglás közben. Nem jut eszébe. Az idő folyása egyenetlen, bizonytalanok a távolságok. De talán valamikor ősz elején. Arra emlékszik, hogy hosszú ujjú pólót viselt. Most pedig december van.

A hideg szél a Tokió-öböl felé sodorta a felhőket. A felhők, mintha pástétomból lennének, szabálytalan alakzatokba merevedtek. Mögülük, néha elbújva, de kibukkant a két hold. A jól ismert sárga, meg az újonnan csatlakozott kis zöld. Mindkettő túl volt a teliholdon, úgy a kétharmaduk látszott. A kisebbik hold úgy nézett ki, mint egy anyja szoknyája mögé rejtőző gyerek. A holdak nagyjából ugyanott voltak, mint mikor Tengo legutóbb látta őket. Mintha türelmesen várakoztak volna a visszatérésére.

Az esti parkban nem voltak emberek. A higanylámpafény fehérebb volt, mint korábban, és még ridegebb. A gyertyánágak, melyekről lehullottak a levelek, esőnek és szélnek kitett, öreg fehér csontoknak látszottak. Olyan éjszaka volt, amikor várjuk, hogy megszólaljon egy bagoly. Egy nagyváros parkjában persze nincsenek baglyok. Tengo a fejére húzta pulóvere kapucniját, és bőrkabátja zsebébe dugta a kezét. Aztán fölmászott a csúszdára, a korlátjának támaszkodott, és fölnézett a felhők csoportja mögül hol felbukkanó, hol eltűnő két holdra. A háttérben némán pislákoltak a csillagok. A nagyváros

légterében fölgyűlt, homályos szennyeződést kifújta a szél, a levegő átlátszóan tiszta volt.

Jelenleg hány ember érzékeli vajon, úgy, mint ő, hogy két hold van? Tengo elgondolkodik ezen. Fukaeri természetesen érzékeli. Ezt az egészet eredetileg ő indította el. Valószínűleg. Rajta kívül azonban a Tengo környezetében élők közül egyetlen ember sem említi, hogy megnőtt a holdak száma. Vajon az emberek még nem vették észre, vagy pedig olyan széles körben ismert tény lenne, amit említeni se különösebben érdemes? Akárhogy is, Tengo a barátján kívül, akit megkért, hogy helyettesítse az előkészítőben, senkit sem kérdezett a hold állapotáról. Sőt, elővigyázatosságból arra törekedett, hogy ne hozza föl ezt a témát mások előtt. Mintha erkölcsileg helytelen ügy lenne.

Vajon miért?

Lehet, hogy a holdak így akarják, gondolta Tengo. Lehet, hogy a két hold csakis Tengónak szóló üzenet, és *nem megengedett,* hogy ezt az információt másokkal is megossza.

Ez azonban fura elgondolás. Hogyan lehetne a holdak száma személyre szóló üzenet? És mit akarna közvetíteni? Tengo számára ez nem annyira üzenetnek tűnik, mint inkább bonyolult feladványnak. Ha viszont az, akkor ki adta föl? Mégis ki az, aki *nem engedélyez?*

A szél élesen sivítva zúgott át a gyertyánágak között. Mint a reménytelenséget megízlelt ember foga rései közt távozó részvétlen lélegzet. Tengo fölpillantott a holdakra, és addig ült ott, a szél hangját hallgatva is meg nem is, míg teljesen át nem fagyott. Tizenöt percnyi idő lehetett, nagyjából annyi. De lehet, hogy egy kicsit több. Közben valahol elvesztette az időérzékét. A whiskey-től kellemesen átmelegedett teste mostanra olyan dermedten hideg volt, mint magányos kavics a tenger fenekén.

A felhők tömegei egymás után sodródtak az égen dél felé. De akármilyen sok elsodródott, mindig újabbak és újabbak jöttek. Egész biztos, hogy valahol messze északon van egy forrás, ami szüntelenül termeli őket. Magukat szilárdan elhatározó, vastag

szürke egyenruhát öltő, hallgatag emberek reggeltől estig egyre csak felhőket termelnek. Ahogy a méhecskék mézet termelnek, a pókok hálót, a háborúk meg özvegyeket.

Tengo a karórájára pillantott. Mindjárt nyolc. A parkban persze senkit nem látni. Néha sietős léptű emberek mennek el a park előtti úton. Mindenki, aki munkából tart haza, ugyanúgy lép. A szemközti, hatszintes új építésű apartmanházban a lakások vagy felében ég a villany. Nagyon szeles téli estéken különösen gyengéd melegséget sugároznak azok az ablakok, melyekből világosság jön. Tengo egyenként végignézett az ablakokon, melyekben fényt látott. Mint aki apró halászhajóból az esti tengeren úszó, pompás utasszállítóra néz fel. Mintha összebeszéltek volna, minden ablakon be volt húzva a függöny. Az esti park jéghideg csúszdájáról felpillantva az egy más világnak látszott. Más elvekre épülő, más szabályok alapján működő világnak. A függöny mögött az emberek minden bizonnyal nyugodtan, boldogan éldegélik nagyjából átlagos életüket.

Nagyjából átlagos élet?

Tengo az „átlagos életet” csak mélységet és színt nélkülöző, uniform képként tudja elképzelni. Házaspár, talán két gyerek. Az anyukán kötény. Gőzölgő lábas, beszélgetés az asztalnál – Tengo képzelőereje itt kemény falba ütközik. Vajon miről beszél vacsora közben *egy átlagos család?* Ha őt magát vesszük, hát nem emlékszik rá, hogy az apjával beszélgettek volna az asztalnál. Külön-külön, a saját maguk számára megfelelő időpontban, némán belapátolták az ételt. Ami tartalmát tekintve nehezen volt ételnek nevezhető.

Mikor nagyjából végignézte az apartmanház világos ablakait, még egyszer fölpillantott a kis és a nagy holdra. De várhatott akármennyit, egyik hold se szólt hozzá egy szót se. Feléje fordították kifejezéstelen tekintetüket, és lebegtek egymás mellett az égen, mint egy javítást kívánó, bizonytalan rímpár. Mára nincs üzenet. Ez volt az egyetlen üzenet, amelyet Tengónak küldtek.

A felhőtömegek fáradhatatlanul haladtak az égen dél felé. Mindenféle formájú és méretű felhő jött, majd ment. Elég érdekes formájúak is akadtak. Úgy tűnt, mintha meglennének a maguk elgondolásai. Rövid, tömör, határozottan körvonalazott elgondolások. Tengo azonban nem a felhők, hanem a holdak elgondolásaira volt kíváncsi.

Végül föladta, fölállt, alaposan kinyújtóztatta kezét-lábát, majd lemászott a csúszdáról. Ez van. Elégedjünk meg azzal, hogy láthatta, a holdak számában nincs változás. Még mindig bőrkabátja zsebébe dugott kézzel kiment a parkból, és nagy léptekkel, lassan hazagyalogolt. Gyaloglás közben hirtelen eszébe jutott Komacu. Ideje lenne beszélnie vele. Ami kettejük között történt, azt el kellene rendezni, amennyire lehet. Meg Komacunak is beszélnie kell Tengóval, „nem túl sokára”. Tengo megüzente neki a csikurai intézet számát, de Komacu nem telefonált. Holnap megpróbálja felhívni. Csak előbb be kell mennie az előkészítőbe, és el kell olvasnia a levelet, melyet a barátja vett át Fukaeritől.

Fukaeri levele felbontatlanul hevert az asztalfiókban. Ahhoz képest, hogy milyen alaposan le volt ragasztva, rövid levél volt. Egy füzetlap felére, kék golyóstollal írták, a jól ismert, ékíráshoz hasonló betűkkel. Olyan íráskép, amihez jobban illene egy agyagtábla, mint egy füzetlap. Tengo tudta, hogy ilyen betűket írni meglehetősen időigényes.

Többször is újraolvasta a levelet. Az állt benne, hogy a lánynak *el kell mennie* Tengo lakásából. *Most rögtön,* írta a lány. *Mert figyelnek minket,* ez az oka. Ez a három rész vastag, puha ceruzával határozottan alá volt húzva. Félelmetesen ékesszóló aláhúzások.

Hogy ki figyel „minket”, hogy Fukaeri ezt honnan tudja, arról nem volt magyarázat. Úgy tűnik, Fukaeri világában a tényeket nem szabad úgy elmondani, ahogy vannak. Mint egy térképen, ami kalózok elásott kincséhez mutatja az utat, a dolgokat utalások és feladványok vagy pedig elhallgatások és torzítások által kell elmondani. Ahogyan a *Légből szőtt gubó* eredeti szövegváltozatában.

Bár Fukaeri valószínűleg nem utalásnak vagy feladványnak szánja mindezt. Számára ez lehet a nyelvhasználat legtermészetesebb módja. Ő csak ilyen szókészlet és nyelvtan által képes saját képzeteit és gondolatait másoknak átadni. Ahhoz, hogy eszmét cseréljünk vele, meg kell szoknunk a nyelvhasználatát. Aki üzenetet kap tőle, annak mozgósítania kell a maga képességeit és tehetségét, a megfelelő módon cserélgetnie kell a szórendet, és pótolnia a hiányzó elemeket.

Tengo egy az egyben elfogadta a Fukaeritől időről időre, nyílt formában érkező kinyilatkoztatásokat. Ha a lány azt mondja, hogy „*figyelnek* minket”, akkor minden bizonnyal valóban figyelnek minket. Amikor a lány úgy érezte, hogy *„el kell mennie”,* akkor bizony itt volt az idő, hogy továbbálljon. Ezt Tengo először is elfogadja, mint átfogó érvényű igazságot. A helyzet hátterét, részleteit, alapját vagy felfedezi később saját maga, vagy nincs más, mint hogy kitalálja. Vagy pedig rögtön az elején feladhatja.

Figyelnek minket.

Ez vajon azt jelenti, hogy az Előfutár emberei megtalálták Fukaerit? Tengo és Fukaeri kapcsolatáról tudnak. Az a tény is a birtokukban van, hogy Tengo Komacu felkérésére átírta a *Légből szőtt gubó*t. Épp ezért próbálkozott Usikava Tengónál. Akár ilyen bonyolult módszerrel is, de hatókörükbe akarták őt vonni (hogy miért, azt Tengo még most se érti). Ha így gondoljuk végig, még az is lehetséges, hogy megfigyelik Tengo lakását.

De ha így van, akkor túlságosan sok időt töltenek el ezzel. Fukaeri majdnem három hónapig tanyázott Tengónál. Ők egy szervezet részeként működő emberek. Tényleges erejük is van. Ha el akarták volna kapni Fukaerit, bármikor elkaphatták volna. Arra semmi szükség, hogy fáradságot nem kímélve megfigyelés alá vonják Tengo lakását. Ezenkívül, ha figyelték Fukaerit, akkor bizonyára nem hagyták volna, hogy csak úgy kisétáljon a lakásból. Ennek ellenére Fukaeri összerakta a holmiját és elhagyta a lakást, onnan elment Jojogiba, az előkészítő iskolába, levelet hagyott Tengo barátjánál, majd ismeretlen helyre távozott.

Minél logikusabban próbált gondolkodni, annál jobban összezavarodott. Csak azt tudja elképzelni, hogy *nem akarják elkapni Fukaerit.* Lehetséges, hogy egy bizonyos ponttól kezdve egy másik alany került ténykedésük középpontjába. Valaki, akinek köze van Fukaerihez, de nem ő maga az. Lehet, hogy valamilyen okból a lány már nem jelent fenyegetést az Előfutár számára. De ha meg így van, miért kellene pont most megfigyelniük Tengo lakását?

Tengo az előkészítőben található nyilvános telefonfülkéből megpróbálta felhívni Komacu kiadóját. Vasárnap volt, de Tengo tudta, hogy Komacu szeret szabadnapokon bejárni és dolgozni. Az volt a szava járása, hogy ha a többiek nem lennének, a kiadó se lenne rossz hely. A telefont azonban senki nem vette föl. Tengo a karórájára pillantott. Még csak délelőtt tizenegy van. Komacu ilyen korán nem megy be dolgozni. Ő csak azután fog bele napi tevékenységeibe, legyen az bármilyen nap, hogy a Nap túlhaladt a delelőn. Tengo beült a kávézóba, és gyenge kávét iszogatva még egyszer elolvasta Fukaeri levelét. Mint mindig, a szövegben most is rendkívül kevés volt a bonyolult kínai karakter, továbbá hiányoztak belőle az írásjelek és a bekezdések.

> Tengónak Tengo megjöttél a macskák városából és olvasod ezt a levelet az jól volt így de figyelnek minket, ezért nekem el kell mennem ebből a lakásból méghozzá most rögtön miattam nem kell aggódni de már nem tudok itt maradni ahogy múltkor is mondtam az a személy akit keresel innen gyalog is elérhető de nagyon vigyázz mert valaki figyel

Tengo, miután háromszor újraolvasta a táviratszerű levelet, összehajtotta és zsebre dugta. Minél többször olvasta át, Fukaeri szavai annál hihetőbbek lettek, bár ez mindig így volt. Tengót figyeli valaki. Ezt Tengo most már biztos tényként fogadta el. Felemelte a fejét, körülpillantott az előkészítő iskola kávézójában. Mivel épp tartottak az órák, a kávézóban szinte senki nem volt. Csak néhány diák olvasgatott meg jegyzetelt valamit a füzetébe. Olyan személy nem látszott, aki titokban megfigyelné Tengót valami rejtekhelyről.

Van itt egy alapvető probléma. Ha nem figyelik meg Fukaerit, akkor mégis mit figyelnek meg? Magát Tengót, vagy Tengo lakását? Tengo elgondolkodott ezen. Mindez természetesen nem mozdul ki a feltételezések tartományából, de úgy érezte, hogy azokat valószínűleg nem ő érdekli. Ő nem több, mint szövegszerelő mester, aki felkérésre átírta a *Légből szőtt gubó*t. A könyvet már ki is adták, beszédtéma lett belőle, majd eltűnt a beszédtémák közül, Tengo szerepének már régen vége. Sehol egy ok, hogy pont most kezdjenek érdeklődni iránta.

Fukaeri, ha minden igaz, szinte egyáltalán nem járt ki a lakásból. Ha a lány valakinek *a tekintetét érzi,* az azt jelenti, hogy Tengo lakása áll megfigyelés alatt. De mégis honnan lehetséges a megfigyelés? Egy nagyváros zsúfolt környékéről van ugyan szó, de Tengo második emeleti lakása olyan helyen van, hogy szinte meglepő mértékben elkerülik az illetéktelen tekintetek. Tengo többek között ezért szerette a lakást, és lakott benne hosszú ideje. Idősebb barátnője is nagyra értékelte ezt a körülményt. „Kinéz, ahogy kinéz”, mondta gyakran, „de ez a lakás furcsa mód megnyugtató hatású – akárcsak az, aki benne lakik”.

Napnyugta előtt mindig eljön az ablakhoz egy nagy varjú. Ezt a varjút Fukaeri is említette a telefonban. Megállapodik azon a szűk kis helyen, ami virágcserepek elhelyezésére van fölszerelve az ablakon kívül, és az üveghez dörzsöli nagy, lakkfekete szárnyát. Ennek a varjúnak bevett napi elfoglaltsága volt Tengo lakása előtt eltölteni a hazarepülés előtti időt. És intenzív érdeklődést mutatott Tengo lakásának belseje iránt. Sebesen forgatta nagy fekete szemét az arca oldalán, és információt gyűjtött a függöny résein keresztül. A varjak okos állatok. Nagyon kíváncsiak is. Fukaeri azt állította, hogy beszélni tud ezzel a varjúval. Na de akárhogy is, az nem feltételezhető, hogy a varjú valakinek az ügynökeként lenyomozza Tengo lakását.

Akkor viszont mégis honnan nyomozzák le?

*

Tengo az állomástól hazafelé menet betért a boltba vásárolni. Zöldséget, tojást, marhahúst és halat vett. Aztán kezében a papírzacskóval megállt a ház bejáratánál, és a biztonság kedvéért körbepillantott a környéken. Semmi gyanúsat nem talált. Ugyanaz a reménytelen látkép, mint mindig. Sötét színű belső szervek módjára a levegőbe lógó vezetékek, a szűkös élőkért téli fagyban tönkrement füve, teljesen rozsdás postaládák. Hallgatózni is megpróbált. Ám a nagyváros jellegzetes, halk szárnysuhogáshoz hasonló, szüntelen alapzaján kívül semmit sem hallott.

Miután fölment a lakásába és elpakolta az élelmiszereket, az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt, és megvizsgálta a kinti tájat. Az út túloldalán három régi ház van. Mindegyik kis telekre épült, kétszintes lakóház. Tulajdonosaik idős emberek, igazi tősgyökeres őslakosok. Arcukra kiül a nehéz természet, mindenfajta változást utálnak és kerülnek. Lehet bármi, olyan nincs, hogy lakásuk emeletére kedvesen befogadjanak egy teljesen ismeretlen jöttmentet. És onnan hiába hajolna ki valaki a lehető legtávolabbra, csak a mennyezet egy részét látná Tengo lakásából.

Tengo becsukta az ablakot, vizet forralt, csinált egy kávét. Míg azt kortyolgatta az ebédlőasztalnál, az elképzelhető különböző eshetőségeken gondolkodott. Valaki itt a közelben megfigyel engem. Egy innen begyalogolható helyen ott van Aomame (vagy *volt).* Ennek a kettőnek vajon van valami köze egymáshoz? Vagy pedig csak véletlen alakította így? De gondolkodhatott akármennyit, semmiféle következtetésre nem jutott. Gondolatai ugyanazokon az utakon köröztek egyre, mint egy szerencsétlen egér, aki előtt a labirintus összes kijáratát eltorlaszolták, és csak a sajt szagát hagyták ott neki.

Fölhagyott a gondolkodással, és nagyjából átfutotta az újságot, amit az állomáson vett egy trafikban. Az ősszel újraválasztott Ronald Reagan Jaszunak szólította Nakaszone Jaszuhiro miniszterelnököt, Nakaszone miniszterelnök meg Ronnak az elnök urat. Biztos a rosszul sikerült fénykép is tette, de azok ketten úgy néztek ki, mint két építési vállalkozó, akik arról egyezkednek, hogy az anyagot

lecserélik olcsó, rossz minőségűre. Az Indira Gandhi meggyilkolása nyomán kitört zavargások még mindig tartottak Indiában, rengeteg szikh hívőt mészároltak le az ország különböző részein. Japánban szokatlanul gazdag volt az almatermés. De olyan cikk, ami fölkeltette volna Tengo privát érdeklődését, egy sem akadt.

Megvárta, hogy kettőt mutasson az óra, és megint fölhívta Komacu munkahelyét.

*

Tizenkét csörgés kellett hozzá, hogy Komacu felvegye. A szokásos. Nem tudni, miért, de nem nyúl egykönnyen a kagylóért.

– Tengókám, de rég hallottam rólad! – mondta Komacu. Pontosan ugyanúgy beszélt, mint régen. Sima, kicsit színpadias, megfoghatatlan.

– Az elmúlt két hétre szabadságot vettem ki, Csibában voltam. Csak tegnap késő délután jöttem meg.

– Hallom, hogy nincs jól az édesapád. Biztos nehéz volt.

– Nem volt olyan nehéz. Apám mély kómában van, én csak ott ültem, néztem, ahogy alszik, és múlattam valahogy az időt. Meg a regényemet írtam a szállásomon.

– De itt arról van szó, hogy egy ember él-e vagy hal-e. Az mindenképp nehéz.

Tengo témát váltott:

– Említetted, ha igaz, hogy majd mondani akarsz nekem valamit. Mikor legutóbb beszéltünk. Mondjuk az nem mostanában volt.

– Úgy is van – mondta Komacu. – Jó lenne, Tengókám, ha egyszer nyugodtan, ráérősen össze tudnánk futni, van ilyesmire időd?

– Ha fontos az ügy, gondolom, minél hamarabb kellene.

– Jaa, lehet, hogy minél hamarabb kellene.

– Ma estére szabaddá tudom tenni magam.

– A ma este jó. Én is ráérek. Mit szólsz a hét órához?

– A hét óra jó – felelte Tengo.

Komacu megjelölt egy bárt a munkahelye közelében. Tengo is járt párszor ott.

– Az vasárnap is nyitva van, és vasárnaponként alig van ember. Nyugodtan tudunk beszélni.

– Hosszú történet?

Komacu elgondolkodott ezen:

– Nem is tudom. Míg el nem mondom, én se tudom elképzelni, hogy rövid-e vagy hosszú.

– Rendben van. Mondd el úgy, ahogy jónak látod! Meg fogom hallgatni. Mert mi egy csónakban evezünk. Nem igaz? Vagy esetleg te átszálltál egy másik csónakba?

– Szó sincs róla – felelte Komacu, olyan őszinte stílusban, ami nem volt rá jellemző. – Mi most is egy csónakban evezünk. Lényeg, hogy hétkor találkozunk. Akkor elmondom a részleteket.

*

Miután letette a telefont, Tengo odatelepedett az asztalhoz, és bekapcsolta a szövegszerkesztőt. Begépelte a csikurai szállóban golyóstollal, előrevonalazott papírra írt regényrészletet. Ahogy újraolvasta a szöveget, megjelent előtte Csikura városának képe. Az intézet hangulata, a három ápolónő arca. A szélfogó fenyőligetet borzoló tengeri szél, a lebegő hófehér sirályok. Tengo fölállt, széthúzta a függönyt, elhúzta a veranda üvegajtaját, és mélyen beszívta a kinti hideg levegőt.

TENGO MEGJÖTTÉL A MACSKÁK VÁROSÁBÓL ÉS OLVASOD EZT A LEVELET AZ JÓL VOLT ÍGY

Ez állt Fukaeri levelében. Csakhogy valaki figyeli a lakást, amibe visszajött. Azt nem tudni, hogy ki és honnan. Még az is lehet, hogy

rejtett kamerák vannak a lakásba fölszerelve. Tengót ez nagyon aggasztotta, és az utolsó sarokig átkutatta a lakást. De persze se rejtett kamerát, se lehallgatókészüléket nem talált. Ez végül is egy régi, kicsi bérházi lakás. Itt akkor is észrevenné az olyan holmit, ha nem akarná.

Tengo szürkületig az asztalnál ült, és a regénye begépelésén dolgozott. Nem egyszerűen csak átmásolta a szöveget, hanem itt-ott át is írta, ezért több időbe telt, mint gondolta. Amikor kis szünetet tartott és fölkapcsolta az asztali lámpát, arra gondolt, hogy nahát, ma nem jött el a varjú. A varjú érkezését a zajból lehet észrevenni, amit csap. Abból, hogy nagy szárnyát az üveghez dörzsöli. Hála neki, az üvegen néhol halvány zsíros foltok maradtak. Mint megfejtésre váró rejtjelek.

Fél hatkor összedobott valami egyszerű ételt és megette. Étvágya nem volt, de ebédre sem evett szinte semmit. Jobb, ha van valami a gyomrában. Paradicsomból és tengeri hínárból salátát készített, és bekapott hozzá egy pirítóst. Hat óra tizenötkor felvett egy fekete, magas nyakú pulóvert, arra egy olívazöld kordbársony zakót, és elindult a lakásából. Mikor elhagyta a házat, megállt, és megint körülnézett. De persze most sem látott olyat, ami fölhívta volna magára a figyelmét. Rejtőző alak se látszik a villanyoszlop árnyékában. Gyanús parkoló autó sincs. És még a varjú se jött el. De Tengo ettől éppen hogy elbizonytalanodott. Azért, mert minden, *nem olyannak látszó dolog* a környezetében elkezdett úgy feltűnni a számára, mintha valójában titokban megfigyelné őt. A kezében bevásárlókosárral továbbhaladó háziasszony, a kutyát sétáltató hallgatag öreg, de még a vállukon teniszütővel, felé se pillantva elbicikliző középiskolások is: lehet, hogy mind az Előfutár trükkösen álcázott megfigyelői.

Ez az, mikor valaki rémeket lát, gondolta Tengo. Óvatosnak kell lennie, de az se jó, ha túlságosan sokat idegeskedik. Sietős léptekkel tartott az állomás felé. Néha villámgyorsan hátrafordult, megnézte, nem követi-e valaki. Ha valaki a nyomában van, valószínűleg észreveszi. Úgy született, hogy az átlagnál szélesebb a

periferikus látómezeje. A látása is éles. Miután vagy háromszor hátrafordult, bizonyosnak tekintette, hogy senki nem követi.

*

Hét óra előtt öt perccel érkezett meg a bárba, amit Komacuval megbeszéltek. A szerkesztő még nem volt ott, Tengo volt az első vendég a nyitás után. A pulton álló nagy vázában rengeteg színpompás virág volt, a levegőt bejárta a frissen vágott szárakból jövő illat. A bejárattól távoli bokszba ült, és egy pohár csapolt sört rendelt. Aztán kabátjából előhúzott egy zsebkiadású könyvet, és nekiállt olvasni.

Negyed nyolckor megérkezett Komacu. Tweedzakóhoz vékony kasmírpulóver, persze kasmírsál, gyapjúnadrághoz szarvasbőr cipő. A szokásos *darabok.* Mindegyik kiváló minőségű és ízléses. Ezek a ruhák, amikor Komacu fölvette őket, úgy néztek ki, mintha eredetileg is a testéhez tartoznának. Olyat, hogy Komacu már ránézésre is megállapíthatóan új ruhákat viselt volna, Tengo még nem látott. Lehet, hogy az újonnan megvásárolt ruháiban alszik vagy a padlón fetreng. Lehet, hogy többször is átgyúrja őket kézzel, majd mindet a naptól védett helyre teregeti. És amikor ennek köszönhetően már jól kihasználtnak és fakulónak tűnnek, megjelenik bennük az emberek előtt. Olyan arccal, hogy a ruházatommal én még soha az életemben nem törődtem. Akárhogy is, ezekben a darabokban úgy nézett ki, mint egy sokat megélt, veterán szerkesztő. Vagyis inkább semmi másnak nem nézett ki, mint sokat megélt, veterán szerkesztőnek. Leült Tengo elé, és igen, ő is csapolt sört kért.

– Úgy látom, nálad minden a régiben – szólalt meg. – Jól haladsz az új regényeddel?

– Lassacskán, de haladok.

– Az a fő. Az író csak akkor fejlődik, ha kitartóan, folyamatosan ír. Mint egy hernyó, amelyik sose hagyja abba a falevél rágását. Ahogy megmondtam, az, hogy elvállaltad a *Légből szőtt gubó* átdolgozását, pozitív hatással volt a saját munkáidra is. Vagy nem így van?

Tengo bólintott:

– Igen. Azt hiszem, annak a munkának köszönhetően megtanultam néhány lényeges dolgot a regényírásról. Észrevettem olyasmiket, amiket korábban nem.

– Nem akarok fölvágni, de én nagyon jól tudom, hogy működik ez. Neked szükséged volt egy ilyen *alkalomra.*

– De annak a munkának köszönhetően mindenféle kellemetlenség is ért. Mint tudod.

Komacu szája olyan szép vonalat formázott, mint a téli újhold, ahogy elmosolyodott. Nehezen megfejthető mosoly volt.

– Hogy a fontos dolgokat megszerezze, az embernek meg kell fizetnie a megfelelő árat. Így működik a világ.

– Lehet, hogy így van. Csak nem látom világosan, hogy mi a fontos dolog, és mi az ár. Minden túlságosan összekuszálódott.

– Valóban borzasztóan összekuszálódtak a szálak. Mintha egymásba zavaró telefonvonalakon beszélnénk. Úgy van, ahogy mondod – felelte Komacu. Aztán összehúzta a szemöldökét: – Apropó, te tudod, hol van most Fukaeri?

– Hogy most hol van, azt nem tudom – válaszolta Tengo, gondosan megválogatva a szavait.

– *Hogy most hol van* – ismételte el jelentőségteljesen Komacu.

Tengo hallgatott.

– De nem sokkal ezelőttig nálad lakott – tette hozzá Komacu. – Én ezt hallottam.

Tengo bólintott:

– Így igaz. Úgy három hónapig nálam volt.

– Három hónap hosszú idő – jegyezte meg Komacu. – De senkinek sem beszéltél erről.

– Fukaeri maga mondta, hogy ne mondjam senkinek, tehát senkinek nem mondtam. Neked sem.

– De már nincs nálad.

– Nincs. Míg én Csikurában voltam, elment a lakásból, egy levelet hagyott. Hogy azután mi történt, arról nem tudok.

Komacu cigarettát vett elő, szájába tette, gyufával meggyújtotta. Összehúzott szemmel figyelte Tengo arcát.

– Fukaeri azután hazament Ebiszuno professzorhoz. Futamataóba, a hegyek közé – mondta. – A professzor megkereste a rendőrséget, és visszavonta kérelmét a lány kerestetésére. Azzal, hogy a lány csak csavargott itt-ott, és nem rabolták el. A rendőrség azért biztos kikérdezte Fukaerit a részletekről. Hogy miért tűnt el? Hol és mit csinált? Ugyanis még nem nagykorú. Lehet, hogy hamarosan újságcikkek is megjelennek. Hogy épségben előkerült az új írótehetség kislány, akiről hosszú ideig nem lehetett tudni, hol tartózkodik. Persze, ha lesznek is cikkek, nem lesznek túl terjedelmesek. Mert úgy tűnik, szó nincs arról, hogy bűncselekmény történt volna.

– Vajon ki fog derülni, hogy nálam húzta meg magát?

Komacu a fejét rázta.

– Nem, Fukaeri biztos nem fogja fölhozni a neved. Ismerjük, milyen: a tárgyalópartner tőle lehet akár a rendőrség, akár a csendőrség, akár egy forradalmi tanács, akár Teréz anya, ha egyszer úgy döntött, hogy nem mond meg valamit, akkor nem mondja meg. Szóval emiatt ne aggódj!

– Nem arról van szó, hogy aggódom. Egyszerűen csak tudni szeretném, hogy fognak alakulni az események.

– Akárhogy is lesz, a te neved nem fog előkerülni. Rendben lesz – felelte Komacu. Aztán hivatalos kifejezés jelent meg az arcán: – Ezt megbeszéltük, de nekem bizony lenne hozzád egy kérdésem. Bár kissé kellemetlen kérdés.

– Kellemetlen?

– Hogy is mondjam, személyes vonatkozású, na.

Tengo ivott egy kortyot a sörből. Aztán visszatette a poharat az asztalra:

– Nem gond. Ha tudok rá válaszolni, akkor válaszolok.

– Közted meg Fukaeri között volt szexuális kapcsolat? Már úgy értem, akkor, amikor nálad húzta meg magát. Elég, ha igennel vagy nemmel válaszolsz.

Tengo várt egy kicsit, majd lassan megrázta a fejét:

– A válaszom: egy frászt! Nem volt vele ilyen kapcsolatom.

Ami a tomboló vihar estéjén történt közte meg Fukaeri között, arról semmiképp sem szabad beszélni, döntötte el ösztönösen Tengo. Ezt a titkot nem fedheti föl. Erről beszélni nem megengedett. Ráadásul az tulajdonképpen nem is volt szexuális kapcsolat. Nem szerepelt benne az, amit közkeletű értelemben nemi vágynak neveznek. Egyik fél részéről sem.

– Szóval akkor nincs köztetek szexuális kapcsolat.

– Nincs – felelte Tengo fakó hangon.

Komacu orra sarkában apró ránc jelent meg:

– Tengókám, nem mintha kételkednék a szavadban, de mielőtt nemmel válaszoltál, vártál egy vagy két pillanatot. Nekem úgy tűnt, mintha haboznál. Nem történt mégis a szexuális kapcsolathoz valami nagyon közeli? Nem akarlak hibáztatni, semmi ilyesmi. A magam részéről csak szeretném tényként látni a tényeket.

Tengo egyenesen Komacu szemébe nézett:

– Nem haboztam. Csak elcsodálkoztam kicsit. Hogy vajon miért érdekel annyira, volt-e vagy sem szexuális kapcsolat Fukaeri és közöttem. Mert te nem vagy az a természet, aki mások magánéletébe dugja az orrát. Éppen hogy távol tartod magad az ilyesmitől.

– Hát, jaa – hagyta jóvá Komacu.

– Akkor miért merül föl ez itt kérdésként?

– Alapvetően tényleg semmi dolgom azzal, hogy te kivel fekszel le, és hogy Fukaeri kivel mit csinál – vakarta meg ujjával Komacu az orra szélét. – Ahogy te is rámutattál. Csak éppen Fukaeri háttere, mint tudod, más, mint egy átlagos lányé. Hogy is mondjam csak, szóval az ő minden egyes cselekedete jelentőséggel bír.

– Jelentőséggel bír – ismételte el Tengo.

– Logikusan elgondolva végeredményben persze minden ember minden cselekedete jelentőséggel bír a maga módján – folytatta Komacu. – Fukaeri esetében azonban ez a jelentőség *még súlyosabb.* Ő valami nem átlagos elemmel rendelkezik. Ezért a vele kapcsolatos körülményekről a magunk részéről minél pontosabban tájékozódnunk kell.

– Konkrétan kit kell a *magunk* alatt érteni? – kérdezte Tengo.

Komacu tőle szokatlan módon olyan arcot vágott, mint aki most bajban van.

– Az igazat megvallva nem én vagyok rá kíváncsi, hogy létesült-e szexuális kapcsolat közted és Fukaeri között, hanem Ebiszuno professzor.

– Szóval Ebiszuno professzor is tudja, hogy Fukaeri nálam lakott.

– Természetesen. Attól a naptól tudott róla, hogy a lány beesett hozzád. Fukaeri mindig tájékoztatta a professzort, hogy éppen hol van.

– Ezt nem tudtam – lepődött meg Tengo. Emlékei szerint Fukaeri azt mondta, hogy senkinek nem szólt róla, hol van. Bár most már teljesen mindegy. – Ez számomra fölfoghatatlan. Ebiszuno professzor Fukaeri gyámja és felügyelője, tehát átlagos esetben az előbb említett kérdésre is odafigyel valamennyire. De hát ez most egy teljesen felfordult helyzet. Mégiscsak az lenne a legfontosabb, hogy Fukaerit védelembe vették-e, biztonságos körülmények között

van-e. Kicsit nehéz megérteni, hogy a professzor aggodalmainak listáján ilyen előkelő helyen szerepel a lány érintetlenségének kérdése.

Komacu félrehúzta a száját:

– Háát, erről én nem sokat tudok. Engem csak megkért a professzor. Hogy egy személyes találkozás alkalmával kérdezzem már meg, volt-e testi kapcsolat Fukaeri és közted. Úgyhogy én megkérdeztelek, és nemleges választ kaptam.

– Úgy is van. Fukaerivel nem volt testi kapcsolatunk – mondta Tengo elvágólag, Komacu szemébe nézve. Nem érezte úgy, hogy hazudna.

– Akkor jó – és Komacu egy szál Marlborót dugott a szájába, majd hunyorogva rágyújtott. – Ha ennyit tudunk, az elég is.

– Fukaeri valóban feltűnő jelenség, szép lány. De te is tudod, hogy amibe belekeveredtem, az önmagában is éppen elég bonyolult. Ráadásul szándékom ellenére alakult így. A magam részéről az ügyet nem akarnám tovább bonyolítani. Ezenkívül pedig akkor kapcsolatom is volt.

– Megértettem – felelte Komacu. – Tengókám, ebben a kérdésben helyén van az eszed. És jól fogod fel. A professzornak átadom, amit mondtál. Meg ne haragudj, hogy ilyesmit kérdeztem. És ne törődj vele.

– Nem különösebben törődöm vele. Egyszerűen csak csodálkoztam. Hogy vajon miért jön ez föl ennyi idő után? – mondta Tengo, és várt egy kicsit. – Na és mi az, amit el kell mondanod nekem?

Komacu felhörpintette a sörét, és kért egy whiskey-t szódával a bárpultostól.

– Te mit iszol, Tengókám? – kérdezte.

– Ugyanazt – felelte Tengo.

Az asztalukhoz megérkezett két magas pohár az italukkal.

– Legelőször is – szólalt meg Komacu hosszú csend után –, a helyzet összegubancolódott részét, amennyire lehet, most ki kell bontanunk. Mert mi bizony egy csónakban evezünk. A „mi” az pedig te vagy, Tengókám, meg én meg Fukaeri meg Ebiszuno professzor, mi négyen.

– Hát, elég érdekes összeállítás – mondta Tengo. De Komacu nem úgy nézett ki, mint aki felfogta a Tengo szavaiban rejlő iróniát. Úgy tűnt, minden idegszálával arra koncentrál, amit el kell mondania.

Így szólt:

– Ennek a négy embernek megvoltak a saját maga elképzelései, amikor belevágott az akcióba, de nem feltétlenül ugyanazzal a komolysággal, nem feltétlenül ugyanabba az irányba tartottak. Más szóval tehát nem azonos ritmusban és azonos szögben mozgatták az evezőt.

– Ezenkívül eleve olyan összeállítás volt, aminek nem megy jól a csoportmunka.

– Talán ezt is elmondhatjuk.

– És a csónak a vízesés felé sodródott a sebes áramlatban.

– A csónak a vízesés felé sodródott a sebes áramlatban – ismerte el Komacu. – Csakhogy, és nem mentegetőzni akarok, de a legelején egyszerű alapanyagokat használtunk az akcióhoz. Te szépen átírod Fukaeri művét, a *Légből szőtt gubó*t, ami megkapja egy irodalmi lap új felfedezetteknek járó díját. Kiadjuk könyvben, eladogatunk belőle. Megetetjük egy kicsit a világot. Valamennyi pénzhez is jutunk. Félig rosszalkodás, félig tényleges haszon. Ez volt a célunk. Mikor azonban Fukaeri gyámjaként megjelent a képben Ebiszuno professzor, igencsak megbonyolódott a cselekmény. A vízfelszín alatt összegabalyodtak a történet szálai, és az áramlás is egyre gyorsult. Az átdolgozás is, ami kikerült a kezedből, Tengókám, sokkal kiválóbb lett, mint számítottam rá. Ennek köszönhetően sikeres lett a könyv, és iszonyúan fogyott.

Aminek eredményeként a csónakunk egy előre nem várt helyre sodródott. Némileg veszélyes helyre.

Tengo kicsit megrázta a fejét:

– Ez nem egy némileg veszélyes hely. Ez egy *végtelenül veszélyes hely.*

– Talán így is mondhatjuk.

– Ne úgy mondd, mintha nem lenne hozzá közöd! Az egészet, szerkesztő úr, te tervelted ki és indítottad el, nem?

– Ahogy mondod. Nekem jutott eszembe, aztán megnyomtam az indítógombot. Eleinte rendben is ment. Csak sajnos menet közben fokozatosan elvesztettem az irányítást. A felelősséget természetesen érzem. Legfőképpen azért, hogy belekevertelek, Tengókám. Tulajdonképpen olyan, mintha erőszakkal beszéltelek volna rá. A lényeg azonban, hogy most meg kell egy kicsit állnunk, hogy rendbe szedjük magunkat. Kidobjuk a fölösleges csomagokat, és amennyire lehet, leegyszerűsítjük a történet szálait. Meg kell vizsgálnunk, hogy hol vagyunk most, és merre kell innen elmozdulnunk.

Miután mindezt elmondta, Komacu sóhajtott, és megitta a whiskey-jét. Aztán kezébe fogta az üveg hamutartót, és hosszú ujjaival óvatosan végigtapogatta, úgy, ahogy vak emberek győződnek meg alaposan a tárgyak alakjáról.

– Az az igazság, hogy engem hét-nyolc napig fogva tartottak egy helyen – bökte ki. – Augusztus végétől szeptember közepéig, ügy nap, útban a munkahelyemre, valamivel dél után a lakásom közelében gyalogoltam. Azon az utcán, tudod, ami Gótokudzsi állomáshoz visz. Egyszer csak szépen leereszkedik az út szélén parkoló, nagy fekete autó ablaka, és valaki a nevemen szólít. Hogy „nahát, ön az, Komacu úr?” Ez meg ki lehet, gondoltam, és közelebb mentem, mire kiszállt két pasas, és beráncigált az autóba. Mind a ketten borzasztó erősek voltak. Az egyik megkötözött hátulról, a másik kloroformot vagy mit nyomott az orromhoz. Hát nem tisztára

olyan, mint a filmekben? De az a valami tényleg kiütött. Mikor magamhoz tértem, egy ablaktalan, szűk szobába voltam bezárva. Fehér falai voltak, kockához közeli alakja. Volt egy kicsi ágy meg egy fából készült kicsi asztal, de szék már nem. Én arra az ágyra voltam fektetve.

– Elraboltak? – kérdezte Tengo.

Komacu visszatette az asztalra a hamutartót, melynek befejezte alakfelmérését, aztán fölemelte a fejét és Tengóra pillantott:

– El bizony, ahogy kell! Volt régen az a film, *A lepkegyűjtő,* hát ugyanúgy, mint abban. Szerintem a legtöbb ember a világon nem is gondol rá, hogy egyszer esetleg elrabolják. Át se suhan a fején ilyesmi. Nem így van? Pedig ha elrabolnak, akkor bizony szépen elrabolnak! Hogy is mondjam csak, van benne valami szürreális érzés. Hogy nézd már, engem *tényleg* elrabolnak. El bírod ezt egyáltalán hinni?

Komacu úgy nézett Tengo arcába, mintha választ várna. De a kérdés persze költői volt. Tengo csendben várta a folytatást. Italához még hozzá se nyúlt, a poháron pára ütközött ki, és átnedvesítette az alátétet.

16 | USIKAVA
Ügyes, kitartó, érzéketlen gép

Másnap reggel, ugyanúgy, mint előző nap, Usikava letelepedett a padlóra az ablaknál, és a függöny résein keresztül folytatta a megfigyelést. A házból nagyjából ugyanaz, vagy legalábbis teljesen azonosnak látszó csapat indult el, mint amelyik előző nap alkonyatkor hazatért. Mindannyian komor arcot vágtak, hátuk görnyedt volt. Úgy néztek ki, mint akiknek már akkor elegük van az új napból és akkor bele vannak fáradva, amikor az szinte még el se kezdődött. Tengo nem bukkant fel közöttük. Usikava azonban így is fényképezett, minden elhaladó ember arcát megörökítette. Filmje is bőven van, és a gyakorlás is kell ahhoz, hogy pergősen tudjon fényképezni.

Mikor véget ért a reggeli, munkába indulós időszak, és ő végigvárta, míg elindulnak azok, akiknek el kell, Usikava elhagyta a lakást, és bevette magát egy közeli telefonfülkébe. Tárcsázta a Jojogiban működő előkészítő iskola számát, és Tengót kérte. A nő, aki fölvette a telefont, azt válaszolta, hogy „Kavana tanár úr tíz napja szabadságon van”.

– Talán beteg?

– Nem. Egy hozzátartozója gyengélkedik, ezért most nála van Csiba megyében.

– Nem tudja, mikor jön vissza?

– Erről nincs információm – felelte a nő.

Usikava megköszönte, és letette a telefont.

Tengo hozzátartozójaként csak az apja jöhet szóba. Az apja, aki az NHK díjbeszedője volt. Az anyjáról Tengo semmit nem tud. Amennyire Usikava sejti, Tengo soha nem ápolt túl jó viszonyt az apjával. Ennek ellenére már több mint tíz napja szabadságon van,

hogy a beteg idős emberről gondoskodjon. Ezt Usikava sehogy se bírta felfogni. Vajon miért csillapodtak ilyen hirtelen Tengo ellenérzései az apjával szemben? Milyen betegsége lehet az apának, és melyik Csiba megyei kórházban fekszik vajon? Nem lenne lehetetlen kinyomozni, de beletelne egy fél napba. És arra az időre abba kellene hagynia a megfigyelést.

Usikava habozott. Ha Tengo nem tartózkodik Tokióban, akkor nincs értelme ennek a háznak a bejáratát lesni. Lehet, hogy bölcsebb lenne ideiglenesen felfüggeszteni a vizsgálódást, és más irányban keresgélni. Utánanézhetne, melyik kórházban van Tengo apja. Vagy Aomamét is lenyomozhatná kicsit alaposabban. Bizonyára össze tudna hozni néhány találkozót a lány évfolyamtársaival meg kollégáival az egyetemi és a vállalati időkből, hogy személyes vonatkozású részletekről érdeklődjön. Lehet, hogy találna valami új fogódzót.

Ám némi töprengés után Usikava úgy döntött, hogy folytatja a ház megfigyelését. Először is, ha most felfüggeszti, akkor felborul napi ritmusa, ami kezdett végre kialakulni. Később mindent újra kellene kezdenie. Másodszor, hiába fogna most bele egy nyomozásba Tengo apjának holléte meg Aomame társas kapcsolatai után, az valószínűleg kevés nyereséget hozna a befektetett rengeteg kínlódáshoz képest. Az összevissza mászkáláson alapuló vizsgálatok egy bizonyos pontig eredményesek, de aztán furcsa mód bedöglenek. Usikava ezt tapasztalatból tudta. Harmadszor, megérzései nyomatékosan követelték, hogy *ne mozduljon onnan.* Rendületlenül kitartani itt, egyre csak figyelni az elhaladó embereket, semmit el nem szalasztani. Ezt súgták az Usikava torz fejében tanyázó, régi, csupasz megérzések.

Ha itt van Tengo, ha nincs, mindenesetre folytatom a ház megfigyelését! Itt maradok, és mire ő megjön, kivétel nélkül megjegyzem azoknak az arcát, akik mindennap felbukkannak a bejáratnál! Ha felismerem a lakókat, magától értetődő módon azokat is első pillantásra fel fogom ismerni, akik nem a házban laknak. Én ragadozó vagyok, bizony, gondolta magában Usikava. Egy

ragadozónak végtelenül türelmesnek kell lennie. Bele kell olvadnia a környezetébe, és minden lehetséges információt meg kell szereznie a prédájáról.

Tizenkettő előtt, amikor a legkevesebben járnak ki-be, útnak indult a lakásból. Hogy lehetőség szerint elrejtse az arcát, kötött sapkát vett, és orráig tekert egy sálat, de külseje bizony így is felhívta magára az emberek figyelmét. A bézs színű kötött sapka szétterült hatalmas fején, mint egy gomba kalapja. A zöld sál úgy nézett ki, mintha összetekeredett óriáskígyó rejtőzne alatta. Egyik se vált be álöltözetként. Ráadásul a két darab ütötte egymást.

Usikava az állomás melletti fotóüzletbe ment, és előhívatott két tekercs filmet. Aztán betért egy hajdinatésztáshoz, és rendelt egy adag tésztát bundázott zöldséggel és rákkal, tempurával. Rég nem jutott meleg ételhez. Alaposan kiélvezte az ízeit, és az utolsó cseppig felhajtotta a tésztához járó levet. Az étel annyira átmelegítette, hogy megizzadt. Újra fejébe csapta a kötött sapkát, nyaka köré tekerte a sálat, és visszament a lakásba. Míg a padlóra terítette és rendszerezte az előhívott képeket, *jóízűen* pöfékelt cigarettáján. Összevetette a reggel munkába induló meg az este hazatérő emberek képeit, és ha egy arc mindkét csoportban előfordult, akkor a róla készült képeket egy helyre rakta össze. A könnyebb megjegyezhetőség kedvéért mindenkinek adott valami találó nevet is, ezeket filctollal ráírta a fotókra.

A reggeli, munkába indulós időszak után a lakók közül szinte senki sem tűnt fel a bejáratnál. Délelőtt tíz táján egy válltáskás, egyetemista kinézetű fiú távozott sietős léptekkel. Egy hetven körüli idős ember és egy ránézésre harmincas évei közepén járó nő is kiment a házból, de mindketten visszatértek, kezükben egy szupermarket szatyraival. Usikava mindüket lefényképezte. Még a délelőtt folyamán megjött a postás, és leosztotta a küldeményeket a bejárat melletti postaládákba. Egy csomagszállító szolgálat kartondobozt cipelő kézbesítője is megjelent, bejött a házba, és öt perc múlva üres kézzel távozott.

Usikava minden órában felállt a fényképezőgéptől, és vagy öt percig nyújtóztatta a tagjait. Erre az időre szünetel a megfigyelés, de az összes történést egyedül megfigyelnie eleve lehetetlen. Akkor már fontosabb, hogy ne hagyja elzsibbadni a testét. Ha sokáig van ugyanabban a testhelyzetben, az izmai begörcsölnek, és szükség esetén nem lesz képes gyorsan cselekedni. Usikava, akár a féreggé változott Gregor Samsa, ügyesen mozgatta kerek, torz testét a padlón, és amennyire tudta, kilazította izmait.

Unalom ellen fülhallgatón egy rádióadót hallgatott. A délelőtti műsorok készítésénél főként a háziasszonyokra és az idős emberekre számítanak hallgatóként. A műsorok szereplői lagymatag vicceket eresztenek meg, értelmetlenül kacarásznak, közhelyes és ostoba véleményüket hangoztatják, és olyan zenét tesznek föl, hogy az ember legszívesebben befogná a fülét. Ezenkívül sivító hangon reklámoznak olyan termékeket, melyekből senki nem kér. Legalábbis Usikava így gondolta. Ám akkor is, mindegy, hogy mit, csak emberi beszédet akart hallani. Ezért viselte el az ilyen műsorokat is. De hogy miért kell ilyen ostoba műsorokat készíteni, és még frekvenciát is pocsékolni arra, hogy széles területekre eljuttassák őket?

Csakhogy, ha így vélekedett is, pillanatnyilag ő maga sem végzett valami magasröptű és termékeny munkát. Befészkelte magát egy olcsó bérház lakásába, a függöny mögé rejtőzik, és titokban embereket fényképez. Nincs abban a helyzetben, hogy mások ténykedését magas lóról, lenézően ítélje meg.

És ez nemcsak a mostani helyzetére érvényes. Akkor se volt másként, amikor ügyvédként dolgozott. Nem emlékszik rá, hogy valami olyat csinált volna, ami a világnak hasznára válik. Legfőbb ügyfelei alvilági kapcsolatokkal rendelkező, kis- és közepes méretű pénzkölcsönző cégek voltak. Usikava kiötlötte, hogy nyereségüket miként lehet a lehető leghatékonyabban elosztani, majd megtette a szükséges előkészületeket. Közérthetően kifejezve: ez csinos kis pénzmosás volt. Földek felvásárlásában is részt vállalt. Elüldözték a régi lakókat, ledózerolták az óriási területeket, és továbbadták őket építőipari vállalkozásoknak. Hatalmas pénzek jöttek be. Mindebben

persze az a tetoválásairól jól ismert J betűs csapat is benne volt. Usikava erősségének számított továbbá az adócsalással megvádolt emberek védelme. Védenceinek többsége gyanús figura volt, akiktől egy átlagos ügyvéd visszariad. Usikava, ha felkérték (és ha a felkéréssel megfelelő mennyiségű pénz is járt), nem habozott, lehetett tőle az illető bárki, ráadásul ügyes is volt. Elég jó eredményeket ért el. Munkában így aztán sose szenvedett hiányt. Az Előfutár nevű vallási közösséggel is ezekben az időkben jött létre a kapcsolata. A Vezér, nem tudni, miért, kedvelte őt.

Ha olyasmivel foglalkozott volna, amivel más ügyvédek, akkor valószínűleg egyáltalán nem tudott volna megélni. Diploma után szinte azonnal meglett a szakvizsgája, és ügyvédi képesítést szerzett, de se kapcsolatai nem voltak, melyekre támaszkodhatott volna, se pártfogója. Külseje miatt befolyásos ügyvédi irodákhoz nem vették fel. Valószínűleg akkor se lett volna túl sok megrendelése, ha nyit egy saját irodát, és átlagos módon üzemelteti. Ugyanis nem sok ember akad, aki drága pénzért direkt egy átlagos külsejűnek nem nevezhető ügyvédet akar fogadni. Valószínűleg a bírósági eseteket bemutató televíziós sorozatoknak köszönhető, de az átlagember azt gondolja, hogy a kiváló ügyvédeknek intelligens, kellemes arcuk van.

Így aztán magától értetődően alakult úgy, hogy Usikava az alvilághoz csapódott. Az alvilágban mozgó emberek egyáltalán nem törődtek a külsejével. Sőt, ez a különlegessége volt az egyik ok, amiért megbíztak benne és elfogadták. Ugyanis ezek az emberek és Usikava hasonló helyzetben voltak abból a szempontból, hogy a normális világ nem fogadja el őket. Ők értékelték, hogy Usikavának gyorsan vág az esze, kiválóan elboldogul a gyakorlatban, és tartja a száját, így aztán óriási pénzmozgással járó (de nyilvánosságra nem hozható) munkákat bíztak rá, és nem fukarkodtak a sikerdíjjal. Usikava hamar átlátta, hogy működik ez, és megtanulta, miként tud még pont a törvényesség határain belül maradva meglógni az igazságszolgáltatás elől. A megérzései is jók voltak, meg óvatos is volt. Ám egyszer, mintha megszállta volna valami, mohó lett, zöldnek hitt piros jelzésnél indult el, és átlépett egy kényes határt. A

büntetőjogi felelősségre vonást nagy nehezen elkerülte, de az ügy következményeként kizárták a Tokiói Ügyvédi Kamarából.

Usikava kikapcsolta a rádiót, elszívott egy Seven Starst. Mélyen letüdőzte a füstöt, majd lassan kifújta. Hamutartónak az őszibarackkonzerv üres dobozát használta. Ha így éli tovább az életét, biztos a halála se lesz szép. Nem túl sokára megbotlik, és egyes-egymagában lezuhan valami sötét helyre. Ha én most eltűnnék erről a világról, valószínűleg senki észre se venné. Ha kiáltoznék is a sötétben, senki meg se hallaná. De akkor is muszáj élnem, míg meg nem halok, élni pedig a magam módján muszáj élnem. Mert nekem akkor sincs más módszerem az élethez, ha ez nem éppen a legdicséretesebb módszer. Ebben a *nem éppen a legdicséretesebb* módszerben azonban Usikava a világon szinte mindenkinél tehetségesebb volt.

*

Fél háromkor baseballsapkás kislány hagyta el a házat. Csomag nem volt nála, sietős léptekkel vágott át az Usikava látóterébe eső területen. Usikava sietve megnyomta a sorozatfényképező kezében tartott kapcsolóját, és hármat exponált. Ezt a lányt most látta először. Vékony, hosszú kezű és lábú, szép arcú kislány. Jó tartása van, balerinának is beillene. Tizenhat vagy tizenhét éves lehet, kifakult farmert és fehér sportcipőt, férfi bőrkabátot visel. Haja a kabátja gallérja mögé van rejtve. Kiment a házból, néhány lépés után megtorpant, és egy ideig összehúzott szemmel nézett fölfelé a szemben levő villanyoszlopra. Aztán ismét a földre irányította tekintetét, és újra elindult. Balra fordult az úton, és eltűnt Usikava elől.

A kislány hasonlított valakire. Valakire, akit Usikava ismer. Valakire, akit nemrégen látott. Kinézete alapján akár tévés személyiség is lehet. Ám Usikava a híradón kívül egyáltalán nem néz tévét, és nem emlékszik rá, hogy valaha is érdekelték volna a helyes kislány típusú tévés személyiségek.

Tövig nyomta emlékezete gázpedálját, teljes gőzzel járatta az eszét. Hunyorgott, agysejtjeit úgy szorongatta, mintha rongyot csavarna ki. Idegei fájdalmasan nyögtek. És akkor hirtelen rájött, hogy az a *valaki* Fukada Eriko. Még soha nem látta őt a valóságban, csak az újságok irodalmi rovatában megjelenő képeken. Ám a közönyösen áttetsző hangulat, ami körbelengte, pontosan megegyezett azzal a benyomással, ami Usikavában az újságokban megjelent apró fekete-fehér fotók alapján maradt róla. A lánynak és Tengónak természetesen találkoznia kellett a *Légből szőtt gubó* átírása kapcsán. Az se elképzelhetetlen, hogy privát is jó viszonyba kerültek, és Fukada Eriko most Tengónál húzza meg magát.

Mire Usikava mindezt végiggondolta, szinte reflexszerűen vette kötött sapkáját meg sötétkék félkabátját, és tekerte nyaka köré a sálját. Ahogy kilépett a házból, futni kezdett arra, amerre a lány eltűnt.

Az a leányzó elég sietősen lépkedett! Lehet, hogy nem fogom utolérni. Viszont egyáltalán semmi nem volt nála. Ami azt jelenti, hogy nem készülhetett messzire. Lehet, hogy okosabb lenne türelmesen megvárni itt, míg hazaér, mint a követésével vállalni annak rizikóját, hogy felhívom magamra a figyelmét. Ám hiába gondolta végig mindezt, Usikavának muszáj volt követnie a lányt. Volt benne valami, ami észérveket felülíró módon felrázta őt. Mint ahogy a szívünkben különleges emlékeket ébreszt föl egy alkonyi pillanat misztikus árnyalatú fénye.

Egy idő múlva Usikava megint megpillantotta Fukaerit, aki lecövekelt az út szélén, és lelkesen nézelődött egy kis papír-írószer üzletnél. Bizonyára volt ott valami, ami felkeltette az érdeklődését. Usikava spontán úgy fordult, hogy a hátát mutassa a lány felé, és egy italautomata elé állt. Aprót túrt elő a zsebéből, és forró kávét vett.

A kislány végül ismét elindult. Usikava a félig megivott, fémdobozos kávét letette a lába mellé, és megfelelően nagy távolságot tartva követte a lányt. Úgy látszott, minden idegszálával a gyaloglásra koncentrál. Úgy lépkedett, mintha egyetlen apró

hullámot sem vető, óriási tó felszínén vágna át. Ha ilyen különleges módon lépked, úgy tud járni a vízen, hogy se el nem süllyed, se a cipője nem nedvesedik át. Mint aki elsajátította ennek titkos módszerét.

Ebben a kislányban van valami. Valami különleges, ami a hétköznapi emberekben nincs meg. Usikava így érezte. Nem sokat tudott Fukada Erikóról. Mindösszesen annyi ismerete volt, hogy ő a Vezér egyetlen lánya, tízéves kora körül megszökött az Előfutártól, egy Ebiszuno nevű, ismert tudós otthonában lelt menedéket és ott nőtt föl, végül pedig megírta a *Légből szőtt gubó* című regényt, és Kavana Tengo közreműködésével bestsellert alkotott belőle. Jelenleg eltűnt személyként tartják nyilván, a rendőrséghez kérelem van beadva a keresésére, ami miatt az Előfutár központjában nemrégen vizsgálatot tartottak.

A *Légből szőtt gubó* tartalma állítólag némileg kellemetlen volt az Előfutár számára. Usikava megvette a könyvet, figyelmesen végig is olvasta, de hogy a regény melyik része és milyen módon volt kellemetlen, azt már nem tudta megállapítani. Meglehetősen ügyesen megírt, érdekes regény volt. Jól olvasható és rendezett szöveg volt, helyenként magával ragadó. Végső soron azonban ártalmatlan kitaláció, Usikava így látta. Biztosan ez volt a közvélemény általános benyomása is. Egy holt kecske szájából apró emberek jönnek elő, légből szőtt gubót készítenek, a főhős kettészakad mazára és dótára, és két hold jön föl. Ugyan hol rejtőzne ebben a fantasztikus történetben olyan információ, melynek napvilágra kerülése gondot okozhatna? A szektás alakok mégis úgy döntöttek, hogy annak a könyvnek az ügyében lépniük kell. Egy időben legalábbis ezt tervezték.

Ám amikor Fukada Eriko a figyelem középpontjába került, túlságosan veszélyes lett volna hozzányúlni. Ehelyett inkább (feltételezi Usikava) felkérték őt, hogy a szekta külső ügynökeként lépjen érintkezésbe Tengóval. Parancsba kapta, hogy teremtsen kapcsolatot azzal a nagydarab előkészítő iskolai tanárral.

Usikava meglátása szerint Tengo csupán jelentéktelen mellékszereplő a történetben. Szerkesztői felkérésre jól olvasható, logikus formába dolgozta át a *Légből szőtt gubó* című regény beérkezett kéziratát. Munkáját igen kiválóan végezte, de a szerepe mindenképpen csak kisegítő jellegű. Usikava egyáltalán nem tudta megérteni, miért érdeklődnek annyira Tengo iránt. De ettől ő még egyszerű közlegény marad. „Igenis, értettem!” alapon végrehajtja a parancsba kapottakat.

Ám a viszonylag bőkezű ajánlatot, melyet nagy nehezen kiötölt, Tengo csak úgy visszadobta, és a terv a vele való kapcsolat kiépítésére ezzel befuccsolt. Aztán mikor Usikava azon morfondírozott, hogy na, akkor most mi legyen, meghalt a Vezér, Fukada Eriko édesapja. Ezzel az egész terv le is állt.

Hogy az Előfutár most merre tart, mire törekszik, azzal Usikavának semmi dolga. Azt sem tudja, hogy jelenleg, a Vezér elvesztése után kinek a kezében van a szekta irányítása. Az azonban biztos, hogy meg akarják találni Aomamét, fel akarják tárni a Vezér meggyilkolásának okát, valamint a gyilkosság hátterét. Nyilván azért, hogy szigorú büntetést szabjanak ki és bosszút álljanak. És elhatározták, hogy az igazságszolgáltatás intézményeit nem engedik az ügybe avatkozni.

Hogy viszonyulnak most vajon Fukada Erikóhoz? Mégis mit tart jelenleg a szekta a *Légből szőtt gubó*ról? Még mindig fenyegetésként tekintenek a könyvre?

*

Fukada Eriko nem lassított a tempóján, hátra se pillantott, olyan egyenesen tartott valahova, mint egy fészkébe hazarepülő galamb. Hamarosan fény derült rá, hogy ez a „valahova” a Marusó nevű, közepes méretű szupermarket. Fukaeri kosárral a kezében sorról sorra járt, konzerveket és friss élelmiszereket válogatott össze. Kiválasztott egy fej salátát is, amit kezében forgatva mindenféle szögből alaposan megszemlélt. Ez időbe fog telni, gondolta Usikava. Kiment az üzletből, átballagott a buszmegállóba az út túloldalára, és

úgy döntött, onnan fogja figyelni a szupermarket bejáratát, mintha a buszra várna.

De várhatott akármennyit, a lány nem bukkant föl. Usikava kezdett egyre jobban aggódni. Fukaeri talán kiment egy másik kijáraton. Ám amennyire Usikava látta, a szupermarketnek csak egy, a főútra néző ki- és bejárata volt. Talán csak a bevásárlás telik ennyi időbe. Felidézte a kezében salátával töprengő kislány furcsán üres, komoly tekintetét. Aztán úgy döntött, türelmesen várakozik tovább. Három busz jött és ment el. Minden alkalommal csak Usikava maradt ott. Bánta, hogy nem hozott magával újságot. A kinyitott újsággal el tudná rejteni az arcát. Ha követni akarunk valakit, elengedhetetlen egy napilap vagy egy magazin. De hát ez van. Hiszen nagyon hirtelen, sietve távozott a lakásból.

Mikor Fukaeri végre kijött az üzletből, Usikava karórája három óra harmincöt percet mutatott. A kislány el se nézett a buszmegálló felé, ahol Usikava álldogált, hanem sietve elindult visszafelé azon az úton, amin jött. Usikava várt egy kicsit, és követte. Két bevásárlószatyra elég nehéznek tűnt, de a kislány lazán fogta őket két kezébe, és olyan könnyedén ment az úton, mint egy pocsolyában szaladó vízipók.

Fura egy lány, gondolta magában ismét Usikava, ahogy hátulról elnézte Fukaerit. Tisztára olyan, mint egzotikus, idegen országból származó pillangót figyelni. Csak nézni, azt szabad. Hozzányúlni azonban nem. Abban a pillanatban, hogy hozzáérnek, a pillangó elveszti természetes életerejét, megszűnik eredeti ragyogása. És elillan az idegen országból származó, egzotikus álom.

Usikava villámgyorsan átgondolta, szóljon-e az Előfutár kettősének, hogy felfedezte Fukaeri búvóhelyét. Nehéz kérdés. Ha most átadja nekik a lányt, akkor kap néhány jó pontot. Negatívan legalábbis biztosan nem értékelnék. Bizonyítani tudná a szektának, hogy kitartóan tevékenykedik, és valami eredményre is jutott. Amíg azonban Fukaerivel lenne elfoglalva, esetleg elszalasztaná a lehetőséget, hogy megtalálja Aomamét, a valódi célpontot. Akkor aztán se kecske, se káposzta. Hogy legyen? Usikava félkabátja

zsebébe dugta a kezét, orra hegyéig a sáljába burkolózott, és nagyobb távolságot tartva, mint idefelé, követte Fukaerit.

Lehet, hogy azért követtem ezt a kislányt, *mert egyszerűen csak bámulni akartam.* Usikavának hirtelen ez jutott eszébe. Pusztán attól, ahogy elnézte a bevásárlószatyrokkal gyalogoló lányt, súlyosan, dermesztően elszorult a szíve. Úgy érezte magát, mint valaki, aki két fal közé szorult, képtelen megmozdulni, és se előrehaladni, se kihátrálni nem tud. Tüdeje szabálytalanul és engedetlenül működött, borzasztó légszomjat érzett, mintha lanyha szélviharba keveredett volna. Olyan fura érzés volt, amilyenben még soha nem volt része.

Legalábbis egy időre futni hagyom ezt a lányt, döntött Usikava. Koncentráljunk Aomaméra, az eredeti terv szerint! Aomame gyilkos. Mindegy, hogy mik voltak az indítékai, amit tett, azért megérdemli a büntetést. Usikavának semmi szívfájdalmat nem okozna az Előfutár kezére adni őt. Ez a kislány azonban az erdő mélyén élő, puha, szótlan teremtmény. Mint egy lélek árnyéka, halvány szárnyakkal. Majd csak a távolból figyelem!

*

Miután Fukaeri kezében a papírzacskókkal eltűnt a bérház bejáratánál, kis várakozás után Usikava is követte. Visszament a lakásba, levette a sálat és a sapkát, és megint odatelepedett a fényképezőgép mellé. Arcát teljesen kifújta a szél. Elszívott egy cigarettát, és ásványvizet ivott. Olyan borzasztóan szomjas volt, mintha rengeteg csípősét evett volna.

Bealkonyodott. Fölgyulladt a köztéri világítás, közeledett az idő, mikor az emberek hazatérnek. Usikava magán hagyta félkabátját, a távirányító exponálás gombján tartotta kezét, és a ház bejáratát leste. Ahogy halványodott a délutáni napfény emléke, az üres szoba kezdett rohamosan kihűlni. Az este még a tegnapinál is hidegebbnek ígérkezett. Usikava arra gondolt, hogy elmegy elektromos fűtőtestet vagy ágymelegítőt venni az állomás melletti műszakicikk-üzletbe.

Mikor Fukada Eriko ismét megjelent a ház bejáratánál, Usikava karórája négy óra negyvenöt percet mutatott. A lány fekete garbóban volt és farmerben, ugyanúgy nézett ki, mint az előbb. A bőrkabát azonban nem volt rajta. A szűk pulóver alatt világosan kirajzolódott a melle. Vékony testalkatú, de a melle nagy. Míg az objektíven át a szépséges domborulatokat figyelte, Usikavára megint rátört az a kínzó légszomj.

Mivel nem visel kabátot, valószínűleg nem készül messzire. Akár legutóbb, a lány most is megtorpant a bejáratnál, és összehúzott szemmel fölnézett a villanyoszlopra. Már kezdett besötétedni, de nagy odafigyeléssel még ki lehetett venni a tárgyak körvonalát. A lány egy darabig keresett ott valamit. Úgy tűnik azonban, hogy nem találta meg, ami után kutatott. Abbahagyta a villanyoszlop bámulását, és mint egy madár, csak a nyakát mozdítva körülnézett a környéken. Usikava megnyomta a távirányító gombját, és lefényképezte.

Mintha meghallotta volna ennek zaját, Fukaeri hirtelen a fényképezőgép irányába fordult. Az objektíven keresztül Usikava és Fukaeri szembenéztek. Usikava természetesen világosan látta a lány arcát. Persze, hiszen teleobjektíven át figyelte. Ugyanakkor azonban Fukaeri is alaposan megnézte magának Usikavát az objektív túloldalán. Tekintete felfogta az ott rejtőző embert. Fényes, lakkfekete szemében világosan kirajzolódott Usikava alakja. Valami furán közvetlen érintkezés ment végbe. Usikava nyelt egyet. Nem, ez lehetetlen. A lány semmit sem láthat onnan, ahol áll. Hiszen a teleobjektív álcázva van, a fényképezőgépet meg törölközőbe csavarta az exponálás hangjának elfojtására, a kattanás nem hallatszik el odáig. Ám a kislány akkor is ott állt a bejáratnál, és Usikava rejtekhelyének irányába nézett. Érzelemmentes tekintetét rezzenéstelenül, szünet nélkül Usikavára irányította. Ahogy csillag fénye világít be egy névtelen sziklatömböt.

Sokáig – bár Usikava nem tudná megmondani, mennyi ideig – bámulták egymást. Aztán a lány hirtelen, testét kicsit kicsavarva sarkon fordult, és sietős léptekkel kiment a bejárati kapun. Mintha

azt mondaná, hogy mindent láttam, amit akartam. Mikor a kislány nem látszott többé, Usikava kiürítette a tüdejét, majd teleszívta friss levegővel. A hideg levegő számtalan kis tüskévé változott, és szurkálta belülről. Kezdtek hazaszállingózni a lakók, és akár előző este, egyikük a másikuk után vágott át a bejárat lámpája által bevilágított területen, de Usikava már nem nézett a fényképezőgép keresőjébe. Keze nem szorongatta a távirányítót. Úgy tűnik, a lány nyílt, egyenes tekintete minden erőt kitépett és elvitt a testéből. Micsoda tekintet volt az! Egyenesen átszúrta Usikava mellét, akár egy hosszú, éles acéltű. Olyan mélyen, hogy a hátán látszott kijönni.

Az a kislány tudja. Azt, hogy Usikava meglesi őt. Azt is tudja, hogy titokban fényképfelvételek készülnek róla. Hogy honnan, azt Usikava nem sejti, de Fukaeri igenis tudja. Különleges érzékei segítségével képes ennek jeleit felfogni.

Usikava borzasztóan kívánt valami innivalót. Ha lehetne, teletöltene egy poharat whiskey-vel, és felhajtaná. Az is megfordult a fejében, hogy kimegy venni. Itt egész közel van egy italkereskedés. De végül letett erről. Az alkoholizálás semmin nem változtatna. Az a lány látott engem a kereső túloldaláról. Az a szépséges kislány meglátta az én torz fejemet és piszkos lelkemet, amint itt bujkálok és titokban embereket fényképezek. Ez a tény soha nem változik.

Usikava elvonult a fényképezőgéptől, a falnak támaszkodott, és fölnézett a foltos, sötét mennyezetre. Hirtelen mindent üresnek érzett. Még soha nem érezte át ilyen fájdalmasan, hogy egyes-egyedül van. A sötétséget se érezte még ilyen sötétnek. Eszébe jutott a családi ház a Csúórinkan negyedben, meg a gyeppel borított kert és a kutya, meg a felesége és két kislánya. Eszébe jutott az ott ragyogó napfény is. Aztán saját génjeiről gondolkodott, melyeket bizonyára továbbadott a lányainak. A torz, csúf fej és a kicsavarodott lélek génjeiről.

Úgy érezte, csinálhat bármit, minden mindegy. Az összes neki osztott kártyát elhasználta. Egyébként se volt valami jó osztás. Ám erőfeszítések sorozatával a lehető legjobban kihasználta azokat az ócska lapokat. Mindig nagyon észnél volt, és ügyesen tette meg

tétjeit. Egy darabig úgy látszott, jól mennek a dolgai. Mostanra azonban egyetlen lap maradt a kezében. A kártyaasztalnál leoltották a villanyt, és mindenki, aki odagyűlt, eltűnt valamerre.

Aznap este végül egyetlen fényképet sem csinált. A falnak dőlt és lehunyta a szemét, elszívott pár Seven Starst, kinyitott egy újabb őszibarackkonzervet és megette. Kilenc felé járt az idő, amikor kiballagott a mosdóba, fogat mosott, levetkőzött, bebújt a hálózsákba, és reszketve aludni próbált. Nagyon hideg este volt. Remegését azonban nem pusztán az este hidege okozta. Úgy érezte, testéből tör elő a hideg levegő. Vajon hova tartok én, kérdezte önmagától a sötétségben. És egyáltalán, vajon honnan jöttem?

Mellében még ott volt a fájdalom, melyet a kislány tekintetének szúrása hagyott. Lehet, hogy soha nem is múlik el. Vagy talán mindig is ott volt, csak én nem vettem eddig észre a létezését?

*

Másnap reggel, miután elfogyasztotta sajtos kekszből és instant kávéból álló reggelijét, összeszedte magát és ismét odaült a fényképezőgéphez. Mint előző nap, megfigyelte a házból kifelé igyekvő lakókat, és lefényképezte őket. Ám sem Tengo, sem Fukaeri nem volt közöttük. Csak begörbített hátú embereket látott, amint fásultan belegyalogolnak az új napba. Derült, nagyon szeles reggel volt. Látszott az emberek lehelete, ahogy továbbvitte a szél.

Usikava úgy döntött, nem fogja fölösleges dolgokon járatni az eszét. Vastag bőrt növeszt, szíve körül megkeményíti a páncélt, fegyelmezetten görgeti egyik napot a másik után. Nem vagyok több, mint puszta gép. Ügyes, kitartó, érzéketlen gép. Egyik nyílásomon beszippantom az új időt, azt régi idővé alakítom, és kiköpöm a másik nyílásomon. Ez a gép azért létezik, hogy létezzen. Újra fel kell vennie a vegytiszta ciklust – az örökmozgást, mely valamikor azért csak véget ér. Usikava akarata megkeményítésével, szíve ajtajainak lezárásával próbálta kiűzni a fejéből Fukaeri képét. Csillapodott, már csak időnként jelentkező tompa bizsergéssé enyhült mellében a

fájdalom, melyet a kislány éles tekintete hagyott. Így van jól, gondolta Usikava. Ez a fő. Megint egyszerű rendszer vagyok – bonyolult részletekkel.

Délelőtt lement az állomás melletti kereskedésbe, és vett egy kis elektromos fűtőtestet. Aztán beugrott a múltkori hajdinatésztáshoz, kiteregette az újságját, és befalt egy adag meleg tésztát tempurával. Mielőtt visszament a lakásba, megállt a ház bejáratánál, és felpillantott a villanyoszlopra, melyet Fukaeri előző nap olyan figyelmesen vizslatott. Ám semmit nem látott, ami fölhívta volna magára a figyelmét. Csak a vastag fekete vezetékek tekerednek kígyó módjára, azonkívül egy trafót lát bekötve. Vajon mit nézett ott az a kislány? Vagy mit keresett?

Visszament a lakásba, bekapcsolta a fűtőtestet. Amint benyomta a kapcsolóját, azonnal felgyűlt a narancssárga fény, és érezte szétáradni a kellemes meleget is. Ez még mindig nem nevezhető elégséges fűtésnek, de egész más, ha van, mint ha nincs. A falnak dőlt, lazán összefonta a karját, és szundított egy kicsit a jóleső melegben. Álomtalan, tökéletes üres alvás volt.

A kellemes, mély alvásnak kopogtatás hangja vetett véget. Valaki kopogott a lakás bejárati ajtaján. Mikor Usikava felriadt és körülnézett, egy pillanatra nem tudta, hol van. Aztán mikor meglátta maga mellett a tükörreflexes Minoltát az állványon, beugrott neki, hogy ez a Kóendzsiben bérelt lakás. Valaki zörget a bejárati ajtón. De vajon miért kopogtat, csodálkozott Usikava, míg gyorsan összegereblyézte a tudatát. Hiszen van csengő. (Isak meg kellene nyomnia. Ennek ellenére direkt bekopogtat. Méghozzá elég hangosan. Usikava grimaszolt, és a karórájára pillantott. Egy óra negyvenöt perc. Természetesen délután egy óra negyvenöt. Kint világos van.

Usikava persze nem felelt a kopogtatásra. Senki nem tudja, hogy ő itt van. Senkit nem vár látogatóba. Biztos egy ügynök az, vagy ajánlat újság-előfizetésre, ilyesmi. Meglehet, hogy a másik félnek szüksége lenne Usikavára, de neki nincs szüksége rá. Még mindig a

falnak dőlve bámult az ajtóra, és csöndben maradt. Akárki az, majd megunja előbb-utóbb, és elmegy.

De az a valaki nem unta meg. Kis kihagyásokkal számtalanszor újra meg újra bekopogtatott. Egy sorozat kopogtatás, aztán tíz vagy tizenöt másodpercnyi szünet, aztán megint a kopogtatás. Habozás vagy tévelygés nélküli, határozott koppanások, hangjuk szinte természetellenesen egyenletes. És következetesen Usikava válaszát követelik. Ő szép lassan kezdett elbizonytalanodni. Lehet, hogy Fukada Eriko áll az ajtó előtt. Lehet, hogy eljött bírálni és felelősségre vonni őt az aljas zugfényképezésért. Usikavának erre a gondolatra gyorsabban vert a szíve. Vastag nyelvével megnyalta az ajkát. De nem, ez annak a hangja, amint egy felnőtt férfi nagy, kemény ökle zörög az acélajtón. Ez nem egy kislány kezétől származik.

Meglehet, Fukada Eriko jelentést tett valakinek Usikava ténykedéséről, és az a valaki most ellátogatott ide. Mondjuk az ingatlanügynökség felelőse vagy egy rendőr. Ha ez a helyzet, az macerás lesz. De az ingatlanügynökség embereinek van pótkulcsuk, a rendőrök pedig feltétlenül bemondják, hogy ez itt a rendőrség. Ezenkívül pedig az említettek nem kezdenének el kopogtatni. Hiszen elég csak megnyomni a csengőt.

– Kózu úr! – szólalt meg egy férfihang. – Kózu úr!

Usikavának beugrott, hogy Kózunak hívták a lakás előző lakóját. A névtáblát Usikava meghagyta a postaládán. Így volt neki kényelmesebb. Szóval ez a pofa azt hiszi, hogy a Kózu nevű személy még mindig itt lakik.

– Kózu úr! – mondta a hang. – Tudom, hogy ott van. Ha a lakásba rejtőzik és visszatartja a lélegzetét, az nem tesz ám jót az egészségének!

Középkorú férfi hangja. Nem túl hangos. Némileg karcos. A mélyén kemény mag rejlik: olyan keménységű, mint egy jól kiégetett és alaposan kiszárított tégla. Biztos emiatt van, hogy a hang szinte az egész házat képes bezengeni.

– Kózu úr, én az NHK-tól jöttem. Azért vagyok itt, hogy beszedjem a havi előfizetési díjat. Nem nyitna ajtót, kérem?

Usikava természetesen nem szándékozott leróni az NHK előfizetési díját. Gyorsan végeznének, ha ténylegesen megmutathatná a lakást, és elmagyarázhatná. Hogy na, tetszik látni, kérem, itt sehol sincs televízió. Ám egy középkorú férfi az ő külsejével, amint fényes nappal egyedül kuksol egy teljesen bútorozatlan lakásban: ez egész biztosan gyanút keltene.

– Kózu úr, akinek van tévékészüléke, annak meg kell fizetnie az NHK előfizetési díját, erről törvény van! Sokan mondják, hogy „Én aztán nem nézem az NHK-t! Úgyhogy nem fizetem meg a díjat!” Ez a logika azonban nem működik. Ha nézi az NHK-t, ha nem, amennyiben van tévékészüléke, beszedjük a pénzt.

Szóval csak az NHK díjbeszedője, gondolta Usikava. Hadd mondja a magáét! Ha nem foglalkozom vele, előbb-utóbb eltűnik. De vajon miért ilyen biztos abban, hogy itt vagyok a lakásban? Azóta, hogy vagy egy órája visszatért a lakásba, Usikava nem volt kint. Zajt szinte egyáltalán nem csap, és a függönyt is behúzva hagyta.

– Kózu úr, én tudom, hogy bent van a lakásban – mondta a pofa, mintha olvasna Usikava gondolataiban. – Biztos csodálkozik, hogy ugyan honnan tudom én azt. Pedig tudom. Itt van, és mivel utálná megfizetni a díjat, csendben visszafojtja a lélegzetét. Ezt én teljesen világosan látom.

Egy darabig egyenletes ütemben hallatszottak a kopogtatások. Volt egy pillanatnyi szünet, mint mikor a fúvósok levegőt vesznek játék közben, de aztán megint fölhangzottak az ajtón a változatlan ütemű koppanások.

– Megértettem, Kózu úr! Szóval elhatározta, úgy tesz, mintha semmiről se tudna. Rendben van, mára ennyiben maradunk. Nekem is van más dolgom. De ismét eljövök. Nem hazudok! Ha én azt mondom, hogy jövök, akkor mindenképp el is jövök. Én nem átlagos díjbeszedő vagyok. Semmiképp se adom föl, míg nem kaptam meg, amit meg kell kapnom. Ez olyan bizonyosan elrendelt, mint a hold

fogyása és növekedése, az ember élete és halála. Ez elől maga se menekülhet.

Hosszú csend következett. Usikava éppen kezdte azt gondolni, hogy a pofa már nincs ott, amikor az újra megszólalt.

– Hamarosan ismét fölkeresem, Kózu úr! Nyugodtan várjon csak rám! Amikor nem is számít rá, kopogtatást fog hallani az ajtaján! Kop-kop. Az én leszek.

Több kopogás nem hangzott föl. Usikava hallgatózott. Mintha hallotta volna, ahogy léptek távolodnak a folyosón. Rögtön átment a fényképezőgéphez, és a függöny résein át a ház bejáratát figyelte. Ha a díjbeszedő befejezte a pénzbegyűjtést a házban, akkor hamarosan fel kell ott bukkannia. Látnia kell, hogy miféle pofa ez. Az NHK díjbeszedői egyenruhát hordanak, úgyhogy azonnal föl fogja ismerni. Bár lehet, hogy nem is igazi NHK-díjbeszedő. Valaki talán csak annak adta ki magát, és megpróbálta rábírni Usikavát, hogy nyisson ajtót. Akárhogy is, ez biztosan olyan valaki, akit ő még sose látott. Usikava jobb kezében a távirányítót szorongatva várta, hogy a bejáratnál felbukkanjon a várt személy.

Ám a következő harminc percben egyetlenegy ember sem lépte át a ház bejáratát, se kifelé, se befelé. Végül megjelent egy középkorú nő, akit Usikava már többször látott, biciklire ült és eltekert. Usikava „Tokás Nőnek” hívta, mert az állán lógott a hús. A Tokás Nő úgy félóra múltán hazatért, biciklije kosarában szatyrok. Visszatette a biciklit a tárolóba, és a csomagokat cipelve eltűnt a házban. Aztán hazajött egy általános iskolás fiú. Usikava neki a Róka nevet adta, mert felfelé ívelt a szeme, mint a rókáé. Ám olyan személy, aki a díjbeszedőt idézte volna, végül nem jelent meg. Usikava tanácstalan volt. A háznak csak az az egy ki- és bejárata van. Ő pedig egyetlen másodperc nem sok, annyira se vette le róla a szemét. Hogy a díjbeszedő nem ment ki, az azt jelenti, hogy még bent van.

Usikava ezután is lankadatlanul figyelte a bejáratot. Mosdóba se ment ki. Lenyugodott a nap, besötétedett, felgyűlt a bejárat világítása. A díjbeszedő most sem jelent meg. Hat után kicsivel

Usikava föladta. Kiment a mosdóba, és elintézte a visszatartott vizelést. Az a pofa még egészen biztosan a házban van. Azt nem tudni, miért. Nem is logikus. De a furcsa díjbeszedő úgy döntött, hogy a házban marad.

A hideg szél élesen fütyülve vágott át a megfagyott vezetékek között. Usikava bekapcsolta a fűtőtestet, és elszívott egy cigarettát. Aztán a titokzatos díjbeszedőn törte a fejét. Hogy miért kellett annyira kihívóan beszélnie. Hogy miért volt olyan nagyon biztos abban, hogy a lakásban van valaki. És hogy miért nem hagyta el a házat. És ha nem ment ki innen, akkor most hol van?

Usikava elhúzódott a fényképezőgéptől, a falnak dőlt, és hosszasan, figyelmesen bámulta a fűtőtest narancssárgán izzó hőszálát.

17 | AOMAME
Csak két szemem van

A telefon egy szeles szombati napon szólalt meg. Az idő este nyolcra járt. Aomame pehelykabátjába bújt, térdére borította takaróját, kiült a verandára, és a bepillantásvédő műanyag lapok közül a higanylámpák fényében fürdő csúszdát figyelte. Kezeit, hogy el ne gémberedjenek a hidegben, a takaró alá dugta. Az elhagyatott csúszda úgy nézett ki, mint egy jégkorszakban elpusztult hatalmas állat csontváza.

Ha sokáig üldögél kint hideg estéken, az esetleg nem tesz jót a babának. Aomame azonban úgy gondolta, nincs annyira hideg, hogy az már gondot jelenthetne. Az ő testfelszíne lehűlhet, a magzatvíz attól még a vérárammal nagyjából azonos hőmérsékletű marad. A világon rengeteg, ennél összehasonlíthatatlanul hidegebb, zordabb hely van. A nők ezeken a helyeken is rendületlenül szülnek. És legfőképpen: ez a hideg az a hideg, amit azért kell elviselnem, hogy újra találkozhassunk Tengóval.

A nagy sárga és a kis zöld hold, mint mindig, ott lebegett egymás mellett a téli égbolton. Változatos formájú és méretű felhők vonultak át előttük. Fehérek voltak és tömörek, éles körvonalakkal, mint zajló folyón a tenger felé tartó kemény jégtömbök. A valahonnan csak úgy felbukkanó és valahova csak úgy eltűnő esti felhőket figyelve Aomame úgy érezte, mintha a világ végéhez közeli helyre került volna. Ez itt a józan ész északi sarkpontja, gondolta. Innen északra már semmi sincsen. Csak az üresség őskáosza.

Mivel az üvegajtót becsukta, és éppen csak egy kis rést hagyott, alig hallotta meg a telefoncsörgést. Ráadásul bele volt merülve a gondolataiba. Füle azonban nem szalasztja el azt a hangot. Hármat csörög, abbahagyja, húsz másodperc múlva megint csörög. Tamaru hívja. Aomame levette térdéről a takarót, elhúzta a bepárásodott

üvegajtót, és bement a lakásba. Bent sötét volt, és pont kellemes meleg. Aomame, még hideg ujjakkal, fölvette a telefont.

– Olvasod Proustot?

– Nem nagyon haladok vele – ismerte be Aomame. Tisztára mintha titkos kódokban beszélgetnének.

– Nem tetszik?

– Nem erről van szó. Csak éppen, hogy is mondjam, egy teljesen más világról szól, mint ez itt.

Tamaru csendben várta a folytatást. Nem sietett.

– Más világ – úgy érzem, mintha részletes jelentést olvasnék egy kisbolygóról, mely több fényévnyi távolságra van ettől a világtól. A jeleneteket el tudom képzelni, föl tudom fogni. Méghozzá elég élénken és részletesen. Csak éppen ezeket a jeleneteket, meg mindazt, amit magam körül látok, nem tudom jól összekapcsolni. Mert fizikailag is annyira távol esnek egymástól. Szóval hiába haladok valamennyit az olvasással, mindig vissza kell mennem az elejére, és újraolvasnom ugyanazt a részt.

Aomame gondolkodott, hogyan folytassa. Tamaru továbbra is várt.

– De szó sincs róla, hogy unnám. Aprólékos, gyönyörűen megírt szöveg, és annak a magányos kisbolygónak a berendezkedését nagyjából meg is tudom érteni. Csak éppen az olvasással nem haladok. Mintha fölfelé eveznék a folyón. Egy darabig evezek, de aztán, ahogy pihentetem a karom és elgondolkodom valamin, már csak azt veszem észre, hogy a csónak visszasodródott oda, ahonnan indultam – magyarázta Aomame. – Bár lehet, hogy nekem most így kell olvasnom. Nem pedig úgy, hogy egyre csak rohanok előre a cselekmény nyomában. Hogy is mondjam csak, ahogy most olvasok, abban van valami olyan érzés, mintha az idő szabálytalanul mozogna. Hogy mindegy, akár az eleje a vége, akár a vége az eleje.

Aomame pontosabb kifejezést keresett:

– Olyan érzés, mintha valaki másnak az álmát látnám. Mintha ugyanazon időben megosztanánk egymással az érzéseinket. Azt azonban nem tudom megragadni, pontosan mit jelent az „ugyanazon időben”. Az érzéseink egymáshoz közeliek, de a tényleges távolság köztünk óriási nagy.

– Kíváncsi lennék, Proustnak szándékában állt-e ilyen érzéseket kelteni.

Aomaménak erről persze fogalma se volt.

– Ugyanakkor azonban – mondta Tamaru – a valóságos világban az idő kitartóan halad előrefelé. Megállni se szokott, meg visszafordulni se.

– Természetesen. A valóságos világban az idő halad előrefelé.

Aomame, míg ezt mondta, az üvegajtóra pillantott. Vajon tényleg így van? Vajon az idő kitartóan halad előrefelé?

– Jöttek-mentek az évszakok, 1984-nek lassan vége – jegyezte meg Tamaru.

– Szerintem az idén már nem tudom befejezni *Az eltűnt idő nyomában*t.

– Nem gond – mondta Tamaru. – Annyi időt tölthetsz vele, amennyit csak akarsz. Több mint ötven éve írták. Nem hemzseg az olyan információktól, melyek feldolgozása nem tűr halasztást.

Lehet, hogy így van, gondolta Aomame. De lehet, hogy nem. Az időben mint olyanban neki már nem nagyon volt bizodalma.

Tamaru kérdést tett föl:

– Na és, ami benned van, az jól megvan?

– Pillanatnyilag semmi gond.

– Az a fő – felelte Tamaru. – Apropó, ugye hallottál a rezidencia körül mászkáló, nem tudni, kiféle-miféle, kopasz, csúf, alacsony pasasról?

– Hallottam. Még mindig ott ólálkodik?

– Nem, már nem látni errefelé. Úgy két napig mászkált a környéken, aztán eltűnt. Viszont a pasas az összes környékbeli ingatlanügynökséget felkereste azzal a dumával, hogy kiadó lakást keres, és információt gyűjtött a menedékházról. A külseje azonban szemet szúr. Ráadásul elég feltűnő ruhákban jár. Így aztán mindenki, akivel beszélt, jól emlékszik rá. Könnyű volt lekövetni, hogy merre járt.

– Akkor nyomozónak vagy felderítőnek nem lenne alkalmas.

– Nem bizony. Azzal a külsővel ilyen munkákra nem való. Hatalmas, buci feje van. Viszont úgy tűnik, igen jó abban, amit csinál. Alapos utánajárással, nagyon átgondoltan gyűjti be az információt. Ügyesen eltervezi, hogy hova menjen, mit kérdezzen. Úgy tűnik, az esze is gyorsan vág. Ami lényeges, azt nem hagyja ki, ami lényegtelen, azzal nem foglalkozik.

– Akkor össze tudott szedni valamennyi információt a menedékházról.

– Azzal tisztában van, hogy átmeneti szállásként működik családon belüli erőszakot elszenvedő nők számára, és hogy a Madame biztosítja térítésmentesen. Valószínűleg már azt is tudja, hogy a Madame tagja annak a sportklubnak, ahol dolgoztál, és hogy gyakran fölkerested itt a rezidencián, hogy magánórákat adj neki. Mert ha én ennek a pasasnak lennék, ennyit tuti kinyomoztam volna.

– Ez azt jelentené, hogy a pasas hasonló szinten kiváló?

– Ennyire bárki képes, ha nem sajnálja a fáradságot, ha tudja, hogy kell információt gyűjteni, és ha képes logikusan következtetni.

– Mondjuk, nem hinném, hogy sok ilyen ember mászkál a világon.

– Azért vannak néhányan. Közismert nevükön ők a „profik”.

Aomame leereszkedett egy székre, és orra hegyére tette az ujját. Azon még mindig érződött a kinti hideg.

– És ezt a pasast most már nem látni a rezidencia környékén? – kérdezte.

– Tisztában van vele, hogy a külseje túlságosan feltűnő. Azt is tudja, hogy itt biztonsági kamerák működnek. Úgyhogy begyűjtött annyi információt, amennyit ilyen rövid idő alatt lehetett, és más vadászterület után nézett.

– Vagyis ez a pasas rájött, hogy a Madame és én kapcsolatban állunk. És akkor arra is, hogy ez több, mint egy sportklub edzője és tehetős ügyfele közötti viszony, meg arra is, hogy az egészhez a menedékháznak is köze van. És arra is, hogy mi valamiféle projektet bonyolítottunk.

– Valószínűleg – hagyta jóvá Tamaru. – Amennyire én látom, a pasas közeledik a lényeghez. Lépésről lépésre.

– A hallottak alapján az a benyomásom, hogy a pasas nem egy nagy szervezet tagja, hanem inkább önállóan cselekszik.

– Ja, nagyjából nekem is ez a véleményem. Hacsak nem valami extra cselről van szó, elképzelhetetlen, hogy nagy szervezetek ennyire feltűnő külsejű embert alkalmazzanak titkos nyomozásokra.

– Akkor viszont vajon minek vagy kinek nyomoz ez a pasas?

– Jó kérdés – mondta Tamaru. – Csak annyit tudok, hogy az ürge tehetséges és veszélyes. Ezenkívül minden más csak fel-tételezés ebben a pillanatban. Az én szerény feltételezésem mondjuk az, hogy itt valamilyen formában az Előfutár is közreműködik.

Aomame eltöprengett ezen a szerény feltételezésen:

– És a pasas másik vadászterület után nézett.

– Úgy bizony. Hogy hova ment át, azt már nem tudom. Ám ha logikusan vezetjük le, akkor a következő hely, melyet törekszik majd megtalálni, az a te rejtekhelyed.

– De abban maradtunk, hogy ezt a helyet megtalálni a lehetetlenhez közelít.

– Így van. Nyomozhatja akárhogy, az nem fog kiderülni, hogy a Madame-nak valami köze van ahhoz a lakáshoz. A kapcsolódási pontok teljesen el vannak tüntetve. Ez azonban csak rövid távra érvényes. Ha sokáig elhúzódik a rejtőzködés, végül bizony repedések mutatkoznak majd. Nem várt helyeken. Előfordulhat, mondjuk, hogy te csak úgy kisétálsz onnan egy kicsit, és véletlenül meglát valaki. Ez például egy lehetőség.

– Én nem voltam kint – mondja Aomame határozottan. Ez persze nem igaz. Kétszer is kiment a lakásból. Egyszer, amikor Tengo után szaladt a szemben levő kis parkba. És még egy szer, amikor a kijáratot keresve taxiba ült, és elment a hármas számú gyorsforgalmi út vészleállónak kialakított helyéhez, Szangendzsaja közelébe. Mindezt azonban nem oszthatja meg Tamaruval. – De akkor mégis hogy akarja megtalálni ezt a helyet a pasas?

– Én az ő helyében biztos átnézném újra a személyi adataidat. Hogy miféle szerzet vagy, honnan jössz, eddig mi mindent csináltál, most mi járhat a fejedben, mit akarsz, mit nem akarsz: összegyűjteném a lehető legtöbb információt, kiteríteném az asztalra, alaposan megvizsgálnám és kielemezném.

– Szóval anyaszült meztelenre lennék vetkőztetve.

– Úgy bizony. Éles, hideg fényben anyaszült meztelenre lennél vetkőztetve. Csipesszel és nagyítóval vizsgálnálak át az utolsó porcikádig, hogy megtaláljam a gondolkodásod meg a cselekvésed mintáit.

– Ezt nem nagyon értem: a magánéletem mintáinak elemzése végső soron elvezetne a helyhez, ahol most vagyok?

– Azt nem tudom – felelte Tamaru. – Lehet, hogy elvezetne, lehet, hogy nem. Az attól függ. Csak azt mondom, hogy én ezt tenném. Mert semmi más nem jut eszembe, amit tehetnék. A rutinok minden ember gondolkodásában és cselekvésében megvannak, és ahol azok megvannak, ott gyenge pontok is akadnak.

– Ez úgy hangzik, mint egy tudományos kutatás.

– Rutinok nélkül az ember nem tud élni. Azok olyanok, mint a motívum a zenében. Ugyanakkor azonban korlátok közé is szorítják a gondolkodást és a cselekvést, és korlátozzák a szabadságot. Átalakítják a fontossági sorrendet és torzítják a logikát. Hogy ezt a jelenlegi helyzetre vetítsük: te azt mondod, nem akarsz mozdulni arról a helyről, ahol most vagy. Elutasítod, hogy biztonságosabb helyre költözz, legalábbis év végéig. Mégpedig azért, mert keresel ott valamit. És amíg azt a valamit meg nem találod, nem mész el onnan. Vagy nem akarsz elmenni.

Aomame hallgatott.

– Nem tudom pontosan, hogy mi az a valami, és hogy menynyire erősen vágysz rá. Megkérdezni sem akarom. De úgy látom, hogy az a valami jelen helyzetben a te személyes gyenge pontoddá vált.

– Ez lehetséges – ismerte el Aomame.

– Bucifej valószínűleg ezt a pontot fogja kíméletlenül kutatni: a kezedet megkötő személyes körülményt. Ott reméli megtalálni az áttörési pontot. Már persze akkor, ha olyan okos, amilyennek én képzelem, és az információtöredékek alapján eljut ehhez a ponthoz.

– Szerintem nem jut el – mondta Aomame. – Először is, nem találhatja meg azt a szálat, ami összeköt engem és azt a valamit. Mert az az én szívembe van zárva.

– Ezt százszázalékos biztonsággal ki mered jelenteni?

Aomame elgondolkodott:

– Százszázalékos biztonsággal nem. Mondjuk úgy kilencvennyolc százalékossal.

– Akkor jó lesz komolyan aggódnod a miatt a két százalék miatt. Ahogy az előbb elmondtam, a pasas profi. Okos és türelmes.

Aomame hallgatott.

Tamaru megszólalt:

– A profi az ugyanolyan, mint egy vadászkutya. Kiszagolja a szagot, amit átlagos ember nem érez, meghallja a hangot, amit átlagos ember nem hall. Ha ugyanazt és ugyanúgy csinálja, mint az átlag, nem lesz belőle profi. Ha lesz is, nem sokáig éli túl. Úgyhogy jó lesz, ha vigyázol. Te óvatos ember vagy. Azzal én is tisztában vagyok. De jó lesz, ha az eddigieknél is jobban, nagyon, de nagyon vigyázol. A legfontosabb dolgokat nem a százalékarány dönti el.

– Kérdezni szeretnék valamit, ha lehet – mondta Aomame.

– És vajon mit?

– Ha Bucifej megint felbukkan ott a rezidenciánál, mi lesz az ellenintézkedés?

Tamaru egy időre elhallgatott. Úgy tűnik, nem számított erre a kérdésre.

– Azt hiszem, semmi. Békén hagyom. A pasas itt szinte semmit se kezdhet.

– De ha valami kellemetlent tenne?

– Például mit?

– Nem tudom. Bármit, ami kihívónak érződne.

Tamaru torkából rövid mordulás tört föl:

– Akkor biztosan küldenék neki valamiféle üzenetet.

– Profik közötti üzenetet, ugye?

– Ja – felelte Tamaru. – Konkrét cselekvés előtt azonban meg kellene bizonyosodnom arról, hogy a pasas együtt dolgozik-e valakivel. Mert ha van hátországa, akkor a végén még én kerülhetek veszélybe. Csak azután tennék bármit, hogy ezt tisztáztam.

– Mielőtt fejest ugrunk, nézzük meg, milyen mély a víz.

– Így is mondhatjuk.

– Ha jól értem, a pasas önállóan cselekszik. Vagyis valószínűleg nincs hátországa.

– Ja, így sejtem. De tapasztalatból mondom, hogy a megérzéseim nem szoktak mindig beválni. És sajnos a hátamon nincs szemem – felelte Tamaru. – A lényeg, hogy csak óvatosan, és figyelj nagyon oda! Hogy nem látsz-e gyanús alakokat, hogy nem változott-e a táj, hogy nem történt-e valami szokatlan. Legyen az akármilyen apró változás, ha észreveszel valamit, szólj!

– Rendben. Oda fogok figyelni – mondta Aomame. Még szép, gondolta. Mikor én Tengo felbukkanását várom, és azon igyekszem, hogy a legapróbb részletet se mulasszam el. Persze nekem is csak két szemem van. Ahogy Tamaru is megmondta.

– Nagyjából ennyit akartam mondani.

– A Madame jól van? – kérdezte Aomame.

– Jól – felelte Tamaru, aztán hozzátette: – Bár lehet, hogy egy kicsit szótlan lett.

– Eredetileg sem beszélt valami sokat.

Tamaru morgott kicsit a torka mélyén. Úgy tűnik, a torka mélyére különleges, az érzelmek kifejezésére szolgáló szerv van beépítve.

– *Még szótlanabb*, úgy értem, na.

Aomame maga elé képzeli a melegházban vászonszékre telepedő, a csendesen repkedő pillangók látványát soha el nem unó öreg hölgyet. Lábánál óriási locsolókanna. Nagyon halkan lélegzik, Aomame tudja, hogy mennyire.

– A következő szállítmányba teszek egy doboz madeleine-t – mondta végül Tamaru. – Lehet, hogy pozitív hatással lesz az idő folyására.

– Köszönöm – felelte Aomame.

*

Kiment a konyhába, készített egy kakaót. Mielőtt visszamegy a verandára, hogy folytassa a megfigyelést, muszáj felmelegednie. Egy nyeles edényben tejet forralt, feloldotta benne a kakaóport. A

kakaót átöntötte egy nagy bögrébe, a tetejére előre elkészített tejszínhabot tett. Az ebédlőasztalhoz ült, és míg pontról pontra fölidézte Tamaruval folytatott beszélgetését, szép lassan eliszogatta a kakaót. Szóval éles, hideg fényben anyaszült meztelenre készül vetkőztetni a torz Bucifej keze. A pasas jó abban, amit csinál, és veszélyes is.

Aztán Aomame fölvette pehelykabátját, nyaka köré tekerte a sálját, és kezében a bögrével, melyből már megitta a fele kakaót, visszatért a verandára. Leült a kerti székre, térdére borította a takarót. A csúszda továbbra is elhagyatott volt. Ám Aomame tekintete megakadt egy gyereken, aki épp akkor hagyta el a parkot. Furcsa, hogy egyedül mászkál ilyenkor. Kötött sapkája van, tömzsi testalkatú. Aomame a veranda bepillantás ellen védő lapjai közül, éles szögből nézett le rá, a gyerek meg gyorsan átvágott a látóterén, és beleveszett az épületek árnyékába. Gyerekhez képest elég nagynak tűnt a feje, de lehet, hogy Aomame csak képzelődött.

A lényeg azonban, hogy nem Tengo volt az. Aomame tehát nem is törődött tovább a dologgal, hanem ismét a csúszdára függesztette tekintetét, meg az égen sorban tovaúszó felhőtömegekre. Iszogatta a kakaóját, a bögrével melengette a kezét.

*

Akit akkor megpillantott, az természetesen nem valami gyerek volt, hanem maga Usikava. Ha kicsit világosabb lett volna, vagy ha kicsit hosszabb ideig láthatja, Aomame nyilván rájött volna, hogy egy olyan méretű fej nem tartozhat egy kisfiúhoz. És biztos kikövetkeztette volna, hogy az a nagyfejű töpszli azonos azzal az emberrel, akiről Tamaru beszélt. Ám Aomame csupán néhány másodpercre látta a fazont, és nem a legjobb szögből. És ugyanezen okokból szerencsére Usikava se látta meg a verandára kilépő Aomamét. Ezen a ponton felmerül bennünk néhány „ha”. Ha Tamaru kicsivel hamarabb befejezi a beszélgetést, ha Aomame utána nem csinál kakaót, közben mindenfélén eltöprengve, akkor megláthatta volna Tengót, aki a csúszda tetejéről ügyelte az eget. És

azonnal kirohant volna a lakásból, és húsz év után újra találkozhattak volna.

Ugyanakkor azonban, ha így történt volna, a Tengót figyelő Usikava biztos azonnal rájön, hogy ez Aomame, megtalálja a lakását, és jelentést tesz az Előfutár kettősének.

Hogy tehát szerencsétlen vagy szerencsés eset volt, hogy Aomame akkor nem látta meg Tengót, azt senki sem ítélheti meg. Akármelyik is volt, Tengo akkor, mint múltkor is, fölmászott a csúszdára, és egy ideig elnézte az égen lebegő nagy és kis holdat, meg az előttük átúszó felhőket. Usikava távolabbról, az árnyékból figyelte. Ezalatt Aomame nem volt a verandán, mert Tamaruval beszélt telefonon, utána pedig kakaót csinált és azt iszogatta. Így telt el vagy huszonöt perc. Bizonyos értelemben sorsdöntő huszonöt perc. Amikor Aomame kabátot vett, és kezében a kakaós bögrével visszatért a verandára, Tengo már nem volt a parkban. Usikava nem eredt azonnal a nyomába. Ugyanis meg kellett győződnie valamiről, miután egyedül maradt. Amint megvolt ezzel, sietve távozott a helyszínről. És akkor látta meg néhány másodpercre a verandáról Aomame.

A felhők, mint korábban is, gyorsan úsztak tovább az égen. Délre sodródtak, így bizonyára kijutnak a Tokió-öböl, majd a még tágasabb Csendes-óceán fölé. Hogy utána mi lesz a sorsuk, azt nem tudni. Ahogy azt sem tudja senki, hogy mi történik a lélekkel a halál után.

Akárhogy is, szorult a hurok. Ám sem Tengo, sem Aomame nem tudta, hogy ennyire villámgyorsan szorul. Usikava már inkább érezte, hogy ez a helyzet. Hiszen ő maga fáradozott annak a huroknak a szorításán. A teljes kép azonban előtte sem tárult még föl. Nem ismert ugyanis egy lényeges körülményt. Azt, hogy a távolság Aomame és őközötte csupán néhány tízméternyire csökkent. Így hát, bár ez szokatlan volt nála, mikor elhagyta a parkot, fejében teljes volt a zűrzavar, és képtelen volt összeszedetten gondolkodni.

*

Tíz órára még csípősebb hideg lett. Aomame föladta, otthagyta a székét, és bement a fűtött lakásba. Levetkőzött, vett egy forró fürdőt. Belemerült a vízbe, hogy kiűzze csontjaiból a beléjük telepedett hideget, és a hasára tette a kezét. Egy kicsit már érezni, ahogy gömbölyödik. Lehunyta a szemét, és próbálta megérezni a bent megbújó kicsike jelenlétét. Már nincs sok ideje. Mindenképpen meg kell mondania Tengónak. Azt, hogy az ő gyerekét várja. Azt, hogy minden erejével meg akarja védeni a gyereket.

Felöltözött, ágyba bújt, a sötétben az oldalára fordult és elaludt. Mielőtt belépett a mélyalvás szakaszába, az öreg hölgyről álmodott. Álmában a Fűzfa-rezidencia melegházában vannak, és együtt nézegetik a lepkéket. A melegházban ugyanolyan félhomály és meleg uralkodik, mint az anyaméhben. A régi lakásában hagyott fikusz is ott van. Szépen gondozták, annyira erőre kapott, hogy rá se lehet ismerni, visszatért friss zöld színe. Vastag levelén egy sose látott trópusi pillangó pihen. Színes, nagy szárnyait összecsukja, úgy tűnik, nyugodtan szendereg. Aomame örül ennek.

Az álomban már elég nagy a hasa. Úgy látszik, nagyon közel a szülés. Hallja a kicsike szívverését. Saját szívének dobogása elvegyül a kicsike szívének dobogásával, és kellemes közös ritmust ad ki.

Az öreg hölgy Aomame mellett ül, kihúzza magát, mint mindig, ajkát egyenes vonalba zárja össze, csendesen lélegzik. A két nő nem beszélget. Nem akarják felébreszteni a pillangót. Az öreg hölgy közönyös, mintha még azt se venné észre, hogy ott van mellette Aomame. Ő azonban természetesen tudja, hogy az öreg hölgy hathatós védelme alatt áll. A bizonytalanság így sem tűnik el a szívéből. Az öreg hölgy keze, melyet térdén nyugtat, túlságosan vékonynak és törékenynek tűnik. Aomame keze önkéntelenül a pisztolyt keresi. Ám a pisztoly sehol sincs.

Miközben mélyen bele van merülve az álomba, azzal is tisztában van, hogy ez egy álom. Aomaménak vannak néha ilyen álmai. Miközben egy élethű, friss színű valóságban van, tudja, hogy az nem valóság. Hanem egy másik kisbolygó részletesen megrajzolt képe.

Akkor valaki kinyitja a melegház ajtaját. Baljós hideg fuvallat tör be. A nagy pillangó fölébred, kitárja szárnyát, és lágyan fölemelkedik a fikuszról. Ki lehet az? Aomame elfordítja a fejét, próbál odanézni. Mielőtt azonban megpillantaná azt a valakit, véget ér az álom.

*

Mikor felébred, verítékben úszik. Hideg, utálatos verítékben. Leveszi átnedvesedett pizsamáját, megtörölközik, másik pólót vesz. Egy darabig az ágyon üldögél. Lehet, hogy valami rossz van készülőben. Lehet, hogy valaki ezt a kicsikét akarja. Lehet, hogy ez a valaki már egész közel van. A lehető leghamarabb meg kell találnom Tengót. Máskülönben azonkívül, hogy minden este figyeli a kis parkot, Aomame a világon semmit nem tehet. Óvatosan, türelmesen, lankadatlanul lesi a világot. A világnak egy szűk, elkerített kis szegletét. Annak a csúszdának egyetlen pontját. De az ember bizony mégse vesz észre mindent. Hiszen csak két szeme van.

Aomame sírni szeretett volna. Könnyei azonban nem voltak. Újra befeküdt az ágyba, hasára tette a kezét, és csendesen várta, hogy meglepje az álom.

18 | **TENGO**
Ahol piros vér folyik, ha tűvel szurkálnak

– Utána három napig semmi se történt – mondta Komacu. – Megettem az ételt, amit adtak, ha beesteledett, aludtam a keskeny ágyban, ha eljött a reggel, felébredtem, a szoba végébe telepített kis vécén elintéztem a dolgomat. A vécén volt egy félmagasságú lengőajtó, bár bezárni nem lehetett. Még tartott a nyárvégi nagy meleg, de a szellőzőnyílás a légkondicionálóra lehetett kötve, mert egyszer sem éreztem, hogy melegem lenne.

Tengo semmit nem szólt, csak figyelemmel hallgatta Komacu történetét.

– Egy nap háromszor hoztak enni. Azt nem tudom, hogy hánykor. Az órámat is elvették, meg ablaka se volt a szobának, úgyhogy azt se tudtam, nappal van-e vagy éjszaka. Hiába füleltem, semmiféle hangot nem hallottam. Azok a zajok, amiket én csaptam, valószínűleg szintén nem hallatszottak ki sehova. Elképzelésem se volt, hogy hova hozhattak. Csak azt éreztem homályosan, hogy emberlakta helyektől távol vagyok. Lényeg, hogy három napig ott voltam, és ezalatt semmi sem történt. Egyébként az se biztos, hogy három nap volt. Csak onnan gondolom, hogy kilenc adagot hoztak enni, amit én szépen mind meg is ettem. Háromszor oltották le a szoba világítását, hármat aludtam. Egyébként elég éberen és rendszertelenül alszom, de akkor valamiért gond nélkül nagyon kiadósakat tudtam aludni. Ami éppenséggel fura, ha belegondolunk. Na, eddig érted?

Tengo némán bólintott.

– Abban a három napban én egyetlen szót sem szóltam. Az ételt egy fiatal fickó hozta. Sovány volt, fején baseballsapka, az arca előtt fehér maszk. Tornafelsőt és -alsót viselt, hozzá koszos edzőcipőt. Behozta egy tálcán az ételt, és mire megettem, jött, hogy elvigye az edényeket. Eldobható papírtányérok, ócska műanyag kés, villa és

kanál. Teljesen átlagos készételeket kaptam, finomak se voltak, de ehetetlenül rosszak se. Nem adtak túl sokat. Éhes voltam, úgyhogy mindent megettem! Na, ez is fura. Mert egyébként nem nagyon van étvágyam, legrosszabb esetben még enni is elfelejtek. Inni tejet meg ásványvizet kaptam. Se kávét, se teát nem hoztak. Whiskey se volt, meg csapolt sör se. Cigaretta se. De ez mindegy. Mert nem valami üdülőhely szállodájában voltam, hogy kipihenjem magam.

Komacu, mintha erről jutna eszébe, elővett egy doboz piros Marlborót, egy szálat a szájába dugott, és gyufával meggyújtotta. Mélyen a tüdejébe küldte a füstöt, kifújta, aztán elfintorodott:

– A fickó, aki az ételt hozta, sose szólt egy szót se. Biztos megtiltották neki, hogy beszéljen. Egész biztos, hogy mindenesnek tartott kis csicska volt. De valószínű, hogy otthon volt valamilyen harcművészetben. A viselkedésén állandó éberség érződött.

– Szerkesztő úr se kérdezett tőle semmit?

– Ááh, nem, mert tudtam, hogy hiába szólnék hozzá, úgyse válaszolna. Csöndben tűrtem, hogy csináljanak velem, amit akarnak. Megettem az ételt, amit hoztak, megittam a tejet, ha leoltották a villanyt, aludtam, ha felkapcsolták, fölkeltem. Reggelente megjelent ez a bizonyos fiatal fickó, elektromos borotvát meg fogkefét hozott. Szépen megborotválkoztam, fogat mostam. Mi kor végeztem, elvitte a kellékeket. A szobába vécépapíron kívül semmi nem volt bekészítve. Nem zuhanyozhattam, és átöltözni se tudtam, de se zuhanyozni nem akartam, se átöltözni. A szobában nem volt tükör, de ezt se éreztem különösebben kényelmetlennek. Az unalom volt a mindennél kínzóbb. Hiszen ébredéstől elalvásig egy olyan négyszögletes és hófehér szobában voltam, mint valami dobókocka, és teljesen egyedül, egyetlen szó nélkül töltöttem az időt, na, ez rém unalmas volt. Mert nekem mindegy, hogy mi az, a szobaszerviz menüje vagy akármi, ha nincs a közelemben nyomtatott betű, nem bírok magammal, más szóval nyomtatottbetű-függő vagyok. Csakhogy se könyv nem volt, se újság, se magazin. Se tévé, se rádió, se videojáték. Beszélni se volt kivel. Semmi mást nem tudtam csinálni, mint ülni a széken, és bámulni szépen a padlót, meg a

falakat, meg a plafont. Rém fura érzés volt. Érted, mire gondolok, nem? Megyek az utcán, elkap két alak, azt se tudom, kik-mik, kloroformot dugnak az orrom elé, elhurcolnak valahova, fogva tartanak egy ablaktalan, fura szobában. Ez nyilvánvalóan abnormális. És én ennek ellenére annyira unatkozom, hogy majd belebolondulok.

Komacu egy ideig elszomorodva nézegette az ujja között füstölő cigarettát, aztán belehamuzott a hamutálba.

– Biztos ki akartak készíteni idegileg, azért zártak három napra minden elfoglaltság nélkül abba a szűk szobába. Jól ki volt az találva. Ismerték a módszereket egy ember idegeinek felpuhítására, lelkének megtörésére. A negyedik napon – vagyis a negyedik reggeli után – megjelent két férfi. Gondoltam, ez lehet az a kettő, aki engem elrabolt. Mikor megtámadtak, minden hirtelen történt, én meg nem tudtam, mégis mi folyik itt, úgyhogy az arcukat nem figyeltem meg. De ahogy most elnéztem őket, apránként kezdett eszembe jutni, hogy mi történt akkor. Behúztak egy autóba, hátracsavarták a karom, de olyan erővel, hogy azt hittem, leszakad, az orrom alá vegyi anyaggal átitatott rongyot nyomtak. Egész idő alatt egyikük sem szólt egy szót sem. Minden egy pillanat alatt történt.

Komacu kissé elhúzta az arcát, ahogy felrémlettek benne az események.

– Az egyik viszonylag alacsony, izmos testalkatú volt, teljesen kopaszra borotvált fejjel. Nagyon lebarnult bőr, kiálló pofacsont. A másik magas volt, keze-lába hosszú, arca beesett, a haja lófarokba összefogva. Úgy néztek ki egymás mellett, mint egy humorista páros. A nagy langaléta, meg a tömzsi egy kis borostával az állán. De egyetlen pillantásra felmértem, hogy ezek elég veszélyes alakok. Olyan fajták, akik szükség esetén habozás nélkül megtesznek bármit. Fennhéjázás viszont nem volt bennük. Visszafogottan viselkedtek, amitől még félelmetesebbnek tűntek. A szemük borzasztó hidegen villogott. Mindketten fekete vászonnadrágot és fehér rövid ujjú inget viseltek. Húszas éveik közepén vagy második

felében járhattak, a Kopasz látszott idősebbnek. Karóra egyikükön sem volt.

Tengo csendben várta a folytatást.

– A Kopasz beszélt. A sovány Lófarok egy szót se szólt, nem is mozdult, csak egyenes háttal állt az ajtónál. Úgy tűnt, hogy a Kopasz meg köztem folyó párbeszédre fülel, de az is lehet, hogy oda se hallgatott. Kopasz leült egy magával hozott fémszékre, szembenézett velem, úgy beszélt. Több szék nem volt, úgyhogy én az ágy szélén üldögéltem. A pasasnak egyáltalán nem volt arckifejezése. A szája persze mozog, amint beszél, de az arcának többi része teljesen mozdulatlan. Tisztára olyan volt, mint azok a babák a hasbeszélők kezében.

*

Kopasz először is a következő kérdést tette föl Komacunak:

– Van róla elképzelése, hogy miért hoztuk ide, hogy kik vagyunk, és hogy hol van?

Komacu azt válaszolta, hogy nincs róla elképzelése. Kopasz egy darabig áthatolhatatlan tekintettel méregette Komacu arcát. Aztán ezt kérdezte:

– De ha azt mondanák, hogy mindenképpen el kell képzelnie, mit képzelne el?

Szavai udvariasak ugyan, de ellentmondást nem tűrően csengenek. Hangja olyan végtelenül kemény és hűvös, mint egy hosszú időre a hűtőben felejtett fémvonalzó.

Komacu némi töprengés után őszintén azt válaszolta, hogy amennyiben feltétlenül el kellene képzelnie, akkor azt gondolná, hogy a *Légből szőtt gubó* ügye miatt. Mert semmi más nem jut eszébe. Mely esetben lehetséges, hogy önök az Előfutár emberei, ez pedig itt a gyülekezetük területe. Bár ez nem mozdul ki a feltételezések tartományából.

Kopasz nem erősítette meg, és nem is tagadta az elhangzottakat. Szótlanul vizslatta Komacu arcát. Komacu is csendben volt.

– Akkor induljunk ki ebből a feltételezésből – mondta végül halkan Kopasz. – Amiről most beszélni fogunk, az mindenképpen pusztán az ön feltételezéséből következik. Azzal a megkötéssel érvényes, hogy „ha feltételezzük, hogy”. Világos, ugye?

– Megértettem – mondta Komacu. Szóval lehetőség szerint homályosan akarnak fogalmazni. Nem rossz előjel. Ha nem akarnák élve elengedni, nem lenne szükségük ilyen macerás módszerek alkalmazására.

– Ön kiadói szerkesztőként foglalkozott Fukada Eriko regényével, a *Légből szőtt gubó*val. Így van, ugye? – Így van, hagyta jóvá Komacu. Ez közismert tény.

– Úgy tudjuk, csalás áll annak hátterében, hogy a *Légből szőtt gubó* elnyerte egy irodalmi folyóirat új felfedezetteknek járó díját. Mielőtt a pályázatra beérkezett kézirat a bíráló bizottság elé került, az ön utasítására jelentős változtatásokat hajtott végre rajta egy idegen kéz. A mű, melyet titokban átírtak, megkapta az új felfedezettek díját, beszélni kezdtek róla, kiadták és bestseller vált belőle. Így történt, igaz?

– Ez felfogás kérdése – válaszolta Komacu. – Az nem példa nélküli, hogy a beérkezett kéziratot átírják a szerkesztő tanácsai alapján, és…

Kopasz felemelte a kezét, és Komacuba fojtotta a szót:

– Azt nem lehet csalásnak nevezni, ha a szerző szerkesztői javaslatok alapján átdolgozza a kéziratot. Ez igaz. Az azonban, ha egy díj megszerzése érdekében beavatkozik egy idegen kéz, és átírja a szöveget, nem tisztességes, akárhogy csűrjük-csavarjuk. Ráadásul egy fantomcégen keresztül a jogdíjakat is elosztják. Nem tudom, hogy a törvény hogyan értelmezi ezt, de legalábbis társadalmi és erkölcsi szempontból önöket szigorúan elítélnék. Nincs mentségük. Az újságok meg a magazinok nagy ribilliót csapnának,

az ön kiadója iránti bizalom megrendülne. Ezzel nyilván saját maga is tisztában van, Komacu úr. Nekünk a legapróbb részletekről is tudomásunk van, és ezeket konkrét bizonyítékok kíséretében a világ elé tudjuk tárni. Szóval jobban teszi, ha inkább hagyja az ilyen olcsó kifogásokat. Ezek nem fognak rajtunk. Csak vesztegetjük egymás idejét.

Komacu némán bólintott.

– Ha feltárnánk a bizonyítékainkat, önnek természetesen távoznia kellene a munkahelyéről, de ez még nem elég: a szakmából is kiüldöznék. Nem lenne hova mennie. Legalábbis nem legálisan.

– Valószínűleg nem – ismerte el Komacu.

– Jelen pillanatban azonban csak korlátozott számú ember tud minderről – folytatta Kopasz. – Ön, Fukada Eriko, Ebiszuno úr, meg a szöveg átírásával megbízott Kavana Tengo. Ezenkívül csak néhány ember.

Komacu szavait gondosan megválogatva kérdezte:

– Ha az iménti feltételezés mentén haladunk, az a „néhány ember”, akiről ön beszél, nyilván az Előfutárhoz tartozik.

Kopasz nagyon kicsit bólintott:

– A feltételezés mentén haladva nyilván így kell lennie. Függetlenül attól, hogy mik a tények.

Kopasz kis szünetet tartott, várta, hogy ez leülepedjen Komacu fejében. Aztán tovább mondta:

– Ha az iménti feltételezés helyes, akkor *ők* azt tehetnek önnel, amit csak akarnak. Kiemelt vendégükként itt tarthatják ebben a szobában. Ez nem nagy mutatvány. Ha viszont spórolni akarnak az idővel, akkor bizonyára számos más megoldási lehetőség közül választhatnak. És ezek között kellemesnek egyik fél szempontjából sem nevezhető lehetőség is akad. A lényeg azonban, hogy *ők* rendelkeznek a megfelelő erővel és eszközökkel. Az elhangzottakat nagyjából megértette, ugye?

– Azt hiszem, megértettem – felelte Komacu.

– Rendben van – mondta Kopasz.

Aztán némán felemelte egy ujját, mire Lófarok kiment a szobából. Hamarosan egy telefonkészülékkel a kezében tért vissza. A telefon vezetékét bedugta a padlóban található csatlakozóba, a kagylót Komacu kezébe nyomta. Kopasz utasította Komacut, hogy hívja fel a munkahelyét.

– Úgy látszik, nagyon megfázott, lázas, pár napja ágyban van. Egy ideig még biztos nem tud bemenni dolgozni. Ha ezt elmondta, tegye le a telefont!

Komacu a telefonhoz kérte egy kollégáját, gyorsan elmondta neki, amit kellett, és anélkül, hogy válaszolt volna a kérdéseire, letette a kagylót. Kopasz bólintott, mire Lófarok kihúzta a telefont, és kivitte a készüléket a szobából. Kopasz egy ideig saját két kézfejét bámulta, mintha ellenőrizné őket. Aztán Komacuhoz fordulva beszélni kezdett. Hangjában most, ha halványan is, de akár valami kedvességhez hasonlót is lehetett hallani:

– Mára végeztünk. A többit majd egy másik napon mondom el. Addig gondolja át jól, amit ma hallott!

Azzal a két pasas kiment. A következő tíz napot Komacu abban a szűk szobában, teljes csendben töltötte. Egy nap háromszor a megszokott maszkos fickó behozta a szokásos, finomnak éppen nem finom ételt. A negyedik naptól átöltözés céljára adtak neki egy pizsamaalsóra és -felsőre emlékeztető, pamutból készült ruhát, de zuhanyozni egészen a legvégéig nem engedték. Csak az arcát tudta megmosni a vécé melletti kis mosdónál. Az időérzékét pedig egyre inkább elvesztette.

Úgy képzelte, hogy valószínűleg Jamanasiba, a szekta központjába hozták. Ezt már látta is a tévéhírekben. Hegyek közti, magas kerítéssel körbevett, törvényen kívülinek tűnő terület. Elmenekülni is, segítséget kérni is teljesen lehetetlen. Ha megölik is (minden bizonnyal ezt kell érteni a „kellemesnek egyik fél

szempontjából sem nevezhető lehetőség” megfogalmazás alatt), bizonyára sose kerül elő a holtteste. Komacut, mióta élt, most először közelítette meg ennyire reálisan érzékelhetően a halál.

Tíz nappal azután, hogy fölhívatták vele a munkahelyét (valószínűleg tíz nap volt, de ebben nem biztos), megjelent végre az a bizonyos kettős. Kopasz mintha fogyott volna kicsit múltkori találkozásuk óta, ettől még jobban kiállt a pofacsontja. Végtelenül hidegen villogó szeme most véreresnek látszott. Akárcsak legutóbb, most is a magával hozott fémszékre ült le, szembe Komacuval, az asztal túloldalára. Sokáig nem szólt egy szót se. Csak nyílegyenesen bámulta Komacut vöröslő szemével.

Lófarok külsejében nem mutatkozott változás. Ugyanúgy, mint múltkor, egyenes háttal állt az ajtó előtt, és kifejezéstelen tekintettel meredt a tér egy képzeletbeli pontjára. Mindketten fekete nadrágot és fehér inget viseltek, mint az várható volt. Ez biztos olyan lehet nekik, mint valami egyenruha.

– Akkor folytassuk múltkori beszélgetésünket – nyitotta ki végre a száját Kopasz. – Arról beszéltünk, ugye, hogy mi itt azt tehetünk önnel, amit akarunk.

Komacu bólintott:

– És kellemesnek egyik fél szempontjából sem nevezhető lehetőség is akad.

– Milyen kiváló a memóriája – mondta Kopasz. – Úgy van. Bizony, nem kellemes befejezések is a látótérben vannak.

Komacu hallgatott. Kopasz folytatta:

– De mindenképpen csak *elméletileg*. Valójában lehetőség szerint *ők* sem akarnak túlságosan szélsőséges megoldást választani. Ha Komacu úr most hirtelen eltűnne, az esetleg problémás helyzetet eredményezne. Ugyanúgy, mint mikor nyoma veszett Fukada Erikónak. Lehet, hogy nem sokan szomorkodnának, ha eltűnne, de szerkesztőként elismerik, és a szakmában igen jelentős személyiségnek számít. Meg aztán az elvált felesége is biztos

panaszkodna, ha leállna a havi juttatása. Ezt nem nevezhetjük számukra kedvező kifejletnek.

Komacu szárazon krákogott, és nyelt egyet.

– Meg aztán ők nem ítélik el önt személy szerint, és megbüntetni sem akarják. Tisztában vannak vele, hogy a *Légből szőtt gubó* kiadásával nem állt szándékában egy bizonyos vallási közösséget támadni. Eleinte még a *Légből szőtt gubó* és a vallási közösség kapcsolatáról sem tudott. Ön eredetileg mulatságból és becsvágyból tervelte ki azt a csalást. Aztán közben nem jelentéktelen pénzösszeg is a képbe került. Hát igen, egy bérből és fizetésből élő férfi számára megterhelő a válási költségek meg a gyerektartás fizetése. Aztán ön bevonta a tervbe Kavana Tengót, a regényírói terveket dédelgető előkészítő iskolai tanárt, aki szintén nem tudott semmiről. A terv maga csavaros volt és mulatságos, csak rossz partnert és vele együtt rossz művet választottak. És a történet sokkal nagyobbra duzzadt, mint ahogy eredetileg tervezték. A frontvonalra tévedtek, úgy jártak, mint aknamezőre lépő civilek. Se előre, se hátra. Nem így van, Komacu úr?

– Talán valahogy így van – válaszolt homályosan Komacu.

– Úgy látszik, még mindig sok mindent nem ért – húzta össze kissé Komacut figyelő szemét Kopasz. – Mert ha értene, nem válaszolna úgy, mintha mindez nem tartozna magára. Tisztázzuk a helyzetet! Önök *ténylegesen* egy aknamező kellős közepén vannak.

Komacu némán bólintott.

Kopasz lehunyta a szemét, majd úgy tíz másodperc múlva kinyitotta:

– Hogy a helyzet idáig fajult, az biztos önöknek is baj, de *nekik* is okoz néhány súlyos problémát.

Komacu bátran szólásra szánta el magát:

– Lehetne egy kérdésem?

– Reméljük, tudok rá válaszolni.

– A *Légből szőtt gubó* kiadásával végeredményben némi gondot okoztunk annak a bizonyos vallási közösségnek, erről van szó, ugye?

– Nem *némi* gondot – felelte Kopasz. Icipicit eltorzult az arca. Megszűntek hozzájuk beszélni a hangok. Tudja, hogy ez mit jelent?

– Nem tudom – felelte szárazon Komacu.

– Nem baj. Ennél több konkrét magyarázatot én sem adhatok, és jobb, ha ön meg nem tud minderről. *Megszűntek hozzájuk beszélni a hangok.* Most csak ennyit tudok mondani.

Kopasz várt egy kicsit, és hozzátette:

– És ezt a szerencsétlen helyzetet az teremtette, hogy a *Légből szőtt gubó* nyomtatásba került.

Komacu közbekérdezett:

– Fukada Eriko és Ebiszuno professzor számítottak rá, hogy a *Légből szőtt gubó* megjelenése ilyen „szerencsétlen helyzetet" teremt majd?

Kopasz a fejét rázta:

– Nem, Ebiszuno úr ezt valószínűleg nem sejtette. Hogy Fukada Eriko szándékai mik voltak, az nem világos. A feltételezésünk azonban az, hogy nincs szó szándékosságról. Ha esetleg volt is szándékosság, az feltehetően nem a lány részéről volt.

– Az emberek a *Légből szőtt gubó*t egyszerűen csak fantasy regénynek tartják – mondta Komacu. – Egy középiskolás lány tollából származó, ártalmatlan fantasztikus történetnek. Igazság szerint elég sok olyan kritikát kaptunk, hogy a regény túlságosan is a valóságtól elrugaszkodott. Hogy valami fontos titok vagy konkrét információ lepleződne le benne, az senkinek eszébe se jut.

– Bizonyára igaza van – hagyta jóvá Kopasz. – A legtöbb ember egyáltalán nem jön rá. De nem itt van a probléma. Annak a titoknak *semmilyen formában nem* szabadott volna nyilvánosságra kerülnie.

Lófarok még mindig az ajtó előtt állt és a szemben levő falat bámulta, a fal túloldalán elterülő, mindenki más számára láthatatlan tájképre függesztve tekintetét.

– *Ők* vissza akarják kapni a hangokat – mondta Kopasz, gondosan méricskélve a szavait. – A forrás nem száradt ki. Csak szemmel nem látható helyre, mélyre bújt. Újraéleszteni rendkívül nehéz, de nem lehetetlen feladat.

Kopasz mélyen Komacu szemébe nézett. Mintha egy ott rejlő távlatot akarna felmérni. Akárcsak valaki, aki azt próbálja szemre megbecsülni, hogy befér-e a bútor a szoba egy bizonyos sarkába.

– Mint korábban is elmondtam, önök egy aknamező kellős közepére keveredtek. Se előre, se hátra. *Ők* ebben a helyzetben azt tehetik, hogy megmutatják az utat, melyen épségben ki lehet innen menekülni. Így az önök élete is megmarad, ők pedig békésen tudnak eltávolítani néhány kellemetlen betolakodót.

Kopasz keresztbe tette a lábát.

– Nagyon kérem, hogy vonuljanak vissza csendben. Őket az se érdekli, ha önök darabokra robbannak szét. De ha most zajt csapunk, abból kellemetlenségek fognak származni. Komacu úr, én megmutatom önöknek a visszavonulás útját. Félreeső, biztonságos helyre vezetem önöket. Ezért cserébe azt kérem, hogy szüntessék be a *Légből szőtt gubó* kiadását. Ne legyen utánnyomás, sem zsebkiadás. Természetesen újabb hirdetések se. Fukada Erikóval a jövőben semmilyen kapcsolatot ne tartson. Mit szól? Ennyi belefér az erejébe, nem?

– Nem egyszerű, de azt hiszem, talán meg lehet próbálni – felelte Komacu.

– Komacu úr, nem azért fárasztottuk idáig, hogy lehet szintű beszélgetést folytassunk – Kopasz szeme még vörösebb, tekintete még élesebb lett. – Nem azt mondtam, hogy hívja vissza a könyv összes példányát a boltokból. Attól csak zajongani kezdene a média. És azt is tudom, hogy ez nem áll hatalmában. Nem ezt mondom,

hanem azt, hogy lehetőség szerint észrevétlenül simítsa el az ügyet. Ami már megtörtént, az megtörtént. Ami egyszer megsérült, az soha nem lesz olyan, mint újkorában. Egy darabig, amennyire lehet, nem felhívni magukra a világ figyelmét, ez az, amit *ők* szeretnének. Érti?

Komacu bólintott, jelezve, hogy érti.

– Komacu úr, mint már jeleztem, néhány olyan tényről is tudunk, melynek nyilvánosságra kerülése meg az önök számára lenne kellemetlen. Ha ezek kiderülnének, minden érintett elnyerné büntetését. Mindkét fél érdekében szeretnénk tehát fegyverszüneti egyezséget kötni. Ők nem kutatják tovább az önök felelősségét. Garantálják a biztonságukat. Önök pedig a továbbiakban semmilyen formában nem foglalkoznak a *Légből szőtt gubó* című regénnyel. Szerintem nem rossz egyezség.

Komacu elgondolkodott a hallottakon.

– Legyen. Felelősséget vállalok azért, hogy a *Légből szőtt gubó* kiadása ténylegesen beszüntetésre kerül. Lehet, hogy egy kis időbe fog telni, de biztos találok valami módot. A magam részéről pedig képes vagyok teljesen elfelejteni ezt az egész ügyet. Ezzel bizonyára Kavana Tengo is így lesz. Ő már az elejétől fogva nem nagyon lelkesedett az ötletért. Tulajdonképpen az egészbe én rángattam bele erőszakkal. És legfőképpen, ő már elvégezte a feladatát. Bizonyára Fukada Erikóval se lesz probléma. Azt mondta, hogy nem akar több regényt írni. Azt azonban, hogy Ebiszuno professzor hogy reagál majd, nem tudom megjósolni. Ő végeredményben azt akarja megtudni, hogy barátja, Fukada Tamocu életben van-e, és ha igen, hol van most és mit csinál. Mondhatok én neki bármit, addig nem hagyja abba a kutatást, míg meg nem tud valamit Fukada úrról.

– Fukada Tamocu úr meghalt – mondta Kopasz. Hangja egyenletes és csendes volt, de borzasztóan súlyos.

– Meghalt? – visszhangozta Komacu.

– Igen, nemrégen – felelte Kopasz. Aztán mélyet lélegzett, majd lassan kifújta a levegőt. – Halálának oka szívroham, egy pillanat alatt elvitte, valószínűleg nem szenvedett. A körülmények miatt halotti anyakönyvi kivonat nem készült, a gyülekezeten belül, zárt körben történt meg a temetés. Vallási okokból a közösség területén került elhamvasztásra, a csontjait apróra zúzták és szétszórták a hegyekben. Ez jogi szempontból a holttest meggyalázásának minősül, de az ügyben bizonyára nehezen lehetne hivatalosan vádat emelni. Azonban ez az igazság. Egy ember életével vagy halálával kapcsolatban mi nem hazudunk. Kérem, így adja át Ebiszuno úrnak.

– Természetes halált halt.

Kopasz hatalmasat bólintott:

– Fukada úr számunkra rendkívül értékes ember volt. Illetve, olyan üres szóval, hogy „értékes”, teljesen kifejezhetetlen az ő létezésének óriási jelentősége. Haláláról egyelőre csak korlátozott számú ember tud, de mélyen gyászoljuk. Felesége, vagyis Fukada Eriko édesanyja néhány évvel ezelőtt elhunyt gyomorrákban. A kemoterápiát visszautasította, a gyülekezet kezelőjében halt meg. Férje, Tamocu végig ott volt mellette.

– Gondolom, akkor sem készült halotti anyakönyvi kivonat – érdeklődött Komacu.

Nem érkezett tagadó értelmű válasz.

– És nemrégen meghalt Fukada Tamocu úr.

– Így van – felelte Kopasz.

– A *Légből szőtt gubó* megjelenése után?

Kopasz egy pillanatra az asztalra ejtette tekintetét, majd fölemelte a fejét, és újra Komacura nézett:

– Igen. Fukada úr azután halt meg, hogy megjelent a *Légből szőtt gubó*.

– És a két esemény között vajon van ok-okozati kapcsolat? – kérdezett bele a közepébe Komacu.

Kopasz egy darabig hallgatott. Nyilván azt gondolja át, hogy mit válaszoljon. Aztán, mint aki elhatározta magát, megszólalt:

– Legyen. Ebiszuno úr meggyőzése érdekében talán jobb felfedni a tényeket. Az az igazság, hogy Fukada Tamocu úr ennek a gyülekezetnek a – hangokat halló – Vezére volt. Miután lánya, Fukada Eriko kiadta a *Légből szőtt gubó*t, a hangok megszűntek beszélni hozzá, és akkor Fukada úr véget vetett a saját létezésének. Természetes halált halt. Még pontosabban: természetes úton vetett véget saját létezésének.

– Szóval Fukada Eriko a Vezér lánya – dünnyögte Komacu.

Kopasz röviden, határozottan bólintott.

– Akkor Fukada Eriko végeredményben az apja halálát okozta – tette hozzá Komacu.

Kopasz megint bólintott:

– Úgy van.

– De a gyülekezet továbbra is megvan.

– Igen, megvan – felelte Kopasz, és szeme, mellyel Komacura nézett, olyan volt, mint egy gleccser mélyére zárt ősrégi kavics. – Komacu úr, a *Légből szőtt gubó* megjelenése nem kevés bajt zúdított a gyülekezetre. De ők nem akarják ezért megbüntetni önöket. Mert azzal most már semmit nem nyernének. *Nekik* küldetésük van, amelynek teljesítéséhez csendes elzártság szükségeltetik.

– Tehát mindenki kezdjen el hátrálni, és felejtsük el az egész ügyet.

– Leegyszerűsítve, igen.

– És ahhoz, hogy ezt tudomásomra hozzák, muszáj volt engem elrabolniuk?

Kopasz arcán most először látszott valami kifejezéshez hasonló. A derültség és az együttérzés között félúton elhelyezkedő, halvány kis

érzelem.

– Azért oldottuk meg ilyen bonyolultan az idejutását, mert jelezni akartuk, hogy *ők* komolyan gondolják. A szélsőségeket kerülni kívánják, de ha úgy hozza a szükség, nem haboznak. Azt szerettük volna, ha ezt saját bőrén tapasztalja. Ha önök megszegik az ígéretüket, az kellemesnek nem nevezhető eredményekre vezet. Ezt megértette, ugye?

– Megértettem – felelte Komacu.

– Őszintén szólva, Komacu úr, önöknek szerencséjük volt. Talán nem látták a sűrű ködtől, de alig néhány centiméternyire közelítettek a szakadékhoz. Jól teszi, ha ezt nagyon-nagyon alaposan megjegyzi. *Nekik* most nincs idejük arra, hogy önökkel foglalkozzanak. Fontosabb problémáik vannak. Ebben az értelemben önök szerencsések voltak. Tehát ugye, amíg tart a szerencse…

Kopasz, ahogy ezt kimondta, megfordította két kezét, és föltartotta a tenyerét. Mintha azt nézné, esik-e az eső. Komacu várta a folytatást. De Kopasz semmit nem szólt. Mondandója végeztével arcán hirtelen kimerültség jelent meg. Lassan föl-emelkedett a fémszékről, összecsukta és a hóna alá kapta, aztán kiment a kocka alakú szobából, úgy, hogy vissza se nézett. Becsukódott a súlyos ajtó, szárazon kattant a zár. És Komacu ottmaradt egyedül.

*

– Még négy napig abba a kockaszobába voltam zárva. Pedig a lényeg már megvolt. Elmondták, mi a feladat, létrejött az egyezség. Nem értettem, hogy miért kell ennek ellenére még mindig fogva tartaniuk. Az a kettős se jelent meg többször, a fiatal mindenes fickó meg persze továbbra se szólt egy szót sem. Megint ettem az egyhangú ételt, borotválkoztam az elektromos borotvával, és a plafon meg a falak bámulásával töltöttem az időt. Ha leoltották a villanyt, aludtam, ha fölkapcsolták, fölkeltem. És egyfolytában azon rágódtam, amiket Kopasz mondott. És akkor átéreztem, hogy *nekünk szerencsénk volt*. Ahogy mondta. Ezek az alakok aztán

bármire képesek. Ha akarnak, kegyetlenek is tudnak lenni. Míg be voltam oda zárva, átéreztem ezt, bizony. Valószínűleg épp azt akarták, hogy átérezzem, ezért tartottak bezárva négy napig még azután is, hogy végeztünk a beszéddel. Odafigyelnek a részletekre.

Komacu fogta szódás whiskey-jét, és ivott belőle.

– Aztán megint kloroformot vagy mit nyomtak az orromhoz, és mikor magamhoz tértem, hajnal volt. A Dzsingú Gaien Park egy padjára voltam fektetve. Szeptember második felében már hűvösek a hajnalok. Hála annak a bandának, tényleg megfáztam. Biztos nem direkt csinálták, de utána három napig lázas voltam, és tényleg feküdtem. Azért maradjunk annyiban, szerencse, hogy ezzel megúsztam.

Úgy tűnt, Komacu mondandója végére ért. Tengo ezt kérdezte:

– Ebiszuno professzor tud erről?

– Ja, pár nappal azután, hogy elengedtek és lement a lázam, meglátogattam a professzort a házában, a hegyen. Elmondtam neki nagyjából ugyanezt.

– És mit szólt?

Komacu kihörpintette utolsó korty italát, és kért egy másik ugyanolyat. Tengót is biztatta egy másodikra. Ő a fejét rázta.

– A professzor újra és újra elmondatta velem az egészet, és mindenféle részletbe belekérdezett. Amire tudtam, arra persze válaszoltam. Ha valaki kéri, akárhányszor el tudom ismételni ezt a történetet. Hiszen miután Kopasszal beszéltem, négy napig be voltam zárva abba a szobába, egy szál magamban. Beszélnem nem volt kivel, de időm, az bőven akadt. Úgyhogy azon rágódtam, amiket Kopasz mondott, és az apró részletekig, pontosan meg tudtam jegyezni mindent.

– De hogy Fukaeri szülei meghaltak, azt csak ők állítják. Így van, ugye?

– Igen. Ezt ők állítják, és hogy igaz-e, arról nincs módunk meggyőződni. Halotti anyakönyvi kivonat nem került kiállításra. Abból azonban, ahogy Kopasz mondta, én úgy éreztem, hogy ez nem kitaláció. Ahogy ő maga is állította, annak a népségnek a számára szent egy ember életének vagy halálának kérdése. Mikor befejeztem a történetet, Ebiszuno professzor csendben töprengett. Hosszan és elmélyülten gondolkodott. Aztán egy szó nélkül fölállt, kiment, és beletelt egy kis idő, mire visszajött a szobába. Úgy tűnt, mintha bizonyos mértékig elkerülhetetlennek tekintené és elfogadná a két halálhírt. Lehet, hogy magában, csendesen sejtette is, és felkészült rá, hogy azok ketten már nincsenek ezen a világon. Attól még persze, amikor ténylegesen közlik velünk barátaink halálhírét, az mindenképp fáj.

Tengo felidézte az alig bútorozott, dísztelen nappalit, a mély, dermedt csendet és az ablakon túl időnként megszólaló éles madárfüttyöt.

– Na, végül is abban maradtatok, hogy hátrálni kezdünk, és elhagyjuk az aknamezőt? – kérdezte Tengo.

Megjött a következő whiskey szódával. Komacu belekortyolt.

– Ott azonnal nem jutottunk semmilyen konklúzióra. Ebiszuno professzor azt mondta, hogy gondolkodási időre van szüksége. Csakhogy mégis mi más választási lehetőség van, mint azt csinálni, amit az a banda mond? Én természetesen azonnal akcióba léptem. A kiadóban mindent elkövettem, és elértem a *Légből szőtt gubó* utánnyomásának leállítását, lényegileg azt, hogy ne adják ki többet. Zsebkiadás sem lesz belőle. Óriási példányszámban fogyott, a cég éppen eleget keresett rajta. Veszteséget szerintem ez nem jelent. Persze, nem ment simán, mert ugye egy cégnél megbeszélések vannak, és kell az igazgató aláírása, de meglebegtettem, hogy még botrány is jöhet, mert lehet itt valaki, aki a háttérben közreműködött a könyv megírásában, erre a vezetőséget teljesen elfogta a remegés, és végül csinálták, amit mondtam. A jövőben egy darabig nem lesznek hozzám kedvesek, de azt már megszoktam.

– Akkor a szekta állítását, hogy Fukaeri szülei meghaltak, Ebiszuno professzor egy az egyben elfogadta?

– Valószínűleg – felelte Komacu. – De hogy valóságként fogja föl és átérezze, ahhoz biztos kell még neki egy kis idő. Egyébként, legalábbis amennyire én látom, az a népség komolyan beszélt. Úgy tűnt, tényleg úgy állnak hozzá, hogy inkább engednek az álláspontjukból, de nem akarnak ennél több bajt. Pont ezért nyúltak olyan durva eszközhöz, mint az emberrablás. Tényleg világosan el akarták juttatni az üzenetüket. És azt sem lett volna muszáj elmondaniuk, ha nem akarták volna, hogy a Fukada házaspár holttestét titokban égették el, a szekta területén. Mert akkor is, ha most már nehéz lenne bizonyítani, holttestek meg-gyalázása bizony súlyos bűncselekménynek minősül. De mégis elmondták. Vagyis ilyen mértékig föltárulkoztak. Úgyhogy amit Kopasz mondott, annak nagy része minden bizonnyal igaz. A részleteket tekintve ki tudja, de nagy vonalaiban azért mégis.

Tengo rendszerezte, amit Komacu elmondott:

– Fukaeri apja „hangokat halló” volt. Vagyis próféta szerepét töltötte be. De amiatt, hogy Fukaeri, a lánya megírta a *Légből szőtt gubó*t és az bestseller lett, a hangok megszűntek hozzá beszélni, és végül meghalt, természetes halállal.

– Avagy természetesen eldobta a saját életét – tette hozzá Komacu.

– A szekta számára pedig mindennél fontosabb küldetéssé lett egy új prófétát szerezni. Mert ha a hangok nem beszélnek hozzájuk, a közösség elveszti létének alapját. Úgyhogy nincs érkezésük velünk foglalkozni. Röviden erről van szó, igaz?

– Valószínűleg.

– A *Légből szőtt gubó* történetében valami számukra nagy jelentőséggel bíró információ rejlett. Azáltal, hogy az kinyomtatásra került és szétterjedt a világban, a hangok elhallgattak, a forrás a földmélybe bújt. Vajon konkrétan mi lehetett az a fontos információ?

– Fogságom utolsó négy napjában alaposan elgondolkodtam ezen – felelte Komacu. – A *Légből szőtt gubó* nem túl hosszú regény. Egy olyan világot ír le, melyben feltűnik a *little people*, az apró nép. A főszereplő tízéves kislány egy elzárt kommunában él. Az apró emberek titokban megjelennek egy éjjel, és légből szőtt gubót készítenek. A gubóban ott van a kislány alakmása, ezzel megszületik a maza és a dóta kapcsolata. Ebben a világban két hold van. Egy nagy és egy kicsi, talán a maza és a dóta szimbólumai. A regény főszereplője – akinek modellje minden bizonnyal maga Fukaeri – elutasítja, hogy ő maza legyen, és elmenekül a kommunából. A dóta ott marad. Hogy mi történt vele, az nincs leírva a műben.

Tengo egy darabig a poharában olvadásnak induló jégdarabokat nézte.

– A „hangokat hallónak” bizonyára a dóta közvetítésére van szüksége – mondta Tengo. – Csak a dótán keresztül képes meghallani a hangokat. Vagy pedig általa képes lefordítani őket az emberek nyelvére. Vagyis ahhoz, hogy a hangok üzenetét megfelelő formában lehessen közvetíteni, mindkettejükre szükség van. Fukaeri úgy mondta, hogy *receiver* és *perceiver*, érzékelő és befogadó. Ezért szükséges mindenekelőtt egy léggubót elkészíteni. Mert a légből szőtt gubó segítségével születhet meg a dóta. A dóta létrehozásához pedig *megfelelő* maza szükségeltetik.

– Szóval neked ez a meglátásod, Tengókám.

Tengo a fejét rázta:

– Meglátásnak nem nevezném. Egyszerűen csak úgy gondoltam, hogy erről lehet szó, amint hallgattam az összefoglalódat a könyvről.

Tengo a regény átdolgozása közben is, meg utána is sokat gondolkodott azon, hogy mi lehet a maza és a dóta jelentősége, de a teljes kép sehogy se állt neki össze. Ahogy azonban Komacuval beszélgetett, az apró töredékek szépen egymásba kapcsolódtak. Így is maradtak azonban kérdések. Miért jelent meg egy légből szőtt gubó apja kórházi ágyán, és hogy került bele a kislány Aomame?

– Érdekes egy rendszer – jegyezte meg Komacu. – És az vajon nem gond, ha a maza otthagyja a dótát?

– A dóta nélkül a maza létezése valószínűleg nem tekinthető teljesnek. Pont ez a helyzet Fukaerinél, akit mindketten ismerünk: konkrétan nem tudjuk megmondani, hogy mi, de valamilyen összetevő hiányzik belőle. Olyan emberhez hasonlít, aki elvesztette az árnyékát. Hogy mi történik a dótákkal, akik mellett nincs ott a maza, azt nem tudom. De bizonyára az ő létezésük sem teljes. Hiszen ők, akárhogy is nézzük, nem többek alakmásnál. Fukaeri esetében azonban a dóta, akkor is, ha a maza nem volt a közelben, képesnek bizonyulhatott ellátni papnői szerepét.

Komacu egy darabig egyenes vonallá szorította össze a száját, és kicsit félrehúzta. Aztán megszólalt:

– Ide figyelj, Tengókám! Te netán úgy gondolod, hogy mindaz, ami a *Légből szőtt gubó*ban le van írva, a valóságban is megtörtént?

– Erről nincs szó. Csak úgy feltételezem. Mármint hogy tegyük fel, mindaz megtörtént, és próbáljunk ebből kiindulni.

– Rendben – mondta Komacu. – Vagyis Fukaeri alakmása úgy is képes volt papnőként funkcionálni, hogy nem volt a közelében az eredeti személy.

– A szekta éppen ezért nem próbálja a megszökött Fukaerit akár erőszak árán is visszaszerezni, akkor sem, ha tudják, hol rejtőzködik. Hiszen esetében, ha a maza nincs is a közelben, a dóta képes ellátni a feladatát. Lehet, hogy ha eltávolodnak is egymástól, erős közöttük a kapcsolat.

– Vagy úgy.

Tengo folytatta:

– Én úgy képzelem el, hogy valószínűleg több dótájuk van. Az apró emberek biztosan több léggubót is készítettek, megragadva a kínálkozó alkalmakat. Mert csak egyetlen érzékelővel rendelkezni még nem megnyugtató. Vagy pedig lehet, hogy nem minden dóta működik megfelelően. Lehet, hogy vannak erős, központi szerepű

dóták, és nem túl erős, kisegítő szerepűek, és egy csoportként funkcionálnak.

– Ez azt jelenti, hogy a dóta, akit Fukaeri hátrahagyott, *megfelelően működő*, központi szerepű dóta volt?

– Jó eséllyel igen. Fukaeri ebben az ügyben mindig az események középpontjában van. Mint a tájfun szeme: a vihar csendes központja.

Komacu hunyorgott, és összefonta kezét az asztalon. Ha akarja, ez az ember rövid idő alatt rendkívül hatékony gondolkodásra képes.

– Ide figyelj, Tengókám! Vajon nem állná meg a helyét egy olyan feltételezés, hogy az a Fukaeri, akit mi láttunk, valójában a dóta, és aki a szektában maradt, az meg a maza?

Komacu szavai megbénították Tengót. Ez neki eddig eszébe se jutott. Számára Fukaeri tökéletesen valóságos létező volt. De most, hogy Komacu mondja, ez a lehetőség se vethető el. Nem menstruálok. Nem kell aggódni, hogy teherbe esek. Fukaeri mindezt aznap este, az egyoldalúan bonyolított, furcsa szex után jelentette ki. Ha ő tényleg nem több, mint alakmás, akkor ez talán így természetes. Az alakmás nem tudja magát újratermelni. Erre csak a maza képes. De Tengo ezt a feltételezést, vagyis annak lehetőségét, hogy ő nem Fukaerivel, hanem az alakmásával közösült, sehogy se tudta elfogadni.

Megszólalt:

– Fukaerinek saját egyénisége van. Rá jellemző viselkedése. Ilyesmikkel egy alakmás valószínűleg nem rendelkezhet.

– Valóban – értett egyet Komacu. – Ahogy mondod. Fukaerinek egyénisége és viselkedése, az aztán van. Ezzel én is kénytelen vagyok egyetérteni.

De Fukaerinek még így is van valami titka. Abba a szépséges kislányba fontos, titkos kód van rejtve, amit neki kell megfejtenie. Tengo így érezte. Ki a valóságos létező, és ki az alakmás? Vagy

eleve téves a felosztás valóságosra és alakmásra? Vagy Fukaeri helyzettől függően esetleg külön-külön tudta használni a kettőt?

– Van még itt pár körülmény, amit nem értek – mondta Komacu, majd széttárt ujjakkal az asztalra tette és elnézegette két kezét. Középkorú férfi létére hosszú és kecses ujjai voltak. – A hangok megszűntek hozzájuk beszélni, elapadt a kutat tápláló forrás, meghalt a próféta. Mi történik ilyenkor a dótákkal? Remélhetőleg nem kell uruk után halniuk, mint régen az indiai özvegyeknek.

– Ha nincs befogadó, akkor az érzékelő szerepe megszűnik.

– Már persze akkor, ha a te feltételezésed mentén haladunk, Tengókám – mondta erre Komacu. – Fukaeri tisztában volt vajon ezekkel a következményekkel, amikor a *Légből szőtt gubó*t írta? Az a pasas az Előfutárnál nekem azt mondta, hogy nem feltételeznek szándékosságot. Legalábbis a lány részéről nem. De ezt meg mégis honnan tudják?

– A tényeket persze nem ismerem – mondta Tengo –, de azt nem tudom elképzelni, hogy Fukaeri szándékosan az apja halálát okozta volna, akármilyen okból is. Az apja tőle függetlenül, más okból nézett szembe a halállal, úgy hiszem. Amit a lány tett, az talán éppen hogy ellentámadás volt ezzel az okkal szemben. De lehet, hogy meg kívánta szabadítani édesapját a hangoktól. Bár ezek persze csak alapot nélkülöző találgatások.

Komacu orra mellett egy ránc jelent meg, ahogy hosszasan töprengett. Majd felsóhajtott és körülnézett.

– Furcsa egy világ! Ahogy múlik az idő, egyre kevésbé látni, hogy meddig tartanak a feltételezések és hol kezdődik a valóság. Ide figyelj, Tengókám, te mint regényíró hogy definiálnád a „valóságot”?

– A valóságos világ az, ahol piros vér folyik, ha tűvel szurkálnak – felelte Tengo.

– Na, akkor ez itt egész biztosan a valóságos világ! – vágta rá Komacu, és tenyerével megdörzsölte alkarja belsejét. Kéken

dagadtak a vénái. Egészségesnek éppenséggel nem látszó erek. Alkohol,

cigaretta, rendszertelen élet, az irodalmi élet cselvetései kínozzák őket hosszú évek óta. Komacu egy szuszra felhajtotta, ami még volt az italából, aztán a pohár alján maradt jeget rázogatta.

– Ha már úgyis belementünk: nem mesélnéd el, hogy mit mond még a feltételezésed? Mert kezd egyre érdekesebb lenni.

Tengo belekezdett:

– Keresik a következő „hangokat hallót”. De nemcsak őt, mert közben új, *megfelelően funkcionáló* dótát is találniuk kell. Az új befogadónak bizonyára új érzékelőre lesz szüksége.

– Ami azt jelenti, hogy a megfelelő mazát is meg kell találniuk. Vagyis megint neki kell állniuk légből szőtt gubót készíteni. Elég kiadós munkának ígérkezik!

– Épp ezért állnak hozzá annyira komolyan.

– Nyilvánvaló.

– De valószínűleg nem egészen a sötétben tapogatóznak – mondta Tengo. – Szerintem már kinézték maguknak a megfelelő embereket.

Komacu bólintott:

– Nekem is ez volt az érzésem. A maguk részéről ezért akartak minél hamarabb elhessegetni minket a környékről. Hogy ti csak ne zavarjatok itt a munkában! Igencsak csíphettük a szemüket.

– Vajon mi csíphette bennünk olyan nagyon a szemüket?

Komacu a fejét rázta. Vagyis ezt ő sem tudja.

– Vajon milyen üzeneteket küldtek nekik eddig a hangok? És vajon mi a kapcsolat a *little people* meg a hangok között? – kérdezte Tengo.

Komacu megint erőtlenül rázta a fejét. Ez is olyasmi volt, ami meghaladta kettejük képzeletét.

– Te láttad az *Űrodüsszeiá*t, ugye?

– Láttam – felelte Tengo.

– Tisztára olyanok vagyunk, mint a majomemberek abban a filmben – mondta Komacu. – Azok a hosszú fekete szőrű lények, akik érthetetlenül makogva ugrálnak a monolit körül.

Két új vendég jött be a bárba, akik törzsvendégek lehettek, mert a pulthoz ültek, aztán koktélt rendeltek.

– Nos, egyvalami teljesen világos – mondta Komacu, mintha össze akarná foglalni a beszélgetést. – A feltételezésed meggyőző, és eléggé logikus is. Veled mindig öröm elbeszélgetni. Ami rendben is van, de mi kihátrálunk erről a félelmetes aknamezőről. A jövőben feltehetően nem találkozunk se Fukaerivel, se Ebiszuno professzorral. A *Légből szőtt gubó* ártalmatlan fantasy regény, amiben egyetlenegy darab valós információ se található. Hogy azok a hangok kinek a hangjai, hogy milyen üzeneteket közvetítenek, azzal nekünk már semmi dolgunk. Maradjunk ebben, jó?

– Kiszállunk a hajóból, visszatérünk szárazföldi életünkhöz.

Komacu bólintott:

– Úgy van. Én mindennap bemegyek dolgozni, és irodalmi lapok számára olyan kéziratokat gyűjtök, melyek, ha léteznek, ha nem léteznek, teljesen mindegy. Te az előkészítőben matematikát tanítasz szépreményű ifjoncoknak, közben írod a nagyregényedet. Mindketten visszatérünk ezekhez a békés mindennap okhoz. Se sebes áramlatok, se vízesés. Telnek a napok, múlnak az évek. Van valami ellenvetésed?

– Hiszen amúgy sincs más választásunk.

Komacu mutatóujjával kisimította az orra melletti ráncot:

– Úgy van! Nincs más választásunk. Nem szeretném, ha megint elrabolnának. Egyszer is bőven elég volt bezárva lenni abba a kocka

alakú szobába. És lehet, hogy legközelebb nem kerülnék elő onnan. De ha igen, akkor is kihagy a szívem a puszta gondolatra, hogy megint találkoznék azzal a kettőssel. Te, azok a puszta tekintetükkel képesek lennének a halálba kergetni valakit.

Komacu a pult felé fordult, és fölemelt poharával jelezte, hogy kéri a harmadik whiskey-t szódával. Szájába újabb szál cigarettát dugott.

– De szerkesztő úr, eddig miért nem mondtad ezt el nekem? Az elrablásod óta elég sok idő eltelt már. Több mint két hónap. Korábban is elmondhattad volna.

– Miért nem mondtam el előbb? – fordította el kissé a fejét Komacu. – Egyfolytában azon gondolkodtam, hogy el kellene mondanom neked, mégis egyre halogattam. Lehet, hogy a rossz lelkiismeret tette.

– Rossz lelkiismeret? – lepődött meg Tengo. Soha nem képzelte, hogy egyszer ezt a szót fogja Komacu szájából hallani.

– Néha nekem is lehet rossz a lelkiismeretem – mondta Komacu.

– És most miért rossz?

Komacu nem válaszolt. Hunyorgott, és egy darabig ajkai közt forgatta a meggyújtatlan cigarettát.

– És Fukaeri tudja, hogy meghaltak a szülei? – kérdezte Tengo.

– Szerintem tudja. Nem tudom, hogy mikor, de Ebiszuno professzor valamikor biztos beszélt vele.

Tengo bólintott. Fukaeri már biztos nagyon rég tudja. Tengónak ez volt az érzése. Egyedül csak őt nem tájékoztatták.

– Visszatérünk szárazföldi életünkhöz – mondta Tengo.

– Úgy van. Kihátrálunk az aknamezőről.

– De vajon könnyen vissza tudunk térni a régi életünkhöz?

– Nincs más, meg kell próbálni, na – felelte Komacu. Aztán végighúzta a gyufát a doboz oldalán, és rágyújtott a cigarettára. –

Van valami konkrét aggodalmad, Tengókám?

– Csak kezdenek valahogy egymásba érni körülöttünk a dolgok. Némelyikük máris átváltozáson ment át. Lehet, hogy nem fognak egykönnyen visszatérni eredeti önmagukba.

– Akkor sem, ha egyetlen életünk a tét?

Tengo sokféleképp érthetően csóválta a fejét. Egy ideje érezte, hogy egy erős, egyenletes ár sodorja magával. És ez az ár valami sose látott helyre viszi. De ezt nem tudja érthetően elmagyarázni Komacunak.

*

Nem vallotta be Komacunak, hogy a nagyregény, melyet éppen ír, egy az egyben a *Légből szőtt gubó* világát viszi tovább. A szerkesztő ennek biztos nem örülne. De legfőképpen: az Előfutár se örülne. Lehet, hogy legrosszabb esetben egy újabb aknamezőre téved. És lehet, hogy magával rántja a körülötte élőket. De a történetnek megvolt a saját ereje és célja, és szinte automatikusan bontakozott ki, Tengo pedig, ha akarta, ha nem, már benne volt a világában. Számára az már nem képzeletbeli világ volt. Valóságos világ volt, melyben valódi, piros vér folyik, ha megvágjuk bőrünket egy késsel. És ennek a világnak az egén két hold lebegett, egy nagy és egy kicsi.

19 | **USIKAVA**
Amire ő képes, mások meg nem

Szélcsendes, nyugodt csütörtök reggel volt. Usikava, mint mindig, hat előtt ébredt, és hideg vízzel megmosakodott. Az NHK rádiójának híreit hallgatva fogat mosott, elektromos borotvával megborotválkozott. Egy edényben vizet forralt a dobozos tésztaleveshez, majd miután azt megette, instant kávét ivott. Összetekerte és a beépített szekrénybe dugta hálózsákját, aztán odatelepedett az ablaknál álló fényképezőgéphez. Keleten az ég kezdett világosodni. Melegnek ígérkezett a nap.

Mostanra tökéletesen fejébe véste a reggel munkába indulók arcát. Fölösleges lenne egyesével lefényképezgetnie őket. Hét és fél kilenc között sietős léptekkel elhagyják a házat és az állomás felé indulnak. A megszokott arcok. Usikava hallotta a ház előtti úton, egy csoportban iskolába igyekvő diákok zsivaját. A gyerekek hangjáról eszébe jutott az az idő, amikor a lányai még kicsik voltak. Tökéletesen kiélvezték az általános iskolások életét. Zongorázni meg balettozni tanultak, sok barátjuk volt. A tényt, hogy neki ilyen teljesen normális gyerekei vannak, Usikava egész végig nem volt képes elfogadni. Hogy lehet olyan valaki, mint ő, ilyen gyerekek apja?

A munkába indulós időszak után szinte senki nem járt se be, se ki. A gyerekzsivaj is megszűnt. Usikava letette a fényképezőgép távirányítóját, a falnak dőlt, Seven Starst szívott, és a függöny résein át a bejáratot nézte. Mint mindig, tíz után megjelent kis piros robogóján a postás, és gyakorlott mozdulatokkal leosztotta a küldeményeket a bejárat melletti postaládákba. Ahogy Usikava elnézte, ezeknek vagy a fele kéretlen küldemény. A legtöbbet úgy fogják kidobni, hogy ki se bontották. Ahogy egyre följebb jött a nap, úgy emelkedett egyre gyorsabban a hőmérséklet, és sok járókelő levette a kabátját.

Fukaeri tizenegy után jelent meg a ház bejáratánál. A múltkori fekete garbó fölé szürke rövid kabátot vett, farmert meg edzőcipőt viselt, és mindehhez sötét napszemüveget. Óriási zöld táska volt a vállán keresztülvetve. A táskába a legkülönfélébb dolgok lehettek zsúfolva, mert furán dudorodott. Usikava eljött a faltól, melynek támaszkodott, átment az állványra szerelt fényképezőgéphez, és belenézett a keresőbe.

A kislány elmenőben van innen, ezt rögtön fölfogta. Holmiját a táskába gyömöszölte, és átköltözőben van egy másik helyre. Többé nem áll szándékában visszajönni ide. Ilyen levegő volt körülötte. Meglehet, azért döntött a kiköltözés mellett, mert észrevette, hogy én itt rejtőzöm. Erre a gondolatra gyorsabban kezdett verni a szíve.

Amint kiment a házból, Fukaeri megállt, és mint múltkor, fölnézett az égre. Keresett valamit az összegabalyodott vezetékek és a trafó között. Napszemüvegének lencséje csillogva verte vissza a napsugarakat. Hogy megtalálta-e azt a *valamit* vagy nem, a szemüveg miatt nem lehetett leolvasni az arckifejezéséről. Vagy harminc másodpercig moccanás nélkül bámult föl az égre. Aztán, mint akinek beugrott valami, elfordította a fejét, és arra az ablakra emelte tekintetét, mely mögött Usikava rejtőzött. Levette napszemüvegét, és a kabátja zsebébe süllyesztette. Összehúzta szemöldökét, és egyenesen az ablak sarkában álló, álcázott teleobjektívre nézett. Ez a lány tudja, gondolta újfent Usikava. Tudja, hogy én itt rejtőzöm, és titokban figyelem őt. És ő is figyelte Usikavát, utat találva hozzá, visszafelé a lencséken és a keresőn át. Mintha a víz visszafelé folyna egy íves csapban. Usikava érezte, ahogy mindkét karja libabőrös lesz.

Fukaeri néha pislogott egyet. Két szemhéja önálló, csendes élőlény módjára, megfontoltan mozgott föl-le. Egyéb testrésze azonban nem mozdult. Félrefordított fejjel álldogált ott egy darabig, mint valami magas, előkelően elkülönülő madár, és csak bámult egyenesen Usikavára. Az nem tudta elfordítani a tekintetét. Mintha az egész világ megszűnt volna mozogni. Szellő se rezzent, hangok se rezegtették a levegőt.

Végül Fukaeri felhagyott Usikava bámulásával. Megint fölemelte a fejét, és az égnek ugyanarra a pontjára nézett, mint az imént. Ezúttal azonban néhány másodperc alatt végzett a megfigyeléssel. Az arckifejezésén persze semmi változás. Előhúzta kabátzsebéből a sötétre színezett napszemüveget, föltette, és azonnal elindult az utcán. Könnyedén és határozottan lépkedett.

Azonnal ki kellene menni, és követni. Tengo se jött még vissza, az időbe beleférne megnézni, hova megy a lány. Nyilván nem ártana megtudni, hova költözik át. Ám Usikava, ki tudja, miért, képtelen volt fölemelkedni a padlóról. Mintha elzsibbadt volna a teste. Úgy látszik, hogy a lány éles tekintete, mely a kereső túloldaláról érkezett, teljesen elrabolta testéből a cselekvéshez szükséges erőt.

Á, mindegy, mondogatta magának a padlón ülve. Akit nekem elő kell kerítenem, az úgyis Aomame. Fukada Eriko érdekesnek érdekes, de letérítene a főcsapásról. Ő nem több, mint véletlenül fölbukkant mellékszereplő. Ha elmegy innen, hadd menjen csak, ahova akar, hát nem?

Fukaeri, amint elindult az utcán, sietősen az állomás felé vette az irányt. Egyszer sem nézett hátra. Usikava a naptól kifakult függöny résein keresztül figyelte a hátát. Mikor már nem látta a lány hátán jobbra-balra lengő zöld táskát, a padlón csúszva eltávolodott a fényképezőgéptől, és a falnak dőlt. Megvárta, míg testébe visszatér az erő. Szájába dugott egy Seven Starst, öngyújtójával meggyújtotta. Mélyen beszívta a füstöt. De a cigarettának nem volt íze.

Az ereje nem nagyon akart visszatérni. Kezéből-lábából nem múlt a zsibbadás. És egyszerre csak azt vette észre, hogy valami furcsa tér született benne. Egy igazi üreg. Ennek a térnek csak a hiány, a semmi volt a jelentése. Usikava a saját maga belsejében született, ismeretlen üregben ült, és nem bírt belőle feltápászkodni. A mellében tompa fájdalmat érzett ugyan, de ha pontosan akarjuk kifejezni, ez nem is fájdalom. Hanem a hiány és a nem-hiány találkozási pontjánál születő nyomáskülönbség.

Sokáig üldögélt ennek az üregnek a mélyén. A falnak dőlt, szívta a cigarettát. Ezt a teret az imént távozó kislány hagyta maga után. Bár, lehet, hogy nem is így van, gondolta Usikava. Lehet, hogy eredetileg is megvolt bennem, és a lány pusztán csak rámutatott, hogy ott van.

Usikava ráébredt, hogy őt ez a Fukada Eriko nevű lány szó szerint teljes testében megrázta. Moccanatlan, mély és éles tekintetére nemcsak Usikava teste, de a teljes létezése is alapjaiban reszket. Mint valakié, aki heves szerelembe esett. Usikava életében először érzett ilyet.

Á, ilyen nincs, gondolta. Ugyan, hogy szeretnék én bele abba a kislányba? Kezdjük ott, hogy olyan mértékben össze nem illő páros, mint én meg Fukada Eriko, nem létezik még egy a világon. Nem is kell kimennem a mosdóba és a tükörbe néznem. És nemcsak a külsőről van szó. Minden, de minden téren igaz, hogy nincs még egy ember, aki olyan messzire lenne tőle, mint én. Arról sincs szó, hogy szexuálisan vonzódna a lányhoz. Szexuális vágyak terén Usikavának elég, ha havonta egyszer vagy kétszer csinálhatja a megszokott prostituálttal. Telefonál neki, egy hotelszobába rendeli, közösülnek. Ugyanannyi, mint borbélyhoz járni.

Itt minden bizonnyal lelkek találkozásáról volt szó. Alapos átgondolás után Usikava erre a konklúzióra jutott. Ami Fukaeri és közte létrejött, az lelkek párbeszéde. Nagyon nehéz elhinni, de az a szépséges kislány és Usikava, azáltal, hogy mereven egymásra bámultak az álcázott teleobjektív két oldalán, valami mély és sötét szinten fogták föl a másik létezését. Épp csak pillanatnyi időre, de megmutatták egymásnak a lelküket. Aztán a lány eltűnt valahova, és magára hagyta Usikavát abban az üresen kongó barlangban.

Az a lány tudta, hogy én a függöny rései közül, teleobjektíven át, titokban figyeltem őt. Bizonyára azt is tudta, hogy követtem az állomás melletti szupermarketbe. Egyszer se nézett hátra, de tudnia kellett, hogy ott vagyok. A szemében így sem látszott nyoma, hogy elítélné Usikava működését. Valami nagyon mély rétegben megértett engem: Usikava így érezte.

A lány felbukkant, majd eltűnt. Eltérő irányból érkeztünk, útjaink véletlenül keresztezték egymást, villanásnyi időre összenéztünk, majd eltérő irányba távoztunk. Én Fukada Erikóval többé nem találkozom. Ilyesmi csakis egyetlenegyszer lehetséges. Ha esetleg mégis megint összefutnánk, ugyan mi többet kívánhatnék tőle, mint ami az imént történt? Mi mostanra megint a világ egymástól távoli két sarkában vagyunk. A két pontot összekötő szavak pedig sehol sem léteznek.

*

Usikava a falnak dőlve figyelte a ki-be járó embereket a függöny rései közül. Lehet, hogy Fukaeri meggondolja magát és visszajön. Lehet, hogy eszébe jut valami fontos, amit a lakásban felejtett. A lány persze nem jött vissza. Elhatározta magát, és átment egy másik helyre. Történhet bármi, ide többé nem tér vissza.

Usikava teljes erőtlenségben töltötte azt a délutánt. Alaktalan, súlytalan erőtlenségben. Vére lassan és lomhán folyt az ereiben. Szemére ritkás köd borult, kezének-lábának ízületei fáradtan csikorogtak. Ha lehunyta a szemét, a Fukaeri tekintete hagyta zsibbadást érezte a bordáiban. A zsibbadás, akár a tengerpartra egymás után kicsapó, lágy hullámok, jött, majd eltűnt. És megint jött, megint eltűnt. Néha annyira mély fájdalommal járt, hogy Usikava arca eltorzult. Ugyanakkor azonban olyan melegséget is hozott a számára, amilyenben eddig nem volt része. Usikavának ezt észre kellett vennie.

Sem a felesége és a két lánya, sem a családi ház Csúórinkanban, körülötte a gyepes kerttel, soha nem adott Usikavának ilyen melegséget. A szívében mindig volt egy ki nem olvadt, fagyos földdarabhoz hasonló rész. Ezzel a kemény és fagyos maggal együtt élte az életét. És még csak nem is érezte hidegnek. Számára az volt a „szobahőmérséklet”. Úgy látszik azonban, hogy Fukaeri pillantása, ha csupán időlegesen is, de fölolvasztotta ezt a jégmagot. Ugyanakkor Usikava tompa fájdalmat kezdett érezni a melle mélyén. Annak a bizonyos magnak a hidege eddig bizonyára tompította a fájdalomérzetet. Mint valami lelki önvédelmi mechanizmus. Usikava

azonban most már elfogadta a fájdalmat. Bizonyos értelemben örömmel üdvözölte. Szóval a melegség, amit érez, párban jár a fájdalommal. Ha nem fogadja el a fájdalmat, a melegség se jön el. Valamit valamiért.

A délutáni nap besütötte kis zugban Usikava egyszerre ízlelt meg fájdalmat és melegséget. Békésen, mozdulatlanul. Szélcsendes, kellemes téli nap volt. Az emberek lágy napsütésben jártak-keltek az utcán. A nap azonban lassanként nyugat felé vette az irányt, az épületek árnyékába rejtőzött, és a napsütötte zug is eltűnt. A délutáni melegség elveszett, és közeledett a hideg este.

Usikava mélyet sóhajtott, és nagy nehezen elszakadt a faltól, melynek eddig támaszkodott. Valami kis zsibbadás még volt benne, de a szobában mászkálni azért még tudott tőle. Szép lassan föltápászkodott, kinyújtóztatta a végtagjait, és mindenféle irányba elfordította vastag és rövid nyakát. Többször is ökölbe szorította és kiengedte mindkét kezét. Aztán a tatamin elvégezte szokásos nyújtógyakorlatait. Ízületei tompán nyögtek, izmai lassan visszanyerték eredeti rugalmasságukat,

Annyi volt az idő, hogy az emberek kezdenek hazaérni a munkából meg az iskolából.

Folytatnom kell a megfigyelést, mondogatta magának Usikava. Ez nem tetszés vagy nemtetszés kérdése. Nem is helyesé vagy helytelené. Amit egyszer elkezdtem, azt be is kell fejeznem. És a sorsom is ezen múlik. Nem maradhatok örökké ennek az üregnek a mélyén, céltalan töprengésbe merülve.

Ismét odacövekelt a fényképezőgéphez. Teljesen besötétedett, föl volt kapcsolva a ház bejáratának világítása. Biztos be van állítva, hogy a megfelelő időben fölkapcsolódjon. Az emberek úgy tértek be a házba, mint lerobbant fészkükbe hazatérő névtelen madarak. Kavana Tengo nem volt közöttük. De nem olyan sokára biztos hazajön. A végtelenségig nem maradhat az apja mellett. Biztos, hogy nagyjából jövő hét elejére visszatér Tokióba, és újra felveszi a

munkát. Vagyis pár napon belül. Nem is: akár már ma vagy holnap. Usikava megérzése ezt mondta.

Meglehet, hogy én olyan nyálkás, piszkos kis lény vagyok, mint a kövek alsó, nedves felén izgő-mozgó férgek. Rendben van, ezt hajlandó vagyok beismerni. Ugyanakkor azonban végtelenül tehetséges és végtelenül türelmes, konok féreg vagyok. Nem adom fel egykönnyen. Ha akad egy fogódzó, én abba nagyon erősen belekapaszkodom. Hatalmas, magas falakra akármeddig fölmászom. Vissza kell kapnom a mellembe azt a hideg magot. Szükségem van rá.

Usikava összedörzsölte kezét a fényképezőgép mellett. Aztán még egyszer meggyőződött róla, hogy mind a tíz ujja gond nélkül mozog.

Rengeteg minden van, amire mások képesek, én meg nem. Ez biztos. Ilyen például a teniszezés meg a síelés. És ilyen még egy normál céges munkakör ellátása meg a boldog családi élet fönntartása. De van pár olyasmi, amire én vagyok képes, és mások meg nem. És én abban a *pár olyasmiben* nagyon jó vagyok. Tapsot és adományokat nem várok a kedves nézőktől. De a tehetségem azért megmutatom a világnak!

Fél tízkor Usikava befejezte aznapi megfigyelési tevékenységét. Egy doboz konzerv csirkehúsos levest átöntött egy kislábasba, megmelegítette a hordozható ételmelegítőn, és nagy odafigyeléssel bekanalazta. Két kicsi, hideg zsemlét is evett hozzá. Héjastul elrágcsált egy almát. Vizelt, fogat mosott, kiterítette a hálózsákját, és belebújt, csak a trikót és az alsónadrágot hagyva magán. Nyakig felhúzta a cipzárt, és összegömbölyödött, mint egy bogár.

Így ért véget Usikava napja. Semmi, eredménynek nevezhetőt nem tudott begyűjteni. Esetleg csak azt, hogy látta, amint Fukaeri összerakott csomagjával távozik. Hogy a lány hova ment, azt nem tudja. *Valahova*. Usikava a hálózsákban megrázta a fejét. Azzal nekem semmi dolgom. Átfagyott teste hamarosan kellemesen fölmelegedett a hálózsákban, ezzel egy időben tudata kezdett

kikapcsolni, és mély álom lepte meg. Végül pedig újra szilárdan elfoglalta helyét lelkében a kis, fagyos mag.

*

Másnap semmi feljegyzésre érdemes nem történt. Az arra következő nap egy szombati nap volt, szintén meleg, kellemes idővel. Sokan majdnem délig aludtak. Usikava az ablaknál ült, a híreket, meg a közlekedési információkat, meg az időjárás-jelentést hallgatta a halkan szóló rádióban.

Tíz óra előtt megjelent egy óriási varjú, és kis időre a néptelen bejárat egy lépcsőfokára telepedett. Figyelmesen körültekintett, néhányszor bólintáshoz hasonló mozdulatot tett. Vastag, óriási csőre föl-le mozgott a levegőben, csillogó fekete szárnya visszaverte a nap sugarát. Aztán megérkezett kis piros robogóján az ismerős postás, mire a varjú nagy vonakodva szélesre tárta a szárnyát, és fölrepült. Mikor fölszállt, károgott egy rövidet. Ahogy a postás végzett a küldemények leosztásával és távozott, egy csapat veréb jelent meg. Idegesen keresgéltek a bejárat környékén, és amint észrevételezték, hogy itt semmi nincs, ami érdekelné őket, rögtön tovaröppentek egy másik helyre. Utánuk egy csíkos macska tűnt föl. Egy környékbeli házban tarthatják, mert a nyakán bolhairtó öv van. Usikava még sose látta ezt a macskát. Az belevizelt egy kiszáradt virágágyásba, és dolga végeztével megszagolta a nyomot. Valami nem lehetett kedvére, mert rendkívül elégedetlenül húzogatta ide-oda a bajszát. Végül égnek meredő farokkal eltűnt az épület mögött.

Délig néhány lakó elhagyta a házat. Öltözetük alapján vagy szórakozni indultak valahova, vagy a környékre bevásárolni, vagy az egyik, vagy a másik. Usikava mostanra szinte mindegyikük arcát ismerte. Ám természetük vagy mindennapi életük a legkevésbé sem érdekelte. Még csak elképzelni se próbálta, hogy milyen lehet.

Az életetek bizonyára nagy jelentőséggel bír a magatok számára. És bizonyára drága is nektek. Ezt megértem. De nekem aztán mindegy, léteztek-e vagy se. Nekem ti nem vagytok többek, mint díszlettáj előtt elhaladó, papírból kivágott kis figurák. Csak egyet

kívánok tőletek: „Ne zavarjatok bele a munkámba! Legyetek szépen a kivágott figurák, akik vagytok!”

– Úgy bizony, Körte asszony! – mondta Usikava az előtte el haladó, körte alakú feneket növesztett középkorú nőnek, akinek persze ő adta ezt a nevet. – Bizony, ön csak egy kivágós figura! Nincs tényleges létezése. Tudott róla? Mit mondjak, kivágós figurához képest vaskosnak tetszik lenni egy kicsit!

Míg ilyesmiken járt az esze, mindent, ami része volt ennek a tájnak, elkezdett „értelmetlennek” és „fölöslegesnek” látni. Ám bár lehet, hogy eleve ez a táj nem létezik valójában. Lehet, hogy igazából ő az, aki be van csapva a tényleges létezéssel nem bíró kivágós figurák által. Erre a gondolatra Usikavát nyugtalanság fogta el. Azért jut eszébe ilyesmi, mert egy bútorozatlan, ürességtől kongó lakásba zárkózik, és nap nap után titkos megfigyelést folytat. Ez kikészíti az idegeket. Ezért aztán arra jutott, igyekezni fog minél többször hangosan kimondani a gondolatait.

– Jó reggelt kívánok, Hosszúfül úr! – mondta a keresőben lát szó, magas, sovány öregnek, akinek mindkét fülvége szarv módjára állt ki ősz haja alól. – Sétálni indul? A gyaloglás jót tesz az egészségnek. Az idő is szép, érezze jól magát! Én magam is na gyón szeretnék kinyújtózni és nyugodtan sétálni egyet, de sajnos itt kell kuksolnom, és ennek a nyavalyás háznak a bejáratát lesnem egész álló nap.

Az idős emberen kardigán és gyapjúnadrág volt, egyenesen kihúzva tartotta magát. Illene hozzá, ha egy hűséges fehér kutya lépdelne mellette, de a házban tilos kutyát tartani. Mikor az idős ember eltűnt, Usikaván megmagyarázhatatlan, mély erőtlenség lett úrrá. Lehet, hogy ez a megfigyelés semmilyen eredményt se fog hozni. Lehet, hogy a megérzéseim egy garast se érnek, és a végén semmire se jutok majd, csak az idegeim kopnak el ebben a kihalt lakásban, ahogy az utak mellett a Dzsizó védelmező istenség szobrainak feje, az elhaladó gyerekek szerencsét remélő simogatása alatt.

Tizenkettő után Usikava megevett egy almát, pár kekszet sajttal, meg egy rizsgombócot, benne savanyított szilvával. Aztán a falnak dőlve aludt egy kicsit. Álomtalan, rövid alvás volt, de mikor felébredt, mégsem tudta felidézni, hogy hol van. Az emlékezete négyszögletes, tökéletesen üres doboz volt. A dobozban nem volt más, csak üresség. Usikava végigpillantott rajta. Ahogy jobban megnézte, nem is üresség volt az, hanem egy félhomályos szoba, üresen kongó és hideg, egyetlen bútor nélkül. Nem ismerős a hely. Oldalt újságpapíron egy almacsutka hever. Usikava összezavarodott. Hogy kerülök én erre a fura helyre?

Aztán végre eszébe jutott, hogy hiszen én annak a bérháznak a bejáratát tartom megfigyelés alatt, amelyben Tengo lakik. Igen, itt van a teleobjektíves, tükörreflexes Minolta fényképezőgép. Eszébe jutott az egymagában sétálni induló, ősz hajú, hosszú fülű öreg is. Ahogy madarak térnek meg a ligetbe az alkonyattal, emlékezete úgy kezdett fokozatosan visszatérni az üres dobozba. És ott két kikezdhetetlen tény merült föl:

(1) Fukada Eriko elment innen.
(2) Kavana Tengo még nem jött haza.

Kavana Tengo második emeleti lakásában senki sincs. Be vannak húzva a függönyök, csend borul a térre, melyből eltűntek az emberek. A hűtőgép időnként bekapcsoló hőszabályzóján kívül semmi nem töri meg a csendet. Usikava különösebb cél nélkül elképzelte ezt a teret. Egy lakója nélküli lakást elképzelni kicsit olyan, mintha a halál utáni világot képzelnénk el. Aztán hirtelen a csökönyösen kopogtató NHK-díjbeszedő jutott eszébe. Végig figyelte, de semmi nem mutatta, hogy az a rejtélyes díjbeszedő elhagyta volna az épületet. Lehet, hogy a pasas véletlenül ebben a házban lakik? Vagy valaki, aki itt lakik, az NHK díjbeszedőjének adja ki magát, és zaklatja a többi lakót? Ha esetleg így van, ugyan miért tesz ilyet? Ez borzasztó beteg feltételezés volt. De milyen más magyarázat van erre a furcsa esetre? Usikava elképzelni sem tudta.

*

Kavana Tengo aznap délután négy előtt jelent meg a ház bejáratánál. Szombaton, alkonyat előtt. Fölhajtott gallérú, viseltes széldzseki volt rajta, a fején sötétkék baseballsapka, a vállán útitáska. A bejáratnál se állt meg, körül se nézett, hanem egyenesen bejött az épületbe. Usikava kicsit még kótyagos volt, de a látóterén áthaladó nagydarab embert észrevette.

– Ó, hát újra itthon, Kavana úr! – suttogta Usikava, és hármat exponált a sorozatfényképezővel. – Hogy van a kedves papa? Biztos el tetszett fáradni. Tessék pihenni egy kicsit! Hazaérni jó! Még ha egy ilyen *vacak* házba is. Ja, igen, igen, Fukada Eriko összecuccolt és távozott, míg oda tetszett lenni!

A hangja persze nem ér el Tengóhoz. Csak magában beszél. Usikava a karórájára pillantott, a keze ügyébe készített füzetbe bejegyezte az időpontot. Kavana Tengo megjött az utazásból: délután három óra ötvenhat perc.

Azzal egy időben, hogy Kavana Tengo megjelent a ház bejáratánál, valahol feltárult egy ajtó, és Usikava tudatába visszatért a valóság érzete. Ahogy vákuumba préselődik be a levegő, idegei egyetlen pillanat alatt kihegyeződtek, és friss lendület járta át a testét. Kiváló alkatrész módjára épült be a környező konkrét világba. Fülét megütötte ennek kellemesen *kattanó* hangja. Vére gyorsabban kezdett folyni, megfelelő mennyiségű adrenalin terjedt szét a testében. Így már igen, ez az igazi, gondolta Usikava. Ez az én igazi valóm és a világ igazi valója.

*

Tengo este hét után jelent meg ismét a bejáratnál. Napnyugtával feltámadt a szél, villámsebesen lehűlt a levegő. Pulóvert, fölötte bőrkabátot viselt, kifakult farmerrel. Mikor kiment a házból, megtorpant és körülnézett. Ám semmit sem talált. Usikava rejtekhelye felé is elnézett, de nem látta meg a leselkedőt. Más, mint Fukada Eriko, gondolta Usikava. A lány *különleges*. Látja, amit mások nem. De te, Tengókám, jó és rossz értelemben is átlagos ember vagy. Te aztán nem látsz meg engem.

Miután meggyőződött róla, hogy a környéken semmi szokatlant nem lát, Tengo állig húzta a bőrkabát cipzárját, mindkét kezét zsebre dugta, és elindult az úton. Usikava rögtön fejébe nyomta a kötött sapkát, nyaka köré tekerte a sálat, cipőt húzott, és Tengo nyomába eredt.

Mivel úgy tervezte, hogy amennyiben Tengo elhagyja a házat, ő azonnal követi, nagyon gyorsan elkészült. Tengót követni persze kockázatos választás volt. Ha meglátja, Tengo azonnal beazonosítja Usikava jellegzetes testfelépítését és megjelenését. Viszont már teljesen be van sötétedve, és megfelelő követési távolság mellett Usikavát nem lehet majd olyan könnyen meglátni.

Tengo lassan ballagott az úton, és bár többször is hátranézett, mivel követője nagyon óvatos volt, nem bukott le. Tengo széles hátáról úgy látszott, hogy a gazdája nagyon gondolkodik valamin. Talán azon töpreng, hogy elment Fukaeri. Az irányból ítélve Tengo az állomás felé tart. Esetleg vonatra száll, és elmegy valahova? Abban az esetben nehéz lesz követni. Az állomáson világos van, és szombat este lévén az utas is kevés. Ott Usikava szinte végzetesen feltűnő lenne. Ha így alakul, okosabb lesz feladni a nyomkövetést.

Ám Tengo nem az állomásra tartott. Egy darabig gyalogolt, aztán egy sarkon az állomástól távolodó irányba fordult, ment egy kicsit egy kihalt utcán, és megállt egy *Árpafej* nevű hely előtt. Fiatalok által látogatott kiskocsma. Tengo karóráján megnézte, mennyi az idő, és néhány másodperc gondolkodás után belépett az üzletbe. *Árpafej*, gondolta magában Usikava, és megcsóválta a fejét. Elképesztő, hogy micsoda nevet adtak ennek a helynek.

Egy villanyoszlop árnyékába állt, és körülnézett. Tengo biztos megiszik itt valamit, és vacsorázni is akar. Ami legalább egy fél óra. Rosszabb esetben talán egy órán keresztül is el fog üldögélni. Usikava körülnézett, olyan alkalmas helyet keresve, ahol el tudja ütni az időt, és látja a mozgást az *Árpafej* bejáratánál. A közelben azonban csak egy tejnagykereskedés volt, a Tenrikjó felekezet kis gyülekezőhelye meg egy rizsszaküzlet. Már mind egyik lehúzta a redőnyét. Ó, hogy az a… gondolta magában Usikava. Az erős

északnyugati szél csak úgy sodorta a felhőket. Mintha igaz se lett volna az a nappali kellemes meleg. Usikava természetesen nem örült neki, hogy ebben a hideg szélben fél órát vagy egy órát kell tétlenül ácsorognia az út szélén.

Felmerült benne, hogy akár el is tűnhetne innen. Tengo úgyis csak vacsorázni fog. Szükségtelen a követését erőltetni. Ő maga is beülhetne valahova, ehetne valami meleget, aztán vissza mehetne a lakásba. Tengo biztos mindjárt hazaindul. Usikava számára ez vonzó választásnak tűnt. Elképzelte, hogy betér egy fűtött üzletbe, és tojásos-csirkehúsos rizst, *ojakodon*t eszik. Pár napja semmi tisztességes nem került a gyomrába. És szeretne végre egy kis meleg szakét inni. Mikor ilyen hideg van! Ha utána csak kitenné a lábát az utcára, rögtön kijózanodna.

Elképzelhető azonban egy másik forgatókönyv is. Lehet, hogy Tengo találkozót beszélt meg valakivel az *Árpafej*be. Ezt a lehetőséget nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Hiszen Tengo habozás nélkül, egyenesen ide tartott, mikor elindult otthonról. Mielőtt bement az üzletbe, azt is megnézte, mennyi az idő. Lehet, hogy bent várta valaki. Vagy lehet, hogy ez a valaki ezután érkezik meg. Ha így van, Usikavának látnia kell azt a *valakit*. Ha mindkét füle lefagy is, muszáj az út szélén ácsorognia, és az *Árpafej* bejáratát figyelni. Föladta, és kiverte fejéből az *ojakodon*t meg a meleg szakét.

Lehet, hogy Tengónak Fukaerivel van találkozója. Lehet, hogy Aomaméval. Ahogy ezt elgondolta, összekapta magát. Akárhogy is, az én erősségem a kitartó türelem. Ha csupán egy kis remény is van, minden erejével belekapaszkodik. És nem engedi el, verheti eső, fújhatja szél, sütheti a nap, ütlegelhetik bottal. Mert ha egyszer elengedi, ki tudja, mikor ragadhatja meg újra. Usikava azért volt képes elviselni az éppen előtte álló csúnya kínlódásokat, mert saját bőrén megtanulta, hogy azoknál vannak még csúnyább kínlódások a világon.

A falhoz támaszkodott, egy villanyoszlop meg a Japán Kommunista Párt hirdetőtáblájának árnyékába rejtőzött, és az *Árpafej* bejáratát leste. Zöld sálját egész az orráig tekerte, mindkét

kezét félkabátja zsebébe dugta. Attól eltekintve, hogy időnként papír zsebkendőt vett elő a zsebéből és kifújta az orrát, nem mozdult. A szél néha odavitte a Kóendzsi állomáson bemondott utastájékoztatók hangját. Az úton elhaladók között voltak, akik meglátták az árnyékba rejtőző Usikavát, megijedtek, és gyorsabban lépkedtek tovább. Mivel azonban a sötétben álldogált, az arcát nem lehetett látni. Csupán baljós dísztárgy módjára, sötéten felrémlő tömzsi teste rettentette el az embereket.

Vajon mit eszik, mit iszik itt Tengo? Minél többet gondolkodott ezen, annál éhesebb lett, és annál jobban áthűlt a teste. De nem tudta megállni, hogy ne képzelje el. Mindegy, mi az, nem kell, hogy meleg szaké legyen, nem kell, hogy *ojakodon* legyen. Csak be szeretett volna egy ülni egy meleg helyre, és emberi ételt enni. Ha azzal hasonlítjuk össze, hogy szélben és sötétségben álldogál, és az emberek gyanakodva méregetik, a legtöbb dolog elviselhető.

Csakhogy nem volt választása. Nem tehetett mást, mint hogy a hideg szélben, összefagyva megvárja, míg Tengo végez a vacsorával, és kijön az üzletből. A Csúórinkanban álló házra gondolt, meg annak az étkezőasztalára. Azon az asztalon minden este meleg étel volt, ha jól emlékszik. Az azonban nem jutott eszébe, hogy milyen étel. Miket is ettem én akkoriban? Mintha az előző életében lett volna. Egyszer volt, hol nem volt, az Odakjú-vasútvonal Csúórinkan állomásától gyalog tizenöt percre volt egyszer egy új családi ház, és volt annak egy meleg, kellemes étkezőasztala. A házban két kislány zongorázott, és volt egy apró kert gyeppel, ahol pedigrés kiskutya szaladgált.

*

Tengo harmincöt perc múltán, egyedül jött ki a kiskocsmából. Nem rossz. Legalábbis lehetett volna rosszabb is, mondogatta magának Usikava. Nyomorúságosán hosszú harmincöt perc volt, de sokkal-sokkal jobb, mint egy nyomorúságosán hosszú másfél óra. Teljesen át volt fázva, de ott még nem tartott, hogy a fülei is megfagytak volna. Míg Tengo bent volt, egyetlen olyan vendég sem jött az *Árpafej*be és nem is távozott onnan, akire Usikava felfigyelt volna.

Csak egy fiatal pár ment be. Kifelé senki nem jött. Tengo biztos csak eliszogatott egymagában, és evett valami könnyűt. Usikava, akárcsak idefelé, megfelelő távolságot tartva követte Tengót, aki ugyanarra ment visszafelé, amerre jött. Biztos egyenesen hazamegy.

Ám közben mégis letért az útról, és egy olyan utcába lépett be, melyre Usikava nem emlékezett. Úgy látszik, mégse akar egyenesen hazamenni. Lerítt róla, még mindig bele van merülve a gondolataiba. Talán még mélyebben, mint az előbb. Tengo már nem nézegetett hátra. Usikava a környéket figyelte, leolvasta a házszámokat, a kiírásokat, igyekezett megjegyezni az utat, hogy később majd egyedül is eltaláljon ide. Nem ismerte ugyan a környéket, de elhaladó autók folyózúgásra emlékeztető, szakadatlan zaját hallotta kissé fölerősödni, ezért feltételezte, hogy a hetes körgyűrű felé közelednek. Egy idő múlva Tengo léptei picit felgyorsultak. Úgy tűnik, közel a cél.

Nem rossz, gondolta Usikava. Ez a fickó tart *valahova*. Így már más! így már volt értelme követni.

Tengo sietősen vágott keresztül a lakóövezet utcáin. Hideg szél fújt ezen a szombat estén. Az emberek meleg otthonukba zárkóztak, a tévé előtt ültek, kezükben meleg itallal. Az utcán szinte senki nem mászkált. Usikava megfelelő távolságot tartva követte Tengót. Viszonylag könnyen tehette ezt. Magas, nagydarab, tömegben se lehetne szem elől téveszteni. Kicsit lefelé néz, és valamin nagyon gondolkodik. Alapvetően egyenes, őszinte ember. Nem az a típus, aki képes lenne valamit rejtegetni. Teljesen más, mint például én.

Usikava felesége szintén szerette a tényeket rejtegetni. Illetve, nem is szerette. Hanem az a típus volt, aki *nem tud e nélkül élni*. Ha megkérdezik, hány óra van most, valószínűleg nem mondja meg a pontos időt. Usikavával ebben is különböztek. Ő ugyanis csak akkor rejt el valamit, ha muszáj. Csak munkaügyben, a szükség szorításából tesz így. Ha valaki megkérdi tőle, hány óra van, és neki nincs oka őszintétlennek lenni, természetesen megmondja a pontos időt. Méghozzá kedvesen. Felesége azonban bizony minden

tekintetben, minden ügyben, kivétel nélkül hazudott. Azt is buzgón rejtegette, amit nem volt szükséges. Még az életkorából is letagadott négy évet. Usikava rájött, amikor látta a házassági anyakönyvi kivonat kiállításához szükséges iratokat, de úgy tett, mintha nem venné észre, és hallgatott. Nem értette, mire jók az olyan hazugságok, melyekről lehet tudni, hogy úgyis kiderülnek valamikor. Meg aztán Usikava nem olyan ember, akit foglalkoztat a korkülönbség. Rengeteg dolog van ezenkívül, amivel foglalkoznia kell. És ha a felesége valójában hét évvel idősebb nála, azzal ugyan mi a probléma?

Ahogy távolodtak az állomástól, úgy lett kevesebb az utcát járó emberek száma. Végül Tengo bement egy kis parkba. Unalmas park játszótérrel, a lakóövezet egy sarkában. Nem volt ott senki. Magától értetődő, gondolta Usikava. Nem túl sokan akadnak, aki egy decemberi estén a parkban, hideg szélben dideregve akarnák múlatni az időt. Tengo átvágott egy higanylámpa hideg fénye alatt, és egyenesen a csúszdához ment. Felmászott a tetejére.

Usikava egy telefonfülke árnyékába rejtőzött, onnan leste Tengo mozgását. Csúszda? Usikava grimaszolt. Miért mászik egy felnőtt ember a játszótéri csúszda tetejére ezen a hideg estén? Ez a hely nem is Tengo lakásának közvetlen szomszédságában van. Tengo valamilyen céllal, *direkt* jött el ide. A parkot különösebben kellemesnek se lehet nevezni. Nyomasztóan szűkös és lerobbant. Benne csúszda, hinta, kicsi mászóka, homokozó. Higanylámpafény, mely talán már számtalanszor bevilágította a világ végét, letépett levelű, göcsörtös gyertyán. A kulcsra zárt nyilvános vécé fala kiváló vászonként szolgált graffitik számára. Itt olyasmi sincs, amitől az ember kellemesen érezné magát, és olyasmi se, ami megmozgatná a képzeletét. Egy ragyogó májusi délutánon esetleg akad ilyen. Egy szeles decemberi estén azonban biztosan nem.

Tengónak talán találkozója van valakivel ebben a parkban? Valakinek a felbukkanását várja? Nem, nem így van, döntötte el Usikava. Tengo viselkedésében nem lehetett erre utaló jeleket fölfedezni. Mikor belépett a parkba, a többi játékszerrel nem is

foglalkozott, hanem egyenesen a csúszdához ment. Mint akinek csak a csúszda jár az eszében. *Tengo azért jött el ide, hogy fölmásszon a csúszdára.* Usikava csak így tudta értelmezni.

Lehet, hogy a fickó mindig is szeretett csúszdára mászva gondolkodni. Egy regény cselekményének kitalálására vagy matematikai képletek végiggondolására talán egy esti park csúszdájának teteje a legmegfelelőbb. Lehet, hogy minél sötétebb van, minél hidegebb a szél, minél lepukkantabb a park, Tengónak annál élénkebben dolgozik az agya. Hogy a világ regényíróinak (avagy matematikusainak) mégis mi jár a fejében, az meghaladta Usikava képzeletét. Gyakorlatias esze azonban azt súgta, hogy akárhogy is van, nincs más, mint türelmesen figyelni Tengót. Karórája pont nyolc órát mutatott.

Tengo a csúszda tetejére telepedett, összehajtogatva nagy testét. Aztán fölnézett az égre. Egy darabig mindenfelé forgatta a fejét, de végül egy irányban állapodott meg a tekintete, és végig arra nézett. A feje onnantól fogva meg se moccant.

Usikavának eszébe jutott Szakamoto Kjú korábban népszerű, érzelmes dala. „Nézz föl az esti csillagokra, a kis csillagokra” – Így kezdődik a szám. A szöveg folytatását nem tudja. Különösebben nem is akarja tudni. Az érzelmesség meg az igazságérzet voltak Usikava leggyengébb területei. Tengo talán érzelmes hangulatba merült, és a csillagokat nézegeti ott a csúszda tetején?

Usikava is fölnézett az égre. A csillagok azonban nem látszottak. Tokió Szuginami kerületének Kóendzsi negyede finoman szólva sem megfelelő hely a csillagos ég megfigyelésére. A neon feliratok meg az utak világítása fura árnyalatúra színezi az egész égboltot. Lehet, hogy akadnak emberek, akik hunyorogva ki tudnak venni néhány csillagot. De ahhoz egészen kivételesen jó látás és koncentrálóképesség szükséges. Ráadásul ma este rendkívüli iramban járnak-kelnek az égen a felhők. De Tengo ennek ellenére moccanás nélkül ült a csúszda tetején, és az ég egy meghatározott sarkába nézett.

Még egy ilyen idegesítő embert, gondolta magában Usikava. Hogy miért kell ennek egy szeles téli estén az égre bámulnia egy csúszdáról, és az agyát járatnia? Szemrehányást persze nem tehet neki. Hiszen Usikava csakis a saját körülményei miatt, egyéni döntése alapján figyeli meg és követi Tengót. Kerüljön akármilyen kényelmetlen helyzetekbe ennek folyományaként, az nem Tengo felelőssége. Tengo a város szabad polgára, joga van tavasszal, nyáron, ősszel, télen annyit bámulnia az égre, amennyit akar, onnan, ahonnan akar.

Na de, akkor is mocsok hideg van, gondolta Usikava. Egy ideje már vizelnie is kellett. Azt muszáj kibírnia. A nyilvános vécé be van zárva, és hiába, hogy kevesen járnak az utcán, állva csak nem intézheti el a telefonfülke mellett. Figyelj, Tengókám, nem húznál el innen nagyon gyorsan? – gondolta Usikava, míg ott toporgott. Akár gondolkodsz ott, akár érzelmes hangulatba merültél, akár csillagászati megfigyelést végzel, te is biztos majd megfagysz! Húzzunk gyorsan haza, és melegedjünk föl, mit szólsz? Otthon persze egyikünket se várja senki, de még az is ezerszer tűrhetőbb, mint itt szobrozni!

Azonban nem úgy tűnt, mintha Tengo föl akarna állni. Az esti ég bámulását végre abbahagyta, de most meg az út másik oldalán álló apartmanházat kezdte el figyelni. Hatszintes, új épület, az ablakok úgy felében világosság látszik. Tengo lelkesen bámulta azt a házat. Usikava is megnézte, de különösebben semmit se látott rajta. Akárhol megtalálható, átlagos apartmanház. Luxusnak nem luxus, de azért viszonylag színvonalasnak tűnik. Elegánsra tervezték, a kültéri csempe se lehetett olcsó. A bejárat is szép és világos. Egészen más, mint a lebontásra ítélt bérház, amiben Tengo lakik.

Miközben azt az apartmanházat nézi, Tengo vajon arra gondol, hogy ő is ilyen helyen szeretne élni? Nem, az nem valószínű. Amennyire Usikava tudja, Tengo nem az a típus, akinek elvárásai vannak a lakóhelyére vonatkozóan. Ugyanez vonatkozik a ruházkodására. Valószínűleg azzal az olcsó bérházzal sem különösebben elégedetlen, ahol most lakik. Elég, ha tető van a feje

fölött, és nem kell a hidegben lennie. Ez egy ilyen fickó. Biztos, hogy valami máson töpreng ott a csúszda tetején.

Miután nagyjából végignézte az apartmanház ablakait, Tengo megint felpillantott az égre. Usikava is ugyanígy tett. A rejtekhelyéről csak az égnek úgy a felét látta be, mert útban voltak a gyertyánágak, a villanyvezetékek meg az apartman épülete. Hogy Tengo az égboltnak melyik sarkát figyeli, abban nem volt teljesen biztos. Végtelenül sok felhő úszott be az égre, egyik a másik után, mint valami támadásba lendülő hadtest.

Aztán Tengo végre fölemelkedett, és mint egy pilóta kemény éjszakai szólórepülés végeztével, nagyon hallgatagon lemászott a csúszdáról. Átvágott a higanylámpafényen, és kiment a parkból.

Usikava habozott, de úgy döntött, nem követi tovább. Tengo biztos egyenesen hazamegy a lakására. Usikava pedig a maga részéről nagyon túl akart lenni szorongató szükségén. Megvárta, míg Tengo teljesen eltűnik, akkor bement a parkba, és a nyilvános vécé mögötti, nem feltűnő, sötét helyen az oda ültetett növényekre vizelt. Húgyhólyagja kezdett a befogadható mennyiség maximumához érni.

Miután annyi idő alatt, amennyi egy hosszú teherszállító vonatnak kell, hogy átérjen a vasúti hídon, végre befejezte a vizelési, fölhúzta a nadrágja cipzárját, aztán lehunyt szemmel, mélyen megkönnyebbülve fölsóhajtott. Órája nyolc óra tizenhét percet mutatott. Szóval a fickó úgy tizenöt percet üldögélt a csúszdán. Még egyszer meggyőződött róla, hogy Tengót már nem látni, odament a csúszdához, és rövid, görbe lábaival felmászott rá. Leült a tetejére, mely jéghideg volt, és elnézett nagyjából ugyanabba az irányba, amelyikbe Tengo bámult. Tudni akarta, hogy Tengo mégis mit nézett olyan lelkesen.

Usikavának elég jó volt a szeme. Kancsal, ezért jobb és bal szeme nem áll teljesen párhuzamosan, de a mindennapokban szemüveg nélkül is elboldogul. Ám akárhogy meresztette a szemét, egyetlen csillagot sem látott. Inkább az ég közepénél lebegő, kétharmad részét mutató hold ragadta meg a figyelmét. A tovasodródó felhők

között jól kivehetőek voltak zúzódásokra emlékeztetően sötét mintái. A szokásos téli hold. Hideg, sápadt, tele ősi idők rejtélyeivel és utalásaival. Ahogy holt ember szeme, egyetlenegyet se pislog, és némán lebeg az égen.

Aztán Usikava lélegzete hirtelen elállt. Levegőt venni is elfelejtett egy időre. Ugyanis mikor épp szétoszlottak a felhők, észrevette, hogy a megszokott holdtól kicsit távolabb még egy hold lebeg az égen. Sokkal kisebb volt, mint a régi hold, moszatzöld, torz formájú. De egészen biztosan hold. Ekkora csillag a világon nincs. És műhold se lehet. Hiszen egy helyben lebeg nyugodtan.

Usikava lehunyta a szemét, majd néhány másodperc múltán újra kinyitotta. Biztos, hogy hallucinál. *Nem létezik, hogy az ott legyen.* De hiába hunyta le és nyitotta ki a szemét újra meg újra, az a kis hold bizony ott lebegett. Mikor felhők bukkantak föl, eltűnt mögöttük, de amint a felhők tovasodródtak, megint megjelent az eredeti helyén.

Szóval Tengo ezt nézte, állapította meg Usikava. Szóval Kavana Tengo azért jött el ebbe a parkba, hogy ezt a látványt szemügyre vegye, avagy hogy meggyőződjön róla, még mindig látható. Korábbról tudja, hogy az égen két hold lebeg. Ehhez kétség sem fér. Hiszen nem látszott meglepettnek, amikor nézte őket. Usikava mélyet sóhajtott a csúszda tetején. Ez meg miféle világ, kérdezte saját magától. *Miféle világba keveredtem?* Válasz sehonnan sem érkezik. Végtelen számú felhő sodródik a szélben, a nagy és a kicsi hold meg csak lebeg az égen, mint valami feladvány.

Egyvalami biztosan elmondható. *Ez nem az a világ, amiben én eredetileg voltam.* Az általam ismert Földnek csak egyetlen holdja van. Ez megkérdőjelezhetetlen igazság. De úgy látszik, most meg mégis kettő.

Usikavának hirtelen beugrott, hogy mintha *déjà vu* érzése lenne ezzel a látvánnyal kapcsolatban. Én korábban láttam valahol ugyanezt! Koncentrált, és minden erejével kutatta az emlékezetében, hogy miből fakad *déjà vu* érzése. Fintorgott, vicsorgott, két kézzel túrta tudata sötét mélyét. És végül eszébe

jutott. A *Légből szőtt gubó!* Abban a regényben is két hold volt! A történet vége felé. Egy nagy hold meg egy kicsi. Mikor a maza megszüli a dótát, két hold lesz az égen. A történetet Fukaeri találta ki, Tengo adta hozzá a részletes ábrázolást.

Usikava önkéntelenül is körülnézett. Ám ugyanazt a világot látta, amit mindig. Az út túloldalán álló hatszintes apartmanház ablakaiban fehér csipkefüggönyök, mögöttük kellemes, meleg fény. Itt egyáltalán semmi furcsa nincsen. *Csak a holdak számában mutatkozik eltérés.*

A lába alá nézve, óvatosan lemászott a csúszdáról. Aztán, mintha a holdak pillantásától menekülne, sietős léptekkel kiment a parkból. Lehet, hogy kezdek megbolondulni? Nem, az nem lehet. Nem vagyok bolond. A gondolkodásom olyan határozott, hűvös és egyenes, mint egy új vasszög. Az eszem a valóság közepére nézve, a helyes irányba, megfelelően van beütve. Velem semmi probléma nincs! A józan eszemnél vagyok. Csak a világ kezd megőrülni.

Nekem pedig meg kell találnom *az őrület* kiváltó okát. Mindenképpen.

20 | **AOMAME**
Átváltozásom egy részeként

Vasárnapra elállt a szél, az előző estét meghazudtolóan meleg, kellemes nap volt. Az emberek levehették a nehéz kabátokat, és élvezhették a napsütést. Aomame az időjárástól függetlenül, ugyanúgy töltötte napját a befüggönyözött lakásban, mint egyébként.

Nyújtógyakorlatokat végzett, közben Janáček halkan szóló *Sinfoniettá*ját hallgatta, majd keményen megdolgoztatta izmait a gépekkel. Majdnem két órába telt, míg végzett napról napra bővülő, gazdagodó edzésprogramjával. Aztán főzött, takarított, majd leült a kanapéra *Az eltűnt idő nyomában*t olvasni. Most kezdett bele végre a *Guermantes-ék* részbe. Hacsak lehet, Aomame igyekezett nem hagyni magának ráérő időt. A tévében csak az NHK déli és este hét órás híreit nézte. Továbbra sincs semmi különösebb hír. Illetve, dehogyis nincs. Szerte a világon rengeteg ember veszti életét. Haláluk módja sok esetben szívszorító. Vonatok ütköznek össze, elsüllyed egy komp, lezuhan egy repülő. Polgárháború zajlik, befejezésére egyelőre nincs kilátás, merényletet követnek el, etnikai alapú, szörnyű vérengzés folyik. Az éghajlatváltozás miatt bekövetkező szárazságok, áradások, éhezés. Aomame szíve mélyéből együtt érzett ezeknek a tragédiáknak és csapásoknak áldozataival. Olyan esemény azonban, ami közvetlen hatással lenne most az életére, egy sem következett be.

Az út túloldalán, a parkban játszottak a környékbeli kisgyerekek. Mindannyian kiabálnak valamit. Azt is hallani, ahogy a tetőn gyülekező varjak élesen károgva információt cserélnek. A levegőben a kora téli nagyváros szagát érezni.

Aomaménak hirtelen beugrott, hogy mióta ebben a lakásban lakik, még egyszer sem érzett szexuális vágyat. Azt sem érezte, hogy le akarna feküdni valakivel, és nem is maszturbált. Talán azért, mert terhes. Lehet, hogy átalakult a hormonháztartása. Akárhogy is,

Aomame örült, hogy ez a helyzet. Mert ebben a környezetben, ha szexelni támadna is kedve valakivel, nem találna rá módot. Annak is örült, hogy nem jön meg a havi vérzése. Nem szokott vele sokat szenvedni, mégis olyan érzése volt, mintha letett volna egy régóta cipelt csomagot. Ha csupán eggyel kevesebb dolog van, amivel foglalkoznia kell, már az is segítség.

Három hónap alatt eléggé megnőtt a haja. Szeptemberben még éppen csak a válláig ért, de most már a lapockája tájáig. Gyerekkorában mindig az anyja vágott neki fiúsán rövid frizurát, felső tagozatos korától meg végig a sport volt mindennapjainak középpontjában, úgyhogy egyszer sem növesztette meg túl hosszúra a haját. Most úgy érezte, kicsit talán túl hosszú, de magának nem tudta levágni, úgyhogy muszáj volt hagynia, hogy nőjön. Csak a frufruját igazította meg ollóval. Nappal összefogta és feltűzte, este leengedte a haját. Zenehallgatás közben pedig száz mozdulattal átfésülte. Ha nem lenne sok ráérő ideje, ilyesmivel nem tudna foglalkozni.

Aomame alig festi magát, most pedig, hogy így be van zárkózva ebbe a lakásba, még annyira sincs szükség rá, hogy sminkel jen. Ám annak érdekében, hogy a napjainak szabályos időbeosztása legyen, gondos bőrápolásba kezdett. Krémmel és arclemosó folyadékkal masszírozta a bőrét, elalvás előtt mindig föltett egy pakolást. Mivel a szervezete eleve egészséges, ettől a kis ápolástól a bőre azonnal szép és sugárzó lett. De lehet, hogy ezt is a terhesség teszi. Hallotta, hogy ilyenkor szebb a bőr. Akárhogy is van, mikor a tükörben az arcát nézi, körülötte leengedett hajával, úgy érzi, hogy megszépült. Legalábbis megszületett benne egy érett nő nyugalma. Talán.

Aomame soha életében nem tartotta magát szépnek. Kicsi korában sem, később sem mondta neki senki, egyszer sem, hogy szép. Az anyja éppen hogy csúnya gyerekként kezelte. Az volt a szava járása, hogy „ha egy kicsit szebb lennél”. Ami azt jelentette, hogy ha Aomame egy kicsit szebb lenne, ha kedvesebb külsejű gyerek lenne, akkor biztos még több embert lehetne hívőnek

megnyerni. Így aztán Aomame kicsi korától fogva kerülte, hogy tükörbe nézzen. Szükség esetén rövid időre a tükör elé áll, és hivatalos szemmel gyorsan megvizsgál néhány részletet. Így szokta meg.

Ócuka Tamaki azt mondta, hogy neki tetszik Aomame arca. Hogy egyáltalán semmi baj nincs vele, nagyon helyes. Hogy legyen több önbizalma. Aomame óriási örömmel hallotta ezt. Barátnőjének kedves szavai nagyon megnyugtatták, épp amikor a kamaszkorba ért. És kezdte azt gondolni, hogy ő talán nem is annyira csúnya, mint amennyire az anyja mondta. De *szépnek* még Ócuka Tamaki sem nevezte soha.

Ám Aomame életében először azt gondolja, hogy az arcában talán valami szép is van. Rászokott, hogy olyan hosszan üldögéljen a tükör előtt, mint addig soha, és jóval figyelmesebben nézegette az arcát. Ebben azonban semmi nárcisztikus elem nincsen. Csak különféle szögekből gyakorlatiasan felméri a tükörben látszó arcát, mintha egy önállósodott, másik személyiséget vizsgálna meg. Tényleg szebb lett az arca? Vagy maga az arca nem változott, csak ő látja másképpen? Maga sem tudta eldönteni.

Időnként teljesen fesztelenül grimaszol a tükör előtt. Grimaszoló arca ugyanolyan, mint volt. Arcának izmai arra nyúlnak, amerre kívánja, arcberendezése szinte fantasztikus mértékben lazul föl és esik darabjaira. A világon létező mindenféle érzés feltűnik a vonásain. Itt nincs se szép, se csúnya. Bizonyos szögből démoninak tűnik az arca, bizonyos szögből mulatságosnak. Megint más szögből pedig egyszerűen csak kaotikusnak. Mikor abbahagyta a grimaszolást, arcizmai fokozatosan ellazultak, mint ahogy hullámzás csendesül el a vízfelszínen, majd visszaálltak eredeti helyükre. És Aomame akkor a korábbitól kicsit eltérő, új önmagára talált.

Ócuka Tamaki gyakran mondogatta neki, hogy jó lenne, ha kicsit természetesebben tudna mosolyogni. Hogy milyen kár, mert amikor mosolyog, úgy ellágyul az arca. Ám Aomame emberek előtt képtelen csak úgy mosolyogni. Ha erővel megpróbálja, abból merev, gúnyosnak ható vigyor lesz. És éppen hogy nyugtalanná teszi,

feszengéssel tölti el a másik felet. Ócuka Tamaki mosolya nagyon természetes és derűs volt. Vele mindenki megbarátkozott, mindenki szimpatikusnak találta már az első találkozásnál. És mégis, csalódásában és kétségbeesésében eldobta magától az életét. Itthagyta Aomamét, aki nem tud rendesen mosolyogni.

*

Csendes vasárnap. A nap meleg sugarai sok embert csaltak ki a szemközti kis parkba. A szülők hagyták, hogy gyerekeik homokozzanak, és meghintáztatták őket. Csúszdázó gyerekek is voltak. A pádon idős emberek üldögéltek, és egy pillanatra sem unták meg a játszadozó gyerekeket nézni. Aomame kiült a verandára, a kerti székre, és a bepillantásvédő műanyag lapok közül elnézte ezt a képet. Békés látvány. A világ fennakadás nélkül halad előre. Olyanok sincsenek benne, akiknek az életére törnek, és olyanok se, akik egy gyilkos nyomában vannak. És az emberek nem dugdosnak a fiókban harisnyába csavart, kilenc-milliméteres lőszerrel teletöltött automata pisztolyt.

Része leszek-e valaha egy olyan csendes, ésszerű világnak, amilyen az a lenti? Aomame ezt kérdezte magától. Eljön-e a nap, amelyiken kézen fogva elvihetem ezt a kicsikét a parkba, meghintáztathatom és a csúszdára ültethetem? Élhetem-e majd egyszer úgy a mindennapokat, hogy nem kell azon gondolkodnom, kit ölök meg, vagy engem ki öl meg? Létezik erre esély az 1Q84-es évben? Vagy az esély csak egy másik világban van meg? És ami a legfontosabb: mellettem lesz valaha Tengo?

Aomame abbahagyta a nézelődést, és visszament a lakásba. Behúzta az üvegajtót, elhúzta a függönyt. Így már nem hallani a gyerekzsivajt. Halvány kis szomorúság lepi meg a szívét. Egy mindentől elszigetelt helyre van bezárva, melyet belülről kulcsra zárt. Jobb lesz, ha többet nem nézegetem nappal a parkot. Aomame így gondolta. Tengo úgyse fog nappal megjelenni. Hiszen ő a két hold világosan kivehető alakját akarja látni.

*

Vacsorára bekapott valami egyszerűt, elmosogatott, aztán jó melegen felöltözött és kiment a verandára. Térdére borította a takarót, a székbe süllyedt. Szélcsendes este. Akvarellfestők kedvére való, áttetsző felhők úsznak az égen. Ezeken meg lehet mutatni a finom ecsetkezelést. A kétharmad részét mutató, nagy hold a felhők által nem zavartatva küldi világos, határozott fényét a földre. Onnan, ahol Aomame most ül, ebben az időpontban nem látni a második, kisebb holdat. Pont eltakarják az épületek. Aomame azonban tudja, hogy *ott van*. Érzi a jelenlétét. Egyszerűen csak nem megfelelő a szög ahhoz, hogy lássa. De hamarosan biztos ismét felbukkan.

Mióta Aomame be van zárkózva ebbe a lakásba, képes előre megfontoltan kirekeszteni fejéből a tudatos gondolatokat. Különösen akkor, ha a parkot bámulja a verandáról, teljesen ki tudja üríteni a fejét. Tekintete szüntelenül a kis parkot pásztázza. Legfőképpen a csúszda tetejét. De semmire sem gondol. Illetve, a tudata biztosan működik. Ám a működés megmarad a felszín alatt. Hogy a felszín alatt mi történik, arról Aomaménak fogalma sincs. Időnként azért felbukkan valamilyen gondolat. Ahogy a tengeri teknősök és a delfinek is kidugják néha fejüket a vízből, hogy levegőt vegyenek. Ilyenkor Aomame megtudja, hogy mostanáig *gondolkodott valamin*. A tudata pedig teleszívja tüdejét friss oxigénnel, és visszabukik a felszín alá. Megint eltűnik. Aomame pedig ismét nem gondolkodik semmin. Mint puha selyemgubóba burkolt megfigyelő-berendezés, automatikusan pásztázza tekintetével a csúszdát.

A parkot nézi. Ugyanakkor azonban semmit nem néz. Ha valami új kerülne a látóterébe, tudata biztosan azonnal reagálna. Ám jelenleg semmi sem történik. Nem fúj a szél. A mérőtüske módjára égnek meredő sötét gyertyánágak meg se moccannak A világ csodálatosan nyugodt. Aomame a karórájára pillant Most múlt nyolc. Talán a mai nap is úgy ér véget, hogy semmi nem történt. Végtelenül csendes vasárnap este.

A világ nyolc óra huszonhárom perckor szűnt meg nyugodt lenni.

Egyszer csak azt vette észre, hogy egy férfi ül a csúszda tetején. Odatelepedett, és az ég egy sarkát figyeli. Aomame szíve olyan

apróra szorul össze, mint egy kisgyerek ökle. És olyan sokáig marad akkora, hogy Aomame azt hiszi, többé nem indul újra. Aztán hirtelen kitágul, visszanyeri eredeti méretét, és újra működni kezd. Tompa hangon, őrült sebességgel pumpálja a friss vért az egész testbe. Aomame tudata is sietve kibukkan a felszínre, megrázza magát, és felkészül a cselekvésre.

Tengo, gondolja ösztönösen Aomame.

Amint azonban kitisztul kissé összezavarodott tekintete, már látja, hogy nem Tengo az. Ez a férfi olyan alacsony, mint egy gyerek, szögletes, óriási feje van, kötött sapkát visel. A sapka furcsán deformálódik, ahogy fölveszi a fej alakját. A férfi nyaka körül zöld sál, hozzá sötétkék kabát. A sál túl hosszú, a kabát gombjai meg lepattanni látszanak a kidagadó hasnál. Aomame rájött, hogy ez az a „gyerek”, akit tegnap este megpillantott kifelé sétálni a parkból. De valójában nem is gyerek. Középkorúnak tűnő felnőtt. Csak éppen alacsony, tömzsi, és keze-lába rövid. És rendellenesen nagy, torz formájú feje van.

Aomaménak hirtelen beugrik Bucifej, akiről Tamaru beszélt a telefonban. Aki az azabui Fűzfa-rezidencia körül keringett, és a menedékházat próbálta meglesni. A csúszdán ülő férfi külseje pontosan egybeesik a tegnap este Tamaru által leírttal. Szóval ez a baljós alak konokul folytatta a nyomozást, és egészen Aomame közelébe settenkedett. Ki kell hoznom a pisztolyt! Hogy hagyhattam pont ma este a hálószobában? De aztán Aomame mély levegőt vesz, megvárja, míg csillapodik kaotikus szívdobogása, és megnyugszanak az idegei. Nem, nem kell kapkodni. Még nem kell a fegyverért nyúlnia.

Először is, ez a pasas nem a házat figyeli. A csúszda tetején ül, és pontosan abban a testhelyzetben, mint Tengo, az ég egy sarkára néz. És úgy néz ki, mint aki nagyon el van gondolkodva azon, amit lát. Jó ideje nem is moccan. Mint aki elfelejtette, hogyan kell a tagjait mozdítani. Aomame lakásának irányába egyáltalán nem figyel. Aomame emiatt össze is zavarodik. Ez meg mégis mit jelentsen? Ez a pasas engem keres, azért kerül ide. Valószínűleg az Előfutár

embere. És minden kétséget kizáróan mesteri ügyességű nyomozó. Hiszen az azabui Fűzfa-rezidenciától egész idáig volt képes követni a nyomomat. Akkor meg miért teszi ki magát a pillantásomnak teljesen védtelenül, és bámul az esti égre magáról megfeledkezve?

Aomame csendesen felemelkedett a székről, elhúzta az üvegajtót, bement a lakásba és leült a telefon elé. Reszkető ujjakkal elkezdte beütni Tamaru számát. Erről feltétlenül tájékoztatnia kell őt. Bucifej ebben a pillanatban itt van, a lakásból látható helyen. A csúszda tetején, a szemközti kis parkban. A többit Tamaru majd eldönti, és gyakorlottan elintézi. Ám az első négy szám után Aomame megállítja a kezét, és még mindig a kagylót markolva az ajkába harap.

Még túl korai, gondolja magában. A pasas körül túl sok a tisztázatlan pont. Ha Tamaru veszélyes elemnek ítéli és „elintézi”, akkor ezek a *tisztázatlan pontok* biztos örökre tisztázatlanok maradnak. Ha belegondolunk: ez a pasas pontosan azt csinálja, amit a múltkor Tengo. Ugyanaz a csúszda, ugyanaz a testtartás, az égnek ugyanaz a sarka. Mintha másolná Tengo viselkedését. És az ő tekintete is arra a két holdra irányul. Aomame biztos volt ebben. Akkor viszont ez a pasas és Tengo kapcsolódnak egymáshoz valami módon. És a pasas talán még nem jött rá, hogy én ennek a háznak egy lakásában rejtőzöm. Nyilván azért mer teljesen védtelenül hátat fordítani nekem. Minél többet gondolkodott rajta, Aomame annál meggyőzőbbnek találta ezt a feltételezést. És ha ez mind így van, talán eljuthatnék Tengóhoz, ha a nyomába szegődnék. Megfordítanánk: ahelyett, hogy utánam nyomozna, ő lenne a vezetőm. Erre a gondolatra Aomame szívdobogása még gyorsabb, még hevesebb lett. És letette a telefont.

Tamarunak majd később mondom el, döntött magában. Előtte meg kell tennem valamit. Ami persze veszélyt rejt, hiszen abból lesz a nyomkövető, akinek eddig a nyomát követték. És az ellenfél valószínűleg gyakorlott profi. De ettől még nem szabad elszalasztanom egy ilyen nagyszerű lehetőséget. Az is lehet, hogy ez az utolsó esélyem. A pasas meg, amennyire elnéztem, átmenetileg nincs magánál.

Aomame átsietett a hálószobába, kinyitotta a szekrény fiókját, kezébe kapta a Heckler & Kochot. Kibiztosította, golyót küldött a töltényűrbe, aztán újra bebiztosította. Farmerja hátuljába dugta a fegyvert, és visszament a verandára. Bucifej még mindig ugyanabban a pózban bámult föl az égre. Torz feje meg se rezdült. Úgy tűnik, teljesen rabul ejtette az, amit az égnek abban a sarkában lát. Aomame tudta, mit érez. *Az a látvány valóban rabul ejtő.*

Visszament a lakásba, belebújt a pehelykabátjába, baseballsapkát csapott a fejébe. Nem dioptriás, egyszerű, fekete keretes szemüveget tett föl. Már ennyitől is eléggé más benyomást tesz az arca. Szürke sálat tekert a nyaka köré, zsebébe gyömöszölte a pénztárcáját és a lakáskulcsot. Leszaladt a lépcsőn, kiment a házból. Edzőcipőjének talpa hangtalanul taposta az aszfaltot. Bátorítóan hatott rá az út kemény, szilárd érintése, melyet oly rég érzett a lába alatt.

Az úton elhaladtában ellenőrizte, hogy Bucifej a helyén van-e még. Napnyugta után eléggé lement a hőmérséklet, de szél továbbra se volt. Aomaménak jólesett a hideg. Látszott a lehelete, amint nesztelenül, észrevétlenül továbbsétált a park előtt. Bucifej egyáltalán nem figyelt rá. Tekintetét egyenesen az égre emelte a csúszdáról. Ahol áll, onnan ugyan nem látni őket, de biztos, hogy a pasas a két holdat, a nagyot meg a kicsit nézi. Biztos, hogy ott sorakoznak egymás mellett a felhőtlen, hideg égen.

Maga mögött hagyta a parkot, elment a következő sarokig, ott sarkon fordult és visszagyalogolt egy kicsit. Elrejtőzött egy sötét, árnyékos helyre, és onnan figyelte a csúszdát. Derekánál érezte a pisztolyt. Olyan kemény és hideg az érintése, mint magáé a halálé. Ez megnyugtatta zaklatott idegeit.

Úgy öt percet várhatott. Bucifej lassan felemelkedett, leporolta a kabátját, még egyszer felnézett az égre, aztán, mint aki elhatározta magát, lemászott a csúszdáról. Kisétált a parkból, elindult az állomás felé. A pasast követni nem különösebben nehéz. Vasárnap este a lakóövezetben alig van valaki az utcán, ha Aomame tart is egy kis távolságot, azért biztos nem téveszti szem elől. Meg aztán úgy

látszik, a pasas egyáltalán nem sejti, hogy valaki esetleg figyeli. Nem forog hátrafelé, és egyenletes sebességgel halad. Olyan sebességgel, mint azok, aki bele vannak merülve a gondolataikba. Ez aztán ironikus, gondolja Aomame. A nyomkövető számára abból lesz a holttér, hogy nem gondol rá, talán őt is követik.

Aztán kiderült, hogy Bucifej nem is Kóendzsi állomás felé tart. Aomame rejtekhelyén megvolt a huszonhárom tokiói kerület térképe, és ő aprólékosan fejébe véste a ház környékének földrajzát. Muszáj volt pontosan tudnia, hogy vészhelyzetben merre mit talál. Így aztán világos volt számára, hogy Bucifej először az állomás felé tartott, de útközben letért egy másik irányba. Arra is rájött, hogy a pasas nem nagyon ismerős a környéken. Kétszer is megállt egy sarkon, bizonytalanul pillantgatott körbe, és ellenőrizte a villanyoszlopokra kiírt címeket. Szóval idegen errefelé.

Végül egy kicsit gyorsabban kezdett haladni. Aomame feltételezte, hogy számára ismerős környékre ért vissza. Így is volt. Elhaladt egy általános iskola előtt, kis ideig egy nem túl széles úton haladt, majd bement egy háromszintes, régi bérházba.

Aomame meggyőződött arról, hogy a pasas eltűnik a házban, és várt öt percet. Nem örülne, ha egymásba futnának a bejáratnál. A ház bejáratának volt egy betoneresze, az ajtó környéke egy kerek lámpa sárga színű fényében fürdött. Táblát vagy kiírást a bérház nevével Aomame sehol sem látott. Lehet, hogy ez egy névtelen ház. És ránézésre elég régen épülhetett. Eszébe véste a közeli villanyoszlopra kiírt címet.

Az öt perc leteltével Aomame elindult a bejárat felé. Sietős léptekkel átvágott a sárga fény alatt, és kinyitotta a bejárati ajtót. Az apró kis előtérben senki nem volt. Ürességtől kongó, minden melegséget nélkülöző tér. Halkan zúg egy kialvóban levő neoncső. Valahonnan televízió hangját hallani. Az is odahallik, hogy egy kisgyerek sivítva követel valamit az anyjától.

Aomame előhúzta kabátja zsebéből a lakáskulcsát, hogy ha meglátja valaki, azt higgye, a házban lakik, majd a kulcsot lazán

lóbálgatva végigolvasta a postaládákra kiírt neveket. Lehet, hogy Bucifej neve is köztük van. Ehhez kár nagy reményeket fűzni, de próbálkozni azért érdemes. Ez egy kicsi bérház, és nem is lakják túl sokan. Aztán abban a pillanatban, amikor az egyik postaládán a Kavana névbe futott, Aomame körül minden elnémult.

Dermedten állt a postaláda előtt. Borzasztóan ritkának érezte a levegőt, lélegezni is alig bírt. Ajka kissé elnyílt és aprókat remegett. Az idő csak ment. Aomame maga is tisztában volt vele, hogy amit művel, az az ostobaságig veszélyes. Bucifej itt rejtőzik valahol. Bármelyik pillanatban fölbukkanhat a bejáratnál. Aomame mégsem tudott elszakadni a postaládától. A Kavana feliratú kis névtábla megbénította logikus tudatát, odafagyasztotta a testét.

Természetesen nincs rá garancia, hogy a Kavana nevű lakó azonos Kavana Tengóval. A *Kavana* nem túl gyakori családnév, de olyan mértékben azért nem is különleges, mint az *Aomame*. Ha azonban Aomame feltételezése helyes, és Bucifej meg Tengo valami módon kapcsolódnak egymáshoz, akkor megnő rá az esély, hogy ez a „Kavana” Kavana Tengo. A 303-as lakásban lakik. Véletlenül ugyanaz a szám, mint Aomame lakásának száma.

És most mit csináljak? Aomame foga az ajkába mar. Gondolatai egyre csak ugyanazon a pályán köröznek, és sehol se találnak kijáratot. És most mit csináljak? Az biztos, hogy nem szobrozhat örökké a postaláda előtt. Aomame elhatározta magát, és a sivár lépcsőkön fölment a második emeletre. A szürkés padlón itt-ott apró repedések jelezték, hogy a ház fölött múlik az idő. Aomame edzőcipőjének talpa kellemetlenül csikorgott.

Aztán Aomame megállt a 303-as lakás előtt. Jellegtelen acélajtó, a névtáblatartóban Kavana feliratú nyomtatott kártya. Itt is csak a családnév. A két kínai karakter borzasztóan ridegnek és szervetlennek érződik. Ugyanakkor mély talány is rejlik bennük. Aomame mozdulatlanul álldogált, és nagyon fülelt. Minden érzéke ki volt hegyezve. Az ajtó túloldaláról azonban semmiféle hangot nem hallani. Azt se lehet megállapítani, hogy ég-e bent a villany. Az ajtó mellett ott a csengő.

Aomame habozik. Ajkába harapva töpreng. Hogy meg kellene-e nyomnia ezt a csengőt.

Az is lehet, hogy ez egy ügyesen kitervelt csapda. Az ajtó mögött talán Bucifej rejtőzik, és mint gonosz törpe a sötét erdőmélyen, arcán baljós vigyorral várja, hogy megjelenjek. Lehet, hogy szándékosan mutatta meg magát a csúszdán, hogy idecsaljon és rabul ejtsen. Tudta, hogy Tengo után kutatok, és ezt használta csalinak. Aljas, gonosz alak. Nagyon jól tudja, mik a gyenge pontjaim. Valóban, máshogy nem tudná elérni, hogy én belülről kinyissam a lakásom ajtaját.

Aomame meggyőződött róla, hogy senki nincs a közelben, és előhúzta farmerzsebéből a pisztolyt. Kibiztosította, majd pehelykabátja zsebébe dugta, hogy azonnal elő tudja rántani. Jobb keze a markolatot szorítja, mutatóujja a ravaszon nyugszik. Bal mutatóujja pedig megnyomja a csengőt.

A lakásban felvisszhangzik a csengetés. Nyugodtan szóló dallamcsengő. Nem illik a zaklatott ritmushoz, amivel Aomame szíve lüktet. A pisztolyt markolva várja, hogy kinyíljon az ajtó. Az azonban zárva marad. Úgy tűnik, a kukucskálón se les ki senki. Aomame egy kicsit vár, és megint megnyomja a csengőt. Megint fölhangzik a dallam. Olyan hangosan, hogy Szuginami kerületben mindenki fölkapja a fejét és idefülel. Aomame jobb tenyere megizzad a markolaton. Válasz azonban most sem jön.

Innen jobb lesz eltűnni. A 303-as lakás Kavana nevű lakója, akárki is az, nincs itthon. Ezenkívül ebben az épületben itt rejtőzik valahol az a baljós kinézetű Bucifej. Veszélyes lenne tovább maradni. Aomame lesietett a lépcsőn, és elhagyta a házat, még egy futó pillantást vetve arra a postaládára. Szemét lesütve, sietősen átvágott a sárga fény alatt, és kiment az utcára. Hátranézett, meggyőződött róla, hogy senki sem követi.

Rengeteg mindenen kell gondolkodnia. Ugyanilyen rengeteg mindenben kell döntést hoznia. A kezével kitapogatta és bebiztosította a fegyvert. Ahol senki sem látta, visszadugta farmerja

hátuljába. Nem szabad beleélned magad, mondogatja magának Aomame. Nem szabad túl sokat remélni. Lehet, hogy az a Kavana nevű lakó maga Tengo. De lehet, hogy nem. Ha egyszer beleéljük magunkat valamibe, a szívünk annak alapján elkezd a maga útján cselekedni. Aztán ha várakozásaink nem válnak valóra, csalódunk, a csalódás pedig erőtlenséget szül. Szívünkben hézagok keletkeznek, elővigyázatlanok leszünk. És ez az én helyzetemben mindennél veszedelmesebb.

Azt nem tudom, hogy Bucifej mennyire van tisztában a tényekkel. De az mindenképp tény, hogy a közelembe férkőzött. Olyan közeire, hogy ha kinyújtaná utánam a kezét, elérne. Össze kell szednem magam, és nem hagyni, hogy lankadjon a figyelmem. Az ellenfél precíz és veszélyes. A legapróbb hiba is végzetes lehet. Legelőször is: annak a régi bérháznak nem mehetek csak úgy a közelébe. Abban az épületben ott rejtőzik Bucifej, és azt próbálja kitalálni, hogyan kaphatna el. Mint egy vérszívó mérges pók, mely kifeszíti hálóját a sötétben.

Mire visszaért a lakásába, Aomame már meghozta a döntést. Csak egyetlen út áll előtte.

*

Ezúttal végig beütötte Tamaru számát. Megvárta, míg tizenkettőt csörög, majd letette a telefont. Levette a sapkáját meg a kabátját, visszatette a pisztolyt a fiókba, és megivott két pohár vizet. Teavizet forralt. A függöny résén át rápillantott a szemközti parkra, és meggyőződött róla, hogy senki sincs ott. A tükör elé állt a fürdőszobában, és átkefélte kicsit a haját. Az ujjai még mindig nem mozogtak rendesen. Még mindig ideges. A telefon akkor szólalt meg, amikor a forró vizet töltötte a teáskannába. Természetesen Tamaru volt az.

– Az előbb láttam Bucifejet – jelentette Aomame.

Csend.

– Az *előbb láttam*, az azt jelenti, hogy már nincs ott?

– Azt – felelte Aomame. – Nem sokkal ezelőtt itt volt, a házzal szemközti parkban. De már nincs.

– A nem sokkal ezelőtt az mégis mennyivel ezelőtt?

– Úgy negyven perccel ezelőtt.

– És miért nem hívtál negyven perccel ezelőtt?

– Mert azonnal követnem kellett, nem volt időm.

Tamaru olyan lassan fújta ki a levegőt, mintha préselné magából: – Követned kellett?

– Nem akartam szem elől téveszteni a fazont.

– Azt hiszem, megmondtam, hogy történjék bármi, ne menj ki a lakásból.

Aomame nagyon megválogatta a szavait:

– Nem vagyok képes ölbe tett kézzel várni, ahogy közeledik hozzám a veszély Ha azonnal telefonálok is, a segítség nem ér ide azonnal. Nem igaz?

Tamaru kicsit felmordult a torka mélyéből:

– És erre föl követted Bucifejet.

– Úgy tűnt, egyáltalán eszébe se jut, hogy valaki követheti.

– Egy profi képes ezt *eljátszani* – közölte Tamaru.

Tamarunak igaza van. Lehet, hogy ez egy ügyesen kitervelt csapda volt. De Aomame ezt nem ismerheti be.

– Persze, a Tamaru-szint nyilván képes erre. De amennyire én láttam, Bucifej nincs ezen a szinten. Lehet, hogy ügyes. De azért más szint.

– Lehet, hogy voltak segítői.

– Nem. Egész biztosan egyedül volt.

Tamaru kis szünetet tartott.

– Nos, jó. És akkor láttad, hova ment?

Aomame megmondta Tamarunak a bérház címét, és leírta a kinézetét. Hogy Usikava melyik lakásba ment, azt nem tudja. Tamaru mindent lejegyzetelt. Volt néhány kérdése, ezekre Aomame a lehető legpontosabban válaszolt.

– Amikor észrevetted, akkor a pasas a lakásoddal szemközti parkban volt, igaz? – érdeklődött Tamaru.

– Igen.

– Mit csinált ott?

Aomame elmagyarázta. A pasas a csúszda tetején ült, és hosszan bámult az esti égre. A két holdról Aomame természetesen nem tett említést.

– Az égre bámult? – kérdezte Tamaru. A kagylóban hallatszott, ahogy gondolatainak fordulatszáma eggyel magasabb fokozatra kapcsol.

– Az égre, vagy a holdra, vagy a csillagokra, valami ilyesmire.

– És teljesen védtelenül kitette magát a pillantásodnak, ott a csúszda tetején?

– Így van.

– Nem tartod egy kicsit furcsának? – kérdezte Tamaru. Keményen kopogott a hangja. Sivatagi növényeket idézett, melyeknek évi egyetlen esős napból kell az összes évszakot kihúzniuk. – Az a pasas majdnem elkapott téged. Egy lépésnyire volt. Nem semmi. Ennek ellenére nyugodtan nézegeti a csúszdáról a téli eget. A lakásod felé el se néz. Meg kell hogy mondjam, ez nem logikus.

– Lehet, hogy így van. Furcsa történet, nem is logikus. Én is ezt gondoltam. De a pasast akkor sem hagyhattam csak úgy eltűnni.

Tamaru felsóhajtott:

– Szerintem ez bizony akkor is nagyon veszélyes volt.

Aomame csukva tartotta a száját.

– Na és, attól, hogy követted, megoldódott az iménti ellentmondás? – kérdezte Tamaru.

– Nem – felelte Aomame. – De találtam valamit, ami nem hagy nyugodni.

– Éspedig?

– Megnéztem a postaládákat annak a bérháznak a bejáratánál, és a második emeleten van egy Kavana nevű lakó.

– És?

– Idén nyáron volt az a bestseller, a *Légből szőtt gubó* című regény. Megvan, miről beszélek?

– Újságot olvasni én is szoktam. Ha jól emlékszem, a szerző, Fukada Eriko az Előfutár hívőinek a gyereke. Aztán eltűnt, és felmerült a gyanú, hogy a szekta rabolta el. Vizsgálatot tartott náluk a rendőrség. A könyvet viszont még nem olvastam.

– Fukada Eriko nem egyszerű hívők gyereke. Az apja az Előfutár Vezére volt. Vagyis az a lány annak a férfinak a gyereke, akit én saját kezemmel küldtem odaátra. Kavana Tengo pedig megbízást kapott a könyv szerkesztőjétől, hogy titokban írja át a szöveget. Ő jelentősen át is dolgozta a *Légből szőtt gubó*t, vagyis az valójában közös művük Fukada Erikóval.

Hosszú csend telepedett közéjük. Annyira, hogy belefért volna elsétálni egy hosszú terem túlsó végébe, kézbe venni egy szótárt, megnézni benne valamit, aztán visszajönni. Aztán Tamaru megszólalt:

– De arra nincs bizonyíték, hogy a bérház Kavana nevű lakója azonos Kavana Tengóval.

– Egyelőre még nincs – ismerte el Aomame. – De ha ugyanarról a személyről van szó, akkor valamivel érthetőbbé válik a történet.

– Összeállnak a töredékek – mondta Tamaru. – De te meg honnan tudod, hogy Kavana Tengo a háttérből közreműködött a *Légből szőtt gubó* írásában? Ilyesmit biztos nem tesznek közzé. Ha kiderülne, óriási botrány lenne belőle.

– Magától a Vezértől hallottam. Közvetlenül a halála előtt mondta el.

Tamaru hangja egy fokkal hidegebb lett:

– Ezt hamarabb el kellett volna mondanod. Nem gondolod?

– Korábban nem tartottam fontosnak.

Megint csend lett egy időre. Aomame nem tudta, min töpreng ebben a csendben Tamaru. Azt viszont tudta, hogy a mentegetőzést, azt nem szereti.

– Rendben – szólalt meg végül Tamaru. – Ezt most már hagyjuk. Zárjuk rövidre. Egyszóval azt akarod mondani, hogy Bucifej talán ezen a Kavana Tengo nevű emberen tartja a szemét. És hogy rajta keresztül próbál hozzád eljutni.

– Szerintem ez lehet a helyzet.

– Valami nem értek – mondta Tamaru. – Mégis hogy juthatna el hozzád Kavana Tengon keresztül? Hiszen közted meg közte semmi kapcsolat nincs, nem igaz? Azonkívül, hogy te elintézted Fukada Eriko apját, ő meg titokban átdolgozta Fukada Eriko könyvét.

– De van kapcsolat – mondta Aomame monoton hangon.

– Úgy érted, közted és Kavana Tengo között közvetlen kapcsolat van?

– Általános iskolában egy osztályba jártunk. És azt hiszem, ő születendő gyerekem apja. De ennél részletesebb magyarázatot nem adhatok. Hogy is mondjam, nagyon személyes.

A kagylóban hallani, amint golyóstoll hegye kopog egy asztalon. Más hang nem hallatszik.

– Személyes – szólal meg Tamaru. Olyan hangon, mintha valami különleges állatot látna üldögélni egy lapos kerti kő tetején.

– Elnézést kérek – mondja Aomame.

– Megértettem. Nagyon személyes ügy. Többet nem kérdezek – feleli Tamaru. – Na most, tőlem konkrétan mit kívánsz?

– Először is azt szeretném tudni, hogy a Kavana nevű lakó valóban azonos-e Kavana Tengóval. Ha lehetne, magam szeretnék erről meggyőződni. De túlságosan veszélyes lenne annak a bérháznak a közelébe mennem.

– Magától értetődik – Így Tamaru.

– Továbbá azt hiszem, Bucifej abban a házban rejtőzik, és tervez valamit. Ha az a pasas esetleg már majdnem rájött, hol vagyok, akkor szerintem tennünk kellene valamit.

– A figura már azt is sejti valamennyire, hogy te meg a Madame kapcsolatban álltok. Gondosan gyűjtögeti ezeket a fogódzókat, és próbálja kirakni belőlük a képet. Természetesen nem hagyhatjuk őt figyelmen kívül.

– Lenne még egy kérésem – mondta Aomame.

– Mondjad!

– Ha abban a házban tényleg Kavana Tengo lakik, szeretném, ha neki semmilyen bántódása nem esne. Ha elkerülhetetlen, hogy valakinek bántódása essen, én önként átvállalom az ő részét.

Tamaru megint elnémult egy időre. Most nem hallatszott a golyóstoll kopogása. Semmilyen hang nem hallatszott. Tamaru egy hangok nélküli világban töprengett.

– Az első két ügyet minden bizonnyal meg tudom oldani – mondta végül. – Mert mindkettő a munkám része. A harmadikkal kapcsolatban azonban nem tudok nyilatkozni. Túl sok benne a személyes vonatkozás meg a számomra érthetetlen elem. Továbbá tapasztalatból mondom, hogy egyszerre teljesíteni mindhármat nem

lesz egyszerű. Tetszik, nem tetszik, fontossági sorrendet kell majd fölállítani.

– Az nem baj. Tamaru kövesse Tamaru fontossági sorrendjét. Csak azt véssük a fejünkbe, hogy amíg élek, nekem találkoznom kell Tengóval, történjék bármi. El kell neki mondanom valamit.

– Fejembe vésem – mondta Tamaru. – Már amíg akad ott fölösleges hely.

– Köszönöm – felelte Aomame.

– Mindazt, amit most elmondtál nekem, egy az egyben át kell adnom a főnökasszonynak. Ezek kényes kérdések. Nem cselekedhetek csak a saját belátásom szerint. Most leteszem a telefont. Többet ne menj ki! Zárkózz be a lakásba! Ha kimászkálsz, abból csak a baj lesz. Sőt, lehet, hogy már meg is van.

– De cserébe sikerült pár dolgot megtudnom az ellenfélről.

– Jól van – felelte lemondóan Tamaru. – Amit elmondtál, abból úgy tűnik, ügyesen megoldottad. Ezt elismerem. De ne bízd el magad! Hogy az ellenfél mit tervez, azt egyelőre nem látjuk pontosan. És a körülmények azt sejtetik, hogy mégis áll mögötte valamiféle szervezet. Ugye, megvan még, amit kaptál tőlem?

– Természetesen.

– Jobb, ha egy darabig mindig a kezed ügyében tartod.

– Így fogok tenni.

Kis szünet, és megszakad a vonal.

*

Aomame belemerült a forró vízzel teli fehér kádba, és míg hagyta, hogy lassan átmelegedjen a teste, Tengóról gondolkodott. Tengóról, aki talán annak a régi háromszintes bérháznak egy lakásában él. Aomame felidézi a sivár acélajtót, meg a feliratot rajta, a névtáblatartóban. „Kavana”, ez volt a kártyára nyomtatva. Vajon milyen lakás van az ajtó mögött, és vajon milyen életei élnek abban?

A forró vízben ülve megérintette és néhányszor lassan meg simogatta mindkét mellét. Mellbimbói olyan nagyok és kemények, amilyenek sose voltak. Érzékenyek is. Aomame arra gondol, bárcsak Tengóé lenne ez a két tenyér. Elképzeli Tengo nagy, megnyugtató kezét. Egészen biztosan erős és gyengéd kéz. Melle belesimul Tengo tenyerébe: milyen óriási gyönyört és nyugalmat érezne ettől. Aztán Aomame észrevette, hogy mellei kicsit megnőttek. Nem képzelődik. Kétséget kizáróan ki vannak kerekedve, lágyabban gömbölyödnek. Talán a terhesség teszi. Vagy lehet, hogy a terhességtől függetlenül egyszerűen csak megnőtt a mellem. Átváltozásom egy részeként.

A hasára teszi a kezét. Még alig gömbölyödik. És Aomamét valamiért reggeli rosszullétek sem kínozzák. De a hasában ott rejtőzik a kicsike. Aomame tudja. Egy pillanat, gondolja, nem lehet, hogy ők nem az én életemet akarják olyan elszántan, hanem ezt a kicsikét? Nem lehet, hogy cserébe azért, mert megöltem a Vezért, meg akarják őt szerezni, velem egyetemben? Aomamét reszketés fogja el erre a gondolatra. Muszáj Tengóval találkoznom. Aomame újfent elhatározza magát. Egyesítenünk kell erőinket, és mindenképpen meg kell védenünk a kicsikét. Eddigi életemben már olyan sok fontos dolgot elvettek tőlem. Őt senkinek nem adom.

Ágyba bújt, olvasott egy kicsit. De nem tudott elaludni. Becsukta a könyvet, és hasát védelmezőn összegömbölyödött. A párnához nyomta arcát, a park fölötti égen lebegő téli holdra gondolt. Aztán meg a mellette lebegő, kis zöld holdra. Maza és dóta. A levelüket hullatott gyertyánágak fürödnek a két hold összekeveredő fényében. Tamaru pedig biztos épp a helyzet rendezésére eszel ki terveket. Gondolatai óriási sebességen pörögnek. Aomame elképzeli, amint összehúzza a szemöldökét, és golyóstolla tetejével dobol az asztalon. Végül, mintha az a monoton, meg nem szakadó ritmus vezetné, Aomamét beburkolja az álom puha takarója.

21 | **TENGO**
Valahol a fejében

Megszólalt a telefon. Az ébresztőóra kijelzője két óra négy percet mutatott. Hétfőre virradó, hajnali kettő óra négy percet. Kint természetesen még sötét volt, és Tengo mélyen aludt. Teljesen álomtalanul, nyugodtan.

Első gondolata Fukaeri volt. Ilyen lehetetlen időpontban csakis ő telefonálhat. Kisvártatva azonban Komacu arca jelent meg előtte. Időpontok tekintetében ő se nevezhető túl ésszerűnek. A csörgés azonban nem olyan volt, mint a szerkesztőé. Inkább sürgetőnek és hivatalosnak hangzott. Meg aztán Komacutól alig pár órája vált el, miután találkoztak és rengeteget beszéltek.

Az is egy lehetőség volt, hogy nem törődik a telefonnal, és visszaalszik. Igazság szerint Tengo így szeretett volna tenni. De a telefon nem hagyta abba a csörgést, mintha minden felmerülő lehetőséget össze akarna zúzni. Lehet, hogy reggelig fog csörögni. Tengo kimászott az ágyból, és felemelte a kagylót, közben jól beverve valahova a lábát.

– Halló – szólt bele Tengo, alig forgó nyelvvel. A fejében mintha fagyasztott saláta tanyázna agyvelő helyett. Szóval létezik ember, aki nem tudja, hogy a salátát nem szabad lefagyasztani. A lefagyasztott, majd kiengedett saláta elveszti ropogós frissességét. Pedig valószínűleg az a legkiválóbb tulajdonsága.

Ahogy füléhez szorította a kagylót, szél zúgását hallotta. Egy szűk völgyön átfújó, szeszélyes széláramét, mely vízfolyás mellé térdelő, annak átlátszó vizét ivó gyönyörűséges szarvas szőrét borzolja. De az a hang mégsem szélzúgás volt. Hanem valakinek lélegzetvétele, amit fölnagyított a telefon.

– Halló – ismételte meg Tengo. Lehet, hogy valaki szórakozik. Vagy lehet, hogy rossz a vonal.

– Halló – mondta az a valaki. Tengónak nem ismerős ez a női hang. Nem Fukaeri az. És nem is idősebb barátnője.

– Halló – mondta Tengo. – Kavana vagyok.

– Tengo – mondta a nő. Úgy látszik, végre létrejött a társalgás. De Tengo még mindig nem tudta, ki van a vonal túlsó végén.

– Kivel beszélek?

– Adacsi Kumi vagyok – mondta a másik fél.

– Ó, te vagy az? – lepődött meg Tengo. A fiatal ápolónő, Adacsi Kumi az, akinek lakásába odahallik a bagolyhuhogás. – Mi történt?

– Aludtál?

– Ühüm – felelte Tengo. – És te?

Értelmetlen kérdés. Aki alszik, az természetesen nem tud telefonálni. Vajon miért beszél ilyen hülyeségeket? Biztos a fagyott saláta teszi a fejében.

– Én dolgozom – felelte a lány. Aztán megköszörülte a torkát.

– Figyelj, Kavana úr az imént elhunyt.

– Kavana úr elhunyt – ismételte el Tengo, de nem nagyon fogta föl. Talán arról tájékoztatja épp valaki, hogy ő halott?

– Tengo, meghalt az édesapád – fogalmazta át Adacsi Kumi.

Tengo, bár különösebb értelme nem volt, jobb kezéből a balba tette a kagylót.

– Meghalt – Tengo ezt is elismételte.

– Épp a pihenőben bóbiskoltam, amikor egy óra után megszólalt a nővérhívó. Az édesapád szobája volt az. Furcsálltam, mivel nagyon régóta eszméletlen volt, és nyilván a csengőt se tudta megnyomni, de mindenesetre azonnal odamentem. Mikor odaértem, már nem lélegzett. A szíve is leállt. Fölkeltettem az ügyeletes orvost, és megpróbáltuk újraéleszteni, de nem sikerült.

– Vagyis apám megnyomta a csengőt?

– Valószínűleg. Más nem nyomhatta meg.

– És mi volt a halál oka? – kérdezte Tengo.

– Azt én nem tudom megmondani. De úgy tűnt, nem szenvedett. Nagyon békés volt az arca. Hogy is mondjam, mint mikor ősz végén, pedig szélcsend van, lehullik egy falevél. Erre emlékeztetett. Bár lehet, hogy nem szabad így mondani.

– Dehogynem szabad – felelte Tengo. – Szerintem jól mondtad.

– Tengo, ide tudnál ma jönni?

– Azt hiszem, igen.

Bár órái az előkészítő iskolában hétfőn, vagyis ma kezdődnek újra, biztos meg tudják oldani valahogy, hiszen arról van szó, hogy meghalt az apja.

– Az első expresszel megyek. Tíz előtt ott leszek.

– Az nagyon jó lenne. Mert el kell intézni egy csomó hivatalos ügyet.

– Hivatalos ügyet – mondta Tengo. – Konkrétan van valami, amit magammal kell vinnem?

– Te vagy Kavana úr egyetlen rokona?

– Úgy tudom, igen.

– Akkor mindenesetre hozd magaddal a személyi pecsétedet. Arra esetleg szükség lehet. Megvan az igazolásod a pecsét regisztrálásáról?

– Azt hiszem, van róla másolatom.

– A biztonság kedvéért hozd el azt is! Szerintem másra különösebben nem lesz szükséged. Mert édesapád mindent elrendezett saját maga.

– Mindent elrendezett?

– Ühüm. Amíg eszméletén volt, mindenről pontosan, aprólékosan rendelkezett. A temetési költségekről is, arról is, hogy milyen ruhában tegyék a koporsóba, és hol helyezzék el a hamvait. Kiváló volt a szervezésben. Gyakorlatias, vagy hogy is mondjam.

– Igen, ilyen típus volt – felelte Tengo, ujjával a halántékát simogatva.

– Én reggel hétkor végzek, és hazamegyek aludni. De Tamura nővér meg Ómura nővér reggel jönnek dolgozni, mindent részletesen el fognak magyarázni.

Igen: Tamura nővér, a szemüveges, középkorú ápolónő, meg Ómura nővér, aki golyóstollat tűz a hajába.

– Mindent nagyon köszönök – mondta Tengo.

– Igazán nagyon szívesen – felelte Adacsi Kumi. Aztán, mint akinek most jutott eszébe, nagyon hivatalosan hozzátette: – Fogadd őszinte részvétem.

– Köszönöm – mondta Tengo.

*

Esély se volt rá, hogy vissza tudjon aludni, úgyhogy Tengo vizet forralt, csinált egy kávét és megitta. Ettől egy kicsit kitisztult a feje. Éhesnek érezte magát, úgyhogy a paradicsomból meg a sajtból, amit a hűtőben talált, összedobott egy szendvicset és megette. Mintha sötétben evett volna: azt ugyan érezte, hogy rág valamit, de az ízeket szinte egyáltalán nem. Aztán elővette a menetrendet, és megnézte, mikor indul expressz Tatejamába. Csak most két napja, szombaton délelőtt jött haza a Macskavárosból, erre föl megint vissza kell mennie. Bár most valószínűleg egy-két nap alatt végez.

Négy órakor megmosta az arcát a fürdőszobában, és megborotválkozott. Hajkefével megpróbálta valahogy lelapítani égnek meredő haját, de ahogy máskor se, persze most sem járt sikerrel. Mindegy. Délre biztos lelapul.

Tengót nem rázta meg különösebben apja halálhíre. Két hetet töltött az eszméletlen ember mellett. Neki úgy tűnt, apja már elfogadta a tényt, hogy a halál felé tart. Furcsán hangzik, de olyan volt, mint aki maga csapta le a kapcsolót és lépett át az eszméletlenségbe, miután meghozta a döntést. Az orvosok nem tudták megállapítani, hogy mitől esett kómába. Tengo azonban tudta. Az apja úgy döntött, hogy meghal. Vagy pedig lemondott arról, hogy ennél többet éljen. Adacsi Kumi kifejezésével élve, „egy falevélként" leoltotta tudata világát, bezárta érzékelésének ajtaját, és várta az évszak fordulóját.

*

Csikura állomástól taxival ment, fél tízkor érkezett meg a tengerparti intézetbe. Ugyanolyan kellemes, kora téli nap volt, mint a megelőző napon, vasárnap. A langyos nap úgy sütötte a kert száradó gyepét, mintha el akarná ismerni érdemeit, a gyepen egy tarka macska napozott (Tengo korábban sose látta), és ráérősen, gondosan nyalogatta a farkát. Tamura nővér és Ómura nővér a bejáratnál várták. Mindketten halkan részvétüket nyilvánították. Tengo megköszönte.

Apjának holtteste egy kevéssé feltűnő kis szobában volt, az intézet egy kevéssé feltűnő szegletében. Tamura nővér vezette el oda Tengót. Apja egy ágyon feküdt, arccal fölfelé, le volt takarva egy fehér lepedővel. Ablaktalan, négyszögletes szoba volt, fehér falait még jobban kifehérítette a mennyezeti neonvilágítás. Volt benne egy derékmagasságig érő szekrény, a tetején egy vázában három szál fehér krizantém. Aznap reggel tehették oda őket. A falon kerek számlapú óra. Poros, régi óra, de a pontos időt mutatja. Mintha az lenne itt a szerepe, hogy tanúskodjon valamiről. Más bútor vagy díszítés nem volt a szobában. Bizonyára nagyon sok, idős korában elhunyt ember ment keresztül ugyanígy ezen a csupasz termen. Némán bejönnek, némán távoznak. A szobában hivatalos, de azért megfelelően ünnepélyes levegő uralkodott, mintha valami jelentősei kívánna közölni.

Apja arca szinte teljesen olyan volt, mint életében. Még égé szén közelről is nehéz volt érzékelni, hogy halott. Arca sem volt sápadt, az álla is, meg az orra alatti rész is furán sima volt, valaki nyilván odafigyelt, és megborotválta. Apja esetében pillanatnyijai; nem tűnik túlságosan nagynak az eszméletlen, mély alvás meg a halál közötti különbség. Csak annyi, hogy többé nem szükségesek a táplálását biztosító csövek meg az ürítéshez kellő katéterek. Ám, ha így hagyják, néhány nap múlva a test bomlani kezd. És akkor meglátszana az élet meg a halál közötti óriási különbség. De még mielőtt ez bekövetkezne, a testet természetesen elhamvasztják.

Megjelent az orvos, akivel Tengo korábban is beszélt néhány szór, először ő is kifejezte részvétét, majd beszámolt az apa halálának körülményeiről. Alaposan, az időt nem sajnálva magyarázott, de a lényeg röviden az volt, hogy „a halál oka ismeretlen”. Végezhettek akármennyi vizsgálatot, konkrét bajt nem találtak. Sőt, az eredmények azt mutatták, hogy Tengo apja egészséges. Csak demencia volt megállapítható nála. Ennek ellenére egyszer csak kómába esett (ennek oka máig ismeretlen), eszméletét soha nem is nyerte vissza, életfunkciói pedig apránként, de folyamatosan hanyatlani kezdtek. Aztán mikor ez a hanyatlás túllépett egy bizonyos határt, megnehezedett az életfunkciók fenntartása, és Tengo apja nem kerülhette el a halált. A magyarázat teljesen világosan érthető, de orvosi szempontból mégis elég sok probléma van vele. Méghozzá azért, mert nem lehet világosan megállapítani a halál okát. A végelgyengülés lehetne a legközelebbi meghatározás, de Tengo apja még csak a hatvanas évei közepén járt, túl fiatal volt ahhoz, hogy ezt rá lehessen fogni.

– Mint kezelőorvosának, nekem kell az édesapja halotti bizonyítványát kiállítanom – kezdte vonakodva az orvos. – Ha nincs ellene kifogása, a halál okaként azt szeretném feltüntetni, hogy „huzamos ideig fennálló kómás állapot miatt bekövetkezett szívelégtelenség”.

– De apám halálának oka valójában nem „huzamos ideig fennálló kómás állapot miatt bekövetkezett szívelégtelenség”, így érti? –

kérdezte Tengo.

Az orvos arcán úgy látszott, zavarban van:

– Nos, az édesapja szívével kapcsolatban az utolsó pillanatig nem találtunk semmi bajt.

– De más szervével kapcsolatban sem találtak semmi bajt, igaz?

– Erről van szó – felelte húzódozva az orvos.

– A dokumentumra azonban valami egyértelmű halálokot kell írnia?

– Így van.

– Ehhez én tényleg nem értek, de az biztos, hogy megállt a szíve, igaz?

– Természetesen. A szíve megállt.

– Ami egyfajta szervi elégtelenség, nem?

Az orvos eltöprengett ezen:

– Ha azt tekintjük normálisnak, hogy a szív működik, akkor ez valóban szervi elégtelenségnek nevezhető. Ahogy mondja.

– Akkor írja be azt, kérem! Hogy is volt? „Huzamos ideig fennálló kómás állapot miatt bekövetkezett szívelégtelenség.” Rendben van. Nincs kifogásom.

Úgy tűnt, az orvos megnyugodott. Azt mondta, fél óra, és elkészül a halotti bizonyítvány. Tengo megköszönte. Az orvos ezzel eltűnt, csak a szemüveges Tamura nővér maradt.

– Egyedül hagyjam egy kicsit az édesapjával? – kérdezte Tengótól. Ez kicsit hivatalosan hangzott: mintha a nővér azért kérdezné, mert előírás megkérdezni.

– Nem, nem szükséges. Köszönöm szépen – válaszolta Tengo. Hiába hagynák egyedül halott apjával, nem lenne különösebb megbeszélnivalójuk. Apja életében se nagyon volt. És a témák attól se szaporodtak meg hirtelen, hogy meghalt.

– Akkor egy másik helyen beszélnünk kellene a további teendőkről, amennyiben lehetséges – mondta a nővér.

Tengo mondta, hogy lehetséges.

Tamura nővér, mielőtt elhagyta a szobát, a holttest felé fordult, és egy pillanatra imára kulcsolta a kezét. Tengo követte a példáját. Az ember ösztönös tiszteletet érez a holtakkal szemben. Hiszen ők csak nemrégen teljesítették a meghalás személyes, félelmetesen nagy feladatát. Aztán a nővér és Tengo kimentek az ablaktalan, kicsi szobából, és átsétáltak az ebédlőbe. Ott egy lélek se volt. A kertre néző, hatalmas ablakokon csak úgy áradt be a ragyogó napfény. Tengo belépett a fénybe, és végre nyugodtan fel tudott sóhajtani. Itt már nem érződött a holtak jelenléte. Ez a világ az élőknek volt fenntartva. Legyen ez bármilyen bizonytalan és tökéletlen világ.

Tamura nővér meleg, pörkölt teafűből készült zöld teát töltött egy csészébe, és odanyújtotta Tengónak. Egy asztal két végén ültek, és egy darabig némán teáztak.

– Ma éjszakára megszáll valahol? – kérdezte a nővér.

– Igen, úgy tervezem. Bár még nem foglaltam szállást.

– Nem akar abban a szobában aludni, amelyikben eddig az édesapja volt? Most senki nem használja, magának meg nem kellene szállásra költenie. Persze ha nem bántja a gondolat.

– Nem, nem különösebben – felelte Tengo kicsit meglepetten. -- De szabad ilyet csinálni?

– Nem gond. Ha magát nem zavarja, itt senki nem törődik vele. Szólok majd, hogy készítsék elő az ágyat.

– És akkor… – kezdte Tengo –, nekem mi most a teendőm?

– Ha a kezelőorvostól megkapta a halotti bizonyítványt, menjen el a polgármesteri hivatalba, kérje ki a hamvasztási engedélyt, majd jelentse be, hogy édesapját törölni kell a családi anyakönyvi nyilvántartásból! Ezek a legfontosabbak. Aztán ott van még a nyugdíjával kapcsolatos ügyintézés, a számlatulajdonos nevének

átíratása az édesapja bankszámláján, meg egyebek, de ezekről beszéljen az ügyvéddel!

– Az ügyvéddel? – lepődött meg Tengo.

– Kavana úr, vagyis a maga édesapja egy ügyvédhez fordult a halála utáni teendőkkel kapcsolatban. Ne gondoljon semmi bonyolultra! Intézetünkben nagyon sok az idős beteg, sokan közülük nincsenek cselekvőképességük birtokában, így aztán, hogy ne merüljenek föl jogi problémák a hagyatéki eljárásoknál, szerződtünk egy helyi ügyvédi irodával, akik jogi tanácsokat nyújtanak. Kérésre a végrendeletet is megírják, tanúkat is biztosítanak hozzá, ilyesmik. Nem is kérnek sokat.

– Apám hagyott végrendeletet?

– Ezt az ügyvéddel beszélje meg! Ilyesmiről én nem adhatok felvilágosítást.

– Értem. Az ügyvéddel lehetséges lenne mostanában találkozni?

– Már szóltunk neki, hogy ma háromra jöjjön ide. Megfelel? Talán úgy néz ki, mintha sürgetnénk, de biztos magának is sok a dolga, úgyhogy saját hatáskörünkben értesítettük.

– Nagyon köszönöm!

Tengo hálás volt a nővér hatékonyságáért. Körülötte valamiért az összes, nála kicsit idősebb nő nagyon hatékony.

– De a lényeg, hogy előtte menjen el a hivatalba, töröltesse édesapját a családi anyakönyvi nyilvántartásból, és szerezze be a hamvasztási engedélyt! Ezek nélkül nem jutunk előre – mondta Tamura nővér.

– Hát, akkor bizony most el kell mennem Icsikavába. Mert apám szerintem oda van állandó lakosként regisztrálva. Akkor viszont biztos nem fogok háromra visszaérni.

A nővér a fejét rázta:

– Az édesapja, rögtön az után, hogy bevonult hozzánk, átjelentkezett Icsikava városból ide Csikurába. Azt mondta, így meg lehet majd spórolni a fáradságot, amikor elérkezett az idő.

– Mindenre felkészült – állapította meg ámulattal Tengo. Mintha elejétől fogva tudta volna, hogy itt fog meghalni.

– Valóban – mondta Tamura nővér. – Nem nagyon vannak, akik ennyire felkészülnek. Mindenki azt hiszi, hogy csak egy egész rövid ideig lesz itt. Pedig ugye… – kezdett bele, de aztán elharapta a szót, és csendesen összetette maga előtt a kezét, mintha a többit így akarná elmondani. – A lényeg, hogy magának nem kell Icsikaváig elmennie.

*

Tengót bevezették apja betegszobájába. Abba a szobába, ahol apja az utolsó néhány hónapot töltötte. A lepedőt lehúzták, a paplant és a párnát elvitték, az ágyon csak a csíkos matrac maradt. Az asztalon egyszerű lámpa állt, a szűkös beépített szekrényben öt üres vállfa lógott. A könyvespolcon egyetlen könyv sem volt, és minden személyes tárgyat eltávolítottak már a szobából. Bár Tengo egyáltalán nem is tudta felidézni, hogy miféle személyes tárgyak voltak itt. Letette a padlóra a táskáját, és körülpillantott.

A szobában még mindig volt egy kis gyógyszerszag. A beteg ember leheletének szagát is ki lehetett venni. Tengo kinyitotta az ablakot, hogy bejöjjön a friss levegő. A naptól kifakult függöny úgy lebegett a szélben, mint egy játszadozó kislány szoknyája. Tengónak erre hirtelen eszébe jutott, milyen csodálatos lenne, ha itt lenne Aomame, és csak szorítaná a kezét egyetlen szó nélkül.

*

Buszra szállt, elment a csikurai polgármesteri hivatalba, bemutatta a halotti bizonyítványt, és megkapta a hamvasztási engedélyt. Ha a halál időpontjától eltelt legalább huszonnégy óra, lehetséges a hamvasztás. Azt is kérelmezte, hogy apját elhalálozás okán töröljék a családi anyakönyvből. Az erről szóló igazolást is átvette. Az

ügyintézés egy kis időbe telt, de szinte kiábrándítóan egyszerű logikával működött. Önmagunkba nézni itt nem szükséges. Ugyanannyi, mint egy autó leselejtezését bejelenteni. A hivatalban kapott iratokat Tamura nővér később három-három példányban lemásolta az intézet fénymásolóján.

– Fél háromkor, mielőtt ideérne az ügyvéd, eljön a Zenkósa nevű temetkezési vállalat képviselője – tájékoztatta Tengót a nővér. – Adjon neki egy másolatot a hamvasztási engedélyről! Az összes többit el fogják intézni. Édesapja még életében beszélt velük, és mindenről döntött. A szükséges pénzösszeget is elkülönítette. Szóval magának tulajdonképpen semmi dolga. Már persze, ha nincs valami kifogása.

Tengo mondta, hogy nincs kifogása.

Az apja szinte semmit nem hagyott maga után. Régi ruhák, pár könyv, mindössze ennyi.

– Megtart valamit emlékbe? Bár csak olyasmik maradtak, mint egy ébresztőórás rádió, egy régi önfelhúzós karóra meg egy olvasószemüveg – mondta Tamura nővér.

Tengo azt mondta, hogy semmit nem kér, és mindent dobjanak ki, ahogy ők jónak látják.

*

Pontosan fél háromkor megjelent a temetkezési vállalat fekete öltönyös, halk léptű képviselője. Ötvenes évei elején járó, sovány férfi. Hosszú ujjai voltak, nagy szeme, orra mellett egy fekete, megszáradt szemölcs. A füle hegyéig mindenhol le volt barnulva, mint aki nagyon hosszú időt töltött a napon. Nem tudta, hogy vajon miért, de kövér temetkezési vállalkozót Tengo még soha életében nem látott. Ez az ember elmagyarázta neki a temetés nagyjábóli menetét. Udvariasan beszélt, és nagyon lassan. Mintha azt akarta volna jelezni, hogy a jelen helyzetben egyáltalán semmivel sem kell kapkodni.

– Édesapja úgy kívánta, hogy temetése a lehető legegyszerűbb legyen. Hogy egy célnak megfelelő, puritán koporsóba tegyék, és egyszerűen csak hamvasszák el. Úgy nyilatkozott, hogy egyáltalán nem akar sem koszorúkat, sem szertartást, nem akarja, hogy buddhista szútrákat olvassanak fel, és a halottaknak adott buddhista névre meg virágokra és beszédekre sem tartott igényt. Sírt sem akart. Azt mondta, hogy a hamvait helyezzük el a környék egy ilyen célú, közös intézményében. Ha tehát a kedves fiának nincs kifogása…

A temetkezési vállalat képviselője itt elhallgatott, és nagy fekete szemével esdeklően pillantott Tengóra.

– Ha apám így akarta, akkor nekem nincs kifogásom – mondta Tengo, egyenesen belenézve a kérdő szempárba.

A temetkezési vállalkozó bólintott, kicsit lesütötte a szemét:

– Nos, mára esik ugye a virrasztás, ezért az elhunytat egy éjszakára saját létesítményünkön belül fölravatalozzuk. Tehát most elszállítjuk a testet. Holnap délután egykor, egy közeli krematóriumban fog sor kerülni a hamvasztásra. Megfelel így?

– Semmi kifogásom.

– Ön ott kíván lenni a hamvasztáson?

– Ott kívánok lenni – mondta Tengo.

– Vannak, akik nem akarnak ott lenni, ez teljes mértékben az ön döntésén múlik.

– Ott kívánok lenni – mondta Tengo.

– Rendben van – felelte némileg megnyugodva a másik. – Nos, akkor elnézést kérek, hogy ilyesmivel terhelem ebben a pillanatban, de ez itt pontosan az az összeg, amit az édesapjának is mutattam. Ha jóvá tudná hagyni, kérem.

Azzal a temetési vállalkozó, bogárlábak módjára mozgatva hosszú ujjait, előhúzta az elszámolást egy dossziéból, és átnyújtotta Tengónak. Noha Tengo szinte semmit nem tudott arról, hogy mibe

kerül egy temetés, azt még ő is rögtön felfogta, hogy ez nagyon olcsón jön ki. Természetesen nem volt kifogása. Kölcsönkérte a vállalkozó golyóstollát, és aláírta a papírokat.

Valamivel három előtt megjelent az ügyvéd, és ott, Tengo jelenlétében elbeszélgettek egy kicsit a temetkezési vállalkozóval. Két szakértő között zajló, félmondatokból álló társalgás volt. Tengo a felét se értette annak, amit beszéltek. Úgy tűnt, régi ismerősök. Ez egy kisváros. Biztos mindenki ismer mindenkit.

A holttestek tárolására szolgáló szoba közvetlen közelében volt egy kevéssé feltűnő hátsó ajtó, a temetkezési vállalat kisfurgonja rögtön annál parkolt. Az autón a vezetőoldali kivételével az összes ablak feketére volt színezve, és a koromfekete karosszérián se feliratok, se jelzések nem voltak. A sovány temetési vállalkozó meg ősz hajú segédje, egyben sofőré ketten áttették Tengo apját egy gurulós ágyra, és eltolták az autóhoz. A kisfurgon speciálisan ki volt képezve, magasított plafonja volt, és egy sínen bele lehetett csúsztatni a gurulós ágy felső, hordágy részét. Aztán hivatalos hangot adva becsapódott a furgon hátsó, középen nyíló ajtaja, a temetkezési vállalkozó tisztelettudóan meghajolt Tengo felé, majd kigördült az autó. Tengo, az ügyvéd, Tamura és Ómura nővér négyese összeillesztett kézzel nézett a koromfekete Toyota tovatűnő hátsó ajtajának irányába.

*

Az ügyvéd meg Tengo az ebédlő sarkában ültek le beszélgetni. Az ügyvéd a negyvenes évei közepén járhatott, és éles ellentétben a temetkezési vállalkozóval, meglehetősen kövér volt. Az álla szinte már nem is látszott. A homlokán a téli időben is veríték gyöngyözött. Mi lehet vele nyáron! Szürke gyapjúöltönyéből molyirtó kellemetlen szaga dőlt. Homloka szűk volt, fölötte koromfekete, túlburjánzó hajjal. Elhízott testének és túlburjánzó hajának párosa sehogy se passzolt össze. Szemhéja nehéz volt és dagadt, a szeme szűk, de kedves fényt lehetett felfedezni a mélyén.

– Az édesapja rám bízta végrendeletét. A „végrendelet” szó alapján azonban ne gondoljon semmi bonyolultra! Ez nem olyan végrendelet, mint amilyen a krimikben szerepel – és az ügyvéd köhintett egyet. – Inkább egyszerű feljegyzésről van szó. Nos, akkor nagyjából elmondom, hogy mit tartalmaz. Édesapja a végrendeletében először is a temetésére vonatkozóan ad utasításokat. Ha jól tudom, a Zenkósa cég képviselője, aki az imént itt járt, már tájékoztatta ezekkel kapcsolatban.

– Igen, tájékoztatott. Egyszerű temetés lesz.

– Rendben van – mondta az ügyvéd. – Az édesapja így kívánta. Hogy mindent a lehető legegyszerűbben intézzünk el. A temetés költségei egy erre elkülönített összegből kerülnek ki fizetésre, orvosi kezelésének ára pedig abból a letétből, melyei egy összegben befizetett, amikor idekerült az intézetbe. Önnek, Tengo, semmilyen költséget nem kell állnia.

– Tehát senkinek nem tartozom pénzzel.

– Úgy van. Minden előre ki van fizetve. Továbbá, édesapja számláján, melyet a Csikurai Postahivatal vezetett, maradt pénz, azt a fia, vagyis ön örökli. A számlatulajdonos nevét át kell majd íratnunk. Ehhez szükség lesz arra a papírra, ami igazolja, hogy édesapját törölték a családi anyakönyvből, továbbá az önre vonatkozó anyakönyvi bejegyzés másolatára, és a személyi pecsétjének regisztrálását igazoló okmányra. Ezekkel el kell majd mennie közvetlenül a Csikurai Postahivatalba, és saját kezűleg kitöltenie a szükséges formanyomtatványokat. Azt hiszem, ennek elintézése időbe fog telni. Mint tudja, a japán bankok és a posta nagyon ragaszkodnak a formátumaik precíz kitöltéséhez.

Az ügyvéd nagy fehér zsebkendőt vett elő a zakója zsebéből, és letörölte homlokáról a verítéket.

– Örökösödési ügyekben mindössze ennyit kellett önnel közölnöm. Más örökség, mint a postai megtakarítás, nincs is: se életbiztosítás, se részvények, se ingatlan, se ékszerek, se műtárgyak, semmi.

Hogy is mondjam, az egész nagyon egyszerű, igen, problémamentes.

Tengo némán bólintott. Ez annyira jellemző az apjára. A gondolatra azonban, hogy majd átvegye bankszámlájának kivonatát, elborult a kedve. Olyan érzés volt, mintha egy halom nehéz, átnedvesedett pokrócot adtak volna a kezébe. Ha lehet, nem akarta volna elfogadni. Ezt azonban nem vezetheti elő ennek a kövér, túlburjánzó hajú, kedvesnek látszó ügyvédnek.

– Ezeken felül van egy boríték, melyet az édesapja rám bízott. Itt van nálam, szeretném is átadni.

A vastag, nagyméretű, barna boríték alaposan körbe volt tekerve ragasztószalaggal. Az ügyvéd egy fekete irattartó táskából vette elő, aztán letette az asztalra.

– Közvetlenül azután, hogy Kavana úr bekerült ide, találkoztunk és beszéltünk, akkor bízta rám. Akkor még, igen, tiszta volt a tudata. Néha előfordult persze, hogy összezavarodott, de a legtöbb tekintetben gond nélkül élte mindennapi életét. Azt kérte, hogy halála esetén ezt a borítékot adjam át törvényes örökösének.

– *Törvényes örökösének* – ismételte el Tengo kicsit meglepetten

– Igen, a törvényes örökösének. Konkrét nevet az édesapja nem említett. De törvényes örököseként gyakorlatilag csak ön merülhet föl, Tengo.

– Ezt én is így tudom.

– Akkor pedig ezt – mutatott az ügyvéd a borítékra az aszta lon – önnek kell átadnom. Aláírná, kérem, az átvételi elismer vényt?

Tengo aláírta a papírt. Az asztalon heverő barna, irodai boríték személytelenebbnek és hivatalosabbnak látszott, mint kel lett volna. Felirat se az elején, se hátulján nem volt.

– Lenne egy kérdésem – fordult Tengo az ügyvédhez. – El hangzott akkor apám szájából a nevem, vagyis a Kavana Tengo név, akár egyszer is? Vagy esetleg a „fiam” szó?

Mialatt ezen gondolkodott, az ügyvéd megint előhúzta zsebéből a zsebkendőt, és letörölgette homlokáról a verítéket. Aztán megrázta kicsit a fejét:

– Nem. Kavana úr mindig a *törvényes örökös* szót használta. Más kifejezés egyszer sem hangzott el a szájából. Furcsállottam is, ezért jegyeztem meg.

Tengo hallgatott. Az ügyvéd kicsit vigasztalóan mondta:

– De azzal, hogy törvényes örökösként egyedül ön merül föl, igen, azzal természetesen maga Kavana úr is tisztában volt. Egyszerűen csak nem hozta föl az ön nevét a társalgásban. Esetleg aggasztja valami?

– Nem, különösebben nem – felelte Tengo. – Apámnak voltak fura tulajdonságai.

Az ügyvéd megkönnyebbülten elmosolyodott, és bólintott egy kicsit. Aztán Tengo elé tette a családi anyakönyv frissen beszerzett másolatát:

– Elnézését kérem, de édesapja állapotára való tekintettel, hogy ne legyenek majd gondok a jogi eljárásban, bátorkodtam ellenőrizni a családi anyakönyvüket. A bejegyzés szerint ön Kavana úr egyetlen gyermeke. Édesanyja elhunyt, másfél évvel azután, hogy önnek életet adott. Édesapja nem nősült újra, egyedül nevelte föl önt. Édesapjának szülei, testvérei már mind meghaltak. Tengo, ön kétséget kizáróan Kavana úr egyetlen törvényes örököse.

*

Miután az ügyvéd fölállt, és részvétének kifejezése után távozott, Tengo egyedül ült ott, és az asztalon heverő irodai borítékot bámulta. Elhunyt apja, a vér szerinti, igazi apja, az anyja pedig *tényleg* halott. Az ügyvéd ezt állította. Ezek valószínűleg tények – legalábbis jogi értelemben. Tengo azonban úgy érezte, minél több tényre derül fény, annál messzebbre kerül az igazság.

Visszament apja szobájába, az asztalhoz ült, és megpróbálta feltépni a jó alaposan leragasztott barna borítékot. Lehet, hogy

ebben a borítékban valami titok kulcsa rejlik. De a ragasztást nem volt olyan könnyű föltépni. A szobában nem látott se ollót, se papírvágót, se más hasonló eszközt. A körmével, egyenként kellett letépdesnie a ragasztószalag darabjait. Mikor nagy nehezen kinyitotta végre a borítékot, abban néhány újabb borítékot talált, mindegyiket hasonlóan alaposan leragasztva. Jellemző az apjára.

Az egyik borítékban ötszázezer jen készpénz volt, pontosan ötven darab ropogós tízezer jenes bankóban, több réteg átlátszó papírba csavarva. Egy papírdarab is volt mellette: „Készpénz vészhelyzet esetére”. Egyértelműen az apja írása. Apró írásjegyek, egyetlen vonás sincs elnagyolva. Ha váratlan kiadások merülnének föl, használd ezt a pénzt: erről van szó. Vagyis az apja azt feltételezte, hogy törvényes örökösének nem lesz elegendő készpénze.

A legvastagabb borítékban temérdek régi újságkivágás és oklevél volt. Mindegyik Tengóval kapcsolatos. Általános iskolai matematikaversenyen elért győzelemért kapott oklevél, a helyi lapban megjelent újságcikk. Fénykép Tengóról, ahogy egy győzelmi serleg mellett áll. Olyan gyönyörű bizonyítvány, mint valami művészeti alkotás. Mindenből jeles. És egyéb ámulatra méltó feljegyzések, melyek tanúsítják, hogy milyen egy csodagyerek volt ő. Fénykép a felső tagozatos, dzsúdóruhát viselő Tengóról. Szélesen mosolyog, kezében a második helyezettnek járó zászló. Tengo mélységesen meglepődött a boríték tartalmán. Apja, miután otthagyta az NHK-t, és kiköltözött a cég biztosította lakásból, ahol addig élt, átment egy bérlakásba Icsikava városon belül, végül pedig ebben a csikurai intézetben kötött ki. Mivel egyedül éli és többször is költözködött, szinte nem maradtak utána tárgyak. Továbbá a viszony apa és fia között hosszú éveken át teljesen fagyos volt. Ennek ellenére az apja végig magával hurcolta Tengo „csodagyerek” voltának eme ragyogó emlékeit.

A következő borítékban az apa NHK-díjbeszedő korából származó, mindenféle emlékek voltak. Feljegyzés arról, hogy dicséretben részesítették kiemelkedő éves teljesítményéért. Néhány egyszerű dicsérő oklevél. Egy fénykép kollégákkal együtt, vállalati

kiránduláson készülhetett. Régi igazolvány. A nyugdíj- és egészségbiztosítási befizetéseinek igazolása. Néhány fizetési kimutatás, amiket ki tudja, miért tartott meg. A nyugdíjazásakor kapott jutalom folyósításáról szóló iratok… Ahhoz képest, hogy több mini harminc évig törte magát az NHK-nál, meglepően kevés emlék volt a borítékban. Azt lehet mondani, hogy szinte semmi ahhoz képest, ami az általános iskolás Tengo nagyszerű teljesítményeiről szólt. A társadalom szempontjából talán valóban szinte semmi nem volt az apja élete. Tengo számára azonban szó sem volt róla, hogy „szinte semmi” lett volna. Apja súlyos, sötét árnyékot hagyott a lelkén. A bankszámlakivonat mellé.

A borítékban semmi, de semmi nem volt, ami az apja NHK előtti életéről tanúskodott volna. Mintha akkor kezdődött volna el az élete, amikor az NHK díjbeszedője vált belőle.

A kicsi, vékony borítékban, melyet utoljára nyitott ki, egy fekete-fehér fénykép volt. Csak ennyi. Semmi más. Régi kép, és bár elszíneződve nincs, teljes felületére vékony hártya telepedett, mintha megszívta volna magát vízzel. A fényképen egy család. Apa, anya és egy kisbaba. A baba ránézésre valószínűleg még nincs egyéves. A kimonót viselő anya féltőn öleli magához a kicsit. A háttérben egy sintó szentély kapuja. Az öltözékekből ítélve a kép télen készülhetett. Lehet, hogy újévkor, hiszen egy szentélynél vannak. Az anya hunyorog, mintha szemébe sütne a nap, és mosolyog. A sötét színű, kissé túlméretezett felsőkabátot viselő apa szemei között két mély, függőleges ránc. Olyan arca van, mint aki aztán nem hisz el mindent olyannak, amilyennek látja. A kézben tartott kisbaba meg mintha kicsit tanácstalanul figyelné, hogy milyen tágas és hideg ez a világ.

Az a fiatal apa a képen, akárhogy is nézzük, Tengo apja. Az arca persze még nagyon fiatal, de már így is van rajta valami érett. Sovány, a szemei beesettek. Félreeső faluban élő, szegény parasztember arca. Nagyon önfejűnek és gyanakvónak látszik. Haja rövidre van igazítva, háta kicsit görbe. Ez nem lehet más, csak Tengo apja. Mely esetben a csecsemő valószínűleg Tengo, a

csecsemőt magához ölelő anya pedig Tengo anyja. Az anyja kicsit magasabb, mint az apja, és szép a tartása. Apja harmincas évei végén, anyja a húszas évei közepén járhat.

Tengo természetesen soha nem látta ezt a képet. Soha életében nem került a szeme elé semmi, amit családi fényképnek nevezhetnénk. Saját kicsi korából se látott fotókat. Apja azt mondta, hogy nehezen éltek, fényképezőgépre nem tellett, és olyan alkalom se volt, amikor direkt nekiálltak volna családi képeket csinálni. Tengo azt gondolta, biztos így lehetett. De ez hazugság volt. Készült fénykép, és meg is maradt! A kép szereplőinek ruhája nem olyan nagyon elegáns, de azért semmi szégyellnivaló sincs rajta. Nem úgy néznek ki, mint akik annyira szűkösen élnek, hogy egy fényképezőgépet se tudnak megengedni maguknak. A fénykép nem sokkal Tengo születése után készülhetett, vagyis 1954 és 1955 fordulóján. Megnézte a kép hátulját, de nem volt ráírva se a dátum, se a helyszín.

Tengo nagyon figyelmesen nézte annak a nőnek az arcát, aki úgy látszik, az anyja. A fényképen kicsi volt az arca, ráadásul elmosódott. Ha lenne nagyítója, biztos jobban ki tudná venni, de ilyesmi nincs most a keze ügyében. Azért így is meg tudta állapítani, hogy nagyjából hogy nézett ki az édesanyja. Tojásdad arc, apró orr, duzzadt ajak. Nem kimondott szépség, de bájos, kedvező benyomást hagyó vonások. Apja durva vonásaihoz képest mindenképpen kifinomultabb és intelligensebb a megjelenése. Tengo örült ennek. Anyja haja szépen fel volt tűzve, arcán olyan kifejezés, mintha zavarná a fény. De lehet, hogy csak a fényképezőgép lencséje előtt izgul. Mivel kimonót visel, azt nem lehet megállapítani, hogy az alakja milyen.

A fényképen látható kinézetük alapján kettejüket nehéz lett volna összeillő házaspárnak nevezni. Korkülönbség is van köz tűk. Tengo megpróbálta elképzelni, hogy ők ketten találkoztak valahol, férfiként és nőként vonzalmat éreztek egymás iránt, összeházasodtak, és lett egy kisfiúk, de nem jelent meg fejében a kép. Arról a fotóról egyáltalán nem lehetett ilyet érezni. Ha elvetjük annak lehetőségét,

hogy érzelmileg találtak egymásra, akkor valami más körülmény adódhatott, ami miatt összeházasodtak. Bár talán még annyi se volt ott, amit „körülménynek” nevezhetünk. Lehet, hogy az élet nem több, mint pusztán csak igazságtalan, esetenként végtelenül durva események láncolata.

Aztán Tengo megpróbálta megállapítani, hogy az ő éber álmában – avagy gyerekkori emlékei áradatában – megjelenő rejtélyes nő azonos-e az anyjával, akit a képen lát. Azonban rá kellett jönnie, hogy annak a nőnek az arcára ő egyáltalán nem emlékszik. A nő leveti a blúzát, letolja kombinéja pántját, és hagyja, hogy egy ismeretlen férfi szopogassa a mellbimbóit. Olyan mélyeket sóhajt, hogy az nyögésnek is beillik. Tengo csak ennyire emlékszik. Egy másik férfi szopogatja az ő édesanyjának a mellbimbóit. Valaki elvette tőle azt, ami csak az övé kellene hogy legyen. A csecsemő számára ez biztos iszonyatos fenyegetést jelentett. Így hát az arcokat nem figyelte meg.

Tengo visszatette a fényképet a borítékba, és elgondolkodott, hogy vajon mi lehet ennek a képnek a jelentősége. Apja haláláig gondosan őrizte. Ami azt jelenti, hogy nagyon fontos lehetett neki Tengo édesanyja. Mikor Tengo értelme nyiladozni kezdett, az édesanyja már halott volt. Az ügyvéd azt nyomozta ki, hogy Tengo elhunyt édesanyjának és az NHK díjbeszedőjeként dolgozó apjának egyetlen gyermeke volt. Az anyakönyv ezt a tényt rögzíti. A hivatalban tárolt dokumentum azt azonban már nem garantálja, hogy az a férfi egyben Tengo biológiai apja is.

– Nekem nincs fiam – az apja ezt mondta Tengónak, mielőtt mély kómába esett volna.

– Akkor én mégis ki vagyok? – kérdezte erre Tengo.

– Maga senki se – volt az apja csupasz, ellentmondást nem tűrő válasza.

Tengo ebből, a felelet hangzásából megbizonyosodott arról, hogy közte és e között az ember között nincs vérségi kapcsolat. És úgy érezte, súlyos béklyóból szabadult meg végre. Ahogy azonban telt-

múlt az idő, egyre kevésbé tudott biztos lenni abban, hogy amit apja mondott, az valóban az igazság.

Én senki sem vagyok, mondta ki még egyszer Tengo.

Aztán hirtelen rájött, hogy fiatal anyjának arca azon a régi fényképen mintha hasonlítana nálánál idősebb barátnőjének arcára. Jaszuda Kjóko, ez volt a nő neve. Tengo, hogy csillapítsa gondolatai áradását, ujjhegyeit egy időre homloka közepére szorította. Aztán megint elővette a fényképet a borítékból, és elnézegette. Apró orr, duzzadt ajak. Kicsit csapott áll. Más a frizurájuk, úgyhogy nem vette észre, de anyjának vonásai mintha tényleg emlékeztetnének Jaszuda Kjókóra. És ez vajon mit jelent?

És vajon miért akarta apja, hogy halála után ez a fénykép eljusson Tengóhoz? Életében egyetlen, de egyetlenegy információt se osztott meg Tengóval az anyjáról. Még azt is minden erejével eltitkolta, hogy létezik ez a családi kép. Ám a legvégén egy szó magyarázat nélkül Tengo kezére bízta ezt a homályos, régi fényképet. Miért? Hogy megmentse a fiát? Vagy azért, hogy még súlyosabban összezavarja?

Tengo egyet biztosan tudott: azt, hogy apjának egyáltalán nem állt szándékában elmagyaráznia, miről is van itt szó. Életében se állt szándékában, és halála után se. Nesze, itt egy fénykép! Ezt megkapod. *A többit találd ki magad, ahogy akarod!* Az apja valószínűleg ezt üzeni.

Tengo hanyatt vágta magát a csupasz matracon, és fölnézett a mennyezetre: fehérre festett furnérlemezek. Tükörsimák, sehol egy évgyűrű vagy egy göcsört, csupán néhány egyenes illesztés fut közöttük. Ugyanaz a kép, mint amit apja figyelt beesett szemgödre mélyéről élete utolsó hónapjaiban. Persze meglehet, hogy a szemei semmit sem néztek. Annyi azonban biztos, hogy ugyanerre a látványra függesztette tekintetét. Akár látható volt számára, akár nem.

Tengo lehunyta a szemét, és elképzelte, hogy amint ott hever, szépen lassan egyre közelebb kerül a halálhoz. Ám egy teljesen

egészséges harmincéves férfi számára a halál nagyon messzi tartomány volt, mellyel nem ér fel a képzelet. Tengo csendesen vette a levegőt, és figyelte, amint az alkony rajzolta árnyékok mozognak a falon. Semmin nem akarok gondolkodni, gondolta magában. Semmin nem gondolkodni nem jelentett különösebb nehézséget számára. Bele volt fáradva a dolgok aprólékos átgondolásába. Szeretett volna aludni egyet, de túl fáradt lehetett, és nem jött álom a szemére.

*

Hat óra előtt megjelent Ómura nővér, és szólt, hogy kész a vacsora. Tengónak egyáltalán nem volt étvágya. De ezt hiába is mondta, a nagy mellű, magas ápolónő nem tágított. Azt mondta, hogy nem baj, ha keveset, de tessék enni valamit. Már-már parancsnak hangzott. Mondani sem kell, hogy a nő profi volt az erőnlét fenntartására vonatkozó, világos utasítások osztásában. Tengo meg nem az a típus volt, aki ellen tud állni a világos utasításoknak – különösen nem, ha azok egy idősebb nőtől érkeznek.

Leballagtak az ebédlőbe, ahol ott találták Adacsi Kumit. Tamura nővért nem lehetett látni. Tengo a két nővérrel közös asztalnál vacsorázott. Evett egy kis salátát meg párolt zöldséget, hozzá meg miszolevest, benne kagylóval és zöldhagymával. Zárásnak forró, pörkölt teafűből készült zöld teát ivott.

– Mikor lesz a hamvasztás? – kérdezte Adacsi Kumi.

– Holnap délután egykor – felelte Tengo. – Ha megvolt, szerintem egyenesen visszamegyek Tokióba. Mert dolgoznom kell.

– Rajtad kívül ott lesz még valaki a hamvasztáson?

– Nem, szerintem senki. Elvileg csak én.

– Zavarna, ha én is elmennék? – kérdezte Adacsi Kumi.

– Apám hamvasztására? – lepődött meg Tengo.

– Igen. Az az igazság, hogy eléggé megkedveltem az édesapádat.

Tengo önkéntelenül leeresztette az evőpálcikáját, és Adacsi Kumira nézett. Tényleg az ő apjáról beszél ez a lány?

– Például mit kedveltél benne? – érdeklődött.

– Egyenes volt, soha nem beszélt többet, mint szükséges – felelte a lány. – Ebben hasonlított az én apámhoz, aki már nem él.

– Nahát – mondta Tengo.

– Apám halász volt. Nem volt ötvenéves, amikor meghalt.

– A tengeren halt meg?

– Nem. Tüdőrákja volt. Túl sokat dohányzott. Fogalmam sincs, miért, de minden halász láncdohányos. Mintha az egész testükből dőlne a füst.

Tengo ezen eltöprengett egy kicsit:

– Lehet, hogy apámnak is halásznak kellett volna lennie.

– Miért gondolod?

– Vajon miért? – gondolkodott el Tengo. – Hirtelen így éreztem. Hogy az talán jobb lett volna neki, mint díjbeszedőként dolgozni az NHK-nál.

– Lehet, hogy jobban el tudtad volna fogadni őt, ha halász?

– Legalábbis sok minden egyszerűbb lett volna, azt hiszem.

Tengo maga elé képzelte, hogy gyerekkorában iskolai szünnapokon kora reggeltől fogva együtt hajózik apjával. Erős szél a Csendes-óceánon, a hullámokból arcába fröccsenő vízcseppek. A dízelmotor monoton zúgása. A háló tömény szaga. Veszélyeket rejtő, kemény munka. Egy apró hiba is végzetes lehet. De azzal összehasonlítva, hogy valakit körberángatnak Icsikava városon, az NHK előfizetési díjai nyomában, ezek biztos magától értetődőbb, kiteljesedettebb napok lettek volna.

– Az NHK díjait beszedni nehéz munka volt, nem? – kérdezte Ómura nővér, párolt halat falatozva.

– Bizonyára – felelte Tengo. Legalábbis nem olyan munka, amivel ő elboldogult volna.

– Édesapád biztos jó volt benne – mondta Adacsi Kumi.

– Azt hiszem, nagyon jó volt benne – értett egyet Tengo.

– Megmutatta a dicsérő okleveleit – árulta el Adacsi Kumi.

– Jaj, ne! – tette le hirtelen Ómura nővér az evőpálcikáját. – Teljesen kiment a fejemből. Ajaj. Hogy felejthettem el eddig, mikor annyira fontos! Várna itt egy kicsit? Van valami, amit még ma mindenképpen oda kell adnom magának, Tengo!

Ómura nővér zsebkendőjével megtörölte a szája szélét, fölállt, és kisietett az ebédlőből, az asztalon hagyva félig elfogyasztott vacsoráját.

– Vajon mi lehet olyan fontos? – csóválta a fejét Adacsi Kumi.

Tengónak természetesen fogalma sem volt.

Míg várta, hogy Ómura nővér visszajöjjön, kötelességszerűen adagolta magába a salátát. Egyelőre nem túl sokan vacsoráztak a teremben. Egy asztalt három idős ember ült körbe. Egyikük sem szólt. Egy másik asztalnál fehér köpenyes, őszülő férfi ült, egyedül evett, és közben gondterhelt arccal olvasta a maga elé teregetett esti lapot.

Végül visszatért a sietős léptű Ómura nővér. Egy áruház papírzacskója volt a kezében. Szépen összehajtogatott ruhát veti elő belőle.

– Egy éve lehet, hogy Kavana úr rám bízta ezt. Akkor még a tudatánál volt – mondta a termetes ápolónő. – Azt mondta, szeretné, ha ebben tennék a koporsóba. Úgyhogy beadtam a tisztítóba, aztán elzártam, molyirtót is tettem mellé.

Eltéveszteni se lehetett: az NHK díjbeszedői egyenruhája volt. A nadrág gyönyörűen élére volt vasalva. Molyirtó orrfacsaró szaga érződött. Tengónak elállt a szava.

– Kavana úr azt mondta, szeretné, ha ebben hamvasztanák el – közölte Ómura nővér. Aztán szépen visszahajtogatta az egyenruhát a papírzacskóba. – Úgyhogy gyorsan oda is adom, Tengo. Holnap vigye el a temetkezési vállalkozóhoz, és szóljon, hogy ebbe öltöztessék!

– De nem lesz abból gond, ha ezt adják rá? Az egyenruha juttatásnak számít, és felmondáskor vissza kell adni – próbálkozott erőtlenül Tengo.

– Ugyan, nem kell vele törődni! – mondta Adacsi Kumi. – Ezt senki nem tudja meg, ha mi csukva tartjuk a szánkat. Abba meg az NHK se megy tönkre, hogy egy régi egyenruhával kevesebb van.

Ómura nővér egyetértett:

– Kavana úr több mint harminc évig mászkált reggeltől estig az NHK érdekében. Biztos nagyon rossz élményei is voltak, éppen elég nehéz lehetett neki, nyakában a normával meg miegyébbel. Ugyan ki törődik egy egyenruhával? Különben se valami rosszra akarjuk fölhasználni.

– Úgy van! Nekem is megvan még a középiskolai egyenruhám – mondta Adacsi Kumi.

– Azért az NHK díjbeszedői egyenruhája meg a középiskolai egyenruha két különböző dolog – szólt közbe Tengo, de senki se törődött vele.

– Ja, nekem is el van téve az iskolai egyenruhám – jegyezte meg Ómura nővér.

– És néha fölveszed a férjed kedvéért? Netán az egyen fehér térdzoknival? – incselkedett Adacsi Kumi.

– Nem is rossz gondolat – könyökölt az asztalra Ómura nővér komoly arccal. – Lehet, hogy beindítaná.

– Na de, a lényeg: – zárta le ezen a ponton Adacsi Kumi az iskolai egyenruha témáját –, Kavana úr egyértelműen azt kívánta, hogy az

NHK egyenruhájában hamvasszák el. Ennyit megtehetünk neki. Nem így van?

*

Tengo visszaballagott a szobájába, kezében az NHK-logós egyenruhát tartalmazó papírzacskóval. Adacsi Kumi elkísérte, és megvetette az ágyát. Friss, még keményítőszagú lepedő, friss pléd, friss huzat, friss párna. Mire ezzel mind fölszerelték, az ágy teljesen más ágynak nézett ki, mint amelyikben Tengo apja aludt. Tengónak ötletszerűen eszébe jutott Adacsi Kumi gazdag, dús szeméremszőrzete.

– A végén édesapád egyfolytában csak aludt – mondta a lány, míg kisimította a lepedő ráncait. – De szerintem nem volt teljesen eszméletlen.

– Miből gondolod? – kérdezte Tengo.

– Néha olyan volt, mintha üzenetet küldözgetne valakinek.

Tengo az ablaknál állt és kibámult, de erre megfordult és

Adacsi Kumira nézett:

– Üzenetet?

– Igen, sokszor kopogott az ágy keretén. Oldalt kilógatta a kezét, és kop-kop, kop-kop, úgy kopogott, mintha Morse-kódokat adna. Valahogy így.

Adacsi Kumi megmutatta: öklével könnyedén megkopogtatta az ágy fakeretét.

– Ez teljesen olyan, mintha valaki üzenetet küldene, nem?

– Szerintem nem üzenet volt.

– Hanem micsoda?

– Egy ajtón kopogtatott – mondta Tengo fakó hangon. – Egy lakás bejárati ajtaján.

– Most, hogy mondod, tényleg. Ajtókopogtatásnak is lehetett hallani – azzal Adacsi Kumi szigorúan hunyorított. – Vagyis ez azt jelenti, hogy Kavana úr eszméletlenül is járt az előfizetési díjak után?

– Lehet – felelte Tengo. – Valahol a fejében.

– Mint a katona, aki halálában sem engedte ki kezéből a trombitát – mondta Adacsi Kumi csodálattal.

Nem tudott mit válaszolni, úgyhogy Tengo hallgatott.

– Édesapád biztos nagyon szerette ezt a munkát! Az NHK előfizetési díjának begyűjtését.

– Szerintem nem az a lényeg, hogy szerette-e vagy se – mondta Tengo.

– Hanem micsoda?

– Az, hogy apám ebben volt a legjobb.

– Vagy úgy – mondta Adacsi Kumi, aztán elgondolkodott. – Lehet, hogy így érdemes élni.

– Lehet – mondta Tengo, a szélfogó fenyőligetre pillantva. – Lehet, hogy tényleg így van.

– És te miben vagy a legjobb? – kérdezte a lány.

– Nem tudom – nézett Tengo egyenesen Adacsi Kumi arcába.

– Tényleg fogalmam sincs.

22 | **USIKAVA**
Az a szempár inkább sajnálattal volt tele

Tengo vasárnap délután hat óra tizenöt perckor bukkant fel a bérház bejáratánál. Mikor kilépett az utcára, megállt, és körülnézett, mintha keresne valamit. Megjáratta a tekintetét jobbról balra, aztán balról jobbra. Fölpillantott az égre, aztán lenézett a lábához. Úgy tűnt azonban, semmi szokatlant nem lát. Sietős léptekkel el is indult. Usikava a függöny mögül figyelte.

Ezúttal nem követte. Tengónál nem volt csomag. Két hatalmas kezét él nélküli nadrágja zsebébe rejtette. Magas nyakú pulóverhez elnyűtt olívazöld kordbársony zakót visel, a haja összevissza áll. Zakója zsebében vastag zsebkiadású könyv van. Biztos enni indul valami közeli helyre. Hadd menjen, ahova akar!

Tengo hétfőn több előadást is tart. Usikava még korábban fölhívta az előkészítő iskolát, és meggyőződött erről. Igen, Kavana tanár úr órái a hét elejétől órarend szerint meg lesznek tartva, árulta el a recepciós hölgy. Kiváló. Tengo holnaptól végre visszatér normál napirendjéhez. Őt ismerve, ma este valószínűleg nem megy messzire.

Nyolc előtt Usikava fölvette kabátját, nyaka köré tekerte a sálját, fejébe csapta a kötött sapkát, és sietve elhagyta a lakást. Tengo még nem jött haza. Ha valóban itt a környéken eszik, akkor elég sokáig eltart neki. Szerencsétlen esetben előfordulhat, hogy a bejáratnál Usikava beleszalad a hazatérő Tengóba. Azonban még ennek kockázatát is vállalta, mert volt valami, amit még aznap este, méghozzá ebben az időpontban feltétlenül el kellett intéznie.

Próbálta felidézni az utat, befordult néhány sarkon, elment néhány emlékeztetőül megjegyzett pont mellett, és bár néha bizonytalankodott, azért csak odaért a kis parkba. Az előző este fújó erős északi szél teljesen elállt, decemberhez képest meleg este volt, de a parkban így sem voltak emberek. Miután még egyszer

körülnézett, és meggyőződött róla, hogy senki nem figyeli, Usikava felkapaszkodott a csúszda lépcsőjén. Leült a csúszda tetejére, a korlátnak dőlt, és fölnézett az égre. Az előző estivel nagyjából azonos helyen lebegtek fent a holdak. Ott a fényes, kétharmadát mutató hold. Közelében egyetlen felhőfoszlány sem látszik. Mellé pedig, mintha hozzá akarna bújni, felsorakozott a torz formájú, kicsi, zöld hold.

Szóval nem csak képzeltem, gondolta Usikava. Felsóhajtott, kicsit megcsóválta a fejét. Nem álom volt, és nem is érzékcsalódás. A két hold, a kicsi és a nagy, bizony valóban ott lebeg a csupasz gyertyánágak fölött. Úgy néznek ki, mintha tegnap estétől fogva mozdulatlanul várták volna, hogy Usikava visszatérjen a csúszda tetejére. Tudták. Tudták, hogy visszatér. A belőlük áradó csend, mintha összebeszéltek volna, telis-tele volt utalásokkal. És azt követelték Usikavától, hogy osztozzon a csendjükben. Erről senkinek sem beszélhetsz, üzenték. Ajkuk elé emelték finom hamuréteggel borított mutatóujjukat.

Usikava ott ültében mindenféle szögbe elhúzta arcizmait. A biztonság kedvéért megvizsgálta, hogy nem érez-e közben valami természetelleneset vagy szokatlant. Semmi természetelleneset nem érzett. Ez bizony, sajnos vagy szerencsére, a saját megszokott arca.

Usikava reálisan gondolkodó embernek tartotta magát. És *valóban* az is volt. Metafizikai spekulációk nem érdekelték. Ha valami valóban létezik, akkor azt muszáj valóságként elfogadni, akár érthető, akár nem, akár megmagyarázható logikusan, akár nem. Ez volt az ő alapelgondolása. Nem az elvek és a logika jönnek előbb, hogy ezekből szülessen a valóság, hanem először is adott a valóság, és később, ahhoz alkalmazkodva születnek meg az elvek és a logika. Usikava tehát abban állapodott meg magával, hogy muszáj tényként, egy az egyben elfogadnia: két hold lebeg az égen.

A többit ráér később, nyugodtan végiggondolni. Igyekezett fölösleges töprengésekbe nem belemerülni, csak önfeledten bámulta és vizsgálta a két holdat. A nagy sárgát és a kicsi, zöld, torz formájút. Próbálta szokni a látványt. *Ezt most szépen, egy az*

egyben elfogadjuk, mondogatta. Hogy ilyesmi hogyan fordulhat elő, arra nem volt magyarázata. De ez nem is olyan kérdés, amivel most sürgősen foglalkoznia kellene. A fő kérdés mindenképpen az, *hogy mit kezd ezzel a helyzettel.* És a kérdés megválaszolásához először is teljes valójában, logika keresése nélkül el kell fogadnia ezt a látványt. Előrelépni csak innen lehet.

*

Usikava úgy tizenöt percet tölthetett ott. A csúszda korlátjának dőlt, szinte nem is moccant, csak edzette magát a látványhoz. Mint egy búvár, aki szép lassan szoktatja magát a víznyomás változásához, Usikava fürdött a holdak fényében, és hagyta, hogy fényük a bőrébe szívódjon. Ösztönei azt súgták, ez fontos.

Aztán a torz fejű, apró termetű férfi fölállt, lemászott a csúszdáról, és nehezen leírható gondolatokba veszve visszagyalogolt a bérelt lakásba. Úgy érezte, a környezet kicsit máshogy néz ki, mint mikor idefelé tartott. A holdfény miatt van, gondolta. Az a holdfény szép apránként átrendezte a dolgokat. Ennek köszönhetően párszor majdnem rossz irányba fordult. Mielőtt belépett a bérházba, fölnézett a második emeletre, és látta, hogy Tengo lakásában még mindig nem ég a villany. A nagydarab, előkészítő iskolai tanár úr még nincs itthon. Úgy látszik, nem egyszerűen csak vacsorázni ugrott el ide a környékre. Talán találkozója van valakivel? Lehet, hogy Aomaméval. Vagy lehet, hogy Fukaerivel. Netán elszalasztottam egy nagy lehetőséget? Most azonban már nincs értelme ezen rágódni. Túl veszélyes lenne minden kiruccanásakor Tengo nyomába szegődni. Ha csak egyszer is meglát engem, oda minden erőfeszítésem.

Usikava visszatért a lakásba, levette kabátját, sálját és sapkáját. A konyhában kibontott egy marhahúskonzervet, a húst egy zsemlébe gyömöszölte, és állva befalta. Megivott egy se nem meleg, se nem hideg kávét. Azonban semminek nem volt íze. Azt érezte ugyan, hogy rág valamit, de az ízeket nem. Nem tudta eldönteni, hogy ennek oka az ennivalóban van-e, vagy saját ízérzékelésében. Bár meglehet, hogy ez is a holdak miatt van, melyek látványa beégett pupillája mélyére. Valahol megszólalt egy csengő, halkan

odahallatszott a dallam. Kis idő múltán másodszor is megszólalt. Usikava azonban nem nagyon törődött vele. Egy másik, távoli lakásnál szól, valószínűleg nem is ezen a szinten.

Miután befalta a szendvicset és bedöntötte a kávét, komótosan elszívott egy cigarettát, hogy fejét visszatérítse a valóságba. Újra tisztázta magával, hogy mit kell most tennie. Majd végül odament az ablakhoz, és letelepedett a fényképezőgép mellé. Bekapcsolta a hősugárzót, narancssárga fényében melengette két kezét. Vasárnap este kilenc körül járt. Ilyenkor szinte senki se tűnik fel a bérház bejáratánál. Usikava azonban tudni akarta, mikor ér haza Tengo.

Ekkor váratlanul fekete pehelykabátot viselő nő jelent meg a bejáratnál. Usikava még sose látta. Szürke sálja eltakarta a szája környékét. Fekete keretes szemüveg volt rajta, meg baseballsapka. Kimondottan úgy volt öltözve, mint aki kerülni akarja a feltűnést, és el akarja rejteni az arcát. Semmi nincs nála, és fürgén jár, nagyokat lépve. Usikava reflexből nyomta is a fényképezőgép gombját, és három felvételt készített. Meg kell tudnom, hova megy innen ez a nő, gondolta magában. De mire föltápászkodott volna, az már kint volt az utcán, és beleveszett az éjszakába. Usikava vágott egy grimaszt, és föladta. A nő olyan gyorsan járt, hogy úgyse érné utol, ha még most venné a cipőjét, és aztán eredne a nyomába.

Felidézte, hogy mit is látott az imént. A nő úgy százhetven centi magas lehetett. Szűk farmer és fehér edzőcipő volt rajta. Minden ruhája furán vadonatújnak tűnt. Húszas évei közepén járhat, vagy harminc körül. A haja a gallérja mögé volt tűrve, nem látszott, hogy mennyire hosszú. A pufi pehelykabát miatt az se derült ki, hogy milyen alakja van, de a lábaiból ítélve vékony lehet. Jó tartása és könnyű léptei arról árulkodtak, hogy fiatal és egészséges. Valószínűleg napi szinten sportol. Ezek a jellemzők egytől egyig egybevágtak azzal, amit Aomaméról hallott. Persze nem lehet biztos benne, hogy ő volt az. De az a nő ránézésre nagyon tartott attól, hogy valaki meglátja. Tele volt feszültséggel. Mint egy színésznő, aki attól fél, hogy nyomában a pletykalapok tudósítói. Normális esetben

azonban nehéz lenne elképzelni, hogy híres színésznők mászkálnának ennél a lepukkant kóendzsibeli bérháznál.

Tegyük fel egy pillanatra, hogy Aomame volt az!

Azért jött, hogy Tengóval találkozzon. Tengo azonban elment valahova. A lakásában még mindig sötét van. Aomame hozzá jött, de Tengo lakásából nem jött válasz, ezért föladta és hazament. Lehet, hogy az a két, távolról idehalló csöngetés tőle származott. Usikava azonban egyáltalán nem találta logikusnak a történetet. Aomamét üldözik, és egész biztos, hogy lehetőség szerint feltűnésmentesen él, a veszélyes helyzeteket kerülve. Ha találkozni akarna Tengóval, normál esetben először is fölhívná, és meggyőződne róla, hogy otthon van-e vagy se. Így fölösleges veszélynek se tenné ki magát.

Usikava a fényképezőgép előtt ülve töprengett, de egyetlen logikus feltételezés sem jutott eszébe. A nő eljárása – álöltözetnek nem igazán nevezhető álöltözetben elhagyja a rejtekhelyét, és eljön ebbe a bérházba – nem vágott egybe azzal, amit Aomame személyiségéről tudott. Az a nő körültekintőbb és óvatosabb ennél. Usikava összezavarodott.

Akárhogy is, holnap elugrom abba az üzletbe az állomásnál, és előhívatom az összes felgyűlt képet. Valahol rajtuk lesz ez a titokzatos nő is.

Este tíz utánig őrködött a fényképezőgép mellett, de miután a nő eltűnt, egyetlen ember sem lépte át a bejáratot, se ki, se be. Mint egy színpad, amit mindenki elhagyott egy alig látogatott előadás után, a bejárat néptelen volt és csendes. Mi történhetett Tengóval? – csóválta fejét Usikava. Amennyire ő tudta, Tengo ritkán szokott ilyen sokáig kimaradni. Ráadásul holnap kezdődnek az órái az előkészítő iskolában! Vagy esetleg hazaért, míg Usikava nem volt a lakásban, és korán ágyba bújt?

Kicsivel tíz után Usikava észrevette, hogy borzasztóan kimerült. Annyira álmos volt, hogy alig bírta nyitva tartani a szemét. Bagoly típus lévén, ez nagyon ritkán esett meg vele. Szükség esetén

általában akármeddig fönt tudott maradni. Ma este azonban olyan könyörtelenül rátört az álmosság, ahogy ősi szarkofág kőfedele csukódik le.

Lehet, hogy túl sokat néztem azt a két holdat, gondolta magában. Lehet, hogy túlságosan mélyre ivódott bőrömbe a sugaruk. A nagy és a kis hold látványa homályos emlékképként megmaradt a retináján. Sötét sziluettjük megbénította agyának lágy részeit. Ahogy méhecske bénít meg csípésével egy nagy hernyót, hogy testébe rakja tojásait. A méh kikelt lárvái aztán könnyen elérhető tápanyagforrásnak használják a hernyó mozgásképtelen testét, és élve felzabálják. Usikava elfintorodott, és elhessegette magától a baljós képet.

Á, mindegy, mondta magának. Nem kell becsületesen az idők végezetéig várni, hogy Tengo hazajöjjön. Mindegy, hogy hánykor ér haza, úgyis rögtön lefekszik aludni, ismerem én. És máshova úgyse térhet haza, mint ebbe a bérházba. Talán.

Usikava erőtlenül levette a nadrágját és a pulóverét, csak egy hosszú ujjú pólót meg egy hosszú alsónadrágot hagyott magán, és bebújt a hálózsákjába. Összegömbölyödött, és azonnal álomba merült. Rendkívül mélyen, szinte eszméletlenül aludt. Elalvóban úgy rémlett neki, mintha kopogtatnának az ajtón. Ám tudata akkorra már kezdte áthelyezni súlypontját egy másik világba, és Usikava nem tudta rendesen megkülönböztetni egymástól a dolgokat. Megpróbálta erőltetni, de csikorogva tiltakozott a teste. Így aztán a szemét se nyitotta ki, és annak a hangnak a jelentését se kutatta tovább, hanem ismét belemerült az álom mély ingoványába.

Tengo, aki a Komacu-féle találkozóról tartott hazafelé, harminc perccel azután ért haza, hogy Usikava mély álomba zuhant. Fogat mosott, vállfára akasztotta cigarettától bűzlő zakóját, pizsamát húzott, és már aludt is. Egészen addig, míg éjjel kettőkor meg nem szólalt a telefon, és tudomására nem hozták, hogy apja halott.

*

Usikava hétfőn reggel nyolc után ébredt, Tengo akkor már a Tatejama felé tartó expresszen ült és durmolt, az elmaradt alvást pótlandó. Usikava a fényképezőgép mellett ülve várta, hogy Tengo az előkészítő iskolába indulóban elhagyja a házat. Tengo persze nem jelent meg. Mikor az óra délután egyet mutatott, Usikava föladta. Egy közeli fülkéből fölhívta az előkészítőt, és megkérdezte, hogy Kavana tanár úr órái terv szerint meg lesznek-e ma tartva.

– Kavana tanár úr órái ma elmaradnak. Tegnap éjjel váratlanul haláleset történt a családjában – mondta a nő, aki fölvette a telefont. Usikava megköszönte, és letette a telefont.

Haláleset a családjában? Tengónak nincs más családja, csak az apja, aki az NHK díjbeszedője volt. Ez az apa valami távoli bentlakásos intézetben van. Tengo itt is hagyta Tokiót egy időre, hogy ápolhassa őt, és alig két napja jött vissza. Tehát meghalt az apja. Akkor viszont Tengónak megint el kell hagynia Tokiót. Biztos azalatt ment el, amíg én aludtam. De ugyan miért aludtam én ilyen hosszan és mélyen?

Egyszóval Tengo tökéletesen egyedül maradt, gondolta Usikava. Eleve magányos volt, most még magányosabb lett. Teljesen egymaga van. Édesanyját, mikor Tengo még nem volt kétéves, megfojtották egy Nagano megyei fürdőhelyen. A férfit, aki megölte, végül nem tudták elfogni. A nő eldobta férjét: felpakolta a kis Tengót, és meglépett azzal a fiatal férfival. „Meglépett”: mennyire avítt szó. Manapság már senki sem használja így. Ám nagyon jól leír egy bizonyos cselekvést. Hogy a férfi miért ölte meg Tengo anyját, azt nem tudni. Az sem biztos, hogy valóban ő tette. A nőt egy éjjel megfojtották a hálóruhája övével. Egy japán stílusú szálló szobájában történt. A férfi, akivel együtt jött, eltűnt. Akárhogy is nézzük, a pasas gyanús. Ennyi. Tengo apja, akit értesítettek, eljött Icsikavából, és magához vette kisfiát.

Lehet, hogy mindezt el kellett volna mondanom Kavana Tengónak. Természetesen joga van tudni az igazságot. Ő azonban úgy nyilatkozott, hogy egy magamfajta szájából nem akar az anyjáról

hallani. Úgyhogy nem is mondtam el neki. Mit lehet tenni? Ez nem az én problémám, hanem az övé.

A lényeg, hogy akár itt van Tengo, akár nincs, folytatnom kell a ház megfigyelését, mondogatta magának Usikava. Tegnap éjjel láttam egy titokzatos nőt, aki mintha Aomame lett volna. Arra nincs garancia, hogy maga Aomame volt az, de óriási rá az esély. Torz koponyám ezt mondja. És bár látványnak nem szép ez a koponya, megérzései olyan pontosak, mint a legújabb típusú radar. Ha az a nő Aomame volt, akkor hamarosan megint el kell jönnie Tengóhoz. Még nem tudja, hogy Tengo apja meghalt. Usikava ezt feltételezte. Tengót bizonyára az éjszaka folyamán értesítették, és ő korán reggel indult is. Úgy tűnik, valamilyen okból nem tudják telefonon tartani a kapcsolatot Aomaméval. Ami azt jelenti, hogy Aomame feltétlenül visszatér ide. Annak a nőnek fontos dolga van itt, ami miatt a veszélyt sem fél vállalni. És történjék bármi, Usikavának muszáj lesz kiderítenie, hogy Aomame hova megy innen. Erre a műveletre hiánytalanul elő kell készülnie.

Akkor talán arra a titokra is fény derül, hogy miért van ebben a világban két hold. Usikava nagyon szeretett volna belelátni ennek hátterébe. De ez mindenképpen csak másodlagos jelentőségű kérdés. Az én dolgom elsősorban az, hogy felkutassam Aomame rejtekhelyét. Utána pedig az, hogy díszcsomagolásban átnyújtsam őt a rémes kettősnek. Amíg ez nem történt meg, muszáj végtelenül gyakorlatiasnak lennem, akár két hold van az égen, akár csak egyetlenegy. Mert ez az én erősségem, amitől én én vagyok.

*

Elment az állomás melletti fotóüzletbe, és átadott az alkalmazottnak öt tekercs harminchat kockás filmet. A kész képekkel bement egy közeli családi étterembe, és dátum szerinti sorrendben végignézte őket, míg csirkecurryjét kanalazta. A legtöbb fotón a lakók mostanra már ismerős arca volt. Mindössze három személy fényképeit figyelte érdeklődéssel: Fukaeriét, Tengoét és a tegnap esti, a ház belsejéből előbukkanó, titokzatos nőét.

Fukaeri tekintete kibillentette a nyugalmából. A kislány még a fényképen át is merőn bámulta Usikava arcát. Tévedés kizárva. A lány tudta, hogy Usikava *ott* van, és megfigyeli őt. Meg valószínűleg azt is, hogy titokban fényképeket készít róla. Az a tiszta szempár ezt üzente. Azok a szemek mindenen átláttak, és Usikava működését egyáltalán nem hagyták jóvá. Az az egyenes tekintet kíméletlenül a szíve mélyére szúrt. Neki pedig egyáltalán nem volt mentsége arra, amit ott művelt. Ugyanakkor azonban a lány nem ítélte el Usikavát, és nem nézte le. Az a szépséges szempár bizonyos értelemben megbocsátott neki. Illetve, nem is megbocsátott, javította ki magát Usikava. Az a szempár inkább az iránta érzett sajnálattal volt tele. Ismeri Usikava piszkos kis működését, és együttérzéséről biztosítja.

Pedig az egész csak egy pillanat volt. Azon a reggelen Fukaeri először egy darabig a villanyoszlop tetejét figyelte, aztán gyorsan elfordította a fejét, arra az ablakra pillantott, mely mögött Usikava rejtőzött, egyenesen belenézett az álcázott fényképezőgép lencséjébe, és mereven belebámult Usikava kereső mögötti szemébe. Aztán eltűnt onnét. Az idő megfagyott, az idő újra elindult. Az egész maximum három perc lehetett. És ebben a rövid időben a lány belelátott Usikava lelkének minden zugába, pontosan felmérte piszkosságát és alávalóságát, néma sajnálatát küldte felé, és eltűnt.

A lány szemébe nézve Usikava olyan éles fájdalmat érzett, mintha vastag tűt döftek volna a bordái közé. Borzalmasan elvetemült, csúf alaknak látta saját magát. De ezen nem segíthetünk, gondolta Usikava. Ugyanis én valóban *borzalmasan elvetemült, csúf alak* vagyok. A Fukaeri tekintetében megjelenő természetes, tiszta sajnálat árnyalata azonban mélyen felkavarta. Jobb lett volna, ha vádolják, lenézik, szidalmazzák és elítélik. Vagy ha alaposan helybenhagyják egy baseballütővel. Azt el tudná viselni. *Ezt* nem.

Tengo fotójával sokkal könnyebb volt bánni. A képen Tengo a bejáratnál állt, és persze ő is Usikava felé nézett. Figyelmesen vizslatja a környéket, ahogy Fukaeri is tette. Tengo szemében azonban semmit nem látni. Ártatlan és mit sem sejtő tekintete sem a

függöny mögé rejtett fényképezőgépre, sem a fényképezőgép mellett ülő Usikavára nem talál rá.

Usikava aztán a „titokzatos nő” fényképeit vette szemügyre. Három képe volt róla. Baseballsapka, fekete keretes szemüveg, orráig föl tekert szürke sál. Az arcvonásait nem lehet kivenni. Mindegyik kép sötét, a baseballsapka ellenzője ráadásul beárnyékolja az arcot. Azonban a nő a képeken pontosan olyan volt, amilyennek Usikava Aomamét elképzelte. Kezébe vette a három fotót, és mintha kártyalapokat vizsgálna, sorrendben újra és újra megnézte őket. És minél többet nézte a képeket, annál inkább meg volt győződve arról, hogy ez a nő Aomame, senki más.

Odahívta a pincérnőt, és megkérdezte, mi a mai desszert. Barackos pite, hangzott a felelet. Usikava kért egy pitét, meg repetát a kávéból.

> *Ha ez nem Aomame,* mondta magának Usikava, míg a pitére várt, *akkor én ezt az Aomame nevű nőt valószínűleg soha életemben nem látom meg.*

A barackos pite sokkal finomabb volt, mint várta. Ropogós tésztában zamatos barackok. A gyümölcs persze nyilván konzerv, de egy családi étteremlánctól nem rossz! Az utolsó morzsáig megette a süteményt, fölhajtotta a kávét, és elégedetten távozott. Beugrott egy szupermarketbe, bevásárolt három napra való élelmiszert, aztán mikor visszaért a lakásba, odaült a fényképezőgéphez.

Ahogy a bejáratot figyelte a függöny rései közül, és a falnak dőlt a napsütötte zugban, többször is elbóbiskolt. De nem aggódott emiatt. Valószínűleg semmi fontosról nem marad le, amíg alszik. Tengo az apja temetésére ment, tehát nincs Tokió bán, Fukaeri meg többet nem tér ide vissza. A lány tudja, hogy Usikava folytatja a megfigyelést. Hogy a „titokzatos nő” világos nappal jöjjön el, arra kicsi az esély. Óvatosan cselekszik. Csak sötétedés után lép akcióba.

*

A „titokzatos nő” azonban napnyugta után sem jelent meg. Csak a szokásos arcok mentek ki a szokásos délutáni bevásárlásra meg az esti sétára, és a munkából jövők érkeztek haza, nyúzottabb arccal, mint amilyennel elindultak. Usikava csak a tekintetével követte őket, fényképeket nem csinált. Több fotót nem szükséges róluk készíteni. Érdeklődése mostanra három személyre korlátozódott. Rajtuk kívül mindenki más csak névtelen járókelő. De hogy fölösleges idejét elüsse, Usikava fennhangon beszéli hozzájuk, a saját maga kitalálta beceneveken szólítva őket:

– Mao úr (a férfi haja Mao Ce-tungéra emlékeztetett), nagyon elfáradhatott a munkában!

– Hosszúfül úr, szép meleg napunk van ma, biztos jólesett a séta!

– Nincs-Neki-Álla asszony, megint bevásárolunk? Na és mi lesz a vacsora?

Usikava tizenegyig folytatta a bejárat megfigyelését. Aztán ásított egy hatalmast, és befejezettnek nyilvánította aznapi ténykedését. Műanyag palackos zöld teát ivott, evett pár kekszet, elszívott egy cigarettát. Mikor a mosdóban a fogát mosta, jól kinyújtotta a nyelvét, és megnézte a tükörben. Ugyanis rég nem vette szemügyre. A nyelvére vastag, moszatra emlékeztető réteg nőtt. Világoszöld színű, mint a valódi moszat. A fényben alaposan megvizsgálta ezt a moszatot. Undorító egy képződmény volt! Szilárdan rákötött a nyelve teljes felületére, nem úgy nézett ki, mintha el lehetne távolítani. Ha ez így marad, a végén én leszek a Moszat-ember, gondolta Usikava. A nyelvem csak a kezdet, végül a testemen mindenfelé zöld színű moszat nő majd. Mint egy mocsárban tanyázó teknős páncélján. Pusztán a gondolattól elborult a kedve.

Egy sóhaj kíséretében hangtalan hangot adott ki, többé nem gondolt a nyelvére, és leoltotta a mosdó világítását. A sötétben nehézkesen levetkőzött, és bebújt a hálózsákjába. Felhúzta a cipzárt, és összegömbölyödött, mint egy bogár.

*

Koromsötét volt, amikor felébredt. Elfordította a fejét, de az óra nem volt ott, ahol lennie kellett volna. Usikava egy pillanatra összezavarodott. Hogy a sötétben is meg tudja nézni az időt, elalvás előtt mindig feltétlenül meggyőződik arról, hogy merre van az óra. Ez hosszú évek alatt rögzült szokása. Miért nincs ott az óra? Az ablak függönyének résein beszűrődött egy kis világosság, de az csupán a szoba egy apró kis sarkát világította meg. Mindent körbevett az éjszaka sötétje.

Usikava rádöbbent, hogy csak úgy vágtázik a szíve: keményen dolgozik, hogy egész testébe eljuttassa a kiválasztódó adrenalint. Orrlyukai kitágultak, zihálva szedte a levegőt. Mintha egy felkavaró és valószerű álomra riadt volna fel.

De nem álmodott. A *valóságban* történik valami. A fejénél áll valaki. Usikava érzi a jelenlétét. A sötétségben egy még sötétebb árny rajzolódik ki, és lenéz rá. Usikava gerince megdermedt. A másodperc töredéke alatt újrarendezte tudatát, és ösztönösen megpróbálta lehúzni hálózsákja cipzárját.

Az a valaki egy szempillantás alatt Usikava nyaka köré fonta a karját. Neki arra se maradt ideje, hogy röviden felkiáltson. Edzett, erős férfi izmait érezte a nyakán. A férfi karja fölösleges mozdulatok nélkül, de könyörtelenül szorította satuba a nyakát. Az alak egy szót sem szólt. A lélegzetét se lehetett hallani. Usikava forgolódott és küszködött a hálózsákban. Mindkét kezével tépte a zsák belső, nejlonborítását, közben rugdalt is. Kiáltani is akart volna. Bár annak semmi haszna nem lenne. Támadója, miután stabilan elhelyezkedett a tatamin, meg se rezdült, csak karizmaiba préselt fokozatosan egyre több erőt. Hatékony, gazdaságos mozdulat. Vele párhuzamosan Usikava légcsövére mind nagyobb nyomás nehezedett, és neki mindjobban fogyott a levegője.

Ebben a reménytelen helyzetben Usikava fején az a kérdés suhant át, hogy vajon mi módon juthatott be ez a férfi a lakásba? A kulcsot ráfordította. A láncot is ráakasztotta. Az ablakokat is jól bezárta. Akkor hogy tudott bejönni? Ha a zárat piszkálja, az mindenképpen zajjal jár, amire én egész biztosan felébredtem volna.

Ez egy profi, gondolta Usikava. Ha szükséges, habozás nélkül képes embert ölni. Erre is kiképezték. Talán az Előfutár küldte? Akkor végül úgy döntöttek, hogy elintéznek engem? Arra jutottak, hogy hasznavehetetlen, zavaró elem vagyok? Mert ha igen, akkor rossz döntést hoztak. Ugyanis egy lépésre vagyok attól, hogy elkapjam Aomamét. Usikava el akarta volna mondani ezt a férfinak. Hogy először hallgasson meg, legyen szíves! De nem jött ki hang a torkán. Annyi levegője se volt már, ami megrezegtette volna a hangszálait, a nyelve pedig kőkeményen meredt a torka bejáratánál.

Egyáltalán nem kapott levegőt. A tüdeje kétségbeesetten keresett egy kis friss oxigént, de sehol nem talált. Érezte, amit elválik egymástól a teste és a tudata. Teste továbbra is küszködött a hálózsákban, tudata azonban beleszívódott egy nyúlós, nehéz levegőrétegbe. Egyre kevésbé érezte a kezét és a lábát. *Miért,* kérdezte egyre távolodó tudata. Miért kell ezen az ócska helyen, ilyen ócska halállal halnom? Választ persze nem kapott. A mennyezetről végül határtalan sötétség ereszkedett le, és mindent beburkolt.

*

Mikor visszanyerte az eszméletét, már nem volt a hálózsákban. Se a kezét, se a lábát nem érezte. Mindössze annyit érzékelt, hogy be van kötve a szeme, és arca a tatamihoz ér. Már nem fojtogatják. Tüdeje olyan zajosan szívta be a friss levegőt, mint valami fújtató. Hideg téli levegő. Az oxigénből vér készült, szíve a maximális sebességgel küldte a vörös, meleg folyadékot egész a sejtjeiig. Usikava időnként erősen felköhögött, és csakis a lélegzésre összpontosított. Egy idő múlva, apránként ugyan, de elkezdte érezni kezét-lábát. Fülében visszhangzottak határozott szívdobbanásai. Még élek, gondolta Usikava a sötétben.

Hasra volt fektetve a tatamin. Két kezét valami puha anyagdarabbal a háta mögé kötözték. A bokája is össze volt kötve. Nem túl szoros, de gyakorlottságot sejtető, hatásos kötések. Azonkívül, hogy oldalra tud gurulni, nem bír mozdulni. Csodálkozott, hogy még mindig él és lélegzik. Szóval az nem a halál volt. Nagyon

közel került hozzá, de az még nem maga a halál volt. Torka két oldalán két csomóban éles fájdalom maradt. Az előbb bevizelt, a húgy az alsónadrágjába szívódott, és kezdett kihűlni. De ezek egyáltalán nem voltak kellemetlen érzések. Sőt, üdvözlendő érzések voltak! A fájdalom és a hideg azt jelzik, hogy még életben van.

– Meghalni nem olyan egyszerű – szólalt meg egy férfihang. Mintha olvasott volna Usikava gondolataiban.

23 | **AOMAME**
Kétséget kizáróan ott volt a fény

Elmúlt éjfél, vasárnap helyett már hétfő volt, de az álom csak nem akarta meglátogatni.

Aomame fürdés után pizsamát vett, ágyba bújt, leoltotta a villanyt. Ha sokáig fönn maradna, azzal se jutna előbbre. Az ügyet egyelőre Tamarura bízta. Jobb, ha most alszik egyet, és majd holnap reggel, friss fejjel gondol végig mindent, amit akar. Tudata azonban tökéletesen éber volt, a teste aktivitást kívánt. Esélyt se látott rá, hogy el tudjon aludni.

*

Föladta, kibújt az ágyból, köntöst vett a pizsamája fölé. Vizet forralt, készített egy gyógyteát, és apránként eliszogatta az ebédlőasztalnál. Valami gondolat bukkant fel a fejében, de nem tudta kivenni, hogy miféle. Alakra vaskos és tömör gondolat volt, mint távolban látszó esőfelhők. Aomame tudja, milyen az alakja, mégsem látja a körvonalait. Úgy tűnik, a kettő *el van csúszva.* Bögréjével a kezében odament az ablakhoz, a függöny résein át lenézett a kis parkra a játszótérrel.

A parkban természetesen senki sincs. Éjjel egy múlt, a homokozó is, a hinta is, a csúszda is, mind elhagyatott. Végtelenül csendes este. Elállt a szél, egy felhő sincs. A két hold, a nagy meg a kicsi egymás mellett lebeg a fagyos faágak fölött. Ahhoz képest, amikor utoljára látta őket, helyet változtattak a Föld forgásának megfelelően, de azért még beleestek a látóterébe.

Aomame, amint ott álldogált, felidézte a lepukkant régi bérházat, amibe Bucifej bement, meg a névtáblát a ház 303-as la kásának ajtaján. A fehér kártyára a Kavana név volt nyomtatva. Nem új kártya volt: szélei felpöndörödtek és meggyűrődtek, néhol pára hagyta

foltokat is föl lehetett fedezni rajta. Azt a kártyát elég régen a névtáblatartóba tűzhették.

Hogy a lakásban Kavana Tengo lakik-e, vagy egy másik, Kavana családnevű személy, azt Tamaru majd kideríti. Nem is túl sokára, talán már holnap jelentkezni fog az ügyben. Nem szokta az időt vesztegetni. És akkor fény derül az igazságra. És a körülményektől függően hamarosan talán találkozhatok Tengóval. Ez az eshetőség elakasztja Aomame lélegzetét. Olyan, mintha rohamosan ritkulna körülötte a levegő.

Persze lehet, hogy nem minden alakul majd olyan könnyen. Mert akkor is, ha a 303-as lakásban Kavana Tengo lakik, abban a bérházban ott rejtőzik a bajt hozó Bucifej. És titokban forral valamit: hogy mit, azt nem lehet tudni, de biztos semmi jót. Ügyesen szövi a terveit, konokul követ engem meg Tengót, és meg akarja akadályozni, hogy újra találkozzunk.

De aggodalomra nincs ok, nyugtatgatja magát Aomame. Tamaruban meg lehet bízni. Felkészültebb, tehetségesebb és tapasztaltabb bárkinél, akit ismerek. Ha rá van bízva, bizonyosan elbánik Bucifejjel. Mert Bucifej nemcsak számomra, hanem számára is zavaró elem, kiiktatandó veszélyes tényező.

De mi lesz, ha Tamaru valamilyen okból (bár nem tudom, hogy az miféle ok lehetne) úgy ítéli meg, hogy az én találkozásom Tengóval nemkívánatos következményekhez vezethet? Mert ha így ítéli meg, akkor határozottan a találkozásunk útjába fog állni. Mi Tamaruval kölcsönösen kedveljük egymást. Ez való igaz. Ő azonban ettől még minden helyzetben a Madame hasznát és biztonságát tekinti a legfőbb prioritásnak. Hiszen tulajdonképpen ez a munkája. Egyáltalán nem kizárólag Aomame érdekében cselekszik.

Elbizonytalanodott a gondolatra. Nem tudhatja, hogy Tamaru prioritási listáján hova esik „Tengo és Aomame találkozása és összekerülése”. Lehet, hogy végzetes tévedés volt mindent elmondani neki Kavana Tengóról. Lehet, hogy a mi dolgunkat Tengóval elejétől a végéig saját erőből kellett volna megoldanom?

Most azonban már semmit nem tudok visszacsinálni. Akárhogy lesz is, most már mindent elmondtam Tamarunak. Abban a pillanatban muszáj volt így tennem. Bucifej bizonyára arra vár, hogy feltűnjek előtte, egyedül odasétálnom öngyilkos vállalkozás lenne. És az idő egyre csak múlik. Várakozó álláspontra helyezkedni, még egy kicsit figyelni az eseményeket: ez nem fért bele. A rendelkezésemre álló legjobb lehetőség akkor az volt, hogy mindent elmondok Tamarunak, és a kezére bízom az ügyet.

Aomame úgy döntött, nem gondolkodik többet Tengóról. Ahogy egyre töpreng, gondolatainak fonalai menthetetlenül, csúnyán összegabalyodnak. Hagyjuk a gondolkodást! Hagyjuk a holdnézést is! A holdfény csendben összezavarja a szívét. Megváltoztatja a víz szintjét az öblökben, fölkavarja az erdők életét. Aomame megitta az utolsó korty teát, eljött az ablaktól, elöblítette a bögrét a mosogatónál. Szívesen megivott volna egy kis konyakot, de a terhesség alatt nem szabad alkoholt innia.

A kanapéra telepedett, felkapcsolta maga mellett a kis olvasólámpát, és elkezdte újraolvasni a *Légből szőtt gubó*t. Már eddig is vagy tízszer elolvasta. Nem túl hosszú, úgyhogy szinte teljesen megjegyezte a szövegét. De még egyszer, figyelmesen újra akarta olvasni. Aludni úgyse tud. És lehet, hogy van benne valami, ami elkerülte a figyelmét.

A *Légből szőtt gubó* tulajdonképpen rejtjeles üzenetek gyűjteménye. Fukada Eriko valószínűleg azért mesélte el a történetet, mert valamiféle üzenetet akart általa közvetíteni. Tengo mesterien átformálta a szöveget, hatásosan újraépítette a történetet. Ők ketten egy csapatot alkottak, és egy rengeteg olvasót vonzó regényt hoztak létre. A Vezér azt mondta, hogy „Egyikük természete jól kiegészíti a másikét. Egymást kiegészítve, erejüket egyesítve sikerült elvégezniük egy munkát.” És ha hiszünk a Vezérnek, azáltal, hogy a *Légből szőtt gubó* bestseller lett, továbbá hogy kinyilvánításra került benne valamilyen titok, a *little people* elvesztette energiáját, és megszűntek beszélni a „hangok”. Ennek következtében kiszáradt a kút, és elapadt a folyam. Ilyen óriási hatást fejtett ki a könyv.

Aomame a regény minden egyes sorára nagyon odafigyelt.

*

Mikor a falióra fél hármat mutatott, Aomame már a regény kétharmadánál járt. Akkor becsukta a könyvet, és megpróbálta szavakba önteni azt, amit határozottan érzett. Abban a pillanatban, ha kinyilatkoztatásnak nem is nevezhetnénk, azért egy meggyőződéshez közeli gondolat született meg benne.

ENGEM NEM CSAK ÚGY VÉLETLENÜL TRANSZPORTÁLTAK EBBE A VILÁGBA.

Ezt állította a gondolat.

AZÉRT VAGYOK ITT, MERT ITT KELL LENNEM.

Eddig azt gondoltam, én valami külső akarat működése folytán kerültem az 1Q84-es év világába. Hogy valamilyen okból átállították a váltót, így a vonat, amin utaztam, letért a fővágányról, és belefutott ebbe az új, furcsa világba. És hogy egyszer csak azt vettem észre, *itt* vagyok. Ebben a világban, ahol két hold lebeg az égen, és apró emberek járnak-kelnek. Ebben, ahol bejárat van, de kijárat nincsen.

Halála előtt a Vezér így magyarázta el. A „vonat” maga a Tengo írta történet volt, és én kitéphetetlenül benne voltam annak a történetnek a világában. Éppen ezért vagyok most *itt.* Mindenképpen passzív létezőként. Úgy is mondhatjuk, hogy sűrű ködben tévelygő, tudatlan mellékszereplőként.

De nem egészen így van, gondolta Aomame. NEM EGÉSZEN ÍGY VAN.

Nem puszta passzív létező vagyok, akit valaki másnak az akaratából, szándéka ellenére transzportáltak ide. Részben nyilván ez is igaz. Ugyanakkor azonban magam is azt választottam, hogy itt legyek.

HOGY ITT VAGYOK, AZ SAJÁT SZABAD DÖNTÉSEM IS.

Aomame biztos volt ebben.

Ittlétem oka világos. És csak egyetlen oka van. Hogy esélyem van találkozni és összekerülni Tengóval. Ez az oka annak, hogy ebben a világban létezem. Illetve, ha fordítva nézzük: ez az egyetlen oka annak, hogy ez a világ létezik bennem. Ez olyan, örökké ismétlődő paradoxon lehet, mint egymás felé fordított, örökké egymást mutató tükröké: benne vagyok ebben a világban, és bennem van ez a világ.

Aomame természetesen nem tudhatta, hogy miről szól a regény, amit Tengo éppen ír. A világában biztos két hold van az égen. Apró emberek járnak-kelnek. Mindössze ennyit tudott elképzelni. Ennek ellenére, miközben az Tengo története, *az én történetem is.* Aomame ezt biztosan tudta.

Akkor tudta meg, amikor újraolvasta a részt, amelyikben a főszereplő kislány éjszakánként légből szőtt gubót készít a kunyhóban, az apró emberek társaságában. Amint szemével követte a részletes és pezsgő leírást, áradó meleget érzett a hasa mélyén. Olvadó, fura mélységgel bíró melegséget. Egy kicsi, ámde szilárd maggal bíró hőforrást. Hogy mi az a hőforrás, és mit jelent a melegség, azon el se kell gondolkodnia. A *kicsike.* Felfogta a jelenetet, mely azt írja le, hogy a főszereplő és az apró emberek együtt szövik a gubót, és hőt ad ki magából.

Aomame leeresztette maga mellé a könyvet az asztalra, kigombolta pizsamafelsőjét, és a hasára tette a kezét. Tenyerén érezte a keletkező hőt. Egy ponton mintha halvány narancssárga fényt is látna. Leoltotta az olvasólámpát, és a hálószoba sötétjében hunyorogva koncentrált arra a pontra. Olyan halvány derengés volt, hogy alig tudta kivenni. De kétséget kizáróan ott volt a fény. Nem vagyok magányos, gondolta Aomame. Össze vagyunk kapcsolva. Bizonyára azáltal, hogy egyszerre vagyunk részei ugyanannak a történetnek.

És ha az a történet nemcsak Tengóé, hanem az enyém is, bizonyára én is tudom írni. Aomame így gondolta. Képes vagyok akár hozzáírni, akár átírni benne valamit. És ami a legfontosabb: saját akaratom szerint határozhatom meg a végkifejletet. Nem igaz?

Elgondolkodott ezen a lehetőségen.

De vajon hogy lehet az ilyesmit kivitelezni?

A módszert még nem ismeri. Csak azt tudja, hogy *biztos megvan ez a lehetőség.* Mindez jelenleg nem több, mint konkrétumokat nélkülöző forgatókönyv. Ajkát szorosan összepréselve töpreng a hallgatag sötétségben. Ez nagyon fontos. Alaposan végig kell gondolnia.

Mi ketten egy csapat vagyunk. Ahogy Tengo és Fukada Eriko ütős csapatot alkottak a *Légből szőtt gubó* írásakor, úgy alkotunk mi Tengóval egy csapatot erre az új történetre vonatkozóan. Kettőnk akarata – vagy az akaratot tápláló áramlat – összeolvadt, hogy létrehozza és előrevigye ezt a szerteágazó történetet. Mindez bizonyára valahol a láthatatlan mélyben zajlik. Ezért lehetünk eggyé összekapcsolva akkor is, ha nem találkozunk. Mi hozzuk létre a történetet, minket meg a történet mozgat. Erről lehet szó.

De fölmerül itt egy kérdés. Egy nagyon fontos kérdés.

Vajon mi lehet *ennek a kicsikének* a jelentősége a történetben, amit *mi ketten* írunk? Mi lesz vajon a szerepe?

A *kicsike* nagyon erősen reagált arra a jelenetre, amelyikben az apró emberek és Fukaeri együtt szövik a gubót a kunyhóban. A méhemből enyhe, de érzékelhető hővel rendelkező, halvány, narancssárga fény árad. Mint a légből szőtt gubóból. Ez talán azt jelentené, hogy a méhem egy légből szőtt gubó szerepét látja el? Én lennék a maza, a *kicsike* pedig az én dótám? Talán a *little people* akarata áll annak hátterében, hogy szex nélkül megfogantam Tengo gyerekével? Talán ügyesen elrabolták a méhemet, és légből szőtt gubó gyanánt használják? Talán eszközként használnak arra, hogy egy új dótát szerezzenek tőlem?

Nem, nem erről van szó. Ebben teljesen biztos volt. *Ez lehetetlen.*

A *little people* elvesztette energiáját. A Vezér ezt mondta. Hogy a *Légből szőtt gubó* kikerült a világba, az akadályozza őket működésükben. Egész biztos, hogy ez a terhesség az ő tudtuk

nélkül, erejük ügyes kijátszásával jött létre. Akkor viszont vajon ki – vagy milyen erő – tette lehetővé a fogamzást? És milyen célból?

Aomame ezt nem tudhatta.

Azt azonban tudta, hogy a *kicsike* Tengóból és belőle létrejött, egyszeri és megismételhetetlen élet. Megint a hasára tette a kezét. Lágyan, gyengéden a halványan derengő narancssárga fényre szorította kezét. Szép lassan egész testébe átáramoltatta a meleget, amit a tenyerén érzett. Történjék bármi, nekem meg kell védenem ezt a kicsit. Nem hagyom, hogy elvegyék tőlem. Nem hagyom, hogy bántsák. *Ketten* megvédjük és felneveljük. Aomame elhatározza magát az éj sötétjében.

Levette a hálóköntöst, ágyba bújt. Hanyatt feküdt, kezét még egyszer a hasára tette, ismét érezte tenyerén a meleget. Már eltűnt belőle a nyugtalanság. Nem is bizonytalankodott. Még erősebbnek kell lennem. Testemnek és lelkemnek eggyé kell összeforrnia. Aztán végül felkereste és beburkolta a hangtalanul, füstként szállongó álom. Az égen továbbra is két hold lebegett.

24 | **TENGO**
Elhagyom Macskavárost

Apja teste, rajta a gyönyörűen kivasalt, hivatalosan mutató NHK-díjbeszedői egyenruhával, egy egyszerű koporsóba volt téve. Ez lehet a legolcsóbb koporsó. Kicsit talán erősebb, mint azok a fadobozok, amelyekben piskótát árulnak, kinézetre nagyon komor. Az elhunyt apró termetű, de a koporsó hosszra így is csak éppen volt elég. Furnérlemezből készült, díszítés rajta szinte semmi. A temetkezési vállalkozó kicsit feszengve kérdezte Tengót, hogy akkor ugye megfelel ez a koporsó. Megfelel, mondta Tengo. A koporsót az apja maga választotta a katalógusból, és maga fizetett érte. Ha az elhunytnak nem volt ellene kifogása, akkor neki sincs.

Apja, ahogy testén az NHK-díjbeszedői egyenruhájával feküdt abban az egyszerű koporsóban, nem látszott halottnak. Úgy nézett ki, mint aki szundít egy kicsit a munka szünetében. Mintha mindjárt fel akarna kelni, hogy fejébe csapja sapkáját, és folytassa a díjak begyűjtését. Az egyenruha az NHK rávarrt lógójával szinte a bőréhez tartozott. Ez az ember ebben az egyenruhában született a világra, és ebben fogják elégetni. Most, hogy látta, utolsó öltözetének Tengo sem tudott mást elképzelni. A Wagner-operák harcosait is teljes fegyverzetben hamvasztják.

Kedden reggel Tengo és Adacsi Kumi jelenlétében lezárták és leszögezték a koporsót, aztán betették a halottszállító autóba. Ez is egy rendkívül praktikus Toyota furgon volt, olyan, mint amivel a kórházból hozták el a testet a temetkezési vállalathoz. Csak a gurulós ágy helyett van most koporsó. Minden bizonnyal ez volt a legolcsóbban üzemeltethető halottszállító autó. Semmi *ünnepélyes* nem volt benne. *Az istenek alkonya* se szólt. Tengo azonban arra sem látott okot, hogy az autóval kapcsolatban kifogást emeljen. Úgy tűnt, Adacsi Kumi se törődik az ilyesmivel. Ez csupán szállítóeszköz. A lényeg az, hogy egy ember eltűnt erről a világról, és a

hátramaradottaknak ezt a tényt jól a szívükbe kell vésniük. Tengo és Kumi taxiba ültek, és követték a fekete furgont.

A krematórium nem sokkal a hegyek bejárata után volt, miután letértek a tengerparti útról. Viszonylag új, de minden egyediséget nélkülöző épület volt, inkább gyárnak vagy közhivatalnak látszott, mint krematóriumnak. A kertjét gondosan rendben tartották. Hogy különleges rendeltetésű épületről van szó, égnek meredő, magas kéménye árulta el. Aznap nem lehetett túl sok dolguk, várakozni sem kellett, a koporsót azonnal vitték a hamvasztóba. A fadoboz csendesen begördült a hamvasztófülkébe, olyan súlyosan csukódott rá az ajtó, mint tengeralattjárókra a fedélzeti nyílás. Egy kesztyűt viselő, idős alkalmazott meghajolt Tengo felé, és benyomta az égetést indító gombot. Adacsi Kumi összetett kézzel nézett a bezárult ajtó felé, Tengo követte a példáját.

Azt az egy órát, amennyibe a hamvasztás telt, Tengo és Adacsi Kumi az épület pihenőhelyén töltötték el. A lány egy italautomatából vett két dobozos kávét, azt csendben megiszogatták. Egy óriási üvegablakra néző pádon üldögéltek egymás mellett. Az ablakból a kert látszott elfagyott téli gyepszőnyegével meg levelüket elhullatott fáival. Két fekete madár ült az ágakon. Tengo nem tudta, milyen madarak. Farktolluk hosszú volt, kicsi testükhöz képest a hangjuk élesen harsanó. Mikor énekeltek, egyenesen fölmeredt a farktolluk. A fák mögött a teljesen felhőtlen, téli kék ég húzódott. Adacsi Kumi krémszínű gyapjúkabátot viselt, alatta rövid, egyrészes fekete ruhát. Tengo kerek nyakú fekete pulóveréhez sötétszürke, halszálkamintás zakót vett, cipőnek meg sötétbarna mokaszint. Ez volt a legelegánsabb öltözet, amivel rendelkezett.

– Apámat is itt hamvasztották – szólalt meg Adacsi Kumi. – Mindenki, aki eljött, egyfolytában csak dohányzott. A mennyezetnél igazi füstfelhő terjengett. Mondjuk nem csoda, hiszen szinte mind halászcimborák voltak.

Tengo maga elé képzelte a helyzetet. Naptól cserzett arcú férfiak, amint a szokatlan fekete öltönyben feszengve, szünet nélkül szívják a cigarettát, és gyászolják tüdőrákban elhunyt társukat. Most

azonban csak ketten vannak a pihenőhelyen: ő és Adacsi Kumi. A környék végtelenül csendes. A fákról időnként felhangzó éles madárfüttyön kívül semmi nem is töri meg ezt a csendet. Zene se szól, emberek hangját se hallani. A nap lágy sugarakat küldött a földre, melyek az ablakon keresztül besütöttek a terembe, és néma, napos foltokat hoztak létre Tengo és Adacsi Kumi lábánál. Az idő olyan kényelmesen folyt, mint egy torkolatához közelítő folyó.

– Köszönöm, hogy eljöttél velem – törte meg Tengo a hosszú ideje tartó csendet.

Adacsi Kumi kinyújtotta a kezét, és Tengóéra tette:

– Mert ez egyedül nagyon nehéz. Jobb, ha van valaki melletted. Így van ez.

– Lehet, hogy tényleg így van – ismerte el Tengo.

– A halál mindenképpen nehéz, mindegy, milyenek a körülmények. Mert a világban egy luk jön létre. És szépen meg kell adnunk a tiszteletet. Mert ha nem, a luk nem záródik be rendesen.

Tengo bólintott.

– A lukat nem szabad meghagyni – tette hozzá Adacsi Kumi.

– Mert lehet, hogy valaki kizuhan rajta.

– Néha előfordul, hogy aki meghal, az elvisz magával néhány titkot – mondta Tengo. – Aztán amikor bezárul a luk, azok a titkok örökké megmaradnak titoknak.

– Azt hiszem, ennek így is kell lennie.

– Miért?

– Mert ha a halott magával vitte, akkor az biztos olyan titok volt, amit nem lehetséges itthagyni.

– De miért nem lehetséges itthagyni?

Adacsi Kumi elengedte Tengo kezét, és egyenesen ránézett:

– Lehetnek *körülmények,* melyeket csak az elhunyt ért pontosan. Melyeket szavakkal nem lehet megmagyarázni, mindegy, mennyi időt pocsékolunk rá. Ezeket az elhunytnak muszáj magához vennie és elvinnie. Mint egy fontos kézipoggyászt.

Tengo szó nélkül figyelte a lábuknál keletkezett napsütötte foltokat. A linóleumpadló tompán fénylett. Ócska mokaszinját és Adacsi Kumi egyszerű fekete magassarkúját látta maga előtt. Kéznyújtásnyira voltak, mégis úgy érezte, mintha kilométerekre lennének.

– Biztos neked is vannak körülményeid, melyeket nem tudnál másoknak elmagyarázni. Vagy nem?

– De, lehet, hogy vannak ilyenek – felelte Tengo.

Adacsi Kumi semmit se szólt, csak keresztbe vetette fekete harisnyába bújtatott, vékony lábát.

– Azt mondtad, hogy egyszer meghaltál, igaz? – kérdezte Tengo.

– Ühüm. Én korábban egyszer meghaltam. Hideg esős, magányos estén.

– Emlékszel, milyen volt?

– Igen, szerintem igen. Mert régóta és gyakran álmodom azzal, hogy milyen volt. Borzasztó élethű álom, és mindig pontosan ugyanolyan. Szóval azt kell hinnem, tényleg megtörtént.

– Akkor ez olyan, mint egy reinkarnáció?

– Reinkarnáció?

– Újjászületés. Új testbe költözés.

Adacsi Kumi ezen eltöprengett:

– Nem is tudom. Lehet, hogy igen. Lehet, hogy nem.

– Halálod után téged is elhamvasztottak?

Adacsi Kumi megrázta a fejét:

– Arra nem emlékszem. Mert az a halálom után történt. Csak arra emlékszem, milyen volt, *amikor meghaltam.* Valaki megfojtott. Egy férfi, akit nem ismertem, soha nem is láttam.

– Emlékszel az arcára?

– Természetesen! Hiszen álmomban számtalanszor láttam. Ha szembejönne az utcán, azonnal fölismerném.

– Mit csinálnál, ha tényleg szembejönne?

Adacsi Kumi ujjhegyével simogatta az orrát. Mint aki meg akar róla győződni, hogy még mindig ott van az az orr.

– Ezen már én is számtalanszor gondolkodtam. Hogy mit csinálnék, ha tényleg szembejön? Lehet, hogy elmenekülnék. Lehet, hogy titokban követném. Nem tudom, míg nem kerülök abba a helyzetbe.

– És minek követnéd?

– Fogalmam sincs! De lehet, hogy az a férfi valami fontos titkot tud rólam. És ha minden jól jönne össze, rá tudnám venni, hogy fölfedje.

– Milyen titkot?

– Például annak okát, hogy *itt vagyok.*

– De lehet, hogy az a férfi megint megölne.

– Lehet – húzta el kicsit a száját Adacsi Kumi. – Veszélyes helyzet lenne. Nagyon jól tudom. Lehet, hogy legokosabb lenne futásnak eredni és menekülőre fogni. De akkor is szörnyen vonz az a titok. Ahogy a macskák se tudják megállni, hogyha sötét nyílást találnak, bele ne nézzenek.

*

Befejeződött a hamvasztás, és Tengo Adacsi Kumival kettesben, a temetés szokásos menetének megfelelően egy kis urnába helyezte apja megmaradt csontjait. Az urnát odaadták Tengónak. Fogalma sem volt, hogy mihez kezdjen vele. Ettől persze még nem hagyhatja

ott valahol. Szóval fogta szépen az urnát, míg Adacsi Kumival az állomás felé taxiztak.

– A többi apróságot majd én elintézem – mondta Adacsi Kumi az autóban. Kis gondolkodás után hozzátette: – Ha akarod, az urna elhelyezéséről is tudok gondoskodni.

Tengo meglepődött:

– Lehetséges lenne?

– Nem lenne lehetetlen – felelte Adacsi Kumi. – Olyan temetések is előfordulnak, melyekre egyetlen családtag sem jön el.

– Nagyon sokat segítenél, ha megtennéd – mondta Tengo. Kicsit szégyellte magát, de őszintén szólva megkönnyebbült, és átnyújtotta az urnát Adacsi Kuminak. Arra gondolt, hogy én soha többé nem látom ezeket a csontokat. Csak az emlékek maradnak. És azok az emlékek is eltűnnek majd, mint a *por.*

– Én helybeli vagyok, nekem általában könnyen megy az ügyintézés. Úgyhogy te csak siess vissza Tokióba. *Mi* mind szeretünk téged, de jobb, ha nem időzöl itt hosszasan.

Elhagyom Macskavárost, gondolta Tengo.

– Mindent köszönök – mondta megint.

– Figyelj, Tengo, elfogadnál tőlem egy tanácsot? Mondjuk *pont tőlem.*

– Persze, hogy elfogadnék.

– Lehet, hogy édesapád elvitt magával egy titkot odaátra. Úgy látom, ez kicsit összezavart. Az érzést meg is értem. De jobb, ha többet nem nézel sötét nyílásokba. Azt hagyd meg a macskáknak! Ez nem visz sehova. Azzal foglalkozz inkább, hogy ezután mi lesz!

– A lukat be kell zárni – mondta Tengo.

– Erről van szó – felelte Adacsi Kumi. – Ezt mondja a bagoly. Emlékszel a bagolyra?

– Persze.

A BAGOLY AZ ERDŐ VÉDELMEZŐ ISTENSÉGE, SOKAT TUD, ÉS MEGOSZTJA VELÜNK AZ ÉJSZAKA BÖLCSESSÉGÉT.

– Ott huhog még a bozótban a bagoly?

– A bagoly sehova se megy – felelte a nővér. – Mindig ott lesz.

Adacsi Kumi végignézte, amint Tengo fölszáll a Tatejamába tartó vonatra. Mintha muszáj lenne saját szemével meggyőződnie arról, hogy Tengo tényleg fölszáll a vonatra, és elhagyja ezt a várost. Széles mozdulatokkal integetett a vágány mellől, amíg szeme elől el nem tűnt a vonat.

*

Tengo kedden este hétkor ért vissza kóendzsibeli lakásába. Felkapcsolta a villanyt, leült az ebédlőasztalhoz, és körülnézett. Minden ugyanolyan volt, mint amilyennek előző nap kora reggel, induláskor hagyta. A függönyök teljesen behúzva, az asztalon ott hever kinyomtatott kézirata. Egy ceruzatartóban hat szál szépen kihegyezett ceruza. Az elmosott edények a konyhai szárítóra halmozva. Az óra csendesen méri az időt, a fali naptár azt jelzi, hogy az év az utolsó hónapjába lépett. A lakás mintha sokkal *csendesebb* lenne, mint egyébként. Kicsit talán túlságosan is az. Mintha valami túlzást lehetne felfedezni ebben a nagy nyugalomban. De talán csak képzeli. Talán az teszi, hogy az imént végignézte egy ember eltűnését. Talán az, hogy a luk a világon még nincsen teljesen bezáródva.

Megivott egy pohár vizet, forró vízzel lezuhanyozott. Alaposan megmosta a haját, kipucolta a fülét, levágta a körmeit. A fiókból tiszta fehérneműt és új pólót túrt elő. Meg kell szabadulnia a szagoktól. A Macskaváros szagától. *Mi mind szeretünk téged, de jobb, ha nem időzöl itt hosszasan,* mondta Adacsi Kumi.

Nem volt étvágya. Dolgozni se volt kedve, egy könyvet kinyitni se. Zenét hallgatni sem akart. Fizikailag fáradt, de az idegei furán

élénkek, így biztos hiába is feküdne le, aludni se tudna. A csendességben is, mely körülvette, valami mesterkéltet érzett.

De jó lenne, ha itt lenne Fukaeri, gondolta Tengo. Lehetne akármilyen kis semmiség vagy értelmetlenség. Örökre elmaradhatna a kérdő hangsúly meg a kérdő forma. Csak oly sok idő után újra hallani szeretné a lányt. Tengo azonban tudta, hogy Fukaeri többet nem tér vissza ebbe a lakásba. Nem tudta volna jól megokolni, hogy honnan tudja. De a lány nem jön vissza ide. Talán.

Mindegy, hogy kivel, de beszélgetni szeretett volna valakivel. Ha lehet, nálánál idősebb barátnőjével. Őt azonban nem tudja elérni. Az elérhetőségeit se tudja, és arról tájékoztatták, hogy a nő már *elveszett.*

Megpróbálta felhívni Komacut a kiadónál. Az asztalán csörgő, közvetlen számán hívta. A telefont azonban senki nem vette föl. Tizenöt csöngetés után Tengo föladta, és visszatette helyére a kagylót.

Kit hívhatnék még föl, töprengett. De egyetlen megfelelő ember sem jutott eszébe. Gondolta, rácsörögne Adacsi Kumira, de ha jobban belegondol, nem is tudja a számát.

Aztán a sötét lukra gondolt, mely még mindig nyitva tátong valahol a világban. Nem olyan nagy luk. Viszont mély. Ha belenézne és kiáltana, tudna vajon még beszélgetni az apjával? A holtak elárulják vajon az igazságot? „Ez nem visz sehova”, mondta Adacsi Kumi. „Azzal foglalkozz inkább, hogy ezután mi lesz!”

Ez nem így van, gondolta Tengo. Nem egészen így. Lehet, hogy nem vinne sehova, ha megtudnám a titkot. De akkor is tudnom kell az okot, amiért nem visz sehova. Az ok pontos ismerete talán mégis elvisz *valahova.*

Akár az igazi apám voltál, akár nem, az már teljesen mindegy, mondta Tengo annak a sötét luknak. Akármelyiket el tudom fogadni. És akárhogy volt, te magaddal vittél belőlem egy darabot, amikor meghaltál, nálam pedig itt van belőled egy darab. És ez a tény nem

változik, akár volt közöttünk vérségi kapcsolat, akár nem. Az idő már túlhaladt ezen a részen, a világ elmozdult előre.

Mintha a baglyot hallotta volna szólni az ablakon túl. De nyilván csak megtréfálta a füle.

25 | **USIKAVA**
Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten

– Meghalni nem olyan egyszerű – szólalt meg mögötte egy férfihang. Mintha olvasott volna Usikava gondolataiban. – Csak *elvesztette* egy pillanatra az eszméletét. Igaz, hogy nagyon kicsin múlt.

Usikavának nem volt ismerős a hang. Érzelemmentes, semleges hang. Se nem magas, se nem mély. Se nem túl kemény, se nem túl lágy. Ilyen hangon szokták bemondani a repülőgépek indulását és érkezését, meg a tőzsdei árfolyamokat.

Milyen nap is van ma, jutott hirtelen Usikava eszébe. Ha minden igaz, hétfő éjszaka. De lehet, hogy már inkább kedd van.

– Usikava úr – mondta a férfi. – Usikava úr, igaz?

Usikava hallgatott. Vagy húsz másodpercig csend volt. Akkor a férfi minden figyelmeztetés nélkül célzott, rövid ütést mért Usikava bal veséjére. Hangtalan, de iszonyatosan durva ütés volt. Usikava egész testét éles fájdalom járta át. Minden szerve összehúzódott, levegőt se kapott, míg a fájdalom nem enyhült egy fokkal. Végül kínos zihálás tört ki belőle.

– Szépen kérdeztem. És választ várok. Ha még nem tud megszólalni, akkor bólintson vagy rázza a fejét, az is megteszi. Ezt nevezik illemnek – mondta a férfi. – Usikava úr, igaz?

Usikava bólintott néhányat.

– Usikava úr. Könnyen megjegyezhető név. Engedelmével belenéztem a pénztárcájába, amit a zsebében tartott. Benne volt a jogosítványa meg a névjegyei. „Új Japán Oktatási és Művészeti

Promóciós Társaság Az igazgatótanács főállású tagja” Milyen magas beosztásban van, Usikava úr! De mégis mit művel itt, egy

álcázott fényképezőgép mellett az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság igazgatótanácsának főállású tagja?

Usikava hallgatott. Még nem tudott rendesen beszélni.

– Jól teszi, ha válaszol – mondta a férfi. – Ez figyelmeztetés! Ha szétmegy a veséje, egész életében fájlalni fogja!

– Megfigyeltem a ház lakóit – szólalt meg végre Usikava. Hangja hol magas volt, hol alacsony, és időnként elakadt. Ahogy bekötött szemmel elhallgatta, nem érezte a sajátjának.

– Konkrétan Kavana Tengót, igaz?

Usikava bólintott.

– Azt a Kavana Tengót, aki titokban átdolgozta a *Légből szőtt gubó* című regényt.

Usikava megint bólintott, aztán köhögött egy kicsit. Szóval ez a férfi tud erről.

– Ki bízta meg ezzel a munkával?

– Az Előfutár.

– Ennyit magamtól is sejtettem, Usikava úr – mondta erre a férfi. – De miért kíváncsi a szekta Kavana Tengo működésére ennyi idő után? Nem hiszem, hogy ő annyira fontos lenne számukra.

Ki lehet ez az ember, és mennyire lehet tisztában a részletekkel, próbálta kitalálni Usikava. Nem tudja, ki lehet, de biztos nem az Előfutár küldte. Azt azonban már nem tudta eldönteni, hogy ennek örülnie kellene, vagy éppen hogy nem.

– Kérdeztem valamit – szólalt meg a férfi, és ujjhegyével megnyomta Usikava bal veséjét. Nagyon erősen.

– Kavana Tengónak egy nőhöz is köze van – nyögte Usikava.

– Neve van annak a nőnek?

– Aomame.

– Miért keresi Aomamét? – kérdezte a férfi.

– Mert ártott a gyülekezet Vezérének.

– Ártott – ismételte el a férfi a szót méricskélve. – Megölte, nem? Miért nem fejezi ki magát egyszerűbben?

– Úgy van – felelte Usikava. Arra gondolt, hogy a férfi elől lehetetlen elrejteni a tényeket. Előbb vagy utóbb beszélnie kell.

– De ezt nem hozták nyilvánosságra.

– Nem, ez a gyülekezet titka.

– A gyülekezeten belül hányan tudják a titkot?

– Néhányan.

– És a néhányba maga is beletartozik.

Usikava bólintott.

– Vagyis maga elég fontos pozíciót foglal el a gyülekezeten belül – mondta a férfi.

– Nem – rázta meg a fejét Usikava. A mozdulattól nagyon fájt megütött veséje. – Csak egy lóti-futi vagyok. Puszta véletlen, hogy minderről tudomást szereztem.

– Rosszkor volt rossz helyen. Erről van szó?

– Azt hiszem, igen.

– Na most, Usikava úr, maga egyedül végzi ezt a munkát?

Usikava bólintott.

– Ez nagyon furcsa. Az ehhez hasonló megfigyelési és követési műveleteket általában csapatban végzik. A gondos munkavégzéshez az ellátmányfelelőssel együtt legalább három ember kell. Maguk különben is mindig a szervezetük keretei között működnek. Hogy maga egyedül dolgozik, az nagyon természet-ellenesen hangzik. Vagyis egyáltalán nem tetszik a válasza.

– Én nem vagyok a hívőjük – mondta Usikava. Egyenletesre csillapodott a lélegzete, végre tudott érthetően beszélni.

– A gyülekezet csak magánúton alkalmaz. Akkor hívnak, amikor jobbnak látják egy külsősre bízni az ügyet.

– Az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság igazgatótanácsi tagjára?

– Az a társaság csak papíron létezik. A név mögött nincs tényleges szervezet. Az Előfutár adóügyeinek kezelésére jött létre. A gyülekezettel nekem nincs kapcsolatom. Magánvállalkozóként dolgozom be nekik.

– Olyan, mint egy zsoldos.

– Nem, nem vagyok zsoldos. Csak információt gyűjtök felkérés alapján. Ha durva eljárásra van szükség, azt mások intézik, a gyülekezet tagjai.

– Szóval az Előfutár arra utasította, Usikava úr, hogy vonja megfigyelés alá Kavana Tengót, és derítse ki, milyen kapcsolatban áll Aomaméval.

– Úgy van.

– Nem igaz – mondta a férfi. – Ez helytelen válasz. Ha az Előfutár birtokában lenne ennek az információnak, vagyis annak, hogy Aomame és Kavana Tengo között kapcsolódási pont van, akkor nem bíznák magára, hogy egyedül intézze a megfigyelést. Saját embereikkel, csapatban végeztetnék a munkát. Úgy a hibalehetőség is kevesebb, és az erejüket is hatékonyabban be tudják vetni, ha kell.

– Pedig az igazat mondom! Csak utasításokat hajtok végre. Azt én se tudom, hogy miért bízták kizárólag rám – Usikava hangja megint hol magas volt, hol alacsony, és időnként elakadt.

Ha ez a férfi rájön, hogy az Előfutár még nem tud Aomame és Tengo kapcsolatáról, akkor lehet, hogy azonnal elintéz. Mert ha én eltűnök, akkor soha senki nem is szerez tudomást a kapcsolatukról.

– Nem bírom a helytelen válaszokat – mondta metsző hangon a férfi. – Usikava úr, maga ezt *a saját bőrén tapasztalta,* azt hiszem. Megint odaüthetek ugyanarra a veséjére. De ha nagyot ütök, abba egyrészt az én kezem is belefájdul, másrészt meg nem célom maradandó károkat okozni a veséjének. Nekem személy szerint semmi bajom magával. Egyetlen célom van: helyes válaszokat kapni. Tehát most máshogy próbálkozunk. Maga elmegy szépen a tenger fenekére.

A tenger fenekére? – gondolta Usikava. Ez meg mégis miről beszél?

A férfi mintha elővett volna valamit a zsebéből. Aztán hirtelen a fejére húztak valamit. Egy nejlonzacskót. Élelmiszerek fagyasztásához használatos, vastag zacskónak tűnik. Utána nagy, vastag gumi szorult a nyakára. Ez a férfi meg akar engem fojtani, értette meg Usikava. Lélegezni próbált, de csak a zacskót kapta a szájába. Az orrlyuka is elzárult. Tüdeje kétségbeesetten kívánta a friss levegőt, de sehonnan sem jutott neki. A zacskó szó szerint halotti maszkként tapadt arca teljes felületére. Hamarosan minden izma vonaglásba kezdett. Usikava ki akarta nyújtani a kezét, hogy letépje fejéről a zacskót, de a keze természetesen nem mozdult – szorosan meg volt kötve a háta mögött. Agya olyanra dagadt a fejében, mint egy léggömb, és ki akart pukkanni. Kiáltani szeretett volna. Friss levegőt akarok! Mindenképpen. Hangot persze nem tudott adni. Feldagadt nyelve betöltötte a száját. Tudata kezdett kifolyni a fejéből.

Végül levették nyakáról a gumit, lehúzták fejéről a zacskót. Minden erejével küldte tüdejébe a levegőt, amihez csak jutott. Utána még percekig lihegett előregörnyedve, mint egy állat, ami valami olyanba akarna beleharapni, amit nem ér el.

– Milyen volt a tenger fenekén? – kérdezte a férfi, kivárva, hogy csillapodjon Usikava lihegése. A hangja továbbra is érzelemmentes volt. – Jó mélyre lement! Mindenfélét látott, amit eddig soha. Értékes tapasztalatot szerzett.

Usikava semmit nem tudott mondani. Nem volt hangja.

– Usikava úr, többedszer mondom, hogy én helyes válaszokat akarok. Akkor még egyszer, utoljára kérdezem: az Előfutár arra utasította, hogy figyelje meg Kavana Tengót, és derítse ki, milyen kapcsolatban áll Aomaméval? Ez nagyon fontos kérdés. Egy ember élete múlik rajta. Alaposan gondolja át, és helyes választ adjon! Ha hazudik, arra rá fogok jönni.

– Az Előfutár nem tud erről – szólalt meg nagy sokára Usikava.

– Úgy van. Ez helyes válasz. Az Előfutár még nincs birtokában az információnak, hogy Aomame és Kavana Tengo között kapcsolódási pont van. Mert maga még nem tájékoztatta erről őket. Így van, igaz?

Usikava bólintott.

– Ha rögtön őszintén válaszolt volna, nem kellett volna meglátnia a tenger fenekét. Kínkeserves volt, mi?

Usikava bólintott.

– Tudom. Velem is megcsinálták egyszer régebben – a férfi úgy mondta, mintha valami kis semmiségről fecsegne. – Hogy mennyire kínkeserves, azt csak azok tudják, akik átélték. A szenvedést nem lehet csak úgy általánosítani. Minden szenvedésnek megvan a maga sajátos természete. Ha Tolsztoj híres sorát akarnánk átfogalmazni: az élvezetek mind hasonlók egymáshoz, minden szenvedés a maga módján az. Úgy azért nem mondanám, hogy mindnek megvan a maga *íze.* Egyetért?

Usikava bólintott. Még mindig zihált egy kicsit.

A férfi folytatta:

– Játsszunk nyílt lapokkal, beszéljünk egymással takargatás nélkül, őszintén! Rendben van, Usikava úr?

Usikava bólintott.

– Ha helytelen választ kapok, megint megsétáltatom a tenger fenekén. Csak egy kicsit hosszabban, kicsit lassabban fog sétálni.

Még közelebb a határhoz. Legrosszabb esetben talán vissza se tér. Nem akarja kipróbálni, igaz? Nos, Usikava úr?

Usikava a fejét rázta.

– Úgy veszem észre, bennünk sok közös van – folytatta a férfi.

– Mindketten magányos farkasok vagyunk. Vagy a falkától elszakadt, kóbor kutyák. Világosan megmondva, kilógunk a társadalomból. Úgy születtünk, hogy semmilyen szervezetbe nem tudunk beilleszkedni. Vagyis inkább nem fogadnak be a szervezetek. Mindent egyedül intézünk el. Egyedül döntünk, egyedül cselekszünk, egyedül vállaljuk a felelősséget. Felülről jövő parancsokat elfogadunk, de se kollégáink, se beosztottaink nincsenek. Csak a saját fejünkben és képességeinkben bízhatunk. Jól mondom?

Usikava bólintott.

A férfi tovább mondta:

– Ez az erősségünk, és időnként a gyengeségünk is. A jelenlegi, konkrét ügyben például, azt hiszem, maga túlságosan is akarta a sikert. Egyedül próbálta az egészet megoldani, úgy, hogy közben nem jelentette a részeredményeket az Előfutárnak. Minden elismerést magának akart, miután szépen elrendezte az ügyet. Cserébe engedett az óvatosságból. Így van, igaz?

Usikava megint bólintott.

– Volt rá valami oka, hogy ennyire sokat vállaljon?

– Az én mulasztásom okozta a Vezér halálát.

– Hogy érti?

– Én végeztem az előzetes nyomozást Aomaméra vonatkozóan. Mielőtt a Vezérhez engedték, szigorúan le kellett ellenőrizni. Én semmi gyanúsat nem találtam.

– Ő azonban azzal a szándékkal férkőzött a Vezérhez, hogy megölje, és ténylegesen rá is mérte a gyilkos csapást. Maga katasztrofális munkát végzett, és ezért előbb-utóbb nyilván vállalnia

kell a felelősséget. Különben is csak egy leselejtezhető külsős. Ráadásul most már túlságosan sokat tud az Előfutár belviszonyairól. Ezt akkor éli túl, ha szállítja nekik Aomame fejét. Így áll a helyzet?

Usikava bólintott.

– Sajnálom – mondta a férfi.

Sajnálja? Usikava torz fejében egymást kergették a gondolatok, hogy ez vajon mit jelenthet. És akkor rájött.

– Ön tervelte ki a Vezér meggyilkolását? – kérdezte.

A férfi nem válaszolt. Usikava azonban fölfogta, hogy a némaság mint felelet egyáltalán nem jelent tagadást.

– Velem mit akar csinálni? – kérdezte.

– Nem is tudom. Igazság szerint még nem döntöttem el. Most fogom szép nyugodtan végiggondolni. Minden a maga viselkedésén múlik – mondta Tamaru. – Van itt még pár kérdés.

Usikava bólintott.

– Szeretném, ha megadná az előfutáros kapcsolattartója telefonszámát. Kell ott lennie valakinek, aki közvetlenül foglalkozik magával.

Usikava kicsit habozott, de végül megadta a számot. Most már nem érdemes az élete kockáztatása árán is rejtegetnie. Tamaru leírta a számot.

– Mi a neve?

– A nevét nem tudom – hazudta Usikava. A férfi azonban nem különösebben törődött ezzel.

– *Szigorú* fiúk?

– Elég szigorúak.

– De profinak nem nevezhetők.

– Ügyesek. Mindent, amit a feletteseiktől parancsba kapnak, habozás nélkül végrehajtanak. De nem profik.

– Mennyit tudnak Aomaméról? – kérdezte Tamaru. – Tudják, hogy hol rejtőzik?

Usikava a fejét rázta:

– Azt még nem. Pont azért ragadtam itt, és azért végzem továbbra is Kavana Tengo megfigyelését. Ha tudnám, hol van Aomame, már rég átmentem volna oda.

– Logikusan hangzik – mondta Tamaru. – Apropó, hogy jött rá, hogy Aomame és Kavana Tengo között valamilyen kapcsolat van?

– Utánajárással.

– Vagyis?

– Alaposan lenyomoztam Aomame hátterét. Egész a gyerekkoráig visszamenőleg. Aomame egy Icsikava város által fenntartott általános iskolába járt. Kavana Tengo Icsikavából származik. Gondoltam, hátha. Elmentem az általános iskolába, és pont úgy volt, ahogy gondoltam, ők ketten két évig egy osztályba jártak.

Tamaru mordult egy halkat a torka mélyéről, mint valami macska:

– Vagy úgy. Igazán szívósan vizsgálódik, Usikava úr. Ez biztos rengeteg idejébe és fáradságába telt. Elismerésem.

Usikava hallgatott. Egyelőre nem hangzott el kérdés.

– Ismét megkérdem: ebben a pillanatban egyedül csak maga tud arról, hogy Aomame és Kavana Tengo között kapcsolódási pont van?

– Ön is tudja.

– Úgy értem, a maga környezetében, engem leszámítva.

Usikava bólintott:

– A mi oldalunkon csak én ismerem ezt a tényt.

– Ugye, nem hazudik?

– Nem hazudok.

– Apropó, tudta, hogy Aomame gyereket vár?

– Gyereket vár? – kérdezte Usikava. Hangjában döbbenet csengett. – Kinek a gyerekét?

Tamaru erre nem válaszolt.

– Tényleg nem tudta?

– Nem tudtam. Ez se hazugság.

Tamaru egy darabig csendben latolgatta, hogy Usikava reakciója őszinte volt-e. Aztán megszólalt:

– Értem. Úgy látszik, tényleg nem tudta. Hiszek magának. Na most, maga egy darabig az azabui Fűzfa-rezidencia környékén szaglászott. Így volt, igaz?

Usikava bólintott.

– És miért?

– Annak a rezidenciának a tulajdonosnője egy környékbeli luxussportklubba járt, és Aomame volt a személyi edzője. Úgy tűnt, privát is jó viszonyban vannak. A hölgy a rezidenciáról menedékházat tart fönn családon belüli erőszakot elszenvedett asszonyok számára, a telkével közvetlenül szomszédos területen. A biztonsági intézkedések rendkívül szigorúak. Meglátásom szerint kicsit túl szigorúak. Magától értetődően azt feltételeztem, hogy Aomamét abban a menedékházban rejtegetik.

– És?

– Azonban jobban belegondoltam, és arra jutottam, hogy nem. Annak a hölgynek bőven van pénze. Ha esetleg el akarja rejteni Aomamét, nem fogja saját maga közvetlen közelében tartani. Inkább a lehető legmesszebbre próbálja küldeni. Ezért úgy döntöttem, az azabui rezidencia után többet nem nyomozok, hanem átállok Kavana Tengo vonalára.

Tamaru ismét felmordult egy kicsit:

– Magának a megérzései is igen jók, és képes logikusan használni a fejét. Türelmes is. Igazán kár, hogy csak lóti-futinak használják. Régóta csinálja ezt?

– Korábban ügyvéd voltam – felelte Usikava.

– Vagy úgy. Egészen kiváló lehetett. Csak aztán egy kicsit elbízta magát, megcsúszott és orra bukott. Most rossz idők járnak magára, és aprópénzért rohangál egy új vallási közösségnek. Röviden erről van szó, nem?

Usikava bólintott:

– Röviden erről van szó.

– Ezen nem lehet segíteni – mondta Tamaru. – A magunkfajta kóbor népségnek nem könnyű megélnie a világ átlagos felén. Ha úgy látszik is, hogy menni fog, előbb-utóbb mindenképp orra szoktunk esni. Így van kitalálva – azzal Tamaru ökölbe szorította kezét és megropogtatta ízületeit. Éles, baljós hang volt.

– Na és akkor, a Fűzfa-rezidenciáról beszámolt az Előfutárnak?

– Senkinek se beszéltem róla – mondta őszintén Usikava. – Hogy a Fűzfa-rezidencián valami bűzlik, az feltétlenül csupán az én egyéni feltételezésem. Túlságosan áthatolhatatlanok voltak a biztonsági intézkedések, bizonyosságot szerezni nem tudtam.

– Örömmel hallom – mondta Tamaru.

– Nyilván ön dirigált ott, vagy nem?

Tamaru nem válaszolt. Ő itt kérdez, a másik fél kérdéseire nem szükséges válaszolnia.

– Eddig őszintén felelt a kérdéseimre – mondta. – Legalábbis a lényeget illetően. Akit egyszer a tenger fenekére küldtek, az elveszti a hazug kedvét. Ha meg erőlteti a hazugságot, azt meghallani a hangján. Ezt teszi a félelem.

– Nem hazudok – mondta erre Usikava.

– Nagyon jó – felelte Tamaru. – Nem is kell magát fölösleges szenvedésnek kitennie. Apropó, hallott már Carl Jungról?

Usikava önkéntelenül is összehúzta szemöldökét a kötés alatt. Carl Jung? Ez meg mégis hova akar kilukadni? – A pszichológus Carl Jungról?

– Igen.

– Alapismereteim vannak – felelte óvatosan. – A tizenkilencedik században, Svájcban született. Freud tanítványa volt, de aztán szakítottak. Kollektív tudattalan. Nagyjából ennyit tudok.

– Remek – mondta Tamaru.

Usikava várta a folytatást.

Tamaru ezt mondta el:

– Carl Jungnak a svájci Zürichben remek háza volt egy csendes, tóparti lakóövezetben, és boldogan éldegélt a családja körében. Ám kellett neki egy hely, ahol egyedül lehet, ha a gondolataiba akar merülni. A tó sarkánál, egy Bollingen nevű külvárosi részen talált egy tóparti telket, és épített rá egy kis házat. Egyáltalán nem olyan pompásat, mint valami nyaraló. Saját maga rakott minden egyes követ, és egy kör alakú, magas házat épített. A kövek a közeli kőfejtőből származtak. Abban az időben Svájcban kőfejtői bizonyítványra volt szükség ahhoz, hogy valaki követ rakhasson, úgyhogy Jung direkt megszerezte ezt a bizonyítványt. A kőfejtő céhbe is belépett. Ilyen nagy jelentőséggel bírt számára az, hogy megépítse azt a házat, méghozzá a saját kezével. Az anyja halála is hozzájárult ahhoz, hogy belekezdett.

Tamaru várt egy kicsit.

– Az épületet Toronynak hívták. Jung az egyik afrikai útján látott falu kunyhói alapján tervezte meg. Egyetlen, tagolatlan térben folynak a mindennapok. Nagyon egyszerű lakóhely. Jung úgy gondolta, ez elég az élethez. Se villany, se gáz, se víz nem volt bevezetve. Vizet a közeli hegyekből szerzett. Később azonban rájött, hogy ez nem több, mint egy archetípus. Végül tagolta a Torony terét,

felosztotta, emeletet is készített, és több szárnyat is hozzáadott. A falakra saját kezűleg festett. Mindez egy az egyben leképezte az egyén tudatának fejlődését és differenciálódását. A ház úgy működött, mint egy háromdimenziós mandala. Tizenkét évbe telt, mire nagyjából elkészült. A Jung-kutatók számára rendkívül érdekfeszítő épület. Erről hallott már?

Usikava a fejét rázta.

– Az a ház még most is ott áll Zürichben, a tóparton. Jung örökösei felügyelik, de mivel sajnos nem nyitott a nyilvánosság számára, nem lehet megnézni a belsejét. Az eredeti Torony bejáratában állítólag most is megvan egy kő, amibe Jung saját kezűleg vésett be egy feliratot. „Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten”, ezek a Jung által bevésett szavak.

Tamaru megint tartott egy kis szünetet.

– „Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten” – ismételte el csendesen. – Érti, mit jelent?

Usikava a fejét rázta:

– Nem, nem értem.

– Hát, nem is csoda. Én magam se nagyon tudom, hogy mit jelent. Rettentő mély, nehezen értelmezhető utalást rejt. Csakhogy Carl Jung nem bírta ki, hogy vésőt ne fogjon, és saját kezűleg be ne vésse ezt a mondatot annak a háznak a bejáratába, melyet saját maga tervezett, és saját maga épített kövenként. Engem pedig valamiért régóta vonz ez a mondat. A jelentését nem nagyon értem, de ahhoz képest, hogy nem értem, nagyon mélyről visszhangzik a szívemben. Istent én nem nagyon ismerem. Illetve, mivel egy katolikus árvaházban elég súlyos élmények értek, nincs róla túl jó benyomásom. Az a hely mindig hideg volt. Még nyár közepén is. Elég hideg vagy borzasztó hideg, valamelyik a kettő közül. Nem mondhatnám, hogy Isten, ha létezik is, túl rendes lett volna velem. Ettől függetlenül ez a mondat csendesen beszivárgott a lelkem apró gyűrődései közé. Néha lehunyom a szemem, és fejben újra meg újra

elismétlem. És furcsa mód megnyugszom. „Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten.” Megtenné, hogy hangosan kimondja?

– Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten – ismételte el halkan Usikava, nem nagyon értve, mit beszél.

– Nem jól hallottam!

– Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten – mondta Usikava annyira tisztán, amennyire csak tudta.

Tamaru lehunyt szemmel ízlelgette egy darabig a szavak hangzását. Aztán, mint aki végre eldöntött valamit, hosszan és mélyen beszívta, majd kifújta a levegőt. Kinyitotta a szemét, elnézte a saját kezét. Hogy ne hagyjon ujjlenyomatokat, mindkét kezén vékony, egyszer használatos sebészeti kesztyű volt.

– Nagyon sajnálom – szólalt meg halkan. Hangja ünnepélyesen csengett. Újra megfogta a nejlonzacskót, és Usikava fejére húzta. Aztán szorítani kezdte nyakán a vastag gumit. Ellentmondást nem tűrően, gyorsan cselekedett. Usikava tiltakozni akart volna, de azok a szavak nem hagyták el a száját, és természetesen senki füléhez nem jutottak el. Miért, gondolta Usikava a zacskóba zárva. Mikor mindent, amit tudok, őszintén elmondtam. Miért kell ezek után megölnie?

Szétrobbanni készülő fejében a Csúórinkan negyedben álló kis ház meg két kislánya járt. A kutyájuk is eszébe jutott. Soha nem tudta megszeretni azt a hosszú testű törpekutyát, és a kutya se bírta megkedvelni őt. Buta, folyton ugató kutya volt. Megrágta a szőnyeget, összepisilte az új folyosót. Teljesen más volt, mint az okos keverék, amit Usikava gyerekkorában tartott. Ennek ellenére életének utolsó képeként az jelent meg előtte, amint az a nyavalyás törpekutya összevissza szaladgál a gyepen.

Tamaru a szeme sarkából figyelte, amint Usikava megkötözött kerek teste olyan szörnyen vonaglik a tatamin, mint egy partra vetett óriási hal. Mivel keze-lába hátra volt kötözve, nem kellett attól tartani, hogy kínlódásának zaja áthallatszik a szomszéd lakásba. Tamaru

nagyon jól tudta, mennyi szenvedéssel jár így meghalni. De az emberölésnek ez a leggyorsabb és legtisztább módja. Jajsikoly se hallik, vér se folyik. Szeme Tag Heuer búvárórája másodpercmutatóját követte. Eltelt három perc, Usikava keze-lába megszűnt vonaglani. Végtagjai már csupán aprókat remegtek, mintha rezonálnának valamire, majd teljesen mozdulatlanná merevedtek. Ezután Tamaru további három percig figyelte az óráját. Aztán Usikava csuklójára tette a kezét, megpróbálta kitapintani a pulzusát, és meggyőződött róla, hogy az élet semmilyen jelét nem adja. Enyhe húgyszag érződött. Usikava megint bevizelt. Ezúttal teljesen kiürült a hólyagja. Nem lehet a szemére vetni.

Tamaru leszedte Usikava nyakáról a gumit, lefejtette arcáról a nejlonzacskót. A zacskó a szájüreg mélyéig hatolt. Halálában Usikava mindkét szeme tágra nyílt, szája félrehúzódott. Kilátszott koszos, összevissza fogsora meg zöld moszattal belepett nyelve. Arckifejezése méltó lett volna Munch ecsetjére. Eleve torz, hatalmas feje még deformáltabbnak látszott. Borzasztóan szenvedhetett.

– Nagyon sajnálom – mondta Tamaru. – Én se jókedvemben tettem.

Ujjaival megnyomkodta és kilazította Usikava arcizmait, helyére húzta állízületét, hogy kicsit elviselhetőbb legyen arcának látványa. A konyhában talált törölközővel letörölte szája széléről a nyálat. Beletelt egy kis időbe, de a végére Usikava valamivel tűrhetőbben nézett ki. Legalábbis nem úgy, hogy önkéntelenül is el akarnánk fordítani róla a tekintetünket. A szemeit azonban Tamaru sehogy se bírta lezárni.

– Shakespeare is megírta – szólt halkan ahhoz a torz, nehéz fejhez –, ha ma meghalunk, holnap már nem kell. Mindkettőnk részéről nézzük a jó oldalát, nem?

Nem emlékezett rá, hogy ez a részlet a *IV. Henrik*ben vagy a *III. Richárd*ban volt-e. De Tamaru számára ez persze nem volt lényeges kérdés, és azt se hitte, hogy Usikava kíváncsi lenne az idézet pontos forrására. Kioldotta a kötéseket a holttest kezén és lábán. Hogy a

bőrön ne maradjon nyom, puha törölközőből készült kötelet használt, és speciálisan csomózta meg. Összeszedte ezeket a köteleket, a fejre húzott zacskót meg a nyakra szorított gumit, és bedobta egy előre előkészített nejlonszatyorba. Nagyjából átvizsgálta Usikava holmiját, és az utolsó darabig magához vette az összes fényképet, ami készült. A fényképezőgépet és az állványt is betette a táskájába, hogy elvigye. Ha kiderülne, hogy Usikava megfigyelt itt valakit, abból csak a baj lenne. Adódna a kérdés, hogy mégis kit. Esélyes, hogy ennek folyományaként fölmerülne Kavana Tengo neve. Begyűjtött egy naptárat is, mely tele volt aprólékos bejegyzésekkel. Semmi más fontos nem maradt. Csak egy hálózsák és váltás ruha, pénztárca és kulcs, meg Usikava szánalomra méltó holtteste. Tamaru végül kivett egyet az „Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság Az igazgatótanács főállású tagja” feliratú névjegyből, melyből volt néhány Usikava pénztárcájában, és a kabátja zsebébe süllyesztette.

– Nagyon sajnálom – mondta még egyszer Usikavának, mikor elindult.

*

Az állomás közelében bevette magát egy telefonfülkébe, bedugott egy telefonkártyát, és tárcsázta a számot, amit Usikavától kapott. Tokiói szám volt, valószínűleg Sibuja kerület. Hatodik csörgésre fölvették.

Egyetlen szó felvezetés nélkül bemondta a kóendzsibeli bérház címét és a lakás számát.

– Leírta? – kérdezte aztán.

– Elismételné, kérem?

Tamaru elismételte. A másik fél leírta és elismételte.

– Ott megtalálják Usikava urat – mondta Tamaru. – Tudja, ki az, ugye?

– Usikava úr?

Tamaru nem törődött azzal, amit a másik mondott, és folytatta:

– Usikava úr ott van, de sajnos már nem lélegzik. Ránézésre nem természetes halált halt. A pénztárcájában volt néhány névjegy, melyek szerint az Új Japán Oktatási és Művészeti Promóciós Társaság igazgatótanácsának főállású tagja. Ha a rendőrség tudomást szerez az esetről, előbb vagy utóbb maguk is a képbe kerülnek. Ami nyilván nem jönne túl jól, ráadásul pont most. Szóval ajánlatos lenne a lehető leghamarabb eltakarítaniuk, amit kell. Az ilyesmi úgyis nagyon megy maguknak.

– Ön kicsoda? – kérdezte a másik.

– Egy jóindulatú informátor – felelte Tamaru. – Aki szintén nem kedveli túlságosan a rendőrséget.

– Nem természetes halál?

– Az biztos, hogy nem aggkori végelgyengülés, és nem is békés halálnem volt.

A másik egy kicsit hallgatott.

– És mégis mit művelt ott Usikava úr?

– Azt nem tudom. A részleteket csak tőle magától lehetne megtudni, de mint az előbb elmondtam, nincs olyan állapotban, hogy válaszolni tudna.

A másik kis szünetet tartott.

– Önnek valami köze van ahhoz a fiatal nőhöz, aki megjelent a Hotel Okurában, igaz?

– Ez olyan kérdés, amire nem remélhet választ.

– Én találkoztam azzal a nővel. Ha így mondja neki, érteni fogja. Szeretném, ha átadna neki egy üzenetet.

– Hallgatom.

– Nem áll szándékunkban bántani őt – mondta a másik.

– Pedig én úgy tudom, hogy minden erejükkel keresik.

– Így igaz. Hosszú ideje keressük.

– De nem áll szándékukban bántani – mondta Tamaru. – Hogyhogy?

Kis csend volt, mielőtt elhangzott a válasz:

– Röviden szólva, egy bizonyos időpillanatban megváltozott a helyzet. A Vezért a környezete természetesen mélyen gyászolja. De az már egy befejezett, lezárult történet. A Vezér beteg volt, maga kívánta, hogy véget érjen az élete. Ezzel kapcsolatban tehát a magunk részéről nem kívánjuk kérdőre vonni Aomame kisasszonyt. Most már csupán beszélni szeretnénk vele.

– Miről?

– Közös érdekeinkről.

– De ez csak a maguk szempontja. Attól még, hogy maguknak beszélniük kell vele, lehet, hogy ő nem kíván magukkal beszélni.

– Pedig biztos vagyok benne, hogy lenne miről beszélnünk. Mi is tudunk mit ajánlani önöknek. Például szabadságot és biztonságot. Meg ismereteket és információt. Nem beszélhetnénk egy semleges helyen? Bárhol megfelel. Oda megyünk, ahova mondják. Száz százalékig garantáljuk a biztonságukat. Nemcsak Aomaméét, hanem mindenkiét, akinek köze volt az ügyhöz. Többé senkinek se kell menekülnie. Egyik fél számára sem előnytelen ajánlat.

– Mondja maga – felelte Tamaru. – De miért kellene elhinnem, amit mond?

– Mindenesetre megkérhetném, hogy adja át az üzenetet Aomame kisasszonynak? – mondta türelmesen a másik. – A helyzet sürgős cselekvést kíván, és tudunk valamennyi engedményt tenni. Ha konkrét biztosítékra van szükségük az elmondottakkal kapcsolatban, át fogjuk gondolni, hogy mit tehetünk. Ezen a számon bármikor elér.

– Nem vázolná kicsit érthetőbben a helyzetet? Miért kell maguknak olyan nagyon Aomame? És mégis mitől változott meg olyan jelentősen a helyzet?

A másik sóhajtott egy kicsit. Aztán megszólalt:

– Nekünk továbbra is hallanunk kell a hangokat. Azok olyanok számunkra, mint egy gazdag vizű kút. Nem veszíthetjük el őket. Most csak ennyit mondhatok.

– És Aomaméra van szükségük ahhoz, hogy megmaradjon a kút?

– Ezt nem olyan egyszerű elmagyarázni. Csak azt mondhatom el, hogy van összefüggés.

– És mi a helyzet Fukada Erikóval? Rá már nincs szükségük?

– Jelenleg nincs szükségünk Fukada Erikóra. Azt csinál, amit akar, ott, ahol akar. Ő bevégezte küldetését.

– Miféle küldetést?

– Ez nagyon kényes kérdés – mondta a másik kis szünet után.

– Elnézését kérem, de több részletet nem árulhatok el.

– Azt javaslom, gondolja át a helyzetét! – mondta erre Tamaru. – Ebben a játékban pillanatnyilag én szerválok. Mi akármikor fel tudjuk venni magával a kapcsolatot, maga velünk nem. Fogalmuk sincs, hogy kik vagyunk. Nem így van?

– De. Pillanatnyilag önöké a kezdeményező szerep. És azt sem tudjuk, hogy ön kicsoda. De mindez akkor sem olyasmi, amit telefonon meg tudnánk beszélni. Már azzal is túl sokat árultam el, amit eddig mondtam. Valószínűleg többet, mint amennyire felhatalmazásom volt.

Tamaru egy darabig csendben volt.

– Rendben van. Fontolóra vesszük az ajánlatukat. De ezt nekünk is meg kell vitatnunk. Lehet, hogy csak később keresem újra.

– Várom a jelentkezését – mondta a másik. – Hadd ismételjem el, hogy ajánlatunk egyik fél számára sem előnytelen.

– És mi van, ha figyelmen kívül hagyjuk vagy visszautasítjuk az ajánlatukat?

– Abban az esetben a magunk módján fogunk eljárni. Némi kis erőnk azért van. Lehet, hogy szándékunk ellenére akkor kissé eldurvul a helyzet, gondot okozva ezzel minden érintettnek. Mindegy, hogy önök kicsodák, nem fogják sértetlenül megúszni. A végkifejlet valószínűleg egyik fél szempontjából sem lesz kellemesnek nevezhető.

– Meglehet. Az azonban időbe telik, hogy odáig jussunk. És ahogy maga mondta, a helyzet sürgős cselekvést kíván.

A másik férfi köhintett egy kicsit:

– Lehet, hogy időbe telik. De lehet, hogy nem.

– Nem tudjuk, míg ki nem próbáltuk.

– Így van – mondta a férfi. – De van itt még egy fontos pont, amire föl kell hívnom a figyelmét. Hogy az iménti metaforáját idézzem, valóban önöknél van a szerválás joga. De úgy tűnik, még nincsenek tisztában a játék alapvető szabályaival.

– Ezt sem tudjuk, míg ki nem próbáltuk.

– Ha kipróbálják, és rosszul jön össze, az fájni fog.

– Mindkét félnek.

Rövid, számos utalással teli csend következett.

– Nos, akkor mi lesz Usikava úrral? – kérdezte Tamaru.

– Hamarosan gondoskodunk róla. Még ma éjjel.

– A lakás nincs bezárva.

– Az nagy segítség – felelte a másik.

– Hadd kérdezzem meg: mélyen meggyászolják majd Usikava urat?

– Legyen az bárki, egy ember halálát mi mindig mélyen meggyászoljuk.

– Jól is teszik, ha meggyászolják. Usikava tehetséges ember volt.

– De nem *eléggé. Í*gy érti?

– Ahhoz senki se elég tehetséges, hogy örökké éljen.

– Gondolja ön – mondta a férfi.

– Természetesen – felelte Tamaru. – Én így gondolom. Maga nem?

– Várom a jelentkezését – mondta a férfi metsző hangon, válasz nélkül hagyva a kérdést.

Tamaru egy szó nélkül letette a telefont. Szükségtelen lett volna ennél hosszabban társalogniuk. Ha kell, majd fölhívja őket. Kilépett a fülkéből, és elsétált az autójáig, egy feltűnésmentes, sötétkék, régi típusú Toyota Corolla furgonig. Vagy tizenöt percet autózott, megállt egy néptelen parknál, meggyőződött róla, hogy senki nem figyeli, és bedobta egy kukába a nejlonzacskót, a köteleket és a gumit. Meg a sebészeti kesztyűt is.

„Egy ember halálát mi mindig mélyen meggyászoljuk” – mormolta el Tamaru, míg gyújtást adott és bekötötte a biztonsági övét. Az mindennél fontosabb, gondolta. Egy ember halálát feltétlenül meg kell gyászolni. Ha csak egy pillanatra is.

26 | **AOMAME**
Nagyon romantikus!

Kedden, dél után valamivel megszólalt a telefon. Aomame óriási terpeszben ült a jógamatracon, és éppen a csípőhorpasz izmát nyújtotta. Ez sokkal megterhelőbb gyakorlat, mint amilyennek látszik. A pólóján halványan izzadság ütközött ki. Abbahagyta a tornát, és arcát törölgetve a kagylóért nyúlt.

– Bucifej már nincs abban a házban – mondta Tamaru, bevezetés nélkül, mint mindig. Se *halló,* se semmi.

– Már nincs ott?

– Eltűnt. Meggyőzték.

– Meggyőzték – ismételte el Aomame. Tamaru nyilván eltávolította, valami erőszakos módszerrel.

– A Kavana nevű ember pedig, aki abban a bérházban lakik, az a Kavana Tengo, akit keresel.

Aomame körül hol kitágult, hol összezsugorodott a világ. Pont, mint a szíve.

– Figyelsz? – érdeklődött Tamaru.

– Figyelek.

– Kavana Tengo azonban most nincs a házban. Elment néhány napra.

– Nincs semmi baja?

– Jelenleg nem tartózkodik Tokióban, de egész biztos, hogy semmi baja. Bucifej kivett egy lakást annak a bérháznak a földszintjén, és várta, hogy te eljöjj Tengóval találkozni. Fölszerelt egy fényképezőgépet, és megfigyelte a ház bejáratát.

– Engem is lefényképezett?

– Három képet csinált rólad. Este volt, a szemedbe húztad a sapkád, szemüveg volt rajtad, és egy sállal takartad az arcod, úgyhogy a vonásaidat nem lehet kivenni. De nyilvánvalóan te vagy az. Ha még egyszer odamentél volna, most biztosan bajban lennénk.

– Tehát jól döntöttem, amikor egy profira bíztam az ügyet.

– Ha beszélhetünk itt jó döntésről.

– A lényeg, hogy Bucifej miatt nem kell többet aggódnunk – mondta Aomame.

– Az az ember már nem tud neked ártani.

– Tamaru *meggyőzte.*

– Volt egy-két pont, amit tisztáznunk kellett, de végeredményben igen – felelte Tamaru. – Az összes fényképet elhoztam. Bucifej a te felbukkanásodat várta, Kavana Tengo csak a csali volt. Úgy tűnik, semmiféle ok nincs, amiért azok ártani akarhatnának neki. Nem lesz semmi baja.

– Jaj, de jó – mondta Aomame.

– Matematikát tanít egy előkészítő iskolában, Jojogiban. Kiváló tanár, de csak pár napot dolgozik egy héten, úgyhogy nem lehet valami nagy jövedelme. Nőtlen, abban a szerény külsejű bérházban él egyedül, visszavonultan.

Ha lehunyta a szemét, Aomame hallotta fülében visszhangozni a szívdobbanásait. Elmosódottnak látta a határvonalat saját maga meg a világ között.

– Amellett, hogy az előkészítőben tanít, a saját regényét írja. Irodalmi ambíciói vannak. Ez nagyon jó. A megfelelő mennyiségű ambíció előreviszi az embert.

– Ezt hogy sikerült kinyomozni?

– Mivel nem volt otthon, bementem szépen a lakásába. Be volt ugyan zárva, de azt a zárat nem nevezném zárnak. Sajnáltam, hogy

be kell törnöm a privát szférájába, de az alapvető nyomozást muszáj volt lefolytatnom. Ahhoz képest, hogy egy egyedülálló férfi lakása, szép rend volt benne. A gáztűzhely is le volt törölve. A hűtő is tiszta volt és rendezett, nem láttam, teszem azt, rohadt káposztát a hátuljában. Úgy látszott, vasalni is szokott. Társnak nem lesz rossz. Már persze, ha nem meleg.

– És még mit lehet tudni róla?

– Fölhívtam az előkészítő iskolát, és megkérdeztem, mikor vannak órái. A nő, aki fölvette a telefont, azt mondta, hogy Kavana Tengo édesapja vasárnap késő éjjel elhunyt egy Csiba megyei kórházban, így aztán a tanár úr nincs Tokióban. A hétfői órái emiatt el is maradnak. A nő nem tudta, hogy hol és mikor lesz a temetés. A lényeg azonban, hogy Tengo legközelebb csütörtökön tart órát, úgyhogy addigra vissza kell jönnie Tokióba.

Aomame *természetesen* emlékezett rá, hogy Tengo apja az NHK díjbeszedője volt. Vasárnaponként Tengo követte apját a díjbeszedő körutakon. Néhányszor össze is találkoztak az utcán Icsikavában. Az apa arcára Aomame nem nagyon emlékezett. Sovány, alacsony férfi volt, díjbeszedői egyenruhában. Egyáltalán nem hasonlított Tengóra.

– Ha Bucifej egyszer már nincs ott, elmehetnék Tengóval találkozni?

– Jobb, ha nem – vágta rá azonnal Tamaru. – Bucifejet *meggyőzték.* Viszont az az igazság, hogy fel kellett vennem a kapcsolatot a szektával, mert rájuk bíztam egy ügy rendezését. Volt ott egy bizonyos tárgy, amit nem akartam a hatóságok kezére juttatni. Mert ha azt a tárgyat a hatóságok találják meg, akkor a bérház összes lakóját nagyítóval veszik vizsgálat alá. És akkor esetleg a te barátod is belekeveredik. Egyedül nehezen tudtam volna mindent eltakarítani. Ha éjnek évadján igazoltatnak, amint cipekszem azzal a tárggyal, nem tudtam volna kimagyarázni. A szektának emberei is vannak, mobilisak is, és gyakorlottak az ilyen feladatok megoldásában. Olyan feladat, mint mikor elszállították azt a tárgyat a Hotel Okurából. Érted, miről beszélek?

Aomame magában hétköznapi nyelvre fordította le Tamaru szavait:

– Úgy látszik, a *meggyőzés* meglehetősen durvára sikerült.

Tamaru halkan felmordult:

– Nagyon sajnálom, de az az ember túl sokat tudott.

– A szekta tudja, hogy Bucifej mit művelt abban a lakásban?

– Bucifej a szektának dolgozott, de önállóan járt el. Nem jelentette a feletteseinek, hogy éppen merre van és mit csinál. A mi szerencsénkre.

– De most már ők is tudják, hogy *valamit csinált* ott.

– Úgy van. Jobb, ha egy darabig nem mész annak a háznak a közelébe. Biztos, hogy Kavana Tengónak, a *Légből szőtt gubó* szerzőjének neve és címe rajta van a listájukon. A privát vonatkozású kapcsolatról közted és Tengo között valószínűleg még nem tudnak. De ha utánamennek, hogy mit keresett Bucifej abban a bérházban, végül el fognak jutni Kavana Tengóhoz. Idő kérdése.

– De ha jól megy, akkor elég sok időbe telik, míg mindez kiderül. Lehet, hogy Bucifej halálát nem kötik azonnal Tengóhoz.

– Ha jól megy – mondta Tamaru. – Ha az a banda nem olyan körültekintő, mint amilyennek gondolom. Én azonban soha nem számítok olyasmire, hogy *ha jól megy.* Éppen ezért úsztam meg eddig épségben.

– Szóval jobb, ha nem megyek annak a háznak a közelébe.

– Egyértelmű! – mondta Tamaru. – Egy hajszálon múlik az életünk. Nem lehetünk elég óvatosak.

– Bucifej tudta vajon, hogy ebben a lakásban rejtőzködöm?

– Ha tudta volna, most olyan helyen lennél, ahol én már nem érnélek el.

– De nagyon közel járt hozzám.

– Bizony. Én azonban azt hiszem, hogy valamilyen véletlen vezette el odáig, semmi több.

– Ezért tette ki magát a pillantásomnak, ott a csúszda tetején.

– Igen. Fogalma se volt róla, hogy te látod. Nem számított rá. És ez végül az életébe került – felelte Tamaru. – Megmondtam, nem? Az ember élete és halála egyetlen hajszálon múlik.

Néhány másodpercre csend lett. Az a súlyos csend, mely egy ember halála nyomán áll be.

– Attól még, hogy Bucifej már nincs, a szekta azért még üldöz engem.

– Na, innentől kezdve nekem se világos – mondta Tamaru. – Először el akartak kapni, és meg akarták tudni, hogy milyen szervezet állt a Vezér meggyilkolására kieszelt terv hátterében. Egyedül nem lehettél képes mindarra. Világos, hogy valaki támogatott a háttérből. Ha elkaptak volna, csúnya vallatásnak vetettek volna alá.

– Ezért volt szükségem a pisztolyra – felelte Aomame.

– Természetesen Bucifej is így gondolta – folytatta Tamaru.

– Mármint úgy, hogy a szekta azért üldöz, mert vallatóra akar fogni és meg akar büntetni. De úgy tűnik, közben nagyot változott a helyzet. Miután Bucifej eltűnt a színről, telefonon beszéltem annak a társaságnak egy tagjával. Ő azt mondta, hogy már nem kívánnak ártani neked. Hogy szeretné, ha ezt átadnám. Persze lehet, hogy ez csapda. Nekem azonban úgy tűnt, hogy őszintén beszél. A pasas úgy magyarázta el, hogy a Vezér bizonyos értelemben kívánta a halálát. Hogy tulajdonképpen saját maga vetett véget az életének. Tehát most már nem szükséges megbüntetniük téged a történtek miatt.

– Ez így igaz – mondta Aomame szárazon. – A Vezér elejétől fogva tudta, hogy azért jöttem, mert meg akarom ölni. És azt kívánta, hogy öljem meg. Aznap este, a Hotel Okura lakosztályában.

– Szóval a biztonságiak nem láttak át rajtad, de a Vezér tudta.

– Igen. Azt nem tudom, hogy honnan, de mindent tudott előre – mondta Aomame. – *Várt engem.*

Tamaru várt egy kicsit, aztán szólalt meg:

– És mi történt?

– Egyezséget kötöttünk.

– Erről én nem hallottam – mondta dermedt hangon Tamaru.

– Nem volt alkalom, hogy elmondjam.

– Akkor mondd el most, hogy milyen egyezség volt ez!

– Egy órán keresztül nyújtottam az izmait, azalatt ő beszélt. Tudott Tengóról. Valamiért azt is tudta, hogy Tengóval közünk van egymáshoz. És azt mondta, szeretné, ha megölném. Hogy szeretné, ha minél hamarabb megszabadítanám a végtelenül húzódó, szörnyű fizikai szenvedéstől. És azt is mondta, hogyha megadom neki a halált, ő cserébe meg tudja menteni Tengo életét. Úgyhogy elhatároztam magam, és elvettem az életét. Ha én nem bántottam volna, akkor se élt volna már sokáig, bár nekem kedvem lett volna szenvedni hagyni, amikor arra gondoltam, hogy mi mindent művelt.

– Erről az egyezségről nem beszéltél a Madame-nak.

– Én azért mentem arra a helyre, hogy megöljem a Vezért, és a küldetést végrehajtottam – felelte Aomame. – Tengo dolga meg személyes ügy volt.

– Rendben – mondta Tamaru, némileg lemondó hangsúllyal.

– Az igaz, hogy megfelelően teljesítetted a küldetést. Ezt el kell ismernem. Kavana Tengo ügye meg a privát szférádba tartozik. De te vagy ez előtt, vagy utána teherbe estél. Ezen viszont már nem lehet egykönnyen átsiklani.

– *Nem előtte és nem utána.* Azon az éjszakán fogantam meg, amikor az a szörnyű mennydörgés meg az a hatalmas eső volt Tokió központjában. Pontosan azon az éjszakán, amelyiken a Vezért

kezeltem. És ahogy korábban is mondtam, szexuális érintkezés nélkül.

Tamaru felsóhajtott:

– A probléma természetéből adódóan csak két lehetőség van: vagy mindent elhiszek, amit mondasz, vagy egyáltalán semmit nem hiszek el. Mindig megbízható embernek tartottalak, és most is szeretném hinni, amit mondasz. De ebben a kérdésben sehogy se látom a logikát. Ugyanis alapvetően csak deduktív következtetések mentén vagyok képes gondolkodni.

Aomame hallgatott.

Tamaru kérdést tett föl:

– A Vezér megölése és a rejtélyes teherbe esés között van vajon ok-okozati kapcsolat?

– Nem tudom megmondani.

– És az elképzelhetetlen, hogy a magzat a hasadban a Vezér gyereke? Hogy fogalmam sincs, miféle módon, de a Vezér mégis teherbe ejtett valahogy? Mert ha ez a helyzet, akkor világos, hogy az a banda miért akar mindenáron elkapni. Kell nekik a Vezér utódja.

Aomame a kagylót szorítva rázta a fejét:

– Az lehetetlen. Ez Tengo gyereke. Én tudom.

– Itt is az a helyzet, hogy vagy hiszek neked, vagy nem, valamelyik a kettő közül.

– Ennél jobban nem tudom megmagyarázni.

Tamaru megint felsóhajtott:

– Legyen. Egyelőre elfogadom, amit mondasz. Te tudod, hogy ez Tengo és a te gyereked. De akkor sem látom a logikát. Először el akartak kapni, hogy szigorúan megbüntessenek. De egy bizonyos pillanatban történt valami. Vagy pedig fény derült valamire. És most meg *szükségük van* rád. Garantálják a biztonságodat, és azt

mondják, ők is tudnak mit adni neked. És erről személyesen szeretnének beszélni veled. Mi történhetett?

– Nem én kellek nekik – mondta Aomame –, hanem az, ami a hasamban van. Valamikor tudomást szereztek róla.

– Úgy, úgy – szólalt meg a skandáló apró ember.

– Ez egy kicsit gyors nekem – kommentálta Tamaru. És megint felmordult egy kicsit a torka mélyén: – Egyelőre nem látom a logikai kapcsolatot.

Azért nincs logikai kapcsolat, mert két hold van, gondolja magában Aomame. Ez minden jelenséget megfosztott a logikától. De nem mondta ki hangosan.

– Úgy, úgy – szállt be valahol a többi hat apró ember.

Tamaru folytatta:

– Kell nekik valaki, aki *hallja a hangokat.* Ezt mondta a fazon, akivel beszéltem. Mert ha elveszítik a hangokat, akkor egy az egyben eltűnhet maga a szekta. Azt nem tudom, hogy konkrétan mit jelent a hangokat hallani. A lényeg, hogy a fazon ezt mondta. Szóval akkor a gyerek a hasadban lenne a „hangokat halló”?

Aomame finoman a hasára tette a kezét. Maza és dóta, gondolta. Nem mondta ki. Nem hagyhatja, hogy *ezt* meghallják a holdak.

– Azt én nem tudom – válogatta meg körültekintően a szavait.

– De semmi más nem jut eszembe, amiért szükségük lehetne rám.

– De vajon mégis miért jutott ilyen különleges képesség birtokába a gyerek?

– Nem tudom – felelte Aomame.

Bár lehet, hogy a Vezér az életéért cserébe rám akarta bízni az örökösét, merült föl Aomamében. Ezért azon a mennydörgéses-esős éjszakán ideiglenesen megnyitott egy folyosót a különböző világok között, és egyesített engem meg Tengót.

Tamaru megszólalt:

– Mindegy, hogy kinek a gyereke, és mindegy, hogy milyen képességek birtokában jön a világra, te nem kívánsz egyezkedni a szektával. Így van, igaz? Függetlenül attól, hogy mit nyernél cserébe. És függetlenül attól, hogy számos rejtélyre talán maguktól magyarázatot adnának.

– Semmilyen körülmények között sem – mondta Aomame.

– Csakhogy a szándékaidtól függetlenül biztos megpróbálják *őt* akár erőszak árán is megszerezni. Minden eszközzel – vélekedett Tamaru. – És neked van egy gyenge pontod: Kavana Tengo. Szinte ez az egyetlen gyengeséged. Viszont nagyon jelentős. Ha tudomást szerez róla, a banda egész biztosan oda fogja koncentrálni a támadását.

Tamarunak igaza van. Kavana Tengo, amellett, hogy Aomame életének értelme, egyben végzetesen gyenge pontja is.

Tamaru folytatta:

– Túlságosan veszélyes tovább maradnod a mostani helyeden. Még mielőtt rájönnek, hogy közötök van egymáshoz Kavana Tengóval, át kell menned egy biztonságosabb helyre.

– Már nincs biztonságos hely *ezen a világon* – felelte Aomame.

Tamaru elrágódott Aomame véleményén. Aztán csendesen megszólalt:

– Halljuk, mi jár a fejedben!

– Nekem mindenekelőtt találkoznom kell Tengóval. Addig nem mehetek el innen, amíg nem találkoztunk. Mindegy, mekkora veszélyt jelent ez.

– És mit csinálsz, ha találkoztok?

– Tudom, hogy mit kell tennem.

Tamaru hallgatott egy kicsit. Aztán megkérdezte:

– Teljesen világosan?

– Nem tudom, hogy működik-e majd vagy sem. De tudom, hogy mit kell tennem. Teljesen világosan.

– És nem akarod elmondani nekem.

– Sajnálom, de még nem mondhatom el. Senkinek sem. Mert abban a pillanatban, hogy kimondom, biztos az egész világ megtudja.

Hallgatóznak a holdak. Hallgatóznak az apró emberek. Hallgatózik ez a lakás. Ezt a titkot Aomame egyetlen lépésnyire sem engedheti ki a szívéből.

A vonal másik végén Tamaru egy golyóstoll hegyével kopog az asztalon. Aomame hallja a ritmikus, száraz koppanásokat. Visszhangtalan, magányos zaj.

– Legyen. Fölveszem a kapcsolatot Kavana Tengóval. Csak előtte meg kell szereznem a Madame jóváhagyását. Én azt kaptam parancsba, hogy minél hamarabb költöztesselek el onnan. Te viszont azt mondod, hogy semmiképp se mozdulsz, míg nem találkoztál Kavana Tengóval. Ezt nem lesz könnyű megmagyarázni a Madame-nak. Tisztában vagy vele, ugye?

– Nehéz logikusan megmagyarázni valamit, amiben nincs logika.

– Erről van szó. Ahogy nehéz igazgyöngyre lelni egy Roppongi negyedbeli osztrigabárban. De azért majd próbálkozom.

– Köszönöm – mondta Aomame.

– Úgy érzem, semmiben, amit mondasz, nincs egy csepp logika se. Képtelen vagyok ésszerű kapcsolatot felfedezni ok és okozat között. De ahogy beszélgetünk, kezdem úgy érezni, hogy egyelőre mindenesetre elfogadhatom, amit mondasz. Vajon mitől van ez?

Aomame hallgatott.

– A Madame pedig megbízik és hisz benned – folytatta Tamaru. – Ha te ennyire kitartóan ragaszkodsz hozzá, akkor valószínűleg ő

sem fog okot találni, amiért ne találkozhatnátok Kavana Tengóval. Nagyon úgy látszik, a kapcsolatotok ezzel a Tengóval megingathatatlan.

– Jobban az, mint bármi más a világon – mondta Aomame.

Jobban az, mint bármi más a világon – ismételte el magában.

– Na meg – mondta Tamaru –, te akkor is biztos elmész találkozni vele abba a bizonyos bérházba, ha én túl veszélyesnek ítélem meg és visszautasítom a vele való kapcsolatfelvételt.

– Egész biztosan így fogok tenni.

– És ebben senki nem tud megakadályozni.

– Azt hiszem, nem.

Tamaru tartott egy kis szünetet.

– Na akkor, mit üzensz ennek a Kavana Tengónak?

– Hogy szeretném, ha sötétedés után eljönne a csúszdára. Sötétedés után bármikor jó. Várni fogom. Abból, hogy Aomame ezt kérte, érteni fogja.

– Rendben. Így fogom neki átadni. *Hogy sötétedés után jöjjön el a csúszdára.*

– És ha van valami, amit nem szeretne itt hagyni, azt hozza magával. De úgy, hogy mindkét kezét szabadon tudja használni.

– Hova viszitek azt a csomagot?

– Messzire – felelte Aomame.

– Milyen messzire?

– Azt nem tudom – mondta Aomame.

– Legyen. Ha megvan a Madame engedélye, átadom Kavana Tengónak az üzenetedet. És igyekszem a lehető legnagyobb biztonságot garantálni számodra. Amennyire tőlem telik. De a veszély így is mindig a közelben leselkedik. Az a banda nagyon

komolyan gondolja. És saját magadat végső soron saját magadnak kell megvédened.

– Tudom – mondta halkan Aomame. Tenyerét még mindig gyengéden a hasán tartotta. *Nemcsak saját magamat,* gondolta.

*

Letette a telefont, és a kanapéra omlott. Lehunyta a szemét és Tengóra gondolt. Semmi másra nem tudott gondolni. Mellkasa fájdalmasan elszorult. De ez kellemes fájdalom volt. Olyan, amiből bármennyit el tud viselni. Szóval Tengo valóban ott, *egész közel* lakik! Gyalog tíz percre. Aomamét pusztán a gondolat átmelegítette. Nőtlen, és matematikát tanít egy előkészítő iskolában. Rendezett, szerény lakásban él, főz, vasal, és egy hosszú regényt ír. Aomame irigyelte Tamarut. Ha lehetne, ő is szeretne belopózni Tengo lakásába. A lakásba, amiben nincs ott Tengo. Az elhagyatott csendben szeretne minden egyes tárgyat megérinteni. Szeretné ellenőrizni, hogy hegyes-e a ceruza, amivel Tengo ír, szeretné kézbe venni a kávéscsészéjét, beszívni a ruháiban maradt illatot. Mielőtt ténylegesen találkoznak, szeretné beiktatni ezt az állomást.

Nem tudta elképzelni, mégis mit mondana, ha minden átmenet nélkül, hirtelen kettesben maradnának. Csak attól, hogy elképzelte, kapkodóvá vált a lélegzete, és kábának érezte a fejét. Olyan sok mondanivalója lenne. Közben meg úgy érezte, semmit nem is lenne szükséges mondani. Aomaménak csupa olyan mondanivalója volt, ami jelentését veszti, ha szavakba öntik.

Akárhogy is, most nem tehet mást, mint hogy vár. Nyugodtan, figyelmesen. Összerakta a holmiját, hogy amint meglátta Tengót, azonnal ki tudjon rohanni hozzá. Hogy már ne is kelljen visszajönnie a lakásba, minden szükségeset belegyömöszölt egy nagy, fekete, bőr válltáskába. Nincs túl sok holmija. Pár köteg készpénz, némi váltóruha, a telitöltött Heckler & Koch. Ennyi az egész. A táskát olyan helyre tette, ahonnan azonnal kézbe tudja kapni. A beépített szekrényből elővette a vállfán lógó Junko Shimada kosztümöt, ellenőrizte, hogy nincs-e rajta gyűrődés, majd a nappali falára

akasztotta. Odakészítette a kosztümhöz illő fehér blúzt és harisnyát, meg a Charles Jourdan magassarkút. És a bézs tavaszi kabátot is. Ugyanezeket a ruhákat viselte, amikor lemászott a gyorsforgalmi út vészlépcsőjén. A kabát decemberi estékre kicsit vékony. De nem válogathat.

Mikor mindezzel elkészült, kiült a kerti székre a verandán, és a csúszdát figyelte a bepillantásvédő lapok közül. Tengo apja vasárnap éjjel halt meg. Ha jól emlékszik, a halál tényének megállapítását követően legalább huszonnégy órának el kell telnie a hamvasztásig. Mintha lenne egy ilyen törvény. Ha ennek alapján számolunk, a hamvasztásra legkorábban kedden kerülhet sor. Ma van kedd. Tengo a szertartás után legkorábban ma kora este érkezhet vissza Tokióba. Tamaru az üzenetemet majd csak azután adja át neki. Tehát ma esténél előbb nem jelenhet meg a parkban. És most még világos is van.

A Vezér halálakor bejuttatta méhembe *ezt a kicsikét.* Ez az én feltételezésem. Avagy megérzésem. Mely esetben engem végeredményben az elhunyt Vezér hátrahagyott akarata mozgatna, egy általa meghatározott cél felé?

Aomame vágott egy grimaszt. Ezt lehetetlen eldönteni. Tamaru úgy feltételezi, hogy én a Vezér mesterkedésének eredményeként a „hangokat hallóval” fogantam meg. Miközben valószínűleg „légből szőtt gubóként” funkcionáltam. De miért *pont* én kellettem? És a másik félnek miért kellett pont Tengónak lennie? Ez is egy a sok kérdés közül, melyre nincsen magyarázat.

Akárhogy is, mostanáig úgy zajlottak körülöttem az események, hogy nem értettem, mi hogy függ össze. Se az események logikáját, se az irányukat nem tudtam megállapítani. Végeredményben úgy nézett ki, mintha belekeveredtem volna az egészbe. De *csak mostanáig,* határozta el magát Aomame.

Félrehúzta ajkát, még nagyobb grimaszba rendezte arcát.

Mostantól máshogy lesz, mint *mostanáig* volt. Engem többé senkinek az önkényes akarata nem mozgat. Mostantól a számomra

létező egyetlen elv, a saját akaratom alapján cselekszem. Történhet bármi, megvédem ezt a kicsikét. Minden erőmmel harcolok érte. Ez az én életem, ez pedig itt az én gyerekem. Nem számít, hogy ki, hogyan és milyen célra kívánta programozni, ez itt kétséget kizáróan a Tengóval fogant gyerekünk. Senkinek se adom. Hogy mi a jó és mi a rossz, arra nézve mostantól fogva én vagyok a logika, és én vagyok az irány. Ezt mindenki jól jegyezze meg.

*

Másnap, szerdán délután kettőkor megszólalt a telefon.

– Átadtam az üzenetet – mondta Tamaru, persze most is bevezetés nélkül. – Kavana Tengo most a lakásában van, a bérházban. Ma reggel beszéltünk telefonon. Ma este pontban hétkor ott lesz a csúszdán.

– Emlékezett rám?

– Természetesen jól emlékezett. Úgy tűnik, elég sokat kutatott is utánad.

Ahogy a Vezér megmondta. Tengo is keresett engem. Ez nekem bőven elég. Aomame szívét megtöltötte a boldogság. A világ minden más szava elvesztette számára a jelentését.

– Magával fogja vinni a neki fontos tárgyakat. Amint azt meghagytad. Valami azt súgja, hogy köztük lesz félig kész regényének kézirata is.

– Biztosan – értett egyet Aomame.

– Leellenőriztem a ház környékét. Úgy láttam, tiszta. Nem vettem észre a környékre tapadt gyanús alakokat. Bucifej lakásában se volt senki. Minden csendes volt, de azért nem túlságosan csendes. Az a banda éjjel titokban eltakarította a kérdéses tárgyat, aztán rögtön el is tűntek. Biztos úgy gondolták, nem tanácsos hosszan ott időzniük. Viszonylag alaposan körülnéztem, valószínűleg semmi nem kerülte el a figyelmem.

– Jaj, de jó.

– De mindenképpen csak *valószínűleg* és *egyelőre.* A helyzet pillanatról pillanatra változik. És persze én se vagyok tökéletes. Lehet, hogy volt valami fontos, amit nem vettem észre. Az is lehetséges, hogy azok egyszerűen csak előttem jártak egy lépéssel.

– Vagyis végső soron saját magamat saját magamnak kell megvédenem.

– Ahogy múltkor is megmondtam – felelte Tamaru.

– Mindent köszönök. Hálás vagyok.

– Nem tudom, hogy ezután hol és mihez akarsz kezdeni – kezdte Tamaru. – De ha eltűnsz valahova messzire, és többé nem látjuk egymást, azt hiszem, egy kicsit hiányozni fogsz. Hogy nagyon finoman fejezzem ki, nem mindennapi karakter vagy. Nehéz olyat kifogni, mint te.

Aomame belemosolygott a telefonba:

– Én nagyjából ugyanezt szeretném elmondani.

– A Madame-nak szüksége volt rád. A munkától függetlenül, a magánéletében jelen levő társként. Borzasztóan megviseli, hogy el kell válnotok. Most nem is tud a telefonhoz jönni. Remélem, megérted.

– Megértem – felelte Aomame. – Lehet, hogy én se tudnék rendesen beszélni.

– Azt mondtad, messzire mész – mondta Tamaru. – Mennyire messzire?

– Számokban nem mérhető távolságba.

– Olyan mérhetetlen távolságba, mint ami az emberek szívét elválasztja.

Aomame lehunyta a szemét, mélyet lélegzett. Feltörőben voltak a könnyei. Valahogy azonban visszatartotta őket.

Tamaru halkan mondta:

– Imádkozom, hogy minden jól menjen.

– Elnézést, de lehet, hogy nem tudom visszaadni a Heckler & Kochot.

– Nem gond. Ajándék volt. Ha útban lenne, dobd be a Tokió-öbölbe! Azzal egy kis lépéssel közelebb kerülünk a világ fegyverzetmentesítéséhez.

– Lehet, hogy egyáltalán nem fog elsülni. Úgy tűnik, megcáfoljuk Csehov elvét.

– Az se gond. A legjobb, ha nem sül el. Mindjárt itt a huszadik század vége. Mások a körülmények, mint Csehov idejében. Se hintók, se fűzőt viselő nők. A világ megtapasztalta a nácizmust, az atombombát és a modern zenét, de valahogy túlélte. A regényírás módszerei is változtak ennyi idő alatt. Ne is törődj vele! – mondta Tamaru. – Viszont van egy kérdésem. Ma este hétkor találkoztok Kavana Tengóval a csúszdán.

– Ha minden jól megy – mondta Aomame.

– Ha találkoztok, mégis mit fogtok művelni egy csúszda tetején?

– Kettesben felnézünk a holdra.

– Nagyon romantikus! – adózott csodálattal Tamaru.

27 | **TENGO**
Lehet, hogy csak ez a világ nem is lesz elég

Szerda reggel, amikor megszólalt a telefon, Tengo még aludt. Végül is hajnalig ébren volt, és a közben elfogyasztott whiskey is ott dolgozott még benne. Kimászott az ágyból, látta, hogy már teljesen világos van, és meglepődött.

– Kavana Tengo úr? – kérdezte egy férfi. Tengónak nem volt ismerős a hangja.

– Igen – felelte. Azt gondolta, biztos az apja halálával kapcsolatos ügyintézésről lesz szó. A férfi hangjában volt valami ünnepélyes és hivatalos. Az ébresztőóra szerint azonban még nincs reggel nyolc. Ez nem az az időpont, amelyikben a hivatalok vagy a temetkezési vállalat telefonálnak.

– Elnézést kérek, hogy ilyen korán reggel hívom, de sietnem kellett.

Szóval sürgős ügy.

– Miről lenne szó? – kérdezte még kábán Tengo.

– Emlékszik az Aomame névre? – kérdezte a férfi.

Aomame? Másnapossága és álmossága elröppent. Olyan gyorsan váltott át a tudata, mint egy színpad képe pillanatnyi elsötétítés után. Szorosabbra fogta a kagylót.

– Emlékszem – felelte.

– Elég különleges név.

– Egy osztályba jártunk általános iskolában – mondta Tengo, nagy nehezen rendbe szedve a hangját.

A férfi várt egy kicsit.

– Kavana úr, önt érdekli itt és most egy Aomaméra vonatkozó beszélgetés?

De furán beszél ez a férfi, gondolta Tengo. Különleges a szóhasználata. Mintha egy idegen nyelvről fordított avantgárd színdarab szövegét hallgatná.

– Ha nem érdekli, akkor mindketten csak az időnket vesztegetjük. És akkor azonnal leteszem a telefont.

– Érdekel – vágta rá gyorsan Tengo. – Megbocsásson, de kihez van szerencsém?

– Üzenetem van Aomame kisasszonytól – mondta a férfi, figyelmen kívül hagyva a kérdést. – Azt reméli, hogy találkozhat önnel. Kavana úr hogy áll ezzel? Ön is kíván vele találkozni?

– Kívánok – felelte Tengo. Köhögött, megköszörülte a torkát. – Én is nagyon régóta szeretnék vele találkozni.

– Rendben van. Ő találkozni szeretne önnel. És ön is reméli, hogy találkozhat vele.

Tengo hirtelen úgy érzékelte, hogy teljesen ki van hűlve a szoba. A kardigánjáért nyúlt, és fölvette pizsamája fölé.

– Mit kell tennem? – kérdezte.

– El tudna jönni a csúszdára sötétedés után? – kérdezte a férfi.

– Csúszda? – kérdezte Tengo. Mégis miről beszél ez az ember?

– Aomame azt mondta, ha így adom át, ön érteni fogja. Így, hogy szeretné, ha eljönne a csúszdára. Pontosan úgy közvetítem, ahogy ő mondta.

Tengo önkéntelenül a hajába túrt. A haja tömbbe merevedett, ahogy elaludta. A csúszda. Ahonnan a két holdat néztem. Nyilván *arról* a csúszdáról van szó.

– Azt hiszem, értem – mondta szárazon.

– Rendben van. Ezenkívül Aomame kéri, hogyha van olyan fontos tárgy, amit magával szeretne vinni, hozza el. Úgy, hogy azonnal elmehessenek innen, messzire.

– *Fontos tárgy, amit magammal szeretnék vinni?* – kérdezett vissza döbbenten Tengo.

– Amit nem szeretne itt hagyni.

Tengo elgondolkodott:

– Nem értem: a *messzire elmenni* azt jelenti, hogy többet nem térünk ide vissza?

– Ezt nem tudom – mondta a férfi. – Mint az imént említettem, én csak egy az egyben átadom az üzeneteket.

Tengo ujjai kócos haját szántották, amint gondolkodott. *Elmenni?* Aztán megszólalt:

– Lehet, hogy egy nagyobb adag dokumentumot viszek magammal.

– Nem jelenthet problémát – felelte a férfi. – Az ön szabadságában áll eldönteni, mit hoz. A táskára vonatkozóan azonban az volt a kérés, hogy olyat válasszon, amitől mindkét kezét szabadon tudja használni.

– Amitől mindkét kezem szabadon tudom használni – ismételte el Tengo. – Vagyis például egy bőrönd nem lenne megfelelő?

– Azt hiszem, nem.

A férfi hangjából nehéz volt a korára, a külsejére vagy a testfelépítésére következtetni. A hangja nem nyújtott konkrét fogódzókat. Tengónak az volt az érzése, hogy amint letette a kagylót, már nem lesz képes fölidézni, milyen volt ez a hang. Az egyéniség és az érzelmek – már persze, ha egyáltalán voltak itt ilyenek – a mélyére voltak rejtve.

– Mindösszesen ennyit kellett átadnom – mondta a férfi.

– Aomame jól van? – kérdezte Tengo.

– Fizikailag semmi baja – felelte óvatosan a másik. – Azonban jelenleg kissé zaklatott körülmények között él. Minden mozdulatára ügyelnie kell. Legrosszabb esetben baja is történhet.

– *Baja is történhet* – ismételte el gépiesen Tengo.

– Jobb nem késlekedni – mondta a férfi. – Az idő nagyon fontos tényező.

Az idő nagyon fontos tényező, ismételte el magában Tengo. Tényleg volt valami fura abban, ahogy a férfi összeválogatta a szavakat? Vagy csak az ő idegei vannak túlságosan kihegyezve?

– Ma este hétkor szerintem ott tudok lenni a csúszdán – mondta Tengo. – Ha ma este valamiért nem sikerülne találkoznunk, holnap ott leszek ugyanabban az időpontban.

– Rendben. Tehát ön tudja, melyik csúszdáról van szó.

– Szerintem tudom.

Tengo az órára pillantott. Még tizenegy órája van.

– Úgy hallottam, vasárnap elhunyt az édesapja. Fogadja őszinte részvétemet – mondta a férfi.

Tengo szinte reflexszerűen köszönetét mondott. Aztán arra gondolt, hogy „ezt vajon honnan tudja”.

– Nem mondana még valamit Aomaméról? – kérte. – Hogy hol él, mivel foglalkozik, ilyesmit.

– Aomame egyedülálló. Egy hiroói sportklubban edzősködik. Kiváló edző, de bizonyos okokból most szabadságon van. És egy ideje, bár ez teljességgel véletlen, Kavana úr lakásának közelében él. Azt hiszem, jobb, ha a többit közvetlenül tőle kérdezi meg.

– Azt is, hogy mifélék azok a *zaklatott körülmények,* melyek között él?

A férfi erre nem válaszolt. Azoknál a kérdéseknél, melyekre nem akar válaszolni – vagy amelyeket szükségtelennek tart

megválaszolni teljes természetességgel mellőzi a válaszadást. Nagyon úgy tűnik, Tengo körül megsokasodtak az ilyen emberek.

– Hát akkor ma este hétkor, a csúszdán – mondta a férfi.

– Várjon egy pillanatot – szólalt meg sietve Tengo. – Van egy kérdésem. Valaki arra figyelmeztetett, hogy engem figyelnek. És jól teszem, ha vigyázok. Ne haragudjon a kérdésért, de talán ön az, aki figyel?

– Nem, nem én vagyok az – vágta rá azonnal a férfi. – Valaki más figyelhette. De kétségkívül az a legjobb, ha vigyáz. Ahogy az a valaki mondta.

– Az, hogy engem figyelnek, és az, hogy Aomame meglehetősen különleges körülmények között van, összefüggnek valahogy egymással?

– *Kissé zaklatott körülmények* között – javította ki a férfi. – Igen, valószínűleg összefüggnek. Valahogy.

– Mindez veszélyeket rejt?

A férfi olyan ráérősen, körültekintően válogatta meg szavait, mintha összekeveredett, eltérő fajtájú babszemeket válogatna:

– Ha az ön számára veszélyesnek nevezhetjük azt, hogy soha többé nem találkozik Aomaméval, akkor igen, valóban rejt veszélyeket.

Tengo fejben megpróbálta a maga számára érthetővé átrendezni a csavaros fogalmazást. A körülményeket és a hátteret persze nem tudta kitalálni, de a feszültséget megérezte a levegőben.

– Legrosszabb esetben előfordulhat, hogy soha többé nem találkozunk.

– Úgy van.

– Értettem. Vigyázni fogok – felelte Tengo.

– Elnézését kérem, hogy kora reggel zavartam. Úgy tűnik, fölébresztettem.

Azzal a férfi rögtön letette a telefont. Tengo egy darabig a kezében szorongatott fekete telefonkagylót bámulta. Úgy volt, ahogy előre várta: valóban nem tudta fölidézni az iménti hangot, miután letette a telefont. Megint az órára nézett. Nyolc óra tíz perc. Vajon hogy üsse el az időt este hétig?

*

Először is lezuhanyozott, megmosta a haját, és megpróbálta valamennyire tűrhető formájúra rendezni a gubancait. Aztán megborotválkozott a tükörnél. Alaposan megsikálta a fogait, fogselymet is használt. Utána paradicsomlevet vett elő a hűtőből, ivott belőle, vizet forralt a kannában, kávét darált és főzött egy adaggal, megpirított egy szelet kenyeret. Beállította az időzítőt, és lágy tojást is csinált. Minden egyes műveletre odakoncentrált, és több időt szánt rájuk, mint általában. De még így is csak fél tízre járt az idő.

MA ESTE TALÁLKOZOM AOMAMÉVAL A CSÚSZDA TETEJÉN.

Amint elkezdett ezen gondolkodni, olyan érzés tört rá, mintha testi működései szétzilálódnának és a négy égtáj felé távoznának tőle. Keze, lába, arca mind-mind más irányba igyekeztek. Érzéseit nem tudta egy helyre irányítani. Akármibe kezdett, képtelen volt odafigyelni. Könyvet olvasni se volt képes, természetesen írni se tudott. Nem tudott nyugodtan egy helyben ülni. Nagy nehezen elmosogatott, kimosott, rendet rakott a ruhás-szekrény fiókjaiban, bevetette az ágyát: mindössze ennyire telt tőle. De akármit csinált, ötpercenként szünetet tartott, és a faliórára pillantott. Úgy tűnt, attól, hogy az időre gondol, az egyre lassabban halad előre.

AOMAME TUDJA.

Tengo erre gondolt, míg a mosogatónál egy kést élezett, melyet szükségtelen volt megélezni. Tudja, hogy néhányszor ott jártam abban a kis parkban. Biztos meglátta, ahogy a csúszda tetején üldögélek egymagamban, és fölnézek az égre. Máshogy nem lehet elképzelni. Tengo maga elé idézte, hogy nézhetett ki, amint a

csúszda tetején üldögél a higanylámpafényben. Egyáltalán nem érezte, hogy figyelik. Vajon honnan nézte Aomame?

Mindegy, hogy honnan, gondolta Tengo. Ez nem jelentős kérdés. Akárhonnan nézte, rögtön felismerte az arcomat, ahogy most kinéz. A gondolatra egész testét öröm járta át. Ahogy én mindig gondoltam rá azóta, úgy ő is gondolt rám. Tengo alig tudta elhinni. Azt, hogy ebben a lüktető, labirintushoz hasonló világban, annak ellenére, hogy húsz év alatt egyszer sem látták egymást, két ember szíve – egy kisfiú és egy kislány szíve – végig változatlanul összeforrva tudott maradni.

De miért nem jött oda hozzám Aomame azonnal? Úgy sokkal egyszerűbb lett volna. Egyáltalán, honnan tudta, hogy itt lakom? És hogy nyomozta ki ő vagy az a férfi ezt a telefonszámot? Tengo ugyanis nem szerette, ha hívogatják, és nem járult hozzá, hogy számát közzétegyék a telefonkönyvben. Úgy intézte, hogy a tudakozó se adja meg.

Több érthetetlen tényező is akad. És össze vannak keveredve a cselekményszálak. Lehetetlen átlátni, hogy melyik szál melyik másik szállal kapcsolódik, és milyen oksági viszonyok vannak köztük. Ha azonban belegondol, úgy érzi, Fukaeri feltűnése óta egyfolytában egy ilyen helyen él. Olyan helyen, ahol túl sok a kérdés, és túl kevés a fogódzó. Homályosan mégis az volt az érzése, hogy lassan bár, de a káosz közeledik a nyugvóponthoz.

Akárhogy is, ma este hétkor néhány kérdés biztosan eltűnik. Találkozni fogunk a csúszda tetején. Nem tízéves, erőtlen kisfiúként és kislányként, hanem független, szabad, felnőtt férfiként és nőként. Egy előkészítő iskola matematikatanáraként és egy sportklub edzőjeként. Miről fogunk vajon beszélgetni? Nem tudom. A lényeg, hogy beszélgetni fogunk. Pótolnunk kell, ami kimaradt, és meg kell ismernünk egymást. És hogy a telefonon jelentkező férfi fura kifejezését idézzük, lehet, hogy onnan *elmegyünk valahova.* Tehát össze kell szednem mindazt a fontosat, amit nem hagyhatok itt. Be kell tennem őket egy táskába, mely *mindkét kezemet szabadon hagyja.*

Nem sajnálta elhagyni ezt a helyet. Hét évet élt ebben a lakásban, és heti három napot tanított az előkészítőben, de egyszer sem érezte, hogy itt lenne az élete. Ez csupán átmeneti szállás volt, mint vízfolyásban felbukkanó úszó sziget. Nálánál idősebb barátnője, akivel hetente egyszer titkos találkákat tartottak itt, eltűnt. Elment Fukaeri is, aki egy időre beköltözött hozzá. Tengónak fogalma se volt, hogy hol lehetnek és mit csinálhatnak most. A lényeg azonban, hogy csendesen eltűntek az életéből. Az előkészítőben, ha ő már nem lesz, valaki nyilván betölti a helyét. A világ Tengo nélkül is gond nélkül forog majd tovább. Ha Aomame azt mondja, hogy *el akar menni* vele valahova, ő habozás nélkül követni fogja.

Vajon mi számára *az a fontos, amit magával akar vinni?* Ötvenezer jen készpénz és egy műanyag bankkártya. Ennyi az összes, amit vagyonának nevezhet. Megtakarítási számláján majdnem egymillió jen van. Illetve, több annál. Ott van a *Légből szőtt gubó* jogdíjaiból neki jutó rész is. Vissza akarta küldeni Komacunak, de még nem tette meg. Aztán viszi még készülő regényének kinyomtatott példányát. Azt nem hagyhatja hátra. A világ számára értéktelen, de Tengónak fontos. Papírzacskóba rakta a kéziratot, a zacskót pedig bordó színű, kemény, nejlonborítású válltáskájába süllyesztette, amit az előkészítőbe járáshoz használt. A táska ettől rögtön jó nehéz lett. Bőrkabátjának zsebébe egy floppylemezt is bedugott. A szövegszerkesztőjét nem viheti magával, úgyhogy jegyzetfüzeteit és töltőtollát tette a csomagba. Nos, mi van még?

Eszébe jutott az irodai boríték, amit a csikurai ügyvédtől kapott. Az az apja által hagyott bankszámlakivonatot és bejegyzett személyi pecsétet, a családi anyakönyv kivonatát meg a rejtélyes családi fotót (ha ugyan tényleg az) tartalmazza. Lehet, hogy jobb lesz, ha ezeket magával viszi. Általános iskolai bizonyítványait és az NHK dicsérő okleveleit természetesen itt hagyja. Úgy döntött, ruhát és tisztálkodószereket sem visz. A táskába annyi minden úgyse fér be, és az ilyesmit meg tudja majd vásárolni, ha szükséges.

Mikor mindent belegyömöszölt a táskába, többé nem volt mit csinálnia. Mosatlan edények se voltak, vasalni való ingek se. Megint

ránézett a faliórára. Fél tizenegy. Arra gondolt, hogy föl kellene hívnia a barátját, akit megkér, hogy helyettesítse az iskolában, de eszébe jutott, hogy ha délelőtt hívják, attól a fickó mindig rosszkedvű.

Ruhástul végigdőlt az ágyon, és mindenféle eshetőségeken gondolkodott. Utoljára tízéves korában találkozott Aomaméval. Mostanra mindketten harmincévesek, és sokféle tapasztalatot szereztek. Jókat is, túl jónak nem nevezhetőket is (utóbbiból valószínűleg valamivel többet). Nyilvánvaló, hogy megváltozott a külsejük, a természetük, a környezetük. Már nem kisfiú és kislány vagyunk. Az az Aomame ott valóban az az Aomame, akit én kerestem? És én itt az a Tengo vagyok, akit Aomame keresett? Tengo elképzelte, ahogy ma este találkoznak a csúszdán, és mindketten csalódnak, amikor közvetlen közelről látják meg a másikat. Lehet, hogy beszélniük se lesz miről. Ez könnyen előfordulhat. Sőt, szinte az lenne a természetellenes, ha nem így történne.

Lehet, hogy nem is szabadna találkoznunk? – kérdezte Tengo a mennyezettől. Lehet, hogy jobb lett volna, ha a találkozás utáni vágyakozást mindketten gondosan a szívünkbe rejtjük, de mindörökre távol maradunk egymástól? Akkor mindig megmaradt volna a remény. És az a remény apró, de fontos hőforrás lenne, ami az egész valójukat fölmelegítené. A tenyerükkel óvatosan eltakart, a széltől megóvott kis láng. Amit könnyen elolthatnak a valóság heves szelei.

Tengo vagy egy órán át hánykolódott két teljesen ellentétes érzés között, miközben a mennyezetet bámulta. Mindennél jobban akart Aomaméval találkozni. Ugyanakkor borzasztóan félt a találkozástól. A szörnyű csalódás és a kényelmetlen csönd, ami ott születhet, megdermesztették a szívét. Úgy érezte, közepétől kettéhasad a teste. Nagyobb és erősebb, mint az átlag, de tisztában volt vele, hogy egy bizonyos irányból érkező erőhatással szemben meglepően törékeny. A találkozóra azonban muszáj elmennie. Ez az, amire húsz

éve vár rendületlenül. Nem fordíthat hátat és nem menekülhet el, várja bár akármilyen csalódás.

Belefáradt a mennyezet bámulásába, és ahogy volt, hanyatt fekve elaludt egy kis időre. Negyven vagy negyvenöt percnyi, álomtalan, csendes alvás volt. Mély, kellemes alvás, mely akkor jön el, ha kimerített a koncentrált agymunka. Néhány napja keveset és rendszertelenül alszik. Mire a nap lenyugszik, ki kell pucolnia magából a felhalmozódott kimerültséget. Frissen és megújultan kell a kis park felé indulnia. Teste ösztönösen tudta, hogy szüksége van a tökéletes pihenésre.

Álmában Tengo Adacsi Kumi hangját hallotta. Vagy úgy rémlett, hogy hallja. *Ha felvirrad, te szépen elmész innen, Tengo! Míg el nem torlaszolják a kijáratot.*

Ez Adacsi Kumi hangja volt, ugyanakkor az esténként huhogó bagoly hangja is volt. Tengo emlékeiben a kettő szétválaszthatatlanul összekeveredett. Most mindennél inkább bölcsességre volt szüksége, a gyökereit mélyen a földbe eresztő éjszaka bölcsességére. Amire valószínűleg csak mély álomba merülve lehet rátalálni.

*

Fél hétkor Tengo keresztül vetette vállán a táskáját, és elindult a lakásból. Ugyanazt a ruhát viselte, mint amiben legutóbb volt a csúszdánál. Szürke pulóverhez régi bőrkabát. Farmerhez barna csizma. Mindegyik darab agyonhasznált, de nagyon megszokta őket. Mintha szinte már testének tartozékai lennének. Lehet, hogy ide soha nem tér már vissza. Mindenesetre ajtajáról és a postaládáról is eltávolította a nyomtatott névtáblát. Hogy minden egyébbel mi lesz, azt majd később kell meggondolnia.

A ház bejáratánál megállt, és figyelmesen körülnézett. Ha hiszünk Fukaerinek, Tengót figyelik valahonnan. Ám ahogy a múltkor sem, most sem fedezett fel semmi gyanúsat a környéken. Ugyanazt a képet látja, ugyanúgy, mint mindig. Napnyugta után emberek se jártak az utcán. Tengo először is lassan megindult az állomás felé.

Néha hátranézett, ellenőrizte, hogy nem követi-e valaki. Több olyan utcácskába is bekanyarodott, ahova nem lett volna szükséges, majd megállt, és megnézte, követik-e. Vigyáznia kell, mondta az a férfi a telefonban. Saját maga miatt is, meg a zaklatott körülmények közt levő Aomame miatt is.

A FÉRFI, AKI TELEFONÁLT, TÉNYLEG ISMERI VAJON AOMAMÉT? – jutott hirtelen Tengo eszébe. Nem lehet véletlenül, hogy ez egy ügyesen kitervelt csapda? Ahogy belegondolt, kezdett elbizonytalanodni. Ha ez csapda, akkor biztos, hogy az Előfutár állította. Tengo mint a *Légből szőtt gubó* háttérben működő szerzője valószínűleg (illetve inkább egész biztosan) rajta van a feketelistájukon. Azért kereste meg az a fura alak, Usikava, valami érthetetlen ösztöndíj ajánlatával, a szekta küldönceként. Ráadásul Tengo – akkor is, ha ezt nem ő találta ki – három hónapig a lakásán bújtatta Fukaerit, és megosztotta vele a mindennapjait. A szektának több mint elégséges oka van, hogy ne örüljön Tengo működésének.

Azonban így is kételkedett: miért kellene direkt Aomamét csalinak használniuk ahhoz, hogy csapdát állítsanak neki és előcsalogassák? Tudják, hogy hol lakik. O nem menekül, nem rejtőzködik. Ha dolguk van vele, elég csupán felkeresniük. Semmi szükség külön fáradság árán odacsalogatniuk a kis park csúszdájához. Persze ha épp fordítva van, és Tengót használják csalinak ahhoz, hogy odacsalogassák Aomamét, az már egy másik történet.

DE MIÉRT KELLENE ODACSALOGATNIUK AOMAMÉT?

Erre semmi ok nem látszik. Előfordulhat, hogy az Előfutár és Aomame között van valamiféle kapcsolódási pont? Tengo azonban nem tudta továbbvinni következtetéseit. Muszáj lesz magától Aomamétól megkérdeznie. Már persze, ha összejön a találkozó.

Akárhogy is, ahogy a férfi mondta a telefonban, a legjobb, ha vigyáz. A biztonság kedvéért kerülőt tett, és ellenőrizte, nincs-e a nyomában valaki. Aztán sietős léptekkel a kis park felé vette az irányt.

*

Hét óra előtt hét perccel ért oda. Addigra besötétedett, a kis park minden szegletét egyenletes, mesterséges higanylámpafény világította be. Aznap kellemes meleg volt a délután, de amint a nap lement, a hőmérséklet is gyorsan esett, és hideg szél támadt föl. A néhány napja tartó tavaszias idő eltűnt, megint visszafészkelte magát a kemény, igazi tél. A gyertyánágak öregemberek figyelmeztetően felemelt ujjának módjára reszkettek, és száraz hangot adva összeverődtek.

A környező épületek néhány ablakából világosság látszott. A parkban azonban Tengo nem látott embereket. Bőrkabátja alatt lassan, de hangosan vert a szíve. Néhányszor összedörzsölte a kezét, így győződve meg róla, hogy megvan a normális érzékelése. Minden rendben, készen állok! Nincs mitől félnem. Tengo elhatározta magát, és elkezdett fölmászni a csúszdára.

Mikor fölért, ugyanabba a pózba helyezkedett, amibe korábban. A csúszda teteje jéghideg volt, és egy kicsit párás. Tengo mindkét kezét a kabátzsebébe dugta, a korlátnak dőlt, és felnézett az égre. Az égen csak úgy tolongtak a felhők. Mindenféle méretű, néhány nagyobb és néhány kisebb is volt köztük. Tengo hunyorogva kereste a holdakat. Úgy tűnt azonban, hogy azok valami felhő mögé rejtőztek. A felhők nem vastagok és nem tömörek, inkább könnyedek, fehérek. Annyira azonban mégis vaskosak és sűrűek, hogy eltakarják a holdakat az emberi szem elől. A felhőréteg északról dél felé mozgott, ráérős tempóban. Úgy látszik, nem túl erős a szél, ami ott fenn fúj. Vagy pedig nagyon magasan járnak a felhők. Akárhogy is, az biztos, hogy nem sietnek.

Tengo a karórájára pillantott. Három perccel múlt hét. A másodpercmutató továbbra is pontosan mérte az időt. Aomame még nem jelent meg. Tengo néhány percig úgy bámult a mutatóra, mintha valami nagyon különlegeset látna. Aztán lehunyta a szemét. Akárcsak a szél szállította felhők, ő sem siet sehova. Az se baj, ha időbe telik. Nem töprengett többet, hanem az idő folyamára bízta magát. Most mindennél fontosabb, hogy ilyen természetesen, egyenletesen hagyja múlni az időt.

Lehunyt szemmel, nagy odafigyeléssel hallgatta a környezet zajait, mintha rádiót hangolna. Először a hetes körgyűrűn szünet nélkül áramló autók zaja jutott el a füléhez. Ez a hang akár a Csendes-óceán hullámainak a csikurai intézetbe odahallatszó morgásához is hasonlított. Mintha bizonytalanul sirályok éles sivítása is belekeveredett volna. Egy ideig rövid, szaggatott figyelmeztető jelzés hallatszott, amit teherautók adnak tolatáskor. Nagy testű kutya ugatott föl röviden, élesen, mintha jelezne. Valahol messze egy ember kiabálta valakinek a nevét. Hogy melyik hang honnan jön, azt Tengo nem tudta. Ha sokáig tartjuk lehunyva a szemünket, egy idő után nem érzékeljük, milyen irányból és milyen távolságból érkeznek a fülünkbe jutó hangok. Néha feltámadt a fagyos szél, de Tengo nem érezte a hideget. Átmenetileg megfeledkezett arról, hogy érzékelje a valóságos hideget – meg az őt érő összes ingert és benyomást –, és reagáljon rájuk.

*

Arra ocsúdott, hogy valaki ül mellette és fogja a jobb kezét. Mint valami meleget kereső kis állat, az a másik kéz bebújt bőrkabátjának zsebébe, és nagy kezét szorította. Mintha az idő ugrott volna egyet valahol, mert mire Tengo magához tért, már minden megtörtént. A helyzet minden bevezetés nélkül a következő fázisba lépett. *Furcsa,* gondolta Tengo, még mindig becsukott szemmel. Hogy lehetséges ilyesmi? Egyszer elviselhetetlenül lassan megy az idő, másszor meg egyszerre több eseményt is átugrik.

Az a valaki, mintha meg akarná erősíteni, hogy körülöttük minden *valóságos,* még erősebben szorította Tengo nagy kezét. Hosszú, sima ujjak, mélyükön erő.

Aomame, gondolta Tengo. De nem mondta ki. A szemét is lehunyva tartotta. Csak visszaszorította azt a kezet. Emlékezett rá. Húsz év alatt egyszer sem felejtette el, milyen az érintése. Ez persze már nem egy tízéves kislány aprócska keze. Húsz év alatt ez a kéz nyilván mindenféle tárgyat érintett, emelt, szorított. Ezerféle formájú tárgyat. Erősebb is lett. Tengo mégis azonnal tudta, hogy ez egy és ugyanaz a kéz. Ugyanolyan a szorítása, ugyanazt üzeni.

Tengóban egy pillanat alatt fölolvadt húszévnyi idő, minden egyetlen olvadékká állt össze és örvénylett. A húsz év minden képe, minden szava, minden értéke egybegyűlt, vastag oszloppá állt össze a szívében, és forgott, mint egy fazekaskorong. Tengo szó nélkül figyelte ezt. Mint aki egy bolygó pusztulásának és újjászületésének tanúja.

Aomame is csendben volt. Szótlanul fogták egymás kezét a fagyos csúszda tetején. Ismét a tízéves kisfiú és kislány voltak. Egy magányos kisfiú és egy magányos kislány. Kora téli, tanítás utáni tanterem. Sem az erejük, sem az ismeretük nem volt meg ahhoz, hogy tudják, mit adjanak a másiknak, és mit várjanak tőle. Soha életükben nem szerette őket igazán senki, és ők sem szerettek igazán senkit. Nem öleltek magukhoz senkit, és őket sem ölelte magához senki. Azt sem tudták, hova viszi őket az, ami most történt. Egy ajtó nélküli szobába léptek. Innen nem tudnak kimenni. És más sem tud bejönni. Akkor nem voltak vele tisztában, de az egész világon ez volt az egyetlen tökéletesen befejezett hely. Teljesen elszigetelt hely, melyet mégsem itat át a magány.

Mennyi idő telhetett el? Lehet, hogy öt perc, lehet, hogy egy óra. Lehet, hogy egy egész nap. De lehet, hogy megállt az idő. Mit tudott Tengo az időről? Csak annyit, hogy képes lenne akármeddig itt tölteni, ennek a kis parknak a csúszdáján, kettesben, szótlanul, kézenfogva. Tízéves korában is így érzett, húsz év elteltével is ugyanúgy érez.

Időre lesz szüksége ahhoz, hogy megszokja ezt az újonnan beköszöntött világot. Egyesével ki kell kísérleteznie és újra kell tanulnia azt, ahogyan érez, ahogyan a tájakat látja, ahogyan a szavait válogatja, ahogyan lélegez és ahogyan mozdul. Ehhez pedig minden időt, ami rendelkezésre áll ebben a világban, össze kell gyűjtenie. Sőt, lehet, hogy csak ez a világ nem is lesz elég.

– Tengo – suttogott a fülébe Aomame. Se nem magas, se nem mély, ígéretekkel teli hang. – Nyisd ki a szemed!

Tengo kinyitotta a szemét. Újra megindult az idő.

– Látszik a hold – mondta Aomame.

28 | **USIKAVA**
És lelkének egy darabja

Usikava testét bevilágította a mennyezetről jövő neonfény. A fűtés ki volt kapcsolva, és nyitva volt egy ablak. Ennek köszönhetően a terem valóságos jégverem volt. A helyiség közepére összetoltak néhány tárgyalóasztalt, Usikava ezekre volt hanyatt fektetve. Téli póló meg hosszú téli alsónadrág volt rajta, és le volt takarva egy régi pokróccal. Hasa kidagadt a pokróc alatt, úgy nézett ki, mint hangyaboly egy mezőn. Kérdőn kitárt szemeit – ezeket senki se tudta lezárni – eltakarták egy kis kendővel. Ajka kissé elnyílt, de onnan se levegő, se szavak nem jönnek már. Fejének teteje még nyomottabb volt, mint mikor élt és mozgott, és még titokzatosabbnak látszott. A fejtetőt szeméremszőrzetre emlékeztető, fekete, vastag, gubancos haj keretezte: szánalmas látvány volt.

Kopasz sötétkék pehelykabátot viselt, Lófarok meg barna, a gallérnál prémes szarvasbőr félkabátot. Egyikükre se volt tökéletes a méret. Mintha szűkös készletből, kapkodva választottak volna, hogy azért mégis legyen rajtuk valami. Hiába voltak zárt térben, látszott a leheletük. A teremben csak ők hárman voltak. Kopasz és Lófarok, meg Usikava. A falon, a mennyezet közelében volt három alumíniumkeretes ablak, ezek közül volt kinyitva az egyik, hogy alacsonyan lehessen tartani a szoba hőmérsékletét. Az asztalokon kívül, melyekre a holttestet fektették, egyetlenegy bútor se volt. Végtelenül egyhangú, hivatalos terem. Ahogy odatették, még a holttest is – még Usikava holttesteje is – egyhangúnak és hivatalosnak látszott.

Senki sem beszélt. A terem tökéletesen hangtalan volt. Kopasznak rengeteg gondolkodnivalója akadt, Lófarok meg egyébként se szokott beszélni. Usikava meglehetősen ékesszóló ember, de két nappal ezelőtt, éjjel bevégezte életét. Kopasz gondolataiba merülve, lassan sétált föl-alá az asztalok mellett, melyeken Usikava teste nyugodott. Azt leszámítva, amikor a falnál

sarkon kell fordulnia, lépteinek ritmusa tökéletesen egyenletes. A halvány sárgászöld színű, olcsó szőnyeget taposó bőrcipője egyáltalán nem ad hangot. Lófarok, mint szokta, kiválasztott egy helyet az ajtó közelében, és meg se moccant. Kis terpeszben állt, kihúzta magát, tekintetét a tér egy pontjára függesztette. Úgy tűnik, egyáltalán nem érez fáradságot, és a hideg se bántja. Azt, hogy élő testként funkcionál, időnkénti villámgyors pislogásaiból, valamint a szájából szabályos ritmusban előtörő, a hidegben látszó leheletből lehet valamennyire sejteni.

*

Aznap, a nappali órákban néhány ember gyűlt össze abba a hideg terembe, hogy megbeszélést tartson. Valaki a vezetőségből vidéken volt, és beletelt egy napba, hogy mindenki együtt legyen. A megbeszélés titokban zajlott, a résztvevők fojtottan, halkan beszélgettek, hogy semmi ne hallatsszon ki. Usikava holtteste végig ott feküdt az asztalon, mint bemutató darab egy gépipari kiállításon. A test a halált követő hullamerevség állapotában volt. Legalább három napba telik, míg a merevség feloldódik és a test ismét elernyed. Az összegyűltek, néha rövid pillantást vetve a testre, néhány gyakorlati kérdést vitattak meg.

Míg a megbeszélés zajlott, a teremben nem érződött a halottal szembeni tisztelet vagy gyász, még olyankor sem, amikor magáról az elhunytról folyt a szó. A megmerevedett, tömzsi test csupán bizonyos fajta leckéket, valamint újfent igazolást nyert tanulságokat idézett a jelenlevők fejébe. Lehet bármi, az eltűnt idő nem tér vissza, és ha a halál megoldást jelent is valamire, az a megoldás csakis magáé az elhunyté. Ilyen leckékről, ilyen tanulságokról volt szó.

Mit kezdjenek Usikava holttestével? A konklúzió az elejétől fogva megvolt. Ha valaki megtalálja a testet, a rendőrség alapos vizsgálatot folytat le, és egyértelmű, hogy fény derül Usikava és az Előfutár kapcsolatára. Ennek rizikóját nem vállalhatják föl. Ha elmúlt a hullamerevség, a testet észrevétlenül át kell vinni az égetőbe, majd gyorsan elintézni. Fekete füstté és fehér hamuvá kell változtatni. A füst fölszáll az égbe, a hamut a földekre szórják, és a zöldségek

trágyájául szolgál. Ezt a műveletsort eddig is többször elvégezték Kopasz irányításával. A Vezér teste túlságosan nagy volt, ezért néhány darabra kellett „bontaniuk” egy láncfűrésszel. Ennél az apró termetű embernél ilyesmire nem lesz szükség. Kopasz ettől nagy megkönnyebbülést érzett. Igazság szerint nem szereti a véres műveleteket. Akár élő, akár holt emberrel van dolga, lehetőség szerint kerüli a vér látványát.

A felettese kérdést tett föl neki: mégis, ki ölte meg Usikavát? És miért kellett Usikavának meghalnia? Egyáltalán: milyen célból vette be magát Usikava abba a lakásba Kóendzsiben? Kopasznak mint a biztonságért felelős csoport vezetőjének válaszolnia kellett ezekre a kérdésekre. Az igazság azonban az volt, hogy neki sem voltak válaszai.

Keddre virradó éjjel egy rejtélyes férfi hívta telefonon, tőle tudta meg, hogy Usikava holtteste ott van annak a bérháznak az egyik lakásában. A férfival folytatott társalgás, miközben praktikus kérdésekről szólt, homályos is volt. Amint letette a telefont, Kopasz azonnal felhívott két neki alárendelt tokiói hívőt. Mind a négyen munkaruhát vettek, eljátszották, hogy ők egy költöztető cég, és egy Toyota Hiace-szal a helyszínre siettek. Némi időbe telt meggyőződniük arról, hogy nem csalták őket csapdába. Távolabb parkoltak, és egyikük először feltűnés nélkül lenyomozta a bérház környékét. Körültekintőnek kellett lenniük. Egy olyan szituációt, hogy várnak rájuk a rendőrök, és mindannyiukat letartóztatják, amint a lakásba tették a lábukat, feltétlenül el kellett kerülniük.

Valahogy beerőszakolták Usikava már merevedésnek indult testét a magukkal hozott, költözéseknél használatos konténerbe, vállukon kicipelték a házból, és betették a Hiace csomagterébe. Hideg volt és késő éjszaka, úgyhogy szerencsére senki nem járt a környéken. Ezután az is időbe telt, hogy meggyőződjenek róla, nincs-e a lakásban valami, ami támpontot nyújtana számukra. A lakás minden szegletét átkutatták elemlámpával. De semmit nem találtak, ami felhívta volna magára a figyelmet. Élelmiszerkészletek, egy kis hősugárzó, hegymászóhálózsák, ezenkívül minimálisan szükséges

háztartási cikk: ennyi volt az egész. A szemeteszacskókban szinte csak üres konzervdobozokat és műanyag palackokat találtak. Usikava minden bizonnyal megfigyelt valakit ebből a lakásból, azért rejtőzködött itt. Kopasz figyelmes szeme nem siklott át a halvány nyomokon sem, melyeket a fotóállvány hagyott az ablak alatti tatamin. Csakhogy fényképezőgép se volt sehol, meg fényképek se. Az vihette el őket, aki Usikava életét is elvette. Persze a filmek is eltűntek. Usikaván csak alsóruha volt, tehát akkor üthettek rajta, amikor hálózsákjába burkolózva aludt. Támadója zaj nélkül jöhetett be a lakásba. Továbbá úgy tűnik, Usikava nagyon szenvedett, mielőtt meghalt. Alsónadrágján látszott, hogy rettenetesen bevizelt.

Az autóval csak Kopasz és Lófarok indult Jamanasi felé. A másik két ember Tokióban maradt, utólagos ügyintézés céljából. Egész végig Lófarok vezetett. A Hiace a gyorsforgalmi útról átment a Csúó autópályára, és nyugat felé tartott. Az éjszakai utak üresek voltak, de szigorúan betartották a sebességhatárokat. Ha megállítja őket egy rendőr, mindennek vége. A rendszámtábla elöl-hátul lopott, a csomagtérben meg egy hulla utazik. Ezt nem lehet kimagyarázni. Kopasz és Lófarok mindketten végig hallgattak.

Hajnalban, amint megérkeztek a bázisukra, egy rájuk várakozó, a gyülekezethez tartozó orvos megvizsgálta Usikava holttestét, és megállapította, hogy halálát fulladás okozta. Nyakán azonban nincs nyoma, hogy fojtogatták volna. Feltételezhető tehát, hogy egy zacskót húztak a fejére. Kezét-lábát is megvizsgálták, de nem találták nyomát, hogy meg lett volna kötözve. Azt sem lehetett kimutatni, hogy megütötték vagy kínvallatták volna. Arckifejezése nem tűnik szenvedőnek. Ami az arcán látszik, ha feltétlenül nevet akarunk neki adni, tanácstalan kérdés, melyre nem remélhet választ. Ahhoz képest, hogy nyilvánvalóan gyilkosságról van szó, a test nagyon szép állapotban van. Az orvos csodálkozott is ezen. Miután meghalt, valaki talán megmasszírozta és kisimította az áldozat arcát.

– Ezt egy kifogástalan profi csinálta – magyarázta Kopasz a felettesének. – Egyáltalán nem hagyott nyomokat. Valószínűleg úgy intézte, hogy az áldozat hangokat se adhasson. Mivel éjszaka

történt, egy fájdalmas sikoly az egész házat fölverte volna. Amatőrök egyáltalán nem képesek az ilyesmit így lebonyolítani. „Vajon miért kellett Usikavának egy profi keze által halnia?” Kopasz körültekintően fogalmazott:

– Usikava úr az útjában állhatott valakinek. Nyilván maga sem volt vele tisztában, de olyan helyre tévedt, ahova nem lett volna szabad.

„Ugyanaz tehette, aki a Vezérrel is elbánt?”

– Nincs rá bizonyíték, de nagy a valószínűsége – felelte Kopasz. – Ezenkívül, Usikava úrnak kínvallatáshoz közeli eljárásban lehetett része. Nem tudom, hogy mit műveltek vele, de bizonyos, hogy kegyetlenül kérdezték.

„Mennyit mondhatott el?”

– Mindent kihúztak belőle, amit tudott – felelte Kopasz. – Ehhez kétség sem fér. Ugyanakkor azonban Usikava úr csak korlátozott információkat kapott a jelenlegi ügyről. Akármit mondott, az nem okozhat nekünk túlságosan komoly kárt.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Kopasz is csak korlátozott információkat kap. Ha természetesen sokkal többet tud is, mint a külsős Usikava.

„A profi azt jelenti, hogy a szervezett bűnözés is benne van az ügyben?”, érdeklődött Kopasz felettese.

– Ez nem a jakuza vagy a szervezett bűnözői csoportok módszere – rázta fejét Kopasz. – Ők véresebben, durvábban dolgoznak. Ilyen aprólékos munkát nem végeznek. Aki megölte Usikava urat, nekünk üzent. Azt üzente, hogy a szervezetük kiválóan működik, és aki velük próbálkozik, az számíthat a megfelelő ellencsapásra. És hogy ennél jobban ne dugjuk az orrunkat az ügybe.

„Az ügybe?”

Kopasz a fejét rázta:

– Én sem tudom, hogy konkrétan milyen ügy. Usikava úr egy ideje önálló munkát végzett. Néhányszor kértem, hogy tegyen jelentést a

részeredményekről, de ő azt hajtogatta, hogy még nincs a kezében elegendő anyag egy összefoglaló jelentéshez. Valószínűleg saját kezűleg akarta feltárni az összefüggéseket. Úgy halt meg, hogy csak ő volt tisztában a tényekkel. Usikava urat eredetileg a Vezér hozta magával, eddig egyfajta mellékhadtestként dolgozott nekünk. Szervezetekbe nem tud beilleszkedni. És a parancsnoki jogok rendje alapján sem voltam abban a helyzetben, hogy irányíthattam volna őt.

Kopasznak muszáj volt tisztáznia, hogy mire terjed ki a felelőssége. A szekta bejáratott szervezetként működött. Minden szervezetnek megvannak a szabályai, a szabályok mellé meg a megszegésükért járó büntetések. Nem szerette volna, ha őt teszik felelőssé ezért a hibáért.

„Kit figyelhetett meg Usikava abban a lakásban?”

– Ezt még nem tudjuk. Valószínűsíthető, hogy valakit, aki a házban vagy a környéken lakik. Tokióban maradt segítőim éppen ezt próbálják kinyomozni, de még nem jelentkeztek. Úgy látszik, ez időbe telik. Azt hiszem, legjobb lenne, ha magam mennék Tokióba, hogy az ügy után nézzek.

Kopasz nem volt nagy véleménnyel Tokióban hagyott beosztottainak képességeiről. Hűségesek, de nem valami nagy ászok. Az ügy részleteiről se tájékoztatta egyelőre őket. Sokkal hatékonyabb lenne, ha mindent ő vehetne kézbe. Usikava irodájában is alaposan körül kellene nézni. Ha ugyan meg nem előzte őket a telefonon jelentkező férfi. Felettese azonban nem engedte el Tokióba. Kopasznak Lófarokkal együtt a szektaközpontban kell maradnia, míg nem tisztázódnak a körülmények. Ez parancs volt.

„Usikava nem Aomamét figyelte meg vajon?”, kérdezte a felettes.

– Nem, feltehetően nem Aomamét – felelte Kopasz. – Ha Aomame ott lett volna, ha Usikava rájött volna, hogy a nő hol tartózkodik, azonnal jelenti. Hiszen ezzel teljesítette volna megbízatását, és lezárult volna a feladata. Valószínűleg olyan valakit

figyelt, aki elvezeti vagy *elvezetheti* Aomaméhoz. Máshogy nem áll össze a kép.

„És mialatt azt a valakit figyelte, észrevették és elintézték?”

– Igen, így történhetett – hagyta jóvá Kopasz. – Túl közel merészkedett egy veszélyes helyhez, egyes-egymagában. Ígéretes nyomra akadhatott, és talán nagyon akarta a sikert. Ha többen végzik a megfigyelést, megvédhették volna egymást, és nem így alakult volna.

„Telefonon közvetlenül beszéltél *azzal a férfival.* Látsz arra esélyt, hogy létrejöjjön a találkozó Aomaméval?”

– Nem tudom megjósolni. De ha maga Aomame nem akar velünk egyezkedni, akkor nem lesz találkozó. Ezt annak a férfinak a szavaiból is ki lehetett hallani. Mármint hogy minden Aomamén múlik.

„Pedig örülniük kellene, hogy elnézzük a Vezér ügyét, és garantáljuk a nő biztonságát.”

– Akkor is részletesebb információkat akarnak. Hogy miért akarunk Aomaméval találkozni. Hogy miért akarunk békét kötni. Hogy pontosan miről akarunk tárgyalni.

„Hogy információt akarnak, az azt jelenti, hogy nincsenek pontos információk birtokában.”

– Így van. De mi sem tudjuk pontosan, hogy kivel van dolgunk. Még csak azzal sem vagyunk tisztában, hogy miért gyilkolták meg a Vezért, alapos tervezést és fáradságot nem sajnálva.

„Ettől még, miközben a válaszukra várunk, folytatnunk kell Aomame keresését. Akkor is, ha ezzel útjába állunk valakinek.”

Kopasz várt egy kicsit, mielőtt megszólalt:

– Rendelkezünk egy szorosan összetartó szervezettel. Tagjaink mozgósítása és a hatékony, gyors cselekvés nem okoz gondot. Céltudatosak vagyunk, hozzáállásunk kiváló. Ha úgy hozza a szükség, magunkat is föláldozzuk. Ha azonban a puszta technikai

színvonalunkat tekintjük, amatőrök gyülekezete vagyunk. Nem estünk át speciális kiképzésen. Az ellenfél viszont profi. Megvannak a megfelelő módszerei, higgadtan, habozás nélkül cselekszik. Tapasztalata is bőven van. És, mint ön is tudja, Usikava úr egyáltalán nem volt meggondolatlan ember.

„Konkrétan hogyan akarod a keresést folytatni?”

– Az látszik legjobbnak, ha tovább kutatjuk az *ígéretes nyomot,* amire Usikava úr talált. Akármi is az.

„Vagyis nem rendelkezünk más ígéretes nyommal.”

– Erről van szó – ismerte be őszintén Kopasz.

„Nem számít, milyen veszélyek vállalásával és milyen áldozatok árán, de fel kell kutatnunk és *meg kell szereznünk* azt az Aomame nevű nőt. A lehető leghamarabb.”

– Tehát erre utasítottak minket a hangok? – kérdezett vissza Kopasz. – Arra, hogy mindegy, milyen áldozatok árán, de a lehető leghamarabb *szerezzük meg* Aomamét?

A felettes nem válaszolt. Kopasz szintjén be kell érni ennyi információval. Ő nem tartozik a vezetőséghez. Csupán a végrehajtó alegység vezetője. Azonban tudta. Tudta, hogy ez az utolsó üzenet *tőlük,* minden bizonnyal az utolsó „hang”, melyet a papnők füle meghallott.

*

Ahogy a jéghideg teremben föl-alá járt Usikava holtteste mellett, egy gondolat suhant át Kopasz fejének egy szegletén. Megállt, grimaszolt, összehúzta a szemöldökét, és próbálta kivenni, hogy is nézett ki az az átsuhanó *valami.* Abban a pillanatban, amelyikben Kopasz abbahagyta a járkálást, Lófarok ott az ajtóban változtatott egy egész kicsit a testtartásán. Hosszan kilélegzett, súlyát áthelyezte egyik lábáról a másikra.

Kóendzsi, gondolta Kopasz. Kicsit grimaszolt. Aztán feltúrta emlékei sötét mélyét. Figyelmesen, lassan húzott maga felé egy

vékony szál fonalat. Valaki, akinek köze van ehhez az ügyhöz, Kóendzsiben lakik. De ki is?

Zsebéből összevissza gyűrődött, vastag noteszt szedett elő, és sietve lapozgatta. Látta is, hogy jól emlékezett. Kavana Tengo. Címe alapján Szuginami kerület Kóendzsi negyedében lakik. A cím és a házszám azonos annak a bérháznak a címével és számával, melyben Usikava holtteste hevert. Ugyanaz a bérház, csak más lakás. Az egyik második emeleti, a másik földszinti. Szóval Usikava Kavana Tengo mozgását figyelte? Nem is kétséges. A címek véletlen egybeesése egyszerűen elképzelhetetlen.

De ugyan minek foglalkozott Usikava Kavana Tengóval ebben a kiélezett helyzetben? Kopasznak eddig azért nem jutott eszébe Kavana Tengo címe, mert már tökéletesen elvesztette iránta minden érdeklődését. A fickó átdolgozta Fukada Eriko írását, a *Légből szőtt gubó*t. Amikor a mű elnyerte egy irodalmi lap új tehetségeknek járó díját, majd kiadták és bestseller lett, természetesen Tengo is rajta volt az Előfutár megfigyelési listáján. Azt is feltételezték, hogy talán valami fontos szerepet játszik, birtokában van valami lényeges titoknak. Mostanra azonban már semmi jelentősége. Kiderült, hogy nem volt több bérírnoknál. Komacu felkérésére átírta a könyvet, lett belőle egy kis bevétele. Ennyi az egész ember. Semmi nincs a háttérben. Az Előfutár érdeklődése most csakis arra irányul, hogy merre jár Aomame. Ennek ellenére Usikava a tanár úrra koncentrált. Kidolgozott módszert követve figyelte. És ez az életébe került. Miért?

Kopasz elképzelni sem tudta. Egészen biztos, hogy Usikava nyomra bukkant. Úgy látszik, az volt az elképzelése, hogy ha Kavana Tengóra ragad, akkor eljuthat Aomaméhoz. Ezért bérelte ki direkt azt a lakást, szerelte föl az ablakhoz a fényképezőgépet, és folytatta Kavana Tengo megfigyelését, méghozzá valószínűleg elég hosszú ideje. Talán valamilyen kapcsolat lenne Kavana Tengo és Aomame között? És ha igen, akkor mégis miféle?

Egyetlen szó nélkül kiment a teremből, átment a szomszédos, fűtött szobába, és Tokiót hívta. Egy Sibuja kerület Szakuragaoka negyedében található apartman egyik lakását. Utasította az

apartmanban várakozó beosztottjait, hogy most azonnal menjenek vissza Kóendzsibe, Usikava lakásába, és figyeljék Kavana Tengo mozgását. Rövid hajú, nagydarab férfiról van szó. El se lehet téveszteni. Ha az illető kimenne a házból és elindulna valamerre, kövessék észrevétlenül. És nehogy aztán szem elől tévesszék! Nézzék meg, hova megy. Akármi van, tapadjanak rá! Mi is megyünk, amint lehet.

Visszament a terembe, ahol Usikava holtteste volt, és szólt Lófaroknak, hogy most azonnal indulnak Tokióba. Lófarok rövidet bólintott. Magyarázatot nem kér. Csak felfogja és sebesen végrehajtja, amit mondanak neki. Mikor elhagyták a termet, Kopasz kulcsra zárta, hogy illetéktelenek ne juthassanak be. Kimentek az épületből, és a parkolóban sorakozó vagy tíz autóból kiválasztottak egy fekete Nissan Glóriát. Beszálltak, Lófarok elfordította a kulcsot, ami benne volt hagyva, és már indította is a motort. A tank mindig tele van, ahogy a szabályzat előírja. Most is Lófarok vezetett. A Nissan Glória rendszáma is legális, az autó eredete is tiszta. Lehet nyomni a gázt.

Hogy a tokiói kirándulásra nem kért engedélyt a felettesétől, az akkor ugrott be Kopasznak, amikor egy ideje már az autópályán haladtak. Lehet, hogy ebből később baj lesz. De nincs mit tenni. Halaszthatatlan ügy, minden pillanat számít. Nincs más, mint majd Tokióból elmagyarázni a helyzetet. Kicsit elfintorodott. Néha elege volt a szervezet korlátozásaiból. A szabály mindig csak több lesz, sohasem kevesebb. Azonban tisztában volt vele, hogy képtelen lenne egy szervezeten kívül élni. Ő nem magányos farkas. Csak egy a sok fogaskerék közül, mely úgy működik, ahogy fölülről megszabják neki.

Bekapcsolta a rádiót, meghallgatta a nyolc órai híreket. Utána kinyomta a rádiót, hátradöntötte az anyósülés támláját, és aludt egy kicsit. Mikor felébredt, éhesnek érezte magát (mikor is evett utoljára rendes ételt?), de nem volt rá idejük, hogy megálljanak egy pihenőhelyen. Sietniük kell.

Abban a pillanatban azonban már létrejött a találkozás Tengo és Aomame között a parkbeli csúszdán. Kopaszék nem tudták meg, hogy Tengo hova lett. Tengo és Aomame feje fölött pedig két hold lebegett.

*

Usikava holtteste szótlanul hevert a jéghideg sötétségben. A teremben senki nem volt rajta kívül. A villanyt leoltották, az ajtót kívülről kulcsra zárták. A mennyezethez közeli ablakokon kékesfehér holdfény világított be. Usikava azonban olyan szögben feküdt, hogy nem láthatta a holdat. Nincs tehát módja megtudni, hogy egy van a holdból, avagy kettő.

A teremben nincs óra, a pontos időt nem tudni. Kopasz és Lófarok távozása óta nagyjából egy óra telhetett el. Ha lenne valaki a teremben, és látná, hogy Usikava szája hirtelen mozogni kezd, rémületében biztosan megállna a szíve. Normális esetben elképzelhetetlen, félelmetes esemény. Mert mondanunk sem kell, hogy Usikava halott volt, teste ráadásul a teljes hullamerevség állapotában. Ajka azonban akkor is aprókat remegve mozgott, majd végül száraz hangot adva fölpattant.

Ha lett volna ott valaki, bizonyára azt feltételezi, hogy Usikava mindjárt mond valamit. Valami fontosat, amit csak a holtak tudhatnak. Ez a valaki bizonyára rettegve, levegőt se véve várakozott volna. Hogy vajon miféle titokra derül most fény?

Usikava nagyra nyílt szájából azonban nem jöttek hangok. Szájából nem szavak, nem is levegő tört elő, hanem hat apró ember. Legfeljebb öt centiméter magasak lehettek. Apró testükön apró ruhákat viseltek, végigtapostak a zöldmoszattal benőtt nyelven, átbújtak a koszos, girbegurba fogak között, és szép sorban kibukkantak. Mint szénbányászok, akik este befejezik a munkát, és visszatérnek a felszínre. Ruhájuk és arcuk azonban nagyon tiszta volt, sehol egy pötty. Piszokhoz és kopottsághoz semmi közük.

A hat apró ember, amint előbújt Usikava szájából, leereszkedett az asztalokra, melyeken a holttest feküdt, ott mindannyian rázni kezdték

magukat, és egyre nagyobbra nőttek. Képesek voltak a szükséges méretűre alakítani a testüket. Magasságuk azonban soha nem haladja meg az egy métert, és soha nem megy három centi alá. Mikor elérték a hatvan vagy hetven centi magasságot, abbahagyták a rázkódást, és sorban leugrottak a padlóra. Arcukon nem látszott kifejezés, de azért maszkszerű sem volt. Teljesen átlagos arcuk van. Olyan, mint neked vagy nekem, ha a mérettől eltekintünk. Csak most nem érzik szükségét, hogy valamilyen kifejezés jelenjen meg rajta.

Ránézésre se nem sietnek, se nem lustálkodnak. Pontosan annyi idejük van, mely elvégzendő munkájukhoz szükséges. Nem túl hosszú, és nem is túl rövid idő. Anélkül, hogy valaki jelzést adott volna, csendesen körbeültek a padlón. Tökéletes kör volt, az átmérője úgy két méter.

Aztán egyikük szótlanul kinyújtotta a kezét, és egy vékony szál fonalat húzott a levegőből. A fonal tizenöt centi hosszú lehetett, fehérbe hajló krémszínű, félig átlátszó. Ez az apró ember letette a fonalszálat a padlóra. Egy társa megismételte pontosan ugyanezt. Ugyanolyan színű, ugyanolyan hosszúságú fonalat húzott. Aztán még hárman követték a példáját. Az utolsó azonban valami mást csinált. Fölállt, otthagyta a kört, visszamászott az asztalra, kinyúlt Usikava torz feje felé, és tépett egyet göndörödő hajszálaiból. Halk, szakadó hang hallatszott. Ennek az apró embernek a hajszál szolgált fonalszálul. Az első apró ember gyakorlott mozdulatokkal összefonta az öt, levegőből húzott szálat és Usikava egyetlen hajszálát.

Így kezdett új léggubó szövésébe a hat apró ember. Most egyikük sem beszélt. A skandáló se szólt. Némán fonalszálakat húztak a levegőből, hajszálakat téptek Usikava fejéből, egyenletes, nyugodt tempóban, ügyesen szőtték a gubót. A jéghideg teremben sem látszott a leheletük. Ha ott lett volna valaki, biztos ezen is elcsodálkozik. Bár lehet, hogy erre fel se figyel a többi megdöbbentő esemény közt.

Hiába dolgoztak buzgón és szünet nélkül, a légből szőtt gubó nem készül el egyetlen éjszaka alatt. Legalább három nap kell neki.

Azonban a hat apró ember nem látszott sietni. Még két nap, mire feloldódik a hullamerevség, és Usikava teste az égetőbe kerül. Tisztában voltak ezzel. Elég, ha a két nap alatt megadják a gubónak hozzávetőleges alakját. Elegendő idejük van. A fáradtságot pedig nem ismerik.

Usikava kékesfehér holdfényben feküdt az asztalon. Szája óriásira tárva, lecsukhatatlan szemét vastag kendő takarja. Szeme életének utolsó pillanatában a Csúórinkan negyedben álló családi házat meg a ház gyepes kis kertjében vidáman szaladgáló törpekutyát látta.

És lelkének egy darabja légből szőtt gubóvá készült átváltozni.

29 | **AOMAME**
Többé nem engedjük el egymás kezét

Tengo, nyisd ki a szemed, súgta Aomame. Tengo kinyitotta a szemét. Újra megindult az idő.

Látszik a hold, mondta Aomame.

Tengo fölnézett az égre. Épp szétoszlottak a felhők, és látszottak az elszáradt gyertyánágak fölött lebegő holdak. Két hold: a nagy sárga és a kicsi, torz formájú zöld. Maza és dóta. Összekeveredő fényük kissé megszínezte az épp továbbhaladó felhők szélét. Mint amikor véletlenül befestékezték egy hosszú szoknya alját.

Aztán Tengo a mellette ülő Aomaméra nézett. Ő most már nem az az alultáplált tízéves kislány volt, aki nem rá illő méretű, levetett göncöket hord, és az anyja vagdossa összevissza a haját. Külsejében szinte semmi nem emlékeztet arra, ahogy régen kinézett. Tengo mégis egyetlen pillantásra tudta, hogy ez Aomame. Ő az, senki más. Kifejezéssel teli tekintete húsz év alatt sem változott. Erős, tiszta, végtelenül áttetsző. Szemei pontosan tudják, mi után vágyakozzanak. Tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy mire kell nézniük, és senki nem állhat útjukba. Ezek a szemek Tengóra néznek. Belepillantanak a szívébe.

Aomame Tengo számára ismeretlen helyeken töltötte ezt a húsz évet, és vált gyönyörű felnőtt nővé. Tengo azonban mégis egyetlen pillanat alatt, habozás nélkül magába szívta ezeket a helyeket és ezt az időt, és mindet saját élő húsává-vér évé alakította. Most már az ő helyei, az ő ideje is voltak.

Mondanom kellene valamit, gondolta. Csakhogy képtelen volt megszólalni. Ajka kissé reszketett, ahogy a levegőben próbálta megtalálni a megfelelő szavakat. Olyanokat azonban sehol sem talált. Ajkai közül semmi más nem tört elő, mint magányosan bolyongó szigetre hasonlító fehér pára. Ahogy Tengo szemébe

nézett, Aomame csak megrázta röviden a fejét. Tengo megértette. *Semmit nem kell mondanod.* Aomame keze továbbra is szorította az ő zsebre dugott kezét. Egyetlen pillanatra sem húzódott el.

Ugyanazt nézzük, mondta csendesen Aomame, egyre Tengo szemébe nézve. Kérdés is volt, de közben nem is. Aomame már tudja. De így is szüksége van a formális megerősítésre.

Két hold van, mondja.

Tengo bólint. Két hold van. Nem mondja ki hangosan. Valamiért még mindig nem jött meg a hangja. Csak magában gondolja.

Aomame lehunyja a szemét, összegömbölyödik, arcát Tengo melléhez szorítja. Füle Tengo szívén. Hallgatja a gondolatait. Ezt akartam tudni, mondja. Hogy ugyanabban a világban vagyunk, és ugyanazt látjuk.

Tengo egyszerre csak azt vette észre, hogy eltűnt a szívéből a hatalmas, örvénylő oszlop. Csupán a csendes téli éjszaka vette körül. A park túloldalán álló apartmanház – Aomame rejtekhelye – néhány ablakából látszó fény arról tudósított, hogy rajtuk kívül is élnek emberek ebben a világban. Mindketten nagyon furcsának találták, vagy logikusan szinte elképzelhetetlennek is, hogy mások is élhetik itt az életüket.

Tengo előrehajolt egy kicsit, és beleszagolt Aomame hajába. Egyenes szálú, szép haj. Aomame apró, rózsaszín fülei szégyenlős kis állatkaként kandikálnak ki mögüle.

Milyen hosszú idő telt el, mondja Aomame.

Nagyon hosszú, gondolja Tengo. Közben azonban rádöbben, hogy a húszévnyi idő nem rendelkezik kiterjedéssel. Egyetlen pillanat alatt telt el, éppen ezért egyetlen pillanat alatt be lehet pótolni.

Kivette zsebéből a kezét, és átölelte Aomamét. Tenyerén érezte testének lüktetését. Aztán megint fölnézett a holdakra. A felhők közül előbukkanó holdpáros továbbra is küldte furcsa árnyalatúvá keveredő fényét a Földre. Komótosan úsztak a felhők. Abban a fényben Tengo ismét fájdalmasan átérezte, mennyire relatívvá

tehetik érzelmeink az időt. Húsz év hosszú idő. Mindenfélét hozhat. Sok minden születik, ugyanannyira sok minden eltűnik. Ami megmarad, az is megváltoztatja alakját és minőségét. Hosszú idő. De a kitartó szív számára mégsem *túl hosszú.* Ha ők ketten csak újabb húsz évvel később találkoztak volna, akkor is ugyanúgy érzett volna Aomame iránt, mint most. Tengo ezt biztosan tudta. Ha ötvenévesek lennének, akkor is ugyanez az öröm és bizonyosság töltené meg a szívét.

Csak magában gondolta el, nem mondta ki hangosan. Mégis tudta, hogy Aomame figyelmesen odahallgat ezekre az el nem hangzó szavakra. Ahogy apró, rózsaszín fülét Tengo mellkasához szorítja, ki tudja venni, mi zajlik odabent, a szívben. Mint aki képes frissen, élethűen maga elé idézni a tájat, amint ujjával követi a térképet.

Jó lenne mindig itt maradni, és megfeledkezni az időről, szólalt meg halkan Aomame. De dolgunk van.

El kell mennünk, gondolta Tengo.

Igen, el kell mennünk, mondta Aomame. És minél hamarabb, annál jobb. Mert nem sok időnk maradt. Bár hogy hova megyünk, azt egyelőre nem tudom szavakba önteni.

Nincs szükség szavakra, gondolta Tengo.

Nem akarod tudni, hogy hova megyünk? – kérdezte Aomame.

Tengo a fejét rázta. A valóság szele nem oltotta el a lángot a szívében. Annál nem létezik fontosabb.

Soha nem szakadunk el egymástól, mondta Aomame. Ez mindennél világosabb. Többé nem engedjük el egymás kezét.

Új felhők bukkantak föl, és szép lassan elnyelték a két holdat. Mint mikor a színházban hangtalanul lehull a függöny, a világra boruló árnyék még egy fokkal sötétebb lett.

Sietnünk kell, súgta Aomame. Felálltak a csúszda tetején. Kettejük árnyékából megint egy lett. Kezük olyan szorosan kapcsolódott

egybe, mint sötét erdőn átvágó kisgyerekeké.

– Akkor elhagyjuk Macskavárost – szólalt meg most először Tengo. Aomame nagyon örült a most született, friss hangnak.

– Macskaváros?

– A város, ahol a nappalokat mély magány, az éjszakákat hatalmas macskák uralják. A közelben van egy szép folyó, fölötte öreg kőhíddal. De nem olyan hely, ahol megmaradhatunk.

Szóval mi különféle neveken hívtuk *ezt a világot,* gondolta Aomame. Én 1Q84-nek, ő Macskavárosnak. De a két név ugyanazt jelöli. Aomame még erősebben szorította Tengo kezét.

– Igen, most elindulunk Macskavárosból. Ketten, együtt – felelte. – De ha egyszer elmentünk, se nappalra, se éjszakára nem hagyjuk el egymást.

Mikor kisiettek a parkból, a ráérősen továbbúszó felhők mögött még mindig ott rejtőzött a nagy meg a kis hold párosa. A kisfiú és a kislány, kéz a kézben, kifelé tartanak az erdőből.

30 | **TENGO**
Ha nem tévedek

Miután elhagyták a parkot és kiértek egy nagyobb útra, fogtak egy taxit. Aomame azt mondta a sofőrnek, hogy menjen a 246-os úton Szangendzsajáig.

Tengo csak akkor figyelte meg, milyen ruhát visel Aomame. Halvány árnyalatú tavaszi kabát volt rajta, az évszakhoz képest kicsit vékony. Elöl meg volt kötve az öve. A kabát alatt elegáns szürke kosztüm látszott, rövid, szűk szoknyával. A harisnyához csillogó magassarkút húzott, a vállán fekete bőrtáska lógott. Jól ki volt tömve, elég nehéznek tűnt. Aomamén kesztyű se volt, meg sál se. Gyűrűt, nyakláncot, fülbevalót se viselt. Parfüm illata se lengett körülötte. Mindent, amit viselt, és mindent, amit nem, Tengo rendkívül természetesnek látott. Semmi nem jutott eszébe, amit el kellene venni vagy hozzá kellene adni.

A taxi a hetes körgyűrűn haladt a 246-os út felé. A forgalom szokatlanul simán haladt. Miután az autó elindult, Aomame és Tengo jó darabig nem szólaltak meg. A taxiban nem ment a rádió, és a fiatal sofőr is szótlan volt. Csak az autógumik szakadatlanul, egyenletesen suhogó hangja hallatszott. Aomame Tengóhoz dőlt, és továbbra is szorította nagy kezét. Ha egyszer elengedi, többé talán nem találja meg. Az esti város foszforeszkáló tengeráram módjára úszott el mellettük.

*

– Több mindent el kellene mondanom – szólalt meg nagy sokára Aomame. – Bár azt hiszem, nem tudok mindent elmagyarázni, mire megérkezünk *oda.* Annyi időnk nincs. És lehet, hogy hiába lenne akármennyi időnk, egyáltalán nem is tudnám elmagyarázni.

Tengo kicsit megrázta a fejét. Nem kell a magyarázkodást erőltetni. Ráérnek szép lassan, egyesével betömni a lukakat – már

ha egyáltalán vannak ilyenek. Az volt az érzése, hogy bármiben, amit megosztanak egymással, legyen az maguk mögött hagyott luk vagy megoldhatatlan feladvány, ragaszkodó szeretethez közeli örömet tudna találni.

– Mit kell rólad tudnom ebben a pillanatban? – kérdezte.

– Mit tudsz most rólam? – kérdezett vissza Aomame.

– Szinte semmit – mondta Tengo. – Semmit azonkívül, hogy egy sportklubban dolgozol edzőként, egyedülálló vagy, és most Kóendzsiben laksz.

Aomame így válaszolt:

– Szinte én se tudok rólad semmit. Azért valamit mégis. Matematikát tanítasz Jojogiban, egy előkészítő iskolában, egyedül élsz. És valójában te írtad a *Légből szőtt gubó*t.

Tengo Aomaméra nézett. Szája kicsit elnyílt meglepetésében. Erről nagyon kevesen tudnak. Aomaménak talán valami köze lenne az Előfutárhoz?

– Ne aggódj, ugyanazon az oldalon állunk – nyugtatta meg Aomame. – Ha el akarnám mondani, honnan tudok erről, az nagyon sokáig tartana. De tudom, hogy a *Légből szőtt gubó* Fukada Erikóval közös művetek. Meg hogy egy bizonyos ponton mindketten beléptünk egy világba, ahol két hold lebeg az égen. És még valami: gyereket várok. A te gyerekedet, azt hiszem. Ezek a fontos tények, melyeket tudnod kell rólam.

– Az én gyerekem várod?

Lehet, hogy a sofőr hallgatja, amit beszélnek. Tengónak azonban nem volt érkezése ilyesmiken rágódni.

– Húsz év alatt egyszer sem találkoztunk – mondta Aomame.

– Ennek ellenére a te gyereked várom. A te gyereked készülöm megszülni. Ez természetesen ellentmond a józan észnek.

Tengo némán várta, hogy Aomame folytassa.

– Emlékszel arra a szörnyű viharra szeptember elején?

– Jól emlékszem – felelte Tengo. – Napközben nagyon szép idő volt, napnyugta után hirtelen mégis dörögni kezdett az ég, és vihar tört ki. A víz befolyt Akaszaka Micuke állomásra, és azon a vonalon egy darabig állt a metró.

Zsibong a litte people, mondta akkor Fukaeri.

– Én annak a viharnak az éjszakáján estem teherbe – mondta Aomame. – De sem azon a napon, sem a megelőző vagy rá következő pár hónapban senkivel nem voltam *úgy.*

Aomame megvárta, hogy a tény eljusson Tengo tudatáig. Aztán folytatta:

– Mégis biztos, hogy *ez* azon az éjszakán történt. És én meg vagyok róla győződve, hogy ez a te gyereked. Magyarázatom nincs. Egyszerűen csak tudom.

Tengóban felrémlett annak a furcsa, Fukaeri és közte akkor este létrejött aktusnak az emléke. Kint iszonyú volt a mennydörgés, nagy szemű esőcseppek verték az ablakot. Ahogy Fukaeri mondta, zsibongott a *little people.* Tengo bénultan feküdt az ágyon, Fukaeri ráült, bevezette magába merev péniszét, és kisajtolta az ondóját. A lány olyan volt, mint aki transzba esett. Szemét végig csukva tartotta, mintha meditálna. Melle hatalmasan gömbölyödött, és nem volt szeméremszőrzete. Az egész jelenet valószerűtlen volt. Mégis valóságosan megtörtént.

Másnap reggel Fukaeri mintha egyáltalán nem emlékezett volna az előző éjjel történtekre. Legalábbis nem mutatta jelét, hogy emlékezne. Tengo pedig inkább érezte az eseményt hivatalos ügy intézésének, mint szexuális aktusnak. Fukaeri azon a viharos estén, kihasználva Tengo testének bénultságát, hatékonyan begyűjtötte spermáját. Szó szerint az utolsó cseppig. Tengo még most is emlékezett arra a fura érzésre. A lány mintha egy teljesen más személlyé változott volna át.

– Nekem lenne egy ötletem – mondta szárazon Tengo. – Azon az éjszakán történt velem valami logikusan megmagyarázhatatlan.

Aomame mélyen Tengo szemébe nézett.

Ő folytatta:

– Akkor nem értettem, hogy az egész mit jelent. Nem mintha most pontosan érteném. De ha te aznap éjjel estél teherbe, és minden más eshetőség kizárható, akkor a gyerek a hasadban biztosan az enyém.

Valószínűleg Fukaeri volt az *átjáró.* Ez volt a kislányra osztott feladat: hogy legyen a Tengót és Aomamét összekötő folyosó. Hogy korlátozott időre kapcsolja össze kettejüket fizikailag. Tengo erre jött rá.

– Egyszer biztos részletesen el tudom majd magyarázni, hogy mi történt akkor – mondta. – De itt és most nincsenek meg ehhez a megfelelő szavaim.

– De *tényleg* elhiszed, ugye? Azt, hogy a kicsike a hasamban a te gyereked.

– Teljes szívemmel – felelte Tengo.

– Jaj, de jó – mondta Aomame. – Csak ennyit akartam tudni. Ha te elhiszed, a többi már teljesen mindegy. És magyarázatra sincs szükség.

– Tehát terhes vagy? – kérdezte meg ismét Tengo.

– Négy hónapos – húzta a hasára Aomame Tengo kezét.

Tengo visszafojtotta lélegzetét, és próbálta kivenni az élet jelét. Az ott bent még nagyon kicsike, de Tengo a tenyerén világosan érezte a melegét.

– És mi hova megyünk most innen? Te, én és *a kicsike.*

– Egy helyre, mely nem azonos ezzel – mondta Aomame. – Olyan világba, ahol csak egy hold van az égen. Oda, ahol valójában lennünk kellene. Ahol az apró embereknek nincs erejük.

– Apró emberek? – grimaszolt kicsit Tengo.

– A *Légből szőtt gubó*ban részletes leírást adtál róluk. Hogy milyen a külsejük és miket művelnek.

Tengo bólintott.

Aomame folytatta:

– Tényleg léteznek ebben a világban. Pontosan úgy, ahogy leírtad.

Amikor átírta a *Légből szőtt gubó*t, az apró emberek nem voltak többek, mint egy élénk fantáziájú tizenhét éves kislány létrehozta, képzeletbeli élőlények. Nem voltak többek, mint valamiféle metafora vagy szimbólum. Ám ebben a világban valóban léteznek az apró emberek, és valódi erőt fejtenek ki. Tengo most már képes volt ezt elhinni.

– És nemcsak az apró emberek. A légből szőtt gubó is, a maza meg a dóta is, a két hold is, mind valóságosan léteznek itt – tette hozzá Aomame.

– És te ismered az átjárót, amin keresztül el lehet hagyni *ezt a világot?*

– Azon az átjárón fogunk *innen* elmenni, amin keresztül én idejöttem. Más kijáratot nem tudok elképzelni – mondta Aomame, és megkérdezte: – Elhoztad a készülő regényed kéziratát?

– Itt van bent – ütött kicsit a vállán lógó bordó táskára Tengo. Aztán elcsodálkozott. Erről meg honnan tud ez a lány?

Aomame tétovázva mosolygott:

– Csak úgy tudom.

– Milyen sokat tudsz – mondta Tengo. Most először látta mosolyogni Aomamét. Apró kis mosoly volt, de változást hozott a világ tengereinek állásába. Tengo érezte, hogy így van.

– Tartsd magadnál! Mert nagy jelentősége van számunkra.

– Semmi gond. Magamnál tartom.

– Mindketten azért jöttünk el *ebbe a világba,* hogy összetalálkozzunk. Mi magunk sem tudtunk róla, de ezzel a céllal érkeztünk. Mindenféle nehézségen kellett túljutnunk. Logikátlan és megmagyarázhatatlan eseményeken. Furcsákon, véreseken, szomorúakon. Néha szépeken. Ígéretet kértek tőlünk, mi megtettük ígéretünket. Próbára tettek, mi kiálltuk a próbát. Így teljesedett be ideérkezésünk célja. Most azonban veszély közelít. A dótát akarják, ami a hasamban van. Tengo, te tudod, milyen jelentőséggel bír a dóta, nem igaz?

Tengo mély levegőt vett, aztán megszólalt:

– Te a velem közös dótát várod.

– Igen. A pontos elvet nem ismerem, de egy légből szőtt gubó segítségével, vagy pedig úgy, hogy én magam töltöm be a gubó szerepét, egy dótát fogok szülni. *Ők* pedig mindhármunkat meg akarnak szerezni, úgy, ahogy vagyunk. Hogy új rendszer legyünk a „hangok hallására”.

– És nekem vajon milyen szerepem lenne ebben? Már persze ha lenne szerepem azonkívül, hogy én vagyok a dóta apja.

– Te – kezdte Aomame, majd elhallgatott. Nem tudta befejezni a mondatot. Kettejük körül akadnak még homályos pontok, melyeket, erejüket egyesítve, szép lassan tisztázniuk kell majd.

– Én elhatároztam magamban, hogy megtalállak – mondta Tengo. – De nem tudtalak megtalálni. *Te* találtál meg engem. Valójában szinte semmit sem csináltam. Hogy is mondjam csak, mintha ez nem lenne tisztességes.

– Nem tisztességes?

– Nagyon sokkal tartozom neked. Nekem végül is semmi hasznomat nem vetted.

– Semmivel nem tartozol nekem – mondta határozottan Aomame. – Hiszen te vezettél el idáig, a szemnek láthatatlan módon. Mi ketten vagyunk egyek.

– Azt hiszem, én láttam azt a dótát – mondta Tengo. – Vagy pedig azt, hogy mit *jelent* az a dóta. Pontosan úgy nézett ki, mint te tízévesen, egy légből szőtt gubó halvány fényében aludt. Meg tudtam érinteni az ujjakat a kezén. Bár mindez csak egyetlenegyszer történt meg.

Aomame Tengo vállára hajtotta a fejét:

– Tengo, mi semmivel nem tartozunk egymásnak. Egyáltalán semmivel. Most arra kell gondolnunk, hogy védjük meg *ezt a kicsikét.* A nyomunkban vannak. Egész közel. Hallani lehet a lépteiket.

– Történhet bármi, kettőtöket senkinek nem adlak. Se téged, se a kicsikét. Azáltal, hogy összetalálkoztunk, beteljesedett ide-érkezésünk célja. Ez egy veszélyes hely. Te pedig tudod, hol a kijárat.

– Szerintem igen – mondta Aomame. – Ha nem tévedek.

31 | **TENGO ÉS AOMAME**
Mint bab a hüvelyébe

Ahogy kiszálltak a taxiból azon az ismerős helyen, Aomame körülnézett a kereszteződésnél, és rögtön meglátta a nyomasztó, lemezkerítéssel körbevett építőanyag-lerakatot a gyorsforgalmi út alatt. Kézen fogta Tengót, átment a zebrán, és arra vette az irányt.

Nem emlékezett rá, melyik két kerítéselem között lazult meg a csavar, de miután türelemmel végigpróbálta mindegyiket, talált annyi helyet, ahol egyvalaki éppen keresztül tudta magát préselni. Aomame lehajolt, és vigyázva, hogy a ruhája be ne akadjon, becsusszant. Tengo is összehúzta magát, amennyire ezt terjedelmes teste lehetővé tette, és követte. A kerítésen belül minden pontosan ugyanúgy volt, mint áprilisban, amikor Aomame utoljára látta. Kidobott, kifakult cementeszsákok, rozsdás fémcsövek, hervadó gaz, szerteszét heverő régi papírhulladék, galambürülék fehérre keményedett foltjai itt is, ott is. A nyolc hónap alatt semmi sem változott. Azóta talán a lábát sem tette be ide senki. Sziget volt a nagyváros kellős közepén, ráadásul egy főút alatt – de teljesen magára hagyott, elfeledett kis hely.

*

– Ez az a hely? – nézett körbe Tengo.

Aomame bólintott. – Ha itt nincs kijárat, akkor nem megyünk sehová.

A sötétben elkezdte keresni a vészlépcsőt, amelyen lejött: a keskeny lépcsőt, amely a gyorsforgalmi utat összeköti odalent a földdel. A lépcsőnek *itt kell lennie,* mondta magának. Muszáj elhinnem.

És meg is találta. Valójában inkább volt nevezhető létrának, mint lépcsőnek. Ócskább és rozogább volt, mint amilyennek emlékezett rá. El is csodálkozott, hogy mégis hogyan tudott ezen lejutni.

Mindenesetre a lépcső-létra ott volt. Annyi a teendő, hogy egyszerűen csak fokról fokra felfelé kell lépdelni rajta, nem pedig le. Levette Charles Jourdan magassarkúját, a táskájába gyömöszölte, a táskát átdobta a vállán. Harisnyás lábával fellépett a létra legalsó fokára.

– Gyere utánam – fordult vissza Tengóhoz.

– Ne menjek esetleg én előre? – kérdezte Tengo aggodalommal a hangjában.

– Nem, én megyek előre. – Ezen az úton ő jött le, először neki kell felfelé másznia.

A lépcső fagyosabb volt, mint mikor lejött rajta. Annyira elgémberedett a keze, hogy azt hitte, nem tér vissza belé az érzékelés. A gyorsforgalmi út tartóoszlopai között fütyülő szél jóval metszőbben és csontig hatolóbban fújt, mint annakelőtte. A lépcső barátságtalan volt és cseppet sem hívogató. Semennyire sem volt ígéretes.

A lépcső, amikor szeptember elején kereste a gyorsforgalmi úton, egyszerűen eltűnt. Az út el volt torlaszolva. Ám az építőanyag-lerakatról felfelé vezető út még mindig ott volt, pont, ahogyan előre számította. Azzal az érzéssel jött ide, hogy ha ebből az irányból közelíti meg, rá fog lelni. Ha *a kicsikének* a hasamban bármilyen különleges ereje van, akkor bizonyosan megvédelmez és megmutatja nekem a helyes irányt.

A lépcső ugyan ott volt, de hogy *valóban* a gyorsforgalmi úthoz vezet-e, azt nem tudta. Lehet, hogy félútnál el van torlaszolva, vagy hogy zsákutca. Igen, ebben a világban akármi megtörténhet. Csak azt tehette, hogy saját kezével, lábával kapaszkodik fel, és nézi meg, mi is van vagy nincs ott.

Óvatosan lépkedett felfelé egyik fokról a másikra. Ahogy lenézett, látta Tengót, szorosan a nyomában haladni. A szél vadul süvített, belekapott a lány tavaszi kabátjába. Csontig hatoló szél volt. Aomame rövid szoknyája a combjáig csúszott. A szél összekócolta a

haját, az arcába fújta, ettől semmit sem látott, sőt lélegezni is csak nehezen tudott. Már sajnálta, hogy nem kötötte össze a haját. És kesztyűt is kellett volna húznom! Erre miért nem gondoltam? Ám mindez késő bánat volt. Csak az járt az eszében, hogy pontosan ugyanaz a ruha legyen rajta, mint akkor. A lényeg, hogy belekapaszkodjon a lépcsőfokokba, és lépegessen tovább felfelé.

Ahogyan ott borzongott a hidegben, és türelmesen lépdelt felfelé, átnézett az út másik oldalán levő lakóház erkélyére. Ötemeletes, barna téglaépületet látott, ugyanazt az épületet, amelyet lefelé mentében látott. A szobák felében égett a villany. Az épület szinte az orra előtt volt, nagyon közel. Ha az egyik lakó véletlenül kiszúrja, amint az éjszaka kellős közepén felfelé jönnek a vészlépcsőn, abból baj lehet. Jól megvilágították őket a 246-os út fényei.

Szerencsére egyik ablakban sem látszottak emberek. Valamennyi függönyt szorosan összehúzták. Mondjuk nyilvánvaló is. Ki jönne ki az erkélyre egy fagyos éjjel közepén, hogy a gyors-forgalmi út vészkijáratának lépcsőjét nézegesse?

Az egyik erkélyen egy koszos kerti szék mellett cserepes fikusz kókadozott. Áprilisban, mikor lefelé ment, ugyanezt a fikuszt látta. Még annál is szánalmasabb kis növény, mint amilyet a lakásában, Dzsijúgaokában hagyott. Ez a kis fikusz a nyolc hónap alatt bizonyára pontosan ugyanitt, ugyanígy kornyadozott. Hervadt volt és fakó, a világ legkevésbé szembetűnő pontjára lökve, mindenkitől teljesen elfelejtve. Valószínűleg nem is locsolták. Ez a kis növény mégis bátorságot és bizonyosságot öntött Aomaméba, aki összefagyott kézzel és lábbal, nyugtalansággal és kétségekkel teli elmével felfelé küszködött a roskatag lépcsőn. Minden rendben, jó úton járok! Legalábbis ugyanazt az utat járom, mint amelyiken idefelé jöttem, csak a másik irányból. Ez a kis fikusz az én útjelzőm. Magányos kis útjelzőm.

Amikor lefelé jöttem a lépcsőn, láttam pár pókhálót. Ócuka Tamaki jutott eszembe. Az, hogy egyszer a nyári szünetben együtt utaztunk el valahová, mint legjobb barátnők, és éjjel az ágyban felfedeztük egymás meztelen testét. Miért jutott eszébe ez az emlék épp akkor,

amikor lefelé éviekéit a gyorsforgalmi út vészlépcsőjén? Aomame, amint most az ellenkező irányba tartott, újra Tamakira gondolt. Eszébe jutott bársonyos, gyönyörű formájú melle, amit mindig is irigyelt. Mennyire más volt, mint az én szegény kis alulfejlett mellem, gondolta. De az a gyönyörű mell nincs többé.

Aztán Nakano Ajumira, a magányos rendőrnőre gondolt, akit egy augusztusi estén megbilincseltek, és megfojtottak egy fürdőköpeny övével valami sibujai szállodaszobában. A zaklatott fiatal nőre, aki a pusztulás szakadéka felé tartott. Neki is dús melle volt.

Aomame nagyon megsiratta ennek a két barátnőjének a halálát. Elszomorította a gondolat, hogy ez a két nő már nincs a világon. És csodaszép mellük nyomtalan eltűnését is siratta.

Kérlek titeket, sóhajtotta. *Védjetek meg. Könyörgöm – szükségem van a segítségetekre.* Hitte, hogy hangtalan szavai eljutnak szerencsétlenül járt barátnői fülébe. Tudom, hogy meg fognak védeni.

Amikor végül elérte a létra tetejét, sima járdával találta magát szemben. Annak korlátja alacsonyan húzódott, és mélyen le kellett hajolnia, hogy átférjen alatta. A járda mögött kanyargós lépcső tűnt elő. Rendes lépcsőnek nehezen lehetne nevezni, de mindenesetre sokkal jobb volt, mint a létraszerűség. Aomame emlékei szerint a lépcső után az ember a gyorsforgalmi út vészleállónak kialakított részén lyukad ki. Az úton száguldozó teherautók meg-megremegtették az átjárót, mintha az csak egy kis csónak lenne, amit oldalba kap egy hullám. A forgalom moraja egyre erősödött.

Hátrapillantott, hogy Tengo, aki már szintén felért a létra tetejére, ott van-e mögötte, odanyúlt, és megfogta a kezét. Meleg volt a keze. Különösnek találta, hogy a keze meleg lehet egy ilyen hideg éjszakán, miután felmászott egy jéghideg létrán.

– Már majdnem ott vagyunk – mondta Aomame Tengo füléhez hajolva. A forgalom zaja és a szél miatt hangosan kellett beszélnie. – Ha feljutunk ezen a lépcsőn, akkor kint leszünk a gyorsforgalmi úton.

Már amennyiben a lépcső nincs eltorlaszolva, gondolta, de ezt megtartotta magának.

– Az elejétől kezdve azt tervezted, hogy ezen a lépcsőn jössz fel? – kérdezte Tengo.

– Aha. Már ha megtalálom.

– És nem átallottál így felöltözni. Szűk szoknya, magassarkú. Nem éppen megfelelő viselet egy meredek lépcső megmászásához.

Aomame megint elmosolyodott. – Muszáj volt ezt a ruhát felvennem. Majd egyszer elmondom, miért.

– Gyönyörű a lábad – mondta Tengo.

– Tetszik?

– De még mennyire.

– Köszönöm – válaszolta Aomame. A keskeny járdán lábujjhegyre állt, és gyengéden megpuszilta Tengo fülét. Gyűrött, karfiolszerű fülét. Ami jéghideg volt.

Újra megindult előre, majd a járda végénél mászni kezdett felfelé a keskeny, magas lépcsőfokokon. A lábfeje is átfagyott, nem érezte az ujjait. Ügyelnie kellett, nehogy megcsússzon. Ment tovább felfelé a lépcsőn, kisimítva arcából a viharos szélben összekócolódott haját. A jeges szél könnyeket csalt a szemébe. Szorosan kapaszkodott a korlátba, hogy az örvénylő szélben el ne veszítse az egyensúlyát, és amint egyik óvatos lépést tette a másik után, a szorosan mögötte haladó Tengóra gondolt. Nagy kezére meg a jéghideg karfiolfülére. Aztán az őbenne alvó *kicsikére.* A válltáskájában lapuló fekete automata pisztolyra. No meg a tárba töltött hét darab kilencmilliméteres töltényre.

Ki kell jutnunk ebből a világból. Ehhez a szívem mélyéből kell hinnem, hogy ez a lépcső a gyorsforgalmi útra visz ki. *Hiszem,* mondta magának. Hirtelen eszébe jutott valami, amit a Vezér mondott azon a viharos éjjelen, mielőtt meghalt. Egy dalszöveg. Végig fel tudta idézni, még most is.

Ez a világ látszatvilág,
mindenestül csak kitalált,
bízzál bennem, nem csallak meg,
s minden valóra vált…

Akármi történik is, akármit is kell tennem, a világot saját erőmből valóságossá kell átfordítanom. Nem is: a mi kettőnk, Tengo és az én erőmből kell ezt megtennünk. Minden lehetséges erőnket összeszedve és egyesítve. Kettőnk miatt is, és a *kicsike* miatt is.

Aomame megállt egy lépcsőfordulóban félúton, és megfordult. Tengo még mindig ott volt. Felé nyújtotta a kezét, és Tengo megfogta. Ugyanazt a meleget érezte, mint az előbb, és ez erőt öntött belé. Megint lábujjhegyre állt, és száját Tengo gyűrött füléhez közelítette.

– Tudod, egyszer majdnem az életemet adtam érted – mondta. – Nem sok hiányzott hozzá, hogy ottmaradjak. Egy pár milliméter. Hiszel nekem?

– Természetesen – felelte Tengo.

– Mondd, hogy teljes szíveddel elhiszed!

– Teljes szívemmel elhiszem – válaszolta Tengo.

Aomame bólintott, és elengedte a kezét. Előrefordult, és újra elindult a lépcsőn felfelé.

*

Pár perccel később elérte a tetejét, és kibukkant a hármas számú gyorsforgalmi úton. A lépcső nem volt eltorlaszolva. Helyes volt a megérzése, erőfeszítését megjutalmazták. Mielőtt átmászott volna a fémkerítésen, a kézfejével letörölte szeméről a hideg könnyeket.

Tengo hang nélkül nézett körbe. Végül, mintegy elismerően, azt mondta: – Ez a hármas számú gyorsforgalmi út. Ez a kijárat ebből a világból, nem?

– Úgy bizony – felelte Aomame. – Ez a bejárat és a kijárat.

Szűk szoknyája alját egész a csípőjéig felhúzta, Tengo pedig hátulról segített neki átmászni a kerítésen. A kerítés mögött volt egy vészleállónak kialakított, épp csak két autónak elegendő hely. Most volt itt harmadszor. A nagy ESSO-hirdetőtábla éppen szemben volt vele. *Tegyen tigrist a motorjába!* Ugyanaz a reklámszlogen. Ugyanaz a tigris. Ott állt hang nélkül, a lábán cipő nélkül. Mélyen tüdejébe lélegezte az autók kipufogógázát. Az elképzelhető legüdítőbb levegő volt. *Visszaértem,* gondolta Aomame. *Visszaértünk.*

A gyorsforgalmi úton egymásba érően álltak az autók, pont úgy, mint múltkor. A Sibuja irányába tartó kocsisorok alig mozdultak. Ez meglepte, és eltűnődött rajta, hogy miért. Akármikor jövök ide, a forgalom állandóan be van állva. De hétköznap, ebben a napszakban elég ritka, hogy a hármas számú gyorsforgalmi úton a város felé vezető sávok így be legyenek dugulva. Bentebb biztos volt valami baleset. A másik irányba tartó oldalon a forgalom fennakadás nélkül haladt, de a városba tartó oldal döbbenetesen zsúfolt volt.

Aztán Tengo is átmászott a kerítésen, egyik lábát magasra emelte, hogy aztán könnyedén átugorjon, és leérkezzen Aomame mellé. Egymás mellett álltak, hang nélkül figyelték a besűrűsödött forgalmat, mint valaki, aki életében először látja a Csendes-óceánt, és megilletődötten bámulja, ahogyan a hullámok a partot verik.

Az alig araszoló autókból visszanéztek rájuk az emberek. Zavartnak tűntek, nem tudták, hogyan reagáljanak. A szemükben inkább gyanakvással, semmint kíváncsisággal figyelték őket. Vajon mire készül ez a fiatal pár? Hirtelen előbukkantak a sötétből, és ott állnak a gyorsforgalmi úton a vészleállónak kialakított helyen. A nő divatos kosztümöt visel, de a kabátja vékony, tavaszra való, és csak harisnya van a lábán, cipő sehol. A férfi nagydarab, és kopott bőrkabát van rajta. Mindkettőjük vállán átlósan átvetett táska lóg. Csak nem robbant le a kocsijuk? Balesetet szenvedtek? Autójuknak azonban nyoma sincs. És nem is úgy néznek ki, mint akik segítséget kérnek.

Aomame végül összeszedte magát, és kivette a magassarkúját a táskából. Lehúzgálta a szoknyája szegélyét, a táskája szárát csak az

egyik vállára tette, és bekapcsolta kabátján az övét. Nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát, kezével lesimította a haját, elővett egy zsebkendőt, és letörölte a könnyeit. És újra odahúzódott Tengóhoz.

Csakúgy, mint azon a húsz évvel ezelőtti decemberi napon, a tanítás utáni tanteremben, némán álltak egymás mellett, egymás kezét szorongatva. A világon egyedül ők ketten léteztek. Nézték az előttük elhaladó autók nyugodt folyamát. De látni nem láttak semmit. Mit látnak, mit hallanak – mit sem számított. Az őket körülvevő látvány, a hangok, a szagok jelentése megszűnt.

– Akkor most egy másik világba csöppentünk? – nyögte ki végül Tengo.

– Valószínűleg.

– Esetleg le kéne ellenőriznünk.

Csak egy módja volt az ellenőrzésnek, amit nem is kellett szavakba önteniük. Aomame némán felemelte az arcát, és felnézett az égre. Szinte ugyanabban a pillanatban Tengo ugyanígy tett. A holdat keresték. A szöget figyelembe véve a holdnak valahol az ESSO-hirdetőtábla felett kellene lennie. De nem találták. Úgy tűnt, hogy a felhők mögé vész. A felhők dél felé vonultak, nyugalmasan vitte őket a szél. Vártak: nem rohantak sehová. Bőven ráértek. Behozzák az eltűnt időt. Megosztják egymással idejüket. Nem kell pánikolni. Az ESSO-tigris, egyik kezében töltőpisztollyal, az arcán mindentudó mosollyal, profilból nézte az egymás kezét fogó párt.

Aomaménak hirtelen bevillant valami. Valami más volt, mint legutóbb, de nem igazán tudott rájönni, mi. Összeszűkítette a szemét, és koncentrált. Aztán leesett neki. Az ESSO-tigris bal profilját fordította feléjük. Pedig az emlékeiben a jobb profilja nézett kifelé. *Megfordult a tigris.* Aomame arca ösztönösen összerándult, a szíve kihagyott egy párat. Olyan volt, mintha valami visszafelé kezdett volna áramlani a testében. De vajon biztosra tudja-e mondani? Tényleg ilyen pontosan emlékeznék? Aomame nem volt

benne biztos. Csak *volt egy ilyen érzése.* Van úgy, hogy a memóriánk cserbenhagy minket.

Aomame megtartotta a gyanúját magának. Még nem szabad beszélnie róla. Egy pillanatra behunyta a szemét, hogy a légzése és a szívverése normalizálódjon, és várta, hogy elvonuljanak a felhők.

Az emberek továbbra is bámulták őket az autók ablakából. Mit néznek vajon annyira azok ketten? És miért szorítják olyan erősen egymás kezét? Páran a nyakukat nyújtogatták, hogy lássák, mit bámul a pár, de látni csak fehér felhőket és egy ESSO-hirdetőtáblát lehetett. *Tegyen tigrist a motorjába,* mondta bal profilját mutatva a tigris a hirdetőtáblán, így próbálva rávenni az autósokat, hogy vásároljanak még több benzint. Narancssárga csíkos farka hetykén meredt az égnek.

*

A felhők végre szétoszlottak, és előtűnt a hold.

Csak egy hold volt. Az az ismerős, sárga, magányos hold. Ugyanaz a hold, amely némán lebeg a pampafűmezők felett, az a hold – csillogó, kerek tányér –, amely a tavak nyugodt felszíne felett jön fel, amely háborítatlanul süti a mélyen alvó házak tetejét. Ugyanaz a hold, amely a dagályt a partra csalogatja, amely lágyan csillog a vadállatok bundáján, amely beborítja és védelmezi az éjjel utazókat. Az a hold, amely félholdkor szilánkokat hasít le a lélekből, újholdkor pedig csendesen fürdeti sötét magányában a földet. A megszokott hold. Az égen éppen az ESSO-hirdetőtábla felett cövekelt le, és mellette nem volt ott kisebb, torz formájú zöldes párja. Ott lebegett, senkinek sem engedelmeskedve, hallgatagon. Aomame és Tengo ugyanazt a képet látták, kérdezniük se kellett egymást. Aomame hangtalanul megszorította Tengo kezét. Az az érzése is megszűnt, mintha valami visszafelé áramlana a testében.

Visszaérkeztünk 1984-be, mondta magának Aomame. Ez már nem 1Q84. Ez 1984 világa, az a világ, ahonnan jöttem.

De valóban az? A világ ilyen könnyen visszafordulhatott olyanba, amilyen volt? Nem jelentette-e ki a Vezér pont a halála előtt, hogy nincs visszaút a régi világba?

Nem lehetséges, hogy ez *egy másik, teljesen más* hely? Nem lehet, hogy az idegen világból csak megint egy idegenbe, vagyis egy harmadikba érkeztünk volna? Ahol az ESSO-tigris a bal profilját mutatja nekünk, nem a jobbat? Ahol új talányok és új szabályok várnak ránk?

Lehetséges, gondolta Aomame. Vagy legalábbis ezen a ponton nem tudok rá mérget venni, hogy nem. De egy dolgot bizton állíthatok. Akárhogy is nézzük, ez nem az a világ, ahol két hold van az égbolton. És Tengo kezét fogom. Mi ketten beléptünk egy veszélyes helyre, ahol a logikának nem volt hatalma, átvészeltünk pár szörnyű megpróbáltatást, megtaláltuk egymást, és távoztunk. Akár ugyanabba a világba érkeztünk, ahonnan indultunk, akár egy teljesen újba, ugyan mitől kellene rettegnünk? Ha új megpróbáltatások várnak ránk, csak megint le kell győznünk őket. Ennyi az egész. És legalább már nem vagyunk magányosak.

Elengedte magát, és hogy hihesse, amit hinnie kell, Tengo tagbaszakadt testének támaszkodott. A fülét mellkasához nyomta, úgy hallgatta a szívverését, és az ölelésébe simult. Mint bab a hüvelyébe.

– Most hová menjünk? – kérdezte kis idő múltán Tengo Aomamét.

Itt nem maradhatnak örökké. Ez egyszer biztos. De a gyorsforgalmi úton nem volt leállósáv. Az ikedzsiri kijárat viszonylag közel esett, de még dugóban is túl veszélyes gyalog átvágni az autók között. Azt se remélhették, hogy itt fölvenné őket valaki, ha stoppolni próbálnának. A segélyhívón kérhetnének segítséget az autópályafenntartótól, de akkor valami elfogadható magyarázatot kellene produkálniuk, hogy hogyan is kerültek ide. Ha meg el is jutnának gyalog az ikedzsiri kijárathoz, a pályadíjszedő biztosan feltenne nekik pár kérdést. Hogy visszamenjenek ugyanazon a lépcsőn, ki volt zárva.

– Nem tudom – felelte Aomame.

Tényleg fogalma sem volt arról, mit csináljanak vagy hová menjenek. Feljutottak a vészlépcsőn, ezzel a szerepe véget ért. Túl kimerült volt ahhoz, hogy gondolkodjon vagy valamit kitaláljon. Az ő motorjában már egy csepp nem sok, annyi sem maradt. Csak annyit tudott tenni, hogy átengedi az irányítást egy más erőnek.

> *Tiszteletreméltó Személy a mennyekben! Tisztán fényeskedjék a te szent neved, hozd el nekünk a te királyságodat! Bocsásd meg a mi sok vétkünket, áldd meg csekélyke előrehaladásunkat. Ámen.*

Az ima szavai természetesen jöttek a szájára, feltételes reflexként. Nem kellett rajtuk gondolkodnia. Az egyes szavak nem bírtak jelentéssel. A mondatok számára most nem jelentettek többet hangoknál, jelek soránál. Mégis, ahogy mechanikusan mondta az imát, furcsa érzés járta át, amit akár tiszteletnek is nevezhetnénk. Valami mélyen belül megérintette a szívét. Jó, hogy mindazok ellenére, ami történt, sosem veszítettem el önmagam, gondolta. Hála az égnek, hogy itt lehetek, saját személyemként. Akárhol is van ez az *itt.*

Hozd el nekünk a te királyságodat, mondta el Aomame még egyszer, mint ahogy általános iskolában ebéd előtt. Bármit is jelentsen ez, szívéből kívánta. Hozd el nekünk a te királyságodat.

Tengo megsimogatta a haját.

*

Tíz perccel később Tengo le tudott inteni egy arra járó taxit. Először nem is hittek a szemüknek. Egyetlenegy, utas nélküli taxi araszolt a gyorsforgalmi úton a dugóban. Tengo hitetlenkedve emelte intésre a kezét, mire a hátsó ajtó azonnal kivágódott, ők meg sietve, hamar beszálltak, mintha attól félnének, hogy az egész csak káprázat, ami mindjárt szertefoszlik. A fiatal, szemüveges sofőr hátrafordult hozzájuk:

– A dugó miatt szeretnék lekanyarodni az ikedzsiri kijáratnál, ami rögtön itt van, jó lesz? – kérdezte. Férfihoz képest elég magas a hangja, de nem zavaró.

– Jó lesz – válaszolta Aomame.

– Tulajdonképpen nem szabadna a gyorsforgalmi úton utast felvennem, szabályellenes.

– És melyik szabály is szól úgy? – kérdezte Aomame. Arcán, amely kivehető volt a visszapillantó tükörben, enyhe grimasz ült.

A sofőr nem tudta megnevezni azt a szabályt, amely tiltaná, hogy a taxisok autópályán utast vegyenek fel. Ezenkívül Aomame arca a visszapillantó tükörből kezdett kissé ijesztően hatni rá.

– Na, mindegy – mondta a sofőr, és témát váltott: – Amúgy hová akarnak menni?

– Sibuja állomás közelében tegyen ki minket – kérte Aomame.

– Az órát nem kapcsoltam be – mondta a sofőr. – Majd csak akkor indítom el, ha leértünk a gyorsforgalmi útról.

– Miért jött fel utas nélkül a gyorsforgalmi útra? – kérdezte tőle Tengo.

– Az hosszú – válaszolta a sofőr, a hangjából áradt a kimerültség. – Akarják hallani?

– Igen – egyezett bele Aomame. Lehet akármilyen hosszú és unalmas az elbeszélés, nem számít. Emberek történeteit akarta hallani ebben az új világban. Új titkokat, új nyomokat tárhatnak fel.

– A Kinuta-park közelében felvettem egy utast, egy ötvenes férfit, aki arra kért, hogy vigyem az Aojama Gakuin Egyetemhez. Azt akarta, hogy menjek fel a gyorsforgalmi útra, mert ugye, ha lent megyünk, Sibuja környékén dugóba kerülünk. Akkor még nem mondta a hírek, hogy dugó várható a gyorsforgalmi úton. Állítólag rendben haladt a forgalom. Szóval úgy tettem, ahogy kérte, és Jógánál feljöttem a gyorsforgalmira. De aztán állítólag baleset volt Taninál, és ez lett belőle. Ha egyszer följöttünk a gyorsforgalmira,

Ikedzsiriig el se tudjuk hagyni. Eközben az utas kiszúrta egy ismerősét. Komazavánál, amikor egy helyben vesztegeltünk, egy ezüstszínű kétajtós Mercedes Coupe állt mellettünk, hát azt pont egy ismerőse vezette, egy nő. Lehúzták az ablakot, úgy beszélgettek, és végül a nő hívta, hogy menjen vele. A férfi mondta, hogy bocs, de ő itt fizetne, és átülne a nőhöz. Még nem hallottam olyanról, hogy valaki az autópálya közepén tette volna ki az utast, de mivel tényleg nem mozdultunk, nem mondhattam nemet. Úgyhogy a férfi átült a Mercibe. Furdalhatta a lelkiismeret, mert a fuvardíjat megtoldotta egy kicsivel. De azért idegesítő volt. Mert hát teljesen be volt állva a forgalom. Azért apránként eljutottam idáig, már majdnem az ikedzsiri kijáratig. Aztán megláttam magukat, hogy intenek. Nem valami hihető történet, igaz?

– Én elhiszem – válaszolta tömören Aomame.

Aznap éjjelre szobát vettek ki egy akaszakai luxusszállodában. Besötétítettek, levetkőztek, ágyba bújtak és ölelkeztek. Rengeteg megbeszélnivalójuk van még, de az mind várhat reggelig. Most valami fontosabb elintéznivalójuk van. Egyetlen szó nélkül, szép lassan fedezték fel egymás testét a sötétben. Tíz ujjuk meg a tenyerük segítségével egyesével vizsgálták, hogy mi hol van és milyen alakú. Olyan izgatottan, mint titkos kamrában kincset kereső kisgyerekek. És amikor rátaláltak valamire, csókkal nyomtak rá ellenőrző pecsétet.

Miután ráérősen elvégezték ezt a műveletet, Aomame sokáig fogta Tengo merev péniszét. Ahogy régen, a tanítás utáni tanteremben a kezét. Keményebbnek érezte bárminél, amit ismert, már-már csodálatosan keménynek. Aztán széttárta lábát, közelebb húzódott, és lassan magába fogadta. Egyenesen, mélyre. Lehunyta szemét a sötétben, vett egy mély és sötét levegőt. Aztán lassan kifújta. Tengo a mellén érezte meleg leheletét.

– Mindig elképzeltem, hogy így ölelsz – suttogott Tengo fülébe Aomame, megállva a mozgásban.

– Azt, hogy szeretkezünk?

– Igen.

– Tízéves korod óta egyfolytában *erre* gondolsz? – kérdezte Tengo.

Aomame nevetett:

– Dehogy. Valamivel idősebb korom óta.

– Én is elképzeltem ugyanezt.

– Azt, hogy bennem vagy?

– Igen – felelte Tengo.

– És olyan, amilyennek képzelted?

– Még nem tudom elhinni, hogy ez valóságos – ismerte el őszintén Tengo. – Egyelőre úgy érzem, hogy a képzeletbeli világ meghosszabbítása.

– Pedig ez a valóság.

– Ahhoz képest túlságosan csodálatos!

Aomame elmosolyodott a sötétben. Aztán Tengo ajkára szorította az ajkát. Egy ideig egymás nyelvével voltak elfoglalva.

– Figyelj, ugye a mellem nem valami nagy? – kérdezte Aomame.

– Pont jó – mondta Tengo, kezét Aomame mellére téve.

– Tényleg?

– Persze – felelte Tengo. – Ha ennél nagyobb lenne, az nem te lennél.

– Köszönöm – mondta Aomame, és hozzátette: – Ráadásul eléggé eltér a jobb meg a bal mellem mérete.

– Úgy jó, ahogy van – felelte Tengo. – A jobb oldali a jobb oldali, a bal oldali a bal oldali. Semmit nem kell változtatni.

Aomame Tengo mellkasára szorította a fülét:

– Olyan sokáig voltam egyedül. És rengeteg, mély sérülést szereztem. Annyira jó lett volna, ha korábban találkozunk. Akkor nem kellett volna ekkora kerülőt tennem.

Tengo a fejét rázta:

– Nem, nem hiszem. Ez így volt jól. Most jött el az idő. Mindkettőnk számára.

Aomame sírt. Szeméből folytak az eddig visszatartott könnyek. Nem tudta elállítani őket. A kövér könnycseppek esőként kopogtak a lepedőn. Még mindig mélyen magába fogadta Tengót, és teste közben reszketett a sírástól. Tengo mindkét karjával átölelte, és biztosan tartotta. Ezután mindig tartani is fogja. És Tengo ennek mindennél jobban örült.

Megszólalt:

– Ennyi idő kellett, hogy megértsük, mennyire magányosak voltunk.

– Mozogj – súgta Aomame Tengo fülébe. – Lassan, sokáig!

Tengo úgy tett, ahogy mondták neki. Nagyon lassan mozogni kezdett. Csendesen lélegezve, kettejük szívdobbanására hallgatva. Aomame úgy kapaszkodott Tengo nagy testébe, mint egy fuldokló. Felhagyott a sírással, felhagyott a gondolkodással, leválasztotta magát a múltról is meg a jövőről is, és Tengo mozdulataira bízta magát.

*

Hajnaltájt fürdőköpenyt vettek, a hatalmas ablak elé álltak, és a szobaszerviztől rendelt vörösbort iszogatták. Aomame épp csak az ajkát nedvesítette meg vele. Még nem volt szükségük alvásra. A tizenhatodik emeleti szoba ablakából kedvükre nézegethették a holdat. Eloszlottak a felhők, semmi sem állt tekintetük útjába. A hajnali hold, bár nagy távolságot járt be, még éppen ott lebegett a nagyváros fölött. Szürkésfehér színű volt, és dolga végeztével lassan készült a horizont alá bukni.

Aomame ugyanis azt kérte a recepción, hogy olyan emeletre adjanak nekik szobát, ahonnan jól látszik a hold, az se baj, ha többe kerül.

A recepciós nő kedves volt a hirtelen beeső fiatal párral. Az se volt hátrány, hogy a szállodában aznap este véletlenül alig volt valaki. De egyébként is, első látásra megkedvelte őket. Miután felküldte a londinert, hogy nézze meg, jól látszik-e a hold az ablakból, a kislakosztály kulcsát nyomta Aomame kezébe. Különleges árkedvezményt is adott.

– Ma talán telihold van? – kérdezte érdeklődve Aomamétól. Mindenféle elképzelhető kívánságot és kérést hallott már, megszámolhatatlanul sok vendég részéről. Olyannal azonban még nem találkozott, aki teljes komolysággal kéri, hogy szobája ablakából látszódjon a hold.

– Nem – felelte Aomame. – Azon már túl vagyunk. Ma csak úgy kétharmada látszik a holdnak. De ez nem számít. Lényeg, hogy látszódjon.

– Szeretik a holdat nézni?

– Ez fontos nekünk – mosolygott Aomame. – Nagyon fontos.

*

A holdak száma hajnalra sem szaporodott meg. Csak az egy szem, jól megszokott Hold látszott. A Föld egyetlenegy kísérője, mely változatlan sebességgel, hűségesen jár körbe, emberemlékezet számára felfoghatatlanul régen. Míg figyelte, Aomame a hasán nyugtatta kezét, újra meggyőződve róla, hogy bent lakozik *a kicsike.* Az volt az érzése, hogy a pocakja gömbölyödött egy kicsit.

Hogy ez milyen világ, azt még nem lehet tudni. De mindegy, hogy épül föl, én nyilván itt maradok benne, gondolta Aomame. *Mi* itt maradunk benne. Minden bizonnyal ebben a világban is ott rejtőznek saját fenyegetései és veszélyei. Bizonyára tele van saját rejtélyeivel és ellentmondásaival. Lehet, hogy ezután számos olyan, bizonytalan

utat kell majd bejárnunk, melyről nem tudjuk, hova vezet. De úgy is jó. Nem számít. Ezt szépen el kell fogadnom. Én már sehova nem megyek innen. Történhet bármi, mi megmaradunk ebben a világban, ahol csak egyetlenegy hold van az égen. Hármasban: Tengo meg én meg a kicsike.

Tegyen tigrist a motorjába, mondja az ESSO-hirdetés tigrise. Bal profilját fordítja felénk. De mindegy is, hogy melyiket. Széles mosolya természetes és meleg, és egyenesen néz Aomaméra. Higgyünk abban a mosolyban! Ez nagyon fontos. Aomame is elmosolyodott. Nagyon természetesen, kedvesen.

Finoman kinyújtotta kezét. Tengo megfogta azt a kezet. Egymás mellett álltak, eggyéfonódva, és szótlanul figyelték az épületek tetejénél lebegő holdat. Egész addig, míg el nem halványult a frissen kelő nap fényében, hogy villámgyorsan elveszítse éjszakai ragyogását, és az égen lebegő szürke kivágós papírképpé alakuljon át.

(Vége a harmadik kötetnek)

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

* Részlet Ucsida Hjakken „Tokiói napló” (Tokió Nikki) művéből.
* Karen Blixen művei Japánban részben Isak Dinesen álnév alatt jelentek meg.
* Gy. Horváth László fordítása
* Szabó Lőrinc fordítása

Table of Contents

Title page
Tartalom
Harmadik könyv (októbertől decemberig)
1 | USIKAVA Ami tudatának távoli peremét rugdossa
2 | AOMAME Egyedül vagyok ugyan, de nem vagyok magányos
3 | TENGO Minden vadállat ruhát viselt
4 | USIKAVA Occam borotvája
5 | AOMAME Lélegezhet akármilyen csendesen
6 | TENGO Bal hüvelykem bizsereg
7 | USIKAVA Ön felé tartok
8 | AOMAME Ez az ajtó egyáltalán nem rossz!
9 | TENGO Míg el nem torlaszolják a kijáratot
10 | USIKAVA Kikezdhetetlen bizonyítékokat gyűjtök
11 | AOMAME Érthetetlen is, barátságtalan is
12 | TENGO Lazulóban a világ rendje
13 | USIKAVA Ez lenne a visszatérés a kezdetekhez?
14 | AOMAME Az én kicsikém
15 | TENGO Erről beszélni nem megengedett
16 | USIKAVA Ügyes, kitartó, érzéketlen gép
17 | AOMAME Csak két szemem van
18 | TENGO Ahol piros vér folyik, ha tűvel szurkálnak
19 | USIKAVA Amire ő képes, mások meg nem
20 | AOMAME Átváltozásom egy részeként
21 | TENGO Valahol a fejében
22 | USIKAVA Az a szempár inkább sajnálattal volt tele
23 | AOMAME Kétséget kizáróan ott volt a fény
24 | TENGO Elhagyom Macskavárost
25 | USIKAVA Ha hideg, ha nem hideg, itt van az Isten
26 | AOMAME Nagyon romantikus!
27 | TENGO Lehet, hogy csak ez a világ nem is lesz elég
28 | USIKAVA És lelkének egy darabja

29 | AOMAME Többé nem engedjük el egymás kezét
30 | TENGO Ha nem tévedek
31 | TENGO ÉS AOMAME Mint bab a hüvelyébe